

Impresum

Fatmir Alispahić

Dnevnik revolucije

Tuzla, 2005.

U funkciji predgovora

Fatmir Alispahić, vođa islamske revolucije u *Bosni*

Oslobođenje se, začudo bez puno dvoumljenja,
odlučilo ukinuti dobro čitanu kolumnu. Pitanje je: zašto?

Ljiljan

Književnik i publicist Fatmir Alispahić u posljednoj godini više puta je doživio reduciranja svojih stvaralačkih sloboda, ugrožavanja ljudskih i profesionalnih prava – a sve zbog oštrog kritičkog jezika, koji je već dugo trn u oku *centralnom komitetu*. *Ljiljan* je pisao uglavnom o svim nasrtajima vajnih demokrata na ličnost kolege Alispahića. Prisjetimo se...

U ljeto prošle godine Glavni odbor SDP-a je kao prvu tačku svog dnevnog reda imao *pisanje Fatmira Alispahića u Oslobođenju*. Na sjednici je rečeno da bi Alispahić u svojim kolumnama trebao o Tuzli i SDP-u pisati sve najljepše, jer je zaposlen u Općini Tuzla, gdje je vlast SDP... Kakve veze ima slobodno Alispahićevo stvaralačko vrijeme sa činjenicom da je zaposlen u Općini? Njegov autorski rad je stvar njegove lične stvaralačke slobode, a ne vlasništvo SDP-a. Valjda.

Kameleoni u više verzija

Poslije će se dogoditi prekid Alispahićeve saradnje sa *Nezavisnim novinama*, po direktivi iz međunarodnih organizacija, koje su poručile – da nije zgodno da autor koji objavljuje onakve tekstove u *Oslobođenju* bude saradnik *Nezavisnih novina*. Od *Nezavisnih* je traženo da ukinu Alispahićevo kolumnu, a za pretpostaviti je da su slični pritisci vršeni i na *Oslobođenje* u kome je od 1999., svakog utorka, objavljivana Alispahićevo *Diwanhana*. Alispahić je sam prekinuo saradnju sa *Nezavisnim* i javno tražio da se ispita – ko prekidom saradnje s njim ucjenjuje *Nezavisne novine*.

U međuvremenu, Fatmir Alispahić se našao na udaru Bešlagićeve oligarhije jer je obznanio kako je firma čuvenog zeta Berbića – *Kameleon*, bila domaćin gostima iz Novog Sada, koji su pravili šprdnju sa islamom, ezanom, Kapijom... Alispahiću se nikad nije zaboravilo ni to što je prvi kritički pisao o proslavi pobjede SDP-a u selima oko Lukavca, s krmetom na ražnju. Ni to što je analitički otkrio greške u kampanji Selima Bešlagića, koji je zbog toga dugo bio *guverner u leri*, itd. itd. Istrajavanje na objektivnosti Alispahića je koštalo utoliko što se njegova kancelarija u Općini pretvorila u samicu, a to je odveć atestirana kazna za neposluh prema *Titu i Partiji*.

No, niko nije mogao očekivati da će tuzlanska i kantonalna vlast ići tako daleko da otvore Alispahićevo privatnu elektronsku poštu i da to objave putem *Fronta slobode*, čiji tiraž je otkupljen i dijeljen besplatno po ulicama Tuzle, haustorima, kaficima. Sam Bešlagić je na sjednicu Glavnog odbora SDP-a dopremio 1000 primjeraka – da se dijeli po Sarajevu. Guverner Bešlagić je u svojoj izjavi za javnost nesmotreno priznao da je imao vezu sa hakerima. Zapravo, imao je vezu

sa općinskom službom za informacione sisteme putem koje se, kako je potvrdio server Delta, direktno ušlo u Alispahićev kompjuter.

Alispahić je odmah slučaj prijavio Policiji i Tužilaštvu, uz dokaze da su funkcioneri općinske i kantonalne vlasti sudjelovali u ovom krivičnom djelu. Do dana današnjeg nije se javio niko iz Policije ni iz Tužilaštva. Šute i OHR i OSCE.

Crvena islamska revolucija

Početak februara *Front slobode* je objavio dokument SDP-a u kome se tvrdi da je organiziranje Bošnjačkog dijaloga priprema za dizanje islamske revolucije, koju finansira Iranska ambasada u BiH. Na čelu islamske revolucije, navodno, bio bi Fatmir Alispahić. SDP nikada nije demantirao ovaj skandalozni dokument. Nije se oglasio ni OSCE kome je Alispahić uputio predstavku. Indikativno je da ni jedna dnevna novina nije objavila Alispahićev demanti ovih optužbi, niti je ijedno novinarsko udruženje ustalo u zaštitu svoga kolege.

Katul-ferman je odaslan i trebalo je još samo *neutralizirati neprijatelja u Oslobođenju*, odnosno ukinuti Alispahićevu kolumnu *Diwanhana* koja, redovno izlazi skoro dvije godine i izuzetno je čitana.

U jeku gužve oko provaljivanja u Alispahićev kompjuter, glavni i odgovorni urednik *Oslobođenja* Mirko Šagolj mu je, kaže nam Alispahić, uputio pismo sljedeće sadržine:

Poštovani kolega Alispahiću, molim Te, nemoj tražiti i očekivati od "Oslobođenja" da se na neprincipijelan i neprofesionalan način uključi u taj spor, ni svojim kolumnama koje "Oslobođenje" redovno objavljuje, ni drugim tekstovima koje nam šalješ. Povod za ovo pismo jeste Tvoje javno obraćanje novinarskim i sindikalnim organizacijama u kome tražiš zaštitu svojih građanskih i profesionalnih prava, upućeno i "Oslobođenju". "Oslobođenje" je svoj odnos prema spomenutom slučaju, zasad, izrazilo kroz nekoliko objavljenih tekstova, na profesionalan način, prezentirajući relevantna mišljenja "strana u sporu". Tebe molim da kolumne koje šalješ "Oslobođenju" ne koristiš kao tribinu za svoje osobne stavove u obračunu s nekim i s nečim. Ukoliko ne možeš toga da se oslobodiš, bilo bi najbolje da saradnju prekinemo – napisao je Šagolj 23. veljače 2001. godine.

Istog dana Alispahić mu je odgovorio:

F.A. nije nikada kolumnu koristio za "osobne obračune", kao što je to, recimo, bilo dopušteno Slavi Kukiću kada je cijelu kolumnu napisao protiv F.A. Ne znam otkud Vam pomisao da "tražim i očekujem da se "Oslobođenje" na neprincipijelan način uključi u spor". Ni s kim u "Oslobođenju" ja nisam kontaktirao po ovom pitanju. Moje obraćanje novinarskim organizacijama je upućeno svima, pa i "Oslobođenju". Koliko je profesionalan odnos "Oslobođenja" prema ovom slučaju, dokazuje činjenica da mene niti je ko šta pitao, niti je iko makar citirao dio navoda iz moga obraćanja. Metnut sam u stranu, bez mogućnosti da išta kažem. Dvije stvari su bitne: 1) uz pomoć kantonalne i općinske vlasti objavljena je moja privatna prepiska, što je krivično djelo, 2) lažno sam optužen da sam iznosio povjerljive informacije iz Sektora za informisanje, a sve informacije su svakako javne. Ovo su činjenice koje ne zanimaju tu orvelovsku kuhinju. Za mene je ponižavajuće objašnjavati nešto što je razumljivo – napisao je Alispahić Mirku Šagolju.

Rafali na Alispahića

I na koncu, katul-ferman iz *Oslobođenja* je stigao mjesec poslije, 21. marta, u kome pomoćnik gl. i odg. urednika Sejad Lučkin obavještava Alispahića da se ukida kolumna *Diwanhana*, i da *Oslobođenje* prekida saradnju. U obrazloženju se kaže:

Poštovani kolega Alispahiću, razlog što ti se obraćam ovako, pomalo službeno, iskreno da kažem, je prvo moje lično, a onda i nezadovoljstvo uredničkog

kolegija "Oslobođenja" zbog sadržaja tvoje posljednje kolumne, objavljene u utorak, 20. marta. Ocjena je naime da si zlupotrijebio stranice "Oslobođenja" za promovisanje svojih političkih aktivnosti. Da te podsjetim, sadržina cijele kolumne bila je posvećena aktivnostima Bošnjačkog dijaloga. To čime se baviš tvoja je osobna stvar i niko, a pogotovo ja, nema pravo da ti popuje zbog toga i izigrava komesara. No, ono što nije zdravo po novinu je brkanje ličnih aktivnosti sa temama u tekstovima, Odluka uređivačkog kolegija je da se prkine dalje saradnja sa tobom – napisao mu je Sejad Lučkin.

U Lučkinovom priopćenju znakovito je nekoliko stavova koji otkrivaju da je odluka o raskidu saradnje bila ranije donesena i da se samo čekao pogodan *razlog* za njenu provedbu. Prvo, Lučkin tvrdi da je Alispahić promovisao *svoje političke aktivnosti*, kao da je Bošnjački dijalog politička stranka, a Alispahić političar. Lučkin tvrdi da je Bošnjački dijalog Alispahićeva *osobna stvar*, a sadržaj kolumne govori o društvenoj, bošnjačkoj, pojavi koja zaživljava u svim kantonima s bošnjačkom većinom, ali i drugdje, o pojavi u kojoj sudjeluju hiljade Bošnjaka... No, očito *Oslobođenje* je tražilo razlog da ispoštuje naredbu o prekidu saradnje sa Fatmirom Alispahićem. Razlozi su im na klimavim nogama.

Šta je sljedeće u rafalnom ugrožavanju profesionalnih i građanskih prava književnika i publiciste Fatmira Alispahića?

Br. 427, 26. III - 2. IV 2001.

Gužva u dženetu

Vitalnost memorije o genocidu podrazumijeva ispisivanje trajne optužnice protiv pomaćehljene nam Evrope

Postoje brojni dokazi koji svjedoče da je dejtonski server namjerio zaboravom zasuti pamćenje zločina kojima smo bili izloženi, a u kojima je (ne)činjenjem sudjelovala međunarodna zajednica. Ta nakana se sprovodi putem ideologiziranih medija, ili što bi se jezikom Drugog svjetskog rata kazalo – kvislinga i narodnih izdajnika. Izranjavan i traumatiziran narod je pogodno tle da mu se servira strateška laž po kojoj je zaborav uvjet za pomirenje naroda i prosperitet BiH. Ma jel, matere ti!

U promišljanju ovog pitanja, valja poći od zainteresiranih strana koje sudjeluju u (de)blokadu pamćenja. Ova čehovljevska drama ima najmanje četiri lika: prvi, međunarodna zajednica, ma šta pod tom ergelom podrazumijevali; drugi, kleronacionalističke oligarhije, od kojih svaka stradanje svog naroda koristi kao jeftini marketinški argument; treća, demokratska alternativa (ova Alijansa za fildžan), koja samo na ovih 24 odsto bh. teritorije uspijeva sljepački i ponizno sprovoditi direktivu o brisanju pamćenja; četvrti, narod, podijeljen na ona dva koji smiju pamtit, i ovaj, saburli bošnjački, koji u zbunjenosti ne samo da je dostigao, već i nadmašio svog učitelja, vođu, maocetunga i mahatmu. Poćerajmo redom...

Chronicus yevreicus smrtus

Ono što zovemo međunarodnom zajednicom skupljeno je oko slatkorječivih proklamacija koje u dodiru s barbarskim ponorima 20. stoljeća gube svaki smisao. Njih nisu uzbuđivali pogoni za istrebljenje Jevreja u Drugom svjetskom ratu sve dok Hitlerova mečka nije zaigrala pred , Britanijom, Francuskom... Pa ni tad. Sve do potkraj 60-tih godina zločini u Drugom svjetskom ratu nisu imenovani kao holokaust nad Jevrejima. Memorija o holokaustu isključivo je postignuće samih Jevreja. Zašto? Pa zato što hronika jevrejske smrti otkriva moralni ponor svjetskih sila koje su se nakon Jalte imenovale humanističkim pravednicima; a zapravo im je duša golema k'o u šibicara. Nirnberg je bio davno, kao što će i Haški tribunal nekada postati davnost. Ovo je priča o bh. i bošnjačkoj stvarnosti koja bi zauvijek trebala biti zasnivana na pamćenju genocida. Jer tamo gdje prestaje pamćenje otpočinje nestajanje.

Šta je uopće mogla očekivati ova krhka i zakrčljala zemlja? Šta su mogli očekivati Bosanski Muslimani koji se, kao i Jevreji, percipiraju kao dobroćudni tumor u evropskom tkivu? Ništa, izuzev onog što im je namijenjeno. Evropski projekat političkog, ekonomskog, pa biološkog sakaćenja Bošnjaka inkompatibilan je instituciji memorije o bosanskoj tragediji. On može uspjeti samo rastakanjem patriotske svijesti u Bošnjaka, čiji temelj je upravo u instituciji memorije o stradanju. Vitalnost memorije podrazumijeva ispisivanje trajne optužnice protiv pomaćehljene nam Evrope. Stoga se OHR i OSCE orvelovski nameću kao alfa (nije

ba romeo) i omega (nije ba *ope*l) naše percepcije. Sve je pod kontrolom. Ovo što mislimo da vidimo volja je te hobotnice koja svojim kafkijanskim pipcima oblikuje sintetičku stvarnost.

Apartmans in the geneth

Kao kad bi u FAP nasuli rakije a u insana nafte, tako je i Bosna zaribala kad su je začerečile kleronacionalne šizofrenije. Na minderu su kikutavo trljali ruke kad su primijetili gužvu u dženetu. Narod se toliko vratio vjeri da smo imali malo hodža da isklanjaju pohajle narudžbu (*Spavajte mirno, rata neće biti*) dženaza. Svoju pravednost dokazivali smo svojim smrtima, žrtvovanjem, kao u predhistorijski vakat. Uživali smo u boli koju nam nanose. Dogodi nam se masakr a mi uzviknemo: *Goooool! Udri brigu na veselje! - Ne mogu oni pobit kol'ko Muslimanka može rodit'!* - uzvikivao je jedan visoki šiltetlija iz SDA. Šizofrenija! Bolest koja je nahrupila onog časa kada su Bošnjaci, srljajući u nacionalno organiziranje, izdali svoje interese, ostvarive jedino multietničkom političkom opcijom; bolest se razvijala kroz panislamizaciju, a time i atrofiju, državnih atributa. Iz tog moralnog i duhovnog septikuma nije se moglo ni okotiti išta drugo osim blasfemije bh. i bošnjačke žrtve. Ne samo da su iz pamćenja genocida odstranjeni nebošnjaci (recimo, u Sarajevu), već i oni Bošnjaci koji potiču iz antifašističkih, ateističkih, neminderlučkih familija. SDA je apartmane u dženetu rezervirala samo za svoje ideološke sljedbenike. U kleroidologizaciji žrtve bilo je neizvodljivo stvarati opću bh. ili opću bošnjačku memoriju. To potvrđuje da šerijatsku SDA ne zanimaju ni Bosna ni Bošnjaci.

Pamćenje o stradanju u bh. kataklizmi u druga dva bh. naroda je uvezano, po hegemonističkoj liniji, na servere u Beogradu i Zagrebu. Oni znaju šta rade.

Treći faktor u zlopletu naše amnezije jeste ugostiteljska politička organizacija koju su staljinčiči krstili/križali kao Alijansa za promjene. Zapravo, to je jedno lutkarsko pozorište u kome se marionete šigicaju u ritmu ove čerečenije. Njihovo nije da misle, njihovo je da slušaju i da direktive ponavljaju. Moralna i patriotska beskičmenost je cijena varljive krune.

Ovdje, jel, nije bilo genocida, svi su isto krivi i svi su isto stradali, bila je to *istorijska greška*, i u interesu pomirenja, povjerenja, itd. amneziju treba slaviti kao patriotizam. Onaj ko pomene genocid nad Bošnjacima, taj je protiv demokratskih promjena, taj je mudžahedin, agent tajne SDA sile... Ti kvislinzi koji suvereno vladaju na ovih 24 odsto bh. teritorije imaju zadaću da sprovedu ekonomsko razvaljivanje Bošnjaka. Činjenice o nastavku bošnjačkog stradanja (*trećinu pobit, trećinu raselit, a trećinu u manjinu*) najveća su opasnost za taj projekat. Time je jasno da su parole o bosanstvu i multikulturalnosti kojima maše SDP-Alijansa – obična švercerska lafina. Ustoličenje policijsko-političkog aparata do *golog otoka* će zaoštriti mogućnost borbe za ljudska prava Bošnjaka. I borbe za bosansko-bošnjačko pamćenje. Jer ovdje je odveć sve bošnjačko ekstremističko, a sve srpsko i hrvatsko multikulturalno. Ma idi biži.

People sidaun nacko

Šta očekivati od naroda koji je stoljećima politički odgajan na strahu od svoga mišljenja? To je već genetski problem. Naš narod je srihtan da ne misli. Budući da političko-društvena hijerarhija na gore opisani način percipira pitanje stradanja i pamćenja, posve je logično što nam narod okreće glavu od žrtava svoje tragedije. Svoju mentalnu konfuziju narod natapa ponudom svakojakih mobiteljskih, folkerskih, šljaštećih sadržaja. Kao da nam se amabaš ništa nije dogodilo.

Bošnjačka tragedija raspolučena je linijom koja dijeli one koji su izgubili bližnje, i one koji nisu izgubili nikog. Ko danas suosjeća sa ženama Srebrenice? Za mnoge su to obične seljančure koje nam u dimijama i sa šamijama kvare ovu

prosperitetnu, kičerajsku predstavu o nama. Voljeli bi, jel, da nemamo veze s tim srebreničkim jadom. Zalud dulaz. Niko još nije uspio pobjeći od svojih *rođaka sa sela*. Provale te kad-tad.

Uloga naroda u sasušenom baštiniku memorije time ne postoji. Narod sjedi žnako, dok mu se egzistencijalni kapital topi kao led u pokvarenom frižideru. Narod nije kriv što su ga vrijeme i prostor oslijepili.

Postoji li mogućnost da se prevari taj sudbinski vrtlog, koji se pojačava ekspanzijom amnezije? Postoji. Ali to je već stvar demokratske revolucije.

Br. 18, 21. II 2001.

Globalizacija i domaći glabatori

Alijansa za promjene nema
nikakvog preporoditeljskog projekta za BiH,
jer se politički horizonti SDP-a
sljepački poklapaju sa antibosanskim planovima
njihovih stranih šefova

Bosansko društvo nema snagu da se suoči sa stvarnošću u kojoj brzinom dana odumiru ova zemlja i njeni ljudi. Bez tog suočenja nemoguće je govoriti o zaustavljanju procesa koji idu ka totalnom uništenju svega što smo podrazumijevali pod pojmom Bosne i Hercegovine. A suočenja nema jer je ovo društvo traumatizirano, isprepadano, i nadasve, dijelom potkupljeno od okupacionih sila koje rade za bratstvo Franje Tuđmana i Slobodana Miloševića.

Trauma iz koje proizilazi naša zagubljenost u vremenu i prostoru ima dva korijena. Jedan je ukopan u višestoljetno despotsko naslijeđe koje nas već genetski (andrićevski) određuje kao beskičmena, puzava i sluzava stvorenja koja samo igrom slučaja još tumaraju svojom paraplegičnom zemljom. Drugi korijen je u bliskom iskustvu bola i izdaje; naš socijalistički mir, naš olimpijski ponos, našao se u ognju realnosti, u kome smo razvaljivani i s vana i iznutra, jer smo, i da nismo, muslimani.

Robbotty rashchawrljenih guzzicca

Ova dva kraka traume čine klimavu okosnicu našeg identiteta koji nije sposoban da postavi jasne stavove u promišljanju stvarnosti. Kao prebijena mačka bježimo od svega što se kreće ovim vremenom, da nas ne dotakne, da nas ne podsjeti na bol koja traje, a koju ublažavamo žderanjem sedativnih laži i obmana. Jer da budalasto ne vjerujemo u virtualnu stvarnost, koju nam kao LSD serviraju ovdašnji kvislinzi po direktivi *naših provjerenih prijatelja iz Svijeta* – suočili bi se s činjenicom da agresija na BiH još uvijek traje; da rat za uništenje BiH nije gotov; da se privodi kraju razvaljivanje bosanskohercegovačkog političkog i ekonomskog potencijala, putem strateškog raseljavanja, osiromašenja i ponižavanja bošnjačkog naroda... Mi nemamo snage da se suočimo s vagonima činjenica koje dokazuju da četiri političke vojske već glabaju ono što je ostalo od multietničke ideje BiH: prva, velikosrpska, druga, velikohrvatska, treća, međunarodna, četvrta i najopasnija – kvislinška, sklepana od domaćih izdajnika koji ne prežu od sadističkih izivljavanja nad vlastitim narodom (npr. deložacije) kako bi raščavrljene zadnjice zadržali u foteljama za robote, o kojima odveć odlučuje okupatorski politbiro.

Dakako, u promišljanju ovih pitanja nikada ne smijemo zaboraviti šizofreničarsku ulogu SDA koja je, snivajući *fildžan u srcu Evrope*, pripremila teren za dokusurivanje Bošnjaka i BiH. O tome je mnogo govoreno.

Može li se što god promijeniti u ovom usudskom obrascu? Dakako. U startu valja znati da ne možemo mijenjati hronične evropske bolesti, krstaške fobije i

paranoje. Teško je mijenjati i hroničnu s&h opsjednutost što Cvetkovićem, što Mačekom. To su konstante koje će vazda biti usmjerene protiv nas i naše zemlje, a ispružit će se dokle mi pustimo. A mi smo po prirodi gostoljubivu ljudi. Ha.

Valja zaroviti u svoju avliju. Odatle potiču i tu skončavaju sve naše sudbinske ublehe. Eto, očerali smo SDA u rasulo. To je dobro, jer bošnjačkom narodu, sukladno nacionalnim interesima, treba multinacionalan politički cilj, ostvariv multinacionalnom političkom opcijom. Povratak Bošnjaka bosanstvu bi, kažu, trebao magnetizirati i druga dva naroda, i osloboditi ih separatističke šizije. To je možda izvodljivo ako ta alternativa, danas oličena u Alijansi za promjene, bude imala iskrenu patriotsku, moralnu i humanističku nakanu. Ali oni nemaju nikave nakane, osim da vladaju i da sljepački blehnu u gaće OHR-u i OSCE-u. Alijansa kojom diriguje SDP time nema nikakvog preporoditeljskog projekta za BiH, jer se politički horizonti SDP-a dibidus poklapaju sa naumima njihovih stranih šefova.

Vyagra for political poslushnicks

Političkih pozorišnih predstava je mnogo. Ali, pogledajte samo kako je Alijansa sudjelovala u legitimiziranju *razdruživanja* koje sprovodi haški HDZ. Prvo su OHR i OSCE pred izbore izrežirali homogenizaciju hrvatskog biračkog tijela, namiještajući ugroženost Hrvata u Domu naroda. Ako je ko bio ugrožen, onda su to Bošnjaci koji nisu dobili svoje zastupnike iz tri kantona, a Hrvati su dobili iz svih. Nakon što se OSCE-ovom vijagrom HDZ digao iz mrtvih, OSCE i OHR su naložili da HDZ ne može dobiti ni komadić vlasti. Zašto se onda čuditi *razdruživanju*? Treba se čuditi Alijansi koja je po stranoj direktivi pristala da legitimizira ugroženost Hrvata. Isto kao što su onomad, po direktivi Žaka Klajna, SDP i SDA izglasavanjem odluke o specijalnim vezama sa Hrvatskom, legitimizirali specijalne veze RS i SRJ.

Naš problem je u nemanju kritičkog stava. Kako da ga i imamo kad je sve što je ulagano u demokratiju, civilno društvo, neovisnost medija – ostalo pod jarmom međunarodne zajednice, odnosno kvislinških struktura kojima gospodare strani protektori. Nemoguće je očekivati od tzv. neovisnih medija, koje finansiraju stranci, ali im i frekvencije jal daju jal uzimaju stranci – da kritički progovore o pojavama koje doprinose daljem razaranju države Bosne i Hercegovine, a iza kojih upravo stoje – stranci. Nemoguće je to očekivati ni od raznoraznih nevladinih organizacija, *krugova i komiteta*, čiji čelnici plaho dobro žive od konekcije na strane servere. Taman posla da neka od ovih organizacija kaže tračak istine o ugroženosti bosanske Bosne kroz razvaljivanje jednog od tri konstitutivna bh. naroda. Odmah bi im pipe bile zavrnute.

Ono što valja raspoznati jeste podvala koja se odumirućim bosanskim patriotima nudi putem instanci koje sebe hvalospjevno određuju bosanstvom, a u ovom času ne čine amabaš ništa za spas tog multietničkog i civilizacijskog kruga. Kao da je bosanstvo moguće bez jednakopravnosti svih bh. naroda! Ako se sistemski, terorizmom, sprečava bošnjački povratak, i podražava raseljavanje Bošnjaka, onda je ugroženo bosanstvo. Ako OHR i OSCE imaju katulfermanske kriterije za bošnjačke političare, a rođačke za ove iz SDP-alijanse ili HDZ (npr. Brajković) – onda je ugrožena demokratija.

Šta nam je činiti? Valja izoštriti kriterije spram iskrenosti onih koji nam se prikazuju kao borci za multietničku i demokratsku BiH. Prošlo je vrijeme šuplje priče.

Br. 19, 17. III 2001.

Chabrija & Joe

Treba graditi novi, zauvijek neovisan front demokratizacijske energije, koji će biti iznad svakog bh. vremena u kome se pojavljuju i nestaju hudi politički osuđenici na prolaznost

Strani tutori i njihovi domaći plaćenici potrošili su hične para na medijske i propagandne projekte čiji je navodni cilj bio da se društveni ambijent u BiH prizove pameti, kultivira i vrati multietničkim korijenima. Osmišljeno je i putem različitih medija plasirano bezbroj različitih sadržaja koji su nas trebali poučiti sterilnim temeljnicima demokratije i civilnog društva. Ko biva, kad narod pročita poruku: *All equal all different*, odmah će da pohrli da se vrli i grli, i bez poznavanja engleskog jezika. Crno-bijeli plakat na kome je ispisana ova mudrost otvorit će oči narodnim masama, koje će najednom shvatit da na svijetu ima i crnaca i bijelaca, pa im ništa ne fali da budu i jednaki i različiti, ko bijela kafa. A onda će se zavijorit multicultural kolo vilovito, glasovito: *Yoy Kozaro, yoy oy Kozaro, our beautiful forest...*

Hronika agitpropovskog djelovanja domaćih stranaca zapravo je sterilni *kreativni* otpad, čiju osnovnu crtu čini potreba za preseravanjem, koja izvire iz stvaralačke nemoći, patriotske nesigurnosti i bosanske iskompleksiranosti pacijenata kojima je dato da liječe. To je onaj dobro nam znani profil razrokih bosanskih faca koje su onomad više volile zagrebačko i beogradsko govno nego bosansku baklavu. U međuvremenu, dok se Beograd i Zagreb ne vrate u Sarajevo, mazohistička trauma će se ispunjavati proročanstvom o Čabriji koji se prozvaov Džo.

Mezze of povrachotinna

U kompasu svake propagandne nakane računa se na magnetnu iglu koja određuje najkraći put od poruke do primaoca. Poruka dejtonskog agitpropa trebala je valjda biti usmjerena ka srastanju etnonacionalnih raspuklina u postratnom bh. društvu; imperativ povjerenja, pomirenja i tolerancije tražio je sofisticiran pristup traumati. Umjesto da se poruka začne u obilju simbola koji su proizišli iz tradicije zajedničkog življenja, silikonski mudraci su pobjegli od ovog izvorišta, u ubjeđenju da je sve što podsjeća na nas - uzrok bosanske tragedije. Glupost. Kako bi se to Bošnjaci mogli prestrašit od Šantićeve *Emine* ili Srbi od Kulenovićeve *Stojanke*? Nikako. U memoriji bh. društva postoji nebrojeno sličnih primjera koji odveć čine sastavni dio nacionalnog identiteta, a građeni su ljubavlju pripadnika drugog ili trećeg bratskog naroda. Kad bi Bošnjake pitali da li će se odreći *Emine* zato što ju je pisao Srbin, teško da bi se pojavila i jedna ćalovina koja bi pristala, pa makar zbog Himze Polovine, da se *Emina* makne iz pamćenja.

Propagandni lijek kojim se namjeravalo cjelivati bh. traume stvaran je na sintetici, i nalik je ovoj našoj geometrijskoj zastavi koja se može vijoriti u ma kojoj hibridnoj državi, bez imena, prezimena, rodoslova i predaka. Konvoji maraka

potrošeni su na finansiranje nevladinih organizacija čiji su vizionarski čelnici marisali pare praveći filozofijade o definciji ljudskih prava i tolerancije, kao da to ima ikakve veze sa majkama iz Srebrenice, Ahmića, Grabovice i inih stratišta; finasirani su i vagoni visokoumnih knjiga o civilnom društvu, koje ni amidžići autorovi ne iščitaju dalje od korica; zakupljivani su radio i tv termini kako bi narod imao razloga da okrene stranicu i potraži Cecu Veličković ili Enesa Begovića, koji su svojim kukumakanjem učinili više na bratstvu-jedinstvu nego sve mudroslovne emisije zajedno... To ne znači da je ova smijernica kultivizacije društvenog ambijenta beznačajna, ali, svakako, njena mudroslerija ne može prodrijeti do ranjene i isprepadane svijesti običnog bosanskog insana.

Visokoumni pristup u navodnoj namjeri da se bh. društvo vrati svojim tradicionalnim multietničkim vrijednostima, putem usvajanja vrijednosti demokratskog, civilnog društva – mogao se tek ticati jedne manjine onih koji su bili dovoljno odškrnuti da povjeruju kako opća teoritizerska mjesta mogu pomoći ovoj zemlji. Oni su hodali, sjedili, konzumirali, povraćali, preživali, u toj svemirskoj mašineriji univerzalnih ideja koje su same sebi ganjale rep.

Watrene cesste in the Gexenem City

Ako je ova demokratska sufurgija omogućila da BiH dobije intelektualni potencijal sposoban da gradi ozračja slobodoumlja, onda smo nedvojbeno na dobitku. But, haman, sve je isto k'o i lani: s jedne strane, narod tumara zagubljen između onoga što je bio, što je pretrpio, i onoga kud bi trebalo da ide, a s druge strane, demokratska bašča je sasušena onog časa kad je postala instrument ove nove vlasti. Danas ne postoji ravnomjeran kritički stav prema greškama novih bezgrešnika, kakav je bivao, i kakav jeste, prema onima koji jednom nogom već skakuću užarenim džehenemskim cestama. To nije dobro, Staljin dragi da kaže. Iz tog *demokratskog totalitarizma* će se generirati iste pojave protiv kojih smo se borili. I valjat će graditi novi, zauvijek neovisan front demokratizacijske energije, koji će biti iznad svakog bh. vremena u kome se pojavljuju i nestaju hudi politički osuđenici na prolaznost. U toj istinski demokratskoj nakani na udaru kritičke metle nužno će se naći ova pristrasno truhla politika OSCE-a i OHR-a, koja će se ili kultivirati, ili (p)ostati neprijatelj demokratske i multietničke Bosne i Hercegovine.

Mnogo toga svjedoči da je u postdejtonskoj tobožnjoj rehabilitaciji BiH posve marginalizirano interkulturalno naslijeđe koje se tiče svih bh. različitosti, i koje bi kao emotivni faktor moglo biti koheziona snaga za zbližavanje raspuklina i cjelivanje trauma. To su poruke iz prošlosti koje se, kroz nostalgični nerv, kao pozitivno povijesno pravilo, tiču ogromne većine bh. građana. U njima su sadržane sve moguće deklaracije o ljudskim pravima, civilnom društvu, toleranciji... One su, zapravo, jedino uže spasa za koje se može uhvatiti smisljena bh. budućnost. Jer ako bh. budućnost ne bude logičan nastavak naših zajedničkih ushićenja, bilo da se ona zovu *Bijelo dugme*, ZOI '84, *Dolly Bell* ili ZAVNOBiH, a takvih znakova je na stotine – onda će ta budućnost biti nešto sasama drugo od onoga što zovemo bosanskim duhom. Bez bosanskog duha nema ni BiH.

Dejtonski agitprop, koji već šestu godinu kreiraju Chabrija & Joe, posve je zaobišao mogućnost da snagu poruke akumulira u zajedničkim znakovima bh. identiteta. Njihov domet je ona himna bez teksta, ona zastava bez smisla. Bosnu treba ubijediti da ne postoji, jer nikada nije ni postojala. Ma jel matere ti?!

Živio Vladimir Srebrov!

Br. 20, 21. III 2001.

Agresija na BiH još traje

Na jaslama politike OHR-a i OSCE-a odbranjen je i osokoljen genocidni nacizam kod bh. Srba i hb. Hrvata - jer sve što je zločinima započeto u ratu dovršava se u varljivom miru

Međunarodni projekt u BiH nalazi se pred moralnom i humanističkom propašću. Što je krah izvjesniji to će bivati agresivnija nastojanja da se sloboda bosanskog, demokratskog, kritičkog govora kontrolira totalitarnim mehanizmima OHR-a i OSCE-a, koji danas igraju ulogu nekadašnjeg Centralnog komiteta Saveza komunista.

Uspostavljena je boljševička kontrola javnog mišljenja, koja se ostvaruje kako transparentnim, tako i kafkijanskim pritiscima. Korisno je da se neutralizira medijski jezik nacionalističke mržnje, huškanja, šovinizma. Međutim, proganjanje kritičkog mišljenja o moralnoj feleričnosti Dejtonskog sporazuma, o indikativnim *propustima* OHR-a i OSCE-a, itd. – postaje znak da se nad Bosnom nadvio novi oblak jednoulja. Za demokratske slobode je potpuno svejedno da li iza totalitarne infrastrukture stoji komunizam, nacionalizam ili krstaški globalizam. Kao i svaki politički subjekt koji ima neograničenu moć, OHR i OSCE su inficirani samoljubljem, što obično stvara smanjenu moć rasuđivanja. Slijepcu je lako hodati ako zna put do kuće.

New klislingerya

Olimpska moć OHR-a ne bi bila problematična da je na putu civilizacijskih principijelnosti. Nakon pet godina, teško je vjerovati u njihovu iskrenost prema ideji BiH. S jedne strane insistiraju na poštovanju ljudskih prava srpskih i hrvatskih povratnika, a s druge strane im se fakinguje za 30.000 Bošnjaka koji će i noćas prespavati pod šatorima i u straćarama. Bošnjaci se planski raseljavaju, ubijaju, tuku, ekonomski i kulturno minoriziraju... Pet godina poslije u Trebinju ili Čapljini i dalje vlada nacistički apartheid, dok ovim dijelom Bosne vlada bošnjački mazohizam. Postoje hiljade primjera koji svjedoče o strateški podržanoj neravnopravnosti Bošnjaka. Šta je cilj tome? Iznuriti Bošnjake do te mjere da shvate da ovo više nije njihova domovina? Da iskoriste pogodnosti koje se samo njima nude za useljenje u prekoookeanske zemlje? Da budzašto prodaju svoju imovinu? Da se u konačnici svedu na minoran politički potencijal koji će, silom kvislinških prilika, biti usisan u srpsko-hrvatsku etnonacionalnu podjelu BiH? Jasno da ove tendence ne vode obnovi bosanstva i multietničkog društva, već betoniranju rezultata genocida. To djeluje kao mirnodopski nastavak genocidnog projekta iz Karađorđeva, kakav je, napose, priznat u Dejtonu, ali i u savremenim svjetskim enciklopedijama koje BiH nazivaju *srpsko-hrvatskom republikom*.

Protektoraški komiteti i njihovi sateliti ideju Bosne koriste samo kao fasadu za protok mrtvog vremena i iznurivanje ljudi kojima je stalo do građanske BiH. Oni neće da vide ubistva bošnjačkih povratnika, premlaćivanje bošnjačke djece,

srpske nacističke demonstracije u Brčkom, a to je paradigmatički rezultat petogodišnje antibosanske politike OHR-a, OSCE-a i njihovih kvislinga. Na jaslama politike OHR-a i OSCE-a odbranjen je i osokoljen genocidni nacizam kod bh. Srba i hb. Hrvata - jer sve što je zločinima započeto u ratu dovršava se u varljivom miru.

CeKa fetwe

Od intelektualaca odanih idejama otvorenog društva, antifašizma, antišovinizma, koje se sažimaju u multikulturalnoj ideji Bosne, očekuje se da uoče i osude pojave koje sahranjuju budućnost Bosne. Očekuje se od srpskih i hrvatskih intelektualaca da javno ukažu da kurđizacija Bošnjaka vodi umiranju Bosne, kao paradigme jedinstva u razlikama. Očekuje se od bošnjačkih intelektualaca da u ime bosanstva govore o zlim rezultatima petogodišnjeg tapkanja u mjestu međunarodne politike u BiH.

Ali – niko ne govori ništa! Obamrli smo u sitnosopstveničkom strahu da bi nas mogla stići fetva CKSK. Postala nam je ta varljiva, kratkotrajna sigurnost bitnija od budućnosti Bosne. Kao da će biti mjesta za nas, za deset-dvadeset godina, kad ova zemlja postane nalik na današnju Bijeljinu ili Čaplinu.

Vjerovalo se da će ingerencije OHR-a i OSCE-a biti usmjerene ka neutralizaciji mržnje i nacionalšovinizma, a u cilju revitalizacije multietničke i multikulturalne Bosne i Hercegovine. Na žalost, one su usmjerene na sprovedbu zacrtane politike koja uvažava vojnopolitički realitet. Otuda u ovom dijelu Bosne, koji je trebao biti jezgro širenja pozitivnih bratskih vibracija, imamo instaliran medijski apartheid čiji je zadatak da kontrolira i sankcionira svaki pokušaj ukazivanja na bošnjačku neravnopravnost. Utreniran je orvelovski mehanizam medijskih i političkih plaćenika čiji je kvislinški zadatak da reže na slobodu progovora o opasnostima koje prijete budućnosti Bosne ako se nastavi fizičko i ekonomsko istrebljivanje bošnjačkog naroda. Plašimo se govoriti o bošnjačkoj potlačenosti jer bi nas uglancani kvislinzi mogli optužiti za nacionalizam, mržnju i sl. Ali, mi govorimo s pozicija borbe za zajedničku, slobodnu i demokratsku BiH, koje ne može biti sve dok jedan narod spava pod šatorima a drugi ili treći unovčava svoje ljudsko pravo na povratak imovine! I k tomu još pravi nacističke orgije protiv bošnjačkih nesretnika i protiv ideje Bosne.

Teško je vjerovati da bi se bosanska javnost mogla probuditi iz eutanazijskog sna. Previše je medijske, političke i finansijske moći uvezano u ideološko-policijski sistem OHR-a i OSCE-a da bismo mogli očekivati revoluciju slobode bosanskog mišljenja. Razumljivo je što se ljudi plaše da bi ih mogao progutati novi totalitarni mrak. OTPOR prema antibosanskoj politici privatna je stvar svakog intelektualca, njegove humanističke i demokratske higijene. Privatne su i posljedice koje mogu stići s odmazdom. Zasad.

Br. 21, 4. IV 2001.

Karanje ruže

Zašto je SDP nasilno pretvoren u totalitarnu organizaciju, u kojoj su vrline: paranoičnost, degeneričnost, klimoglavost? Da li zato što bi demokratski ambijent razgolitio hohštaplere i kriminalce kojima je SDP sredstvo da kvislinški vladaju i da se esdeaovski obogate?!

U mjesecu maju kad ruže cvjetaju dogodiće se Kongres uvehle Socijaldemokratske partije BiH. Nazire se da će ovo događanje demokratije biti izetbegovićevska politička hutba, koja će produžiti monološki dijalog čobanluka i ovanluka. Biće aplauza, vibratora, ozarenih telećih glavuša, hvalospijeva Staljinu i Partiji, a da se neće čuti ni trun kritičkog stava prema svemu što je u SDP-u trebalo biti bolje, a nije: jer je SDP danas isto što i SDA jučer, možda i gore, i opasnije, jer iza unutarnjeg, ali i budućeg vanjskog totalitarizma u SDP-u stoje OHR i OSCE, sa garancijom da SDP-u ne treba alternativa. Kakva je razlika između komunističke crkve, i ovog plafona demokratije koji nam je nametnut u vidu djevice Zlatkije? Mehanizam bezrezervnog favoriziranja SDP-a od stranaca ugrozio je demokratiju i s vana i iznutra: prvo, politički život u BiH je potlačen okupatorskim centralizmom koji favorizira svoje konobare; drugo, konobarske stranke su inficirane neprirodnim sistemom vrijednosti, u kome se hijerarhija gradi na dokazivanju odanosti prema tutorima, a ne prema ideji BiH, demokratije, humanizma. SDP je, blagodareći na(r)cistoidnoj gladeži svoga lidera, gurnut u bezizlaz sluganske robotike, odrodene od naroda i patrioljublja.

Krmatorium vrtiguzum

Geneza truleži u SDP-u začetak ima u kuplerajskom spoju tutorske nakane protektora sa strašću za vlašću koja je nadjačala moralne i patriotske kodekse u SDP-u. Umjesto da SDP istraje na principima socijaldemokratske i bh. ideje, što podrazumijeva kontinuiran kritički odnos spram neprincipijelne međunarodne politike u BiH – ova Stranka se pretvorila u kvislinški parlafon OHR-a i OSCE-a. Taj prostitučki odnos: ja tebi vlast, ti meni dušu – odveć je nadišao proporciju tarife; odveć se vrtiguzi u SDP-u takmiče da ulove konjski ud, da ih razdere na 49:51, da ih nema, a da ih ima u skalimeriji novih vrijednosti u kojoj se ljubav prema BiH smatra najvećim grijehom.

Međunarodnu politiku u BiH nije teško definirati kao antibosansku, konektiranu na srpsku i hrvatsku hegemoniju koja se ostvaruje zatiranjem Bošnjaka, kao naroda od čijeg nacionalnog izumiranja ovisi realizacija dugoročnog plana za stabilnost BiH. Biti sluga te ubogo degenerične politike znači potpisati mazohističku kapitulaciju svoga moralnog creda. Politika SDP-a ne samo da je kapitulirala pred kuplerajskom ponudom, već se i kreativno uključila u nadgradnju krstaške zamisli. SDP amabaš nikad ne reagira na systemske terorističke napade na bošnjačke povratnike; valjda računa da bi javnom osudom mogao povrijediti konstitutivne teroriste. Od Mostara prema Stocu porušeno je oko 200 kuća

bošnjačkih povratnika, ali SDP i njegove medijske i nevladine filijale štete jer nije multikulturno razdvajati narode. Štula je i SDA, ali ova stranka se od osnivanja hrani u pelenama. SDP-ovsko ukidanje selama u Maglaju, okretanje krmadi kod Lukavca, proganjanje mudžahedina u Bočinji, kao da su bijesni psi a ne mirni vjernici, strastveno deložiranje naših ljudi pod vedro nebo, posebno bošnjačke inteligencije, inkvizitorsko proganjanje neistomišljenika, sataniziranje bošnjačko-muslimanske baštine, itd. - ipak spadaju u sofisticirane oblike mazhohističkog dokazivanja odanosti Velikom Bratu. SDP je i po vertikali i po horizontali hipnotiziran idejom bezrezervne poslušnosti u sprovedbi nakana međunarodne zajednice u BiH; iste one koja je zdušno pomagala genocidno ubijanje BiH, a koja danas drugim sredstvima okončava katilnuk započet 6. aprila 1992. godine.

Kongres SDP-a je dakako statuarna obaveza, ali i prilika da su u maniru sleta drugu Titu izrežira poltronska uspavanka, kojom će se u slavu vlastite propasti klicati obmani.

Esdepeosaurus mutavoid

Bezbeli će se navest da je populističkom progresijom porastao natalitet SDP-a, da je mudro rukovodstvo zaslužno za pobjedu na izborima, da je na djelu ekonomska renesansa, reintegracija BiH, itd, itd. Pošto su iz SDP-a očišćene *opasne političke grupacije*, tj. prvoborci koji uočavaju razliku između povijesne zadaće SDP-a i ove sluganske stvarnosti, čime su terorom gmizavaca prosječnosti učutkani preostali esdepeosaurusi – neće se dogoditi ništa. Sudeći po tajnom biranju mutavoidnih delegata za Kongres, vladat će disciplina klimanja glavom bez prepona. Kinderlidera budućnosti nema ko upitati: Zašto je pristao da projektom Alijanse betonira etnonacionalne aparthejde s lijeva i s desna, a da na ovih 24 odsto bh. teritorije kao jeftini kvisling sprovodi nastavak genocida nad BiH? Zašto nije ucijenio s&h igrače u OSCE-u i OHR-u, tako što bi tražio ponavljanje izbora, intervencije u Pravilima i propisima, ili usvajanje Izbornog zakona koji bi podržao multietničku vlast na cijeloj bh. teritoriji, a u skladu sa Odlukom o konstitutivnosti? Zašto je vlastohleplje stavio iznad interesa BiH, koja se feleričnim projektom Alijanse definitivno udaljava od imperativa reintegracije? Napose, zašto je SDP pretvorio u totalitarnu organizaciju, u kojoj su vrline: paranoičnost, degeneričnost, klimoglavost? Da li zato što bi demokratski ambijent unutar SDP-a skinuo gaće hohštaplerima i kriminalcima koji i u debelim i u tankim crijevima otvaraju tajne račune, da se poput svrgnutih mamlaza obezbjeđe za karavakat? Da li zato što je totalitarni SDP jedini način da se prikrije istinska priroda ovog Doriana Greja, koji bi u demokratskom ozračju bio rastavljen na svoje smiješne sadističke bolesti. Zar sve to vrijedi milenijske opstojnosti Bosne i Hercegovine?!!

Ovo vrijeme je jedinstvena prilika da se BiH za vavijek istrigne iz žrvnja nametnute sudbine. Snažan i uporan kritički stav prema kršenju međunarodnih pravnih, demokratkih i humanističkih standarda slomio bi srpsko-hrvatsku politiku OHR-a i OSCE-a. Tim prije što se danas i Srbija i Hrvatska hrane na tuđem kazanu. Bez otpora ubijanju BiH – odosmo u vražiju mater. SDP je svoju povijesnu revolucionarnu zadaću podredio izdajničkoj fukaraštini. Komandant Sava je mrtav. Ali se ranjenici još mrdaju...

Br. 23, 2. V 2001.

Dejtonski fašizam

Četnička Republika Srpska je legalizirana Alijinom prisilnom kapitulacijom, podržana hitlerovskom Evropom, njegovana od ovih mamlaza koji sebe nazivaju Alijansom za promjene. Šta sad kojeg vruga hoćemo?! ...Da u tvorevini koja je ustoličena na genocidu cvatu ruže tolerancije?!

Plitkoumno graktanje javnosti u povodu četničenja u Trebinju i Banjoj Luci u punoj je mrakači potvrdilo uzročnike naše zalutalosti u vremenu i prostoru. Mudroserno je onanisalo i staro i mlado. Mrtvaci iz Kruga 99 najednom su zaboravili da su u pokvarenoj hladnjači čas prije tvrdili da je projektom Alijanse poražen nacionalizam. Čulo se toliko istih, jalovih osuda da je tema postala dosadna i naporna. A o istinskim uzrocima nimekaet. Zašto četništvo u jednoj morbidnosti živi i pet godina nakon Dejtona? Zašto je bh. demokratski i patriotski front mrtav? Zašto su Bošnjaci i dalje glupavi k'o magarci pa tekbiraju u slavu četnika?

Naše društvo je kroz fašistoidnu diktaturu OHR-a i OSCE-a dovedeno do intelektualnog, moralnog i patriotskog sloma. Korumpirano je, prestrašeno, mutavo, nekritički svezano za Dejtonski sporazum, a time i za šućurluk Republike Srpske, koja je stolno gnojivo tzv. hrvatske samouprave. Političkim robotima je zabranjeno pomisliti na logiku koja stoliči vitalnost četništva i ustaštva u BiH. Oni su tu da ne misle. Redanje stvari u logički slijed razobličilo bi iluziju o postojanju naše zemlje. Otkrili bi da OHR i OSCE već godinama podržavaju apartheidne i nacističke koncepte kod bh. Srba i hb. Hrvata; da su sadržajni nasljednici Adolfa Hitlera koji je u ustaštvu i četništvu imao svoje saveznike. Okupatorski mediji i intelektualni gmizavci žestoko su plaćeni za projekat zamotavanja nacističkog bitka Dejtonskog sporazuma u oblandu pacifizma, demokratije, globalizacije. Politički sistem u našoj zemlji je orvelovski, marionetski, jer lutka koja se otima biva zadavljena katancima koji je pokreću. Ne postoji mogućnost da se politički zbori o savezu slijednika nekadašnje Antihitlerovske koalicije sa četnicima i ustašama. Ne postoji ni volja: zašto bi pljačkaši demokratije sjekli oblak na kojem sjede?

Analiticuum chetnikorium

Otuda se može razumjeti tupavost kojom je urinirana naša javnost u povodu orgija u Trebinju i Banjoj Luci. Otkriveno je, možete misliti, da je riječ o fašizmu! To nevjerojatno dostignuće našeg analitičkog uma sigurno je postidjelo četnike koji su krmetu otkinuli glavu da bi zakrmetili zemljište Ferhadije. (Što da se stide kad je lani SDP-ova prethodnica, u znak pobjede demokratije, pronosila krmad kroz muslimanska sela?!) Svehrvatski vođa Krešimir Zubak došao je na ideju da se malo reklamiše, pa je ražvakao bajatu ideju o ukidanju entiteta. Sve što je rečeno bilo je nalik na gaće bez učkura.

Vrhunac mađijske maloumnosti je dijagnoza da je za četničku ekspresiju krivo nehapšenje Radovana Karadžića. Ko biva, kad bi se ovaj manijak našao u

Hagu, svi četnici bi namah pocrkali k'o gamad. Prvo, Karadžić je na slobodi blagodareći zaštitu agenata SFOR-a. Drugo, Karadžić nije Bog pa da pritišće dugmad u srpskim glavama. OHR i OSCE su ovdje te božanske sile koje održavaju u životu nacističke nakaze. Nije ni drug Tito bio Bog pa da od nas stvara umilnu jagnjad, već je represivni sistem države, makar i paranoično, odstranjivao nacionaliste, i afirmirao bratstvo i jedinstvo među našim razlikama. Sistem dejtonske BiH je taj koji institucionalizira fašistički kretenluk. Četnici i ustaše su stoga dejtonski, a ne antidejtonski faktori.

Više niko ne zbori da je ta Republika Srpska dibidus rezultat genocida i najveća sramota u povijesti srpskog naroda. Hajde što opijeni Srbi ne bježe od svoje sramote... Ali zašto cjelokupna bejagi demokratska javnost muči o tome? Kako je moguće tražiti Karadžića u Hagu, dok njegovo zlodjelo ima ustavni karakter? Radovan Karadžić je uzidan u temelje dejtonske BiH. Ili je dejtonska BiH zločinačka tvorevina, ili je Karadžić pravednik, i pride, mučenik?! Opredijelimo se! Pošto je bjelodano da Republika Srpska nema nikakvog povijesnog utemeljenja, da je stvorena na masovnim likvidacijama i deportacijama civila, na genocidu i sakralocidu – tom zlu je po svim mjerama mjesto u beščasnoj prošlosti ljudskog roda. No, to zlo živi, legalizirano Alijinom prisilnom kapitulacijom, podržano hitlerovskom Evropom, njegovano od ovih mamlaza koji sebe nazivaju Alijansom za promjene. Šta sad kojeg vruga hoćemo?! ...Da u tvorevini koja je ustoličena na genocidu cvatu ruže tolerancije?! Četništvo je nagrađeno i legalizirano, blagodareći našoj mazohističkoj patologiji; četništvo je legalna državna ideologija u polovici BiH. Dokle god postoji četnička tvorevina Republika Srpska izgradnja porušenih džamija nema nikakvog smisla. Što će ptici u kafezu krila.

Bosniakus mutavorum

Zasebnu dimenziju ove priče čini poražavajuća spoznaja da je bošnjački narod ostao jednako mutav kao i u vrijeme agresije. U prijepodnevnim satima kada su počele stizati vijesti o orgijama u Banjoj Luci bošnjačka lica je ozarila sreća. Kao da je Bajram. Radovali su se Bošnjaci krmećim tintarama, kamenicama, batinama. *Evo, opet nas maltretiraju! Vidiš civilizaciju kako smo jadni i bijedni!!!* Bošnjaci nikako da shvate kako se svijetu gadi ta bošnjačka prosjačka slinavost. Prezir je jedino što se smlatavošću može zaraditi.

Šta bi nakon banjalučkog divljanja mogao poželjeti četnički um? Oni okom, a mi skokom! Bačena je bomba na crkvu u Sanskom Mostu, rušeno je pravoslavno groblje u Tuzli, a ulicama Sarajeva je odjekivao tekbir. Vandalizme u Sani i Tuzli su mogli izvesti i sami Srbi, ali tekbirske demonstracije u Sarajevu su izveli Bošnjaci, s glavama. Ko biva, sad ćemo im pokazati da i mi konja za trku imamo. Rodila majka majmuna.

Bilo bi smisljeno da su SDP i druge multietničke organizacije priredili protestne skupove na kojima bi se u ime univerzalnih vrijednosti govorilo o zaštiti prava na slobodu vjeroispovijesti. No, SDP je debilno zadebelio u poistovjećivanju krivice. Kakva je to multikultura ako i Armija RBiH nije fašistička falanga? SDP je postao beznađežan slučaj. Nečinjenjem su učinili da se sarajevski protest pretvori u tekbiranje, a time i legitimiziranje četničenja. Sana, Tuzla i ono što slijedi imaju uzrok u SDP-ovom prepuštanju inicijative budalama. Haman im drukčije nije naređeno.

Priča se vraća na začetak posljedica koje živimo. Kraha političkog segmenta Dejtonskog sporazuma je očigledan. Sporazum koji uvažava rezultate zločina i ne može proizvesti ništa drugo osim zla, i zločina. Propast Dejtona pravno znači povratak u Republiku Bosnu i Hercegovinu. Tamo će nas sačekati zabrana nacionalističkih stranaka i zakoni koji će s onu stranu brave poslati sve te četnike, ustaše i njihove muslimanske saradnike. Samo tako može biti države Bosne i Hercegovine. Ovo što danas imamo je državni okvir za FAŠIZAM. Biti protiv

apartheidnog i nacističkog Dejtonskog sporazuma danas je najviši izraz demokratije, humanizma i antifašizma. EVIVA LIBERTE!!!

Br. 24, 16. V 2001.

Kurtizanske balije nasred zemlje Srbije

Nakon Lagumdžijine posjete Beogradu četništvo može s mirom spavati. Odgovornost SRJ za agresiju na BiH i genocid nad Bošnjacima utopljena je u tzv. međudržavno vijeće za saradnju. Lagumdžija se time promovirao kao sluga velikosrpskih interesa.

Uz debilne fanfare ovdašnjih plaćeničkih medija popraćena je posjeta visoke bh. delegacije četničkom Beogradu. Koje li ironije, nekažnjena fašistička armada Velike Srbije priredila je vojne počasti delegaciji dejtonske paradržave BiH, čiju polovicu i dalje drži pod genocidnom okupacijom. Uniženi bošnjački narod, putem svojih predstavnika Lagumdžije i Belkića, odao je počast svojim dželatima. Pored počasnih jedinica fašističke Vojske Jugoslavije to nije prošao Beriz Belkić (koji je u slavu poniženja izrazio *svoje veliko zadovoljstvo atmosferom u Beogradu*); u tu počast beščašću nagonjene su sve naše žrtve, sve naše Suade Dilberović, Aladže i Ferhadije, sva naša ubijena i osakaćena djetinjstva, razvaljeni i unakaženi životi. To je okupirana BiH klicala u slavu svoje vanmaterične stvarnosti.

Moleriserium laffinorum

Kada je Alija Izetbegović, pod kriminalnim pritiscima, a možda i zarad fildžanstana, za pregovaračkim stolom legitimizirao četničke i ustaške projekte u BiH, znalo se da je to rezultat bolesti koja nas je zadesila. No malo je ko očekivao da će se na dokusurivanje BiH konektirati SDP, okupiran od patološke despotije Zlatka Lagumdžije. Kongresno čišćenje SDP-a od pameti i bh. patriotizma namah je dobilo svoju stvarnosnu dimenziju u promiskuitetnim beogradskim zdravicama Zlatka Lagumdžije. Ravnogorskom Koštunici to nije, ljubazno se klebereći, nazdravljao Lagumdžija, već sve naše boli, nepreboli. Takav splet unutarnje mazohističke morbidnosti, odsustva samopoštovanja i suosjećanja sa žrtvama velikosrpskog genocida, oustavljenom u apartheidnoj Republici Srpskoj – ni u snu se ne može imenovati zdravim i konstruktivnim.

Trebala bi nam jedna podebela studija pa da poredamo sve dokaze koji svjedoče da je politika međunarodne zajednice u BiH, čiji je sluganski preslikač Zlatko Lagumdžija, usmjerena protiv multietničke, antifašističke i demokratske BiH. Višegodišnje nasilno izvinjavanje žrtava dželatima urodilo je genocidnim blokadama povratka i postdejtonskim planskim raseljavanjem u treće zemlje. Traženje kooperativnosti u fašističkim i velikodržavnim projektima inkompatibilno je smislenosti postojanja države BiH. Samo plaćenicima i budalama nije jasno ko za koga i protiv čega ovdje igra.

Naš svijet je ubijen u pojam postdejtonskim batinjanjem. Nije mu jasno da civilizacija može podržavati zatiranje BiH. Ne shvata da se redosljed stvari određuje zakonima prirode, a ne principima duha. Multietnička BiH je tek duhovni imperativ. Realitet se oslanja na srpstvo, kao garant stabilnosti na Balkanu. Opstojnost genocidne Republike Srpske pogodna je moneta za kooperativnost

balkanskog srpstva. Da ne bismo vjerovali u ovu nakaznu stvarnost, rado ćemo progutati balijanske sedative.

Površna analiza beogradske kapitulacije BiH razotkriva laž koja nam se plasira kao dostignuće regionalne suradnje. Pokušajmo čitati stvarnost. Ravnogorski Koštunica je istakao da je - *uspostavljanje posebnih odnosa SRJ sa RS u skladu sa slovom i duhom Dejtonskog sporazuma* - i ništa mimo njega. Pa kud bi više?! Naš mudri narod će se bezbeli razveseliti činjenicom da je naš Koštunica toliko pošten da ga *ništa mimo Dejtona* ne zanima. Što bi ga i zanimalo kad je Dejtonskim sporazumom legaliziran velikosrpski osvajački plijen. Kada govori o posebnim odnosima sa RS, Koštunica ne misli na entitet u kome su konstitutivna sva tri naroda; on misli na onu RS koja je slavila četništvo 7. maja u Banjoj Luci. On nije za *politizaciju obnove vjerskih objekata*, kao ni Petrič. Postojanje džamija je za četništvo od vajkada bilo politički problem, zar ne?!

Premijer SRJ, Nekakav Žižić, istakao je *opredjeljenje svoje Vlade da podrži jedinstvo BiH*. Posebni aneksijski odnosi sa RS svakako doprinose tom *jedinstvu BiH*. Na tom molerskom fonu promišlja i naš titoslav Lagumdžija. On je izmodao imunitetni mudroslov da treba suditi i *projektima stvaranja jednonacionalnih država*. Ako je to tako, onda je Republika Srpska prva na spisku. Zašto to nije otvoreno rekao? Ili pak misli da RS nije rezultat projekta kome treba suditi?

Meduzzorium guzzorium

Zahlada ponižavanja BiH i uspomene na žrtve agresije priređena je Lagumdžijinim izjavama u povodu Tužbe BiH protiv SRJ. On se kapitulantski složio sa ministrom Svilanovićem da - *pitanje Tužbe treba prepustiti pravu i pravnicima*. Ali SRJ tu stvar NE prepušta međunarodnom pravu i pravnicima, već se aktivno bori i lobira da se ospori Tužba za agresiju i genocid. U svome zahtjevu Međunarodnom sudu u Hagu SRJ tvrdi da u to vrijeme - *nije bila članica UN, niti potpisnica Statuta Suda pravde, niti potpisnica Konvencije o genocidu*. Kžo biva, ni luk jeli, ni luk mirisali.

Autor i pravni zastupnik tužbe BiH protiv SRJ, američki profesor prava Frensis Bojl, kaže da - *ovaj zahtjev nije ništa drugo nego pokušaj odugovlačenja, u nadi da će se političkim pritiscima SAD i evropskih zemalja na vladu u Sarajevu ugušiti i prekinuti ovaj proces*.

- *Sasvim je jasno da će SRJ upotrijebiti sve raspoložive trikove kako bi izbjegla odgovornost pred Međunarodnim sudom pravde za nesumnjiv zločin genocida protiv ljudi i naroda Bosne i Hercegovine, najvećim dijelom protiv Bošnjaka* - kaže prof. Bojl.

U kontekstu činjenica i promišljanja prof. Bojla treba smjestiti Lagumdžijin stav da - *pitanje Tužbe prepusti pravnicima*. Za razliku od SRJ, Lagumdžija promocijom pasivnosti ignorira Tužbu i pride ustoličuje Međudržavno vijeće za saradnju. Takvo što mogu činiti samo patriotske meduze čije su političke guze zakupljene da interes srpstva preferiraju nad interesima BiH.

Cjelovitost BiH je u uzročno-posljedičnoj vezi od integralističkih strujanja među južnoslavenskim razlikama. Bošnjacima pogotovo treba stanjivanje južnoslavenskih granica. To je put do njihovog nacionalnog interesa, da slobodno žive u cijeloj BiH. Međutim, ovo što čine Lagumdžija & comp. nije borba za demokratsku i humanističku BiH. To je jeftina prodaja ovdašnje sistemski stvarane patriotske i moralne izgubljenosti.

...Krivi smo mi što smo ih pustili.

Br. 25, 30. V 2001.

Sataniziranje mudžahedina

Građansko pravo mudžahedina je da imaju slobodu vjeroispovijesti, zbora i dogovora, u okvirima koji ne narušavaju prava i slobode drugih. Oni ta prava u ovom društvu nemaju!

Multikulturalni listovi pod ideološkom kontrolom *lidera budućnosti* posljednjih su dana krenuli u akciju spašavanja ravnogorskih četnika. Sprovodeći dejtonsko sveto pismo, psalm o poistovjećivanju krvnika i žrtve (VXCCC–IIX), ovi plaćenici su teme o četništvu zamijenili paranoičnim temama o mudžahedinima i vehabijama. Cilj je proizvesti utisak da su vehabije najveća prijetnja miru u BiH. Kad se izbezumljena javnost ubijedi da su mudžahedini paradigma ekstremizma u BiH, i to uvoznog, onda će nam četnici i ustaše doći kao domaće životinje, kao dio kulturne i političke baštine. I onako su već pod zaštitom države.

Ugurssuzium muslimanorum

Strateško poganjenje bh. patriotske svijesti rezultiralo je svikavanjem na okupirane č&u dijelove BiH. Postalo nam je normalno da bh. država živi na jedva 24 odsto svoje teritorije. Tu se uzgajaju s&h ljudska prava, dok se bošnjačka izvoze na doradu u kamenolome RS i batinolome HB, pa odatle u prekookeanske nedodije. Bosne nestaje isključivo zbog ustavne legalizacije fašizma, oličenog u nacističkom apartheidu bh. Srba i hb. Hrvata. Taj apartheid vlada na 76 odsto bh. teritorije; imanentno je zatočen za različitost, za antifašizam i multikulturalnost, a time i za državu BiH. Taj apartheid je u većini!!! Nasilje nad bošnjačkim povratnicima je prirodan rezultat ustavne legalizacije genocidnih ideologija. ...I onda vam se pojave slinavi plaćenici da uzroke nestabilnosti BiH tumače prisustvom mudžahedina!

Ugursuzluk Bosanskih Muslimana u posljednjoj deceniji mjeri se umijećem služenja svojim dušmanima. Kad je Karadžiću to najviše trebalo, Alija je držao mitinge po Foči i Kladuši i najavljivao da će se muslimani toliko namnožiti da će Srbi i Hrvati uskoro biti manjina. Alijina tužna historijska sudbina sva je određena ovakvim glupostima. U njegovom stilu i vehabijska braća su se nekoliko puta uslikala po mjeri antibosanske propagande. Posljednji put, priredivši jalove proteste u povodu banjalučkih događaja, koji su spika protumačeni kao, tobejarabi, revanšizam. Među njima je mnogo načitanih i pametnih ljudi i pravo je čudo kako si dozvole ovakve greške u koracima.

Međutim, prvo valja napraviti ogromnu razliku između tih nekoliko mirnih, neincidentnih javnih protesta vehabijske braće, i nacističkog divljarenja četnika i ustaša. Potom, treba napraviti ogromnu razliku između višegodišnjeg medijskog i političkog sataniziranja vehabijske braće, i činjenice da ovi ljudi dosad nisu nikome naudili: nisu nikog kamenovali, nisu nikog pretukli, nisu nikog ubili... Njihovo je građansko pravo da imaju slobodu vjeroispovijesti, zbora i dogovora, u okvirima koji ne narušavaju prava i slobode drugih. Oni ta prava u ovom društvu nemaju! Oni su unaprijed osuđeni da budu protuteža s&h ekstremizmu.

Srbarium sunetorium

Naše najstarije novine su neki dan posvetile pola stranice nekakvom anonimnom pismu u kome tobože roditelji djece iz Studentskog doma u Nedžarićima saopćavaju da tamo - *pod maskom običnih vjernika postoji grupa ekstremista, sumnjivih i mutnih tipova, koji sebe nazivaju vehabijama i vrbuju našu naivnu djecu u svoje redove. - Uspjeli su u svoje redove uvući studente koji nikada nisu išli u džamiju, pa se bojimo da to ne ode u neku dalju fazu fanatizma i ekstremizma.* Anonimni roditelji od upravnika traže da se - *glavnim akterima zabrani takav vid strateškog djelovanja.* Prvi je problem što jedna ozbiljna novina tretira proвидно anonimno pismo. Drugi je problem što je sadržaj tog pisma do te mjere glupav, da ga ni komunizam ne bi svario. Van svake pameti je, uopće, komentirati tu šizofreniju.

Naša druga državotvorna novina se konektirala na stvaranje dževe oko mudžahedina. U Bočinji je dramatično, po potrebi. Odatle je nekakav Ljubo Čurković, lider povratnika, poručio da će - *sve srpske porodice ponovo iseliti ako se ne iseše mudžahedini.* On tvrdi da - *mudžahedini ugrožavaju sigurnost onih koji su se vratili,* pa postavlja ultimatum: - *Zajednički život Srba sa mudžahedinima je moguć samo ukoliko oni promijene način života!* To je isto kao kad bi bošnjački povratnici u Foču, ako ih ima, kazali da je život sa Srbima moguć samo ako Srbi prestanu objedovati krmetinu; i ako konačno počnu i žive i mrtve sunetiti. U protivnom, jel, Srbi treba da se iseše iz Foče. I sad zamislite neku novinu u RS koja bi objavila ovakvu glupost. To može samo ovdje, u ovoj moralnoj i patriotskoj vukojebini, gdje svakovrsni kretenciji žive na pijedestalu mogućeg. Taj Ljubo Čurković bi svijetla obraza prekrajao vjerske običaje. Hajde što je on mahnit, ali ovdašnje novine taj apartheidski ultimatum časno prenose kao relevantan faktor stanja u Bočinji! Ne saznasmo ni kako to *mudžahedini ugrožavaju sigurnost povratnika.* Znano je zasad da su se pijani srpski povratnici izivljavali nad preostalim mudžahedinima u Bočinji, kad su, urlajući četničke pjesme, pečeno prase donijeli pred privatnu kuću u kojoj je klanjan džuma-namaz. Mora da su im instruktori bili iz lukavačkog SDP-a. Da su se mudžahedini drznuli da zaštite svoja vjerska prava, sva bi se sila lafinaške multikulture sručila na njih. Njihovo pravo je da nemaju prava.

Maykorium mu starum

U proganjanju mudžahedina najgrlatiji su oni što su sami sebe proglasili lučonošama otvorenog civilnog društva, multikulture, tolerancije... Pa kako to, majka mu stara! Valjda i za mudžahedine ima mjesta u tom otvorenom društvu? Ili, društvo nije otvoreno! Kakvo je to multi ako ne sadrži različitost? I pravo na različitost! Kakva je to tolerancija ako vam smetaju jehovini svjedoci, pankeri, derviši, ljevičari, protestanti, vehabije, anarhisti, rokeri, akšamlije ili navijači? Man'te lafine! Sloboda otvorenog društva omeđena je granicama zakona. Ona se ruši proganjanjem naših ustavnih prava na razlike. Između četnika i ustaša koji progone bošnjačke povratnike, i lažnih bh. demokrata koji progone mudžahedine – nema bitne razlike. Na odnosu prema mudžahedinima čita se kulturna, demokratska i humanistička zrelost našeg društva.

Do dna je postalo jadro i proвидно braniti i pravdati s&h ekstremizam tim neodrživim sataniziranjem mudžahedina.

Br. 26, 13. VI 2001.

Tevhid za Bosnu

Kapitulacija Bosne koju je Alija zašalovao u Dejtonu tek se može betonirati povlačenjem Tužbe BiH protiv Jugoslavije, kao i usvajanjem segregacijskog Izbornog zakona. Lagumdžija je odabrani dželat koji agresiju na BiH pretvara u građanski rat.

Mi nismo ljudi. Ni hajvani nismo. Mi smo ništa. I mejit je ličnost spram našeg živog ništavila. Nad nama se izživljava srbofilski fašizam Volkfanga Petriča, a mi se kleberimo. Razvlače nas do razvrata, a mi im nazdravljamo. Mrtvaci bar dostojanstveno šute. A mi se demokratski rasonodimo dok nad našim crknutim i crvavim dušama masturbiraju međunarodni manijaci. Najveća je božija kazna izgubiti ponos! Život smo odveć izgubili, jer bol ne osjećamo.

Ushićeni smo jer je postavljena singlica za Ferhadiju. Natjerali smo i onog premijera Životinjske farme da gleda kako koljemo ličnog ovna pored ploče koja nema nikakvog značenja. Nek crkne od muke! Ne vidimo da je genocidna Republika Srpska i sad horna da nas kolje. Pobjedila je pravna država? Gotovo 3000 srpskih policajaca spriječilo je da krdo krvoždernih četnika linčuje muslimanske vjernike. *Dojče vele* izvještava da je bilo tek maličuk petardi. Zadovoljena je forma. Metnuta je nekakva ploča. Bošnjaci će se i dalje plašiti svoje sjene. Tamo je rahatnije biti pseto nego Bošnjak. Jer je Republika Srpska najstrašniji i najsramniji proizvod moderne evropske civilizacije. To je genocidni, aparthejdni, zločinački, konclogorski, hitlerovski, fašistički... - ponor ljudskog roda! Dok se ne ukine to zlo, tamo ni jedna različitost nema šta tražiti. Kao ni onomad u Hitlerovoj Njemačkoj.

Vo se cleberi to the dželaticus

No, tako ne misle evropske antifašističke vlade koje se utrkuju da finansijski nagrade jedinu fašističku i genocidnu državno-pravnu nakazu u Evropi. Nagrađuju joj i sifilističnu materu, krnju Jugoslaviju, kojoj je MMF dao pomoć od 200 miliona dolara. Hajde što kukasta Evropa iznevjerava vlastitu antifašističku tradiciju, pa ustoličuje rezultate zločina; ali, iz kojih to mazohističkih ponora mi nagrađujemo one koji su i nas i našu domovinu s čejfom ubijali, zatirali, čerečili?! Alija je pod pritiscima Dejtonom preliminarno nagradio genocid nad Bošnjacima. Ali, Alija je prošlost. To što je zašalovao tek se može betonirati povlačenjem Tužbe BiH protiv Jugoslavije, kao i usvajanjem segregacijskog Izbornog zakona.

Kukasti križari iznudili su Dejton saučesništvom u izgladnjivanju i ubijanju Bosanaca. Njihova namjera, da pokopom BiH obezbjeđe trajnu stabilnost regiona, upravo dobija naš konačni samoubilački muhur. Ustoličili su marionetsku vlast koja će da ukuca još ova dva preostala koca u naš mrtvački sanduk. Lagumdžija je odabrani dželat koji će prećutkivanjem Tužbe BiH protiv SRJ omogućiti da agresija postane građanski rat. U tom slučaju će Srbija, što reče Frensis Bojl, dobiti punu kontrolu nad Republikom Srpskom, a nama će stvarnost legitimno prati mozak kako su svi podjednako činili zločine. Jasno je da staljinistički komesari iz OHR-a ne vide imperativ regionalne saradnje u kontekstu Tužbe BiH protiv SRJ. Tužba je

za njih smetnja tzv. normalizaciji odnosa. I odšteta je smetnja. Jadna Srbija, i onako jedva kraj s krajem sastavlja. Još bi je mi trebali ubijati time što je ona nas ubijala. Najbolje je sve zaboraviti i volovski se kleberiti sa Đinđićem, nad sjenima pobijenih Sarajlija. Lako je, i beščasno je, ovom eutanaziranom narodu maglu prodavati.

Drugi kolac u ubijanju BiH predstavlja usvajanje Izbornog zakona, kojim se definitivno betonira dejtonski paraustav i uništenje države BiH. Egzekutor je Alijansa za promjene koja putem svog lidera ispunjava nastrane prohtjeve OHR-a i OSCE-a. Nakon usvajanja Zakona koji BiH dijeli na dvije izborne teritorije, dakle, na dvije zasebne države, BiH nema više nikakvog smisla. Naša zemlja, zaslugom hijena iz Alijanse, definitivno prestaje da postoji i u najmanjem sadržajnom smislu. Zastava BiH na Ist Riveru obična je krpa koja se jedino još u Petričevom zahodu može vijoriti. Užutjela.

Srbadium avec ofanzinorum

Svi ključni poslovi međunarodne zajednice u BiH su završavani kriminalnim i zločinačkim ucjenama prema tzv. bosanskoj strani u sukobu. Kao što je iznuđen Dejton, tako se iznuđuje samoubilački Izborni zakon. Okupatori su zaprijetili da BiH neće postati 44. članica Vijeća Evrope ako ne usvoji sopstvenu smrt. Pa kakva je fajda od članstva u Vijeću Evrope ako će tamo sjediti zastava koja ništa ne znači, a ako će ovamo diskriminacija imati zakonski okvir!? Ko biva, nekž mi uđemo u Vijeće Evrope a poslije ćemo se naduravati oko diskriminacije. U limburgu! Tako je i dejtonski Aneks sedam izmišljen da nas navuče na podjelu BiH, da bi se za pet i po godina samo dva odsto Bošnjaka vratilo u RS. Priča o kasnijem usklađivanju nedosljednosti u Izbornom zakonu samo je jeftina navlakuša. Mi nikako ne shvatamo da vascijeli srpski svijet duboko vjeruje da je dejtonska BiH samo nužni bajpas do formalnog, međunarodnog, priključenja RS Srbiji. Ništa nam u tom pravcu ne govori ni Petričevo odobravanje specijalnih odnosa RS sa SRJ? Mi još uvijek naivno mislimo kako je RS privremeno zlo u interesu zaustavljanja rata, i kako će uskoro iščeznuti. Ma jok! - *Takav Izborni zakon može biti samo dio plana tzv. međunarodne zajednice da dozvoli Srbiji apsorpciju RS. Srbi će dobiti pola BiH, uz nešto strpljenja. Mogu čekati i deset godina, ali će na kraju to dobiti* - kaže Frensis Bojl, doktor internacionalnog prava. Makar prepoznajmo crnu slutnju u ovome što advokat Bojl govori! Probudimo se i shvatimo da se pred našim veselim očima odvija definitivni kraj naše države! Tehvid za Bosnu! I za nas!!!

Multikulti strasse genocidus

Međunarodni inženjeri genocida čekali su pet godina da nas umrtve do mjere kada više ništa ne možemo učiniti. U maniru nacističkih okupatora, OHR i OSCE su zatrli gotovo sve mogućnosti patriotskog, demokratskog i humanističkog progovora. Okupirali su medije i za jeftine pare kupili bh. pamet. Satanizirali su bosansku baštinu kao *ekstremizam*. Putem kvislinških poslušnika, do bola su prognali bosansku inteligenciju. Organizirali su nastavak genocida nad Bošnjacima, koji pod strateškim socijalnim pritiscima odlaze i dobijaju ekskluzivno pravo na useljavanje u prekookeanske zemlje. Domaći inkvizitori su sebe proglasili borcima za multikulturu i bosanstvo. Riječ je o jeftinoj laži! O presvlačenju identiteta! Jer, oni što sebe nazivaju spasiocima BiH - upravo su naši egzekutori.

Najmanje što možemo učiniti je da shvatimo šta nam se događa.

Br. 27, 26. VI 2001.

Haški feler

Osjetite li ovu tišinu? Boli, u vražiju mater, boli umirati sa vlastitom zemljom. Ta smrt je k'o zemlja teška, teža od svake ovozemaljske smrti. I još je teža time što šutimo, k'o hajvani u klanici.

Useljavanje Slobodana Miloševića u Hag bilo je veći događaj za vascijeli svijet nego za nas. U noći kad mu se dohakalo, moćne satelitske tv stanice su otvorile specijalne programe. Govorilo se o zločinima Miloševićeve Srbije. Pošto smo mi u komercijalnoj fazi *istine i pomirenja*, kod nas su se emitirale narkotičke meksične sapunice. Zašto u BiH, koja je temeljna žrtva Miloševićeve žive Srbije, nije bilo normalnog medijskog odgovora? Zato što bi nas otvaranje dublje rasprave o Miloševiću dovelo do heretičkog pitanja svih bh. pitanja: Kako se može suditi nekome za ratni zločin, a ustavno uvažavati ono što je zločinom postignuto? Kakva je razlika između bitka genocidne Republike Srpske, i optužnice protiv Miloševića, Karadžića ili Mladića? Razlike nema! Republika Srpska je živi međunarodni spomenik ubistvima i progonima na etničkoj osnovi. Nemoguće je suditi pojedincima za njihova zlodjela, a priznavati rezultate tih zlodjela. To je posve isto kao kad bi u ubistvu iz koristoljublja odvojili ubistvo od koristoljublja; ubica legalno dadne svojoj hanumi opljačkanu lovu, i ode da odgovara za ubistvo. Državi Bosni i Hercegovini treba vratiti pola njezine genocidno okupirane teritorije, jer samo će tako procesi za ratne zločine dobiti smisao. A ni tada u cjelosti!

Stoyanka Maycca džabe told: Fuy & caca

Međunarodnoj zajednici je stalo da formalno popegla pravo i pravdu. Zato je cijela priča o BiH svedena na hapšenje ratnih zločinaca. Ali ne i na ukidanje njihovih ratnih (zlo)djela, koja imaju ustavni karakter. Ali ne i na traženje istinske kazne za genocidnu agresiju na BiH, kojom treba kazniti državu agresora. Nije Milošević vršio privatna ubistva. Iza angažmana srbijanskih ubica stajala je država. Niti će Milošević iz svog šljabuka izvaditi deset milijardi dolara da nam plati ratnu odštetu. Kao što ni mrtav Hitler i dan danas ne isplaćuje odštete svima koje je tlačila nacistička Njemačka. Švabe to i 56 godina poslije Nimbberga poslušno kišu iz svog džepa, za zločinačke cehove svojih smeđih djedova. Toliko su školarine platili da im više nikad neće naumpasti da mašu rukama.

Pod razvratnim pritiskom OHR-a i OSCE-a, i uz pomoć kojekakvih slagumđžija, naša zemlja izigrava degena. Sve što nam je pobijeno i uništeno svelo se na stotinjak optužnica i na nekakve usijane tintare koje će se hladiti u haškoj hladovini. *Može li mrtvima biti lakše zato što će Milošević ostatak života provesti u zatvoru?* – pita se komentator zagrebačkog *Jutarnjeg* Željko Ivanjek. Ne može, vala, ni živima! Sve dok ne bude realizovana Tužba BiH protiv SRJ, i dok se u parama ne naplati ratna odšteta, na kojoj možemo graditi političku, ekonomsku i moralnu rehabilitaciju i satisfakciju – Hag će biti nedovršena priča. Kakve veze sa suštinom ima tih 40 procesa koji su u toku, ta četiri osuđenika iza rešetaka, i

sve što čini Karla del Ponte? To je tek rep krivične odgovornosti. Glava je u realizaciji Tužbe protiv SRJ i u poništavanju rezultata genocidne agresije.

Mariz Krevatin u *Judging Genocide* piše da iskustvo Drugog svjetskog rata pokazuje da nije moguće pred sud dovesti sve zločince i da će mnogi proći nekažnjeno. Karla del Ponte kaže da treba uhvatiti one najodgovornije. I šta onda? Biva, tada će se paljanski brdoidi u mraku prepadati od Miloševićeve sudbine. Stojanke Majke će nad kolijevkama djecu učiti kako je i fuj i kaka biti kao Milošević. Kako da ih istovremeno uče patriotskoj i društvenoj higijeni, a da preziru one koji su im patriju, genocidom, obezbijedili? Zato se ne treba ibretiti nad anketom koju je je *Glas Amerike* napravio na Palama, gdje upitanici listom suosjećaju s nepravdom nad Miloševićem. Njih niko ničim ne može ubijediti da je Miloševiću i paljanskoj kliki mjesto u Hagu. Zašto? Zato što žive u Republici Srpskoj! Tamo je genocid utkan u državnost. To je autorsko djelo onih kojima se u Hagu sudi! Ovo što se nameće skrhanj Bosni isto je kao da su u Njembergu 1946. osuđeni nacistički zločinci, a da su Njemačkoj priznata teritorijalna osvajanja. I u Austriji, i u pograničnoj Francuskoj, Češkoj, Švicarskoj, ima Nijemaca, pa tamo nisu ostale nikakve republike njemačke, kao što je u BiH ostala Republika Srpska.

Anal chepich Alijansa goes to the Belgrade crevo

U razmatranju ovog povijesnog incidenta treba razumjeti htijenje i prirodu međunarodne strategije, kao i našu (ne)jasnu poziciju. Zašto bi se međunarodna zajednica trudila da u BiH revitalizira multietničko društvo ravnopravnih naroda i građana? Oni više vjeruju Andrićevom *Pismu iz 1920.* nego našim sjećanjima na Bosnu u kojoj smo živjeli u bratstvu i ljubavi. Njima je jeftinije uvažiti Miloševićeve i Tuđmanove zločine u BiH, na osnovu kojih je stvoren novogovor o vječnoj mržnji, nego vjerovati, recimo, *dobrim ljudima u vremenu zla.* Iza naše čežnje za Bosnom ne stoji nikakva politička snaga. To je moralna i kulturološka volja. Iza srpskog i hrvatskog komadanja BiH stoje vrlo konkretne, operacionalizirane, dnevno aktivne lobističke mreže koje diplomatskim putevima dokrajčavaju započeto. Bosanska politika prvo je zagubljena Alijinim dunderajima, a potom, još dublje i tragičnije, ovim sramnim izdajama tzv. Alijanse za promjene. Ne postoji relevantna politička snaga koja bi se borila za interese države BiH. To što lideri i sateliti Alijanse za promjene pričaju o demokratiji, civilnom društvu, multikulturi, pa to je isto kao kad Ratko Mladić srebreničkim dječacima dijeli čokolade. Za to vrijeme međunarodni serveri zla i hipokrizije ustoličuju onaj isti Beograd za faktor stabilnosti Balkana. Njegovu žednu utrobu će nahraniti polovicom BiH, kao utjehom za polupobačaj *Velike Srbije.* Tovit će ga i umrtvljivanjem Tužbe BiH protiv SRJ, i to intraanalnim ubrizgavanjem ćepića Alijanse u beogradsko crevo; svodenjem odgovornosti SRJ na mrvice suštine, poput ove trampe 200.000 života za Miloševićev boravak u čuzi. Uzimajući u obzir da je valcerni Zagreb podmiren hrvatskim granicama, Beograd postaje evropski miljenik na Balkanu. A mi? Nas i crva ima nekoliko bilijardi na planeti, ali zalud kad su svud oko nas živi ljudi.

Naša je nesreća što smo se vazda ponašali kao lik u svome tuđem životu. A ne kao život u svome liku. Osjetite li ovu tišinu? Boli, u vražiju mater, boli umirati s vlastitom zemljom. Ta smrt je k'o zemlja teška, teža od svake ovozemaljske smrti. I još je teža time što šutimo, k'o hajvani u klanici.

Ustajte!!! Ustajte Vi Bosansko Roblje!

Br. 28, 11. VII 2001.

Srebrenica 1995. – 2001.

Trgovina Srebrenicom

Nažalost, naša formalizirana stvarnost ushićeno se zadovoljava polaganjem kamena-temeljca za izgradnju memorijalnog centra u Potočarima. Kao, biće taj kamen, pa će biti centar, pa će pravda biti zadovoljena i sjećanje ovjekovječeno. Memorija o stradanju ne živi u kamenju, već u glavama.

Na dan najveće bosanske tragedije, 11. jula 1995. godine, održana je historijska sjednica Izvršnog odbora SDA na kojoj je predloženo "da se (...) imenuje Edhem Bićakčić, do povratka dr Ejupa Ganića koji se stradao u saobraćajnoj nesreći". Bošnjački lider je rekao: *Problem zamjene ima političku i pravnu dimenziju*. Mislio je na zamjenu kadrova, a ne na razmjenu teritorija. Dok je u srpskom genocidu nestajalo 10.000 bošnjačkih života, SDA je razmatrala i pitanje upotrebe alkohola. *Što se tiče alkohola, i u mom kraju ljudi piju, i pitanje je koliko će trebati vremena za njihovo prevaspitavanje* – rekao je komandant Generalštaba ARBiH Rasim Delić. A Dževad će ti Mlaćo na to: *Od 195 regruta u Bugojnu 100 klanja i ne podnose one koji piju*.

Strategija pipanja

Bila je to u pravom smislu historijska sjednica, jer se u isto vrijeme kada je bulažnjeno o kadrovskim i panislamističkim pitanjima događala najveća bošnjačka tragedija. Srebrenica je već bila na koljenima kada je riječ dobio komandant Rasim Delić: *Stanje na ratištu BiH je veoma povoljno po nas. Mi smo u ovih nekoliko mjeseci obezbijedili da Srebrenica ima više naoružanja i municije nego što je imala u protekle tri godine. Tako da su ove informacije o ulasku u prve kuće Srebrenice neproverene, a nisu ni moguće*. Ovi mudroslovi su izgovoreni nekoliko sati nakon što je ARBiH napustila linije na južnom kraju Srebrenice. Državni i vojni vrh je smatrao da je *stanje povoljno*, jer u Srebrenici *ima i dovoljno boraca, a i naoružanja*. Stoga nije ni pominjana činjenica da je u martu naređeno a potom izvršeno povlačenje komandnog štaba iz Srebrenice, koji je dotad uspješno organizirao odbranu ove enklave. Petominutna informacija o Srebrenici na Klubu SDA je mogla biti sve samo ne – normalna. Svjesno ili iz javašluka – tek će se saznati.

Ostalih 20 minuta rasprave o vojnim pitanjima posvećeno je akciji za deblokadu Sarajeva, koja je jalovo trajala od 15. juna do kraja jula, i u kojoj su, saznaće se poslije, živote izgubila 404 borca, dok je njih 1360 ranjeno. Izetbegović je ovu akciju najavio kao *pipanje koliko je snažan обруч oko Sarajeva*. Pošto je apsolvirao Srebrenicu, general je bio optimista: *Povoljna je klima i u izvođenju operacija oko Sarajeva. Savremene armije takve operacije pripremaju po nekoliko mjeseci, a mi od sedam do 30 dana. Neke jedinice smo direktno uvodili u borbu. Za tragičnu strategiju pipanja nikad niko nije odgovarao, kao ni za mnoge boli na kojima su oficiri gradili generalske činove*.

Ko je s Karadžićem tikve sadio?

U kakvoj relaciji može biti junska naredba Generalštaba ARBiH o izvođenju diverzija iz Srebrenice sa, kako je navedeno, podrškom deblokadi Sarajeva? Kako bi to diverzije oko Srebrenice mogle uticati na *pipanje* oko Sarajeva? Račun je izvodiv samo ako je nekome trebalo slabljenje vanjskopolitičke odbrane *zaštićene zone UN*, koja je bila uslovljena stanjem mirovanja. Ako, dakle, srpske snage odgovore na diverzije, roljajući po Srebrenici, onda bi, jel, moglo doći i do pucanja obruča oko Sarajeva!? Te uspavanke su demistificirane počev od 1993. kada je jedna delegacija Srebreničana naobdan doputovala u Sarajevo, da joj se predloži futuristička solucija, tačnije - zamjena Srebrenice za obruč oko Sarajeva. Srebreničani tada nisu razumjeli da sila Boga ne moli, a i ne voli. Vratili su se da brane Bosnu.

Dolazimo do ključnog pitanja koje se sažima u jedan od posljednjih srebreničkih vapaja: *Da li smo osuđeni na smrt, da li postoji odgovor, da li smo prodati?!!* Ako Srebrenica nije prodana za obruč oko Sarajeva, čime objasniti niz nelogičnosti u djelovanju bošnjačkog političkog i vojnog vrha: izvlačenje komandnog štaba na doobuku, potpunu neinformiranost i nezainteresiranost za Srebrenicu, itd. Ako je pak Srebrenica prodana, čime objasniti da dosad nije u javnost procurila tehnologija te prodaje, subjekti, uvjeti, itd.

Postoji hipotetična misao da su u trgovini Srebrenicom sudjelovali bošnjački, srpski i međunarodni faktori, s ciljem zaokruženja teritorija za okončanje rata; Francuska je imala ključnu ulogu, što se vidi i po zoni koju danas *štite* njeni SFOR-ovci; dogovor je bio da se ljudi puste prema Tuzli; odveć zločinački dvojac Karadžić-Mladić je mimo protokola sproveo masovnu likvidaciju, čime su druge dvije strane uvučene u pat-poziciju saučesnika; ovi zločinci navodno raspolažu dokazima o dogovorima, što im obezbjeđuje distancu od Haškog tribunala. Ako su u okviru američkog plana za okončanje rata u BiH (*Strategija završnice*) mogle biti izvođene bitke sa čorcima, navodna oslobodjenja evakuiranih gradova i slične glumarije, zašto se i srebrenička enklava nije mogla naći na kantararu trgovine teritorijama? Ako je bilo tako, onda stranci nisu znali, a naši su pred akšam zaboravili narodnu poslovicu: Ko s đavolom tikve sadi...

Življenje uspomene na Srebrenicu

To je razlog više da komemorativna obilježavanja srebreničke tragedije ne budu samo podsjećanje na genocid, nego i na one faktore koji su neprincipijelnošću i nečinjenjem genocid dozvolili. Uzrok srebreničke tragedije treba da u memoriji ima ravnopravan tretman sa posljedicama, i uspomenom na žrtve.

Na žalost, naša formalizirana stvarnost ushićeno se zadovoljava polaganjem kamena temeljca za izgradnju memorijalnog centra u Potočarima. Kao, biće taj kamen, pa će biti centar, pa će pravda biti zadovoljena i sjećanje ovjekovječeno. A kad bi danas pitali Bosance i Hercegovce, da ne kažemo samo Bošnjake, da li su voljni posjetiti taj memorijalni centar, teško da bi sabrali i jedan procenat. Memorija o stradanju ne živi u kamenju, već u glavama, a duh se obrazuje kulturnim i medijskim forsiranjem sistema društvenih vrijednosti. Hoće li se u školama učiti o tragediji Srebrenice? Hoće li ekskurzije putovati u Potočare? Hoće li razne delegacije odlaziti da se poklone sjenima žrtava najvećeg zločina u Evropi nakon Drugog svjetskog rata? Hoće li Potočari živjeti u našim kućama, djetinjstvima, školama... U svijesti urbanih Bošnjaka pojam Srebrenice izaziva stid: što zbog stradanja koje je pretočeno u poniženje; što zbog dimija koje ne djeluju multikulturalno, a i to je proizvod plaćeničke medijske politike koja nas je uvjerila da je sve bošnjačko jednako nazadnom ili ekstremnom; što zbog onih žena koje kvare iluziju da je u Bosni sve potaman. Ranjena bosanska stvarnost patološki

bježi od Srebrenice. Zato što je kvislinška politika uspjela da opije i unakazi moralni i humanistički lik ovog društva.

Srebrenica je alfa i omega naših bosanskih života. Srebrenica je jutro i počinak svakog osvojenog dana. U protivnom, bez duhovnog življenja uspomene na Srebrenicu – nema ni nas.

Br. 28, 11. VII 2001.

U glavu (anti)fašizma

Nema ni istine ni pomirenja dokle god se budućnost BiH pokušava graditi na tekovinama fašizma

U petak, 27. jula, navršit će se 60 godina otkad je ustankom u Drvaru otpočelo ispisivanje najsvjetlije stranice bh. historije. Pobjeda bh. naroda u antifašističkoj borbi 1941. – 1945. čini revolucionarnu renesansu smisla Bosne i Hercegovine. U to čvorište se ulijevaju prethodna stoljeća bh. jedinstva u razlikama, i iz njega izviru iskustva na kojima je jedino moguće postojanje ove zemlje. U svenarodnoj borbi protiv Hitlera i domaćih majmuna, u stvarnost su se iskalile univerzalne civilizacijske vrijednosti: sloboda, solidarnost, jednakost. Da nije bilo ideološke, komunističke zloupotrebe ove časne borbe, mi bismo s pravom mogli reći da su se biblijska i kur'anska etička učenja ovaplotila u oslobođenoj Bosni. Naši su ljudi živjeli u stvarnosnoj predanosti uzvišenim idealima.

Travestitum Akrepozius

U posljednjem desetljeću ideja bratstva i jedinstva priglupo je i tragično progšana iz naše stvarnosti. Iako je bratimljena sa egzistencijalnom suštinom BiH. Razumljiva je potreba šizofrenih nacionalnih separatista da pokopaju duh bh. antifašizma i zajedništva. Imanencija nacionalnih oligarhija je razgradnja bh. društva. Ali, kako razumjeti travestiju SDP-a i njegovih profilerskih satelita koji od pomena bratstva i jedinstva bježe k'o šejtan od križa? Potaman im je da zbog imovinskog koristoljublja budu pravni sljednici Saveza komunista; ali im je haman previše komunjarski da se vežu za bratstvo-jedinstvo; pobogu, kao da to ima ikakve veze s komunizmom? Reafirmacija bratstva i jedinstva posve je kompatibilna futurističkim vizijama BiH, koje su suprotstavljene dejtonskoj, segregacijskoj i apartheidnoj agoniji.

U tom grmu leži akrep političkih, moralnih i patriotskih hipokrizija u BiH. U normalnim zemljama politički identitet se temelji na povijesnim i prirodnim značajkama. Politički identitet BiH danas izvire iz – genocida. Naša je država uređena po mjeri genocidnih teritorijalnih osvajanja. Bh. ustavni i izborni mehanizam podržava disolucijske političke snage. Mogućnost suprotstavljanja ovoj anomaliji sputana je zapetim staljinističkim fermanima OHR-a i OSCE-a koji čekaju svakog ko se zlu suprotstavi. U grotlu antidemokratskog i antihumanističkog terora OHR-a i OSCE-a ipak ostaje prostor za suptilno političko djelovanje ka istinskim promjenama. Hajde što šute nacionalisti. Ali, otkud se svekolika alternativa, na čelu sa SDP-om, izopačila u nakaznog poslušnika?!

The Bintliz Degenorium

Svijest da BiH ritmom dana odumire u dejtonskom smrtobatoru zahtjeva otpor. Suprotstavljanje antibosanskoj nakani polazište treba imati u civilizacijskim i povijesnim univerzalijama. O kakvoj to demokratiji govorimo ako je u BiH insta-

liran sistem koji građane, u njihovim političkim pravima i slobodama, podređuje po nacionalnim pripadnostima? Da bi se uklonio taj sistem, treba ukloniti postignuća genocidne agresije. Treba redefinirati Dejton i unutarne uređenje BiH odrediti idejom jedinstva svijetu, pred zakonom, u pravima i obavezama. Idejom bratstva, slavenskog bratstva, treba strateški oplemeniti društveni prostor, kulturu, medije, školske programe, itd. Onako kako se u svim normalnim državama brani i afirmira ideja državnosti.

Ovo što danas imamo u društvenom prostoru jeste influenza antibosanskog ustavnog sistema. Primjerice, umjesto da se integrira tv prostor, na kulturološkom kontinuitetu TVSa, stranci nam nametnu nekakvog bintliza da podjeli bh. rtv po dejtonskim šavovima. Umjesto da obrazovni sistem ide ka reafirmaciji zajedničkih znakova, naše škole postaju regrutni centri za proizvodnju nacionalističkih degena; u RS su već proizvedene generacije u koje je usađena mržnja prema BiH i domoljublje prema Srbiji. Umjesto da privreda teži reintegraciji, podržavaju se nacionalne privatizacije. ... Za ovih pet i po godina ni reprezentacija u fudbalu nije sabrana, a kamo li šta više. Ovi kroci ilustrativni prirodan su rezultat, proistekao iz ustavne antibosanstine koja podupire sve što je protiv smisla postojanja BiH.

Ni okupatori, ni njihovi kelneri iz tzv. alternative, dosad se ni u primislima nisu bavili ključnim zahvatom za opstojnost BiH: ukidanjem nacionalnih stranaka. U ukidanju ovog antibosanskog zla okupatori osjete opasnost za stabilnost dejtonskog apartheida, čiji je cilj da nas protokom vremena uvuče u čorsokak bez povratka; ustavno i izbornu ukidanje nacionalističkih pravila poremetilo bi zafuntanu s&h podjelu BiH, u kojoj stranici vide ključ trajne stabilnosti. Čime nego patriotskom prostitucijom objasniti to što SDP i druge multietničke stranke nisu nikada insistirale da se izborna pravila prilagode Odluci o konstitutivnosti, tako što bi stranačke liste uvažavale nacionalni ključ!? Obaveza da se na izborne liste stavlja najmanje trećina žena, kao i ukidanje Poplašenove stranke – dokazuju da se mogu činiti takvi zahvati. Odgovor na pitanje – zašto se ne čine? – objašnjava konačne ciljeve međunarodne strategiji u BiH.

Hipokryzium ugurzuzorium

Političke prirode u BiH lako je raspoznati na njihovom odnosu prema Dejtonu. Oni što, tobože u ime demokratije, govore o implementaciji Dejtonskog sporazuma, lafinaši su sa dna kace; demokratija i implementacija antidemokratskog brloga ne idu zajedno. Budući da se SDP, taj čuvar naših antifašističkih tradicija, zalaže za politički Dejton, logično je da ne može tražiti ukidanje nacionalnih stranaka i druge zahvate koji bi se temeljili na ustavnoj reafirmaciji povijesnih i kulturoloških bh. pravila. Ti ugursuzi demokratije u vlastohlepnoj pomami zaboravljaju na svoju povijesnu zadaću – da Bosnu vrate Bosni. I zaboravljaju da ne postoje vremena koja ne pamte.

Umjesto odlučne revolucionarne kampanje za ozdravljenje BiH, oni se bave usavršavanjem korupcije u svojim redovima i estradnim mahnitostima, kao što je ona lidera im slagumdžije – da će njegova familija odlučiti o tome da li će prihvatiti dužnost premijera. Malo je falilo da se zabrinuti narod, kao u Međugorju, okupi pod njegovim pendžerima i popali svijeće. Luciferovska infekcija SDP-a produbljuje se maltretiranjem penzionera i ukidanjem invalidnina ratnim stradalnicima; jerbo biće da nema *istine i pomirenja* ako će SDP pomagati, kako Matić reče - *falangiste*, iliti fašiste Armije RBiH. A zapravo nema ni istine ni pomirenja dokle god se budućnost BiH pokušava graditi na tekovinama fašizma.

Obilježavanje 60. godišnjice antifašističkog ustanka u BiH razotkriva dvojni moral suorganizatora ove manifestacije: SDP-a i SUBNOAR-a. Preživjeli partizani su pristali da časno naslijede svih bh. naroda dadnu u vlasništvo jedne partije, koja to danas ničim ne zaslužuje, i da time postanu jeftina ideološka filijala stranačkih

interesa. Umjesto da jedan od najslavnijih datuma naše povijesti ima državne attribute, svodi se na ideologizirani kursor, isto kao što je SDA širinu islama svodila na svoju pijačarsku mjeru.

Br. 29, 25. VII 2001.

Oživjeti u pokojniku

Ili će se učiniti odlučan zaokret ka povijesnom pravilu zajedništva i tolerancije, ili će BiH uskoro skončati na povijesnom izuzetku – koji već živi kao dejtonsko pravilo

Mrtvac se mrda! Ili se to samo prikaza prikazuje? Šta god da se vrpolji u crijevu pokojnika, usud mu je da se opet smiri. Bosna živi svojom korumpiranom smrću. Otud je teško vjerovati da glasovi otpora dejtonskom bezumlju i stranjskom jednoumlju nisu puke prikaze, već stvarnost. Hičme put su nam se prikazivale prikaze, a na sabahu bi sve postajalo ukleto gore.

Barem po medijskom kalendaru, vrijeme u BiH se drukčije mjeri poslije majskog četničenja u Banjoj Luci i julskog dersa Nijazovog o lopovima među strancima. Najednom su i zakleti sljepci odlučili progledati i napisati koju o ugroženosti Bošnjaka i o sumnjivim poslovima međunarodnih jebisara. Gdje im je prije godinu-dvije bio taj vrlo *analitički um* pa da prepoznaju da je međunarodna strategija u BiH antibosanska, mafijaška, usmjerena na zadržavanje s&h apartheidnih tvrđava? Dalo se to uočiti na segregacijskom prekrajanju izbornih Pravila i propisa, na *multikulturnoj toleranciji* blokade Aneksa sedam, na nacistifikaciji medijskog prostora i razvaljivanju BHT...

Zgnyechena muxa & utowlyen megged

Staljinističke čengele Volkfanga Petriča svjedoče o diktatorskoj izopačenosti bh. stvarnosti. Triperaška *demokratska* javnost odšutala je kada je OSCE, parćanjem BiH na izborne jedinice, protuustavno prekrajavao Pravila i propise, te namještao pobjede s&h secesionistima; kada je OHR aminovao aneksiju pola Bosne od SRJ, pod jagnječom kožom tzv. specijalnih odnosa; šutalo se i kada je Petrič 19. VII 2000. od članova Ustavne komisije, koji su trebali raspravljati o neustavnosti mandata OSCE-a, tražio da mu se *bez izuzetka u potpunosti povinuju: Svaki pokušaj potkopavanja autoriteta smatrat ću pokušajem opstruiranja Mirovnog sporazuma*. To što se uhelaćeni narodni poslanici nisu pojavili na sjednici Ustavne komisije, paradigma je načina na koji OHR i OSCE završavaju svoje okupatorske poslove.

Zar je trebalo da čedo nacizma prokulja nad Ferhadijom, pa da se počne uočavati očitost - nastavka agresije na BiH i genocida nad Bošnjacima!? Ne, to nije postignuće ovdašnje demokratske volje, i sazrelosti, već nemogućnosti da se pred očima zgnyechene muhe sakrije utovljen međed. Da je servilna domaća pamet kritički objektiv otvorila koju godinu prije, do danas bi izgradili upravu nad svojim sudbinama. Avaj, ali SDP je hotio i tutu pojest' samo da zasjedne na vlast, makar i feleričnu, i podaničku. Umjesto da ostane vjeran bh. principima, i po cijenu da tripartitni mufljuzi oprtče još jedan, počasni krug. Alijansiranjem *filđžana* učvršćene su bh. podjele, što je i bio cilj onih što budućnost BiH vide kao šniclu iz Karadžorđeva, bez bošnjačkog priloga. Nepriznavanje izbornih rezultata, kojima se legitimiziraju

s&h sile secesionizma – jedino je što su trebale učiniti demokratske snage. Pa nek' se onda OSCE pravda svojim mentorima. Kolaboracija sa prokazanim razaračima BiH, najgori je izbor koji se mogao počinuti.

And the cappa and the shacka

Poslije 100 dana tuberkuloze, prihajaju nam plodovi izdisaja. Sad se SDP ibreti što je *neprincipijelna i nejasna podrška stranaka iz RS*. Zar se uopće moglo očekivati da će našminkani kleronacionalisti iz RS podržati ideju ma kakvih promjena? Svaka promjena je nesrodna genocidnom bitku RS. Tek bi ukidanje nacionalnih stranaka i reforma *Dejtona* mogli oživjeti mrtvacu. Ali SDP je samo lafinaški misionar promjena. Dokazuje to i sjednica Glavnog odbora SDP-a na kojoj su se potvrdile zebnje da je ova stranka tek SDA u drugom pakovanju.

Na iznenađenje slobodarske učmalosti, nekoliko je autora sačinilo britke analize lupetanja GO SDP. Kraj jula treba bilježiti kao moguće vrijeme rađanja kritičkog odnosa spram nove vlasti, iako je i prije bilo debelih povoda, i usamljenih pokušaja, da se javno razmatraju neprincipijelnosti SDP-a. No, tolika količina moralnog i patriotskog jada ovaj put se nije mogla zaobići.

SDP potpuno preuzima totalitarne obrasce od SDA! I još gore! Oni javno jadikuju što poslovni ljudi iz SDP-a nemaju valjan tretman u biznisu kojim se bave. Pa šta oni misle?! Da bi članska kartica SDP-a trebala biti garancija uspjeha u biznisu?! Poslije takve minderske legitimacije, ne treba da čudi što SDP državne poslove smješta u stranačke kancelarije, gdje raspravlja o vladinim agencijama, zavodima, pravosuđu, itd. I još se, koje li ironije, buni što su *neke stranke Alijanse ministarstva pretvorile u svoje stranačke centrale*. Pa upravo SDP funkcionira po Alijinom obrascu: država to sam ja. Ima li i jedan važniji funkcioner a da nije stranački visoko rangiran? I da ne strepi pred ideološkim šarafom svoje fotelje?

No, ono na čemu se dibidus provaljuje aktuelni trenutak SDP-a jeste frazeologija o *ekonomskim reformama, zaustavljanju i procesuiranju korupcije*. Siti su i haman ne znaju da narod skapava od gladi. Socijalna slika je kontejnerska. Gdje je ta obećana pomoć? Investicije? Bolji život? Narod naveliko priča da mu je pod SDA bilo bolje. Možda zato što je SDA imala alternativu, pa je krala šakom, ali ne i kapom; ono iz kape je ostajalo narodu. SDP nema alternativu. Oni krađu bez straha od promjena, a utaljeni žiranti su im evropski i američki egzekutori BiH. Dokle god SDP ne otvori istragu o korupciji i kriminalu u svojim redovima, neće imati moralno pravo da bilo koga isljeđuje. Zato i ne isljeđuje. Jer kriminal u BiH ne govori ideološkim jezicima, već hropti u snošaju bratstva i jedinstva između bivših i sadašnjih pljačkaša bh. naroda.

Survival & zayebanccyya

SDP je u posjedu historijske odgovornosti za sudbinu BiH. Vrijeme nam dramatično ističe. Za koju godinu ovdje neće egzistirati kritična masa Bošnjaka, naroda koji čini smisao postojanja BiH. Bošnjaci se pod socijalnim i bezbjednosnim pritiscima etnički čiste, iseljavaju, pljačkaju, obezglavljaju. Bosanstvo umire. A SDP se zajebava! Ako se odmah ne učine radikalni medijski i politički zaokreti u pravcu antifashiističke i humanističke rehabilitacije BiH – mi smo gotovi. Šest godina smo zalud vjerovali. Vrijeme je za ISTINU. Vrijeme je za STAV. Jer nema kompromisa sa multietničkim bićem BiH! Ili ćemo opstati na povijesnom pravilu zajedništva i tolerancije, ili ćemo nestati na povijesnom izuzetku - koji već živi kao dejtonsko pravilo.

Naša je ljudska obaveza da se borimo za opstanak.

Br. 30, 8. VIII 2001.

Likvidirajmo nacionalizam

Ukidanje mononacionalnih stranaka u Izbornom zakonu preduvjet je za uspostavu sistema koji će garantirati revitalizaciju i razvoj bosanskohercegovačkog društva kao prirodnog uporišta državnosti Bosne i Hercegovine

Narednih dana predstoji otvaranje ključnog pitanja za političku budućnost BiH. Približava se zakazani rok ucjene za usvajanje Prijedloga izbornog zakona, budući da u septembru u Gruziji zajedno Parlamentarna skupština Vijeća Evrope, na kojoj bi se trebalo odlučiti da li će BiH ući tamte, ili ostati vamte.

Bezmalo šest godina nakon potpisivanja Mirovnog sporazuma naša zemlja se nalazi u procesu završne disolucije svojih povijesno temeljenih društvenih i državnih značenja. Za nekoliko godina BiH će izgubiti svrhu postojanja! Potreban je radikalna zaokret ka uspostavi političkog sistema koji će podražavati revitalizaciju i unapređenje vrijednosti koje čine smisao BiH.

Present Perfect Tense

Multietnička suština BiH već deset godina se razgrađuje političkim sistemom koji podražava etnonacionalne podjele. Temeljna je greška počinjena kada je za prve postkomunističke izbore 1990. dozvoljeno formiranje mononacionalnih stranaka, a time i uspostava segregacijskih vlasti. Tada je počinjeno nasilje nad Ustavom BiH koji je svim bh. narodima i građanima garantirao jednakopravnost i konstitutivnost. Državljeni BiH su iz prirodne pozicije ravnopravnosti na cijeloj bh. teritoriji, protjerani u bezizlaz da budu manjina u odnosu na druga dva, ili tri, naroda.

Protuustavno nasilje je mononacionalnim strankama omogućilo da postanu nosioci nacionalnih legitimiteta, i da kao nacionalne vlasti zakonomjerno teže uspostavi suvereniteta na *svom dijelu* bh. teritorije. Legaliziranje *prava* na nacionalni suverenitet bilo je katalizator rata u BiH, kao i uzročnik segregacijskih mirovnih sporazuma iz Vašingtona i Dejtona.

Dejtonska stvarnost svjedoči da postojeći politički, tj. izborni sistem, definitivno nije u mogućnosti revitalizirati bh. društvo, kao osnovno uporište bh. državnosti. Zbog postojanja mononacionalnih stranaka, tj. vlasti, u BiH jačaju segregacijska etnonacionalna društva, koja su agresivno suprotstavljena smislu Bosne i Hercegovine. Etnonacionalne oligarhije su svjesne da ih tek nekoliko godina dijeli od zacrtanog cilja, kada će bh. podjele metastazirati od povijesnog izuzetka ka povijesnom pravilu. Sa humanističkog i demokratskog aspekta nemoguća je resocijalizacija pripadnika drugog ili trećeg naroda u apartheidski ambijent. Nemoguće je očekivati i najmanji pomak ka demokratskoj ili ma kakvoj revitalizaciji BiH - sve dok se ne izmijeni sistem koji podražava podjele, apartheid i segregaciju.

Prijedlog izbornog zakona na žalost opstaje na obrascima kojima se podražava disolucija bh. društva i države. Ne postoji racionalno i časno opravdanje

za usvajanje izbornog zakona koji će, uz pomoć faktora *mrtvog vremena*, voditi definitivnom odumiranju BiH.

Future continius tense

Ako se misli podržati budućnost BiH, onda nedvojbeno treba ispraviti grešku kojom je stvoren politički sistem suprotstavljen prirodnom i povijesno utemeljenom multietničkom karakteru bh. društva. To znači da izborni zakon treba obavezati političke stranke na ravnomjernu zastupljenost svih bh. naroda na izbornim listama, uključujući političku jednakopravnost i tzv. *četvrtog naroda* u BiH, tj. onih građana koji svoje nacionalno opredjeljenje definiraju bosanstvom, ili drukčije. Politički prostor tzv. *četvrtog naroda* pripada i jednakopravnosti svih koji su svrstavani u kategoriju Ostalih.

Kao što je OSCE naložio da na izbornim listama mora biti trećina žena, tako bi bosanskohercegovački izborni zakon propisao da na svim listama, u svim izbornim jedinicama, bez obzira na popis stanovništva, treba biti ravnomjerna zastupljenost Srba, Hrvata, Bošnjaka i Ostalih, koji bi na listi bili redosljedno zastupljeni. Ako bi Srbi i Hrvati koji su u Tuzli u manjini imali jednaka politička prava kao Bošnjaci koji su u većini, tako bi i u Banjoj Luci gdje su Srbi u većini, Bošnjaci i Hrvati imala jednaka politička prava, iako su u manjini. Time bi bila odstranjena mogućnost da pripadnik ma kojeg bh. naroda bude manjina u ma kojoj izbornoj jedinici u BiH, ili ma kojoj društveno-političkoj zajednici. U ruralnim sredinama koje su i prije 1990. bile monoetničke, ovo bi se pitanje rješavalo drukčije.

Dalo bi se razmišljati i o deplasiranosti parlamentarnih instanci (Dom naroda i Ustavna komisija FBiH; Ustavna komisija RS) gdje se danas transparentno, i neučinkovito, navodno štite nacionalna prava. Kontradikcija postojanja ovih parlamentarnih instanci proizilazi iz njihove obaveze da se bore protiv pojava neravnopravnosti koju sam sistem imanentno generira. Zaštita nacionalnih prava u BiH smještena je na vrh hijerarhije političkog mehanizma u BiH, odakle se može tek vršiti monitoring destrukcije, bez mogućnosti da išta trajno promijeni; takva zaštita jedva da može djelovati parcijalno, od slučaja do slučaja, ali ne i preduprijeti nadmoć političkog mehanizma koji u temelju proizvodi i umnožava kršenja jednakopravnosti; zaštita je moguća tek ako potiče odozdo prema gore, od početnih oblika političkog života ka sistemu koji se grana prema instancama svih nivoa zakonodavne i izvršne vlasti.

Ukidanjem mononacionalnih stranaka i uvođenjem multinacionalnih stranačkih listi, vlast u BiH bi na svim nivoima u začetku imala bosanskohercegovački karakter. Tako bi Odluka o konstitutivnosti bh. naroda dobila stvarnosni, praktičan i djelotvoran smisao, budući da bi mehanizam političkog sistema imanentno bio posvećen zaštiti i afirmaciji konstitutivnosti, jednakopravnosti i slobode svih bh. naroda i građana. U suprotnom, nemoguće je govoriti o primjeni Odluke o konstitutivnosti bh. naroda, jer se konstitutivan ne može biti djelomično, niti uz pomoć parlamentarnih bajpasa koji u suštini zadržavaju odnos većinskih i manjinskih naroda, čime jačaju vitalitet apartheidskog i segregacijskog sistema, koji kroz odumiranje bh. društva dovodi do obesmišljenosti bh. državnosti.

Politička budućnost Bosne i Hercegovine time ima samo jedan smislen izbor: Ukidanjem jednonacionalnih stranaka u Izbornom zakonu ustanoviti politički sistem koji će garantirati revitalizaciju i razvoj bosanskohercegovačkog društva, kao prirodnog uporišta državnosti BiH.

Br. 31, 22. VIII 2001.

Bulterijer Alijanse za mačke

Ako buduća tajna policija bude sprovodila ideologiju Alijanse za promjene, biće to krvav obračun sa bh. patriotizmom. Protiv policijske države treba se boriti – odmah!

Na Osnivačkoj skupštini Udruženja za zaštitu tekovina borbe za BiH nije se pojavio niko od uredno pozvanih državnih funkcionera! Vlast Alijanse je time potvrdila svoj odnos ne samo prema ljudima zahvaljujući kojima je BiH opstala kao država, već i prema bh. ideji koja je održiva tek ako se temelji na antifašizmu. Ignorantski odnos Alijanse prema osnivanju ovog Udruženja debelo je ilustrirao našu političku stvarnost, iz koje su bh. patriotizam i antifašizam prognani kao da je riječ o tzv. *islamskom terorizmu*. Zalud su bh. generali opet dokazivali da je *multietnička tolerancija jedini mogući obrazac bh. budućnosti*; zalud, jer su oklevetani kao *falangisti*.

Tekovine antifašističke borbe Armije RBiH godinama su u plaćeničkim medijima klevetane kao *ekstremizam i fundamentalizam*, čemu je uzrok i šakica manijaka iz SDA koji su oslobodilačkoj borbi još 1992. prišivali epitete džihada. ...Valjda zbog para koje su na ime tih gluposti dobijali iz islamskih zemalja. Alijina vlast je džihadizacijom bh. Armije učinila neizmjerne štete i nepravde narodu koji se borio za opstanak i za slobodu, a ne za promociju islamskih ideja. Logično bi bilo da se *demokratska javnost* trudila da rehabilitira suštinu ideje Armije RBiH, a ne da tim minornim džihadskim izuzecima okleveće borbu koja je bila sve samo ne fundamentalistička i ekstremistička. Zašto ni Alijansa ne želi rehabilitirati temeljne vrijednosti bh. borbe za slobodu? – suštinsko je pitanje bh. budućnosti, jer se na njemu prelamaju statusi krvnika i žrtve. Tim pitanjem danas je inspirirana hajka protiv AID-a (Agencije za istraživanje i dokumentaciju), kao i priprema Zakona o novoj obavještajno-sigurnosnoj službi FBiH.

My name is Aid, all zowu me Maid

Vlast Alijanse dosad se ne brojnim primjerima potvrdila kao antipatriotska, jednako koliko je to, samo iz drugih motiva, bila i vlast SDA. Ako je vlast SDA nastojala da sivim kanalima ostvari *filđžanstan*, kao okvir za bogaćenje halki oko mindera, vlast Alijanse nastoji da taj *balijanstan* utopi u dogovor iz Karađorđeva, zašta će njeni funkcioneri biti svekoliko nagrađeni. Samo kad bi analizirali koliko je kriminalaca iz Alijanse pod zaštitom OHR-a i OSCE-a, bilo bi nam jasno da se krivična odgovornost abolira stupnjem poslušnosti i sudjelovanja u projektu uništenja BiH. Da ne pominjemo koliko poslušnika iz Alijanse ne zadovoljava izborna pravila, a da nisu smijenjeni ili sankcionirani.

Posljednji čin u hapšenju mogućnosti otpora antibosanskim planovima jeste stavljanje pod ideološku kontrolu obavještajno-sigurnosne službe FBiH. Rat za povratak *Staljina* u BiH vodi se na dva fronta. Prvi je razvaljivanje AID-a, a drugi usvajanje Zakona o obavještajno-sigurnosnoj službi FBiH. Dakako, valjalo bi

transformirati AID i obavještajnu službu primjeriti imperativima bh. ideje, ali je to jalovo sve dok u BiH slobodno rovale obavještajne službe susjednih zemalja. Kakva je svrha uništenja AID-a, ako će hrvatski SIS i srpski OBS i dalje razvaljivati BiH? I, ako će u Sarajevu djelovati preko 20 stranih obavještajnih službi od kojih svaka ima svoje antibosanske namjere? AID jeste formiran i kao obavještajna podrška Izetbegovićevoj oligarhiji, ali to ljudima u ovoj službi ne odriče patriotizam. Ili barem ne većini službenika AID-a, među kojima je znatan broj iskusnih profesionalaca. Teško je vjerovati da bi službenici AID-a sutra prećutali saznanja o nekom zlu koje se priprema Bošnjacima. I, lako je vjerovati da bi budući obavještajci Alijanse, za pare ili fotelju prodali i sebe i državu. Jer jedni su djelovali u vrijeme borbe za opstanak, a drugi treba da djeluju u vrijeme sataniziranja tekovina borbe za BiH.

Deideologizacija obavještajne službe temeljni je državni interes. U demokratskim zemljama mehanizmi zaštite su iznad stranačkih interesa. AID bi, kao i borbu za BiH, valjalo osloboditi od totalitarnog naslijeđa koje su u cilju poistovjećivanja države i naroda sa sobom počinili *Alija i Partija*. Tim prije što problematični obavještajni poslovi nisu išli preko AID-a, već preko MOS-a, popularno nazvane *Minderske obavještajne službe*, koja je direktno radila za *prvog u Bošnjaka*.

I am Balijansa, all zowem se Alijansa

Očito je da u vladajućoj Alijansi ne postoji volja za kultivizaciju obavještajnog posla, jer deideologizacija ima značenje preideologizacije, odnosno stavljanja nove ideološke šape na državne interese. Analiza izjava funkcionera Alijanse ukazuje da *nova služba mora biti vjerna Alijansi*, a ne državi. Oni bez imalo stida govore o novoj ideologizaciji obavještajne službe, *koja mora raditi za njih*, što samo potvrđuje demokratsku imbecilnost onih što se ubiše pričom o *demokratskim promjenama*. U kontekstu bujanja kriminala pod krovom Alijanse, ideologiziranje obavještajne službe značilo bi rađanje mafijaško-policijskog bulterijera, koji bi se krvavo obračunavao sa pokušajima otkrivanja i procesuiranja kriminala. To je osnovni motiv bošnjačkih funkcionera Alijanse, koji su za kratko vrijeme obilato uvezali mafijaške poslove. Hrvati imaju posve racionalne motive za ideološku kontrolu obavještajne službe. Pod devizom *Bilo kuda Hrvat svuda* oni se stolujući skrbe za sudbinu mnogih čije su nove *demokratske* duše odveć okaljane otvaranjem konclogora za Bošnjake. AID je jedna od osnovnih destinacija Haškog tribunala. Tu je obilje materijala o ratnim zločinima. Problem je što u hrvatskom dossieru stoluju i mnogi Hrvati koje je protežirala međunarodna zajednica, a neki od njih su i visoki funkcioneri Alijanse. Ni samim Bošnjacima iz Alijanse trenutno se ne rentiraju ovakvi potresi, jer su jedva sakupili i te Hrvate za koje ni Hrvati nisu glasovali. Ako bi podržali djelovanje AID-a na daljem istraživanju i podastiranju dokaza o ratnim zločinima, moglo bi se dogoditi da se Alijansa dibidus izbalijansira.

Stvaranje nove ideološke policije pod krovom Alijanse zadnji je šaraf u mehanizmu za razvaljivanje BiH. Jadna nam majka ako se gulagerija pokrene! Novinari su Aliju i SDA derali i uzduž i poprijeko, ali niko nije smaknut. Danas je već *attack on the state* kad se mačka posere u haustoru Zlatka Lagumdžije. Već sutra će se boljševička tišina nadviti nad BiH. Zato se protiv *policijske države* treba boriti - odmah.

Br. 34, 19. IX 2001.

Buđenje iz američkog sna

Najveći stupanj američkog patriotizma
danas je borba za ostavku nelegitimno
izabranog američkog Predsjednika,
koji je zloupotrijebio američku tragediju
kako bi ugrozio ljudske živote i svjetski mir

Nije prošlo ni desetak minuta nakon terorističkog udara u Twinse a počele su zjapiti provalije između stvarnosti i tumačenja tragedije. Prvi lom *američkog sna* dogodio se koju minutu nakon drugog udara, kada smo od CNN-a saznali da je *ovo zločin islamskih terorista*. Pa i da se ispostavi da su bića sa muslimanskim imenima počinila zločin, kriminalno je optuživati bez dokaza i islam trpiti u kontekst terorizma. Tim prije što se danima nakon tragedije nije mogao izmusti nikakav dokaz za optužbe na kojima je insistirala povrijeđena američka javnost. Zalud je poslije *predsjednik niskog čela* hodao po džamiji u čarapama, u znak podrške američkim muslimanima, kad je ovo krstaško hajcanje već urodilo korovom odmazde. Američko društvo, ta paradigma jedinstva u razlikama, slomilo se tamo gdje se mislilo da je najčvršće. Poniženja kojima su izloženi američki muslimani podsjećaju na svesrpsko proganjanje južnoslavenskih muslimana, kako bi se *namirili računi* sa Kosova. Amerika tumara u porazu, poniženju i traumi, a da nema snage suočiti se sa sopstvenim slabostima. Najlakše je ošinuti po slabima, ali to ne liječi bolest. Američko društvo porazilo je sebe samim tim što milioni nevinih ljudi, zbog boje kože, ili svoje vjere, ne smiju slobodno hodati američkim ulicama. Tako su se osjećali Jevreji nakon *kristalne noći* u Hitlerovoj Njemačkoj. Švabe su odbijale da se u tamvajima voze sa Jevrejima i psima, a bijeli Amerikanci odbijaju da uđu u avion sa muslimanima. *Jer svaki je jevrej pas, a svaki musliman Bin Laden*. Nikad ništa na planeti nije crklo takvom brzinom kao američki san. Pitanje je da li je uopće i postojao.

And the mayca and the machexa

Šta je generiralo kolaps američkog društva? Teroristički udar samo je probio čir gnojen decenijama. Nesputano siledžijstvo u svjetskim razmjerama stvaralo je od Amerike demokratskog i humanističkog debila. Za ratne zločine u Japanu, Njemačkoj, Kambodži ili Vijetnamu nikada nije odgovarao ni jedan Amerikanac. Iako se to američko zlo ni po čemu ne razlikuje od hitlerovskog. Jedino Amerika odbija da podrži osnivanje stalnog Međunarodnog suda za ratne zločine! Jedino Amerika odbija da sudjeluje na Međunarodnoj konferenciji o rasizmu! Pa zar tako skandalozne deklaracije siledžijstva priliče državi koja se ponaša kao svjetski djelilac pravde?! Ako se *pravda* dijeli iz pozicije zaštite rasizma, cionizma i zločina, onda to nije pravda, već nametanje volje jačeg, silom i terorom. Kad Amerikanac ubija, to čini *sami Bog*, a kada ubijaju ubijeni da bi se zaštitili od *Zemaljskog Boga*, to čine *zločinci i teroristi*. Dokle god Amerika ne

shvati da nema razlike između ubistva jednog ili drugog čovjeka, dotle će njena *svjetska ruka pravde* biti na klimavim nogama.

Šta uopće znači američki ratni poklič: *Ili ste s nama, ili ste protiv nas!* Nalikuje komunističkim parolama. Ako smo s vama onda smo protiv opravdanih zahtjeva većine svjetskih zemalja koje su se na Konferenciji o rasizmu složile da je cionizam isto što i nacizam; za razliku od čitavog Svijeta, SAD smatra da izraelski zločini nad Palestincima nisu zločini. Kako da budemo s vama ako se američki zločini u Vijetnamu, Kambodži ili drugdje ne mogu procesuirati kao ratni zločini, samim tim što *Amerikanac ne može biti zločinac?! A kako, opet, da budemo protiv vas, kad između izraelskih zločina nad Palestincima i terorističkog napada na Njujork i Vašington – nema nikakve razlike?! S jedne strane su ubice, a s druge nevine žrtve!* Jako je zamršeno suosjećati u bolu zemlje koja istovjetnu bol nanosi drugima. Problem nastaje kad se od ostatka preplašenog i ucijenjenog Svijeta traži da jedne ubice slavi kao heroje, ili abolira kao bezgrešnike, a da druge ubice proganja kao teroriste. Pravda nema dva lica. Za ogroman broj muslimanskog svijeta terorista Bin Laden ima lice pravednika. Živ ili mrtav, svejedno je, on ima snagu islamskog Če Gevare. Tako je htjela Amerika, jer je njena *pravda* jednima bila majka, a drugima maćeha. Bin Laden je i stvarnosno i simboličko američko postignuće; on je nastao iz očaja koji proizvodi američka politika prema, uglavnom muslimanskom, kusu Svijeta.

Masturbation on the tragedy

Amerika nikako ne razumije da je 11. septembra kapitulirala politika dvostrukih aršina. Kroz staljinističku cenzuru *slobodnog* američkog novinarstva nije se uspjelo probiti pitanje svih pitanja: čime je ovo Amerika *zaslužila*? Nisu to valjda nekakvi Arapi iz čejfa žrtvovali rođeni život da Svijetu pošalju poruku. Ili možda jesu, jer je Amerika odgajana na robovlasničkoj kulturi – da je svaki život pseći, samo je američki ljudski. Fraze tipa – *oni mrze Ameriku* – više ni u slikovnicama ne bi prošle. Ali, nova američka stvarnost se, kao nikad dosad, zasniva na totalitarizmu, obmanjivanju, blasfemičnoj patetici i siledžijstvu.

Ni ovaj očiti dokaz da raketni štitovi nisu nikakva garancija sigurnosti, nije ponukao Ameriku da razumije da je sila nemoćna da razriješi sve konflikte, niti da zaštiti građane. Pravdoljubivost je moćna, ali to podrazumijeva biblijsko uvažavanje prava svakog ljudskog bića. Uobražena Amerika nema snage da se spusti na nivo običnih ljudskih sudbina. Do koje mjere je od nadmoći i medijskog kiča obolio američki um, svjedoči ona sramna propagandna onanija nad vlastitim žrtvama. Koji dan poslije, ljudi su još uvijek umirali pod ruševinama, a američki je Predsjednik na zgarištu izvodio šou-program sa vatrogascima; oni su nešto skandirali, a on se nešto kleberio, od razonode što ima šansu da bude *vojskovođa*. Na njegovom licu nije bilo ni trunke bola, sućuti, shvaćanja, on je bio radostan – jer je konačno zapucalo. Hajde što je on abortus planetarne historije, ali otkud da najjače svjetske tv mreže od te sramote prave tv spotove?! Američka je tragedija pretvorena u jeftinu sapunicu od čijeg prostakluka izrastaju sve druge teško popravljive gluposti i promašaji.

Bilo bi logično da američko društvo otvori nekoliko slobodnih rasprava: o ulozi američke politike u Svijetu i mogućnosti prevazilaženja konflikata dijalogom i jednakim uvažavanju prava svih ljudi; o odgovornosti američke politike za stvaranje stanja očaja među ljudima i grupama koje se odlučuju na terorizam; o krhkosti odbrambenog sistema koji se zbog terorističke nadmoći mora osloniti na diplomatsko umijeće dijaloga; o odgovornosti američkih tajnih i sigurnosnih službi za teroristički dribling 11. septembra; o mogućem sudjelovanju američkih građana u pomaganju teroristima, jer je teško vjerovati da se ovako složena operacija mogla izvesti bez jataka; o nespremnosti američkog društva, predvođenog

političarima i medijima, da u dramatičnim situacijama rasuđuje zdravom pameću, tako što bi razlučilo terorizam od islama, a muslimane od terorista; o pokretanju odgovornosti za sve koji su putem medija podsticali revanšizam nad nedužnim američkim muslimanima, itd.

Only the war will save Buš

Umjesto demokratskog dijaloga o uzrocima i posljedicama, Amerika je kapitulirala pred ambicijom primitivnog teksaškog kauboja da pokrene NOVI AMERIČKI RAT. Jer historija ni Kartera, ni Regana neće pamtiti kao Ruzvelta ili Trumana, i to je jedna strana bolesne ambicije Buša Juniora da pokrene *veliki i dugotrajan rat*. Druga strana tog radovanja mogućnosti da Amerika ratuje, racionalne je prirode: nakon Klintona, Amerika propada, u ekonomskom i svakom drugom smislu; porasla je nezaposlenost, propali su mirovni pregovori na Bliskom istoku, Amerika gubi kredibilitet svjetskog lidera; jedina šansa Buša Juniora da sa svoje administracije skine odgovornost za američku nizbrdicu jeste da Ameriku gurne u rat. Nove, nepotrebne, pogibije Amerikanaca dodatno će paralizirati američku demokratiju, što će Bušu omogućiti da se veseli u patriotskom zanosu.

Amerika srlja u glupost! Kao onomad prema Hitleru, tako se, sa sljepačkom snishodljivošću, evropski lideri klanjaju Bušu, dolazeći mu pred noge, kao vjerni psi. Ni Evropa nema pameti i snage da razumije providnu Bušovu ambiciju da pokrene treći svjetski rat. Halo, ovo nije rat koji se može dobiti ratom! Ovo je rat koji se može dobiti mirom i pameću! U *novom američkom ratu* će izginuti na hiljade ljudi, a da se ništa u svjetskoj bezbjednosti neće popraviti. Taj rat je u startu izgubljen, jer se vodi protiv nevidljivog neprijatelja. Ako se i unište Talibani, ostaće terorizam. A terorizam se ne može ubiti ratom. Može se samo ojačati. Da je pameti, terorizam bi se mogao zaustaviti radikalnom kutivizacijom američke politike prema sebi i prema drugima, kroz sadržajnu a ne formalnu rehabilitaciju principa jednakopravnosti i slobode.

Pameti, hamam, nema. Planeta horski grmi u slavu Bin Ladenove smrti, a da za sve ove dane nismo čuli nijedan konkretan dokaz o odgovornosti ovog teroriste za zločine u Americi. To što je Bin Laden odgovoran za ranije zločine, ne znači ništa za konkretan slučaj. Amerika zdušno pokreće treći svjetski rat a da nema dokaze za (s)p(r)ovod. Barem je američko pravosuđe utemeljeno na maksimi: *Niko nije kriv dok se ne dokaže. Uprkos korektnom odgovoru afganistanske Vlade da će izručiti Bin Ladena ako SAD dokažu da je on kriv za američku tragediju*, Amerika smatra da ultimatum nije ispoštovan i da treba izvršiti odmazdu. Pa i da se dokaže da je Bin Laden odgovoran za zločine u SAD, ostaće pitanje: kako se sa ovoliko američke površnosti, nelogičnosti i nedorečenosti - mogao narušiti svjetski mir? Da ne bude zabune, u Bosni je, uz direktan tv prijenos, pobijeno 200.000 ljudi, pa nikome nije naumpalo da pokreće treći svjetski rat. A i mi smo, valjda, ljudi.

America in the Presidents pans

Amerika je za samo dvije-tri sedmice potonula u politički i moralni ambis u kakvom se nikad nije nalazila. Amerika je danas komad budale čije je liječenje gotovo nemoguće. Američki je diktator u zabunluku tragedije uspio, strateški svjesno, da sve institucije zaštite američke slobode stavi u svoje gaće. Danas se njegovom vesternu više nema ko suprotstaviti, jer - *ko je protiv njega, taj je protiv Amerike*. Vladali su tako Staljin, Hitler, Musolini, Tuđman, Milošević i mnogi drugi diktatori.

Proći će dugo dok Amerika shvati da je borba za ostavku Džordža Buša najveći stupanj američkog patriotizma. Jer je ovaj čovjek zloupotrijebio američku tragediju kako bi ugrozio nove živote i svjetski mir. Oni čiji um nije inficiran američkom osvetom, trebaju odmah otvoriti kampanju za ostavku ionako

nelegitimno izabranog američkog Predsjednika, kao i za otvaranje procesa demokratizacije Amerike uz nadzor nujumnijih ljudi Svijeta.

Br. 35, 3. X 2001.

Amerikanci igraju ruski rulet

Globalni terorizam nije država,
nije vojska, nije pojedinac.
Nemoguće ga je vojno neutralizirati.
To je duh koji se svakog časa
može pojaviti u ma kojem dijelu svijeta.
Ono što se može locirati, i pravdom liječiti,
jedino su žarišta nepravde i očaja
koja proizvode terorističke odgovore
na ugnjetavanja nevinih ljudi.

Šta će se dogoditi ako Amerika potuče Talibane i *živog ili mrtvog* skemba Bin Ladena? Hoće li to značiti da na Svijetu više nema terorizma? Sudeći po medijskoj i političkoj atmosferi među *saveznicima*, ovo je odlučujuća bitka protiv terorizma. Terorizam obitava u Bin Ladenovom bunkeru, i kad tu rupu raznese bomba, više nema terorizma. Tada će svijet živjeti u rahatluklu, svi će biti nasmijani, kao na naslovnim stranicama onih veselih sveski što ih dijele Jehovini svjedoci.

The focca on the bicycle

Amerika je složno pokrenula svjetski rat, a da njena javnost uopće nije postavila ključno pitanje o ostvarivosti zadatog cilja: može li se napadom na Afganistan dobiti rat protiv terorizma? Zar je moguće da tolika sila zapadnog svijeta uopće ne razmatra ishod zalaganja svojih ljudskih i neljudskih potencijala? Ostavimo po strani te bučne uspavanke koje uzvikuje američki Predsjednik, a u koje javnost, na žalost, vjeruje kao Svjedoci u Jehovu; logika ukazuje da je ratovati protiv terorizma isto kao isušivati Crno more. Jer, globalni terorizam nije država, nije vojska, nije pojedinac, njega je nemoguće vojno locirati i neutralizirati; to je duh koji se svakog časa može pojaviti u ma kojem globaliziranom dijelu svijeta; ono što se može locirati jedino su žarišta nepravde i očaja koja proizvode terorističke odgovore na ugnjetavanja nevinih ljudi. Poglavitito muslimana.

Amerikanci ne vide ni tračak realnosti. Za njih je rat tek holivudski spektakl u kome uvijek pobjeđuje Ramboid, koji se nikad ne voza u mrtvačkom sanduku. Olako su zaboravili Vijetnam i desetine hiljada svojih besmislenih smrti. Državna cenzura je zabranila slikanje žrtava Menhetna, što je u službi šminkanja i zloupotrebe bola; krajnji cilj je ubijediti javnost da rat ne boli. U američkoj svijesti rat nisu raskomadana tijela, invalidi, suze, groblja... Hajde što su slijepi da pretpostave bol koju će nanijeti drugima, ali kako ne promišljaju o sopstvenim žrtvama?!

Sve dok se vodi rat sa distance, Amerikanci se kući neće vraćati u mrtvačkim koferima. Pritiskanjem dugmadi ne mogu se pobijediti Talibani. Za eventualnu pobjedu valja sići u brda, u afganistanske vrleti, u kojima bi se Amerikanci osjećali kao foka na biciklu. U bitkama prsa u prsa topi se sva tehnička

premoć. Koliko god su ogromne razlike u vojnoj opremljenosti, toliko su beznačajne u pješadijskom okršaju. Američka pješadija će bezbela biti nađidana svim i svačim, ali to im ne može pomoći u marisanju u kome je vojnik, konačno, jednakopravan.

Mad clown

Iskustvo bosanskog rata svjedoči da se zauzimanje obične čuke mjeri desetinama mrtvih. Linija odbrane imanentno je u boljem položaju od fronta napada. Po nekim iskustvima odnos poginulih između branitelja i napadača je pet naprema jedan. Afganistan ima bezbroj čuka kojima Talibani gospodare žonglerskom vještinom. Za pobjedu bi Amerikanci, bez obzira na *Sjeverni Savez*, morali uložiti hičme svojih *vanserijskih* života.

Hiljade američkih života izgubljenih 11. septembra tek su početni ulog u ovom američkom *ruskom ruletu*. Za smrt ljudi u Tvinsima kriva je slabost obavještajno-sigurnosnih službi, a tek potom teroristi. Mogao je *Bin Laden* zamisliti šta god hoće, ali je to neizvodivo bez američke pomoći, bilo kao izdaje ili kao nespremnosti. I za nova stradanja američkih građana biće kriva sama Amerika, jer nema snage da se suoči sa odgovornošću za tragediju. Bilo bi smisljeno da je nakon 11. septembra počeo obračun američkog društva sa američkim slabostima, a da su žrtve shvaćene kao cijena te slabosti. Umjesto toga, Amerika na oltar sopstvene gluposti zaslaže još hiljade američkih života. Uzalud! Jer i kad za koju godinu prođe priča o Afganistanu, Ameriku će pritiskati ista otvorena pitanja. Terorizam će biti gdje je i bio, svukud, samo će američka groblja biti obogaćena besmisлом. Kad bi se o stvarnosti raspravljalo sa pozicija dijaloga, a ne sa pozicija diktatorske sile – mnogi bi životi bili spašeni.

Save America from America

Američka javnost, predvođena militantnim Predsjednikom, bijesno urla u slavu odmazde, tražeći da naplati živote izgubljene 11. septembra. Opsjednuti su krvlju koju valja pustiti ma kome. Zauvijek je srušen mit o američkoj nadmoći. Teroristi su od Amerike napravili zajebanciju, kojoj bi se grohotom smijali da nije smrti nedužnih ljudi. Do te mjere su razvaljeni centri američkog ponosa da je teško očekivati zdravu pamet. Od nekog ko je hodao kao kralj svijeta i svemira napravljen je groteskni klovn: šaka fanatičnih terorista opalila je Americi čvoku.

Za zdravu pamet u porazu nema ničeg poraznog ako se iz poraza nastoji izvuci snaga, iskustvo, budućnost. Ali, američka je pamet oboljela mnogo prije 11. septembra, jer se odgajala u nebeskim pelenama, a ne među ovozemaljskim vrijednostima. Otuda danas Amerika nema snagu da poraz pretoči u pouku. Za mahalsko namirivanje računa opredijelilo se preko 80 odsto Amerikanca. Oni ne vide da je američki rat izgubljen samim tim što će se izgubiti toliki životi, a što se Svijet neće kutarisati terorizma. Izgubljen je kao i onaj vijetnamski, a o čijoj bezveznoj tragičnosti svjedoče aleje grobnica diljem Amerike, i ko zna koliko rasutih *žutih* kosti u vijetnamskoj zemlji. Ova dva izgubljena američka rata veže, nadasve, potreba američkih vlasti da na tragediji vlastitog naroda grade harizme predsjednika i njihovih himlera. Historija je krcata primjerima jačanja nacije na sopstvenoj, zalud prolivenoj krvi.

Zastrašujuće je u kako glupavom i nemoćnom svijetu živimo. Ameriku treba spašavati od same Amerike, jer je to jedina šansa da i svi drugi budu spašeni.

Br. 36, 17. X 2001.

Manifestacija licemjerja

Istup Alije Izetbegovića na Trećem kongresu SDA, i hvalospjevi koje je za prosipanje magle i hipokrizije dobio *bošnjački lider*, ukazuju da je SDA još uvijek daleko od pameti i morala

Treći kongres SDA bio je spektakl uzroka i posljedica bošnjačke propasti! Stranka pod čijim rukovodstvom je došlo do političkog i ekonomskog uništavanja bošnjačkog naroda, uopće nije otvorila raspravu o strategiji spašavanja bošnjačke preostalosti. Čak šta više, Kongres je prihvatio strategiju bježanja iz bošnjačkog živog blata, proklamirajući *politički centar* i *multietničnost* kao smjernice buduće ideološke profilacije SDA.

Uloga SDA u razaranju BiH

Ovakva SDA je Bošnjacima trebala 1990., kada je bošnjačke nacionalne interese trebalo braniti multietničkom platformom, a ne pristajanjem na igru SDS-a i HDZ-a o tronacionalnom suverenitetu. SDA je imala šansu da nakon 1990. koalira sa građanskim strankama i da BiH otrgne iz kandži legalizacije podjele BiH. No, SDA je do besmisla srljala u ljubavnu mržnju sa SDS-om i HDZ-om. Umjesto da suverenitet sa radničke klase pređe na građane BiH, on je prešao u šape tri nacionalne stranke, čiji su nacionalni legitimiteti zakonomjerno težili uspostavi nacionalnih suvereniteta. A da se SDA 1990. definirala kao *narodna i multietnička stranka centra*, i da je ostvarila vlast sa građanskim strankama, SDS i HDZ bi ostali u opoziciji, bez mogućnosti da legalno predstavljaju s&h interese. Njihov secesionizam bi pred međunarodnom zajednicom imao karakter kriminalnog i antidržavnog čina, umjesto što mu je SDA omogućila da dobije karakter legaliteta. SDA, kao koalicioni partner razarača BiH, snosi historijsku odgovornost za potpomaganje legaliziranja i legitimiziranja s&h nastojanja za čerečenjem BiH. Agresija koja je uslijedila time je dobila dokument za validnost, jer su zahvaljujući SDA, i SDS i HDZ postali legalni predstavnici srpskih i hrvatskih interesa u BiH. A da je SDA 1990. ušla u građansku koaliciju, tada bi suverenitet bio na građanima, a ne na *konstitutivnim nacijama*, i bilo bi neizvodljivo dovođenje s&h secesionista na nivo legaliteta. Otuda ovaj današnji *ideološki preporod* SDA biva degutantna manifestacija dvojnog morala. Dakako, dobro je to što SDA konačno shvaća da se bošnjački nacionalni interesi trebaju braniti i afirmirati multietničkom platformom, ali, zar je moguće izvršiti tako krupan zaokret, a ne osvrnuti se na štete koje su proizvedene decenijskim srljanjem u antibošnjački politički koncept.

Zapravo, temeljno pitanje koje se nameće nad svim, novim, probosanskim stavovima Trećeg kongresa SDA, jeste: A zašto to nije učinjeno prije? Odmah po osnivanju SDA? Još 1990. je bilo potpuno jasno da i beogradski i zagrebački režim vide *svoje dijelove* BiH, i da ovdje instaliraju nacionalne stranke koje secesiji treba da obezbjede odoru legaliteta. Najmanje što je mogla učiniti bošnjačka

nacionalna stranka jeste da ne pristane na političko bratstvo sa onima koji su bjelodano protiv Bošnjaka, samim tim što su samo za sebe.

Izborni džihad za interese HDZ-a

Lider SDA je i u toku genocidne agresije na Bošnjake imao desetine prilika da se distancira od antibošnjačkog političkog koncepta. Što je više nastupao kao lider Bošnjaka, to je manje bilo države, a time i ostvarivosti bošnjačkih nacionalnih interesa, a više onih koji su protiv BiH. SDA je u toku agresije stajala iza politike dogovaranja i pregovaranja sa ratnim zločincima, sa političkim s&h strukturama za koje se već tada znalo da su odgovorne za etnička čišćenja i masovne likvidacije bošnjačkih civila. *To je od nas tražila međunarodna zajednica* – imaju običaj reći prvaci SDA kad objašnjavaju svoje ratno koaliciranje sa SDS-om i HDZ-om. Možda je međunarodna zajednica upravo trebala to svođenje države BiH na bošnjačkog lidera, koje se dogodilo onog časa kada je bošnjački lider pristao da sjedanjem za pregovarački sto legitimizira *jednaka prava* s&h secesionista. Nakon predizborne koalicije iz 1990, ovakav korak je bio logičan sa aspekta kontinuiteta antibošnjačkog koncepta SDA. Znano je da je ta politika upornog legitimiziranja s&h separatističkih nastojanja na koncu rezultirala Vašingtonskim i Dejtonskim sporazumom, i svođenjem stvarnosnog bošnjačkog suvereniteta na frtalj Bosne. Kadrovi SDA su u martu 1994. pristali da Bošnjake strpaju u Federaciju, i još tada su srpskom entitetu poklonili 49 odsto bh. teritorije. Kasnije priznavanje Republike Srpske, i Dejtonski sporazum, tek su imali finalni karakter.

SDA je i nakon ovih harakirija nad bošnjačkim interesima imala mnogo šansi da preusmjeri djelovanje ka revitalizaciji BiH kroz transformaciju svoje politike. Prvi poratni izbori 1996. protekli su u velikim skupovima na kojima se orio tekbir, kao da je džihad, a ne izbori u multietničkoj BiH. Koaliciranje SDA sa HDZ-om još jednom je potvrdilo kontinuitet antibošnjačke politike najveće bošnjačke stranke. Dok su kuće bošnjačkih povratnika u Stocu i Čapljini razvaljivale ustaške bombe, SDA je šutala, jer je više volila svog koalicionog jebača, nego bošnjačku sirotinju.

I izbori 1998. su potvrdili isto. SDA je više volila vlast nego narod. Zato su još dvije godine koalicije sa HDZ-om protekle u ignoriranju desetina pojava koje su direktno bile usmjerene protiv bošnjačkih interesa. Ustaše su marisale Bošnjake na svakom koraku, privatizirale šta im se htjelo, ali SDA se nije suprotstavljala ni pljački mostarskog *Aluminija*, ni hrvatskoj struji, pošti, televiziji, općenito, *hrvatskoj državi* na 27 odsto bh. teritorija. To što je Hrvata u BiH po popisu iz 1991. bilo tek 16,60, a što su poklopili više od frtalja Bosne, SDA nije iritiralo. SDA je smatrala da je časnije koalirati sa bošnjačkim ubicama, nego se transformirati i pridružiti strankama probosanske provincije.

Prosipanje magle i hipokrizije

Onda je došla 2000. godina i SDA je otišla u vražiju mater. Međunarodna zajednica je ustoličila SDP-Alijansu, čiji je zadatak da nastavi politiku SDA na razaranju BiH i uništenju bošnjačkog naroda, ali pod kontrolom s&h lobija u međunarodnoj zajednici. Period vladavine SDP-Alijanse otkrio je ogromnu karakternu slabost kadrova SDA, od kojih su mnogi danas vjerniji Alijansi nego što su to ikad bili *svojoj* stranci. Dotakavši dno, SDA je počela da se bavi bošnjačkim i bh. interesima. U posljednjih godinu dana SDA je objavila desetina korisnih stavova, uočavajući i apartheid u Stocu, i etnički inžinjerung u Žepču, i antibosansku politiku OHR-a na BHT, i fašizam u RS, i mnogo toga o čemu je šutala dok je bila na vlasti. Da je bogdom bilo te iskrenosti kad je SDA imala moć, danas bi mnogo stvari bile bolje, i časnije.

Na žalost, istup Alije Izetbegovića na Trećem kongresu SDA, i hvalospjevi koje je za prosipanje magle i hipokrizije dobio *bošnjački lider*, ukazuju da je SDA još uvijek daleko od pameti i morala. Izetbegović je morao objasniti otkud to da se SDA *odjednom zalaže za ustavne reforme do uspostave decentralizirane države multietničkih regija*, kad je dojučer istrajavala na dejtonskom konceptu entitetskih podjela. Kad kažemo *do jučer*, onda to mislimo *bukvalno*, jer je nedavno, zahvaljujući SDA, usvojen segregacijski Izborni zakon, koji pečati entitetske podjele i BiH dijeli na dvije zasebne države. Otkud to da je SDA danas za *multietničke regije*, a usvajanjem Izbornog zakona je potvrdila da joj je bitniji izborni suverenitet RS, nego budućnost BiH?! Otkud takav zaokret kad je SDA, zajedno sa poslanicima SDP-a, u Federalnom parlamentu prihvatila specijalne veze Federacije i Republike Hrvatske, i time legitimizirala specijalne veze RS i Jugoslavije. Izetbegović lažno optužuje SDP za neprincipijelne kompromise nakon zaključivanja sporazuma o specijalnim odnosima SRJ i RS, jer je i njegova stranka suodgovorna za legitimiziranje ove gluposti.

Zašto se transformira SDA?

Izetbegovićev govor kao da je pisao Dr Esad Zgodić ili neko od *autora iz sjene* koji godinama pameću i bosanskim patriotizmom filuju lidere alternative. Izetbegovićev govor je dobar, ali lažan. Neubjedljivo je kad iz usta čovjeka koji se zove Alija Izetbegović izlaze izjave tipa – *delegati stranke će glasati za sve probosanske zakone* – a da se ne objasni zašto delegati stranke i dosad nisu glasali za sve probosanske zakone. Ili, zašto će sad, odjednom, na zastavi stranke umjesto zelenog polumjeseca biti ljiljan, kad bi bilo korisnije da se to dogodilo prije? Zašto će se SDA *redefinirati iz populističkog pokreta u politički centar*, kad se i to trebalo dogoditi prije? Otkud SDA-u moralno pravo da zamjeri SDP-u što je pristao na preimenovanje Dana državnosti u Dan antifašizma, kad je SDA godinama siledžijski razvaljivala antifašističku tradiciju BiH, poistovjećujući naš najveći dokaz o sudjelovanju u svjetskoj historiji – sa komunizmom. SDA je ukidala antifašistička obilježja, nazive ulice, škola, trgova, ustanova, baš kao što su činili i četnici i ustaše. U toj anti-antifašističkoj pomami jedino im je *Bešlagićeva građanska Tuzla* išla na ruku, ukidajući sve antifašističko i imenujući dvije ulice po fašistima iz Drugog svjetskog rata.

Ili, zašto se baš sad pojavljuje inicijativa o uvođenju bosanske nacije? *Sada su sazreli uvjeti* – najgluplji je mogući odgovor koji se čuje iz SDA. Najzreliji uvjeti za sve ove stavove i inicijative su bili 1990. godine, kada je još uvijek u bh. društvu stvarnosno živjela ideja bosanstva, bratstva i jedinstva. Što se duže srljalo u ideju podjele, to smo dalje bivali od mogućnosti da sačuvamo smisao bh. društva, a time i države.

Ideološki zaokret SDA zapravo je nezvanično priznanje da je u pogledu svih ovih stavova - SDA bila na pogrešnom putu. Bilo bi pošteno da se to javno kaže, i prizna, i da se otvori slobodan dijalog o štetama koje su SDA-ovske nacionalističke budalaštine nanijele bosanskohercegovačkoj ideji, bez koje nema ni ostvarenja bošnjačkih nacionalnih interesa. Dok se o bivšoj SDA, u samoj SDA, ne progovori kao o štetocini, dotle ni *nova i preporođena SDA* ne može nositi znak časti i istine.

Treći kongres SDA je bio manifestacija laži, samim tim što nije rečeno – zašto se transformira SDA.

Br. 36, 17. X 2001.

Budućnost u dženetu

Samo je jedan način da Svijet izbriše dokaze o svome sudjelovanju u genocidu nad Bošnjacima: Nestanak Bošnjaka. Milom ili silom. Nakon 11. septembra ovaj put zločina je skraćen. Od optužbi za islamski terorizam, do nove agresije – pola je koraka.

Kampanja protiv BiH poprima razmjere cirkusa. Rado bi se smijali toj antiislamskoj šizofreniji, ali nas bliska prošlost uči da je grimasa osmijeha bliska grimasi plača. Smijali smo se šizofrenim idejama špicastog Tuđmana i mededastog Miloševića, ubijedeni da je neizvodljiv bratoubilački rat. Mnogima je to bila prva spoznaja da snaga nije garancija pameti, a ni pamet garancija snage. Šta nam je vrijedilo to uvjerenje da su na našoj bosanskoj strani svi ovozemaljski i onozemaljski argumenti, kad se začas na nas sručio čeif ubijanja. Ovog se treba prisjetiti danas kad s ignorancijom i podsmijehom tretiramo nastojanja da se Bosni i Bošnjacima nalijepi etiketa tzv. islamskog terorizma.

Wolf Gang-ster yustasha

Gotovo sa istim sljepilom vjerujemo da je u BiH nemoguć novi rat, nova genocidna agresija za konačno dokusurivanje Bošnjaka, kao što smo vjerovali da se JNA, kao armija nastala na antifašističkim tekovinama, ne može izroditi u genocidnu nakazu. Vjerujemo da je SFOR apsolutni garant mira i naše bezbjednosti. Zašto bi bio?! Ima mnogo slučajeva u Svijetu kada su se međunarodne snage povlačile čim je zapucalo, i prepuštale goloruk narod krvožderima. Prije bi se SFOR povukao iz BiH, nego što bi se mi snašli da se organiziramo za odbranu. Te izjave da SFOR i nakon 11. septembra nastavlja mirovnu misiju u BiH ne znače ama baš ništa, jer sutra sve može biti drukčije. Uostalom, imamo blisko iskustvo genocidne agresije u toku koje smo se uvjerali da rezolucije nemaju nikakvo značenje. Realna snaga je jedini argument koji se uvažava.

Naša je snaga rastočena u brlogu unutarnjeg zla, autodestrukcije, patriotskog mazohizma... Mi postojimo samo kao potencijalne žrtve, ali ne i kao zajednica koja brine o svojoj budućnosti. Našu budućnosti čine tragični obrasci iz prošlosti. Kad bi sutra zapucalo, kao 1992, nastala bi neviđena bježanija, a oni koji bi ostali da dokazuju svoju nevinost, bili bi uz meze preklani. Pacifizam je jedino smislen ako je istoznačan. U bošnjačkom slučaju, mirotvorstvo je tek hrana za srpske i hrvatske fašiste, kojima je Dejton potvrdio isplativost zločina. Politika OHR i OSCE ne samo da uvažava rezultate genocida, već i podstiče s&h fašiste da dokusure ostatak Bosne i konačno ovaj geografski pojam raspolute po dogovoru iz Karađorđeva.

Pogledajte samo kakvo je zlo počinio Wolfgang Petrić ustaškim prekrajanjem granica u općine Žepče! On je jedini krivac za eskalaciju nasilja u Žepču, jer je hrvatskim ekstremistima potvrdio da se mržnja, apartheid i segregacija – isplate. Nakon što im je Visoki predstavnik dao čage da je Žepče *hrvatski grad*, njihov

naredni korak je da progone Bošnjake. Po ovom obrascu funkcionira dejtonska stvarnost u BiH.

Criminal Axbabs: Krmack, Shpicco & Buš

Bošnjaci nemaju nikakvog argumenta da vjeruju u dobronamjernost međunarodne zajednice. Jedan američki uhljup nedavno je izjavio kako bi muslimani u BiH trebali biti zahvalni što su spašeni. Ma jel, matere ti! Da li je *spašeno* onih 200.000 što su pobijeni za četiri godine dok ste vi blehnuli u prazno?! Hajde što Alija Izetbegović smatra da je žrtvama potaman, jer hodaju po dženetu, ali mi koje nije napustila zdrava pamet znamo ko je krivac. Ne, to nisu ni Milošević, ni Tuđman! Kriv je Svijet koji je manijacima dopustio holokaust usred Evrope! Između komandne odgovornosti s&h zatvorenika u Hagu, i komandne neodgovornosti svjetskih političara – nema nikakve razlike. Jedni su naređivali zločine, a drugi su pustili da se oni događaju. Da je svjetske pravde, otac američkog Predsjednika bi danas hodao po Haškom Tribunalu. Zajedno sa Akašijem, Galijem, Ananom, Mejdžorom, Ovenom, Stoltenbergom i drugim zločincima.

Znaju to jako dobro svjetski centri moći koji imaju samo jedan način da izbrišu dokaze o svome sudjelovanju u genocidu nad Bošnjacima. Jedino ako nestane Bošnjaka, biće izvodljiv gubitak pamćenja. Tada će nacističke s&h historije s lakoćom objasniti da su se Bošnjaci dobrovoljno raselili, pa je stvoren konsenzus između ova dva jedina bh. naroda da 51% pripadne Hrvatskoj, a 49% Srbiji.

Napad na Ameriku je došao k'o naručen za alternativnu ideju u rješavanju bh. pitanja. U frtutmi koja je nastala u Svijetu malo bi se ko birmuo zbog stradanja nekakvih bosanskih muslimana. Potreban je samo jedan segment u pripremi javnosti za nastavak genocida nad Bošnjacima. Treba stvoriti uvjerenje da Bošnjaci zaslužuju i gore od onog što im se događalo! Treba Bošnjake optužiti za tzv. islamski terorizam, za veze sa Bin Ladenom, što u antiislamskoj histeriji ima značenje suodgovornosti za napad na Ameriku.

American Airlines in the Wissoko

Pošto BiH nema obavještajne službe koja bi štitila državne interese, a pošto su Bošnjaci ostali bez AID-a, nemoguće je pratiti hiperaktivne pripreme na relaciji četnici-ustaše. Sedam dana nakon napada na Ameriku na Palama je održan tajni sastanak četničkog i ustaškog vođstva u BiH. Tajni sastanci su postali redovni. U međuvremenu su proizvedene desetine insinucija o Bin Ladenovim mrežama u BiH. To što nikad ništa nije dokazano nevažno u odnosu na cilj kampanje kojom se stvara uvjerenje da su Bošnjaci domaćini tzv. islamskog terorizma u Evropi. U drskosti se ide čak dotle da se izmisle nevjerovatne konstrukcije, kao što je ona da su piloti samoubice trebali poletjeti sa neizgrađenog visočkog aerodroma, i otetim se avionima zabiti u američke baze u BiH. To što u Visokom nema ni aerodroma, ni aviona – manje je bitno. Kao i u svim drugim slučajevima, i ovdje se ispostavilo da pohapšeni Arapi nemaju blage veze sa onim zašta su sumnjičeni. U javnosti je, ipak, ostalo uvjerenje da je neko trebao poletjeti iz Visokog.

Agresija na Bošnjake, kao narod od čijeg nestanka ovisi nestanak BiH – nikada nije ni završena. Nakon Dejtona, genocid se sprovodio raseljavanjem. Danas prijeti mogućnost da taj genocid ponovo postane oružani. Smijerni Bošnjaci vjeruju u svoju svijetlu budućnost. Ali, u dženetu nema budućnosti.

Br. 37, 31. X 2001.

Prč fašizmu!

Narod koga drmate argumentima o njegovoj smrti, u znak zahvalnosti drma dupetom k'o i glavom, u ritmu šabačkog folka, uz koji je i ubijan. Hoće li makar neko zaustaviti svoju turbo-folk guzicu i turiti prst na čelo.

Bivši američki predsjednik Ronald Regan živi k'o biljka. Kaki i piški u gaće, mijenjaju mu pelene, hrane ga na cuclu. Mrtav, a živ. Šta bi mislili o nekome ko bi polumrtvom Reganu ponudio da u kratkim pantolicama dođe biciklom u Bosnu i za 50 maraka unese deset tona ćumura? Mislili bi da je blesav i morbidan. E tako se danas osjeća svako ko vapije da se Bosanci suprotstave dejtonskoj smrti. S tim što nama nisu pelene na guzici, već u glavi.

Gowno in the Shabbanowom zagrljaju

Narod koga drmate argumentima o njegovoj smrti, u znak zahvalnosti drma dupetom k'o i glavom, u ritmu šabačkog folka, uz koji je i ubijan. Ili je taj narod na zelenoj grani, pa vlada Planetom, ili su mišljenja o dejtonskom nastavku agresije nerealna. Čim niko nije zabrinut zbog očitog nastavka genocida nad Bošnjacima, putem raseljavanja i privatizacijske otimačine, kao uslova za nestanak BiH – biće da se radi o paranoidnoj uobrazilji onih koji vide to što niko ne vidi. Jer da ima razloga za zabrinutost, valjda bi makar neko zaustavio svoju turbo folk guzicu, turio prst na čelo, i počeo razmišljati o stvarnosti.

Ogromna je razlika između niza živih argumenata o bosanskoj smrti, i komotnosti našeg društva prema onome što se događa. Šaban Šaulić pravi turneju po općinama sa bošnjačkom većinom. Gračanica i Tuzla već se tresu od šabanoidne groznice, kao da će to sletjeti marsovci, a ne Šaban. Filharmonija gudi u počast izginulim Amerikancima, ali ne i izginulim Afganistancima, dok cjelokupno društvo aplaudira tom nemoralu. Pošto smo moralna i patriotska govna, posve je prirodno što ne vidimo seriju svakodnevnih terorističkih ubistava bošnjačkih povratnika. U svojoj slabosti smo stigli do heroinske krize, mute nam se pogledi i osjećaji, pa sve svoje žrtve doživljavamo kao *seljake*, *papke*, *ugursuze*, koji tom smrću remete ovaj haulcinatorni sklad. Ta provalija između samrtne stvarnosti i uobrazilje, jedino je objašnjiva psihopatologijom naše ličnosti, koja je začeta u proročanstvu Radovana Karadžića da će međunarodni genocid nad Bošnjacima otvoriti proces urušavanja bosanske kičme. Mi se, burazeru, plašimo stvarnosti i zato bježimo Šabanu u zagrljaj.

Tespih's lobby

Možda bi ovaj narod potražio utočište kod svojih umnih ljudi, ali su se i ti umnjaci razbježali. Svako se zabavio oko svoje bašče, pa koliko traje da traje. Naša je patriotska inteligencija nalik na američke kamione čiji motori mogu prašiti i preko 100 km/s, ali im je još u fabrici ograničena brzina. Tako i nama u materinoj

utrobi ugrađuju hajvanski broj obrtaja u mozgu, kako se nikad ne bi izdigli iznad osuđenosti na propast. Kad smo skraj 80-tih zaiskrili kao duhovni i ekonomski centar južnoslavenskog svijeta, namah nam je presječen dovod krvi u mozak. Otad krvarimo. Otad nikako da pređemo prag kritične mase kolektivnog i djelatnog razumijevanja stanja u kojem se nalazimo.

Umjesto da osmisle strategiju otpora ubijanju Bosne, neki naši ugledni intelektualci i dalje izvaljuju parolu: *Bosne je bilo i biće*. Zvuči litavo, narodnjački, nema šta. Javnost posrće ovaj labor gluposti, i ode se razonoditi meksičkim serijama. *Jerbo, čim je nečega bilo, mora da će ga i biti, jer ga ne bi bilo, da ga ne može biti*. Kad bismo sudbinu Palestine, ili svih onih džamija koje su nekad bile po Srbiji, uzeli kao paradigmu moguće (ne)bosanske budućnosti, razumjeli bi da - ne mora biti onoga čega je bilo.

Bosna, kao i život u insanu, hajvanu i biljci, opstaje na hemiji trenutne mogućnosti opstanka. U toj konkretnosti Kulin Ban ne igra nikakvu ulogu. Džabe ovci što je hodala po pašnjaku, kad je udebljala za kurbana. Džabe Reganu što mi je u tekstu unosio ćumur, kad sad njega nosaju. Džabe svemu i svakome život, kad je taj život određen efikasnošću borbe za život. Jer, da nije tako, danas bi Amerikom vladali Indijanci, Palestinom Palestinci, Rusijom komunisti, a Bosnom Bosanci. I životi društava su omeđeni rokom trajanja, s tim što se neki iviče decenijama, a neki pretaču stoljećima.

Za pet decenija prije kataklizme Bosna je dograđena kao autohtono društvo, sa smislenim identitetom. No, to ne znači i garanciju samoodrživosti. Mogli smo biti značajni k'o antička Grčka, ali bi o našim glavama odlučivale globalne materijalističke letve i fetve. Kao što, pod parolom rata protiv terorizma, odlučuju i kod ubijanja afganistanskih civila.

Naspram Bosne je 20-tak miliona što Srba, što Hrvata, čije su lobističke pozicije u Svijetu neuporedivo jače od naših. U toku agresije u bh. Ambasadi u Londonu sjedio je nekakav Arap i lobirao za tespihe. Tak'i smo ti mi. Naš jedini argument, baziran na civilizacijskoj ideji zajedništva, rastočen je pristajanjem Islamskog Nam Mislioca da se nasuka na Tuđmanovu i Miloševićevu igru protiv Bosne i Bošnjaka. Otud nam Dejton, kao okvir koji jedino odgovara nestanku BiH. A kad nestane BiH, šta koga više briga za mrtvac. Mrtvac je mrtvac, i kvit.

Yebb for kvislinshe sline

Nego, pošto u Bosni još ima nas što im nije presječen dovod krvi u mozak, a bogme ni u gaće, valjalo bi početi razmatrati mogućnost okupljanja ljudi oko ideje otpora dejtonskom uništenju BiH. Recimo, postoje desetine primjera o učešću Volfganga Petriča u postdejtonskom genocidu nad Bošnjacima. Žepče je najdrastičniji. Postoje konkretni primjeri o mafijaškim pritiscima OSCE-a na usvajanje Izbornog zakona kojim se ugrožava demokratija i podstiču s&h fašistička društva u BiH. Kao što je jasno da je SDA skupina islamskih hipika, da su SDS i HDZ fašističke stranke, jasno je i da je Alijansa za promjene jedna obična kvislinska slina koja je na platnoj listi Beograda i Zagreba. Cjelokupan politički i društveni arsenal ucjenom je i novcem usmjeren ka uništavanju BiH, kroz svodenje Bošnjaka na onu političku i ekonomsku mjeru koja će biti ravna Kurdima u Turskoj. Mi smo okupirani od stranih i domaćih fašista čiji je cilj uništenje Bosne i Hercegovine! Šta nam je činiti?

Treba im svima jebati fašističko sjeme! Antifašizmom!!! Ionako više ništa ne možemo izgubiti. *Ko nije s nama taj je protiv nas!* – rekao je američki Predsjednik, koji je uvijek u pravu.

Br. 38, 14. XI 2001.

Halt, hajvanu!

Petričevo *Otvoreno pismo građanima* ima za cilj da produži stanje obmane kako ne bismo vidjeli nastavak dejtonske agresije na Bosnu i Hercegovinu

Minule hefte srefila nas je još jedna pljuvčana kap. Petričevo *Otvoreno pismo povodom šeste godišnjice Dejtona* nalikovalo je, i po medijskom tretmanu i po sadržaju, na fermene što su ih volovima objavljivali Hitler, Staljin, Homeini, Sadam, Buš Jr. & comp. Pismo je nalik na proglose Komunističke partije iz '48, samim tim što se nekakva njuška usuđuje da govori u ime svih nas. Sukladno toj boljševičkoj drskosti, sadržaj pisma je litava masa laži, obmana i repriznih šupljih obećanja.

Naša je domovina okupirana dejtonskim fašizmom, kao okvirom za odumiranje BiH. Na sceni su našminkani s&h nacisti, bošnjački kvislinzi i međunarodni pederi. Oni tvore ambijent straha od slobode govora. Otud su Petričeve mentalne i moralne fekalije našu javnost zapljusnule kao da je riječ o Svetom slovu. Ne samo da su mediji tu vreću laži i gluposti plasirali kao govor japanskog cara, već su se i ovdašnje političke kurtizane javno oduševljavale tim mudroserijama. Niotkle kritičkog progovora o sadržaju Petričevog tandaramandanja.

Petardische guzzenziger

Budući da je Visoki predstavnik gomilom laži ponizio našu moć rasuđivanja, obaveza je makar na ovom mjestu pokazati da mi, Bosanci, razumijemo razlikovati muda od bubrega. Petriču je dato pravo da u hitlerovskom maniru Bosance smatra degenima, ali mi nemamo pravo odšutati na degenerične i papanske tretmane nas i naše zemlje.

Petrič tvrdi da se BiH *vratila normalnom životu*. Bilo bi korektno da tu *normalnost* sam dokaže. Ako nije znao, imamo mi i pozorišta, gdje može iznajmiti umjetnu bradicu, čomagu, fes i bošnjačku nošnju. Nek se preobuče u folklornog Bošnjaka i nek rahat prošeta po bilo kojem dijelu BiH u kome Bošnjaci NE čine većinu. Ma znaš šta bi bilo?! Ma petardu bi mu stavili u analni kanal! S druge strane, nek' natakari šajkaču, ili krst oko vrata, i nek' prošeta bilo kojim dijelom BiH gdje Bošnjaci čine većinu. Ne da mu se ne bi ništa ružno desilo, već bi ga kleberly Bošnjaci počastili slaninom, rakijom i srpskom muzikom, da pokažu kako su široke guze. Ako se baš Petrič prepada ove mogućnosti, onda nek' zamoli Nisveta Džanku da mu snimi ovu kaskadersku džumhurijadu.

Kao argument da su se *okolnosti u BiH temeljito promijenile*, Petrič navodi da BiH danas *ispunjava sve međunarodne obaveze, naročito nakon napada na SAD od 11. septembra*. Kakve to veze ima?! Dejtonska Bosna ne ispunjava međunarodne obaveze prema sebi, a kako će prema drugima!? U Bosni se za nepune dvije godine dogodilo preko 600 terorističkih napada na bošnjačke

povratnike. Gotovo svakog dana po jedan Bošnjak bude žrtva s&h terorizma. Očito da su za Petriča Bošnjaci hajvani, pa kad ih se kamenuje, kolje i k'o zunzare likvidira – to nije terorizam. To je borba protiv *terorizma*? Kao u Visokom gdje je SFOR hapsio i pretresao nene i djedove. No, Petrič u *antiterorističkom* terorisanju muslimana i islama vidi – *historijsku priliku da BiH učinimo normalnom evropskom zemljom*. Halo, halt, hajvanu! Bosna je nenormalna zbog četničkog i ustaškog terorizma, a ne zbog bošnjačke tolerancije! Bosna je nenormalna zbog evropskih primitivaca koji štite apartheid na 76% bh. teritorije! Muslimani u Bosni nisu nikakva prepreka evropskoj standardizaciji demokratskih prava i sloboda! Prepreka su kojekakvi Petriči koji siledžijski prekrajaju općinske granice kako bi šest godina nakon Dejtona od multietničkih općina pravili općine sa ustaškom većinom. Oni su ti zbog kojih terorizam u BiH nije pobijeden. Jer oni nikada ubijanje muslimana nisu shvaćali kao terorizam, već kao borbu protiv *terorizma*. Oni nikada četnike i ustaše nisu shvaćali kao teroriste. Za njih je nasilje nad Bošnjacima legitimno sredstvo da se BiH kutariše muslimana, kako bi živjela u krstaškom rahatluku.

Hajl lafinashprizz

Petrič nas dalje podsjeća da se *1996. niti jedna izbjeglica nije mogla vratiti u svoj dom, a danas se vraćaju u velikom broju*. Da, u velikom broju se izbjeglice vraćaju na ovih 24% bh. teritorije, ali da bi, uz pomoć kvislinga, istjerali Bošnjake pod vedro nebo i pride ih opljačkali prodajući vraćenu imovinu. Onih nekoliko procenata Bošnjaka što se vratilo u RS samo za lažova mogu biti – *velik broj*. Na taj minorni procenat treba prikazati s&h terorizam, strah, bijedu, fašističko okruženje i sve drugo što će prije ili kasnije ove povratnike ubijediti da ponovo bježe sa svoga otplakanog ognjišta.

Aneks 7 se mora u potpunosti implementirati – kaže Adolf. Kako, Hitlera ti i pionirske riječi?! Aneks 7 je definitivno mrtav, samim tim što se stotine hiljada Bošnjaka definitivno nikada neće vratiti u BiH! U Americi ih je, kažu, preko 300.000. I to zahvaljujući tajnom programu Zapada da se, nakon ubijene trećine, još trećina Bošnjaka progna u preseljeništvo. Nijedan narod na planeti nije tako hitro dobijao useljeničke vize u zapadne zemlje. Ova preostala trećina će biti poklopljena politički i ekonomski. I ovdje, gdje još ima džamija. Tada će priča biti svršena, po zamisli iz Karađorđeva. Zato nam Petrič šarenim katranom maže oči: kako bismo lakše, uz demagoške morfije, dočekali smrt. Hvala ti k'o Radovanu Karadžiću.

Petričevo pismo je krcato obmanama i kontradiktornostima. Recimo, na jednom mjestu hvali *jedinstveni ekonomski prostor*, što je samo po sebi laž, a na drugom kaže kako *zemlja još nema ambijent koji bi privukao investitore*. Tvrdi da su se *građani BiH umorili od politike nacionalista*, da su *izabrali stranke koje svesrdno prihvataju ideju države BiH*, ali ne kaže da je riječ samo o Bošnjacima. Tvrdi da su se dogodile promjene, ali i da *moramo stvoriti neovisno pravosuđe i policiju*. Pa zar to nije već promijenjeno?

Petrič nije toliko glup pa da ne razumije bh. stvarnost. Njegov je zadatak da tu krstašku stvarnost odjene u kostim demokratije i evropejstva. Njegovo je oružje laž, a naše - realnost. Dakle, na Palama je ubijen bošnjački povratnik...

Br. 39, 28. XI 2001.

Američki fašizam

U našu zemju su stigle desetine američkih agenata.
Njihov je stvarni zadatak da po katulfermanu
američkog firera izmisle saradnike Al-Kaide.
To znači da će pojedine muslimane u BiH gutati mrak.

Najveći stupanj američkog patriotizma danas je borba za ostavku nelegitimno izabranog američkog Predsjednika, koji je zloupotrijebio američku tragediju kako bi ugrozio ljudske živote i svjetski mir. Ovo je podnaslov jednog mog teksta od 3. X 2001. U to vrijeme su svjetski i domaći mediji orili u slavu najmoćnijeg debila u svjetskoj historiji, nakon Adolfa Hitlera. Danas, tri mjeseca poslije, javlja se otpor prema američkom fašizmu, oličenom u fireru 21. stoljeća i njegovim KKK saradnicima. Tome je u međuvremenu doprinio i sam Buš Jr., nizom fašistoidnih uredbi, iako su se odmah nakon 11. septembra mogli prepoznati oblici unutarnje okupacije SAD.

Čovječanstvo nikako da na svojim krvavim iskustvima usvoji temeljne uvide u prirodne zakonitosti - da se zlo uspješnije liječi ako mu se ranije suprotstavi, bilo da je riječ o pokvarenom zubu, Adolfu Hitleru ili njegovoj američkoj reinkarnaciji. Pravo je čudo kako niko od onih što se bave proučavanjem fizionomije ubica, nije analizirao manijakalnu i histeričnu facu američkog Predsjednika, koga bi se svako normalan plašio i kao auto-stopera, a kamo li kao sultana najjače svjetske sile. Uoči Drugog svjetskog rata niko nije ni izučavao ni uočavao očigledne psihopatološke geste Adolfa Hitlera, a lideri Britanije, Francuske i SSSR-a su se trudili da mu idu niz dlaku. Što zbog neutihle krstaške djedovine, a što zbog kukavičluka, Evropa do te mjere gladi ludilo američkog firera, da je on za samo tri mjeseca uspio uništiti američki demokratski sistem. Danas je Amerika zemlja okupirana fašizmom, represijom, kontrolom mišljenja i strahom da te može progutati mrak.

Debill is sylvann of USA

Bušovo donošenje tzv. Patriot Acta je otvorena deklaracija o unutarnjoj okupaciji SAD, pošto se tim fašističkim zakonom tajnim vojnim službama daju otvorene ruke da hapse ljude, da ih muče i iznuđuju priznanja, da ih po potrebi likvidiraju. Zapadna civilizacija se nakon Srednjeg vijeka po prvi put susreće sa inkvizicijom, kao zakonskom mogućnošću da ljudsko biće bude lišeno slobode bez ikakvih dokaza, mučeno i ubijeno. Savremena historija je takve zločinačke oblike upotrebe države paradigmatički upamtila u Staljinovoj Rusiji, a gulaga je bilo i u Jugoslaviji, Rumuniji, Albaniji, Iranu, Iraku... Američki fašizam čini korak više, jer ovaj fašistički akt obznanjuje javno i to sa mašnicom *demokratije* i *borbe protiv terorizma*. Danas je potpuno jasno da će krvava vladavina Buša Jr. u svjetskoj historiji biti bilježena jednako kao i vladavina Adolfa Hitlera, Josifa Staljina ili Sadama Huseina. Jedino je pitanje vremena kada će se Svijet izboriti za slobodu da takvu kvalifikaciju obznani kao općepriznatu.

Deklaracija američkog fašizma je potpisana 13. XI, a još 3. XI se u američkim vojnim zatvorima nalazilo 1147 lica *osumnjičeno za terorizam*. Po kojoj pravnoj osnovi je američka vojska mogla hapsiti ove ljude? I, ko zna koliko je ljudi u SAD dosad progutala crna ruka američkog fašizma!?

Možda bi na zbivanja u SAD gledali kao na smrtolomije u Zimbabveu ili Buruntiju, ali nam se pred nosom odvijaju istovjetni stravični procesi. Sindrom američkog fašizma je okupirao našu zemlju! Između sprovedbe tzv. Patriot Acta u SAD, inkvizitorskog hapšenja 1147 ljudi, i ovoga što se događa u našoj zemlji – nema nikakve razlike! I ovdje se ljudi hapse bez ikakvih dokaza i odvođe pod kabanicom noći; nemaju pravo na pravnu zaštitu, kao da su *jazavci pred sudom*, a ne insani, građani ove zemlje; i ovdje je državni sistem u službi ludila američkog Predsjednika; i ovdje je svaki musliman osuđen na neizvjesnost...

Pushi, pushi, pushi my

Kao da nije riječ o nama, već o udaljenim nesretnicima, ignoriramo desetine hapšenja i sumnjičenja nevinih ljudi, u kojima država pokazuje monstruožnu količinu pravnog i totalitarnog nasilja. Kojeakvi Sejfudini Tokići i Muhamedi Bešići danima su izvozili ljagu i laž protiv bošnjačkog naroda i kukavički izmišljali svirepe konstrukcije *o terorizmu u BiH*. Zapad je jedva dočekao da objavi izmišljotine ovih ugruzusa. Pošto ih vlast u BiH nije demantirala, ni sankcionirala za podrivanje državnih interesa - znači da je ista kao i oni. Naša je stvarnost na kafkijanskom udaru klevete, a sudbina nam je jednaka onim hiljadama nesretnika koje je zatočio američki firer.

Upravo su, kako navodi londonski *Times*, u BiH stigle desetine američkih agenata koji će, navodno, ganjati one što su uvezani sa terorističkom Al-Kaidom. Bujrum, ako takvih ima, odmah ih treba pohapsiti! Bošnjacima bi to ponajviše koristilo. A šta ako ih nema?! Desetine medijskih, policijskih i pravosudnih hajki su pokazale da u BiH nije pronađen ni jedan ahabab Bin Ladenov. Uprkos tome, država srlja u antiislamsku histeriju. I danas su po našim zatvorima razaraju ljudi kojima se krivica ne može dokazati.

Dolazak američkih agenata u BiH ne može i neće ništa doprinijeti pronalaženju saradnika Al-Kaide. Bosna je već obavještajno preorana i uzduž i poprijeko. Njihov je stvarni zadatak da po receptu Patriot Acta izmisle saradnike Al-Kaide. To znači da će pojedine muslimane u BiH gutati mrak. Kao što ih guta i u SAD.

Nećemo ništa postići ako se ne suprotstavimo očiglednoj namjeri da se bošnjački narod okrivi za terorizam. Američki fašizam se hrani fobijom terorizma, i njegov je interes da gdje god može izmisli saradnike Al-Kaide. Srpski i hrvatski fašizam se hrane sataniziranjem Bosanskih Muslimana, a optuživanje Bošnjaka za terorizam je jedina šansa da sa sebe speru povijesnu ljagu genocidnih nacija. Oni su, dakle, na istom zadatku.

Jedino oružje koje je jače od njihove laži je – istina. Dakle, neka američki agenti uhapse Radovana Karadžića. U protivnom, nek' nam popuše kurac.

Br. 40, 12. XII 2001.

Nova ustaška agresija na Stolac

Tko tebe kamenom, ti njega macolom

U Stocu su rođeni Bošnjaci budućnosti!
To su oni što će na kruh uzvratiti sa dva kruha,
a na kamen sa dva kamena.
Bilo bi dobro da to razumiju oni
što pomažu ustašizaciju Stoca.
Jer ako padne mrtva glava, može biti kasno.

Rušenje i paljenje ograde oko gradilišta Careve džamije u Stocu, u noći s trećeg na četvrti decembra, zlodjelo je koje se mora promatrati u uzročnim i posljedičnim kontekstima. Nisu slučajno ovaj vandalizam svojeručno počinili viđeniji Hrvati u Stocu, političari, privrednici, fudbalske sudije... Bila je to jasna poruka da iza hrvatskog fašizma ne stoje džilkoši i uličari, već *elita*, bez obzira što je ta *elita* k'o Hitlerova kita.

Da je ustašama u Stocu stalo do pukog paljenja ograde oko gradilišta, našli bi dva-tri kera koji bi pod okriljem noći benzinom zapišali mjesto zločina. Ujutro bi osvanulo zgorište, kao i prije. Ne! Hajvanski um stolačkih ustaša je prostran k'o guza dinosaurususa i u toj arheološkoj balegi ima mjesta za strateško promišljanje zla. Oni su potpuno svjesno isplanirali progres u svojoj borbi za zlideologiju Ante Pavelića. Potpuno svjesno su odlučili da ovo zlo počini 20-tak viđenijih majmuna. Jer ako iza krstaškog otpora obnovi Careve džamije stoji hrvatska eli(ki)ta u Stocu, onda je svaki pokušaj dijaloga završen. Na koga u tom slučaju može računati zdrava pamet?

Holokaust u domaćoj radinosti

Naši degenerični mediji su proteklih dana trabunjali o ovom događaju kao da iza svega stoji grupica ekstrema, a ne kompletan politički i vjerski sistem hb. Hrvata. Ali i mnogo šire, jer se kardinalna šutnja Vinka Puljića može tumačiti kao podrška hrvatskom fašizmu. Naime, u izvještajima i komentarima o novoj stolačkoj ustašiji potpuno je zaobiđen skup koji se dva-tri dana prije dogodio na sportskoj hali u Stocu, u organizaciji udruga tzv. domovinskog rata, na kome je uz prisustvo političkih i vjerskih himlera dogovaran napad na gradilište Careve džamije.

Baška je problem što ni OHR, ni Alijansa za promjene, ne smiju istini pogledati u oči, jer istina ruši i poziva na odgovornost koncept kojim se od Vašingtonskog sporazuma iz 1994. pothranjuje ustašizacija 27% bh. teritorije.

To što se nedavno izabrani načelnik Općine Stolac Željko Obradović založio se za *energičnu istragu*, i što je predsjedavajući Općinskog vijeća Zoran Turković posljednje događaje nazvao *klasičnim terorizmom* – ne znači ama baš ništa. Njih dvojica ili lažu, ili nemaju nikakvu moć. Jer, da imaju moć, morali su znati za masovni skup u sportskoj hali, gdje je dogovaran napad na gradilište Careve džamije. A ako su znali, a nisu ništa učinili da zaustave ustašku stoku, onda lažu kad kažu da osuđuju klasični terorizam.

Bilo bi netačno stolački slučaj promatrati izvan lanca cjelokupnih nastojanja OHR-a i OSCE-a da, uz pomoć kvislinške Alijanse za promjene, omoguće zadržavanje apartheida na 76% bh. teritorije, a da na ovom ftrtalju BiH realiziraju komunistički oblik multikulture koji je ide na političku, ekonomsku i kulturnu štetu Bošnjaka. Razmjere izživljavanja nad Bošnjacima, u domaćoj izdajničkoj radinosti, imaju dimenziju mirnodopskog holokausta. Ako je moguće da OHR i Wolfgang Petrič rahat počine dejtonski genocid prekrajajući općinske granice, kako bi od Žepča napravili općinu sa hrvatskom većinom, zašto ne bi bilo moguće isposlovati i izgradnju crkvotine na mjestu porušene Careve džamije? Petričeva genocidna Odluka o Žepču bila je direktan doping ne samo ustašama u Žepču, da krenu u nasilno raščišćavanje računa sa Bošnjacima, već i sveustaškoj ambiciji da nasiljem zadrži okupirane teritorije. U ovom dejtonskom holokaustu Alijansa za promjene je debilni patriotski ugursuz koji poput pseta liže dupe ubicama naše zemlje. Suština njihovog kretenskog postojanja se paradigmatki sažima u izjavi *multikulturnog* ministra odbrane Mije Anića koji je rekao da bi - u slučaju da Hrvatska napadne BiH bio na strani napadača.

Ustašosaurusi okupljeni oko prodanog SDP-a nemaju interesa suprotstavljati se antibosanskoj i fašističkoj politici OHR-a i OSCE-a, jer ovi *centralni komiteti* dijele i fotelje i pare onima koji su spremni da u političkom i medijskom životu budu ugursuzne poltronske lutke. Zato i Krešimir Zubak i Mijo Anić i dalje slove kao *starosjedioci* demokratske alternative, iako su i jedan i drugi dobro naorali pod skutima ustaškog zločinca Mate Bobana. Nasilje u Stocu je ceh SDP-ovoj politici kompromisa sa osvjedočenim neprijateljima Bosne, među kojima je i ona međunarodna struktura koja je 1300 dana podržavala ubijanje Sarajeva, logore i masovne likvidacije u svim našim Srebrenicama. Logično, ako je Zubaku, Lozančiću ili Aniću oprošteno sudjelovanje u zlu, ako je ustaški kardinal Vinko Puljić veličan zbog svojih nacističkih peksinluka, ako su osvjedočeni fašisti metnuti na pijedestal demokratske alternative – pa zar je iko mogao očekivati da će postati drugačiji?! Oni su pokazali ko su i šta su u karavakat kad su samo odvažni mogli ostati ljudima.

Ustaše iz Balijanse

Krstaška klika u OHR-u i OSCE-u je, zarad uništavanja Bošnjaka pa Bosne, imala interes da održi u životu ustaški apartheid na 27% bh. teritorije (Hrvati su po popisu iz 1990. činili većinu tek na 16,60%). Cilj apartheida je onemogućavanje povratka Bošnjaka, koji je besmislen ako će ljudi živjeti u strahu i obespravljenosti. Stoga su OHR i OSCE pred izbore izrežirali podršku HDZ-u, jer su dan prije (!?) zabranili islamofobijski spot HDZ-a i dopustili održavanje onog glasovanja za samoupravu, što je doprinijelo da većina Hrvata glasuje za HDZ. Potom je HDZ izopćen iz vlasti, kako bi stekao pravo da suvereno vlada u okupiranim krajevima. Maskenbal je počinjen u punoj koordinaciji OHR-a, OSCE-a, HDZ-a, kardinalne stolice, ali i SDP-a, koji je pristao da proda Bosnu za ftrtalj fotelje kojoj je u startu istekao rok trajanja. Ovo je bilo potrebno reći da bismo razumjeli da je ustaško divljanje u Stocu rezultat pune koordinacije između pomenutih subjekata. U ustašizaciji federalne stvarnosti poneko sudjeluje činjenjem, a poneko ignoriranjem. No, sve češće hrvatski funkcioneri Alijanse istupaju kao sljedbenici Ante Pavelića, tako da se mafijaški HDZ može rahat baviti tajnim organiziranjem svehrvatske ustaške mreže. Oni su zapravo jedinstveno fašističko tkivo, samo što imaju različite nazive i mjesta u federalnoj javnosti.

Međutim, pokušaj rješavanja stolačkog pitanja putem zastrašivanja Bošnjaka očito neće proći. Konačno je rođena generacija odvažnih mladih Bošnjaka kojima nije ni na kraj pameti da se izetbegovićevskim merhametlukom bori protiv zvijeri. Konačno imamo ljude koji će na kamen uzvratiti kamenom, a na kruh

kruhom. Oni za sebe ne traže ništa više od onoga što su spremni podariti drugima. Ako Hrvati hoće mir, slogu, pobratimstvo, jednakopravnost, imaće je u jednakoj mjeri. Ako hoće zlo, imaće ga u jednakoj mjeri.

Bilo bi veličanstveno da do zla u Stocu više nikada ne dođe. No, teško je vjerovati da je moguće razuvjeriti ustašizirane Hrvate da Bošnjaci više nisu ona nedonoščad iz 1993., koju su trpali u kamione, odvodili u logore Heliodrom, Dretelj i Gabela i nad njima se *viteški* izživljavali; Bošnjaci Stoca danas su novi ljudi, oguglali na nesreću, na bol, na patnju, kojima je jedino preostalo - dostojanstvo. Bilo bi korisno da Hrvati Stoca razumiju da nasiljem ne mogu ostvariti ništa, izuzev da fasuju u istoj ili obimnijoj mjeri. Bilo bi dobro da to na vrijeme shvate OHR & cardinal company, jer bi ako padne mrtva glava moglo biti kasno.

Br. 40, 12. XII 2001.

Sretna Nova 1983.

Zašto Islamska zajednica šuti o tajnom spisku bošnjačkih intelektualaca koje je general Žak Klajn žigosao kao *opasne i nepoželjne*?

General Žak Klajn, glavni međunarodni policajac u BiH, tajno je prije mjesec dana posjetio Rijaset Islamske zajednice i reisu Mustafi ef. Ceriću uručio spisak bošnjačkih intelektualaca koje međunarodni faktori smatraju *opasnim i nepoželjnim*! Spisak ovih bošnjačkih osuđenika na izolaciju dostavljen je i na nekoliko vladinih adresa, koje treba da se pobrinu u procesu njihovog *držanja na oku* i odstranjivanja iz javnog života. Za ovdašnji boljševički bukvalizam to znači zeleno svjetlo za razne oblike maltretiranja i izivljavanja.

Digihbj4đ kgk56mgkf hk295kgk7p

Zašto je general Klajn taj spisak predao baš reisu Ceriću, kad reis nema nikakve moći da nekoga ukloni iz javnosti, ili da ga, sačuvaj Bože, kriminalnim metodama policijske države kažnjava i proganja? Zar mu nije bilo lakše putem policijskih i pravosudnih uhljupa naložiti tajno proganjanje tzv. *državnih neprijatelja*? Taman posla! General Klajn je pit-bul profesionalac koji zna da se bitka dobija na više frontova. Pogotovo u nesretnoj Bosni u kojoj se stranci mogu ponašati kao okorjeli fašisti, bez straha od sankcija. Zato je spisak žigosanih Bošnjaka dao i reisu Ceriću, kao prijetnju i opomenu da bi krug mogao biti proširen. Klajn je mogao pretpostaviti da će reis na to reagirati *legendarnim* saburom, dakle – mutavo, ali da će se priča o katulfermanu proširiti i unijeti strah među bošnjačku inteligenciju. To se i dogodilo.

Ovaj neviđeni slučaj uključivanja stranaca u najstrašnije metode proganjanja bošnjačke inteligencije, treba promatrati najmanje sa dva aspekta. Prvi je količina boljševičke drskosti do koje su prodrli stranci u dejtonskom pohodu na Bosanske Muslimane. Drugi je količina strašljivosti, sebičnosti i maloumnosti koju iskazuje Islamska zajednica u prećutkivanju slučaja, umjesto da razumije da od odbrane svakog Bošnjaka danas, ovisi odbrana njih samih sutra.

Fjhgj6khgk9 kfkge34hj kfkjrodo5l3i

Ponašanje stranaca u našoj zemlji odveć je poprimilo zločinačka i kriminalna obilježja. Studijskom analizom dokaziv je kontinuitet nacističkog, genocidnog i apartheidskog djelovanja OHR-a i Volkfanga Petriča. Misija OSCE je vodila antidemokratsku politiku, prekrajala izborna pravila, forsirala s&h naciste, a sve u cilju političkog rastakanja multietničkog bh. društva. Za UN, koje personificira policajac Žak Klajn, kao i za IPTF, dalo bi se dokazati mnoštvo kriminalnih, robovlasničkih i pinočevskih poslova. Dovoljno je samo otvoriti dossier o trgovini zarobljenim ženama i njihovom prisiljavanju na prostituciju, pa bismo se uvjerili da imamo posla sa okorjelom mafijom, odjevenom u simbole Ujedinjenih nacija.

Genocidne posljedice dejtonskog razaranja BiH od strane međunarodnih predstavnika zaslužuju krivično gonjenje pred Svjetskim sudom pravde! No, u ime BiH, ili Bošnjaka, nema ko reagirati. Da smo narod kako valja, dosad bi imali sortirane stotine dokaza o kriminalnim aktivnostima stranaca. Dosad bi ih krivično gonili, i time posvjedočili da ova zemlja nije tuta za drkanje bjelosvjetskih manijaka.

U posljednjih godinu dana pojavili su se proplamsaji otpora miloševićevsko-tuđmanovskoj politici OHR-a i OSCE-a. Sve do 11. septembra 2001. stranci nisu imali recept za gašenje požara probudene kritičke svijesti. Danas je tzv. *borba protiv terorizma* magična abrakadabra koja rješava njihovu borbu protiv istine. Uz pomoć domaće policije svjesno su proizveli desetine lažnih slučajeva. I noćas – hapse.

Tužba Islamske zajednice

Sarajevo, 27. decembar, (MINA) – U povodu teksta “Sretna Nova 1983.”, autora Fatmira Alispahića, objavljenog u listu br. 41 od 26. 12. 2001. godine, (kao i nekih javnih istupa istog autora) u kome se na besprimjeran način blati Islamska zajednica i reisu-l-ulema Mustafa ef. Cerić, Rijaset Islamske zajednice obavještava javnost da o ovim gnusnim lažima i morbidnim konstrukcijama ne može ni na koji način polemizirati, već će zaštitu potražiti sudskim putem, podnoseći tužbu kako protiv autora Fatmira Alispahića, tako i protiv glavnog i odgovornog urednika Envera Čauševića.

Prvi je motiv oslabiti međunarodnu poziciju Bošnjaka, u njihovom eventualnom legalističkom otporu ubijanju BiH. Drugi je motiv prestrašiti Bošnjake staljinističkom stvarnošću u kojoj svako može biti uhapšen i držan u zatvoru bez ikakvih dokaza. Stvorena je atmosfera pravne nesigurnosti bošnjačkih građana. Sada slijedi malterisanje.

Neprijatelji Žaka Klajna u BiH nisu islamski teroristi kojih, eto, nejma, ni četnici i ustaše kojih, k'o govana, ima – već bošnjački intelektualci koji su u posljednje vrijeme počeli u javnosti sklapati kockice i dokazivati međunarodnu zavjeru protiv Bosne i Bošnjaka. Klajnovi *državni neprijatelji* to nisu činili sa retrogradnih pozicija, već sa pozicija borbe za multietničku i demokratsku BiH u kojoj bi svi narodi i građani živjeli u jednakim pravima i slobodama. Dakako, bosanske, zajedničke Bosne, nema bez ravnopravnih Bošnjaka, u političkom, ekonomskom i kulturnom smislu. A Bošnjaka nestaje čak i biološki, jer ih se nemilice, u međunarodnoj režiji, preseljava u Ameriku, Kanadu, Australiju... To je ono što bi moglo na otpor mobilizirati kritičnu masu Bošnjaka, ali i dovoljan broj bosanski opredjeljenih Srba i Hrvata. To je ono čega se plaši Žak Klajn, i što želi u korijenu sasjeci.

Gh4h5jgl 8kglhk12l lgkj7zihy

Mi možemo definirati Klajnovu fašističke motive i metode, pa čak i promišljati organiziran otpor tom zlu, ali ne možemo ništa učiniti sve dok se ponašamo poput kokoški u automatiziranoj klaonici. Naime, ako je ko trebao da se u ime civilizacijskih i demokratskih principa suprotstavi pohodu Žaka Klajna na slobodu bošnjačkih intelektualaca, onda je to Islamska zajednica koja je direktno upletena u ovaj slučaj. Umjesto da istog časa zagrmje protiv kriminalnog ponašanja jednog međunarodnog zvaničnika, oni su se šćučurili oko mindera i k'o zadnji provincijalci počeli šapatom prepričavati slučaj, uživajući u dramatičnosti, kao da je ovo *Esmeralda*, a ne stvarnost. Umjesto da razumiju poniženje, i kušnju, oni su suštinu sveli na tračerajsko prepričavanje spiska žigosanih Bošnjaka. Oni, čovječe

Božiji, u kahvenom krugu raspravljaju o tome koga je Žak Klajn trebao metnuti na spisak, a koga nije trebao metnuti! *Ovaj je naš, a ovaj nije naš. Ovaj je obavio Hadždž, a ovaj voli popit'*. Oni ne razumiju da niko nikoga ne smije metati na spisak za odstrijel!

Najmanje što su mogli učiniti je da u jasnoj nakani doture taj slučaj do medija koji bi smjeli i umjeli da o tome progovore. Ne! Oni su, brčkajući se u mazohističkom genu, došli do zaključka da je najbolje čuvati svoje guzice i ne izazivati sudbinu. ...Kao da se tragična sudbina Bošnjaka upravo ne hrani bošnjačkim ugursuzlukom!

Islamska zajednica ovog časa ima dva debela izazova. Prvi, da učini ono što je odmah trebala učiniti, da alarmira javnost zbog fašističkog akta jednog zvaničnika UN. Drugi, da se javno izvine Bošnjacima za svoj sramni kukavičluk.

Br. 41, 26. XII 2001.

Tužba BiH protiv Jugoslavije:
POSLJEDNJA ŠANSA DA PREŽIVIMO

Smrt Dejtonu, sloboda Bosni!

Od Tužbe BiH protiv SRJ pred Svjetskim sudom pravde ovisi život ili smrt Bosne i Hercegovine! U historiji naše zemlje nije postojalo dramatičnije raskršće. Tužba je sudbinski teža i od ZAVNOBiH-a, i od međunarodnog priznanja BiH, iz prostog razloga što bi njeno po(t)kopavanje značilo definitivni, nepopravljivi kraj smisla državno-pravnog postojanja BiH. Naspram tako surovih činjenica, obmana i kolebljivosti koje su se uvukle pod giljotinu – djeluju zastrašujuće. Zar je moguće da nas ne zanima sopstveni život, kojeg nema bez države Bosne i Hercegovine!

Prva iluzija koju treba razbiti u našim izbezumljenim svijestima, jeste ona o dejtonskom završetku agresije na BiH. Dejton je kriminalni ugovor koji je legalizirao postignuća genocida, te preodjenuo ciljeve agresije u pacifističku dlaku. Agresija se nastavlja ekonomskim minoriziranjem, političkim sataniziranjem i raseljavanjem Bošnjaka, do momenta sticanja uvjeta da entiteti postanu srpske i hrvatske provincije. To će se dogoditi onda kad se procjeni da Bosanci više nemaju nikakve moći da se suprotstave svršenom činu. Ne treba zaboraviti da Svijetom vladaju isti centri moći koji su tri i po godine nečinjenjem podržavali genocidnu agresiju za uništenje BiH. Jedino bi povlačenje ili umrtvljivanje Tužbe BiH protiv SRJ moglo držati otvorena vrata dovršetku ovih genocidnih procesa. U suprotnom, realizacija Tužbe bi otvorila mogućnost redefiniranja Dejtona, ukidanja entiteta, i povratka RBiH. Po principu *Quo ante*, propast Dejtonskog ugovora bi nas ustavno dovela u stanje od prije početka agresije.

Druga iluzija koju treba odstraniti iz naše zagubljenosti, jesta ona da su vlasti SDA ili SDP-Alijanse – patriotske. I jedna i druga vlast su, dokazivo, antibosanske. Ni jednoj, ni drugoj, ne paše Tužba BiH protiv SRJ. Tužba je podnesena 1993. godine, a i SDA i SDP-Alijansa imaju podebeo dossier o njenom miniranju ili zaturanju. Zašto? Zato što bi realizacija Tužbe otkrila greške vladavine Alije Izetbegovića. I, zato što bi realizacija Tužbe bila suprotstavljena marionetskoj i kvislinškoj jednokratnoj upotrebi SDP-Alijanse.

Razlika između Haškog tribunala i Svjetskog suda

Naša javnost definitivno nema predodžbu o značaju Tužbe, jer je inficirana lažima i obmanama koje se serviraju putem podjarmljenog medijskog sistema, u čiju okupaciju je utrošeno blizu dvije milijarde dolara. Bosanci ne razumiju ogromnu razliku između Haškog tribunala, na kome se sudi pojedincima, i Svjetskog suda pravde, na kome se sudi državama. Haški tribunal je, za razliku od Svjetskog suda, privremena institucija, sa posebnim statutom o individualizaciji odgovornosti. Pojednostavljeno, agresori su pobili 200.000 ljudi i zbog toga će desetak ljudi odrapiti doživotnu robiju. To što mi koji smo preživjeli ostajemo skončavati u

paradržavi zasnovanoj na rezultatima tih zločina, to nema veze sa Haškim tribunalom. Tribunal se bavi pojedincima, a ne državama.

Na Haškom tribunalu sudi se lično gospodinu Slobodanu Miloševiću, a ne Miloševiću kao predsjedniku države koja je sprovodila genocidnu agresiju. Ako bi se pravda oslonila na Haški tribunal, ispalo bi da državno rukovodstvo Srbije nema veze sa državom kojom je rukovodilo. Tako nije bilo u Nirnbergu: Gering, Ribentrop, Kaltenbruner, Jodl & comp. su odgovarali kao funkcioneri, tj. institucije nacističke Njemačke.

Kako bi bosanska javnost progutala obmanu da je Haški tribunal alfa i omega pravde za ratne zločine, poturen nam je čitav arsenal umirujućih zvečki. Jedna od najčešće promoviranih je ona da - *nema loših naroda, već samo loši pojedinci*. Tačno, ali postoje i LOŠE DRŽAVE, zbog kojih je međunarodni poredak ustanovio Svjetski sud pravde.

Primjerice, njemački narod nije odgovarao u Nirnbergu, ali i do dan danas plaća ratne odštete za svoj izbor Adolfa Hitlera. Tužba BiH protiv SRJ ne tereti srpski narod, ali tereti državu koja je sprovodila politiku koju je svojom demokratskom voljom podržavao srpski narod. Ako bi se u ma kojem slučaju odgovornost za genocid svodila samo na pojedince, a ne i na države koje vode takvu politiku, skrhao bi se svjetski pravni poredak.

Dejtonski ugovor je NIŠTAVAN

Krstaška bulumenta koja je svih ovih godina angažirana na dokusurivanju BiH, jako dobro zna da je Tužba BiH protiv SRJ jedina opasnost za njihove planove. Svjetski sud pravde je moćniji od svake zavjere, samim tim što nijedna svjetska sila ne bi pristala da zbog bh. pitanja potkopava međunarodni pravni poredak. Za razliku od privremenog Haškog tribunala, kredibilitet glavnog Svjetskog suda pravde je velikim silama nemjerljivo važniji od nekakvog Dejtonskog sporazuma ili ma kakvog kriminalno-pravnog okvira koji se može osporiti. Tamo ne sjede međunarodne fukare koje se u BiH mogu kupiti za šleper cigara. Tamo su ljudi koji štite dignitet Svjetskog suda pravde. Za njih je Tužba BiH protiv SRJ tek predmet koji se razmatra logikom prava.

Međutim, mi ne možemo očekivati da se ti kruti profesionalci smiluju i da se umjesto nas samih bore za naš egzistencijalni interes. Dovoljno nam je Bog podario prof. Frensisu Bojla, koji će, ako se uspije osujetiti unutarinja, kvislinška zavjera, za BiH imati historijski značaj. Prof. Bojl je u martu 1993. Svjetskom sudu pravde predao Tužbu za genocid, a time i za agresiju, a već 1994. je dobio dvije odluke koje potvrđuju genocid. Time je lopta postavljena na penal, ali nema ko da je šutne, iako je gol prazan, a udarac nebranljiv. Bez obzira na sve što je učinio za BiH, pa i svojim sredstvima finansirajući ovaj proces i kampanju, naši su bošnjački ugurzusi sikterisali prof. Frensisu Bojla. Zašto? Zato što im brka izdajničke račune.

Još dugo će bivati nerazjašnjeno djelovanje Alije Izetbegovića na disoluciji državno-pravnih atributa BiH: da li je sjedanjem za pregovarački sto sa zločincima pokušao ostvariti svoj pašaluk, ili je pak bio politički provincijalac kojega su prepadali lordovi i karingtoni? Izetbegović je, svjesno ili ne, rehabilitirao projekte koji su bili u sukobu sa međunarodnim pravom. Time je državu izbacio iz područja Povelje UN i amnestirao UN od obaveze da intervenira. Pristajući na pregovore o podjeli BiH, Izetbegović je umrtvio pravne argumente koji su bili na strani BiH. On je državne atribute sveo na trećinu. Da nije počinio ovu štetu, Svjetski sud pravde bi po nirnberškom principu konflikt tumačio kao agresiju SRJ na BiH; ovako je agresija u Dejtonu svedena na tzv. *zaračene strane*. Krstaški lobisti su iskoristili bh. harakiri i agresiju preimenovali u nadležnosti Haškog tribunala, koje sežu tek do individualne odgovornosti.

Izetbegovićev potpis na Dejtonskom sporazumu je ilegalan, jer član 155. jedinog legalnog Ustava RBiH izričito kaže: " *Niko nema pravo da prizna ili potpiše kapitulaciju, niti da prihvati ili da prizna okupaciju RBiH ili pojedinog njenog dijela. Takvi akti su protuustavni i kažnjivi kao izdaja Republike. Izdaja Republike je najteži zločin prema narodu i kažnjava se kao teško krivično djelo*". No, Izetbegović je znao da ne može biti kažnjen za *najteži zločin* samim tim što je potpisao kapitulaciju RBiH.

U međuvremenu, Izetbegovićeva vlast je imala 1000 dana da intenzivira Tužbu i da ospori Dejtonski sporazum. Izetbegovićevci su za svoje vladavine bili upoznati sa Bečkom konvencijom iz 1969. po kojoj je – *ništavan svaki ugovor zasnovan na prevari (član 49), prinudi (član 51), prijetnji ili upotrebi sile (član 52)*. Nije teško dokazati da su svi ovi elementi prethodili iznuđivanju Dejtonskog sporazuma. Ništavno je i ono što je uslijedilo: npr. Aneks sedam je definitivno propao (*prevara, čl. 49*), jer je strateški u nedodiju preseljeno 800.000 Bošnjaka.

Ako je Izetbegovićev potpis na Dejton dobrovoljan (a jeste čim ga on ne povlači!), on je neustavan, budući da se Ustav ne može pregovarati van institucija ustavnosti. Taj potpis je oboriv i po osnovu člana 53. referentne Bečke konvencije, koji isključuje legalitet čak i dobrovoljnih potpisa na ugovore, ako su suprotni imperativima međunarodnog prava. Povelja UN isključuje i mogućnost da susjedne države (od kojih je jednu RBiH 1993. tužila za genocid!!!), pregovaraju ustavno uređenje članice UN, a pogotovo u stanju agresije i genocida. No, sve je to dokazivo tek pred Svjetskim sudom pravde.

Živa je, Republika Bosna i Hercegovina!

Ovo na prvi pogled zamršeno klupko bi se očas razamotalo pri realizaciji Tužbe. No, OHR i OSCE su SDP-Alijansu metnuli na vlast u zamjenu za njihovo sluganstvo. U protivnom bi SDP, kao stranka koja na sva usta formalistički trabunja o demokratiji i multikulturi, iskoristila ovu historijsku šansu, i BiH vratila u njen prirodni i povijesno zatemeljen oblik. Dovoljno je insistirati na ubrzanju procesa pred Svjetskim sudom pravde! Tada bi spoznali da iza Dejtonskog sporazuma ne stoje nikakve svjetske sile, i da su se one samo pokoristile Izetbegovićevim pristajanjem da pregovara sa zločincima; svjetske sile nisu *supotpisnici* i *garanti*, već samo svjedoci! Tada bismo spoznali da je Tužba BiH protiv Jugoslavije STARLIJA od privremenog Dejtonskog sporazuma, jer dok proces traje - i Dejton i genocidna Republika Srpska mogu biti osporeni kao rezultat agresije, zavjere, prinude...

Uprkos brojnim javnim i tajnim pokušajima da se Tužba povuče ili umrtvi (dok ne nestane Bošnjaka), Svjetski sud pravde je donio odluku da je Tužba ispravna i da se proces nastavlja, mada se RS tome protivi. Ako znamo da je po Dejtonu za sve važnije odluke neophodno dobiti saglasnost RS, kako to da nije potrebna saglasnost RS kada je u pitanju Tužba? Odgovor je jednostavan: Jugoslaviju je 1993. tužila RBiH, a ne dejtonska BiH. Dokle god postoji Tužba, dotle postoji i Republika Bosna i Hercegovina!!! Ako se dokaže da je Dejtonski ugovor nezakonit, a to će se po automatizmu dogoditi sa realizacijom Tužbe, mi ćemo se probuditi u državi bez entiteta i paraustavnog apartheida. Ustav RBiH, koji je u Dejtonu privremeno suspendiran, automatski bi bio jedini legalan akt države BiH.

Ako je išta ikada trebalo da uđe u svaku našu kuću, u svaku našu glavu, onda je to danas - svijest o životnom značaju Tužbe BiH protiv SRJ. U ovom dramatičnom času, mi moramo konačno odrasti! Svi moramo znati da od ovog procesa ovisi naša kolektivna i individualna budućnost. I moramo na svakom koraku, od djeteta do djeda, tumačiti ovu šansu da preživimo. Krenimo.

Br. 41, 26. XII 2001.

Letecim ćilimom zastrta

Neki listovi i novinari godinama klevetnički proganjaju reisa Cerića i Islamsku zajednicu, ali ih Rijaset IZ nikada nije tužio. Prvi autor protiv čijeg mišljenja je Islamska zajednica podigla tužbu je Fatmir Alispahić, koga je SDP proglasio *vođom islamske revolucije u BiH*. Gdje je logika?

Priču koja slijedi ne bih vam pričao da ne mislim da je paradigmatička za razumijevanje pat-pozicije svakoga ko bi da u Bosni, a o Bosni, misli svojom glavom. Bosna je demokratski bogalj i njeni isprepadani ljudi politiku žive u šinama vladajućeg mišljenja. Svako ko misli drukčije, strastveno je prezren od mongoloidne i agresivne većine.

Filggan with brada

Moja sjećanja na ovaj uvid sežu od 1986. kada je Tuzlansko pozorište praisvelo dramu mog oca Nijaza – *Zmaj od Bosne*. Otac se tih dana obnašao kao da je *na službenom putu*, odsutan, ojađen, nimalo ushićen zbog premijere svoga djela. Iako je u drami navaljao (*Halali, babo!*) bratstva i jedinstva više nego što je trebalo, kako bi opravdao ideju o samostalnosti Bosne, Savez komunista ga je optužio za *muslimanski nacionalizam*. Čak su naveli i da kafu pije *isključivo iz fildžana*.

Šest godina poslije i ja sam mu se pridružio. Kao urednik prve revije za sjeveroistočnu Bosnu, 26. januara 1992. na naslovnici sam najavio tekst: *Muslimani na nišanu*. Mjesec dana poslije sam četnicima pod nosom objavio i Plan *Drina*, gdje je otkriven projekat etničkog čišćenja Podrinja. Zabranili su nam reklamiranje na lokalnoj TV, a ja sam ozloglašen kao *džihadovac* i *podrivač međunacionalne harmonije*.

U decembru ratne 1992. sam unaprijeđen: od *islamskog fundamentaliste* preimenovan sam u *četnika i neprijatelja muslimanskog naroda*. Usudio sam se da obznanim pojave verbalnog proganjanja tuzlanskih Srba i da kritikujem saučesništvo lokalne administracije. Tvrdio sam da se time amnestiraju četnički zločini. Lokalni list SDA proglasio me je ČETNIKOM, a potom me je Islamska zajednica, na javnom skupu, uz direktni rtv prijenos, proglasila NEPRIJATELJEM MUSLIMANSKOG NARODA. Pred našom porodičnom kućom te su noći sasipani rafali. Telefon se užario od prijetnji, psovki i poruka da se *gonim Radovanu Karadžiću*.

Revolution halishe swoyu children's

Kako bih zaštitio i sebe i druge, početkom 1993. sam objavio poziv građanima Tuzle da se udružimo u Forum građana. Bila je to prva nevladina organizacija u BiH. Pridružilo nam se 7000 građana. Jedino, nigdje nije bilo onih pehlivanskih SDP-reformista koji će na tuđim zaslugama pobrati kamaru donacija i nagrada za *ljudska prava i demokratiju*. Oni su tada šurovali sa SDA, skidali

antifašistička obilježja i podržavali klerofašizaciju Tuzle. Ako bi neko nekada izučavao *tuzlanski fenomen*, ne bi našao ni jedan jedini argument kojim bi se opravdala *demokratska slava* Selima Bešlagića. Pa taj čovjek nije ni postojao! Nikada nije javno progovorio protiv nacionalizma! Kontinuirano su se borili samo novinari *Tuzla-lista* i Forum građana Tuzle! Dokazi postoje.

U međuvremenu, mene su ganjali sa svih strana. Dode vijest da su u gradu zbog mene nekakvi Alijini *Labudovi*, pa se sklanjaj dok ne odlete. Dode ferman da me se uhapsi i vodi na prvu liniju, da kopam rovove, tj. da me ukokaju, pa sjedi i slušaj korake u haustoru. Moja predstava *Čekajući Baltazara* ode 1994. na gostovanje u Zenicu, a onda mi jave da je pametnije da tamo ne dolazim. Nekakav hoće da me ubije. ...Sva sreća pa čovjek brzo zaboravlja ružna sjećanja. Kamara ih je.

Mislilo se da sam ja u sukobu sa Bošnjacima, a ne sam glupavom bošnjačkom politikom, pa mi je to bila preporuka za svašta. Petrić me metnuo u Upravno vijeće Federalne TV, pa me smijenio kad je vidio da nisam iz Dejtona. Metnuli me za kolumnistu banjalučkih *Nezavisnih*, pa me maknuli kad su vidjeli da sam iz Bosne. Metnuli me dvije godine za kolumnistu *Oslobođenja*, pa me maknuli kad su vidjeli da istim metrom mjerim i SDA i SDP.

A onda je revolucija počela da ždere svoju djecu! SDP nije imao snage da razumije da moji kritički tonovi o njima nisu stvar neprijateljstva, već plemenite volje da se na vrijeme isprave greške. Ako sam pisao da i među kadrovima SDP-a ima kriminalaca, to nisam činio da bih oljagao, već da bih pomogao SDP-u. Ako sam pisao da je maloumno pobjedu na lokalnim izborima proslavljati krmetinom u muslimanskim selima, to sam činio da ne bi zijanili glasove na općim izborima, kao što su ih i zijanili. Oni to nisu mogli da razumiju.

Provalili su u moju privatnu e-mail prepisku i platili njeno objavljivanje u štampi. Evo, sad će godina a da ni Policija, ni Sud, nisu ništa poduzeli da pronađu i kazne vinovnike ovog krivičnog djela. Jer iza njih stoji pomahnitali SDP! Onaj isti koji me je bez ikakvog argumenta proglasio *vehabijom* i *vođom islamske revolucije u BiH*.

Jambo jet for Rija set

Ustavim srce, pa sabiram i oduzimam put: *fundamentalista*, pa *četnik*, pa *vehabija*, pa nikad kraja ovim čudima koja me presreću. Taman sam pomislio da je nemoguće doživjeti još jednu *transformaciju*. Tim prije što sam nedavno saznao i da sam *alkaidas*. Valjda zbog onih mojih tekstova o planskom sataniziranju Bošnjaka.

Nisam se čestito ni svik'o da budem *vehabija*, kad eto ti nove ture ironije: Nisam više *vođa islamske revolucije*, već sam opet *neprijatelj muslimana*. Ma nije moguće! Ma jeste, matere mi! Eno, izišlo u novinama da - *Rijaset Islamske zajednice obavještava javnost da je podigao tužbu u povodu teksta Sretna Nova 1983. autora Fatmira Alispahića, ali i nekih javnih nastupa istog autora, u kojem se na besprimjeran način blati Islamska zajednica u BiH i reisu-l-ulema dr. Mustafa ef. Cerić*. Svojom ishitrenom i agresivnom reakcijom Rijaset je samo potvrdio sve što je u tom tekstu rečeno.

Za jedan novinarski život mnogo je da se dvaput nađe na udaru Islamske zajednice. Drugi novinari godinama ašićare proganjaju reisa i IZ, ali oni nikada nijednog novinara nisu tužili. Tužili su jedino mene. Što li?

Neću ovaj put ulaziti u to. Povuklo bi me za jezik, pa bih konkretnim dokazima mogao dodatno traumatizirati i onako isprepadanu, nervoznu, zagubljenu, i sa bošnjaštvom posvađanu Islamsku zajednicu. Htio sam tek ovom svojom pričom posvjedočiti da je Bosna jedna nadrealistička zemlja - letećim ćilimom zastrta.

Br. 42, 9. I 2002.

Patriotska alternativa

SDP-Alijansa će u oktobru izgubiti izbore.
Pitanje je - ko će ih dobiti?

Nema više nikakve dileme da je projekat Alijanse za promjene doživio političku i moralnu propast! O tome fragmentarno svjedoče i sve brojniji napisi u kvislinškom tisku. Problemi koje je prouzročila Alijansa toliko su očiti da se više ne mogu ni prećutkivati, ni frizirati. Čak i kad bismo htjeli sljepački vjerovati da je Alijansa *jedino moguće rješenje*, oči bi nam otvorilo ovo ekonomsko, socijalno, a naročito patriotsko strovaljivanje u ambis. Etnonacionalne stranke su imale makar nekakav cilj, nacistički i(li) retrogradan, pa su u guranju tog cilja djelovale i ozbiljnije i sabranije. Alijansa nalikuje na muhu bez glave, gdje samo oni što pljačkaju znaju šta rade. Ogromna većina robota Alijanse zadovoljava se poslaničkim parama, čime se okončavaju dometi njihove demokratske svijesti. Oni su osuđeni da budu debili.

Trip to the historical trash

Da li je morao propasti projekat Alijanse? U spermatozoidu ovog projekta bila je zapisana njegova propast. Sudbina se može mijenjati, kao i gen, ako steknemo svijest o usudu. Alijansa, a pogotovo SDP, nikada nisu razumjeli da je ono zašta misle da im je prednost – fatalna mana. Šta to znači? Činjenicom da *nisu imali alternativu* urušena je svijest o odgovornosti. Ta bogomdanost je uzrokovala i da odnosi u SDP-Alijansi budu uređeni u zloduhu jednoumlja. Protiviti se nizumima Zlatka Lagumdžije, i hijerarhiji imbecilnosti, znači biti protiv nečeg što *ne može biti drukčije*. Vremenom se logika podržavanja demokratske retardiranosti razmnožila do te mjere, da danas živimo u ambijentu kakav je u Bosni strahovladao 50-tih godina prošlog stoljeća. S tim što iza tog ambijenta ne stoji moralna dimenzija borbe za narod, već kriminalna državna represija s ciljem svekolikog pljačkanja naroda. Dokaza je napretek.

Dvogodišnja vladavina Alijanse će ostaviti stravične posljedice u ekonomskoj i političkoj bosnografiji. U tom periodu biće dovršena privatizacija svih bitnijih privrednih potencijala. Tuzla je paradigmatički primjer: u ovom gradu već danas značajnijim privrednim subjektima gospodari hrvatski kapital. Bošnjaci će, zlodareći Alijansi, tako proći i svud gdje su u većini. Svoj ekonomski potencijal mjerit će ašćinicama i kioscima. Već danas nema povratka iz hamalske pozicije u koju je Alijansa strpala bošnjački narod. Gotovo je. Tek će nekoliko *Bošnjaka* iz Alijanse imati dovoljno haram-para da dovrše svoje bijedne i izdajničke živote. Obespravljenošću ma kojeg bh. naroda vodi odumiranju multikulture u koju se Alijansa silno i lažno zaklinje. Ta priča tek je paravan. U ekonomskom smislu, Alijansa je već realizirala dogovor iz Karadordeva: Federacija je hrvatska provincija.

Političko zloslijeđe Alijanse tim je gore što je javno, dakle, bestidno. Oni ničim ne kriju da su apsolutne marionete međunarodne zajednice. Za njih su Petrići,

Klajnovi i ini iznad zakona BiH. Iznad dostojanstva. Od samoubilačkog Izbornog zakona, preko blokiranja egzistencijalno bitne Tužbe BiH protiv SRJ pred Svjetskim sudom pravde, pa do fašističkog procesa tzv. alžirskoj grupi, za koju samo Alijansa tvrdi da je *vođen u skladu sa zakonom* – traje političko usmrćivanje Bosne i Hercegovine. I zbog toga se trebaju goniti u anus historije!

Nema više nikakve dileme da će SDP i njihove satelitske stranke izgubiti izbore u oktobru ove godine. Poraz znači da neće dobiti ni tri ftralja glasova u odnosu na ovaj tijesni rezultat koji im je omogućio da jedva skrpe većinu. No, više ne biva pitanje ko će izgubiti izbore, već ko će ih dobiti?

Choice of the third path

Alijansa je uljuljkana u sevep svoje propasti, pa i dalje i trabunja da *nema alternativu*. Stranke iz Alijanse koje bi još uvijek mogle sa sebe sprati odgovornost za izdaju, kao što su npr. LDS, BPS ili GDS, nemaju snage da se odmaknu od varljive vatre. A ni od jeftinih privilegija koje nudi sluganstvo u izdaji. Na izborima će ove stranke imati značenje filijala SDP-a, jer će birači imati šuhvu da glasajući za njih daju glas SDP-u. Vjerovatno će se nakon *oktobra* mnogi od SDP-ovih satelita ugasiti, jer će im kandidati ostati i bez familijarne podrške.

Opet dolazimo do pojave da će biti bitnije – protiv koga će se, nego za koga će se glasati. Neuporedivo je jači gnijev prema SDP-Alijansi, nego što uopće postoji profilirano opredjeljenje za alternativu. SDP-Alijansa se osjeća vječnom i zbog toga što je svjesna hendikepa svojih konkurenata. Alternativa bivšoj vlasti se formirala godinama, i sva je usisana u Alijansu. Alternativa SDP-Alijansi nikad nije formirana, ni institucionalizirana.

Vrhunac goteske bi bio da SDA izborno profitira na greškama SDP-Alijanse. Jer, ova je Stranka toliko štete nanijela Bosni i Bošnjacima da bi njena reinkarnacija značila poraz bh. budućnosti. Vratili bi se u turobnu prošlost, kao i sa SDP-om. SDA se nikad u otvorenom dijalogu nije osvrnula na svoje greške. Oni su i dalje *bezgrešni*. No, činjenica je da se posljednjih mjeseci u SDA učlanjuje sve više građana. Ljudi na taj način izražavaju svoj građanski otpor zlu i poniženju. Kao i 1990. SDA bi na tacni, bez ikakvih zasluga, mogla pobrati izborne rezultate. Taj poklon bi ih razbolio od iste boljke od koje boluje SDP-Alijansa. Ne bi imali odgovornost ni prema vlasti, a kamo li prema bošnjačkom narodu u koga se zaklinju, kao i SDP u multikulturu.

Međutim, najveći dio biračkog tijela razočaran je i bivšom i sadašnjom vlašću. Oni bi željeli izborom *trećeg puta* izraziti svoje nezadovoljstvo. Kao izbor nudi im se mogućnost osnivanja *nove stranke*, a trenutno je u opticaju nekoliko takvih inicijativa iz kojih stoje uistinu jaka imena. Značilo bi to konačno rađanje revolucionarne, patriotske alternative.

Br. 43, 23. I 2002.

Montirani proces tzv. alžirskoj grupi

Osvit državnog terorizma

Ako ne budu pritvoreni i krivično gonjeni oni koji su montiranim procesom tzv. alžirskoj grupi fašizirali naš pravni sistem – bit će ozvaničen najcrnji vid državnog terorizma. Niko neće biti siguran, jer će se policija i pravosuđe služiti metodom fašističke države.

Svjetski rat protiv terorizma je izgubljen onog časa kada su prekršena pravna, demokratska i humanistička načela. Amerika je bez ikakve potrebe poziciju žrtve i moralne superiornosti podredila militarističkom siledžijstvu. *Patriot Act*, kojim se ratno pravo nadređuje civilnim i demokratskim vrijednostima, otvorio je vrata svekolikom razvaljivanju zapadnih vrijednosti. U BiH, koja je okupirana političkim provincijalizmom, ispoljen je sumanut koncept *antiterorističke* histerije.

Mi smo jedini od početka upozoravali na ove procese. Tri mjeseca poslije hapšenja tzv. alžirske grupe u BiH demokratska javnost otvoreno govori o zloupotrebi države u tlačenju ljudi kojima se ne može dokazati krivica. Toj osudi pridružuju se i neke međunarodne organizacije. Postavlja se logično pitanje: da li će se državne instance prizvati pameti i da li će neko krivično odgovarati za neviđenu kafijsku organizaciju građanskih prava i sloboda?

Raspad svjetskog pravnog poretka

Naporedo sa sve snažnijim zapadnim otporom zloupotrebi američkih vrijednosti, Bušova administracija tone dublje. Valjda u spoznaji da ne može natrag. Povlačenje iz procesa hapšenja američke slobode značilo bi priznavanje odgovornost za antiamerikanizaciju Amerike. Amerika mora dotaknuti dno. Teško je povjerovati i da bi bh. vlasti (Alijanse za promjene) mogle otvoriti proces istrage protiv svojih ljudi koji su sramnim procesom tzv. alžirskoj grupi fašizirali bh. državu, poručivši građanima da se više niko ne može osjećati sigurnim.

Trenutno se pred očima civilizacije odvija besramno kršenje Ženevske konvencije; Amerikanci uhapšene talibane briju i odvođe u vojni logor na Kubi. Prvo, s kojim pravom ih briju, kad je brada izraz *garantiranih vjerskih sloboda* ovih ratnih zarobljenika (nije li to izživljavanje?), a drugo, s kojim pravom im sude oni, a ne međunarodno pravosuđe. Ako su SAD, logikom jačeg, sebe metnuli iznad UN-a i međunarodnog prava, onda je ovo uvod u orvelovski teror i raspad svjetskog poretka. Naša država je u tom procesu uvučena na stranu zla.

Komunistička upotreba policije i pravosuđa

Proces tzv. alžirskoj grupi najdrastičniji je primjer državnog terorizma u BiH. Hapšenje šestorice Alžiraca u oktobru 2001., koji su (bili) državljani BiH, u svjetskim je medijima najavljen gromoglasno. SFOR je saopćio da je – u *Bosni razbijena ćelja Al-Kaide*, a generalni sekretar NATO-a Džordž Robertson da je – *najmanje jedan od njih imao redovne kontakte sa vodstvom Al-Kaide*. Bosanska

javnost je s pravom podržala hapšenje tako *opasne terorističke skupine* za koju se tvrdilo da je planirala napade na Ambasadu SAD u Sarajevu. Kad se ispostavilo da za tri mjeseca trajanja pritvora osumnjičenima nije iznesen nijedan konkretan dokaz – bosanska javnost je ostala mutava. Zašto?

Valjda zato što ove državljane BiH alžirskog porijekla većina bh. domorodaca ne doživljava kao svoje ljude. *Oni su Alijino maslo*. Otud imamo osjećaj da se sve ovo događa u Alžiru, a ne u Bosni. Zapravo smo nemoćni da razumijemo da ovdje nije riječ tek o nekakvim afričkim sudbinama, već o BOSANSKIM ZAKONIMA. A od zlopotrebe ili kršenja tih zakona ovisi pravna sigurnost svakog od nas. Dakle, u procesu tzv. alžirskoj grupi nisu ugroženi nekakvi bosanski Alžirci, nego – mi sami! Ako se dozvoli takva manifestacija državnog terora, uskoro ćemo se u režimskim kazamatima umjesto naturaliziranih Bosanaca nalaziti mi.

Proces tzv. alžirskoj grupi po pravnim karakteristikama podsjeća na komunističku upotrebu policije i pravosuđa. Mislilo se da u ovoj zemlji više nikad mrak neće gutati ljude, a zakon biti mrtvo slovo na papiru. Kafkin *Proces*, koji počinje rečenicom – *Neko je oklevetao Jozefa K.* – preselio se iz literature u našu stvarnost, u kojoj kleveta može biti osnov da vas se zatvori i da vam se oduzme državljanstvo. Dakle, neko je u antiislamskoj histeriji smislio da ovi ljudi planiraju napasti Ambasadu SAD u Sarajevu.

Vrhovni sud u živom blatu

U ovom tekstu ćemo kao paradigmatički uzeti primjer osumnjičenog Ait Idir Mustafe, i zbog toga što se ovaj građanin, svojom komunikativnošću i vedrinom, naj snažnije inkorporirao u bosansko društvo. Stotine njegovih prijatelja, a prvenstveno karatista čiji je bio trener, od prvog trenutka nisu vjerovali da bi Mustafa mogao imati ikakve veze sa onim za šta ga optužuju. Njegova krivica je bila što je kao humanitarac, ekspert za kompjutere, imao uobičajeni poslovni kontakt sa drugom dvojicom osumnjičenih. U njegov dom, gdje živi sa suprugom Sabihom i sinom, u maniru Gestapoa je 18. X 2001, oko tri ujutro, upala Policija, uhapsila ga, pretresla kuću, pokupila kompjuter, diskete, mobitel i notes. Izvršeno je vještačenje pokupljenih stvari, ali ništa nije nađeno.

Istog dana je Vrhovni sud FBiH donio Rješenje (Kri-98/01) kojim mu se u trajanju od mjesec dana određuje pritvor. Iako je Mustafa osporio sve navode iz prijave, istražni sudac je u obrazloženju naveo da je - *iskaz osumnjičenog u vezi s navedenim činjenicama u kaznenoj prijavi*. Kako, pobogu, ako je čovjek osporio navode koji ga terete!!!

- *Obzirom da se radi o kaznenom djelu međunarodnog terorizma (...) određena je mjera pritvora imajući u vidu da osumnjičeni boravkom na slobodi mogao uništiti, sakriti, ili krivotvoriti dokaze i tragove važne za kazneni postupak, kao i uticajem na svjedoke ometati kazneni postupak, a posebno dovršiti pokušano kazneno djelo, (...) ukazujući da je pritvor neophodan radi sigurnosti građana* – kaže se, između ostalog, u ovom Rješenju, a da se ne navodi ni jedan jedini dokaz po osnovu kojeg Ait Idir Mustafa ima veze sa *kaznenim djelom međunarodnog terorizma*. Slijede logična pitanja: kako bi to Ait Idir Mustafa mogao *uništiti ili krivotvoriti dokaze*, ako nema nikakvih dokaza ni za njegovo pritvaranje, kako bi mogao *dovršiti pokušano kazneno djelo*, ako nema dokaza da ga je pokušao izvršiti, kako bi mogao *ugroziti sigurnost građana*, itd. itd.?! Ove nevjerovatne logičke šupljine svjedoče u kakvo se živo blato uvalio Vrhovni sud Federacije.

Pinočeovsko pravosuđe

Sutradan je, po svome advokatu Namiku Silajdžiću, Ait Idir Mustafa uputio žalbu u kojoj je na osnovu svih ovih nelogičnosti dokazivao da je *pritvor neosnovano određen*, te je predložio da se pritvor ukine. Kao što se u ovoj sumanutoj

pomami moglo i očekivati, Krivično vijeće Vrhovnog suda je žalbu ocijenilo kao *neosnovanu*, te svojim grotesknim stavovima zapravo posvjedočilo da je proces montiran. U Rješenju (Kv-77/01 od 23.10.2001.) dosegnuto je samo dno pinočevskog poimanja pravne države. U Obrazloženju Rješenja Krivično vijeće tvrdi da – *postoje konkretni podaci koji su dovoljno valjani da bi ukazivali da je osumnjičeni izvršilac krivičnog djela*, te da – *prikupljeni materijali sadrže dovoljno podataka*. Kakvih? Pazite sad ovaj citat!!! - *Kod osumnjičenog Ait Idir Mustafe pronađen je mobilni telefon sa više memorisanih brojeva a prema njegovoj sopstvenoj izjavi, on se poznaje sa dvojicom ostalih osumnjičenih u ovom predmetu. ZEMLJO OTVORI SE! Pa kakve to veze ima?! Čovjek je optužen da je izvršio krivično djelo međunarodnog terorizma u pokušaju zato što, čovječe Božiji – ima mobilni telefon. I zato što ima memorisanih brojeva. I zato što poznaje dvojicu takođe osumnjičenih, koji su takođe humanitarci. U ovoj opakoj komediji od pravosuđa dalje se veli: *Svi ovi podaci daju ozbiljne indicije o međusobnoj vezi svih osumnjičenih*. To znači da niko nikog ne smije poznavati, niti imati ičiji telefonski broj, jer ako taj zgriješ, i ti si kriv što si ga poznavao. Ako je Mustafa kriv što je poznavao onu dvojicu, onda bi trebalo pohapsiti i sve koji su poznavali Mustafu? U ovoj zemlji su samo u vrijeme Informbiroa glave letjele žnako, zato što si poznavao nekog ko je oklevetan.*

Kriv si zato što kažeš da nisi kriv

Vrhovni sud je po osnovu Rješenja (Ki-101/01 od 30.10.2001.) odredio sprovođenje istrage zbog postojanja osnovane sumnje da su: *...djelujući kao organizirana teroristilčka grupa, u namjeri da nanesu štetu SAD-u, planirali nanošenje nasilja kojim bi doveli u opasnost život ljudi i imovinu SAD-a, posebno Ambasade SAD-a u Sarajevu, u kom smislu su preduzeli organizirano posmatranje objekta i ljudi u Ambasadi SAD-a, radi utvrđivanja kretanja zaposlenog osoblja...* - kaže se, između ostalog, u ovoj pravosudnoj fantaziji koja više liči na patološku paranoju Ilije Čvorovića iz filma *Balkanski špijun*, nego na iole ozbiljan pravni akt.

U istom aktu se navode i iskazi okrivljenih (Belkacem Bansayah, Saber Lahmar, Ait Idir Mustafa, Boudella Hadž, Boumediene Lakhdar, Nechle Mohamed), u kojima svi redom negiraju optužbe za koje svakako ne postoje dokazi. Međutim, istražni sudac ponavlja glupost i konstatira sljedeće: *Imajući u vidu načine odbrana okrivljenih te materijalne dokaze koji se nalaze u spisu, istražni sudac smatra da ima dovoljno elemenata koji pružaju osnovanu sumnju da su okrivljeni počinili kazneno djelo...* Dakle, istražni sudac je svoju odluku temeljio na *načinima odbrane okrivljenih*. Kako? Okrivljeni kaže da nije kriv, a sudac tome što okrivljeni izjavljuje da nije kriv vidi da je okrivljeni kriv. Ko biva, ne bi on govorio da nije kriv ako već nije kriv. Pa takve lakrdije od prava nije bilo ni u Staljinovom Sovjetskom Savezu!

Pošto mjesec dana pritvora nije bio dovoljan da se izmisle dokazi na osnovu kojih bi se podigla optužnica protiv tzv. alžirske grupe, Vrhovni sud je osumnjičenim 16. 11. 2001. (Kv-84/01) produžio pritvor za još dva mjeseca. I ovdje je ponovljeno da bi *osumnjičeni boravkom na slobodi mogli dovršiti pokušano krivično djelo međunarodnog terorizma*, opet bez ikakvih dokaza. – *Postupak iz objektivnih razloga nije okončan budući da nisu izvršena potrebna vještačenja* – kaže se u Obrazloženju.

Vrhunac skandala

Istog dana događa se najskandaloznija stvar u cijelom slučaju. Rješenjem (02/1-13-4-101) Federalni MUP oduzima državljanstvo BiH Ait Idir Mustafi i ostalim iz grupe. Zašto je ovo vrhunac skandala? Zato što je zamjenik ministra Tomislav Limov donio Rješenje kojim se kažnjava državljanin BiH za koga u momentu oduzimanja državljanstva nisu postojali dokazi da je kriv. Limov je Ait Idir Mustafi

oduzeo državljanstvo BiH – zbog osnovane sumnje da je počinio pokušaj krivičnog djela međunarodnog terorizma. Na osnovu osnovane sumnje nikome se ne može oduzeti državljanstvo BiH! Može, tek ako se ta sumnja dokaže pred pravosudnim instancama. Zbog toga je akt Tomislava Limova ortodoksno zlodjelo zloupotrebe policije i državnog terorizma najgore vrste! Jer samo u fašističkim režimima osumnjičeni mogu biti okrivljeni bez dokaza ili okončanja sudskog postupka. U demokratskim, svako je nevin dok mu se krivica ne dokaže. Budući da Bosancima alžirskog porijekla kojima je doministar Limov oduzeo državljanstvo nije dokazana krivica - državljanstvo im treba biti vraćeno, a oni koji su fašizirali bh. državu trebaju biti smijenjeni, pritvoreni i krivično gonjeni. Zasad, oni su jedini – teroristi.

Br. 43, 23. I 2002.

Mudžahedin Bušov sin

Zapad će, strateškim izazivanjem opravdanog bošnjačkog gnijeva, pokušati da izmisli radikalni islam u Bosni. Bošnjački intelektualci su historijski odgovorni za odbranu Bošnjaka od ove klevete.

Nakon izručenja tzv. alžirske grupe, premlaćivanja demonstranata u Sarajevu i saopćenja Alijanse da je *sve bilo po zakonu* – uništenje Bošnjaka i države Bosne i Hercegovine postaje sve opipljivija stvarnost! Budući da se bošnjačke institucije ne suprotstavljaju agresiji, moglo bi se zaključiti da je prva rečenica ovog teksta paranoična laž. Na žalost, hiljade dokaza svjedoče da fizički, kulturno, ekonomski nestajemo, i da će se fašisti iz Alijanse sve okrutnije razračunavati sa kusurom bh. patriotizma. Laž nisu ove činjenice, laž su institucije i pojedinci koji sebe formalno određuju bošnjaštvom i islamom! Laž su, jer ovo nije vrijeme za šutnju i šićar, već za borbu i istinu!

Mashallah Cadaiff

Sudeći po apolitičnoj drogiranosti bošnjačkih institucija - Bošnjaci ne postoje. Hrvatska Alijansa nas je u privatizaciji opljačkala do gole kože, a da se nikakav gazija-mislilac nije dosjetio da je trebalo na vrijeme okupiti bh. ekonomsku pamet i izgraditi strategiju. Ne zbog bošnjačke, već zbog bosanske budućnosti, koje nema bez ekonomski, a time i politički, ravnopravnih Bošnjaka! Mogla se ta pamet još prije godinu dana okupiti oko Bošnjačkog dijaloga, ali su svi u tom pokretu vidjeli opasnost za svoju palanačku žabokrečinu. Umjesto da Bošnjaci do danas imaju mrežu kritične intelektualne mase, koja bi iznjedrila konsenzus o neupitnim interesima, Bošnjaci imaju tek ove virtualne institucije. To što VKBI okuplja penzionere, to što *Preporod* ima tamburašku sekciju, to što IZ misli od Bajrama do Bajrama – ma to nema veze sa stvarnošću! Opipljivi ataci traže konkretno djelovanje.

Zbog mutavosti bošnjačkih institucija, protesti u Sarajevu su tumačeni, kao *djelo islamskih ekstremističkih organizacija*. Oni koji su demonstrirali najmanje su krivi za to. Zašto se tamo nisu našli ugledni bošnjački intelektualci? Zašto nije proteklih dana organiziran okrugli sto, potpisivanje peticije, press konferencija, ili ma koji drugi vid javnog suprotstavljanja bošnjačke inteligencije zlu koje je počinjeno? Zato što smo svoju genetsku manu pretvorili u vrlinu, pa sabur mećemo tamo gdje mu nije mjesto. Sabur je potreban kad je priroda jača od insana, a ne da bi insan bio hajvan. Državni zločin koji je obilježio protekli mjesec bošnjačke je institucije stavio na dosad najveću kušnju. No, umjesto da postoje, tamo se jeo kadaif.

Stvarnost nam je gora nego što to na površini izgleda. Bošnjački um se ne bavi ni površinom, očitošću, a kako bi tek sofisticiranom mrežom višeslojne dejtonske agresije. Bošnjački um ne tangiraju svakodnevni gubici, u vidu privatizacijske pljačke ili preseljavanja ljudi. Da li se posljednjih mjeseci sastala

bošnjačka pamet - da analizira i uspostavi strategiju naspram krstaške binladenizacije Bošnjaka, čiji je cilj da se ojačaju s&h separatističke pozicije; naspram procesa gušenja medijskih i dijaloških sloboda, nakon što nas je uzjahala Alijansa; naspram činjenice da je policijski aparat u Sarajevu okupiran od Hrvata, među kojima ima i *bivših* ustaša? Itd. Ne, u Bošnjaka nema dijaloga, nema borbe, ima samo sudbina. To je osobina kukavica.

The Cuba do the Zuba

Kome onda isporučiti hipotezu o strateškom pokušaju Zapada da proizvede novu radikalizaciju Bošnjaka? Amerika danas štanca svoje tzv. neprijatelje, da bi imala protiv koga ratovati, jer je bez toga neostvariva deamerikanizacija i boljševizacija SAD. Afganistan je tek predjelo. Slijede Irak, Somalija, pa i Iran. Bošnjaci su visoko rangirani na listi kandidata.

Zapadni stratezi su i 1992. znali da Bošnjaci nisu radikalisti, da vole sex, pivo & rock'n'roll. Zato su nam držali embargo na oružje, kako bi stvorili stanje očaja, u kome je dolazak mudžahedina logičan slijed. No, mudžahedini su u BiH došli preko Hrvatske, uz podršku Zapada. Baš kao što je i Bin Laden instaliran zapadnom voljom. Mi smo imali nesreću da bošnjačka politika ništa od ovoga ne razumije. Ako je slika radikalnog islama u Bosni 1992. trebala Zapadu kao opravdanje za politiku iz Karadževića, ta potreba je danas drukčije namjene. Američki imperijalizam čezne za *Afganistanom* u Bosni. Ali, Bošnjaci loču, drogiraju se i prevrću više nego ikad. Kako od pijanih i veselih Bošnjaka napraviti radikalne islamiste? Lijepo, odglumit će ih neko drugi.

Sjećamo li se Radovlja kod Visokog? Prije koji mjesec SFOR je pretersao ovo selo. Naši *demokratski* mediji to su prećutali. Na udaru vojnog prepada, hapšenja, ispitivanja, pretresanja, pred uperenim američkim puškama, našli su se bošnjački civili, vjernici, starci, žene i djeca! Pet američkih vojnika je uperilo cijevi u Seada ef. Goraliju i spriječilo ga da dođe do džamije i klanja akšam. Amerikanci su upali u kuću porodice Valjevac, i tamo na namazu uhapsili 80-godišnju staricu Munibu! Hodali su joj po kući u čizmama, istrigli telefonski kabl, odlijepili itisone sa stepenica... Američki prevodilac je preko megafona urlao: *Predajte se!*

Šta je, dakle, cilj ove gluposti? Odgovor je istoznačan i na pitanje o procesu tzv. alžirskoj grupi. Zašto je američkim lutkarima trebalo da marionetskim procesom u Sarajevu potcrtaju nevinost uhapšenih? Mogli su ih, u skladu sa kaubojskim zakonima, sami odmah uhapsiti i sprovesti na Kubu. Jer da im je stalo do procesa u Sarajevu, do legaliteta, do poštivanja procedure, poštivali bi i Odluku Doma za ljudska prava. Ne! Cilj i ove predstave je bio izazivanje gnijeva kod Bošnjaka, kako bi se proizveo medijski utisak o *radikalnom islamu u Bosni*. Tlačenje nena i djedova u Visokom nije proizvelo nikakvu reakciju. Ovo drugo jeste. Baš u traženom, vizuelnom, *mudžahedinskom*, pakovanju. Za to su krive bošnjačke institucije i intelektualci. Jer dokle god pustimo da se o bošnjačkim pitanjima govori bez učešća bošnjačkih institucija i prvaka - dotle ćemo biti ono što drugi hoće.

Dakle, da vidimo koji će se to bh. uglednici okupiti da napišu protestno pismo američkom Predsjedniku zbog sumanutog trpanja Bosne i Bošnjaka u kontekst tzv. islamskog terorizma?

Br. 44, 6. II 2002.

Studentska politička armija

Zašto SDP-Alijansa šalje policiju među studente?

Oslobođenje je objavilo vijest da je Fatmir Alispahić održao tribinu u prepunoj sali Studentskog doma u Nedžarićima. U demokratskoj zemlji ne bi trebalo biti ičeg problematičnog u tome što su se studenti okupili da čuju nečije izlaganje o političkim aktuelnostima. No, za Policiju SDP-Alijanse to je bilo dovoljno da na studentsku tribinu pošalje trojicu uniformisanih policajaca. Zašto? Niti je uvodničar nekakva važna ličnost čiju bezbjednost treba štiti, niti su studenti rulja koja bi mogla počinuti incident. Dakle, policijska trojka tamo nije došla kako bi štitila bezbjednost. Po toj logici bi policija trebala dežurati i u studentskim menzama, gdje god se okupe više od tri studenta. Suština policijskog dolaska na tribinu u Nedžarićima je u utjerivanju straha u kosti, kao u najcrnja komunistička vremena! Oni su došli da bi svojim prisustvom stavili do znanja, poslali poruku, da je svaka studentska politička aktivnost *opasna*, i da je pod prismotrom.

Vrhunac drskosti dogodio se nakon tribine, kada je policijska trojka, u studentskom restoranu, od desetine stolova odabrala sto za kojim su sjedili domaćini i gost. Nalikovalo je to na kabadahijski stil, kad ti krkani sjednu do stola ne bi li izazvali frku. Policajci su čeznuli za ma kakvim pogrešnim pokretom kako bi imali razloga da izvade pendreke, da naprave gužvu, da proizvedu skandal u kome bi studenti bili optuženi - *da se ne bave studiranjem, već politikom*. I to *krivom politikom*.

Student's dream

Dolazimo, dakle, do sociopolitičkog profila nove vlasti koja, kao i onomad SKJ, studente smatra *legalnim* tek u debilnim okvirima pionirske kape i maramae. Zanimanje studenata za politiku ne isključuje njihovo zanimanje za školovanje. Studenti u politici nemaju veze sa studentima na fakultetu. Političko interesovanje pripada njihovom slobodnom vremenu. Bolje je da se mladi ljudi bave politikom, nego heroinom. Međutim, boljševička vlast je od inteligencije oduvijek tražila robotski odnos prema političkoj stvarnosti. *Partija je ta koja misli za nas!* Tito je u svojoj vladavini imao samo dva debela potresa: Staljina 1948. i studente 1968. godine. Demokratska vlast se ne bi trebala plašiti studenata u politici. Čak šta više, to bi trebala podržavati. Zbog pluralizacije društvenih odnosa. Zbog razvijanja kritičke svijesti kao jedinog pokretača društvenog napretka. Međutim, SDP-Alijansa među studente šalje policijske trojke! Zašto? Zato što zna da je zla, i da bilans njenih izdaja nalikuje na svilen gajtan koji nije teško stegnuti. SDP-Alijansa zna da su studenti najjača propagandna sila, čije bi političko buđenje bilo nepremostivo. Mogućnost promjena ovisi od kritične mase djelatne snage. Studenti nisu oboljeli apartčici. To je ona mladalačka energija koja kad daje – daje sve od sebe. To su oni što noćima ne moraju spavati jer umiju budni sanjati san o svome

cilju. To su oni što im ne možeš ništa! Otud SDP-Alijansa pokušava metodama represije ugušiti političko i revolucionarno buđenje studentske političke armije.

Studenti nemaju šta izgubiti. SDP-Alijansa im je stvorila kriminalni društveni ambijent u kome njihove diplome nemaju nikakvu vrijednost. Pravila budućnosti su uspostavljena na zlometrima korupcije, kriminala, političke podobnosti i izdaje Bosne i Hercegovine. Šta u tom ambijentu može tražiti akademski obrazovan čovjek? Ništa! Otuda se studentima političko aktiviranje nameće kao jedina mogućnost za promjenu postojećeg stanja.

Upravo posljednjih mjeseci stekla se kritična masa argumenata koja studente može uvjeriti da politička pasivnost ide u korist njihove štete. Oni konačno razumiju da njihove obrazovne ambicije ovise od političkog ambijenta. Odnos prema obrazovanju je stvar plemenitih i uzvišenih ideala: steći znanje kako bi se znanjem služilo društvenoj zajednici. Ali, društvena zajednica, koju je ustanovila SDP-Alijansa, funkcionira na posve drugim frekvencijama. Sistem vrijednosti je prilagođen mafijaškoj, primitivnoj, kičerajskoj, lihvarskoj logici. Znanje je progmano! Poštenje je progmano! Bosna je progmana! Prognan je studentski san!!! I zato ga treba vratiti u život. Političkim promjenama. Rehabilitacijom smisla. Otporom besmislu, u kome danas nema mjesta za studentski san.

Waking of new energy

Na žalost, ne treba gajiti iluzije da bi studenti danas mogli učiniti značajniji revolucionarni iskorak u svome političkom aktiviranju. Oni su ipak odrasli u hipokrizijskom miljeu koji je posijala SDA, a požnjela SDP-Alijansa. Znatan broj mladih ljudi prihvaća pravila razvrata i spremno je pridružiti se sistemu zla. Jedini je problem što nema dovoljno atraktivnih mjesta za veliki broj mušterija. Bez obzira na to, dominantan je broj studenata koji život zamišljaju u suglasju sa svojim čestitim akademskim ambicijama. U sudaru sa stvarnošću, rađa se opravdani bunt. No, riječ je tek o sirovoj energiji nezadovoljstva, a ne o profiliranom i ideološki usmjerenom djelovanju. Međutim, i ta probuđena energija dovoljan je razlog za pozornost. Samo je korak do njenog ideološkog artikuliranja, do njenog aktiviranja s ciljem rušenja lažnih i izdajničkih vrijednosti ovog društva. Da li studenti mogu prevazići ambijent u kome su odrasli, i zasanjati društvo profesionalnih i socijalnih vrijednosti? Da li se uopće mogu organizirati s ciljem promišljanja ove teme? A da to ne nalikuje na one glupave i sterilne seminare OSCE-a na kojima se o demokratiji priča kao o kravama u slikovnici. U ovoj zemlji su problemi sa imenom i prezimenom koji vaze za konkretnim ključem. Dakle, SDA i SDP-Alijansa su na hiljade načina izdale i prodale ovu zemlju. Danas se koriste stanjem pat-pozicije; politički izbor je podijeljen na bipolarni bezizlaz. Tu izrežiranu rampu treba prevazići ustanovljavanjem nove političke energije, one koja bi bila po mjeri studentskog sna. Imaju li studenti (i njihovi roditelji) snage da o tome razgovaraju? Da odrede cilj? Da krenu ka tom cilju? I time zaobiđu ovu klopku koja su nam, uz OHR i OSCE, postavili izdajnici Bosne i Hercegovine.

Dolazak policijske trojke na običnu studentsku tribinu svjedoči da se SDP-Alijansa plaši studenata. I da je toliko izgubljena i isprepadana da vjeruje kako može manirima policijske države sačuvati svoju kriminalnu vladavinu. SDP-Alijansa se danas ne treba plašiti studenata. Studenti su tek političke bebe u pelenama. Možda naprasno odrastu. Zbog sebe i svoje djece.

Br. 45, 20. II 2002.

Dan bena

Pogledajmo u lice ženama
koje za Osmi mart osjećaju bol

Osmi je mart u poratnim godinama za nas trebao biti Dan podsjećanja na patnje i poniženja kojima je u vrijeme agresije bila izložena BOSANSKA ŽENA. Ma jooooook! Osmi je mart bivao povod da se raja ponapijaju, usvinje, da zavrte gujcom u ritmu pjesama *pravih gospođa* kakve su bre Zmijanac Veca i Ražnjatović Ceca. U tom istom prostačkom ritmu slinavi su četnici silovali i nesrećom oplodavali bosanske žene.

Na terevenkama u čast Dana žena naša *emancipovana žena* tarlaha celulitnim oblinama, procikuje se, loče, dok oko nje gazije cupkaju k'o konji na hipodromu. U desetine ovdašnjih birtija i ovog će Osmog marta biti priređen vatromet kokošije svijesti. To nedoklan narod slavi svoju preklanu budućnost!

Women is shporeth,
offinger, sherppa...

Nema ničeg naopakog u veselosti naroda. Ali, kad se narod veseli nad jednom od svojih najdubljih rana, onda nešto nije u redu s tim narodom. Ta veselost, očito je, izvire iz bola, straha, nesigurnosti, zagubljenosti; ona nije plod snage, već ranjenosti, baš kao što pijandure rakiju ne piju uzdravlje.

Dan žena u Bosni nije dan za puštanje pameti na pašnjak. U tom bi Danu trebalo da se sažima značenje bosanske žene, koje je određeno njenim stradanjem. To zasigurno osjećaju one žene koje na svojim dušama nose modrice patnje. Ogromno stado svih drugih uglavnom je zabavljeno šljokanjem, rokanjem i iluzijom da su to što nisu. Može se bosanska žena sto godina upinjati da pobjegne od sebe, ali je ona – silovana, ponižavana, ubijana. Srbijanka to nije. Bosanka treba da se uzdigne iz bola, ali ne na zaboravu, već na pamćenju. Njen svaki korak već je određen turobnim iskustvom, koje se uvijek može ponoviti. Dernek nad tim iskustvom vrhunska je perverzija.

Postoji više faktora koji su odredili izbezumljenost bosanske žene. Tradicionalno ovdje živi jedan debilni patrijarhalni obrazac poimanja žene kao stočnog fonda. Žena ima status degenerika: usta ima a ne govori. Da nije bilo Titovog režima, ženska bi djeca čuvala krave do udaje, a u školu bi išle *samo kurve*. Za odgajanje debilnosti bošnjačke žene, kao i cjelokupnog naroda, posebno je zaslužna Islamska zajednica, koja i danas svijet gleda kroz formalizam osmanlijskih pravila. Ta pravila dođu k'o kanafa o vratu krave. Žena je šporet, žena je ofinger, žena je šerpa... Ženska mutavost je izdignuta na pijedestal kvaliteta. Čojk je tu da zna na koliko jer šarafa nebo zavrnuto. Između tog džamijolikog zatočeništva žene, i onog dernekljskog mozganja guzicom - nema bitne razlike. Nigdje tu nema strategije bosanske žene. A dostojanstva nema bez strategije.

Gazzya goes to the Incest House

Bosanska je žena svoje stradalništvo sačekala poput krave u štali. Kao i cijeli narod. Sve što je dobilo značenje otpora bilo je stvar nagona za samoodržanjem, instiktivnog inata, a ne strategije. Rečeno nam je da *spavamo mirno*, valjda jer manje boli kad te u snu zakolju. Ono što nas je preostalo u nagonu za opstankom izloženo je unutarnjoj agresiji. Bosanska žena bila je najlakši plijen. Naše gazije su sve vrijeme rata imali na raspolaganju tajne javne kuće, u kojima su k'o četnici razvlačili svoje ranjene sestre. Seks se po izbjegličkim centrima, i drugdje, kupovao za komad hljeba. To incestiozno silovanje nakon silovanja stravičnije je od četničke genocidne namjere!!!

Grupa časnih entuzijasta je sakupila i objavila stravična svjedočenja o stradanju bosanskih žena, ali to nema blage veze sa političkom voljom. Bivša i sadašnja vlast su svoju *demokratičnost* gradile na zaboravu genocida, kao uslovu za naklonost OHR-a i OSCE-a.

Otuda se niko nije ni počeošao na činjenice da je u međunarodnim organizacijama bilo, i da ima, seksualnog zlostavljanja bosanskih žena. Afera je zataškana uz policijsko ucjenjivanje onog sipljivog buldoga Žaka Klajna. Istim metodama zataškana je i afera o učešću međunarodnih govornara u trgovini *bijelim robljem*.

Baliyanssa for muchenie woman

Desetine imbecilnih i napirlitanih ženskih organizacija (to su one što ciče na osmomartovskim guzijadama!) već mjesecima telećim pogledom prate jednu od najbeščasnijih stranica bh. stvarnosti. U našoj zemlji, tu u sokaku, rastu robovlasnički konclogori za žene, koje su primorane na prostituciju. Zna to i vlast SDP-Alijanse, ali njihova korumpirana policija živi od reketa, pa i na račun mučenja žena. Zbog toga, kad Zlatko Lagumdžija, Haris Silajdžić, ili onaj Policijski Krmak budu negdje čestitali Dan žena, treba znati da im iz usta vire javne kuće u kojima se žene premlaćuju i gone na seks sa divljim svinjama. Vlast SDP-Alijanse je isključivi krivac za razmnožavanje ovih konclogora za silovanje: za pola sata sve ih može ukloniti! S druge strane, cjelokupno društvo – odvratno šuti. Gdje su demonstracije, apeli, plakati, okrugli stolovi?! Nema, jer nema para. *Otvoreno civilno društvo* radi samo na pare, k'o javna kuća. Ovdje su moral i demokratija tržišne, tj. kvislinške kategorije. Zato smo mi jedno jeftino, ubogo, divlje, bezmoralno i na samouništenje osuđeno društvo!

I na ovaj Dan žena većina će naroda biti pijana od veselja. U tom istom času, na očigled mafijaške vlasti, stotine će žena biti šamarane i razvlačene po nadržanim podovima javnih kuća, *na našoj zemlji i u našoj vjeri*. Na taj dan će desetine hiljada naših žena, koje su silovali četnici i ustaše, osjetiti jaču bol od svakodnevnice. Koliko će tek majki, sestara, kćeri ostati bez ruže, jer im je ubijen onaj koji bi ružu donio.

Mi, ako nas još ima među živima, mi... U ime svih njih – spustimo čaše! Bolu se ne nazdravlja.

Br. 46, 6. III 2002.

Crvene kurtizane

Ako se usvoje ove lažne ustavne promjene, SDP će biti krivac zbog toga što će nam Radovan Karadžić opet biti u ustavu

Već danima traje političko i medijsko obmanjivanje javnosti o tobožnjim ustavnim promjenama u cilju primjene Odluke o konstitutivnosti. Nekakvih osam tzv. *vodećih stranaka* razvlače se po OHR-u i natežu oko modela zastupljenosti tri konstitutivna naroda. Ma to nema blage veze!!! Odluka o konstitutivnosti podrazumijeva ravnopravnost, a ravnopravnosti nema sve dok se ona pokušava ugraditi u stanje koje je stvoreno ratom, zločinom i prisilom da se potpiše genocidni Dejtonski sporazum!

Pizza in the dusha

U logici Bosne nema ničeg kompliciranog. Haos nastaje tek ako se Beogradu i Zagrebu dozvoli da vršljaju po Bosni. Dejtonski ustav je uvažio s&h hegemoniju i otuda sve izgleda nerazmrsivo. Logika Bosne je jasna: u BiH nema demokratije bez antinacionalizma, kao ustavne kategorije. Antinacionalizam je jedina moguća ideologija života u BiH. Sve što smrdi na nacionalizam treba zabraniti zakonom! Dokle god se nacionalizam bude uvažavao više od imperativa zajedništva, dotle ćemo tapkati u mjestu, i – nestajati. Dejton je suprotstavljen biću Bosne, jer priznaje ustavnost njenih razaratelja. Odluka o konstitutivnosti, u svom izvornom značenju, vraća nas bh. društvu i državi. Ali tek ako se sprovede bez polovičnih rješenja. Ta Odluka je suprotstavljena Dejtonskom sporazumu, kao političkom rješenju za dokusurivanje BiH.

Bosna ima mnogo više dušmana, i s vana i iznutra, nego prijatelja i poštivalaca. Ova armija kretena godinama proizvodi laži i ombane. Mi se na to navikavamo, k'o kokoške na kokošinjac, pa nam dođe normalno da su Višegrad i Banjaluka *oduvijek bili srpski*, a Duvno i Čapljina *oduvijek hrvatski*. Zašto? Zato što je glas okupirane Bosne preseljen u prekookeanske zemlje. Banjalučani raznose pice po Americi i Kanadi od jutra do sutra, a rodni grad ugledaju tek kad usne umornim snom. Mi, preostali, zabavili smo se svojom avlijom i k'o telad blehnemo u dejtonsko sijeno. Zato je obmana tako efikasna.

Wolfgang makes guzzobriss

Objavljene su kamare tekstova o tim sijelima kod Wolfganga, a da niko nije poručio da to nisu nikakve promjene, već još jedan krug obmane. Niko nije ni pokušao protumačiti Odluku o konstitutivnosti u njenom izvornom, humanističkom značenju. Plaše se ljudi, jer ljuti Wolfgang ne oprašta. Otuda naši političari igraju poput mededa na puračičkom vašeru, kako god da Wolfgang zatambura.

Očito je da bi Wolfgang u ustavne promjene metnuo i babe i žabe, i demokratiju i apartheid, i ljudska prava i rezultate zločina, što je i za crtane filmove malo previše. Wolfgangova zamisao je da rezultatima genocida nadjene

humanistička imena, pa će zločinačka Republika Srpska u ustavu dobiti *konstitutivnost, ravnopravnost, humanost*, čime će ova genocidna tvorevina steći evropski pasoš. I u Federaciji će Srbi biti konstitutivni, bez obzira što to nisu ni Bošnjaci na 27 odsto ustašizirane bh. teritorije. Konstitutivnost će ostati stvarna samo ovdje gdje su Bošnjaci u većini, dok će na 76 odsto bh. teritorije to biti tek toaletni papir, iliti guzobris.

Političari sa bošnjačkim imenima, koje okuplja Wolfgang, totalni su debili: oni se solidarišu sa Srbima u osudi HDZ-ovog uslova da se - *ili ukinu entiteti ili da se formira i hrvatski entitet*. Tobejarabi! Pa da imaju imalo pameti dočepali bi se ove inicijative k'o pijan plota! Dovoljno je samo da se pozovu na američkog profesora Ivu Banca koji je otprilike rekao – *da je Republika Srpska trajni faktor destabilizacije BiH i uzrok ekstremističkih apetita za hrvatskim i bošnjačkim entitetom*. Tada bi karadžićevski Srbi ostali sami. Tada bi SDP-Alijansa, sa SDA i HDZ-om, ali i mnogim drugim faktorima (npr. SGV), mogla tražiti dosljednu primjenu Odluke o konstitutivnosti. Dovoljno je stvoriti istosmjernu kritičnu masu volje za promjenama, bez obzira na razlike koje će se poslije raskantavati. Ako su i SDA i HDZ za ukidanje entiteta, otkud to da SDP, kao navodna *multietnička stranka*, podržava vojno-politički cilj Radovana Karadžića? Ko ih plaća? Beograd? Za koga rade? Jesu li normalni! Pa ovo je historijska šansa da se ukinu entiteti i da se spasi Bosna! Ako se usvoje ove lažne ustavne promjene, SDP će biti krivac zbog toga što će nam Radovan Karadžić biti u ustavu, u (ob)liku genocidne Republike Srpske. Komotno na svoju zastavu mogu metnuti Karadžićev zlolik!

Rose kurtissans

Antipatriotizam SDP-a počinio nam je mnoga zla. Usvojen je apartheidski Izborni zakon; blokirana Tužba BiH protiv SRJ (a time i 100 milijardi dolara ratne odštete); institucionaliziran je zaborav, umjesto pamćenje genocida, jer se drukčije ne može biti *politički podoban*; politiku nam vode Beograd i Zagreb; doplačkava se bošnjačka imovina; mafija i kriminal su nam pod grkljanom; proganjaju se i ponižavaju borci za BiH, itd. Lažna sprovedba Odluke o konstitutivnosti biće posljednji ekser na bh. tabutu. Uz Tužbu BiH protiv SRJ ovo je bila jedinstvena šansa da spasimo. Zbog kvislinškog, kurtizanskog, bosnomrzačkog, ovog otetog SDP-a - otišli smo u vražiju mater.

Da je SDP ostao bh. i patriotska partija, što je bio u vrijeme Nijaza Durakovića, danas bi imali odlučno insistiranje na ukidanju entiteta, decentralizaciji i regionalizaciji BiH, po prirodnim i ekonomskim, a ne po etnonacionalnim i genocidnim kriterijima. O kakvim se to *rješenjima* govori, kad Bijeljina ostaje *bliža* Banjoj Luci, a Bihać Tuzli? SDP bi se, da nije otet od kvislinga Zlatka Lagumdžije, borio za jedan jedini bh. parlament, za jednu jedinu bh. vladu, za decentralizaciju Bosne po regijama, kakve su nekad bile tuzlanska, podrinjska, hercegovačka, itd.; borio bi se za ukidanje jednonacionalnih stranaka, za realizaciju Tužbe, za zakonsku zabranu ispoljavanja nacističkih strasti...

Umjesto borbe za Bosnu, od SDP-a smo dobili – IZDAJU.

Br. 47, 20. III 2002.

Živio Radovan Karadžić!

Sporazum o ustavnim promjenama je zločinački pokušaj da se rezultati genocida obuku u demokratski kostim

Kriminalno nametanje kriminalnog Sporazuma o ustavnim promjenama konačno bi trebalo da nam svima otvori oči. Zar išta više ima nejasno? Wolfgang Petrić je četnik, on je Radovan Karadžić u kostimu međunarodne zajednice, on je zločinac koji rezultatima zločina daje demokratsku šminku i međunarodni kredibilitet. Njemu je mjesto u Hagu, jer konkretnim zlodjelima doprinosi etničkom čišćenju Bošnjaka. No, Wolfgang je Wolfgang, kao i svaki Wolfgang... Problem u domaćim izdajnicima.

Uspjeh fašističkog okupatora mjeri se količinom unutarnje izdaje. Wolfgangov uspjeh određen je spremnošću Zlatka Lagumdžije i Harisa Silajdžića da potpišu definitivni kraj Bosne i Hercegovine. Kao Bošnjaci po imenu, kao muslimani po porijeklu, oni su gori četnici od Draže Mihailovića. Oni služe genocidnoj ideji ubijanja Bošnjaka. Oni su samo dno priče o ljudskoj patologiji. Izdajnici! Kreteni! Govnari! Jedina adekvatna kazna bila bi zarobiti ih, svezati, i do kraja života im prikazivati slike masakriranih Bošnjaka. Valjda će im se makar to dogoditi na drugom svijetu. Na ovom, neće.

Krawa in the Usstaw

Koliko god se zdrav insan upinjao da razumije patologiju bošnjačke vladajuće politike u zadnjih deset godina, teško da može pronaći ikakvo ovozemaljsko mjerilo. Bošnjaci su uvijek prvi pucali, ali u sebe. Kao što su Alija & Haris servirali Dejton Srbima, tako danas Zlatko & Haris Srbima serviraju ustavne promjene koje su u isključivom interesu genocidne RS. Srbi će da jordame, da se prenemazu, ne bi li odglumili da ta rješenja *i nisu baš u srpskom interesu*. Srpska gluma i ovaj put treba da stvori utisak da čim je nešto za Srbe *loše*, za Bošnjake je *dobro*, pa bi Bošnjaci trebali da budu zadovoljni ako Srbi ipak to prihvate. Ova predstava je toliko puta odigrana da se izlizala od kičerajske providnosti i patetike.

Srpski genocidni um konačno može biti sretan i zadovoljan. Prijetila je (ipak nerealna) opasnost da se opstanak zločinačke tvorevine zvane RS dovede u kontekst ustavne primjene Odluke o konstitutivnosti. Jer ništa u ovoj zemlji ne može biti samo srpsko, ako je i bošnjačko i hrvatsko. Da su se u demokratskoj i humanističkoj nakani udružili SDA, HDZ i Alijansa za promjene, da su pokrenuli široku kampanju insistiranja na ukidanju entiteta, teško da bi išta moglo sačuvati genocidnu RS. Jedino su HDZ i SDA bili raspoloženi da se ugradnja Odluke o konstitutivnosti uslovi ukidanjem entiteta. Ali, oni su *ekstremisti* pa njihova ne pije vode. SDP i SBIH, eto, nisu *ekstremisti* pa se zalažu za očuvanje i afirmaciju ekstremnih i zločinačkih ustavnih rješenja. Istina je da nema stvarnosne ugradnje Odluke o konstitutivnosti u rješenja koja su proizvedena ratom i genocidom, dakle, u dejtonsku BiH. Suština Odluke o konstitutivnosti je u ravnopravnosti, a

ravnopravnost je moguća samo ako u BiH postoji zakonski mehanizam koji afirmira veoma jasne vrijednosti bh. multietničkog društva. U genocidnoj RS, u kojoj će biti nekakvo Vijeće naroda, koje ne može zaštititi ni kravu a kamoli Bošnjaka, u kojoj će predsjednik vazda biti Srbin – nema ravnopravnosti. To je ista ona Republika Srpska koju je stvorio Radovan Karadžić!

Domachy chetniccy

Zadivljujuća je količina drskosti sa kojom su nam lideri SDP-Alijanse pokušali ovo posljednje ubistvo Bosne predstaviti u pozitivnom svjetlu. Pa šta oni misle! Da su u ovoj zemlji svi nepismeni, glupavi, prestrašeni, pa da niko neće umjeti da pročita šta su usvojili. Lagumdžija kaže da se konačno svih bh. narodi na cijeloj bh. teritoriji biti ravnopravni. Laže! U RS će biti ravnopravni samo Srbi, dok će Bošnjaci i Hrvati biti građani drugog reda. Sama činjenica da ni Bošnjak ni Hrvat ne mogu biti predsjednici RS, dovoljno o tome govori. RS je entitet, tj. država srpskog naroda. Ostali su ikebana. Za razliku od Federacije.

Mirko Pejanović je izvalio još goru budalaštinu, kad je rekao da je ovo povratak ideji ZAVNOBiH-a. Ideja ZAVNOBiH-a podrazumijeva nepodijeljenu, cjelovitu BiH, u kojoj je antinacionalizam najviši stupanj patriotizma. Ova BiH je pocijepana ratom i genocidom, a pola je Bosne zatemeljeno na četničkoj ideji Radovana Karadžića. Trpati plemenitu, antifašističku uzvišenost ZAVNOBiH-a u kontekst fašističkog zla zvanog RS, vrhunac je patriotskog svetogrđa. Pa zna li Mirko Pejanović šta je lupio?

Dežurni alternativac Ivo Komšić je svojom izjavom pokušao preduprijeti sve eventualne kritike Sporazuma, pa je to nazvao – *politikantstvom*. Dakle, mi koji uočavamo da je ovaj akt zločinački, jer zločinu daje ustavni karakter, mi smo *politikanti*, a oni koji su nam zločin ozvaničili u ustavu, oni su, bezbeli političari, demokrati, patriote. Ma man'te sranja! Potpuno je jasno šta se dogodilo, kao što je nejasno šta je nagnalo ove *naše ljude* da potpišu smrt Bosne i Hercegovine. To je istinska enigma o kojoj se zasad može tek nagađati. Da li su im Srbi dali para, kupili ćevapa, da li su im obećane nekakve nove, bolje funkcije, da li su po intimnim i seksualnim uvjerenjima četnici, da li su, jednostavno, debili koji ništa ne razumiju... Ko zna? Da je normalno, nije normalno, Bog da kaže.

Možemo li natrag? Možemo li osporiti ovo useljavanje genocida u naš ustav? Svako rješenje, uključujući i Dejton, može se otvoriti za raspravu i rekonstrukciju. Zašto se onda Volfgang i Ceca Štiglmajer ubiše dajući izjave kako je Sporazum *definitivan* i kako se *ne može mijenjati*? Zašto lažu? Čega se plaše? Pa sve se na ovom svijetu može i treba mijenjati ako postoji bolje rješenje! Barem je lako dokazati da taj Sporazum nema blage veze sa primjenom Odluke o konstitutivnosti. On je samo zločinački pokušaj da se rezultati genocida obuku u demokratski kostim. Šminkanje Republike Srpske je uslov da opstane ta genocidna tvorevina.

Dakako, ovaj Sporazum treba i rušiti i srušiti. Ali prethodno treba srušiti ovu izdajničku vlast.

Br. 48, 3. IV 2002.

Agresija na BiH deset godina poslije

Kokošanersko pamćenje

Agresija na BiH je počela kao vanjska,
a nastavljena kao unutarnja.
Uspjeh agresije je određen unutarnjim harakirijima prvo
Izetbegovićeve, a potom i Lagumdžijine vlasti.
Ovih dana ulazimo u drugu deceniju
trajanja agresije na Bosnu i Bošnjake.
Da li će BiH dočekati april 2012.?

U toku jedne godine u Evropi se pokolje oko 200.000 kokošaka. Evropa nema namjeru tim masovnim pokoljima dati komemorativni karakter, tako što bi izgradila veliki spomenik kokoške bez glave, angažirala Spilberga da snimi film *Kokošija lista*, ili što bi u klaonicama napravila muzeje, kakav je onaj u Aušvicu. Evropa ima ekonomski interes, pa se od nje ne može očekivati jedan kokošanerski odnos prema tom stradalništvu. Međutim, nama su interesantne same koke. Zar baš da među tih 200.000 nema ni desetak horozova koji bi ustanovili strategiju pamćenja i opominjanja. Ispada da su sve te koke iste: voze se na onoj žičari kao u *Agrokomercu* i poturaju vrat pod nož. Možda u supi ili na roštilju postanu svjesne svoje tragične sudbine, ali tad više nemaju nikakvih šansi.

U zemlji Bosni živi jedan kokošiji narod, jedno kokošinjačko društvo, usrano u glavu, u dušu, u moral, tako da je teško reći da li se radi o ljudima ili o stoci, peradi, insektima... U Bosni ta bića imaju ljudsko tijelo, ali u njihovim glavama postoji mozak koji nije mozak, već slipava brljotina kakva je ona što je kake kokoške. Ma to je nešto nevjerovatno!

Odbrana kao sahrana, i obratno

Narod je u Bosni prije deset godina zakoračio u stradalništvo koje traje i danas. Narod je tada još ličio na narod, ali je ubrzo preoblikovan u nešto što se ne zna šta je. To nešto, to ništa, upravo se ovih dana susreće sa desetogodišnjicom početka svoga odumiranja, ali je to ništa toliko ništa da tako značajan događaj doživljava kao ništa. U genocidu je izivljavački, kasapski, pobijeno preko 200.000 ljudi, preseljeno preko milion, a sudeći po tome što ovaj narod nema nikakvog odnosa prema tome, historija bi se mogla ponavljati dotle dok svi ne budu pobijeni i preseljeni. Količina unesrećenih nema nikakav značaj, jedan ili milion, jedan ili svi, posve je svejedno. Da li strijeljali stabla, klali balegu ili ubijali ove ljude – nema nikakve razlike. To je sami vazduh. Masakriraj vazduh, siluj vazduh, preseljavaj vazduh, ma sve je to isto ništa.

Sve ovo gore je valjalo reći da bismo razumjeli kako progovor o desetogodišnjici agresije na BiH možda nije ni potreban. Ta ogromna manjina preživjelih ljudi koji će čitati ovaj tekst, i razumjeti ga, nema moći da promijeni patologiju izumirućeg bosanskog naroda. Šta vrijedi što šačica nas shvaćamo ružu antibosanskih vjetrova, što razumijemo da niko ništa ne razumije, kad je oko nas

ogromna većina kokošijih glava koje se klata po Bosni k'o po ludnici. Ako bismo i mi začutili, ako bi se pokokošili, izgubili bi satisfakciju da, kako-tako, jesmo ljudi. Zato ćemo bejagi govoriti, kao da je oko nas dunjaluk, a ne kokošinjac.

Elem, šta je toliko sporno oko te agresije pa da bismo o tome mogli raspravljati? Činjenično, genocidna agresija nije sporna. Srpski i hrvatskih fašizam su vjerovali da se sa raspadom SFRJ treba raspasi i BiH; kako bi drukčije, nego po zakonu sile, ko je jači taj zagrabi više. Da bi se pocijepalo stoljećima sedimentirano bh. multietničko tkivo, kao sredstvo je instaliran ratni zločin nad civilnim stanovništvom. Pri egzekuciji zločini jesu bili plod mržnje, koja je propagandno metnuta na pijedestal nacističke čistote, ali u planu i programu bg&zg režima zločini su bili stvar jasne, hladnoglave projekcije. Dakle, u ovoj poznatoj priči nema ničeg spornog: zločin je zločin, nacizam nacizam, i tako redom.

Pored pamćenja kojeg nema, sporna je odbrana Bosne. Sporan je bošnjački intelekt od čijeg je stava, pred raspad SFRJ, ovisila politička validnost Bosne. Bošnjaci nemaju rezervnu domovinu. Njima je Bosna sve. Treba im čitava, jer su u čitavoj živjeli. A čitave nema bez odbrane bosanske ideje. Ta ideja je multietnička, antifašistička, antinacionalistička. Ona je zasnovana na bratstvu i jedinstvu, kakvo je u BiH institucionalno i praktično živjelo bezmalo pola stoljeća. Bošnjački nacionalni interes je ostvariv jedino zajedništvom sa druga dva bh. naroda, pa i ako ti narodi ne žele zajedništvo. Bošnjaci jednostavno nemaju drugog izbora nego istrajavati na ideji bh. društva, kao temelju bh. države.

Harakiri bošnjačkih interesa

Bošnjačka inteligencija je 1990. počinila najbudalastiji moći izbor: krenula je u osnivanje nacionalne stranke. Kretenizam! Bošnjaci su prvi u BiH osnovali nacionalnu stranku, i time legitimizirali pravo i Srba i Hrvata da se politički organiziraju; u daljem slijedu to je otvorilo zakonomjernu težnju ka ostvarivanju nacionalnog suvereniteta na *svom* dijelu bh. teritorije. Zahvaljujući Bošnjacima, u BiH su stvoreni preduslovi za političko, a time i teritorijalno cijepanje države. Bošnjaci su pokrenuli točak zla u BiH, jer su svojim mononacionalnim političkim organiziranjem razbucali antinacionalistički mehanizam kakav je dotad živio u zakonskom obliku. Zbog bošnjačkog pritiska je dopušteno osnivanje nacionalnih stranaka, kao najvećeg zla za političku opstojnost BiH.

Da su Bošnjaci imali pameti, košto nisu imali pameti, svim bi se silama opirali ustanovljavanju etnonacionalne logike; tražili bi da višestranačje bude prilagođeno biću Bosne, što znači da bi mogle egzistirati samo stranke koje uvažavaju nacionalni ključ. Tada SDS ne bi mogao postati nosilac legitimiteta srpskog naroda u BiH.

Pogubnost bošnjačkog samoubistva uočila se već prilikom donošenja odluke o Referendumu u Skupštini RBiH. Zaboravlja se da je međunarodno priznanje BiH felerično, utoliko što za Referendum nije glasao srpski narod, a nije jer su njegovi legitimni zastupnici, dakle SDS, bili protiv Referenduma. No, nije SDS kriv što je dobio šansu da predstavlja srpski narod, kriva je bošnjačka inteligencija okupljena oko SDA što je svojim primjerom legitimizirala nacionalno organiziranje srpskog naroda. Jednako važi i za Hrvate i za HDZ.

Bošnjačka inteligencija oko SDA je osnovni krivac što BiH nije postala zemlja građana, već je nakon pada komunizma preoblikovana u zemlju naroda. Jer da su nakon izbora 1990. na vlasti bile multinacionalne stranke, tada bismo imali građansku vlast, kao i Referendum građana. Pošto su nacionalne stranke postale nosioci nacionalnih legitimiteta, u Parlamentu BiH su se preglasavali narodi, a ne stranke. Ova politička logika je sve vrijeme rata činila međunarodni legitimitet vođstva bosanskih Srba, a njihova hajdučija je imala pokriće koje su im dali debilni bošnjački prvaci.

Postoje brojni dokazi koji svjedoče da su Bošnjaci iz SDA bili i ostali posvađani sa bošnjačkim nacionalnim interesima, dakle sa multietničkom idejom Bosne. SDA je i nakon izbora 1990. bila u prilici da sklopi koaliciju sa multietničkim i probosanskim snagama, a da SDS i HDZ pošalje u opoziciju. No, očito je da se SDA imala posve druge planove, koji će se početi ostvarivati odmah po otpočinjanju agresije.

Valja reći da ova priča o političkom odbrani BiH uopće ne dovodi u pitanje prirodu genocidne agresije. Miloševiću je trebao rat, kao i Tuđmanu, i vjerovatno smo se mogli na glavu nasaditi, ali bi do agresija došlo. Međutim, politički uspjeh agresija je bitno određen, i ohrabren, bošnjačkim legitimiziranjem *s&h prava na otcjepljenje*, umjesto da bude blokiran učešćem Bošnjaka u multinacionalnom određenju svojih nacionalnih interesa.

Unutarnja agresija

Ne samo 1990, već i svih narednih godina, bošnjačko je vodstvo činilo sve ono što bi Radovan Karadžić mogao poželjeti. Umjesto da se ostane pri Platformi Predsjedništva RBiH, kao dokumentu koji baštini suštinu Bosne, SDA i SDP su se, svaka na svoj način, uglubili u izdaju Bosne. Alija Izetbegović i Zlatko Lagumdžija, dva razroka oka u bošnjačkoj glavi, složno su vladali ratnom Bosnom.

SDP je godinama kukavički šutao o islamizaciji patriotskog prostora u BiH. Što je više bilo džamija po kasarnama, selamanja po institucijama, mudžahedisanja nad civilnim žrtvama, to je bio uži patriotski front za BiH, a jači argumenti srpskih i hrvatskih secesionista. Ovo drndanje islama, ta stravična zloupotreba vjere u centralnokomitetske svrhe, ne samo da je odbranu Bosne oslabilo s vana, već mnogo više iznutra. Logikom nasilja građena je islamizacija patriotskog fronta, koji nije stasao zbog islama, već zbog odbrane golih života i Bosne. Tjeranje ljudi u islam, poput stoke, ogadilo je i islam i odbranu Bosne. Naporedo s ovim formalističkim moralisanjem, trajali su: profilerski razvrat, kurvaluk, naručena ubistva, krađa para za odbranu, prodaja Srebrenice, zavrtnje gasa, itd.

Jedini mobilizirajući faktor u toku agresije bili su zločini *s&h* nacista. Izetbegovićevoj vlasti jako je odgovaralo kad neko negdje zagine. Žrtve, a ne kriminalna vlast, a ne srozana ideja, a ne popišani patriotizam – držale su na okupu branitelje Bosne. Vlast je ispotiha snivala san o prvoj islamskoj državi u Evropi, o unapređenju islama, a sve to je bilo neizvodljivo bez bosanskih žrtava. Genocid je bio gorivo za promociju islamskih naklapanja. Kad se vidjelo da nema ništa od *Fildžanstana* u Evropi, žrtve su završile na smetlištu političkog interesovanja. Prošlo je pet godina nakon Dejtona, ali vlast SDA nije institucionalizirala pamćenje na agresiju, na žrtve, na bol. Nigdje spomenika, nigdje zida plača, nigdje ništa, kao da nije izginulo 200.000 Bošnjaka. Zaklinju se u islam, ali nijednu porušenu džamiju nisu izgradili onakvom kakva je bila. Zgrtali su pare na gradnji saudijskih šatora koji se zovu džamijama. To ukazuje do koje mjere su ovi uhljupi bili odrođeni i od Bosne i od Bošnjaka i od islama. Oni su se pokoristili holokaustom nad Bošnjacima, da bi profitirali u parama i u islamu. Zločini *s&h* nacista ne bi bilo tako uspješni, i bolni, da BiH nije bila izložena unutarnjoj agresiji.

Agresija se nastavlja

A onda su se dogodile promjene. Došla je vlast koja je podjednako antibosanska i antibošnjačka, ali sa drugim motivima. Za njih je agresija bila građanski rat, što svakodnevno dokazuju instaliranjem *s&h* hegemonističkih interesa u BiH. Oni su marionete OHR-a i OSCE-a, kao međunarodnih instanci koje u uništavanju Bošnjaka vide trajnu stabilnost u regionu. SDP-Alijansa u poratnoj agresiji ima ulogu kakvu su u oružanoj agresiji imali četnici i ustaše. Njihov zajednički cilj je uništenje Bošnjaka, kao naroda čiji nestanak znači nestanak BiH.

Jedni su klali, ubijali, progonili, drugi pljačkaju, minoriziraju, preseljavaju. Od četničko-ustaške SDP-Alijanse možemo očekivati samo produbljavanje agresije, srazmjerno mogućem otporu protiv ubijanja BiH. Oni već hapse svoje protivnike, patriote, ljude koji vide što se događa, oni će i da ubijaju, poput Staljina, jer su do grla u organiziranom kriminalu, oni će da proganjaju čitave porodice, jer im leđa čuvaju okupatorski OHR i OSCE.

Progovor o desetogodišnjici agresije time ne može biti tek puko podsjećanje, jer agresija na BiH i ovog časa traje. Jakako, cilj je nestanak Bosne. A pošto Bosne još nešto malo ima, posao nije završen. Glavni neprijatelji OSCE-a, OHR-a, SDP-Alijanse, četnika i ustaša, danas su šaćica pojedinaca, dvije-tri novine, jedna-dvije političke stranke, koji su odlučni da se suprotstave agresiji. Ne zato što misle da mogu biti jači od agresije, već zato što je hajvanski sve ovo vidjeti a ništa ne činiti. Riječ je još jedino što nam je preostalo. Možda se desi čudo, pa i kokoške progovore.

Br. 48, 3. IV 2002.

Volfgang zvekn'o Petriča

Kako je OHR pokušao sakriti Odluku suca Čarlsa Erdmana kojom se dozvoljava političko zalaganje za ukidanje entiteta

Politički sistem u BiH je fašistički, a s demokratijom ima veze koliko i Josif Visarionovič. Dejtonska fašizacija je usmjerena ka razaranju, a ne ka reintegraciji Bosne. Ne bismo imali ništa protiv da se oštrim mjerama iz političkog života eliminiraju dvojnici Radovana Karadžića i Mate Bobana. No, oni bivaju glavni aduti OHR-a i OSCE-a. Represivni mehanizam okrenut je ka dokusurivanju bosanskoga, širenju srpskoga i getoiziranju hrvatskoga uticaja. To bi se moglo dokazivati konkretnim slučajevima.

Kriwa su domacha gowna

Srbofilski OHR i OSCE ne bi mogli fašizirati Bosnu, s ciljem njenog uništenja, da imamo patriotske snage koje bi se tome suprotstavile. Na žalost, naš politički život čine degenerici koji su u strahu i sluganstvu postali moralne i patriotske sline. Oni pred Wolfgangom Petričem drhte k'o djeca pred strašilom. Problem bosanske politike je što su lični, profilerski interesi došli na mjesto kolektivnih, koji haman nikad nisu ni ustoličeni. Ne znamo ko smo, ni šta hoćemo. Ali znamo da se dobro živi od izdaje Bosne. Klap paušal 2000 maraka, klap upravni odbor 1000, klap komisije 1000, klap privatizacijske mutljivine desetine hiljada, itd. – a svega toga ne bi bilo ako začačkaš po fašizaciji Bosne, pa te Petrič makne iz političkog života. Dakle, nije kriv Petrič što je fašista, već su krivi naši političari što su govna.

Sedam dejtonskih godina nam je prošlo niušta. Jedino su s&h secesionisti imali korist od tog mrtvila, jer su bošnjački povratnici, umjesto svojim kućama, odlazili u preseljeništvo. Politički Dejton je mrtav, jer je mrtav Aneks sedam! Krivci su i bivša i sadašnja vlast, jer su ganjali lične šićare dok je Bosne bivalo sve manje. Jedino bi radikalna zaokret bosanske politike mogao nadoknaditi izgubljeno: ukidanje entiteta, zakonska zabrana nacionalizma, regionalizacija BiH po prirodnim, a ne etničkim kriterijima... Fašisti iz OHR-a i OSCE-a znaju da je dogorjelo do nokata, da se u izdaji došlo do dna, da će se pojaviti političke snage koje će Dejton vratiti na početak; stoga se sprema serija represivnih odgovora.

Petričewa chetnix tintara

Posljednjih sedmica štampa je puna najava OHR-a da oko 300 kandidata neće moći izići na izbore. Ne bi bio problem da je to 300 ekstremista koji sprečavaju povratak i šire nacionalnu mržnju. Problem je što se na spisku nalaze i neki naši političari koji su izustili mogućnost ukidanja entiteta i regionalizacije BiH. Bila bi to svojevrsna deklaracija fašizma da OHR posmjenuje ljude koji se zalažu za reafirmaciju multietničnosti kroz ukidanje genocidnih, ratom i prisilom stvorenih entiteta.

OHR i OSCE u svojim istupima ne kriju fašističku retoriku. Oni otvoreno govore jezikom totalitarnih režima. – *Ured OHR-a nikada ne najavljuje svoje odluke i poteze. Kandidati koje smijeni Visoki predstavnik nemaju pravo da se ikome žale.* Iz ovog citata se vidi sva represivna nakaznost Petričevog OHR-a, koji poput Svevišnjeg pritišće dugmad na ljudskim sudbinama. Smjenjivanje je jedna strana medalje, dok druga svjedoči o propagandi straha. Svim političarima je poručeno da mogu biti smijenjeni ako počnu misliti svojom glavom, a ne Petričevom četničkom tintarom.

Analizom medijskih istupa glasnogovornika OHR-a moguće je utvrditi da se oni apsolutno ne plaše četničke i ustaške politike u BiH, već isključivo buđenja bh. patriotske alternative, koja ne bi bila njihova marioneta. OHR nema odgovor na pitanje – kako odbraniti dejtonski fašizam ako se pojavi politička snaga koja će povesti međunarodnu kampanju za defašizaciju BiH, za realizaciju Tužbe pred Svjetskim sudom pravde, za sve što je u Bosni trebalo biti normalizirano, a postalo je gore od najgoreg. Zamislite da dobijemo vlast čiji će kadrovi biti spremni na žrtvu, ali će do posljednjeg gurati ideju Bosne, zašta postoje mnogi neotvoreni i svjesno zaboravljeni frontovi! Toga se plaši OHR.

- *Mandat Visokog predstavnika je jasan i svi oni koji budu kršili Dejtonski mirovni sporazum biće smijenjeni. Moguće su smjene zbog zagovaranja ukidanja entiteta* – rekao je nedavno jedan od glasnogovornika OHR-a. U brojnim tekstovima o smjenama nije naveden nijedan drugi razlog osim – *zagovaranja ukidanja entiteta.* Dakle, tu smo.

Oni nam ga pushe!

Eh evo sad da vidite kako je OHR obična folirantska bagra s malom pameti i velikom glavom, k'o i svaki mehed. Ožeži! Glavni sudac Izborne apelacione potkomisije Čarls Erdman je 9. novembra 2000. donio Odluku (sl.br. 00-GE-88,00-GE-91) u kojoj se kaže: *Zalaganje za BiH bez entiteta, niti neslaganje sa potpisivanjem Općeg okvirnog sporazuma za mir u BiH, ne predstavljaju kršenje principa Dejtonskog sporazuma, niti Pravila i propisa Privremene izborne komisije (...)* To je samo izražavanje političkih mišljenja, kojim se ne poziva na upotrebu nezakonitih sredstava za postizanje političkih ciljeva – presudio je Erdman i time četničkoj politici Volfganga Petriča metnuo omču oko vrata. OHR sad čini sve da ovu Odluku pokuša staviti van snage. Teško, bogme. Pošto su glupavi, na jednom mjestu kažu da - *Odluke Apelacione potkomisije više nisu na snazi, a na drugom (što je Petričevom Odlukom dopunjeno u Izbornom zakonu) - da na izborima neće moći učestvovati svi oni koje je smijenila i Apelaciona potkomisija.* Odluke Potkomisije su, dakle, važeće! Uhvaćeni su za balss!

Ovim ekskluzivnim objavljivanjem skrivane Odluke suca Erdmana propao je mafijaški pokušaj OHR-a da smjenjuje političare koji se zalažu za ukidanje entiteta. Kao što je presudio Erdman, takvi stavovi su - *legitimno političko mišljenje, kojim se ne poziva na upotrebu nezakonitih sredstava.* Sve političke stranke mogu slobodno u svojim javnim istupima, u sloganima, spotovima, na plakatima, itd. tražiti ukidanje entiteta. OHR im više ne može ništa!

Br. 49, 17. IV 2002.

Prni Munjo, seri Grome

Kako nešto može biti *terorističko*,
ako niko ni prije ni poslije
nije podvrgnut terorističkom tretmanu?

Već danima traje mlaćenje prazne slame o Pogorelici, po istim zločinačkim obrascima po kojima je tlačena i u smrt poslana tzv. *Alžirska grupa*. Krdo političkih i medijskih fašista, državnih terorista, proizvelo je još jednu optužnicu protiv odbrane Bosne. Cilje je isti: dokazati da je odbrana Bosne bila jednako teroristička koliko i agresija na BiH; oreol žrtve treba opoganiti optužnicama za *terorizam*, kako bi ruglo zločina bilo manje ruglo, a više bh. realnost.

Opogantion the bazznia jertwa

Stranci u BiH godinama instaliraju *jednaku krivicu*, izjednačavaju krvnika i žrtvu, očvršćavaju rezultate genocida i razvaljuju značenja Bosne. Milioni maraka su uloženi u plaćeničke medije, koji su na milionima stranica prekrjali i skrivali istinu o karakteru rata u BiH. Danas se posljedice agresije tumače kao uzroci. Tačno je da je Alija Izetbegović oslobodilački rat pobiberio panislamističkim glupostima, ali nije kriv Alija što nam je Svijet držao svezane ruke, nametnuo embargo na oružje i saučestvovao u s&h genocidu. Tačno je da je Alijina politika beskućnička, ali takvom su je uspjeli napraviti svekoliki agresori na R BiH, koji su ucjenama, prisilama, uvozom mudžahedina i panislamističkih vibratora – slabili političku odbranu Bosne. Da je Svijet u aprilu 1992. stao iza državnih organa R BiH, da nam je dao pravo na odbranu, vraga bi Aliji naumpalo da se blentavi sa stvaranjem *krijeposne muslimanske države*. Svijet, kad hoće, umije lijepo nametnuti pravila ponašanja. Moralo je to biti učinjeno 1992., pa ne bi bilo ni tzv. *Alžirske grupe*, ni Pogorelice, a bogami ni Srebrenice, ni genocidne Republike Srpske. Ali, Svijet nije htio to. Svijet je htio – ovo.

Multikultura je preskupa za održavanje, ako slijeva i zdesna imate dvije hegemonističke sile koje su zainteresirane za *svoj dio kolača*. Sporazum iz Karađorđeva nisu skrajali blentovi, već stratezi koji su znali da podjela Bosne može dobiti išaretsku podršku Svijeta, koji nije horan da se bihuzuri. I tada, a i danas, jedini problem su Bosanci, dakle oni koji nemaju nacionalne alternative. Od 1992. su genocidno ubijani, izgladnjivani, ucjenjivani, kako bi pristali na dejtonski fašizam. Nakon što je u Dejtonu zašalovana podjela Bosne, nastupio je projekat njenog betoniranja ustavnim i funkcionalnim sadržajima. Prvi i najvažniji dio tog projekta bilo je i ostalo – opoganiti žrtvu. Jer, ako bi bosanska žrtva opstala u svome izvornom značenju, ona ne samo da bi svjedočila protiv genocidne politike UN-a, Evrope i Amerike, već bi i politički obavezivala bh. budućnost. Opogantjivanje bosanske žrtve jedan je od najsloženijih i najpogantijih projekata u političkoj povijesti Svijeta.

Unitet state's terorism

U našem poimanju stvarnosti još su žive *nesvrstane* iluzije o dobroti Svijeta. Ne shvatamo da Svijet funkcionira kao sicilijanska mafija, i da materijalne interese (duhovni su šminka!) ostvaruje sa pozicije sile, ucjene, zločina. Tako je bilo u vrijeme agresije na RBiH, tako je i danas. Ustoličavanjem marionetske SDP-*Alijanse* stvoreni su optimalni uvjeti da stranci krenu u završnu fazu redizajniranja istine o ratu u BiH. I to sa toliko drskosti, bahatosti, neustrašivosti pred historijskom odgovornošću; očito je da su uvjereni u konačan ishod svog projekta, jer samo sa nacionalnim nestankom Bošnjaka njih neće imati ko pozvati na odgovornosti i krivično goniti.

Nakon državnog terorizma nad tzv. *Alžirskom grupom*, Bosna se još jednom, u kreiranoj hajci, trpa u kontekst tzv. *islamskog terorizma*. Iz naftalina je izvučena Pogorelica. Golim okom se mogu raspoznati isti obrasci totalitarne i orvelovske države, kakvi su manifestirani u zločinu nad tzv. *alžirskom grupom*. Ovdje možda i još drastičnije, jer se kroz krivične prijave Federalnog tužioca protiv trojice AID-ovaca očituju tolike nebuloze da se normalan insan prestravi pred spoznajom u kakvoj to terorističkoj državi živi.

Dakle, šta je problem? To što je bio taj kamp za obuku? Ma to nije nikakav problem! Februar je 1996., rat jedva da je stao, logično je da se ljudi obučavaju. Niko se ne pita koliko je tada bilo četničkih i ustaških kampova za obuku mučenja i klanja! Tvrdi se da je Pogorelica bila *teroristički kamp*. Ma idi biži! Da li je bosanska vlast za 1300 dana agonije vršila masovne likvidacije, silovanja, deportacije? Nije! Da li je likvidiran iko od onih koji su u ratu Aliju i SDA handrili na svakom koraku? Nije! Pa kako onda nešto može biti *terorističko*, ako niko ni prije ni poslije nije podvrgnut terorističkom tretmanu? Italija je godinama uvježbavala napad na SFRJ, ali nas nikad nije napala. Jedno je obuka, a drugo djelovanje. Od Pogorelice niko nije stradao. U krivičnoj prijavi se trojica AID-ovaca optužuju za *špijunažu*. Federalni tužilac je *genije*! Pa ja šta će raditi tajna policija nego špijunirati?! Špijunira nas i ovaj sad što je, taj Munja, pa ga niko ne ganja! Ljudi su optuženi i za *držanje oružja*. Pa ako šef policije ne smije držati oružje, ko smije?! Pravo je čudo kako ovi što smišljaju te krivične prijave nemaju ni toliko pameti da to učine makar s malo uvjerljivosti.

Zziwottinjska farma

Možda se nekad dokaže da su trojica AID-ovaca počinila neki zločin, i da im je mjesto u hapsani. Ko zna, možda se dokaže i da je Zlatko Lagumdžija izbjegavao donošenje Zakona o regulisanju kvalitete naftinih derivata, jer je i na tome, sa Petričem, drmao milione maraka? Svašta se može dokazivati. Ali, niko nije kriv dok se to ne dokaže! U gnjecavim, pederskim medijima, trojica su AID-ovaca već nazvani *teroristima*. Dignuta je hajka za njihovo uhićenje. To jeste sramno, i stravično, ali je još sramnije i stravičnije to što smo mi ove ljude – otpisali. Možda oni pojedinačno nisu zaslužili ni lijepu riječ, ali su kao građani BiH zaslužili da ne budu tretirani kao životinje u klaonici. Danas je dželat pred njihovim vratima, a sutra pred tvojim, ili mojim.

Br. 50, 1. V 2002.

Čekajući Prvi maj – bosanski Dan robova

Genocid nad radnicima

Zašto se ni u Banjoj Luci, ni u zapadnom Mostaru, nisu okupili radnici da traže iseljenje iz Bosne? Zato što je iseljenje namijenjeno samo bošnjačkim radnicima! Zato što je sistem socijalnog iznurivanja radnika i izgladnjivanja njihovih porodica uspostavljen kao karika u lancu genocidnog ubijanja Bosne i Bošnjaka.

Nikada se ni u jednoj zemlji na Svijetu nije dogodio tako veličanstven procvat i tako morbidan razvrat radničkih prava kao u Bosni. Niti je opstanak i jedne zemlje bio to te mjere uslovljen duhom socijalne pravde, solidarnosti i radničkog dostojanstva. Život Bosne je određen duhom tolerancije, dobročiniteljstva, brižnosti. Divlji kapitalizam je suprotstavljen smislu Bosne, jer vodi odumiranju ljudskog lika, a time i mogućnosti da bh. narodi osjete išta više od svoje jal lične, jal nacionalne avlije. Bosna i socijalizam, Bosna i solidarnost, Bosna i dobrota... - sve su to sinonimi za mogućnost našeg opstanka.

Privatizacijska džungla

Mafijaška privatizacija, jalijaška tranzicija vlasništva, razaranje radničkih prava i njihovo svođenje na robovlasnički nivo – direktno su u službi projekta uništenja bh. države. Divlji odnosi na ekonomskom i socijalnom nivou nužno određuju prirodu političkih, društvenih i kulturnih odnosa. U ambijentu ekonomskog otuđenja i socijalne bezosjećajnosti mi ne možemo govoriti o imperativu reafirmacije multietničkog bh. društva, kojeg nema bez osjećajnosti i bliskosti. Jakako, državni smisao se utjelovljuje društvenim, pa ako nemamo bh. društva, šta će nam i bh. država. Socijalistički sistem koji je 50 godina forsirao plemenitost u svim porama društvenih odnosa, izgradio je ljude kojima su bratstvo i solidarnost bili normalni osjećaji. Brižnost prema siromašnim i bolesnim, poštovanje prema radnicima, solidarnost za nevolju ma čiju i ma koju, logično su vodili sračanju bh. razlika i njihovom oblikovanju u bh. društvo, kao uvjet bh. državnosti. Širokogrudost na humanističkom planu uvjetovala je širokogrudost u poštivanju i slavljenju bh. razlika. Socijalizam je dovršio, istesao i uobličio bh. društvo, kao što ga je kapitalizam razobličio suprotnom logikom, po kojoj ideologija socijalnog otuđenja, vodi svakom drugom otuđenju i klaustrofiliji. Pa i unutar samih bh. naroda. Danas se sirovi kapitalistički duh ispostavlja kao jedino božanstvo koje stvarajući moralnu džunglu razara bosanski opstanak.

Sa stanovišta ekonomske nauke, privatizacija će u BiH imati domete socijalne katastrofe. To što ćemo pred Evropom moći kazati da smo eto kapitalistička zemlja, za građane ove zemlje neće imati nikakvog značaja: oni će živjeti u sve dubljem siromaštvu i beznađu. Kako nauka previda, tek bi za 20-tak godina moglo biti uljuđen kapitalistički seljakluk, kojemu su trenutno otvorene sve kapije da narodnu imovinu upiše na privatizacijski račun. Međunarodni mentori uopće nisu postavili civilizacijske kriterije za tranziciju vlasništva; oni

naredbodavno traže da se privatizacija sprovede, ma šta da košta, i ma kakve posljedice da nosi. Time su otvorili šansu tajkunizacije političke stvarnosti, jer kapitalistima postaju uglavnom dvorjani vladajućih partija. Opće je poznato da su političke elite i njihove familije glavni tajkuni u svim bh. entitetima. U priredbu privatizacijske pljačke upleteni su amabaš svi segmenti države, od ideologiziranog pravosuđa do korumpiranih sindikata. Proći će mnogo godina dok se neko ne sjeti da bi trebalo uljuditi taj divljački ekonomski sistem, i obavezati ga na poštivanje radničkog dostojanstva. Ali, dotad će popucati mnoge kosti, a preživjeli će biti taman kandidati za onaj svijet.

Naše ekonomske eksperte, kakvi su Dragoljub Stojanov i Kadrija Hodžić, koji su u brojnim tekstovima upozoravali na pogubnost divlje privatizacije – niko nije htio da čuje. Bivali su tek, s vremena na vrijeme, interesantni medijima, ali ne i politici. Razumljivo, jer je politika marionetska i tajkunska: s jedne strane slijepo sprovodi ferman o privatizaciji, a s druge, ganja svoj tal u tom haosu u kome se jedino zna da ono što je narodno mora postati privatno. Nijedan naš autoritet, bilo da je riječ o Akademiji, *Preporodu*, *Krugovima* i *Kolima* – nije poveo kampanju za uvažavanje domaćeg naučnog mišljenja o pogubnosti tajkunske privatizacije, o degradaciji radničkih prava, o posljedicama koje će to feudalističko divljanje ostaviti na karakter bosanskog društva. Uostalom, naša je intelektualna javnost svakako mrtva u odnosu na sve druge procese koji su usmjereni protiv BiH. Ako k'o telad blejimo u političke zločine Volkfanga Petriča (npr. Žepče, Izborni zakon, RTVBiH, degradacija Odluke Ustavnog suda, itd), kako uopće očekivati da se bavimo ključnim pitanjem za nasušni, unutarnji život Bosne – ekonomskim sistemom? Time se danas jedino bave OHR-ovi policajci-mafijaši i tajkuni na sve tri bh. strane. Vidi se kako.

U karakazanu tajkunskih životinja

U dejtonskoj, fašističkoj, kriminalnoj, poniženoj Bosni, ljudi vrijede onoliko koliko imaju para. Ljudskost ne vrijedi nikako, jer ne postoji. Sistem je kreiran po mjeri pljačke i izdaje. Negativna selekcija odbacuje svaki vid morala i kvaliteta. Kriminogenost, glupost, poltronstvo, bezosjećajnost – izdignuti su na pijedestal preporuke. Socijalna bijeda regrutuje nove količine slomljenih karaktera. Sve je manje ljudi koji bi, poput onog Goraždaka, vratili izgubljeni novčanik. Sve je više ljudi bez ljudskog lika koji bi i rođenu mater prodali za pare.

Dok nas je od kapitalističkog zloduha štitio socijalistički sistem, umjeli smo suosjećati i dio sebe darivati tuđim nevoljama. Malo se ko danas sikira što će i noćas hiljade roditelja djecu na spavanje poslati bez večere; što će hiljade staraca skončavati jer nemaju za lijekove, što će mnogi naši sugrađani živjeti kraće jer nemaju ni 50 maraka za ulazak u bolnicu, a kamo li za operaciju bezazlenih bolesti od kojih se u *mrskom socijalizmu* nije umiralo. Kao što nismo razumijevali da se Sarajevo brani u Zvorniku, a Bihać u Mostaru, tako ni danas ne razumijevamo da je borba za drugog borba za sebe. Niti razumijevamo da smo mi u većini. Naspram nas je ogromna manjina političkih profitera koja je sistem koji je odgovarao nama, preoblikovala u sistem koji odgovara njima i njihovim haramlijskim, prokletim, usranim familijama. Da je pameti, košto nije pameti, narod bi se trgnuo iz začaranog kruga bijede i bola. Tražio bi političku opciju koja bi se suprotstavila ekonomskom zločinu, koja bi stvari vratila na stanje socijalne pravde, i koja bi, što je najvažnije – svu popljačkanu imovinu vratila narodu. Jer ako se dogodi da pljačkaški pljenovi ostanu u rukama tajkunskih životinja, onda se moramo pomiriti da ćemo ostatak života provesti u tom prostačkom, mafijaškom, tlačiteljskom karakazanu. Nama je potrebna demokratska i antiprofiterska revolucija, u kojoj bismo narodu vratili narodno, radnicima radničko, od imovine pa do socijalnih prava. I po Božijim i po humanističkim mjerilima, socijalne kategorije ne mogu biti na tržištu. Ljudski

život nije luksuz pa da se za njegovo održavanje plaća, ma kome! Zato što smo izabrali kapitalizam, nagrađeni smo plaćanjem svojih socijalnih prava. Ako nemamo para, nemamo ni prava. Društveni sistem više se ne zanima da li će neko umrijeti jer nema za lijekove, da li će se neki genijalac postati pijačar, jer nema za studije... Ovdašnji kapitalizam, bez ljudskog lika, usmjeren je na pljačku, i nema nikakve društvene misije. Bosni je potreban sistem sa graditeljskom misijom, a to je neizvodljivo ako nećemo voljeti svakog bosanskog čovjeka i o njemu se brinuti.

Opismenjavanje magaraca

Stara je izreka da je vlast mjera narodne pameti. Godine prvomajskih rahatluka iz naroda su izgonile potrebu da razmišlja o sebi. Titovi partizani su imali strasnu potrebu da se dokažu, i Istoku i Zapadu, pa je SFRJ od 1950. do 1985. imala jednu od šest privreda u svijetu koje su se najbrže razvijale. Od 1950. do 1966. zaostajanje SFRJ je od predratnog perioda, u usporedbi, recimo, sa Italijom, sa 50 godina smanjeno na deset godina. Šezdesetih godina imali smo više studenata na 1000 stanovnika nego većina zapadnih zemalja. Bili smo čudo od zemlje! Bosna je procvala u svim njenim civilizacijskim značenjima.

Ali, narod je ostao hajvan: koliko mu dadneš toliko pojede. Otud je razumljivo što je nasukan na nacionalne stranke, koje su se poslužile slomom komunizma da u duhu komunizma ustoliče etnonacionalni boljševizam. Ratom i pljačkom raspamećeni nepametni narod danas urla k'o gladan magarac, a nikako da shvati da bez svoga političkog opismenjavanja neće izmaći robovskoj sudbini. Opismeniti ga neće političke elite, jer one opstaju na narodnoj gluposti, ali bi mogli intelektualci, koji, nalažost, u dominantnoj većini, liče na magarce: bave se skupljanjem mrvica pod krcatim, napljačkanim stolovima političkih govornara.

Dok tapkamo u mjestu svog samouništavajućeg usuda, pred očima nam se odvijaju konkretna postignuća s&h projekata koji ekonomskom hegemonijom dovršavaju proces otimanja Bosne. Znamo da je genocidna Republika Srpska privatizirana srpskim kapitalom, da je nesuđeni *treći entitet* otkupljen hrvatskim kapitalom, ali još uvijek nismo svjesni da je i ovaj kursor od 24 odsto Bosne poklopljen kapitalom koji nije naš. Već se dogodilo da je 30 Bošnjaka otpušteno iz jedne tuzlanske firme koja je kupljena hrvatskim kapitalom. Zašto bi Bošnjaci radili, kad ima nezaposlenih Hrvata. Uskoro će uslijediti reprize ovog slučaja, ali sada je pravo vlasnika da radnike drnda kako mu se sviđa.

U medijima je bez komentara prošao nedavni protest radnika Polihema koji su pred zgradom međunarodnih organizacija tražili useljeničke vize, jer više ne mogu trpiti neimaštinu. Među njima su dominantno Bošnjaci. Ovo je najvažniji događaj u hronici radničkih protesta nakon Dejtona, jer se iz njega mogu čitati ciljevi politike OHR-a i domaćih izdajnika. Dakle, zašto se ni u Banjoj Luci, ni u Zapadnom Mostaru, nisu okupili radnici da traže iseljenje iz Bosne? Zato što je iseljenje namijenjeno samo bošnjačkim radnicima! Zato što je sistem socijalnog iznurivanja radnika i izgladnjivanja njihovih porodica uspostavljen kao karika u lancu genocidnog ubijanja Bosne. Trećinu Bošnjaka smo pobili, trećinu ćemo raseliti, a trećina više nije nikakav faktor koji bi mogao poremetiti podjelu iz Karadorđeva. Divljanje diktatorske vlasti nad očajničkim vapajima radnika zapravo je pendrečenje do iznemoglosti, do zgađivanja na Bosnom, nad svojom kućom, do posljednje riječi koju čovjek može nad svojom domovinom izgovoriti: *Gadi mi se, hoću da idem.*

Riječ je o ekonomskom genocidu, koji je nastavak fizičkog istrebljivanja bošnjačkog naroda. Stoga je svaki progovor o privatizaciji, tranziciji vlasništva, o radničkim pravima, i sl. – jalov bez njegovog smještanja u kontekst dejtonske agresije na BiH i dejtonskog genocida nad Bošnjacima.

Br. 50, 1. V 2002.

Generalna proba Alijine smrti

Alija Izetbegović ne smije umrijeti! Sve dok ne povuče svoj potpis sa genocidnog Dejtonskog sporazuma.

Na Svjetski dan pobjede nad fašizmom, na letećem ćilimu trača, Bosnom je prostrujala vijest: Umro Alija Izetbegović. Vijest je eksplodirala uveče, dok su na tv-u prašile meksikanske serije pune suza i histerije. Noć je pokušavala da liči na 4. maj 1980. godine, na Titov smrtovdan, i mnogi su se nostalgично vratili 22 godine u rikverc. Salkinica je uplakana nazvala Jusufaginca, rasplakana Jusufaginca dajđu Nuragu, a saburli dajđa Nuraga je okrenuo tajni broj Mudžiburahmana koji je saopćio radosnu vijest: *Alija je živ! I ja sam čuo da je Alija umro, pa sam ga nazvao da ga pitam da li je to tačno.* Taman kad su se Salkinica i Jusufaginica zauzele da uče za rahmet Alijinoj duši, dajđa Nuraga reče: *Spavajte mirno, Alije je bilo i Alije će biti.* Utom Salkinica i Jusufaginca opet upališe televizore i pojačaše španski, te nastaviše suosjećati sa meksikanskim žrtvama izdaja i kurvaluka. Kao što je bilo žvako, moglo je bit' i žnako. Sigurno je jedino da će mizanscen Alijine smrti nalikovati na ovu morbidnu šalu, koja je za sat-dva pregazila pregaženu Bosnu, što tugom, a što radošću.

Before halalossung

Za razliku od Zlatka Lagumdžije koji ima biološke šanse da nas handri naredne dvije-tri decenije, Alijina životna perspektiva se ograničava na nekoliko godina. Njegova smrt će izazvati grotesknu i patetičnu katarzu u našem ugroženom narodu; žene će imati razloga da plaču, a djeca da se smiju što im nene i matere đabe plaču za nekim ko im nije dolazio u kuću. Narod koji voli da plače, i da lumpuje nad suzama, dobiće još jedan praznik. Bošnjaci, u dominantnoj većini, komunističkim srcem vole Aliju, ne zbog njega samog, već zbog toga što se ovdje ne može živjeti bez druga Tita. Uz magistralne ceste i sad možete kupiti one kičerajske rezbarije sa Alijinim izvitoperenim likom. U seoskim odborima SDA i u bošnjačkim sirotinjskim kućama te ikone zauzimaju udarno mjesto, ravnopravno sa televizorom i tespikom. *Islamski!* Alijin lik će na tapiserijama ostati sve dok Alijinu smrt ne prekriju snjegovi, ruzmarin i šaš. Ali, Alija je još živ, politički miniran ucjenom, u svim mogućim pozama i antipozama, a generalna proba njegove smrti nas na vrijeme upozorava da se preračunamo šta bismo od njega mogli zaškati prije nego mu halalimo.

Yal si inssan, yal si haywan

Idemo u sridu! *Gospodine Alija Izetbegoviću molimo Te da povučeš svoj potpis sa Dejtonskog sporazuma i da priznaš da si taj potpis metnuo pod prisilom i ucjenom! Ako nam u formi zvanične izjave podariš istinu o ucjenjivanju Tebe i bosanske delegacije da potpišete dejtonsku podjelu Bosne, mi, pred kojima je život, imaćemo šansu da se izborimo za budućnost Bosne.* U međunarodnom pravu postoje jasne odredbe da se - *ništavnim smatraju svi ugovori koji su potpisani pod*

prisilom. Bečka konvencija iz 1969. kaže da je – ništavan svaki ugovor zasnovan na prevari (član 49), prinudi (član 51), prijetnji ili upotrebi sile (član 52).

Svi mi znamo da je Dejtonski ugovor tri i po godine iznuđivan ubijanjem, izgladnjivanjem, etničkim čišćenjem, ali je taj genocidni akt nemoguće oboriti dokle god Ti, Alija Izetbegoviću, svojim potpisom stojiš iza njega. Drugi, takođe bitan razlog zbog kojeg imaš moralnu obavezu da povučesh svoj potpis sa Dejtona, jeste neoboriva činjenica da nisu ispoštovane dogovorene obaveze iz Sporazuma, a prvenstveno aneks sedam; ne samo da se ljudi nisu vratili kućama, već su još desetine hiljada ljudi, pod apartheidskim pritiscima, napustili Bosnu. Aneks sedam, kao središte Dejtonskog sporazuma, nepopravljivo je mrtav. Dejtonski sporazum je, zahvaljujući Tvome potpisu, postao pravni i legalni okvir za nastavak mirnodopskog genocida nad Bošnjacima, čime se dovršava ubijanje bh. države. Sudbina Bosne nije u Božijim, već isključivo u Tvojim rukama! To znaju oni koji su Te ucijenili ko zna čime, ako pokušaš povući potpis. Ako si pravi vjernik, a tvrde da jesi, onda ćeš znati da je život tek proputovanje i čak iskušenje u kome se ljudi dijele na insane i hajvane. Znat ćeš da Te na onom svijetu čekaju oči ubijenih i još nerođenih Bosanaca, čija će žrtva, i čiji će životi, ovisiti od Tvoje odluke da li ćeš povući svoj potpis sa dejtonskog genocida.

Alija have the glawa

Povlačenje Izetbegovićevog potpisa sa Dejtonskog sporazuma vratilo bi bh. stvarnost na pozicije iz 1992. godine. Za pregovaračkim stolom bismo imali RBiH - državu bez entiteta. U koordinaciji sa realizacijom Tužbe BiH protiv SRJ za genocid, pred Svjetskim sudom pravde, izbile bi se mogućnosti za postojanje genocidne Republike Srpske, odnosno, moglo bi se tek razovarati o regionalizaciji BiH na prirodnim i ekonomskim, a ne na etnonacionalnim kriterijima.

Alija Izetbegović je čovjek koji ima glavu na ramenima. I u glavi mozak. I u mozgu pamet. I u pameti, valjda, moral. On bi morao znati da se sa njegovom smrću gubi temeljna mogućnost da genocidni Dejtonski sporazum bude doveden u pitanje. Sa Alijinim preseljenjem na onaj svijet, i Dejtonski sporazum će se preseliti u bosansku crnu budućnost. Vjerovatno zauvijek.

Br. 52, 15. V 2002.

Bosanski Faust

SDP je odbijanjem da podrži
finansiranje Tužbe BiH protiv SRJ
konačno priznao da je neprijatelj
Bosne i Hercegovine i plaćenik velikosrpske politike

Kada smo pokrenuli kampanju za oživljavanje Tužbe BiH protiv SRJ naša javnost pojma nije imala da uopće postoji proces koji bi nam mogao donijeti 100 milijardi dolara ratne odštete, i što je još bitnije – dovesti do ukidanja agresijom i genocidom stvorenih entiteta. Danas je pitanje Tužbe postalo kritična tačka budućnosti BiH. Dovoljno je uočiti paniku svesrpskih političara u Parlamentu BiH; oni razumiju sudbinsku težinu Tužbe. Njihov otpor proizilazi iz rentabilnosti srpskog nacističkog duha. Oni ne misle da je i srpski narod u BiH, zbog agresije SRJ, tisnut u rat; oni ne razumiju da su desetine hiljada srpskih grobova po BiH zlodjelo Slobodana Miloševića; opsjednuti su nacističkom idejom, jer im je hegemonističko srpstvo iznad države BiH. Nije im se čuditi, njima su se genocid i agresija isplatili, pa nemaju razlog sumnjati u *Veliku Srbiju*. Treba se čuditi kadrovima SDP-a. Oni su konačno priznali da su neprijatelji Bosne i Hercegovine i plaćenici velikosrpske politike.

Chetniks or debils – question is now

Kad su funkcioneri SDP-a u smrt poslali tzv. *alžirsku grupu*, kad su demontirali Odluku o konstitutivnosti i u tzv. ustavnim promjenama zabetonirali genocidnu Republiku Srpsku, kad su izmislili *Pogorelicu* i antifašističku odbranu BiH proglasili *terorizmom* – mislilo se da nema dubljeg moralnog ponora. Činilo se da je to vrhunac perverzno izobličenja nekada časnog SDP-a u četnikologijsku kvislinšku huntu. Kakva to šizofrena zaraza mora napasti toliki broj ljudi pa da oni pristanu biti sluge u ubijanju svoje zemlje, u sataniziranju svoje žrtve, u glorificiranju zločinačkog projekta *Velike Srbije*, koji je ubijao, i koji će opet ubijati?! Bolest je to sluganska, ovisnička. Narkoman prezire sebe, jer droga prezire njega. Priča je ovo faustovska. SDP je za vlast prodao dušu, neprijateljima Bosne, unakažen je k'o *Dorian Grej*, pa novim krugovima zla pravda otpadništvo od sebe i Bosne. Samo je tako objašnjiva konačna deklaracija SDP-a da neće podržati Tužbu BiH protiv SRJ.

Geneza SDP-ove truleži datira od lokalnih izbora 2000., kada su pobjede u Lukavcu i Gračanici slavljene okretanjem krmadi u muslimanskim selima. Onda je Maglaju ukinut selam. Onda su partneri SDP-a iz Novog Sada pisali kako u Bosni hodža zavija k'o pas, kako je ubijeno toliko muslimana da je Bosna postala harem. Razvratan odnos SDP-a prema biću Bosne samo je na prvi pogled uzrokovan strašću za poltronisanjem stranim s&h mentorima; onima što bi za genocid optužili pobijene Bošnjake. Tu ima nešto dublje, nevjerovatnije, neshvatljivije. Demonsko. SDP je neiscrpan izvor monstruozne kreativne energije.

Bosnian pitha and serbian gownno

Da li bi iko normalan mogao smisliti narodno veselje 11. jula, na dan tragedije Srebrenice? Da li bi iko normalan mogao na godišnjicu Markala izvoditi kulturno-umjetnički program? SDP je na sedmu godišnjicu tragedije na Kapiji isplanirao narodno veselje na Husinu, terevenku, folklor, pjesme, Titin rođendan, utakmice, ražanj i rakiju, u isto vrijeme kada se održava masovna komemoracija za civilne žrtve rata. Došao je i član Predsjedništva BiH Jozo Križanović, ali na rakiju. Između SDS-ovog orgijanja 11. jula po Srebrenici, i SDP-ovog orgijanja 25. maja po Tuzli – nema bitne razlike. Oni slave smrt, k'o vampiri! Jer neko je morao biti ili totalni četnik ili totalni debil pa da na dan najveće tuzlanske tragedije zakaže narodno veselje! Samo su četnici imali tako raskošnu zločinačku maštu.

Ilustriranje patologije SDP-a je potrebno da bismo razumjeli kako je deklariranje SDP-a protiv Tužbe za agresiju i genocid logičan slijed kvistinske politike. Oni znaju da je Tužba jedina slamka spasa za Bosnu. Pokopavanje Tužbe je pokopavanje državnosti BiH. Jer ako Bosna izgubi smisao postojanja, za deceniju-dvije pretaće potreba za postojanjem bh. države. Genocidna dejtonska tvorevina usmjerena je ka odumiranju bića Bosne. Za Srbiju i Hrvatsku je posve svejedno kada će Bosni doći kraj. Kad god da dođe, njihove su polovice. Jedino realizacija Tužbe može život vratiti Bosni. Ali, Bosna je krcata vampirima, s vana i iznutra.

Posljednjih mjeseci, hvala Bogu, narod otvara oči, ne vjeruje partijskim medijima, misli svojom glavom. Zna za značaj Tužbe. Otud SDP ne smije glasno reći: *Mi smo protiv Tužbe*. Oni komuniciraju zlodjelima, koja valja pretočiti u riječi.

Dakle, SDP je prošle sedmice počinio dva zla koja svjedoče o ambiciji da se Tužba usmrti. Prvo je SDP-ov član Predsjedništva BiH Jozo Križanović počinio antihrvatski i antibosanski gest odbijajući glasati za finansiranje Tužbe. Time je Križanović negirao da je i hrvatski narod bio žrtva agresije i genocida, od sela Ravno, preko Posavine, pa do tuzlanske Kapije. No, Križanović sigurno ne bi bio metnut u Predsjedništvo da ranije nisu procjenjeni njegovi moralni i patriotski antidometi. On je, kao i SDP, dušu prodao za vlast.

Nekoliko dana poslije, kada se ispostavilo da Tužba nema podršku Predsjedništva, na Zastupničkom domu Parlamenta FBiH predloženo je da u dnevni red uđe rasprava o finansiranju Tužbe. Poslanici SDP-a su odbili da se o tome ne raspravlja! Zar rasprava nije demokratski imperativ? Jeste, ali SDP nije demokratska, ni bh. partija, već velikosrpsko govno koje se Tužbe plaši k'o šejtan križa.

Za nastavak procesa potrebno je pišljivih 20.000 dolara. Federacija lijevom rukom može izdvojiti te pare. Predloženo je da se poslanici odreknu po pola plate i time dokažu svoj patriotizam. Ma, jok! SDP je složno, vojnički, sikterisao mogućnost bilo kakve rasprave. Isto bi učinio i SDS.

Br. 53, 29. V 2002.

Povratak otpisanih

Zaslužuje li SBiH harizmu Nijaza Durakovića?

Harisu Silajdžiću je Bog dao da se uoči svakih izbora iščupa iz patriotske hipokrizije i da zaigra na strani pobjednika. Kad je 1996. i 1998. ova zemlja vapila za obaranjem naciokratskih diktatura, on je plovio na minderu Alije Izetbegovića. Kad je 2000. postalo jasno da je Alijina kesa ispuhala, on se prekomandovao u profitabilni saf. I kao satelit SDA, i kao satelit SDP-a, Silajdžić je bivao saučesnik u zlodjelima jedne i druge vlasti. Ni od jedne ni od druge vlasti on se nije ogradio na vrijeme, već je do posljednjeg daha mandata mučio što se izmumi može. I CD-koalicija i SDP-Alijansa, u kojima je SBiH dobijala najviše, bile su kriminalne i antipatriotske. Silajdžićeva šutnja o dva zla kojima je kumovao oduzela je uvjerljivost svakom njegovom progovoru u ime patriotizma i demokratije. Ideološkom travestijom, preferiranjem vlasti nad principima, a nadasve kurvanjskom šutnjom, Silajdžić je izgubio i kredibilitet intelektualca. Pred njegovim očima i zaslugama, SDP-Alijansa je nastavila SDA-ovsko razaranje BiH, a on nije našao za shodno ni slova da prozbori, da se ogradi, da osudi... Bejagi, distancirao se, teško mu u duši, vidi šta se radi, pa bi sad mi trebali suosjećati u njegovom razočarenju. Ne, ponašanje Harisa Silajdžića nema opravdanja!

Nyazya is runing away from SDP-cheniff

Naši politikusi nisu ničim obavezani na pravila ponašanja, jer ih nema ko obavezati. Akademija nauka uzgaja preprirane leptirove, a ostale institucije znanja prepriraju same sebe, za baštinu. Političari su gospodari znanja i imanja. Oni se od izbora do izbora sjete biračkog tijela. Eto, sjetio se i Silajdžić. To što je između izbora, dok se razarala Bosna, gledao svoja, a ne bosanska, a ne patriotska posla – nema mu ko zamjeriti. On će svijetla obraza da išće naše glasove. Da mu se glasanjem zahvalimo na tome što ga se fućkalo za Bosnu.

Silajdžić je, k'o biva, i nekakav pisac, piše priče, recitacije, a i scenarije. Pisci su i Muhamed Filipović, Nijaz Duraković, Zdravko Grebo, pa im pismenost ne služi za mljevenje kahve, već za kultivizaciju stvarnosti. No, Silajdžić je iznad njihovih jeftinih potreba da se spuštaju na nivo novinarskog *probisvijeta*. On je i mit i legenda, i otac i sin, i kad on progovori - rijeke zašute. On je demode, nalik na usku kravatu koju više ni konobari u Zavidovićima ne nosaju; snena zamišljenost je iščezla iz politike, kao i plavuše s bombonjera. Ovdje se bježe bitka za opstanak, svakodnevnica, pa se više nema strpljenja za mudre poze.

Nijaz Duraković je jedan od rijetkih koji nit je znao, nit je htio išta izigravati, već je pisao, govorio, upozoravao. SDP nije razumio da su Nijazove riječi plod ljubavi, a ne netrpeljivosti, da je njegova kritika dar kome se treba zahvaliti, jer je usmjerena ka jačanju SDP-a. Zamislite ljekara koji vam ponudi besplatnu operaciju, da vam spasi život, a vi ga nabijete bokserom i izvrijeđate. Nijaz je očinski SDP-u činio i htio dobro, a SDP se toliko odrodio o sebe, i od Bosne, da je zagubio pamet

i pamćenje. To više nije SDP, već brlog korupcije, izdaje i gluposti koji sebe naziva ljudskim imenom. Nijazu Durakoviću u toj čenifi odveć nije bilo mjesto.

Dijete koje je ogrezlo u heroin lako će mlatnuti roditelje, a roditelji će do zadnjeg tvrditi da je to njihovo dijete, koliko god da više nije. Nijazova roditeljska strpljivost bila je arhetipskih dimenzija. Besmislena, ali uporna. No, otrodeni SDP više nije razumijevao Nijazov jezik. Njima se prikazivalo da ih on to napada. Nijaz je morao progovoriti jezikom koji SDP razumije. A SDP samo shvaća poruke koje se tiču gubitka pozicija. I zbog toga je Nijaz morao otići. Na tuđu listu. Privremeno.

Poetica Lagumggiana

Najveća enigma je - šta je Nijaza moglo privući kičerajskoj pozi Harisa Silajdžića? Pa valjda Nijaz zna razabrati lafinu! Zna i bolest Lagumdžijinu, kojom je i Haris zaražen. Postoje dva momenta koja mogu biti bitnija od ovih prepreka. Prvi da se u Stranci za BiH, kao liderske harizme, patritozimom i mudročću, nametnuli Beriz Belkić i Safet Halilović, koji zavređuju naklonost. Drugi, da je Nijaz dogovorio model angažmana koji neće ugroziti njegovu odanost ideji izvornog SDP-a, jer će autonomno kreirati državnu listu SBiH. Ali Nijazovo vezivanje za SBiH će ovoj stranci donijeti glasove i na drugim nivoima, što je paradoks, jer SBiH to ne zaslužuje.

Ipak, između zločina nad bh. državom koje su počinili SDP i Zlatko Lagumdžija, i tihog saučesništva SBiH – bitna je razlika. Silajdžić, koji je rahat promatrao zločin, ne može se porediti sa Lagumdžijom koji je zločin činio. Od dva zla, Silajdžić je manje.

Dugo se osjećala potreba za radanjem patriotske alternative kvislinškom SDP-u i ucijenjenom SDA-u. Budući da se Silajdžić isprofanisao mijenjanjem spolova, niko nije očekivao da bi on mogao biti upetljan u tako častan posao. Duraković i Silajdžić su na tzv. tajnom sastanku *izrazili zabrinutost za sudbinu BiH i opstanak Bošnjaka*. Prvi je to govorio i prije, a drugi se sad sjetio. Zato u ovom poslu Silajdžić treba svoje lagumdžijsko mjesto ustupiti kolektivnoj volji, jer nam *Staljini* ne trebaju. ...Ako mu je baš stalo do Bosne i Bošnjaka. Drugo, projekat je besmislen ako mu je cilj postizborna koalicija sa SDP-om, ili SDA-om. Spašavanje Bosne traži koaliciju neprofanisanih političkih subjekata, spremnih na odricanja za dobrobit Bosne. Potreban nam je patriotski pokret kome ne treba vlast zbog vlasti, već vlast kao mogućnost da se presiječe umiranje Bosne. Zasad, Silajdžićev i Durakovićev tal nisu širina koja nam treba. To je tek nagovještaj. Potrebna nam je otvorena rasprava u kojoj bi se argumentiralo zašto SDA i SDP više ne mogu sačuvati kičmu Bosne, i zašto nam trebaju nove snage. A u tim novim snagama svako bi se cijenio prema onome što žrtvuje za Bosnu, a ne po onome što je i što bi od Bosne oteo.

Br. 54, 12. VI 2002.

Senad Avdić i *Slobina Bosna* kao fenomen
komunističkog i policijskog novinarstva
u postkomunističkom društvu

Ravnogorci iz *Slobine Bosne*

To što čini Senad Avdić sa proganjanjem funkcionera bivše vlasti isto je kao kad bi se sad pojavio Radovan Karadžić da osudi Ratka Mladića za pokolj u Srebrenici. Pa i on je bio na minderu SDA!

Nikad ne bismo komentirali neku pojavu u novinarskom svijetu da ta pojava nije političkog karaktera, preobučena u novinarski kostim, kao medijska poluga boljševizirane vlasti. Bivši novinar Senad Avdić je svoj spisateljski zanat, kao i stranice lista *Slobina Bosna*, stavio na raspolaganje policijskom režimu SDP-Alijanse. To je pojava koja više ne pripada svijetu novinarstva, već svijetu nakazne vladavine ove staljinističke oliharhije, pa stoga i zaslužuje evidentiranje u magazinu koji se bavi političkim temama. Odnosno, da je Senad Avdić tek novinar, i da *Slobina Bosna* nije policijski bilten, nikada nam ne bi naumpalo da o njima pišemo. Zašto pisati o kolegama koji profesionalno rade naš zajednički posao? O Senadu Avdiću i njegovom policijskom biltenu nužno je pisati kao i o njegovim šefovima Zlatku Lagumdžiji, Alibabi Mumiji, te drugim personifikacijama te izdajničke, kvislinske i antibosanske vlasti. Senad je Avdić politička, a ne novinarska pojava. Jednako kao što se nekadašnje glasilo SKJ *Komunist* nije moglo svrstati u svijet novinarstva, već je sa svojim režimskim perima predstavljalo dio strukture komunističke vlasti.

Volkswagen iz Švrakinog Sela

Bez obzira na to što je Senad Avdić pokušao, i djelomično uspio, svoj policijski bilten prikazivati kao tzv. neovisni magazin, a sebe kao medijskog lučonošu tzv. demokratskih promjena, valja reći da je njegova istinska biografija tek jadni kontinuitet služenja režimu. On nikada nije bio slobodni i neovisni novinar, već oduvijek organ neke partije, neke vlasti, neke hajke. On je medijski dželat koji pod šminkom novinarstva odrađuje pripremu javnosti za sibirsku egzekuciju.

Takav je i začel u inkubatoru Kontraobavještajne službe JNA, da bude robot režima na specijalnom medijskom zadatku. Ko je jednom počeo služiti obavještajnoj službi, nikad se nije iščupao. Tako se ni od Senada A. ne može očekivati da prestane služiti svojim KOS-ovskim konstruktorima i da bude novinar. Sa stanovišta novinarske etike on je sluga, konobar, prostitutka, ali sa stanovišta njegovog formacijskog zadatka on je tek pošten robot i ljuti milicajac, navijen da se prikazuje kao novinar. Čak mu je i priroda išla na ruku, napravivši mu boljooko lice po uzoru na model *volkswagena* iz 1932. godine, što su odmah zamijetili na audiciji u KOS-u, shvativši da ga neće morati šminkati za ulogu novinara. U našem je slavenskom narodu općeprihvaćeno da su ružne cure poštene cure, a ružni muškarci intelektualci, jer se nemaju čim drugim baviti nego štrikanjem i filozofiranjem. Glavni junak naše priče je svoj fizički talent obilato iskoristio jer mu je tvornica VW podarila alikodinamičnu liniju za koju je teško povjerovati da ispod haube krije brkati, staljinistički motor proizveden u crvenom Kragujevcu.

Senad Avdić je savršeni pronalazak šminkernice KOS-a, baš kao i Alibaba Mumija, Lagumdžijin šef AID-a, čija felinijevska pojavnost prije kazuje o pijanduri iz Mjesne zajednice Šiz Selo, nego o utreniranom režimskom egzekturu.

Opće je poznato da je KOS režimske pse regrutirao po jugoslovenskim vukojebinama, gdje se ljudi plaše stati na asfalt, jer su se navikli klizati po blatu. KOS je regrutirao životne autsajdere, presretne zbog šanse da motiku zamjene pendrekom: *lakše je udarat' po insanu nego po zemlji, a i interesatnije je, insan ječi, a zemlja šuti*. Tako je i naš Senad Avdić pronađen u prigradskoj zabiti Švrakinog Sela. Legenda kaže da su agenti KOS-a uskliknuli *Eureka!* kad su pronašli nešto što liči i na tuku i na čovjeka. Potrefilo se i da im je i SenAIDov familijarni background išao na ruku: otac mu je bio muhadžir iz kamenjarske zabiti pored Bileće, iz sela Plane, uboga sirotinja, ona što u krtolu gleda k'o u grumen zlata; blizina sarajevskog asfalta u njima je stvarala tremu, kakvu je imao Nil Armstrong prije nego je sletio na Mjesec; imali su bašču, imali su i kravu, a imali su i to ružno dijete koje je pubertet provelo anal-izirajući kravu. Mali Senad Avdić je za agente KOS-a bio vrhunski pronalazak: seosko porijeklo, provincijalac iz predgrađa, autsajder po familiji, seksualno frustriran. Brdo kompleksa koje se dalo oblikovati za potrebe režima.

Miloševićev muslimanski velikosrbini

Pošto se ustanovilo da nije glup kao što izgleda određen mu je VES da bude telal komunističkog režima. Ko je mogao potkraj 80-tih godina, kad je tamjan gorio k'o roštiljski briket, postati glavnim i odgovornim urednikom glavnog glasila Saveza socijalističke omladine Jugoslavije? Čovjek čije je ime Senad?!! Taj musliman je u pomami srbizacije SFRJ morao biti veći Srbin od patrijarha Germana, veći KOS-ovac od Duška Zgonjanina, pa da ga neko metne na tako visoku poziciju u hijerarhiji komunističkog režima. Biti urednik *Mladosti* bilo je jače nego biti predsjednik SSOJ, odnosno, nekadašnjeg SKOJ-a! *Mladost* je oblikovala mišljenje omladine, kao što su RTVVG i Tanjug oblikovali mišljenje javnosti u SFRJ. Da se ovaj period Avdićeve biografije nekim čudom dogodio 20 godina prije, ne bi se imalo šta reći. No, Avdićeva komunistička karijera je bljesnula u vrijeme ekspanzije nacističkog režima Slobodana Miloševića, u vrijeme Gazimestana i nosanja Lazarevih jaja po Jugoslaviji. U to vrijeme je KOS razmnožavao bošnjačko-muslimanske izdajnike koji bi Bosnu odvratili od puta u samostalnost, i utopili je u *Veliku Srbiju*. Senad Avdić je tada bio kadrovik Slobodana Miloševića.

Još godinama će ostati nerazjašnjenja uloga KOS-ovaca sa muslimanskim imenima u razgrađnji patriotskog fronta i islamizaciji Armije RBiH. Znano je da je KOS u Bosni (p)ostavio svoje robote, među kojima su i oni koji su regrutirani u fočanskom zatvoru, sa zadatkom da razore volju građana RBiH iskazanu na Referendumu. Oni su infiltrirani u ARBiH, MUPRBiH, kako bi u kordinaciji sa s&h agresijom ovdje instalirali šerijatsku glupost, kojom je delegitimiziran patriotski front borbe za RBiH. Oni su pripremili teren za mećanje Dejtonskog sporazuma u tijelo Bosne. E među njima je bio i Senad Avdić koji se u vrijeme agresije najednom našao pod skutima SDA i Alije Izetbegovića i bio, jednako kao i danas, medijska poluga vlasti, one iste koju već mjesecima na stranicama *Slobine Bosne* proganja za tzv. islamski terorizam. Senad Avdić bi podjednako trebao proganjati i sam sebe, budući da su mu tada u Upravnom odboru *SB* sjedili prvaci SDA Edhem Bićakčić, Bakir Alispahić i drugi. Zaboravlja pola miliona maraka koje je SDA uložila u projekat *SB*. Možda je i to novac koji je umjesto za odbranu RBiH, završio u ideološkim i privatnim šlajbucima? Zaboravlja da je po nalogu KOS-a, a u organizaciji SDA, u više navrata boravio među borcima 7. muslimanske brigade, nadgledajući kako traje šerijatizacija ARBiH. Tada nije vidio ni mudžahedine ni *teroriste*. On je dio tog tima koji je tajnim kanalima podstrekavao dolazak

mudžahedina u BiH i satanizaciju bh. patriotizma. I on bi da danas drugima presuđuje za zlo u kome je i sam učestvovao, kao igrač baja iz SDA?! To što čini Senad Avdić sa proganjanjem funkcionera bivše vlasti isto je kao kad bi se sad pojavio Radovan Karadžić da osudi Ratka Mladića za pokolj u Srebrenici. Pa Senad Avdić je služio Slobodanu Miloševiću kao što je služio i Aliji Izetbegoviću, a Aliji je služio kao što danas služi Zlatku Lagumdžiji. Jedino je pitanje da li su sva trojica Senadovih šefova dio istog tala, s tim što je Alija potrošen, pa ga se može derati k'o staru krpju. Jadni Lagumdžija ne zna da bi ga od travestitskog Senada čekala Alijina sudbina, ali je Senad Avdić toliko zaglibio u oralno opsluživanje SDP-Alijanse da je nemoguća njegova transformacija. On je, jednostavno, isto što i Lagumdžija – staljinistička i izdajnička vlast u čijoj je imanenciji da završi u klozetskoj šolji.

Milicajac na novinarskom zadatku

Fenomen Senada Avdića bi trebalo izučavati kao primjer komunističkog i policijskog novinarstva u postkomunističkim društvima. Društva jesu promijenila krpice, ali im je demokratski potencijal ostao isti. Poseban koncentrat ove pojave je u Bosni, u čijoj se slabosti dešavaju razna čuda, pa se začas od žrtve postaje krvnik, i obratno. Fenomen SenAIDov je podatan i za satiru po istinitom događaju, i za film, i za *Top listu nadrealista*. Senad Avdić je nadrastao svoj bijedni policijski život, on svjedoči o mogućnosti nemogućeg – da se jedna moralna hulja, kao agent zločinačkih i totalitarnih režima, preoblikuje prema potrebama svake vlasti koja ga ustoličuje kao bitnog. No, nije on kriv što naše društvo nema kritičnu masu slobodnih i odvažnih ljudi koji bi takve pojave zašuškali na smetljištu komunističke prošlosti. Pošto Bosna ne postoji kao samoodrživo, moralno i etičko društvo, eto, postoji Senad Avdić kao vertikalna naše pismenosti i mislenosti.

To ne znači da u agresiju Senada Avdića i *Slobine Bosne* na našu zemlju treba blehnuti kao u silu koja se ne da zaustaviti. Ovi staljinosaurusi se daju ukloniti tek ako ih se tretira kako i zaslužuju – kao dio ove kvislinške vlasti. Kad ode vlast, otići će i oni, samim tim što nam se neće moći još jednom, po ko zna koji put, prodati pod markicom novog proizvoda. Oni su dosadni kao časovi marksizma i bljutavi kao ostaci komunizma.

Senad Avdić bi morao biti golem mađioničar pa da nakon kraha kriminalnog SDP-a ostane živ. Njegove travestije su doživjele kritičnu tačku, jer se nakon toliko promijenjenih dresova na istom zadatku više nikome ne može prodati kao novinar. On je, jednostavno, milicioner, na zadatku medijskog egzekutora. O tome svjedoči amabaš svaki broj *Slobine Bosne*, u kojoj se već mjesecima vodi kampanja za satanizaciju naše domovine, za binladenizaciju boraca ARBiH, za proganjanje svakoga ko bi Bosni mogao vratiti život.

Dovoljno je samo prisjetiti se ključnih tema u posljednjih godinu dana, kao što su: tzv. alžirska grupa, Pogorelica, ustavne promjene, pakistanski kredit, itd. – pa vidjeti na čijoj je strani bila *Slobina Bosna*. Na strani istine nije, ali jeste na strani KOS-ovskog projekta preoblikovanja agresije na RBiH u tzv. građanski rat. Sjetimo se da su ovi ugurzusi izdali specijalni broj, i masno ga naplatili, posvećen divljačkoj ekstradiciji tzv. alžirske grupe; sjetimo se da su veličali tzv. ustavne promjene i betoniranje genocidnog entiteta; SenAID je u uvodniku napisao *da se Petrić, na žalost, susreo sa balkanskim primitivcima*, žigošući sve one koji su ukazivali da Petrić betonira rezultate genocida; objavio je na desetine tekstova u mudžahedinima, kao o najvećim zločincima, a istovremeno je u zvijezde kovao četnikušu Cecu Ražnjatović, suprugu koljačkog pseta Arkana; afirmirao je srpske zločince, poput Mauzera, pravdajući to *prodorom SB na tržište RS*; upravo proganja naše ljude koji su kršili embargo na uvoz oružja, valjda misleći da smo trebali čekati da nas četnici i ustaše pokolju; iz broja u broj veliča Ljubišu Markovića, prvog u sarajevskih Bošnjaka, kojemu je bošnjački mazohizam toliko inspirativan

da svako malo iz šege Sarajevu opali šamarčinu, kakva je ona sa brisanjem stoljećima starih toponima našeg glavnog grada... Lista medijskih i patriotskih zločina koje je počinio Senad Avdić u okviru policijskog projekta *Slobina Bosna* – nepregledna je. On je agresor na našu zemlju, samim tim što kroz stotine tekstova abolira i legalizira zločine Radovana Karadžića, a 200.000 naših ubijenih života pogani optužbama za *terorizam*.

Zasad jedino treba pamtiti, bilježiti i kao muzejsku vrijednost čuvati zla koja našoj zemlji nanosi policijski projekat *Slobine Bosne*, čiji su nosioci Senad Avdić i Bakir Hadžiomerović zv. Bezistanče, u korelaciji sa probuđenim komunističkim akrepima u doskora časnom *Oslobođenju*. Oni su moralna i patriotska kuga koju treba uočiti i zatočiti u karantin povijesnih iskustava, baš kao što civilizacija pamti i u karantinu čuva iskustva komunističkog zla. Oni su *Ravna gora* u pamćenju Bosne.

Br. 55, 26. VI 2002.

Glasanje za poraz

SDP je imao zavidan broj glava, ali se sveo na jednu, zalizanu gelom, koja je stekla moć da druge glave odvrće i zavrće k'o šarafe. Da li su sve te glave mogle razglaviti tu jednu? Eto, pokušao je Nijaz Duraković, ali ga niko nije podržao; svi su gledali u svoju guzicu.

Da li je za SDP, i za Bosnu, korisnije da SDP izgubi ili pobjedi na oktobarskim izborima? Odgovor je jasan svima izuzev SDP-ovcima koji su do grla u kriminalu i izdaji Bosne, i koji bi u slučaju poraza morali hodati trećom stranom ulice. Još jedna uboga sorta ne može razumjeti da je odrođeni SDP štetan i za ideju SDP-a i za opstanak Bosne. Riječ je crvenim nostalgicima, čija je bol za sretnim vremenima socijalizma opravdiva, ali im je debilna ta bezrezervna, nekritička podrška SDP-u, ma kakav da je. Mentalni sklop ovih fanova *druga Staljina* montiran je u vremenima kada je partija bila najpametnija, tobejarabi, poput Svevišnjeg. Oni ne mogu razumjeti da je samo Bogu dopušten monolog, a da su sve ovozemaljske zavrzlake podložne dijalogu, kritici, promjeni, kako bi se svijet učinio boljim. Svako slijepo vjerovanje u sukobu je sa mehanizmom evolucije, čiji se točkovi odmotavaju na selekciji negativnosti. Dakle, ako nam treba zdrav SDP, a treba nam, onda je do tog cilja moguće dobaciti samo obračunom sa bolesnim SDP-om. Pošto do obračuna ne može doći unutar SDP-a, jer su unutarstranački mehanizmi kontrole upetljani u mrežu bolesti, preostaje samo jedno ishodište: SDP mora izgubiti izbore! I to zahvaljujući svojim članovima i fanovima koji će razumjeti da odbijanjem da glasaju za svoju oboljelu stranku pomažu njenom ozdravljenju.

Living in Gold Hemoroides

U dimenziji u kojoj su se kosmičkim ritmom sklopile kockice za pobjedu SDP-a na prošlim izborima, toliko je krkanska pronevjera povjerenja koje je dato SDP-u. Jedna ogromna revolucionarna energija, krcata patriotizmom, željom za promjenama, za svrgavanjem nacionalističkih ubleha, stavila se u službu SDP-a. Mediji, nevladine organizacije, neovisni intelektualci, svi oni su puhali u jedra promjenama koje bi značile ustoličenje poštene i patriotske vlasti. Ni u najružnijem snu nije se moglo očekivati da će kriminalna vladavina SDA ostati kao uzorit primjer u odnosu na moralnu i patriotsku provaliju u koju je SDP survao bh. stvarnost.

Nevjerovatna je razlika između biserne čistote te energije koja je SDP dovela na vlast, i profilerske kanalizacije koja je izbila na površinu čim je SDP zasjeo na vlast. Biće da su oni što su gurali SDP ishaultinirali ono čega nema, a da je SDP iznutra već bio toliko truho da ne razumije da je na vlast metnut da služi, a ne da pljačka, prodaje i satanizira Bosnu i Bošnjake. Kao što su nacionalističke stranke došle na vlast bez ikakve logičke potrebe, na nekritičkom talasu rušenja

komunizma, tako je i SDP guran više zbog želje da se kazni ulitana vlast, nego zbog samog SDP-a. S druge strane, ta orgomna podrška, koju su moralno i materijalno, bez stida od pristrasnosti, gurali OHR i OSCE, stvorila je od SDP-a demokratskog truta. Njima je vlast došla žnako. Kako došlo, tako i oš'lo – kaže narod. SDP nije ničim uslovljen da ispoštuje ukazano povjerenje. *Krug 99* je još u startu promovirao da SDP-Alijansa *nema alternativu*. Kao ni Bog, tobestakvirullah. Zastupati glupost da ma koja vlast nema alternativu samo je dno pameti, a pogotovo intelektualizma. Ispostavilo se da su se neovisni intelektualci i mediji, koji su činili infarstrukturnu tzv. demokratskih promjena, očas obikli na parajli ovisnost pod skutima vlasti. SDP je tako ostao u uvjerenju da su bolesti korupcije, izdaje, policijske države, itd., zapravo, blagodeti, samim tim što nemaju alternativu.

Ovdje dolazimo i do nužnog pitanja unutarnjeg funkcioniranja stranke. Svaka stranka koja je bazirana na liderstvu, a ne na liderstvima – bolesna je. Dugoročno, osuđena na propast. Jer, *društvo jednog lica* nužno stvara ambijent demokratske retardiranosti, zatvara dijalog, blokira mogućnost selekcije gluposti i sankcije za odgovornosti; ovaj u BiH dominantan koncept funkcioniranja političkih partija takođe je suprotstavljen pravilu evolucije, jer majmun vazda ostaje majmun. SDP je imao zavidan broj glava, ali se sveo na jednu, zalizanu gelom, koja je stekla moć da druge glave odvrće i zavrće k'o šarafe. Da li su sve te glave mogle razglaviti tu jednu? Eto, pokušao je Nijaz Duraković, ali ga niko nije podržao; svi su gledali u svoju guzicu. Ta prestrašena šutnja bila je prvi znak da je SDP okupiran autokratskom logikom. Ako je *otac* Nijaz tako okrutno kažnjen zbog slobode govora, drugi bi bili zbrisani s crvene karte. A brate lijepi, bolje je stanovati u Lagumdžijinoj guzici, uživati u blagodeti hemoroida, nego ostati siročće, k'o Nijaz.

For pigs, against sellam

Bilo kako bilo pred nama je, u nama je, jedna gadna bolest, prema kojoj ne treba imati milosti, tim prije što je izrasla na zdravom patriotskom i demokratskom tkivu. Kampanja koja slijedi biće povod da se sačini hronika zla vladavine SDP-a, u rasponu od okretanja krmadi u bošnjačkim selima u proljeće 2000., ukidanja selama u Maglaju, preko bezbroj kriminala u kojima su brke omastili SDP-ovi gulanferi, pa do antibošnjačkog stampeda u slučajevima tzv. alžirske grupe, Alijine slike s Bin Ladenom, Pogorelice, oružja za Izrael, itd. Poseban fenomen u SDP-ovoj vladavini zla jeste hitro uvezivanje sa mafijom iz prethodne vlasti, što se vidi kroz zaštitu kadrova SDA koji su do grla u govnama organiziranog kriminala. To mafijaško jedinstvo u ideološkim razlikama nije moglo biti zasnovano ni na čemu drugom osim na kontinuitetu pljačke naroda.

Ovaj tekst je ponajviše upućen SDP-ovcima koji bi trebali razabrati da je njihova stranka okupirana iznutra, i da je njena čast uprljana kroz talove sa mafijom iz SDA. Ali i kroz političku trgovinu sa razarateljima BiH. To više nije SDP, to je samo ambalaža iz koje je prognan duh socijaldemokratije, pravde, patriotizma, antifašizma, istine i svega onoga što smo podrazumijevali pod časnim imenom SDP-a. Neokaljani članovi SDP-a nemaju nikakvog razloga da glasaju za nešto što više ne postoji, a što se može opet roditi tek ako SDP popije poraz za otrežnjenje i transformaciju. Vrhunac odanosti ideji SDP-a danas je borba za izborni poraz SDP-a.

Br. 56, 10. VII 2002.

SREBRENICA (1995. – 2002.)

Kad zaboraviš 11. juli

(odlomak)

Naših pet minuta je trajalo sedam godina. Na sedmu godišnjicu Srebrenice napuštaju nas UN i SAD. Ostajemo u Republici Srpskoj. Ovo nalikuje na kaznu. Jer smo napustili sve naše Srebrenice, naivno vjerujući da je budućnost u zaboravu.

Samo se Božijom voljom mogla susresti godišnjica srebreničke tragedije sa danima u koje se iz BiH povlači Misija UN-a, uz najavu povlačenja američkog vojnog i mirotvornog prisustva u BiH. Zločinci se vazda vraćaju na mjesto zločina, pa i kalendarski. Vraćaju se i žrtve, ako nisu upamtile šta im se i zašto dogodilo. U dane koji zovu na pamćenje žrtava najvećeg masovnog masakra nakon Drugog svjetskog rata, nama se predskazuje ono što smo još u Dejtonu morali znati – da je Svijet gubav, krvoločan, bahat, primitivan, i da kao takav ne može biti dobrohotan nosilac naše sudbine; mi, kao i svako ljudsko biće, ovisimo od toga koliko umijemo pamtili guje koje su nas izjedale. Pred nama je Srebrenica, kao i prethodnih godina, ali danas s bitnom razlikom; ako se prethodnih godina 11. juli mogao prezirati kao *seljakluk, podrivanje demokratskih promjena, istine, pomirenja i povjerenja*, e danas je taj fukarluk došao do kritične tačke: nema više. Vrijeme je da razumijemo da se naš usud nije pomakao dalje od Srebrenice. Zašto?

Sudbinska sigurnost Bosne i Bosanaca nije se pomjerila s mrtve tačke u odnosu na vrijeme pred agresiju na RBiH. Mi smo opet telad. Zalud desetine hiljada ubijenih, silovanih, obogaljenih, raseljenih. Zalud bol. Ništa nismo naučili, ništa upamtili. Dato nam je sedam godina kakvog-takvog mira da pokušamo političkim sredstvima stvoriti sigurnost za Bosnu i sebe. Nismo ništa učinili. Sedam godina je bačeno ni u šta. Sad je vrag došao po svoje, da nam opet naplati školarinu, a na nama je da li ćemo s kamatama učiti pravila opstanka, ili ćemo skončavati u ambijentu nestanka.

Sve što je božijom rukom stvoreno ima jasna pravila opstanka. Ljudski život traži iskustvo, učenje na greškama, uklapanje u okolinu, kako bi mogao funkcionirati. U protivnom, stižu opomene, pa kazne. Tako je i sa narodom, i sa zemljom. Ni Svijet, ni Bosna, ni Bošnjaci, ne uklapaju se u pravila univerzuma. UN su sudjelovale u zločinu nad Srebrenicom, a da za to nije procesuiran ni jedan od njihovih predstavnika; Kofi Anan je čak dobio Nobelovu nagradu za mir, iako je očita njegova odgovornost za Srebrenicu. UN su tri i po godine držale embargo na oružje bosanskoj Vladi, što je suprotno Povelji UN-a, i što ima konkretno značenje saučesništva UN u genocidu i razaranju bh. multietničke paradigme. Računi za počinjeno zlo uvijek stižu s kamatama. Širom Svijeta su izbijala krizna žarišta čiji se faktor nasilja ugledao na krhkost međunarodnih principa smravljenih u Bosni. Svjetska hipokrizija, po kojoj je zločin negdje zločin, a negdje *antiterorizam*, prelila se u druge dijelove Svijeta i uzdrmla *novi svjetski poredak*.

U tom pravilniku zločina i kazne lakše ćemo razumjeti sami sebe; nas je odsustvo unutarnjeg morala, upravo na godišnjicu Srebrenice, vratilo pred novo suočenje sa bolom, ne bi li možebit shvatili kako se od svoje sudbine, date drugima na punomoć, nikud ne može pobjeći.

Danas je valjda i pticama pod džamijskim krovovima jasno da je državno rukovodstvo RBiH trampilo Srebrenicu za obruč oko Sarajeva. Brojni dokazi, koincidencije, nevjerovatnosti, svjedoče da je rukovodstvo SDA do grla uronjeno u trgovinu koja je izmakla kontroli. Bilo je, navodno, dogovoreno da četnici *osvoje* Srebrenicu, a ljude puste prema Tuzli. Pošto su već dotad Karadžić i Mladić promovirani kao zločinci, oni su iskoristili lakovjernost bošnjačkih debila i masovnim likvidacijama ih uvukli u saučesništvo u zločinima. Na isti način su u zločin uvučeni i međunarodni faktori, a poglavito francuska Vlada, koja je bila izvršni producent ove trgovine sa neplaniranim posljedicama.

(...)

Ta sila univerzuma koja nam vazda potura kontrolne iz sudbinske matematike posebno je osjetljiva na one koji su pred iskušenjem da se odupru zlu. Dakle, nisu u našim životima sporni nosioci zla, oni su svakako jahači apokalipse, sporni smo mi koji smo imali obavezu da nešto učinimo sa krvavim iskustvom. Da naučimo. Bosanske žrtve su preživjele Bosance obavezivale na misiju. Ignorirati to iskušenje, znači dovesti se u poziciju da ti se do u nedogled ponavlja isti sudbinski obrazac. Malo bi se koji magarac dvaput opekao, recimo, na užarenu ringlu. Malo koji civiliziran narod ne bi uočio svoju šansu, upravo na tome što su mu svi, i pred Bogom i pred Svijetom – dužni. Umjesto da narednih stoljeća svakog jutra svima nabijamo na nos to što su nas izložili genocidu, mi smo krenuli po Svijetu da se izvinjavamo zato što smo bili ubijani.

(...)

Temeljni krivac za procese bošnjačkog poganjenja bošnjačke žrtve jeste bošnjačka inteligencija! Narod ne mora znati čitati ni redove, ni između redova, ali Bošnjaci imaju ljude koji razumiju sve o čemu govorimo. Zašto oni šute? Zato, burazeru, što su kupljeni k'o zadnje prostitutke, zato što su strašljivi k'o šumski zečevi, zato što sa papirima na kome piše da su doktori, profesori, titulaši – bošnjački narod može obrisat dupe. Njihov intelektualizam ničem ne vrijedi, jer ova zemlja od tih slova nema nikakve koristi. Oni su bili dužni organizirati akademsku pamet u dijalog, odrediti strategiju, prepoznati udare i odrediti odbrane, kako se Bošnjaci ne bi doveli u poziciju da ih se Srebrenica tiče koliko i avionska nesreća u Bangladešu.

Zato nas evo iznenada pred vratima svoje tragične priče. Naših pet minuta trajalo je sedam godina, u kojima smo, slušajući i slaveći Cecu Ražnjatović, pokušavali pobjeći od žrtava, od bola, od nedoraslosti. Umjesto da smo razumjeli da nam je dejtonski mir dat da ucjenjujemo, zanovjetamo, tersimo, i da bučno tražimo bosansku Bosnu, u interesu stabilnog mira, ustavnog ukidanja genocidnih rezultata kojima se podriava, recimo, stabilnost Balkana. Mogli smo se do mile volje pozivati na Srebrenicu i obavezivati kojekakve Petriče na šutnju, i na našu demokratsku i civilizacijsku volju.

Pošto nismo ništa tražili, pošto smo se kurvali u raznim pozama, stanje je ostalo po mjeri dogovora iz Karađorđeva. Ovog časa više nismo bitni. Amerika se povlači, povlače se UN, ostajemo sa podijeljenom Evropom koja će preko naših grobova mjeriti svoje jal srpske, jal hrvatske interese. Evropa će stabilnost BiH graditi na titranju Republici Srpskoj. Što se njih tiče, ovdje bi dobro došao još jedan

rat, da konačno nestane bošnjačkog problema sa krstaškog lica Evrope. Da nas se konačno kutarišu. Iskustvo nas uči da se mir začas može okrenuti u rat, i to nikad ne treba zaboraviti. Ne zbog rata, već zbog mira, jer je priroda uređena tako da slabi bivaju magnet za agresivne. Onoliko koliko smo spremni da se odbranimo, toliko će biti manje šanse da nas se opet napadne. Činjenica je da danas i vojno i mentalno ličimo na istopljene čvarke u crijevima Predraga Gojkovića Cuneta.

Srebreničke tragedije se, stoga, ne treba prisjećati u formalnom značenju, jer je to odveć degutantno u odnosu na sve što bi Srebrenica u našim životima morala biti. Kad znamo da je od Srebrenice napravljen ogavan biznis, da su se na tzv. humanitarnoj pomoći bogatili upravo oni koji preziru i ignoriraju srebreničku golgotu, onda je uistinu isprazno 11. jula samo se pomoliti za duše ubijenih. Treba govoriti! O tome šta nam mora biti Srebrenica, a šta nam danas Srebrenica nije. Jer ako svoje opoganjene duše ne očistimo suštinom Srebrenice, njenim značajem za našu sve neizvjesniju budućnost – neće nam biti spasa. Da bismo opstali, mi moramo postati ono što higijena prirodnih zakona od nas traži. Mi moramo biti Srebrenica, da nam se Srebrenica više nikad ne bi dogodila.

Br. 56, 10. VII 2002.

Magareće godine

Hoće li se bosanski mrtvac probuditi kad sazna da će Kosovo gruntovati Albanci, a da će svesrpski gubitak biti kompenziran pripajanjem genocidnog entiteta Srbiji?

U svjetskom medijskom prostoru Bosna je oslovljena kao baza tzv. islamskog terorizma. Kada je 1992. grunula agresija, u svijetu smo imali čist obraz, pa nam ipak niko nije htio pomoći. Danas nam je obraz oklevetan, binladenovski je, pa bi nam i eventualna ratna sudbina bila afganistanska. U svijesti primitivnog javnog mnijenja, mi smo oni što ugrožavaju svjetski mir, pa se zbog novog klanja naših vratova pogotovo sad niko ne bi ni počeošao. Koga je uopće briga za istinu!

Od 11. septembra čovječanstvo skončava na produkciji laži. Bez serijske proizvodnje tzv. islamskih terorista, holivudski spektakl ne bi imao pogonsko gorivo. Niti bi projekat iz Karađorđeva ugledao debelu šansu za svoj hitri završetak. Opasna je količina ljage bačena na bosansko pravo na život. Te laži su nas sa pijedestala planetarne žrtve survale u brlog zla. Eto, izmišljeno je i da su tzv. islamski teroristi htjeli likvidirati jal Mesića, jal Koštunicu. I, nikom ništa. Pa, majku mu, dokle?! Hoće li konačno neko snositi odgovornost za te dimne bombe? Ili uhapsite te teroriste, ili uhapsite sebe!!! Zasad je jedini terorizam u ovoj zemlji to isprazno, lažno, kurvanjsko optuživanje ove napaćene zemlje, i njenih poštenih ljudi, za taj jebeni terorizam!

Xallabucka near Wathickan, tj. Sandokan

Analizom medijskog tretmana svih dosadašnjih izmišljenih slučajeva, od Alijine slike sa Bin Ladenom, preko Pogorelice, pa do ove posljednje gužve, dalo bi se ustanoviti da su te halabuke same sebi cilj. A zašto i ne bi bile? Halabuke proizvode sliku o terorističkoj Bosni, one stvaraju ambijent straha, a strah sasijeca noge svakom pokušaju da se ruše rezultati agresije, iza kojih i sada stoje jedini istinski teroristi u BiH: četnici i ustaše. Ako je svjetski plan da se stabilnost BiH gradi eliminacijom bošnjačkog faktora, na temeljima dinamita iz Karađorđeva, onda je jasno ko ovdje smeta. Remetinac su Bosanci, poglavito Bošnjaci, koji bi nakon sedam godina dejtonskog drkanja mogli izgubiti strpljenje; mogli bi se organizirano suprotstaviti tom očitom sudjelovanju UN-a i Evrope u betoniranju rezultata genocidne agresije. Kako ih preventivno zaustaviti? Sataniziranjem. Ubrizgavanjem straha. Implementiranjem svijesti da bi ih svaki nesmotren pokret mogao koštati novog genocida, i nestanka. Ovako će nestati, ali mirnim putem, bez krvi.

Sataniziranje Bošnjaka nosi dvostruku korist za zapadnu politiku. Prva je u saznanju da tzv. islamski teroristi ne žive baš u afričkim i azijskim pećinama, već ih ima i na asfaltu, zubli Vatikana. Druga je u suzbijanju bosanskog demokratskog otpora uništenju BiH. Kad razumijemo imperijalističku moć klevete, neće nam biti ni do kakavih redefinicija Dejtona, već do glave na ramenima. Vidjeli smo

posljednjih mjeseci kako lete bošnjačke glave, k'o kokošije u *Agrokomercu*. Na prste jedne ruke se mogu nabrati ljudi koji su digli svoj glas protiv nove 1948. Korupcija i prostitucija caruju bosanskim društvom, bogati su zaraženi prodajom Bosne, a siromašni strahom da bi mogli postati roba. Vlada ugursuzluk, a moral skončava u strahu da ne bude otkriven, i optužen za terorizam. U suštini, mi smo mrtvi.

Weressya goes to the xawa

Kao što smo ranije govorili, cilj je umrtviti bosanski patriotski faktor do mjere da nije u stanju pružiti nikakav otpor zvaničnom konstatiranju bosanske smrti. Napad na Ameriku samo je poslužio da bosanski kudret-sahat brže odšljaka. Uskoro ćemo se suočiti sa zapadnom inicijativom da se balkanskim granicama dadne konačni karakter. Kosovo će gruntovati Albanci, a svesrpski gubitak će biti kompenziran pripajanjem Republike Srpske Srbiji. Hronično naivno vjerujemo i u potpise sa tzv. Sarajevskog samita, a na Zapadu vrvi od diplomatskih aktivnosti da se otvori pitanje balkanskih granica. Dok bh. diplomatija na čelu sa Zlatkom Lagumdžijom po svijetu izmišlja terorizam u BiH, srpska diplomatija veoma uspješno okuplja centre moći oko ideje zamjene Kosova za RS; oni su, bre, tandem. Šta znače sarajevski potpisi o poštivanju granica? Isto što je značilo i međunarodno priznanje RBiH. Ništa, jer se sve da preoblikovati, ako nema otpora. Tako je, zahvaljujući ucijenjenoj bošnjačkoj politici, od gotovine napravljena veresija, a od veresije će nastati hava.

Yebbe se Bege

Dok se samozadovoljavamo budalaštinom da nas ni deset genocida nije moglo uništiti, iako smo stjerani u tri indijanska geta, nad nama se nadvija mrk oblak konačnog (samo)uništenja. Onima što nam kroje the end bezbeli ličimo na neizlječive duševne bolesnike. Šta nam god učiniš, mi ćemo naviti narodnu muziku i reći: *Jebe se Bege*. Bošnjački mudraci će u tome pronaći vezu sa miroljubivim bogumilima, jer i njih je handrio ko je stig'o, pa su skončali u rijetkim historijskim spisima. Tako ćemo i mi ipak ući u historiju, uzinad, nek' dušmani pocrkaju. To što nas neće biti, manje je bitno u odnosu na historijski i naučni kontekst.

Jakako, teško se miriti sa debilstvom u svojoj avliji. Otud pokušaj da spasemo makar nešto od svoje ljudske časti. Makar da kažemo da razumijemo šta nam se događa. Oko nas je hičme strašnih laži na koje bi trebalo reagirati. Novina bi bila tijesna da se odgovori na sve opasne gluposti kojima nas tetoviraju.

Eto, kad smo već spomenuli tu halabuku oko atentata na jal Koštunicu, jal Mesića, ilustrativno je citirati jedan državotvorni policijski medij koji je o ovome izvijestio sljedeće: *Pretpostavke SFOR-a da se planiraju atentati na strane zvaničnike su vjerovatno istinite jer gdje ima puno oružja a malo novca, ljudski život ne vrijedi gotovo ništa*. Pa u vražiju mater! Kakve to veze s pameću ima!

Ima, jašta neg' ima. Zašto? Zato što magarca možeš optužiti za terorizam, a on će i dalje mrdati ušima. Naša je mlitavost uzrok svih naših nevolja.

Br. 57, 24. VII 2002.

Slobina Bosna na policijskom zadatku
proganjanja bh. intelektualaca

Pisoarisanje bosanske pismenosti

Policijske nakaze iz *Slobine Bosne*,
poput nacističkih egzekutora, izvače ljude iz stroja,
iz života, i žigošu ih režimskim pečatom ljage.
Jučer Marko Vešović, danas Gradimir Gojer, sutra...

Papci, tj. seljoberi iz *Slobine Bosne* u svojoj pišalačkoj misiji imaju iste metode djelovanja koje su koristili Gebels, Berija, Karadžić i njima slični, a koje danas koriste *borci protiv terorizma*. Metodologija fašizma se zasniva na računici da je intelektualna masa isuviše letargična, konformistička, samosvoja, da bi branila opće vrijednosti. Primitivizam i agresivnost se isplate, jer im nema ko stati u kraj. Pogotovo ako iza te navale seljakluka stoji policijska država, kakav je slučaj sa *munjevitim* spojevima *Slobine Bosne*. Dramaturški obrazac fašizma funkcionira na aktivnoj relaciji od primitivaca prema žrtvi, odnosno na pasivnom stanju žrtve prema agresiji. Između kabadahija i žrtava stoje amorfne intelektualne jadinke, koje iz straha da ne postanu žrtve nemaju volju da bilo šta štite. Milioni Jevreja su u Hitlerovoj Njemačkoj ugušeni u gasnim komorama, ali nikome nije naumpalo da digne svoj glas u odbranu humaniteta njemačke nacije. Srbi su klali, silovali, palili, ali je tek nekoliko srpskih imena ustalo da brani čast srpstva. To su uglavnom bili srpski pisci u egzilu, daleko od Dražine Crne ruke. Slično je danas u Americi. Tako je danas u našoj zemlji, gdje *Slobina Bosna*, poput nacističkih egzekutora, izvači ljude iz stroja, iz života, i žigoše ih *munjevitom* zvijezdom.

Koncetrancija nakaznih likova

Kad pogledate Zafranovićev film *Okupacija u 26 slika*, u kome ima ona grozomorna slika mučenja Jevreja u autobusu, uočit ćete nevjerovatnu sličnost između filmskih koljača, i likova koji danas čine *Slobinu Bosnu*. Zafranović je išao prostom logikom: face koje su dočekale svojih pet minuta da svekolike frustracije izdignu na pijedestal patriotizma moraju biti nakazne, buljave, histerične. Egzekutori izgledaju baš onako kako ih mali Perica zamišlja. Oni su manijakalni tipovi koji bi u normalnom vaktu ostali na marginama stvarnosti, a duhovni život bi imali po parkovima, skidajući gaće i strašeći djevojke. Nenormalna vremena takve ublehe izbacuju u prvi plan, jer je bolesnom režimu potreban bolestan sluga, koji će pronaći sebe u proganjanju zdravih čelija društva. Otud nije nimalo slučajno što se umjetnička vizija Zafranovičevog filma ovaploćuje u bosanskoj stvarnosti, u *Slobinoj Bosni*, kao centru policijske govornare. Teško da igdje u BiH, na jednom mjestu, ima toliko nakaznih pojava, ašićare patoloških likova, rugoba i smradova, kao pod krovom redakcije *Slobine Bosne*. Semantičko jedinstvo zloduha i nakaze tamo je dovedeno do savršenstva.

U normalnim vremenima Senad Avdić bi imao perspektivu da glumi tuku u crtanim filmovima, a amidžić mu Edin Avdić da glumi glavni lik u trilerima Som 1,2,3. Metilj, kao eminencija ove zahodske duhovnosti, mogao bi glumiti svoje

prezime. Bilo bi sevalo prema historijskoj nauci sakupiti nekako njihove slike i poredati ih na plakat, kao što su poredane one američke bradonje. Oči u oči s nakazama, uočili bi prije s kakvom bagrom imamo posla. Njihovi fašistički tekstovi to odveć dokazuju, ali bi vizualni doživljaj kompletirao čitalačko uvjerenje.

Šta da se radi s ovih čalovina? Iz broja u broj oni vrše agresiju na bosansko dostojanstvo, na čast, na neke ljude koji svojim djelom zavređuju doživotno poštovanje, a bivaju izloženi pijačarskoj, uličarskoj, patološkoj harangi. Očito je da u bosanskom društvu nema snage za suprotstavljanje ovom medijskom fašizmu. Zašto bi neko ustao da brani nekoga, kad zna da će u toj odbrani ostati sam, i da će se dizanjem glasa metnuti na odstrijel budaletinama iz *Slobine Bosne*? Ljudi još ne razumiju da će se, ako Bosna opstane, prošlost vagati po tome koliko su te proganjali policajci u liku tuke, soma i metilja. Pismeni su isprepadani, ne toliko tukom i somom, koliko spoznajom da ih nema ko zaštititi. Da smo normalno društvo, koje ima svijest o odbrani svojih vrijednosti, svojih znamenitih ljudi, dogodilo bi se da grupe intelektualaca potpišu proglose u odbranu onih koje cijene. A pošto smo društvo u kome caruju debilne sujete, u kome smo svi najveći, niko ni za koga neće učiniti ništa. Čak šta više, računa se palanačkom logikom da je napad na nekoga dobro došao, jer je manje konkurencije. ...Sve dok Hitler ne zakuca i na naša vrata. Tada ćemo biti sami, kao što je bila sama Bijeljina dok smo u Sarajevu govorili kako rata neće biti. Fašizam se zaustavlja na tuđim, a ne na svojim vratima.

Haranga na one po kojima se prepoznajemo

Ovaj tekst je potaknut odvratnim napadom *Slobine Bosne* na jednog od ljudi po kojemu se prepoznaje bosanski kulturološki identitet. Otiđite u Beograd, Skoplje, Podgoricu, Ljubljanu, Zagreb, Maribor, Split, Dubrovnik, Varšavu, Rijeku, Bitolu..., pa će vam reći ko je Gradimir Gojer. Njegovo rediteljsko ime utkano je u teatarske identitete ovih gradova. Oko 80 režija u BiH, oko 10.000 tekstova na stranicama kulture, stotine kulturnih manifestacija, preko 30 godina tragovlja u kulturi naše zemlje. I onda, pojavi se nakav balavac, som, Edin Avdić, koji pod milim bogom ništa ne znači, pojavi se takva protuha da užasnim uvredama oljaga ime i djelo Gradimira Gojera.

Taj bezveznjaković je svojedobno na isti način oljagao Marka Vešovića. Naš veliki pjesnik je, kao i Gojer, ostao na vjetrometini patološke gadosti. Edin Avdić je ljagao i prvu bh. operu, uprkos brojnim hvalospjevnim stranim kritikama, napisavši, uz brojne baljezgarije, da se u Zagrebu *Hasanaginica* prodavala sa gaćama i čarapama. I, nuto čuda, prije dva broja *Slobina* je *Bosna*, poslije gostovanja prve bh. opere kod *Stjepana Kosače* u Mostaru, sročila hvalospjev o *Hasanaginici*, kao da prethodno nije vodila rat protiv ovog projekta, tvrdeći da je to marketing SDA. Kad može Edin Avdić biti i *ekspert* za kulturu, i *ekspert* za srednji istok, može vala i *Hasanaginica* biti i vaka i naka. Očito da je riječ o totalnoj budali koju ne treba uzimati za ozbiljno, ali je treba evidentirati kao psihijatrijski i munjologijski slučaj.

Vratimo se Gojeru. Koljači su danas pred njegovim vratima. I da nije tako, Gradimir Gojer zaslužuje odbranu. Kao i Marko Vešović. Kao i mnogi drugi po kojima je pišao Edin Avdić, svodeći njihov značaj na funkciju pisoara. Zbog ovih ljudi Bosna ima smisla. Ako izgubimo te ljude, izgubili smo zemlju. Njih brani njihovo djelo. Ali njihovo djelo ne brani nas. Jer mi smo glavne žrtve harange na ljude po kojima se prepoznajemo.

Br. 57, 24. VII 2002.

PODSJEĆANJE
Bosanski duh u književnosti - šta je to? (1967 – 2002)
Trideset i pet godina od pojave najznačajnijeg eseja u bh.
kulturnoj i političkoj historiji

Strategija Bosne

Zahvaljujući Muhamedu Filipoviću 1967. godine
su pokrenuti kulturni i politički procesi
koji će dovesti do buđenja bosnosti i definiranja bh. državotvorne
autentičnosti, a u konačnici i
do međunarodnog priznanja RBiH

Ove godine se navršilo 35 godina od objavljivanja kultnog eseja Muhameda Filipovića *Bosanski duh u književnosti – šta je to?*. Nikada ni jedan autorski tekst objavljen u Bosni, o Bosni, nije za i na Bosnu imao tako krupan uticaj kao ovaj. Sigurno je da je bivalo i da će biti i snažnijih tekstova, pa i od samog Filipovića, ali se ovaj pojavio u nevjerojatno čiji mu je kontekst dao osobine historijskog dokumenta.

Povelja Kulina Bana ili Deklaracija ZAVNOBiH-a jesu sveta slova bosanske državnosti, kao historični međaši volje da Bosna bude državom. Ali, Filipovićev *Bosanski duh* je individualni, revolucionarni, terslučki, autorski istup, koji je po pozitivnim posljedicama blizak utjecajima kakve su za bosansku državost imale pomenuta Povelja ili Deklaracija. Dakako, onima što na sarajevskim ulicama danas vide živog i zdravog Muhameda Filipovića ova će teza izgledati pregonjeno, no, lako je pokazati da je Filipovićev revolucionarni istup iz 1967. godine imao neprocjenjiv značaj za potonje procese buđenja bosnosti i definiranja bh. državotvorne autentičnosti.

Bosanska hereza

U vrijeme kad je pisan Filipovićev *Bosanski duh*, potkraj 1966. godine, bile su rasplamsane srpske hegemonističke ideje po kojima je od Srbije, Crne Gore i BiH trebalo načiniti jednu republiku. Tezu da je jugoslovenska federacija preglomazna, i da bi se utapanjem BiH u beogradski aparat pospiješila funkcionalnost SFRJ, gurali su Aleksandar Ranković i Cvjetin Mijatović. Poslovično poltronska muslimanska javnost u BiH uglavnom je pristajala na ubjeđenje da njen status konačno treba riješiti srbizacijom, pa su se mnogi bošnjački pisci već izjašnjavali kao Srbi; mnogi su pisali po ekavski, jer im je to otvaralo beogradski *šalter za objavljivanje knjiga*. Ko zna gdje bi se završila ta nahajcana velikosrpska pomama, da trojica znamenitih Bošnjaka, Mak Dizdar, Ahmet Hromadžić i Muhamed Filipović, nisu šapatom i uz kahvu, kako i priliči opakom ambijentu, razmijenili mišljenja o olujnom posrbljavanju Bosne.

Mak Dizdar je u to vrijeme bio urednik časopisa *Život*, gdje su objavljivani književni sadržaji iz kojih je zračio dotad neprozvani *bosanski duh u književnosti*. Iz tog perioda značajni su u brojevi Časopisa *Odjek*, jer se i tu spontano javlja plejada mladih bosanskih autora koji u svojim tekstovima pružaju latentni otpor namjerama da se za srpsku stvar iskoristi stanje bosanske nedefiniranosti.

U drugoj polovini 60-tih bosanski duh je u Bosni predstavljao političku herezu, jer je sudbina BiH već popečatana u velikosrpskim nakanama. Trajali su veoma

agresivni nasrtaji na jednakopravnost bh. federalne jedinice. Bosni je osporavano pravo da ima svoju rtv kuću, Akademiju nauka i umjetnosti, pojedine fakultete i sl. Smatralo se da Bosni ne trebaju akademici, jer Srbi pripadaju Beogradu, a Hrvati Zagrebu, pa se neće valjda zbog jedne vjerske grupacije bez nacionalnog identiteta formirati zasebna ANUBiH. Pojavljivali su se i stavovi da Bosni ne treba, recimo, Likovna akademija, kad već bolja postoji u Beogradu, itd. Projekat srbizacije BiH je hranjen činjenicom da Bošnjaci nisu priznati kao nacija, već su nešto, žnako, što je najbolje utopiti u Srbe, i time riješiti *problem* BiH. Hegemonističkom logikom gledano, institucije bosanske duhovnosti uistinu nisu imale nikakve svrhe. Agresivno postavljenom planu za potapanje BiH, bilo je neisplativo i opasno suprotstaviti ideju autohtone i autentične bosanske duhovnosti.

Promišljanje otpora

U tišini kliktanja na svaku košavu iz Beograda, u općoj zagubljenosti, prvi je prokinuo Muhamed Filipović, i stvari nazvao pravim imenom. On piše o *bosanskom duhu o književnosti*, jednako kao što Miroslav Krleža piše o *podravskim motivima*. Naslov je povod da se dotaknu sociokulturni, a time i neizrečeni politički konteksti. Filipović govori - *o našim starim gradovima, o našoj arhitekturi, urbanizmu, stećcima i uopće sakralnim spomenicima, o našim starim knjigama, vezu, odjeći, najzad o našem načinu života uopće*. On Bosnu 1967. godine naziva, heretički – *NAŠOM*. Filipović ide do kosti, pa kaže: *Agresivni nacionalizmi, raznih vrsta, i dugo odsustvo stvarne bosanske pozicije, doprinijeli su mnogo propadanju i razaranju kulturnog blaga bosanske provenijencije*. On, dakle, govori o nacionalizmima, koji u datom kontekstu imaju biti samo srpski i hrvatski. Filipović definira neprijatelje bosanskog duha, a posve je svejedno da li ih imenuje ili ne. Ovaj kulturni esej vrvi od prepoznavanja sila koje su aktivno usmjerene na uništenje bosanske opstojnosti, naspram historijskih, kulturoloških fakata koje o Bosni svjedoče kao o, kako Filipović kaže – *jedinstvu i cjelini*.

Šta je moglo nagnati 37-godišnjeg Muhameda Filipovića da vrisne u uho gluhe prestrašenosti i zakupljenosti bosanske inteligencije? Intelektualna i patriotska odvažnost!!! On je mogao pretpostaviti na kakvu će harangu naići to čačkanje očiju. Više od godinu dana trajala je politička i medijska haranga protiv Filipovića, kao *glavnog muslimanskog nacionalšoviniste*. Bilo je profitabilno udarati po Filipoviću, i od njega okretati glavu. Kako mu je bilo izdeverati *Goli otok* na sarajevskim ulicama, samo on zna.

Ali, Filipović je znao i vidio više od priglupog režima koji je njegovim idejama napravio strahovito dobru reklamu. Filipoviću je trebalo otvaranje javne agresije na ono što JESTE Bosna, jer je znao da će ogromna medijska gužva neminovno proizvesti otpor i regrutirati nove borce za bosanski duh u Bosni. Filipovićevo samožrtvovanje otud nije bilo iracionalne, već strateške naravi.

Sve što se poslije događalo s Bosnom, u vidu afirmacije njenog jednakopravnog statusa u jugoslovenskoj federaciji, čime je u konačnici obezbjeđeno međunarodno priznanje R BiH, nemoguće je promatrati bez razumijevanja kulturnih i političkih procesa koji su pokrenuti zahvaljujući Muhamedu Filipoviću.

Br. 59, 21. VIII 2002.

Shit-grafit na reisovu džubetu

Da je reis odšutio uvredu da je *mafijaš*, da je pogojeo glavu i prihvatio za sebe takvu kvalifikaciju, niko se ne bi pojavio da kritikuje *Slobinu Bosnu* zbog vrijeđanja bošnjačkog vjerskog poglavara. E to je ključna tačka ove priče!

U posljednje dvije sedmice dogodila su se dva slučaja u kojima su novinari bili stvarno ili nestvarno ugroženi. Prvi slučaj je stvorio Zlatko Lagumdžija svojom izjavom da će nekakvom četvrtom metodom odgovarati na medijske nasrtaje na njega i njegovu poslovnu familiju. Drugi slučaj je stvorio reisu-l-ulema Mustafa Cerić kada se usudio da brani sebe o uvreda koje mu je nanio policijski bilten zvani *Slobina Bosna*. U prvom slučaju novinarima je upućena otvorena prijetnja od nosioca vlasti, a u drugom je novinaru, tj. policajcu na novinarskom zadatku, uzvrćeno približnom mjerom, nečim što bi se možda moglo smatrati uvredom.

Senad Avdić, u narodu i u KOS-u poznat pod nadimkom Tuka, vrhovnog je vjerskog poglavara u Bošnjaka nazvao *mafijašem*, a reis Cerić mu je uzvratio samilošću, rekavši da je u nas običaj da se ljudima poremećene pameti ne zamjeri na njihovim poremećenim gestama. Naspram ovih razmijenjenih uvreda, prijetnja jednog autokratskog političara na vlasti, kakav je Zlatko Lagumdžija, doima se kud i kamo značajnijim događajem. Međutim, mediji su preplavljeni reakcijama i stavovima o uvređivačkoj vatri između Senada Tuke i reisa Cerića, ali se ne bave činjenicom da, kako reče Nijaz Duraković, u povijesti ove zemlje nikad niko nije tako zaprijetio novinarima kao Zlatko Lagumdžija.

Reisova agresija

Šta nam to govori? Pa to da živimo u totalitarnom medijskom ambijentu u kome se istina oblikuje prema potrebi vladara, a ne prema samoj sebi. Zoran ilustrativ ove totalitarne medijske slike je nekakvo lokalno novinarsko udruženje APEL iz Mostara koje se diglo da štiti Senada Tuku od navodne reisove agresije, ali se nije diglo da štiti novinarski svijet od stravične prijetnje lidera im Lagumdžije, koji je jasno poručio da će se mafijaškim sredstvima razračunavati sa svakim ko bude zadirao u njegovu navodnu privatnost; baška je stvar što lider Lagumdžija privatnošću smatra svoju javnu funkciju, čime dokazuje da je, poput Sadama Huseina, državu shvatio kao privatnu firmu. To nekakvo novinarsko udruženje APEL ubuduće treba shvatati kao i *Slobinu Bosnu*, odnosno, kao samo jednu kariku u lancu policijske države čiji bulterijeri obnašaju razne uloge, pa i novinarske.

Mafijaška prijetnja Zlatka Lagumdžije izazvana je nizom tekstova u kojima se dokazuje njegova umiješanost u mutne milionske poslove, koje je namiještao svojim kumovima, prijateljima, pa i srođnicima. Reisova tvrdnja da je Senad Tuka duševno poremećena osoba izazvana je dosad neviđenim nasrtajem na autoritet bošnjačkog vjerskog poglavara; *Slobina Bosna* se nije bavila argumentiranom

analizom direktnog povoda za svoj napad na reisa, a riječ je o reisovom istupu u vezi strategije satanizacije bošnjačkog naroda, već je to iskoristila samo kao povod da na račun reisa izrekne nagrublje kvalifikacije. Reis Cerić je na skupu bošnjačke omladinske dijaspore u Tuzli govorio o montiranim procesima protiv Bošnjaka, što je bilo dovoljno da ga *Slobina Bosna* nazove – *mafijašem*. Time je Senad Tuka potvrdio da je upravo ono zastupnik totalitarne logike po kojoj je svako kriv dok se suprotno ne dokaže, jer je on lično presudio Bošnjacima kojima krivica nije dokazana, on ih je okrivio kao mafijaše, pa je tom logikom i reisa Cerića proglasio – *mafijašem*. Doduše, ni reis Cerić nije daleko od Avdićevog poimanja pravne države, jer je i on zatočene Bošnjake proglasio nevinim, a da im ni krivica, ni nevinost, nisu dokazani. No, reis je bliže svetom slovu pravne države, u kojoj je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže. Za razliku od njega, kod medijskog kadrije Senada Tuke kriv je svako koga se okleveće, baš kao u Kafkinom *Procesu*.

Reisova neopreznost

Bilo bi smisljeno da je *Slobina Bosna* smireno i profesionalno otvorila pitanje reisovih ingerencija dok javno istupa sa ahmedijom i pod krovom Islamske zajednice. Da je reis na skup u Tuzli došao u farmerkama, i da je rekao da to što govori govori kao bošnjački intelektualac, a ne kao reis, njegov bi istup bio neupitan sa stanovišta prava da bude građanin koji slobodno misli. Činjenica da je kao reis uputio riječi koje se tiču politike, prava, sudstva, itd., njegov istup u najmanju ruku dovodi do diskutabilnosti u pogledu ingerencija reisu-l-uleme. *Slobina Bosna* ima pravo misliti kako vjerski poglavar ne bi smio koristiti svoj autoritet u političke svrhe, ali se to onda može reći pristojnim riječima, a ne uvredama koje blate bošnjački narod, samim tim što se im se vjerski poglavar, bez suda i presude, naziva – *mafijašem*. Dakle, reisov istup je možda zavređivao novinarsku analizu, ali nikako tako sramnu, i neviđenu, uvredu.

Slobina Bosna je mogla profesionalno poentirati svoju nakanu da se samo bavila reisovim ingerencijama. Činjenica da je posegnula za najgrubljom uvredom, dokazuje da u ovom policijskom biltenu odveć nema profesionalizma, ali ni zdrave pameti. Riječ je o mržnji! Samo patološka mržnja spram Bošnjaka, njihovog vrhovnog vjerskog poglavara i islama, može biti motiv najprizemnijih uvreda.

Zmije grizu iz iste rupe

Slučaj je postao slučaj kada se reis usudio da Senada Tuku nazove budalom. Reis je to rekao u očitoj dubokoj vjeri da se radi o psihijatrijskom slučaju, što je u bh. javnosti uglavnom i poznato. Svojim komentarom na strašne uvrede reis je Senadu Tuki halalio počinjeno zlo, jer je adet da se ne zamjeri onima kojima je Bog oduzeo pamet. Šta bi drugo mogao kazati reis onome koji ga je nazvao *mafijašem*, a za kojega se zna da ima psiholoških problema koje liječi mržnom prema Bosni i Bošnjacima? Reis je, jednostavno, halalio i time iskazao plemenito suosjećanje sa bolešću Senada Tuke.

Reisov halalosum je bio povod da graknu plaćenički mediji. Da je reis odšutio uvredu da je *mafijaš*, da je pogojeo glavu i prihvatio za sebe takvu kvalifikaciju, niko se od ovih plaćeničkih medija i nekakvih APELA ne bi pojavio da kritikuje *Slobinu Bosnu* zbog vrijeđanja bošnjačkog vjerskog poglavara. E to je ključna tačka ove priče! Po reisu se može do mile volje pljuvati, kao i po Bošnjacima, ali vrlo se demokratija neće sjetiti da osudi medijske i političke harange na ono što je bošnjačko. Plaćenici se pojavljuju samo onda kad treba ni od čega štititi nekoga iz njihove kurtizanske halke. *Glas Amerike* se u ovaj slučaj uključio nakon reisovog odgovora, ali ne i nakon napada *Slobine Bosne* na reisa. *Glas Amerike* nije tretirao otvorenu mafijašku prijetnju Zlatka Lagumdžije novinarima koji istražuju njegove mutljivine, jer i Lagumdžija, i VOA, i taj APEL i mnogi drugi prodavači Bosne, pare

uzimaju iz istog kazana. Oni bi da djeluju kao tzv. neovisne instance, ali ih ovakvi slučajevi razotkrivaju kao jedan tim, u kome se zna šta radi SKJ, šta list *Komunist*, a šta KOS, tj. FOSS.

Na kraju, valja primijetiti da se niko od stotitne poznatih bošnjačkih (a zašto ne i drugih) intelektualaca i javnih ličnosti nije oglasio u povodu dosad najteže uvrede na račun reisu-l-uleme. Šute udruženja za zaštitu ljudskih prava i sloboda, multireligijska i slična vijeća, šute svi...

Valja se zapitati – postojimo li?

Br. 59, 21. VIII 2002.

Bošnjaci, kupujte puške!

Nisu Bošnjaci krivi što u rođenoj državi
nemaju vojsku koja ih može zaštititi

Dejtonski sporazum je hrana za četnike i ustaše! Njime je privremeno zaustavljena agresija na Bosnu i Bošnjake. Četnička i ustaška ideologija nemaju nikakvog razloga da posumnjaju u svoju isplativost, budući da od 1992. posluju bez gubitaka. Okupatorska cokula je ostala tamo gdje je i zatečena Dejtonskim sporazumom. Tu nema Bosne. Bosne ima jedva još na 24 odsto bh. teritorije, gdje pod civilizacijskim krovom bošnjačke većine žive zajedničke različitosti. Budući da nije poražena i bh. zakonom zabranjena četnička i ustaška ideja, i ovaj kusur Bosne je pod upitnikom. Dejtonski sporazum Bosnu nije vratio njenom multietničkom i antifašističkom izvoristu, čime je omogućen slobodan razvoj s&h fašizma, u čijoj je srži genocid nad Bošnjacima. Bosnu od nastavka agresije još samo štiti prisustvo američkih trupa. Čim bi četnici i ustaše uvidjeli da se SFOR po neozbiljnosti pretvorio u nekadašnji UNPROFOR, grunula bi agresija ista kao i 1992. godine. Ovaj put se ni Bosna, ni Bošnjaci ne bi mogli odbraniti.

America goes to the chetnicks

Dokle god naspram svoje budućnosti imamo zapete kame i kočeve, vojno i sigurnosno pitanje mora biti osnov našeg političkog interesovanja. Trenutno se niko, izuzev generala Rasima Delića, kritički javno ne osvrće na stanje naše sigurnosti. No, njegovi usamljeni(čki) novinski tekstovi nisu adekvat potrebe da se ovom temom bavi široki politički, društveni i medijski front.

Godine iščekivanja u nama su istesale patriotsku obamrlost. Više nikome nije čudo što je u Srbiji četništvo dominantnije nego prije sedam ili deset godina. Kao da se to četništvo događa njima, a ne nama! Pa dok orgijaju sa crnim zastavama i šubarama, oni to misle na naše vratove! Ove iste iz kojih se na bošnjačkim sijelima ore krmeće pjesme Cece Ražnjatović. Četništvo je utemeljeno na *istrazi poturica*, i dokle postoji i jedan musliman u *Velikoj Srbiji*, dotle će pradedovski zavet te divljake obavezivati na klanje. Dejtonski sporazum im je dao Republiku Srpsku kao priznanje za zločine. Četnici su konačno, Dejtonskim sporazumom, dobili međunarodnu licencu; prvi put nakon Drugog svjetskog rata i kratkotrajne britanske podrške Draži Mihailoviću, ovaj teroristički pokret je dobio spoznaju o svojoj validnosti.

SFOR koji je aktivno uključen u politička rješavanja vojnih pitanja u BiH, nije prstom mrdnuo da demontira terorističku ideju koja je u temeljima Vojske RS i HVO. Poražavajuće je ponašanje američkih oficira u SFOR-u, koji priznavanjem četništva i ustaštva blate američku antifašističku tradiciju i ponižavaju sve američke žrtve koje su pale u borbi protiv Hitlerovog fašizma, a time i protiv četnika i ustaša, kao Hitlerovih pomagača. Ako aktuelna borba protiv terorizma svoje historijske korijene ima u borbi protiv fašizma u Drugom svjetskom ratu,

onda bi se Amerika morala naći na strani bosanskih partizana, a ne na strani četnika i ustaša. ARBiH je jedini autentični ideološki sljednik bosanskih partizana, koji su odbranili i na ZAVNOBiH-u reafirmirali državnost BiH, kao zajednice ravnopravnih naroda i građana. Umjesto da civilizacijska ideja ARBiH bude okosnica za definiranje vojnih pitanja u BiH, američka se politika u SFOR-u zadržala na obrascu poistovjećivanja fašizma i antifašizma.

Oshtree came za nowe yame

Navodno je učinjen veliki iskorak sa skuckavanjem *Odluke o organizaciji i radu institucija odbrane na državnoj razini*, koja bi trebala da bude neka vrsta *statuta* Stalnog komiteta za vojna pitanja; uređivanjem vojnih pitanja na nivou države, BiH bi trebala biti primljena u Partnerstvo za mir. Riječ je o još jednoj dejtonskoj budalaštini koja će antibosanskoj realnosti nadjenuti novo ime, kako bi se pomislilo da ovdje ima jedinstvene države. U suštini sve će ostati isto.

Američki mentori iz SFOR-a neće da razumiju da ni država, ni vojska, ne mogu postojati bez patriotske ideje. Kakva je svrha Stalnog vojnog komiteta, ako u BiH postoje tri vojske od kojih jedino ARBiH baštini ideju zaštite svih bh. građana? VRS i HVO baštine ubijanje druga dva naroda! SFOR očito nije imao ambiciju da vojno pitanje u BiH uredi u duhu slavne bh. antifašističke tradicije koja se tiče ponosa sva tri bh. naroda. Bez toga, dvije će vojske odgajati svoje regrute na ideologiji nacionalnog fašizma. ...Čekajući da nastave započeti posao.

Svi dosadašnji sporazumi, u režiji SFOR-a, usmjereni su protiv ARBiH. Sa 221.000, ARBiH je stjerana na 10.000 vojnika. Nikada nije ustanovljen rezervni sastav tzv. bošnjačke komponente, koji bi trebao da broji 80.000 vojnika. Višegodišnja farsa sa Vojskom Federacije namijenjena je razoružavanju ARBiH. Do 30. VIII 1999. trebala je biti okončana integracija ARBiH i HVO, uvedene su sankcije protiv HVO, ali je SDP-Alijansa ukinula te sankcije i produbila stanje podijeljenosti. Sporazum o subregionalnoj kontroli naoružanja (Firenca, jun 1996.) sproveden je jedino nad ARBiH. Srbija i Hrvatska, kao logistički centri VRS i HVO, nisu na udaru SFOR-ove akcije presovanja naoružanja. Dakle, jedino bošnjački narod nema zagarantiranu sigurnost!

Nalazimo se u stanju opasne obmane po pitanju naše vojne sigurnosti. Posljednjih sedmica učestale su četničke najave da se oštre kame za preostale bošnjačke vratove. Nek' general Silvester priča šta hoće, ali Bošnjaci moraju biti naoružani neovisno od nepostojeće Vojske FBiH!!!

Onog časa kad se u BiH stvori jedinstvena vojska, sa antifašističkom, antičetničkom i antiustaškom ideologijom, Bošnjaci će moći imati miran san. Dotad, nek' čuvaju, kriju i nabavljaju lično naoružanje. Nisu oni krivi što u rođenoj državi nemaju vojsku koja ih može zaštititi.

Br. 60, 4. IX 2002.

Ubiti Frankeštajna

Republika Srpska je danas jedini fašistički faktor destabilizacije Balkana i zato je treba ukinuti

Izjava jugoslovenskog predsjednika Vojislava Koštunice – *da je Republika Srpska samo privremeno odvojena od Srbije* – dovodi u pitanje postojanje RS, budući da bi svako otvaranje Dejtonskog sporazuma za redefiniciju polazilo sa pozicija Republike BiH iz 1992. godine. Ako Koštunica misli da će se RS pripojiti Srbiji, kad istekne ta *privremena odvojenost*, onda vjerovatno računa na međunarodnu konferenciju o preustroju balkanskih granica. Ruska diplomatija već predlaže da se novim granicama *konačno riješe etničke napetosti na Balkanu*. Niko se ne obazire na to što su te tzv. etničke napetosti proizvod strateškog projekta, a ne prirodnog sklada među južnoslavenskim narodima.

Bosanskoj iscrpljenosti u ovom času odgovara otvaranje ovog pitanja, jer se Dejtonski sporazum ispostavio kao mrtvo slovo na papiru; sa protokom jalovog vremena, u BiH je sve manje Bosne. Hrvatska politika nezvanično istrajava na uslovu: *ili BiH bez entiteta, ili BiH sa tri entiteta*. Velikosrpskoj politici takođe odgovara propitivanje granica, jer računa da bi se RS mogla dobiti u zamjenu za već izgubljeno Kosovo. Imamo tri strane zainteresirane za namirivanje računa. Samo nam je još potreban rat da nas pomjeri s mrtve tačke.

Warwary wolland war

Međunarodna politika, koja ima glavu sa dva lica, svjesna je da u mirnodopskim uvjetima ne može doći do redefinicije Dejtona. Za sazivanje međunarodne konferencije je potreban jači vojno-politički potres, koji bi posvjedočio da BiH ne može funkcionirati kao stabilna država, te da njeno dejtonsko uređenje destabilizira cijeli region. Operacija destabilizacije BiH se može proizvesti kao i svaka pozorišna predstava. Napose, sve što su SDS i JNA počinili 1992. bilo je puka režija sukoba, za koje nije bilo nikakvog unutarnjeg razloga, sve dok rat nije profunkcionirao kao samostalan organizam. Danas je jednako moguće izrežirati sigurnosne napetosti u BiH, koje začas mogu eskalirati u ratni sukob, nakon čega bi se nedvojbeno iz BiH povukle međunarodne snage.

Obrazac koji smo vidali prilikom četničke genocidne okupacije Bijeljine, Zvornika, Foče, Višegrada i drugih bh. gradova, prije neku noć je reinkamirao o Kozarcu, ali i u drugim mjestima u RS u koja su se vratili Bošnjaci. Pobjeda košarkaške reprezentacije Jugoslavije nad Argentinom bila je sjajan povod za napad na bošnjačke povratnike. Sljedeći put će biti još gore, jer srpska fašistička politika teži izazivanju sukoba. Ovaj put su troprsti divljaci otišli korak dalje od uobičajenih manifestacija srpskog primitivizma: sasipali su rafale, bacali kamenice, psovali bošnjačke kćeri i majke, očekujući da će taj arsenal povreda biti dovoljan za ma kakvu reakciju iz zamrlih kuća. Bošnjački su očevi držali uplakanu djecu u naručju, prestravljeno iščekujući da li će im varvari nagrnuti na

vrata. Usred Evrope danas se događa potpuno isto maltretiranje ljudskih bića kakvo je sprovedeno nad Jevrejima pred Drugi svjetski rat u Hitlerovoj Njemačkoj, i do prije nekoliko godina nad crncima u Južnoafričkoj Republici. Srbi su danas jedini evropski narod kome nacizam i apartheid, čije su žrtve nedužni bošnjački civili, imaju značenje patriotske časti. Riječ je o opasnoj duševnoj poremećenosti, koja svakog časa može biti ukanafljena u ratni stroj. U srpskoj folk kulturi klanje i tlačenje Bošnjaka imaju dimenziju uzvišenosti, kao što se u civiliziranim nacijama uzvišenošću smatra sviranje klavira. Srpski zločini otud nisu plod mržnje, već izivljavanja, lova, veselja, patriotizma. Za te krapinske poluljude vrhunac estetskog zanosa je strah žrtve, preklan vrat, krcat jarak leševa, suza majke, plač djeteta, oteta kuća, pa kolo koje se u veselju ogradi oko kuće čiji vlasnik leži zaklan iza kuće. Otud je nedavno četničko divljanje u bošnjačkim povratničkim naseljima bilo manifestacija iskrene srpske radosti. Oni se nisu ni mogli veseliti normalno, evropski, jer to im nije radost; oni su morali doći pod bošnjačke prozore, da prestrave bošnjačku djecu i njihove roditelje, kako bi osjetili da im stomak trne od ushićenja dok udaraju na svetosti nečije porodične bogomolje.

Na watrru ozzezzi watrrm

Jedna od najplićih izjava na Svijetu je ona da je - *za rat potrebno dvoje*. Za rat možda jeste, ali za genocid nije. Pa čak i kad su se nalazili u redu za klanje, poput pilića, Bošnjaci nisu ulazili u rat. Čekali su svoj red. Zašto? Zato što nisu razumjeli zašto ih se kolje. Zato što nisu imali za koga dati život, jer im je patriotizam umro s Jugoslavijom. Trebalo je da se na četničkom nožu nanižu hiljade grkljana, pa da Bošnjaci uđu u odbrambeni rat. Bolom su shvatili da su djeca, majke, sestre – njihova domovina. Ta granica trpećivosti danas je tragično ista. Lomljiva je, ipak. Ako idući put četnici krenu u kuće bošnjačkih povratnika, pojavice se jedan otac koji će ih dočekati s puškom. I potamaniti. Onda će oni potamaniti deset za jednog. I, ploča će se zavrtiti. Šta ćemo tad?

Ne treba bježati od sukoba koji nismo mi izazvali. Mi, generalno, ne tražimo za sebe išta više nego što želimo drugima. Drugi za sebe traže sve, a za nas ništa, osim apartheida. Mi smo u poziciji pravednika. Oni u poziciji krvnika. Svaki sukob pojačava tu razliku. Recimo, da je naših 500 ljudi pobacalo oni 20-tak četnika u Trebinju, koji su pravili hršum prilikom svečanosti otpočinjanja radova na obnovi džamije – niko nam ne bi mogao ni slova odbiti. Da su naši ljudi u Kozarcu na vatru uzvratili vatrom, ne bismo mi bili krivi za zlo koje (bi) se dogodilo. Svaki konflikt koji podsjeća na obrazac po kome je Radovan Karadžić organizirao genocid nad Bošnjacima, ide u bošnjačku korist. Talasanje dejtonske žabokrečene primarni je bošnjački interes. Ali i hrvatski. I jedan i drugi narod su na gubitku sve dok treći narod ima pola BiH. Srbi su sami sebi krivi što su posvjedočili da im je malo pola Bosne, već bi još htjeli da se izivljavaju nad bespomoćnim bošnjačkim povratnicima koji i onako u Republici Srpskoj imaju ljudska prava paučine. Četnici su jedini krivci što i sedam godina poslije rata razmišljamo o ratu.

Republiku Srpsku treba ukinuti kao faktor destabilizacije BiH, ali i regije. Sa ovih pozicija treba dočekati svaku velikosrpsku aspiraciju na teritorij naše domovine.

Br. 62, 18. IX 2002.

UDBA&SUDBA
Tajni Izvještaj FOSS-a kao okvir za sataniziranje bošnjačke žrtve i
aboliranje srpskog i hrvatskog genocidnog fašizma

Žrtva na optuženičkoj klupi

Izvještaj Federalne obavještajno-sigurnosne službe (FOSS) nipošto ne bi trebalo *spaliti*. Ti papiri imaju historiografsku vrijednost, kao svjedočanstvo o ideološko-policijskoj instrumentalizaciji države od strane jedne lidersko-stranačke opcije, koja je nadasve zanimljiva kao psihopatološka pojava.

Službena tajna informacija kojom šef FOSS-a Munir Alibabić Mumija sumnjiči ratni bh. državni vrh za sve vrste kriminala, a pride i za terorizam – još jednom svjedoči o začvorenosti bh. političke stvarnosti. Javnost se podijelila između manjine koja podržava projekat kriminaliziranja i sataniziranja ratnog rukovodstva BiH, i većine koja se zgraža nad takvom drskošću. Niko da stane između ove dvije vatre i da pokuša proniknuti u dramaturšku tajnu bosanske političke nesreće koja isijava i iz ovog slučaja.

Prokletstvo Bosne je u kosmičkim krajnostima njene stvarnosti, a ključ spasa je na pola puta između hroničnih zadrnosti. Izvještaj FOSS-a bi se do jedne mjere mogao čitati kao istinoljubiv, da nije naručen kao dio projekta kojim se slabi kredibilitet bošnjačke žrtve na račun jačanja dejtonske legitimizacije s&h genocidnih dostignuća. Napadi na Izvještaj FOSS-a bi se dali prihvatiti kao iskreni, da se iza njih ne krije (ne)svjesna odbrana kriminala koji je počinjen pod letećim minderom Alije Izetbegovića. Kako razlučiti žito od kukolja i pronaći mjeru po kojoj su i mumije i antimumije i u pravu i u krivu?

Ideološka policija Zlatka L.

Postoji nekoliko logičkih momenata koji otkrivaju nečasnu motivaciju FOSS-ovog Izvještaja. Dovoljno je znati da se bh. država našla na udaru genocidnog embarga na oružje, pa razumjeti da se bošnjački narod nije mogao odbraniti drukčije nego nabavljanjem oružja s(i)vim kanalima. Bosansko rukovodstvo je bilo primorano da na nelegalne načine brani legalno pravo na život. Ako su UN počinile ratni zločin blokirajući pravo suverene države na samoodbranu, zašto ne bi državni vrh R BiH u pomoć prizvao i crnog vraga da odbrani državu i narod?! Toliko su strašne razmjere zločina UN nad R BiH da ne postoji ništa što bi moglo poistovjetiti uzrok i posljedicu. Napose, UN su Bošnjacima tri i po godine držale vezane ruke pred otvorenom i međunarodno kvalificiranom genocidnom agresijom, ali je uprkos svemu Armija R BiH istrajala na antifašističkim principima zaštite svih bh. građana. Državno rukovodstvo R BiH, na čelu sa Alijom Izetbegovićem, imalo je snage da razluči egzistencijalnu nužnost korištenja kriminalnih puteva za nabavku oružja, jer je to bio jedini način da se odbrani narod, od nečasnih poslova koje donosi poslovanje s vragom. Znano je da je državni vrh s početka rata pomeo kriminalne hajdučije u armijskim i policijskim redovima.

Naspram ovih zabetoniranih činjenica pojavljuje se sumanutu kampanja za kriminalizaciju svih koji su činili strukturu ratnog rukovodstva R BiH. Slučaj

Pogorelica, koji tereti službenike suverene države za *terorizam*, paradigma je ideološke privatizacije pravne države. Istovremeno, niko ne propituje osvjedočene genocidne, kriminalne, separatističke strukture koje su ustoličili Radovan Karadžić i Mate Boban. Po dejtonskoj logici, problem su ljudi koji su branili RBiH. Takav zaplet raspeltenog uslijedio je nakon 11. septembra i šanse koja se ukazala Zlatku Lagumdžiji da se samopromovira u tzv. borca protiv terorizma. Srpski i hrvatski separatisti su jedva dočekali jednog mahnitog Bošnjaka koji će vlast nad Bošnjacima iskoristiti za odsoljavanje Bosne i dosoljavanje etnonacionalnih tvrđava na 75 odsto bh. teritorije. A, vala, ni Americi nije bilo mrsko saznati da su bošnjačke žrtve bile *kriminalci i teroristi*. Pregolema odgovornost međunarodne zajednice za genocid nad Bošnjacima jedino se može utanjiti sa ljaganjem bošnjačke pravednosti.

Izvještaj FOSS-a je do srži ideologiziran. Pripadnost SDA se tumači kao dokaz. Mumija u svome reagiranju govori o – *pripadnosti normalnoj građanskoj političkoj opciji* – čime je pokazao da SDA smatra *nenormalnom*, u najmanju ruku jednakom terorističkim, vojnim huntama SDS-a i HDZ-a. Teško je, barem sudeći po imenima koje tereti Munirov Izvještaj, oteti se utisku da je ovo nastavak procesa muslimanskim *nacionalistima* iz 1983. godine, budući da se sumjiče uglavnom isti ljudi. Doduše, Izetbegovićeva ratna vlast nikada nije odmakla dalje od pačeničkog mladomuslimanskog kruga, koji joj se od svekolike bošnjačke inteligencije jedno učinio jedino pouzdanim. Ni Munir Alibabić, ispostavlja se, nije odmakao dalje od KOS-ovskog inkubatora, u kome je poput robota programiran da prepoznaje ili umišlja isključivo muslimanski ekstremizam; on i kad bi htio, ne bi znao uočiti, a kamo li osuditi s&h nacionalizam, budući da brkata svijest ta zla tretira kao dostignuća multikulture. Sama činjenica da si šef, po zakonu politički neovisne, tajne službe daje za pravo da jednu opciju smatra *normalnom*, a drugu *nenormalnom* – svjedoči da je FOSS, zapravo, ideološka policija vlasti Zlatka Lagumdžije. FOSS-ov partijski zadatak je da progoni ideološkog protivnika, a ne da štiti interese BiH.

Jakako, FOSS se ne namjerava baviti i ratnom prošlošću te *normalne građanske opcije* koja je u Tuzli počinila istoznačne mutljavine s ciljem odbrane grada i regije. Nema dileme da su u toku rata na tragediji Bosne brke omastili mnogi iz rukovodstva SDA i SDP-a, ali, zar je to uopće danas bitno naspram vitalnih, ovovremenih, mafijaških i separatističkih struktura kod bh. Srba i hb. Hrvata?!! Kad Mumija spominje imovinske kartone tretiranih lica, morao bi tretirati i neke čelnike SDP-a koji su se do rata vozali u *yugu 45*, a danas imaju poslovne imperije. Nema tu nikakve razlike.

Srbi i Hrvati mogu i oprostiti svojim tajkunima, jer su na ime te pljačke dobili etnički čiste teritorije, koje deset godina poslije egzistiraju kao sastavni dijelovi njihovih tzv. nacionalnih matica. Bošnjaci, pak, ne bi smjeli oprostiti mafijama koje su se izlegle pod jorganom SDP-a i SDA, jer su te mafije, kroz spremnost da trguju svim i svačim, legitimizirale političke i materijalne pljačke BiH od strane SDS-a i HDZ-a. Prvo je SDA ozvaničila Republiku Srpsku, a potom je SDP kroz tzv. *ustavne promjene* ovoj genocidnoj tvorevini pribavio pasoš demokratije i humanizma.

Aboliranje kriminala(ca)

Beščasće FOSS-ovog Izvještaja očituje se i kroz činjenicu da se *UDBA* ne bavi prikupljanjem dokaza protiv aktuelnog kriminala u vrhovima aktuelne SDP-ove vlasti. Posljednjih sedmica mediji su podastrli desetine dokaza o upetljanosti lidera SDP-a Zlatka Lagumdžije u milionski kriminal, ali je tzv. pravna država ostala imuna na obavezu da svi kriminalci budu jednaki pred zakonom. U SDP-Alijansi postoji još mnogo likova koji bi trebali biti predmet FOSS-ovog angažmana, koji je *shodno članu 26. Zakona o OSS FBiH, u sklopu obaveznog informisanja* –

dužan i takve informacije prosljeđivati nadležnim organima. Danas se pod kontrolom vlasti SDP-Alijanse odvija organizirani kriminal, od privatizacijske pljačke i namještanja poslova familijarnim klijentima, pa do reketa i droge. Moćnici aktuelne vlasti su u svim porama uvezani s podzemljem, od kojeg ubiru reketov reket na ime zaštite kriminala. Obavještajci iz FOSS-a nužno raspolažu i sa takvim informacijama, ali kao politički instrument Zlatka Lagumdžije ne mogu ništa poduzeti kako bi zakon bio jednak za sve. FOSS-ova zaštita ovovremenog kriminala pod krovom SDP-Alijanse ubjedljivo demontira navodnu objektivnost i dobrohotnost spornog FOSS-ovog Izvještaja.

Naprasno propitivanje navodnog ratnog kriminala u državnom rukovodstvu RBiH samo je po sebi osuđeno na propast. Čak i ako bi se takva akcija pavela na nivou države BiH, pod pritiskom OHR-a, s ciljem otkrivanja beščašća u sve tri naciokratije – bošnjačko se rukovodstvo ne bi moglo strpati u isti koš sa karadžićevštinom i bobanovštinom. Ne zato što je bošnjačko rukovodstvo bilo imuno na pljačku svoga naroda, već zato što je bošnjačka naciokratija, u odnosu na s&h, djelovala u ime narodne samoodbrane, dok su druge dvije po svim segmentima bile u funkciji agresije, ratnog zločina i pljačke bošnjačke imovine. Državno rukovodstvo RBiH nije podsticalo na pljačku s&h imovine, jer je sva dobra smatralo imovinom bh. države i naroda; s&h hunte, pak, jedino nisu pljačkale tzv. svoja nacionalna dobra. Kriminal koji se nesporno dogodio pod krovom državnog rukovodstva RBiH time nije stvar pravila, već izuzetka, niti je plod namjere, već nemogućnosti da se u ratnim uvjetima kontroliraju svi prilivi novca za odbrambene svrhe. S druge strane, kriminal u s&h huntama čini suštinu tih genocidnih naciokratija, čija je ideologija samo dno kriminala i zločina. To, dakako, ne znači da ne treba otvoriti pitanje odgovornosti pojedinih Bošnjaka za koje se sa sigurnošću može utvrditi da su zloupotrijebili ratni kaos i nesreću naroda kako bi se obogatili. Ali, o toj se temi može govoriti tek kad se otvore istoznačni procesi kod bh. Srba i hb. Hrvata, kao i s ciljem otkrivanja i sankcioniranja aktuelnog kriminala u SDP-Alijansi.

Ako bi došlo do propitivanja s&h kriminala, to bi povuklo ne samo pravne, već i političke konzekvence, jer sankcionirati kriminal s&h hunti znači otvoriti Dejton za raspravu i redefiniciju. Nemoguće je, recimo, potamaniti kriminal u RS, a ne ukinuti RS, jer je to jedan konac u jednoj te istoj čarapi: mafijaške strukture RS su začete na pljački bošnjačkog vlasništva, pa bi propitivanje njihove imovine nužno dovelo do pitanja genocidne agresije koja je implementirana u ustavni sistem BiH. Otud je lakše kroz selektivni projekat kriminaliziranja i sataniziranja bh. patriotskog fronta potkresati krila imperativima bh. društva.

Dekriminalizacija - od ušća, bez izvora

Sve gore rečeno ne znači da bi trebalo spaliti Izvještaj FOSS-a. Ti papiri imaju historiografsku vrijednost, kao svjedočanstvo o ideološko-policijskoj instrumentalizaciji države od strane jedne lidersko-stranačke opcije, koja je nadasve zanimljiva kao psihopatološka pojava. Drugo, u zdravoj recepciji Izvještaj FOSS-a treba operutati od opasnih gluposti i zadržati one djeliće koji mogu biti korisni za sutrašnje razotkrivanje pljačke pod logotipom patriotizma.

Dekriminalizacija Bosne mora početi od svog začetka, dakle od s&h agresije na RBiH koja je uzrokovala nužnost bošnjačke odbrane po svaku cijenu. Tek potom vrijedi procesuirati sve ono za šta se nedvojbeno može dokazati da je bilo – bogaćenje na krvi naroda. Tu je potreban mikroskopski oprez, jer bi se moglo ogriješiti o ljude koji su bili primorani da se pokoriste tzv. nelegalnim putevima za nabavku prava na odbranu golih života. Ali, zar išta može biti nelegalno nagon nelegalnog UN-ovog embarga na oružje suverenoj i napadnutoj državi?! UN su svojim sudjelovanjem u genocidu nad Bošnjacima legalizirali sve moguće puteve

odbrane Bosne i Bošnjaka. U stanju opće pometnje, izglednijanja, granatiranja, snajperisanja, samo bi budala mogla očekivati da u državi koja je osuđena na uništenje funkcionira nekakav platni promet, računi, i sl. Pošto je ta fantastika bila nemoguća, logično je da se novac za odbranu prelivao makadamski, kao što je logično i da je djelomično mogao iscuriti ka poganim profilerskim minderima. Ako Munir ima dokaze da je neko zavrn'o pare koje su namjenjene odbrani naroda i države, onda mu treba halaliti, i treba ga podržati, ali ako svoju teoriju bazira na tome što država na samrti nije finansijski funkcionirala po slovu zakona, onda mu treba reći da stanuje u vreći.

Kleveta bošnjačke žrtve

Postoji nekoliko Munirovih nebuloza koje vrijedi prokomentirati. U Izvještaju on tvrdi da je državno rukovodstvo RBiH – *podsticalo etničko čišćenje u BiH i radilo na njenoj podjeli*. Po Muniru, vrhuška SDA je činila ista zla kao i vojne hunte SDS-a i HDZ-a! Laž!!! Da li su igdje pod kontrolom ARBiH Srbi i Hrvati pobijeni, protjerani, potrpani u autobuse, da li im je oteta imovina, i sl.? Da li su u Sarajevu, Tuzli, Zenici, rušene crkve i preoravana groblja? Da li se, uopće, srpska i hrvatska ravnopravnost na teritoriji pod kontrolom ARBiH može porediti da genocidom koji je izvođen u organizaciji vojnih hunti SDS-a i HDZ-a? Zna Munir dobro da su to kosmičke razlike između dobrote i zločina, ali zna i šta mu je zadatak: da osvjedočenu plemenitost bošnjačke žrtve oljaga terorističkom licencom SDS-a i HDZ-a.

Na planu ratne bošnjačke medijske onanije jeste bilo neviđenih gluposti, jeste bilo zagovaranja šerijatske države, proganjanja mješovitih brakova, protjerivanja Djeda Mraza i znakova evropskog života, ali je činjenica da te ideje nekolicine manijaka nisu naišle na plodno tle. Bošnjaka tradicija mehke rakije, akšamluka, sevdaha, tolerancije, bila je i ostala jača od namjere par budalaša da se ovaj dobrohotni narod prevaspita u zloduhu islamofilijske samoizolacije. Zbog tih nekoliko ublehaša ratno se rukovodstvo RBiH ne može optuživati za podsticanje *etničkog čišćenja*. Jer da se takvo što htjelo, pa u Sarajevu, Tuzli, Zenici, Bihaću, itd. – ne bi ostao ni pepeo od križevog krsta! Kao što pod nebom vojnih hunti SDS-a i HDZ-a nije ostala ni zvijezda pored mjeseca. Alija Izetbegović je u ratu imao apsolutnu moć koju je mogao usmjeriti u tom cilju. Bol povrijeđene Bosne bi se začas mogla instrumentalizirati ka revanšizmu nad nedužnim Srbima i Hrvatima. Nakon pada Srebrenice desetine hiljada ojađenika je stiglo u multietničku Tuzlu, ali ni jedan Srbin nije prijeko pogledan; čak šta više, neki su se pijani Srbi popeli na toranj Pravoslavne crkve i zvonjavom proslavljali *oslobađanje* Srebrenice. Pa ni njima nije falila dlaka s glave. Otud je Munirova slina o etničkom čišćenju, baš – prava slina.

Drugo šta vrijedi prokomentirati jeste Munirov odgovor u povodu medijskog provaljivanja njegovog Izvještaja. Odgovor se do besmisla bazira na dosadnom opetovanju da je Izvještaj *službena tajna* čije bi otkrivanje *od strane nedobronamjernog funkcionera* trebalo sankcionirati. To implicira da Munir jedno misli tajno, a drugo javno. Dalje, Munir tvrdi da medijsko tretiranje Izvještaja – *ima za cilj zaštitu kriminala, zločina i terorizma*. Munir time priznaje da je Izvještaj usmjeren ka sankcioniranju *zločina i terorizma*, a budući da se pod kontrolom ARBiH nisu dogodili ni zločini ni terorizmi, to znači da je Munirov Izvještaj – kleveta bošnjačke odbrane golih života.

Ako kojim slučajem bošnjački narod opstane u životu, a ne samo u muzejima i prašnjavim, nečitanim knjigama, onda će ovo štivo Munira Alibabića pamtili jednako kao i Srebrenicu. Jer: nema nikakve razlike između zločina i optuživanja žrtve za nepočinjenu zločin!!!

Br. 62, 18. IX 2002.

Ocvala ruža SDP-a

Glavni izborni dokument SDP-a
krcat je lažima i glupostima

Ideju demokratskog socijalizma bi trebalo ugraditi u ustav BiH, jer je biće Bosne ovisno od socijalne pravde, solidarnosti, jednakosti, općenito, strateškog forsiranja društvene plemenitosti. Divlji kapitalizam je suprotstavljen prirodi Bosne, jer razgrađuje dobrotu u samim narodima, a kamo li među njima. U bosanski organizam je ubrizgano otuđenje, kao uvozna, leukemična krv. Bosnost hlapi sa odumiranjem socijalizma u našim svakodnevnim, povoljnim životima.

U postkomunističkom karavaktu Bošnjacima su vladale dvije stranke, SDA i SDP, čije bi platforme trebale biti srodne uvidu u bh. ovisnost od demokratskog socijalizma. SDA se onomad filovala islamom, koji je sazdan od socijalne pravde, ali je otvorila šljabuk za privatizacijsku pljačku i degradaciju radništva. SDP je ideju socijaldemokratije oblatio tajkunskim razvratom u svim pozama.

Yglla and loccomotiwa

SDP se izrodio u trgovačku stranku, koju jedino prošlost veže sa izvornom idejom SDP-a. Laganje sebe generira i laganje drugih. Time je moguće tumačiti manifestaciju laži u glavnom predizbornom dokumentu Predsjedništva SDP-a. U po deset tačaka je navedeno šta je k'o biva SDP, a šta *vlast nacionalnih stranaka*.

U desetercu samohvale SDP je slagao sljedeće: *da je osigurao ustavnu ravnopravnost svih naroda u BiH; osigurao 100% pokrivenost bh. granice; učinio BiH ravnopravnim partnerom susjedima; vratio dvije trećine izbjeglih; ukinuo paralelizme*, itd. Fascinantna je drskost autora ovog dokumenta, jer providnim lažima potcjenjuju zdrav razum javnosti. Idemo redom...

Kakva, bolan, *ustavna ravnopravnost!*? Objavljene su stotine tekstova u kojima je temeljito objašnjeno da je SDP uništio Odluku o konstitutivnosti; umjesto dosljedne primjene, SDP je Odluku otvorio za raspravu i degradirao ideju konstitutivnosti; SDP je zaslužan što je Republika Srpska dobila demokratsko odjelo, a zadržala genocidnu suštinu.

Kakva, bolan, *pokrivenost granice!*? Svaki čitalac dnevnih novina zna da je bh. granica šuplja k'o sir iz crtanih filmova. To što na glavnim prelazima mlatara bh. zastava, ne znači ništa za desetine nepokrivenih prelaza, kojima prolaze i igle i lokomotive. SDP bi, kao vlast, morao znati da je u istočnoj Bosni, u dužini od 15 km, bh. granica pomjerena u unutrašnjost, kako bi **Radovan Karadžić** mogao rahat landarati.

Kakva, bolan, *ravnopravnost sa susjedima!*? Mi nismo ravnopravni ni na 24 odsto bh. teritorije, jer nas ravnopravniji susjedi pokupovaše budzašto. Ko ne vjeruje, nek' dođe u Tuzlu da vidi šta su sve smahnuli multikulturalni Hrvati. Dalje, RS na 49 i HB na 27 odsto bh. teritorije i dalje su na bg&zg konopcu. U tom kontekstu, državna ravnopravnost BiH prema susjedima, prava je smijurija. I to zahvaljujući SDP-u koji je, kao marioneta OHR-a, vodio s&h, a ne bosansku politiku.

Kakav, bolan, *povratak prognanih*? Etničko čišćenje se nastavlja kroz organizirano preseljavanje (ne)prognanih Bošnjaka u prekookeanske zemlje. Idući korak je oduzimanje državljanstva bh. raseljenicima, tj. Bošnjacima. Na istom fonu je i izopćavanje bh. dijaspora iz glasačkog prava, a što je skuhanu u karakazanu MVP Zlatka Lagumdžije. Povratak je glupava zamisao sve dok se ne demontira apartheid na 76 odsto bh. teritorije.

Na kraju, kakvo, bolan, *ukidanje paralelizama*?! Čak i tamo gdje SDP suvereno vlada postoje paralelni tokovi novca, kao što je pretvaranje poreza u reket koji se isplaćuje državnoj mafiji. O s&h ekonomskim suverenitetima ne treba ni govoriti. Otiđite u Grude da vidite gdje je Sarajevo.

Crwenna Yubllexa

U onom drugom, kritičkom desetercu, SDP optužuje nacionalne stranke da su: *pravile tri nacionalne državnice, uvele vize građanima BiH, uspostavljale specijalne veze s ciljem razgradnje BiH, podijelile FBiH, poslale na ulicu branioc BiH*, itd. Ožeži!

Vojne hunte S&H su genocidom pravile nacionalne državnice, a ne Predsjedništvo RBiH, u kojem je bilo više članova SDP-a, nego SDA. Samim tim što je ARBiH štitila sve bh. građane, a što su četnici i ustaše *čistili* po dva bh. naroda, državni organi RBiH se ne mogu svrstati u navedeni kontekst *nacionalnih stranaka*. Vize nisu uvedene za građane BiH, već samo za Bošnjake, budući da Srbi i Hrvati imaju pasoše rezervnih domovina. Za specijalne veze sa Hrvatskom, glasali su i poslanici SDP-a u Parlamentu FBiH, čime su legitimizirali iste veze RS i SRJ. Ako je tačno da su SDA i HDZ podijelile FBiH, onda je jednako tačno i da SDP nije ništa učinio da spoji podijeljeno; izopćavanjem pobjedničkog HDZ-a iz izvršne vlasti u FBiH, HDZ-u je ostavljena lokalna vlast na 27% bh. teritorije. Na kraju, zahlada: SDP je glup! Evo: SDP tvrdi da su nacionalne stranke na ulicu poslale branioc BiH (Sic!). Otkad su to četnici i ustaše branioci BiH?! Drugo, znano je da se pomamno deložiraju samo borci ARBiH. A i to da je pomama deložacija došla sa dolaskom SDP-a na vlast.

Ova kroki-analiza glavnog izbornog dokumenta SDP-a svjedoči o mentalnoj i moralnoj retardiranosti onih što bi da vladaju i u naredne četiri godine. SDP je za dvije godine obolio od svega od čega vlast može oboliti. I od sujete, jakako. Svjedoči o tome budalasata reakcija SDP-a na čestitku koju je osnivač SDP-a Nijaz Duraković, u ime *socijaldemokratske opcije BiH*, uputio **Gerhardu Šrederu** za izbornu pobjedu. SDP bi da bude ekskluzivni vlasnik socijaldemokratije, kao i SDA bošnjaštva. Socijaldemokratija i ubleha ne idu zajedno.

Tragično je što se nesuđena državotvorna ideologija BiH, koju je baštinio SDP, izrodila u brlog kriminala, izdaje, laži. Socijaldemokratija je danas sve ono što nije SDP. Ona je san koji tek treba dobro zasanjati.

Br. 64, 2. X 2002.

NOVI BOSANSKI PATRIOTIZAM

Rat za bosansko srce

Naš cilj je: BiH bez entiteta, kao zemlja slobodnih ljudi, gdje će antifašizam i antinacionalizam biti jedine mjere koje će određivati prisustvo u političkom, društvenom i kulturnom životu

Za koji dan bićemo uplovljeni u četiri nepomične godine, što će nas već na početku tog dugačkog perioda ošiniti kao klaustrofobija u odnosu na prostor Bosne koji očekujemo kao svoj. Već sada se može znati da izbori od 5. oktobra neće pomjeriti bh. zagubljenost, da će sve ostati isto kao sad, što je suprotno većini biračkih ambicija koje od izlaska na izbore očekuju pomjeranje mrtvog vremena. Nema se u Bosni šta pomjeriti sve dok se ne izgradi kritična masa patriotski aktivnih Bosanaca koji će rovariti po stvarnosti, rasklapati je, sklapati, činiti boljom i odvažnijom. Te kritične mase mi danas nemamo, kao što nemamo ni javnosti koja bi mogla pokrenuti ma kakve procese. U odnosu na veoma aktivne s&h snage koje dopljakavaju bosanski kusur, mi smo obični mrtvaci.

U odnosu na 1991. i 1992. godinu, danas je stanje patriotske svijesti u našeg bosanskog naroda posve suprotno. Koliko smo tada bili spremni boriti se za Bosnu, toliko smo danas ubijedeni da je svaka borba za Bosnu unaprijed izgubljena, pa nam ne preostaje ništa drugo nego da zvjerlamo svoja šićarska posla. Ne pitamo se da li je i koliko je takvo uvjerenje o mlitavosti strateški proizvedeno, s ciljem umrtvljivanja bosanskog političkog faktora, i nesmetanog djelovanja sila iz Karadordeva.

Bosna nam je kuća, a u kući nam je srce

Suverenitet smo izglasali na talasu revolucionarne ekonomske, sportske i kulturne ekspanzije BiH u južnoslavenskim prostorima. Osamdesetih godina su se sve bitne stvari u bivšoj Jugoslaviji dogodile u Bosni; Sarajevo je bilo centar Jugoslavije, što se moglo osjetiti kad se ode do Beograda i Zagreba. Naša odluka da budemo suvereni i neovisni bila je, ustinu, krcata samouvjerenošću da nam to pravo pripada, jer nam pripada BiH. Dakako, nismo mogli osjetiti, ni predvidjeti, procese koje će izazvati glatko četničenje i ustašenje naših komšija, koji će očas utonuti u matricu separatizma i mržnje prema svojoj domovini. Svejedno, nama je za izgradnju današnje, ranjene Bosne, potreban nivo samosvjesti i samopouzdanja kakav smo imali u martu 1992. kada smo bez trunke sumnje vjerovali da je Bosna naša, bosanska. Da nije bilo tako, pa ne bismo se ni po' sekunde branili od agresije. A branili smo se jer smo imali uvjerenje da nam je napadnuta kuća, a u kući srce. E, tog osjećaja mi danas nemamo. Izhlapio je, k'o otvoren kiseljak poslije sijela.

Naši umni ljudi, makar oni, morali bi razumijevati da Bosna ne može opstati na dejtonskim ustavnim pozicijama, koje generiraju s&h ekspanziju i minoriziraju bošnjački, a time i bosanski faktor. Ne može Bosna opstati ni na općoj nezainteresiranosti Bosanaca za svoju zemlju, kao što ni jedna zemlja na svijetu ne bi mogla opstati bez kritične mase svojih stanovnika koji štite, plijevu, sade i

zbog sjemenja obiru tu svoju mentalnu bašću. U današnjoj Bosni sve je mrtvo izuzev drčnih, Dejtonom ohrabrenih i separatistički aktivnih etnonacionaolnih i antibosanskih snaga u bh. Srba i hb. Hrvata. To što se negdje u vražijoj materijori bh. zastava nema blage veze sa opstojnošću bh. države. Svaka je država živ organizam, oboljiv i krhak, ako u sebi nema izgrađene mehanizme zaštite i vitalnosti. Naše je bosansko društvo strateški prepušteno razvratu, očajničkoj komotnosti i gorkoj sladostrasti, što generira tragične porodične glibove; društvo u kome je ranjena i ojađena kritična masa porodica, nema se kad baviti tzv. višim a zapravo temeljnim pitanjima, kao što je dugoročna stabilnost prostora u kojem se živi.

Mi smo podstanari na rođenoj zemlji

Dugački su nizovi znakova koji bi mogli objasniti zašto je naš čovjek doveden u bezizlaz da ne vjeruje u budućnost rođene zemlje. Jedno su s&h agresije, koje ne bi imale takvu razareteljsku moć da nisu podržane od UN-a i raznih međunarodnih krstaških lobija, kao i od mutave bošnjačke politike kojoj je uopće naumpalo da onomad licitira sa bh. državnošću. Ratno razvlačenje pameti nije toliko uticalo na deranje bosanskog patriotizma, koliko dejtonski apartheid koji nas je za ovih sedam godina razuvjerio u naše snoviđenje da će Bosna očas opet biti ono što je nekad bila: prostor rahatlua i tolerancije za sve svoje ljude. Otud izvire patriotska obamrlost našeg čovjeka, jer on nema ni jedne opipljive slamke za koju bi se uhvatio ako bi kanio vjerovati u bosansku budućnost. Jer, ako se za sedam vrućih godina ništa nije pomaklo s mrtve tačke, izuzev što nas je sve više bivalo raseljenih i izgubljenih, otkud nam pravo vjerovati da će u narednih sedam hladnijih godina nešto postajati bolje; Bosna se najprije, kao i svaka bolest, mogla liječiti odmah, u prve godinu-dvije nakon Dejtona, kad je ovdje još bilo kamera CNN-a, kao i interesovanja međunarodne zajednice; no, bosansko je rukovodstvo tada prigluo vjerovalo da su sabur i merhmetluk ključevi mira i prosperiteta. Ne samo tad, nego oduvijek i za navijek, sabur je smrtna bošnjačka glupost, jer se primjenjuje u životnim okolnostima koje zahtijevaju borbu, a ne kukavičko meljanje po minderima i sahanima! Kao i kod svake bolesti, bosansko će odugovlačenje promjene političkog i društvenog kursa dovesti do većeg tereta, ako se pak nekad krene u čišćenje sebe i Bosne. Tog čišćenja nema bez agresivnog, ali civilizacijskog stava prema stvarnosti; bez shvaćanja da je ovo naša zemlja, a ne zemlja onih koji je mrze i koji bi da je razaraju; bez poruke da se iz Bosne gone oni koji je razaraju, jer ih niko ne tjera da žive u zemlji koja želi biti majka svih svojih naroda i građana. Danas su u Bosni domaćini oni što je preziru i pljačkaju, a mi kojima je Bosna sve što imamo – mi smo podstanari. Taj odnos treba promijeniti stavom da u Bosni ima kućni red, k'o u svakoj zdravoj kući, i da se u njoj ne može živjeti na pijedestalu legaliteta ako se kani razarati njena opstojnost. Konačno bi valjalo izbistriti kriterije o domaćinu i gostu, s tim da se nepoželjnim gostom smatra svaki subjekt koji ovdje sprovodi hegemonističku politiku Beograda i Zagreba. Dakako, to u prvi mah djeluje nemoguće, ali ako prihvatimo dejtonsku supotpisničku logiku, onda smo prihvatili da je naša zemlja dio što Srbije, a što Hrvatske. Napose, kad bi Palestinci išli za realitetom, za stvarnošću, mogli bi svi izvršiti kolektivno samoubistvo. I Albanci na Kosovu bi to isto mogli poćiniti prije koju godinu. Treba imati cilj, zdrav, makar i nedostižan, i gurati ga makar u snovima, pa ćemo osjetiti kako se taj plemenit cilj naseljava i plijevi turobnu stvarnost. Mi smo prihvatanjem dejtonskog krematorija za svoju stvarnost, a time i budućnost, poćinili najveću budalaštinu, jer smo se pomirili sa okvirom za nestanak svoje zemlje, a time i sebe. Tih nekoliko autora što dosađuju sa tezom da entitetska BiH nema budućnosti, da treba ukinuti genocidnu RS - ma to je tek šaćica nićega, u odnosu na potrebu da

na istom zadatku bude angažirana svaka bosanska glava; pa makar i tako što će u tramvaju ili u trgovini jednom dnevno naglas izgovoriti: Treba ukinuti Republiku Srpsku!

Na žalost, mi još uvijek živimo u komunističkom zlodobu, barem po tome što nam narod i dalje misli da se o njemu brine neko odozgo, to partijsko otjelotvorenje Boga, i da nije ljudsko miješati se u te uzvišene poslove. Otud su nam političari postali glavne medijske zvijezde, kao doktori i učitelji na selu, umjesto da političari budu tek glasnogovornici volje javnosti. Pošto nema javnost, pošto su pametni ljudi povučeni u skloništa, događa nam se da razne političke ublehe uzimaju sebi za pravo da tumače stvarnost. I to kako! Tako što im je do met u parolama tipa: *Odlučnost i povjerenje*, koje pod milim Bogom ništa ne znače. E tu, u dramaturgiji te ispraznosti, odvija se naš nestanak, naspram urednog, marljivoj, sistemskog razaranja Bosne od strane bg&zg marioneta u našoj zemlji.

Buđenje poniženih

Mudroslovci bi sad upitali: A gdje je izlaz? Nema tog izlaza koji će doći na gotovo. Nema izlaza koji će nam izboriti ma koji političar, odnosno, ma ko drugi osim nas samih, i to – pojedinačno. Dok svako od nas ne razumije da ima individualnu misiju na patriotskom poslu, u BiH se neće ništa promijeniti. Eto, pogledajte, kako su bosanski Srbi začas razumjeli svoju misiju na očuvanju genocidne RS, pa dnevnom progresijom osvajaju sve više i više suvereniteta. Nije to zbog srpskih političara, već zbog kritične mase običnih smrtnika koji vjeruju u ispravnost toga što čine. Naša bi pozicija, u odnosu na taj separatizam bila snažnija, jer je iza nas deset stoljeća bosanske državnosti, iza nas je multietnička i antifašistička tradicija BiH, a iza Karadžićevih Srba je samo genocid na kojemu je nastala RS. No, pošto mi ne činimo ništa da se izborimo za bosansku Bosnu, a pošto Srbi čine sve da nam otcijepe pola Bosne, logično je što oni posluju u dobitku, a mi u veresiji.

Ali, gdje je izlaz? Bilo bi lijepo da su protekle dvije godine bile dovoljan znak bosanskoj inteligenciji da se trzne iz samrtnog rahatluka i pokuša pokrenuti procese patriotskog otrežnjenja. Bilo je i previše znakova koji su ukazivali na uzbuću. Izgleda da smo kao društvo i previše izranjavani i isponižavani da bismo imali snage suočiti se sa realnošću, a realnost je borba, i okrenuti glavu od sladunjavih španskih serija i glupavih fudbalskih utakmica. Bili su onomad i u Goraždu, i u Bihaću, i u Maglaju, iscrpljeni od višemjesečnog okruženja, pa su se izborili za opstanak. Naše bi nas rane samo trebale obavezivati na naplatu, i satisfakciju, umjesto što nas drže u stanju kuknjave i derneka. Rane nisu opravdanje za kukavičluk, tim prije što bol i poniženje ničim nismo zaslužili, jer smo urpkos svemu postali nadljudi, pa i tako što smo radili u korist svoje štete. Ne samo u ratu, već i u posljednje dvije godine kad je samo u ovom bosanskom dijelu Bosne vladala multinacionalna vlast.

A rješenje? Valjda će nas izborni rezultati opametiti. Shvatićemo da u bh. Srba i hb. Hrvata nema nikakve bh. opcije. Shvatićemo da su oni u istom filmu u kome su od 1992. godine. Oni su ratu za bosanski nestanak. A mi smo u miru za bosanski nestanak. Shvatićemo da je krajnje vrijeme da i mi uđemo u politički rat za opstanak Bosne. Jer će nam konačno postati jasno da smo nula i ovdje gdje mislimo da još ima Bosne.

Novi bosanski patriotizam će se probuditi sa osjećanjem bosanske potlačenosti, koja nagriza naše individualne živote. Bilo bi ispravno da je to buđenje uzrokovano pameću i strategijom, a ne tek povrijeđenošću. Umjesto racionalnog odnosa prema stvarnosti, dobit ćemo strast povrijeđenih. Biće to historijski zadatak za bosansku inteligenciju! Pismeni i odvažni će morati kanalisati energiju poniženih, i to tako što će ih navoditi na promišljanje, a ne na dernečenje. Ako se

mislino spasiti, onda moramo biti jedinstvena patriotska armija ljudi koji imaju cilj, i koje ništa ne može poremetiti da taj cilj ostvare.

Naš cilj je: BiH bez entiteta, kao zemlja slobodnih ljudi, gdje će antifašizam i antinacionalizam biti jedine mjere koje će određivati prisustvo u političkom, društvenom i kulturnom životu.

Br. 64, 2. X 2002.

Kaznadar

Zlatko Lagumdžija je nasrnuo na
moralnu svjetlost bosanske žrtve.
Zato je kažnjen SDP, a SDA je sa mindera
pokupila plodove inata.

Zašto niko neće da kaže istinu o porazu SDP-a? Ma nije to narod okrenuo ćurak zbog *sporosti reformi*! Narod i ne zna šta ta riječ znači! Narod se probudio samo zato jer su mu Zlatko Lagumdžija i SDP: pljunuli u nevine žrtve!!!

Narod je sviknut na patnju. Sviknut je da vlast služi vlasti. Svekolika patnja je ljude vratila Bogu. Narod u osami razgovara s bolom. U bolu stanuju svi oni što ih je progutala s&h agresija na našu zemlju. Stanovnici bola su čestiti, bogumilski ljudi. Ubijeni, mlaćeni, paćeni, ni za šta. E na taj prostor moralne čistote nasrnula je Lagumdžijina pogan! S namjerom da izjednači žrtvu i krvnika! Narod je to razumio. I kaznio. Živio narod!

Poganninni from policioth state

Demokratski poraz SDP-a najzreliji je politički događaj u hronici bh. izbora. Bošnjaci su 2000. jedini u BiH glasali za antinacionalističke promjene. Obmanuti su da će promjene zahvatiti cijelu BiH. Ne samo da su Srbi i Hrvati ostali vjerni nacionalizmu, već se i vlast koju su Bošnjaci izabrali izrodila u slugu s&h interesa. Ta vlast je postala tek multietnička zamjena za SDA na 24% bh. teritorije. Za dvije godine SDP nije učinio ništa da se multietnički imperativ BiH ugradi u državne mehanizme; naprotiv, tzv. ustavne promjene i Izborni zakon, SDP je prilagodio bg&zg hegemoniji; SDP se oglušio na inicijative da se u Izbornom zakonu zabrane mononacionalne kandidatske liste, da vlast u izvorištu bude multinacionalna, čime je presjekao granu na kojoj sjedi. Manji je problem što je SDP sam sebe osudio na bošnjačko biračko tijelo, a veći to što je SDP počinio betoniranje zakonskih mehanizama zbog kojih će 76% bh. teritorije ostati s&h nacionalistička avlija.

No, narod ovu priču ne razumije. Niti plaho razumije da je SDP postao leglo organiziranog kriminala, nepotizma, prodaje i pljačke bh. imovine, pa i tala u trgovini drogom i bijelim robljem. Narod jedino razumije da je Zlatko Lagumdžija ljagao odbranu naših golih života, e kako bi se uvukao u zadnjicu onima što zastupaju zlo misao da su svi bh. narodi jednako krivi za rat. Pogani cilj da se žrtva okrivu za svoje stradanje realiziran je kroz optuživanje Bošnjaka za tzv. islamski terorizam. U režiji Alibabe Mumije promovirana je zločinska policijska država. Lagumdžija je na volej dočekao 11. septembar, i šansu da izmišljanjem tzv. islamskog terorizma postane tzv. antiteroristički partner SAD. Otud su se SAD uključile u njegovu predizbornu kampanju. Strategija sataniziranja bosanske žrtve, i aboliranja i danas vitalnog s&h genocidnog terorizma, naišla je na otpor javnosti, ali i biračkog tijela. SDP je kažnjen za grijeh koji nije smio počinuti. Samo bi četnici i ustaše mogli nasrnuti na moralnu svjetlost bosanske žrtve!

Minderology and udbology

Bošnjake ne treba kriviti što su 2000. birali SDP. Bošnjaci su biranjem multietničke opcije posvjedočili demokratsku zrelost, kao shvaćanje da je nacionalizam suprotstavljen biću Bosne. Bošnjake ne treba kriviti ni što su danas birali SDA. Učinili su to iz inata, iz očaja, a ne zbog kvaliteta te lažno reformirane, i od raznih gluposti neočišćene SDA.

U bliskoj budućnosti ćemo se suočiti sa dva regresivna procesa. Prvo će se restaurirati minderologija SDA, jednako strasno kao što su u SDP-u 2000. restaurirali brkatu *Udbu*, pa su zajmili proganjati i *Hasanaginicu*, kao *fundamentalistički faktor*. Kao što je SDP pobjedu 2000. slavio nosanjem krmadi kroz muslimanska sela, tako su neki dan aktivisti SDA, k'o u zelena vremena, u pijanom slavlju uzvikivali tekbir, poganeći i islam i SDA. Očekivati je da SDA-ovci opet nahrupe u džamije, kao u centralni komitet, nakon dvogodišnjeg korziranja u vrijeme džume. No, ovi izuzeci ne moraju odslikavati zvanično reformsko pravilo SDA.

Drugo, oživjet će tzv. demokratska alternativa, nevladine organizacije, ideološki plaćenici, te ljigave filijale SDP-a, čiji je mentalni domet da sve s&h smatraju mutikulturom, a sve bošnjačko nacionalizmom. Oni su dvije godine bili bez posla, iako su im pred nosom mlatarali žestoki s&h nacionalizmi.

I u jednoj i u drugoj ublehi teško će se pojaviti samokritički sud. SDA će vjerovati da je narod zaposve došao tobe, umjesto da razumije da je SDA izbor iz inata. SDP i njegove filijale će forsirati predstavu o maloumnom, od nacionalizma oboljelom narodu. Jah, ali ta obmana ne pije vode! Otkud da narod 2000. bude uman, a 2002. malouman? I, šta je sa s&h nacionalizmom?! Riječ je o svjesnoj bošnjačkoj kolektivnoj odluci da se oduzme povjerenje SDP-u, zbog izdaje i ugursuzluka!

Dugoročna stabilnost i SDA i SDP dala bi se graditi otvaranjem samokritičke rasprave o počinjenim greškama. SDA bi trebala nastaviti put ka multietničnosti u samoj stranci, te osloboditi ulemu od politikantskog ponižavanja. Problem je u tome što SDA nema razloga da povjeruje u svoju feleričnost. Kao ni SDP, do maloprije.

Tzv. demokratska alternativa, koja konobariše pod krovom SDP-a, trebala bi pokrenuti široki spektar rasprava o greškama Lagumdžijine vlasti. Jalova je namjera da se za poraz SDP-a optuži narod. Greška je u Zlatku Lagumdžiji, kao i u debilnosti kadrova SDP-a, koji nisu imali motiva da se odupru samoubilačkim potezima svoga lidera. Ti poltroni su se oglušili na inicijative da se prije izbora održi vanredni kongres SDP-a, da se smijeni Lagumdžija, jer je upozoreno da će *Lepi Cane* biti sevep SDP-ove propasti. Šta im vrijedi Lagumdžijina smjena danas kad im se propast dogodila? Trebali su reagirati ranije, zbog izgubljene Bosne, a ne danas, zbog izgubljene vlasti!

Patriotski moral bi trebao biti bukvar izborne stabilnosti svake stranke koja računa na bošnjačke glasove.

Br. 65, 16. X 2002.

Greške su u gaćama

Intelektualni plaćenici su potvrdili agoniju
antinacionalističke alternative

Kada je potkraj života Desanka Maksimović napisala predgovor programskoj knjizi Slobodana Miloševića, javnost je to shvatila kao duhovnu smrt *mitske* pjesnikinje. Prirodna je volja javnosti da se brine o znakovima svoga identiteta. Ivan Lovrenović je znak u grafiji Bosne. Otuda smo osjetljivi na Ivanovo mišljenje. Pogotovo ako ovovremeni Ivan počini ili kaže nešto što nije doraslo njegovoj pismenosti.

Taman kad smo progutali sraman podatak da je Ivan, kao šef Fonda za izdavaštvo, uskratio podršku časopisu *MOST*, kao najvitalnijem baštiniku mostarskog identiteta, strefio nas je Ivanov metak. Ivan nas je u *Feralu* označio nas kao – *istinsku sramotu profesije*. Po njemu bi – *opaka malformacija zanata i profesionalne etike, morala biti predmetom bespoštedne stručne kritike*.

Dobro, Ivane, a zašto?

Cowboy Tunyo and mylycayac Tucca

Ne postoji ni jedna tema u zemlji i van nje o kojoj nismo prvi, baš prvi, imali ispravan stav, koji je potvrđen mjesecima poslije, kad bi svi zajmili kukurikati u suton. Sedam dana poslije 11. septembra imali smo naslove *Američki fašizam* i *Deamerikanizacija Amerike*, da bi tek danas cijela Evropa graktala o zloj prirodi Bušove vladavine. Prvi smo zločinačke procese *Alžirska grupa* i *Pogorelica* nazvali porazom pravne i promocijom policijske države. Sad svi žvaču našu priču. Potvrda naše profesionalne etike je i smjena Alibabe Mumije, od strane Pedija Ešdauna, kojeg Ivan naziva – *nervoznim namjesnikom*. Zajednička refleksija svih naših kukurikanja prije zore bilo je sablažnjavanje prestrašene ili zakupljene javnosti, kojoj je hajhaj trebalo da se uvjeri da ne znamo promašiti. U međuvremenu, čašćeni smo svakako; bili smo čak i *islamski ekstremisti*, iako smo jedini protiv kojih je Islamska zajednica najavila tužbu, i protiv kojih i dan danas ratuje.

Bespoštedna stručna kritika, koju zagovara Ivan, teško da bi ovdje našla hljeba. Sve što smo tvrdili, ispostavilo kao tačno. Ta kritika je k'o safun potrebna plaćeničkim medijima koji su predvodili hajku u slučajevima *Alžirska grupa* i *Pogorelica*, jer su to jedini primjeri *malformacije zanata i profesionalne etike*. No, Ivan ne pominje policijske biltene *Slobina Bosna*, *60 minuta*, *Oslobođenje*, iako je rasplet događaja dokazao da su ovi malformirani mediji bili poluge u zloćudnoj policijskoj vladavini Zlatka Lagumdžije i Alibabe Mumije. Ivan vrši zamjenu teza, pa istinske, opozicione svjetionike demokratije i antinacionalizma označava kao *opake*, a one koji osvjedočeno jesu opaki, prečutkuje, dakle podržava. Akademik Muhamed Filipović ispade revolveraš, tj. kauboj, a Senad Tuka & comp., bezbeli, milicioneri.

Bjezajte rayo idu Strajo & Gayo

Ivanovo žaganje istine ima intonaciju koju su zadali *neovisni* plaćenici iz *Kruga 99*, potvrđujući svojim glupostima agoniju demokratske alternative. Strajo Krsmanović je u povodu izbornih rezultata izvalio da bi - *trebalo izići na ulice i oformiti pokret otpora protiv nacionalnih stranka*. Straji nije 2000. naumpao izlazak na ulice, kada su Srbi i Hrvati glasali za SDS&HDZ, već bi sad protiv bošnjačke demokratske volje oformio pokret otpora. Gajo je Sekulić obznanio da je - *narod ostao bez pameti*. Haman samo Bošnjaci mogu ostati *bez pameti*, jer samo ovi nesretnici mogu biti *nacionalisti*, dok je s&h genocidni nacionalizam već stvar *ars aevi multicultural baznia, o yes*.

Frapantna je iščašenost naših viđenijih intelektualaca. Koga bi to, i protiv koga, Strajo pozvao na ulice u *pokret otpora*? Glasače SDA protiv glasača SDA? Ma idi biži! A, ako je za Gaju *narod ostao bez pameti*, onda mu je demokratija nepametna, pa bi trebalo obnoviti totalitarizam, kako bi pametna vlast vladala nepametnim, bošnjačkim narodom.

Greshke living to the gache

Naravno, loše je što je SDA ugrabila povjerenje bošnjačkog biračkog tijela. Ali, to je bolje od ponovljene vladavine SDP-SDS-HDZ. Nije bošnjački birač kriv što se demokratska alternativa nije izborila za ukidanje mononacionalnih stranaka u Izbornom zakonu. Bošnjaci su već 2000. podržali antinacionalizam, pa su uprkos tome satanizirani kao *teroristi*. Problem je u rent-a-pameti i od kriminala i nemorala oboljelom SDP-u. Poraženi bi se trebali pozabaviti sobom, a ne narodom, a ne medijima koji su dobronamjerno ukazivali na samoubilačke poteze SDP-a i njegovih satelita.

Nije nikakva tajna da je parama međunarodne zajednice vibratorski zaobljena oštrica neovisnog intelektualizma u BiH. Vrle su Gaje&Straje potkupljeno šutali u svim povodima koji su svjedočili da OHR i OSCE podržavaju s&h nacionalizam. ...Da ne nabrajamo. Ničeg čudnog nisu vidjeli u pristajanju SDP-a da vlada na 24 odsto bh. teritorije i da se ta nakarada proglasi tzv. *demokratskim promjenama u BiH*. A sad se ibrete što su Bošnjaci glasali za SDA. Pa to je rezultat Vašeg intelektualnog kurvaluka, gospodo!

Bespoštedna (samo)kritika je jedini lijek za demokratsku alternativu. Narodna volja i naše pisanje samo su refleksija stvarnosti. Refleksija ne može biti krivac za stvarnost. Stvarnost su oblikovali SDP i zakupljeni intelektualci. Mi nismo adresa na kojoj stanuju vaše greške. Vaše su greške u vašim gaćama. Imate cijev, a nemate pištolj.

Br. 66, 28. X 2002.

Čekajući historijski kongres SDP-a

Anatomija boljševizma

IDEJA SOCIJALDEMOKRATIJE je šira i značajnija od SDP-a. Demokratski socijalizam favorizira plemenite osobine od kojih ovisi revitalizacija multietničke BiH. Divlji kapitalizam, pak, vodi otuđenju i unutar i izvan bh. naroda. SDP je trebao biti magnetni nosilac i agitator patriotske ideologije. Umjesto zalaganja za socijalnu pravdu, za radništvo, za dobrotu u samom sistemu, SDP se izrodio u liberalno-ekonomsku polugu divljeg kapitalizma. Za interese tajkunskog i nebosanskog kapitala, SDP je dovršio privatizacijsku s&h pljačku bosanskog radništva, i time osakatio i ponizio ekonomski potencijal bosnosti. SDP je postao suprotnost socijaldemokratske ideje. Dakle, Izdajnik. No, socijaldemokratija, sa ili bez SDP-a, potrebna je plućima Bosne.

ANALIZA SDP-ove IZDAJE SDP-a bitna je za obnovu ove za BiH značajne stranke. Bilo bi plodotvorno da SDP sam otvori analizu o samoizdaji. Ali, SDP je odveć stranka bez unutarnje slobode misli. Ko god je mislio drukčije, od lidera je SDP-a pometen sa političke pozornice. Bez unutarnje demokratije, SDP nije u stanju ni sa pozicija vlasti poštivati demokratska prava i slobode. Totalitarni SDP je štetočina za BiH. Budućnost Bosne ovisi od slobode u svim pojmovima i oblicima. Vlast koja je zasnovana na policijskoj logici, može samo ojačati sile destrukcije BiH. Najgore je što se sa propašću SDP-a profanira i za BiH egzistencijalno bitna ideja socijaldemokratije.

ZAŠTO SE I KAKO RAZBOLIO SDP pitanje na koje se ne može dati jedan odgovor. U SDP-u se zadržala komunjarska kadrovska struktura, a to su ljudi koji čeznu da k'o roboti stoje mirno. Boljševisaurusi (ala Sabrija Pojskić) diktatora su Lagumdžiju doživjeli kao renesansu: *Konačno će imati ljutog i okrutnog lidera! Konačno nema te demokratije koja nam je sve zlo donijela! Konačno je sve brkato i rutavo, žnako šumadijski!* SDP-om je zavaladala komunjarska rulja, koja slijepo vjeruje da je borba protiv demokratskih sloboda - borba za SDP. Drugo, SDP je od *Kruga 99* i plaćeničkih medija bestidno favoriziran kao *opcija bez alternative*. U SDP-u su povjerovali da je vlast vječna. Zato su se razboljeli od staljinističkog, policijskog i kriminalnog zla. Nepamet i nemoral su osobine oboljelog SDP-a. Proces ozdravljenja SDP-a moguć je jedino kroz strateško forsiranje drugarske samokritike.

KRIMINOGENOST SDP-ovih KADROVA svjedoči koliko je malo potrebno jednoj vlasti da se razboli ako nema unutarnje i vanjske mehanizme kontrole. Za prvih nekoliko mjeseci vladavine SDP-a kriminal i korupcija su uvezani kvalitetnije i dinamičnije nego pod vlašću SDA. Bosanska imovina je pljačkana i prodavana na svakom koraku. Slobodni mediji su ukazivali na mutne poslove Zlatka Lagumdžije, Selima Bešlagića i drugih *vladara bez alternative*. No, pravosudni i policijski sistem je bio do te mjere uhapšen od vladajuće partije, da su SDP-ovi kriminalci pljačkali pod zaštitom mafijaške države. Uprkos brojnim dokazima, nije pokrenuta nije

jedna istraga protiv kriminalaca iz SDP-a. Manje je bitno to što su SDP-ovi kriminalci materijalno zbrinuli i svoje unuke, bitne su posljedice koje je ostavila njihova pljačkaška haranga: Tuzla je danas grad čiji ekonomski potencijal je u hrvatskim rukama. Deset posto Hrvata u Tuzli gazduje sa 90 posto bošnjačkih ekonomskih sudbina. Zašto? Zato što su SDP-ovi kriminalci prodali bosanski ekonomski potencijal. Ne samo u Tuzli.

LIDER SDP-a JE ŠEF POLITIČKE MAFIJE koja se za kratko vrijeme uvezala sa bosanskim podzemljem. Eskalirala je narkomanija, trgovina bijelim robljem, općenito, sve vrste kriminala. Vlast koja nije u talu sa podzemljem, ne bi si dozvolila toleriranje zla! Od šefa mafije, do onog prestrašenog i nemoćnog policajca, uspostavljen je paralelni sistem za ubiranje procenta od svih prijavih poslova. Uprkos namirivanju talova, u Sarajevu se prodaje najjeftinija droga u Evropi, a cilj te operacije je uništenje bošnjačke porodice, koju treba zabaviti o svom jadu. Lider mafije se, uz to, zabavio oko mutnih poslova koji donose najveće pare u BiH. Frljavo je oko bacio na telekomunikacije. Zalud sve što je dokazano o njegovim poslovima s Rusima, sa Česima, o bogaćenju firme njegove supruge, pa i o pijačarskoj krađi namještaja, lider mafije je ostao nedodirljiv, kao onomad i Slobodan Milošević, cappo srbijanskog nadzemlja i podzemlja. Šef mafije je povjerovao da sve konce ima u rukama: policiju i pravosuđe, SDP, podršku intelektualnih prostitutki (Krug 99), zakupljene novinare, podršku SAD, itd. Jedino, nije računao na narod i narodnu kletvu.

UPOZORENJA O SAMOUNIŠTENJU SDP-a shvaćena su kao neprijateljstvo nekih autora prema SDP-u. Nespremnost da se prihvati kritika je prvi znak bolesti. Javnost tvrdi i dokazuje da je Zlatko Lagumdžija sevep SDP-ove propasti. Autori smatraju da je SDP bitniji od Lagumdžije. I da je socijaldemokratija bitnija od SDP-a, jer je demokratski socijalizam potreban Bosni. Odgovornost SDP-a je tim prije teža. Na stotine dobronamjernih tekstova, SDP je odgovorio kretenskom dijagnozom: *Neće nama mediji uređivati odnose u stranci!* Pošto su mediji javnost, to znači da SDP ignorira sud javnosti. Svaki totalitarizam je monologičan. O tome svjedoče komunistička i diktatorska vremena. SDP otud pripada izumrlom, totalitarnom svijetu.

PRVE KRITIKE na račun SDP-a pojavile su se još nakon lokalnih izbora u proljeće 2000. godine. Tada su lokalni funkcioneri SDP-a izbornu pobjedu u Lukavcu slavili nosanjem krmadi pored džamija, a nedugo potom je u Maglaju zabranjena upotreba selama. U rasponu od nekoliko mjeseci, do općih izbora 2000., podrška SDP-u je opala za oko deset odsto. Taj znak nije bio dovoljan da SDP uvaži dobronamjerne kritike o proljetnim greškama. Zato se i dogodilo da u vrijeme masovne komemoracije na tuzlanskoj Kapiji, SDP na Husinu zakaže Narodno veselje. Kao šizofrena mjera demokratičnosti u SDP-u je ustoličeno sataniziranje i omalovažavanje bošnjačko-muslimanskog bića. Zalud upozorenja SDP-u da je riječ o njihovom biračkom tijelu! Za samo dvije godine SDP je u nekim krajevima zijanio podršku biračkog tijela i preko 20 odsto. Takav se gubitak nije mogao sam od sebe dogoditi.

DOLAZAK SDP-a NA VLAST definitivno nije rezultat unutarnjeg kvaliteta SDP-a, kao što ni oba dolaska na vlast SDA nisu bili rezultat programske, već inadžijske opredjeljenosti biračkog tijela. No, zbog etnonacionalne logike u BiH i ratnih trauma bilo je mnogo teže ubijediti Bošnjake da 2000. glasaju za SDP. Ogromna intelektualna energija uložena je u poraz SDA, s vjerom da će SDP biti bolji, i pošteniji. U SDP-u nisu razumjeli odgovornost prema javnosti koja je s

pravom očekivala ispunjenje brojnih obećanja. Razumjeli su, priglupo, da su sami sebe doveli na vlast, da nikome nisu odgovorni, da je vlast vlasništvo, a ne tek prolazna i promjenjiva kategorija.

SDP JE IZNEVJERIO OČEKIVANJA svih onih koji su vjerovali da će nastupiti odlučna borba za bosanskohercegovačku BiH. Umjesto da se insistira na ukidanju nacionalizma iz ustavnog mehanizma BiH, SDP se odmah prikazao kao jeftini poslušnik tuđinske volje, koja u vitalnosti s&h nacionalizma vidi faktor razgradnje BiH po dogovoru iz Karađorđeva. Usvajanje nacionalističkog Izbornog zakona, destrukcija Odluke o konstitutivnosti i usvajanje apartheidskih ustavnih promjena, uz blokiranje Tužbe BiH protiv SRJ – ključni su momenti koji svjedoče o otpadništvu SDP-a od ideje socijaldemokratije i bh. patriotizma.

SATANIZACIJA BOSNE I BOŠNJAKA ključni je grijeh SDP-a i glavni motiv biračkog tijela za oduzmanje vlasti SDP-u. Narod bi svašta mogao halaliti, ali ne i to da mu se žrtve genocida i svekolika patnja - optuže za terorizam. U režiji SDP-ovske policijske države stvoreni su slučajevi *Alžirska grupa*, *Pogorelica*, *Alijina slika s Bin Ladenom*, itd. – a sve s ciljem prebacivanja odgovornosti za agresiju na bošnjački narod i Armiju RBiH. SDP je postao produžena ruka četničkog i ustaškog pokreta koji su u satanizaciji bošnjačke žrtve, i izjednačavanju krivice, vidjeli šansu za legalizaciju i humanizaciju svojih genocidnih i terorističkih projekata.

STVARANJE POLICIJSKE DRŽAVE je bio ključni interes Lagumdžijine vladavine, čija je priroda utemeljena na strahovladi, jednoulju, ucjenama. Istinski demokrata, političar koji se nema čega bojati, nikada se ne bi naoružao šizofreničarima *kalibar '83*, čiji je zanat usavršen u karavaktu u kome su ljudi uništavani zbog drukčijeg mišljenja. Komandna tabla Lagumdžijine vlasti bio je opaki Alibaba Mumija, obataljeni komunistički robot, u čijoj su se osvetničkoj projekciji prikazivali islamski teroristi, glavno Lagumdžijino oružje za obmane. Lagumdžija se pokoristio tom osvetničkom opsesijom, kako bi sebe promovirao u tzv. antiteroristu i svjetskog pravednika, što je samo maska za nesmetanu pljačku bosanske imovine. Ko bi to smio uprijeti prstom da je glavni tzv. antiterorista i partner Amerike tek jeftini lopov kome teroristička halabuka koristi za bacanje prašine u oči? Mumija je u svemu to bio mutavac koji je u neznanju šminkao kriminogenu prirodu Lagumdžijine vladavine. Dakako, Mumijine golootočke sposobnosti su, preko policijskog biltena *Slobina Bosna*, poslužile Lagumdžiji da u stanju ucjenje i prijetnje drži sve one koji bi mu pružili demokratski otpor. Kud ćeš dalje kad je ova ekipa nasrnula i na harizmatičnog Bogića Bogićevića, optuživši ga u policijskom biltenu da je u nekom selu kupio vikendicu. Pa šta! Nije kupio Telekom! Bogić i ostali koje je progonio Lagumdžija, nisu imali razloga za strah, ali ni za vjerovanje da bi ih rukovodstvo SDP-a moglo zaštititi. Sudbina osnivača SDP-a, oca socijaldemokratije u BiH, Nijaza Durakovića, za sve je bila jasan znak da je Lagumdžija i rogat, i bogat, i da mu pojedinac ne može dohakati. Pojedinac je mogao tek, kao simboličan čin neslaganja, zamrznuti svoje članstvo do ozdravljenja SDP-a. No, to nije učinio niko. Bilo kako bilo, Ešdaunova smjena Alibabe Mumije je sjajan šamar zloj prirodi Lagumdžijine vladavine, ali i poruka da nema reformi u ambijentu policijske države.

RUKOVODSTVO SDP-a, poimence, odgovorno je za staljinističko liderstvo Zlatka Lagumdžije, zbog kojeg se i mogao rasplamsati SDP-ova izdaja socijaldemokratije, antinacionalizma i Bosne. To rukovodstvo, poimence, mjesecima je sramno šutilo i ko stado ovaca blehnulo u zlagumdžiluk. Ti klipani su, bezbeli, imali šibicarsku računicu: *Ako se pobunimo, nema nas, ako smo ovce*,

ima nas. Lični profit je metnut iznad pameti, morala, patriotizma, općenito, potrebe da se ne bude fekalija. Rukovodstvo SDP-a se pobunilo tek danas, kad su pojedinci osjetili da će ih materijalno koštati Lagumdžijina politika. Pobunile su se hanume što više neće biti nobles, k'o junakinje meksikanskih sapunica. Za izborni poraz nije kriv Lagumdžija, već je krivo rukovodstvo SDP-a što je Lagumdžiji dopustilo da uništi povjerenje koje je imao SDP, i koje će teško povratiti. To ukazuje da su pobunjenici u SDP-u tek za nijansu bolji od Lagumdžijinih poslušnika, jer su do jučer bili isti k'o i svi poslušnici, a gubitak pozicija u vlasti ih je ponukao na pobunu. Trebali su se buniti zbog satanizacije Bosne i Bošnjaka, zbog patriotizma, pa zbog handrenja svog biračkog tijela, a tek na kraju (jer je to sramota!) zbog gubitka rahatluk pozicija. No, svaka je pobuna bolja od žabokrećine. Borce za promjene i reforme SDP-a treba podržati, ali im ne treba zaboraviti šutnju. Za čestitog SDP-ovca bi pravovremena odbrana ideje Bosne i socijaldemokratije trebala biti preča od ličnih interesa i pristajanja na zavjeru šutnje. Aktualna galama ne može nadjačati crvenilo dvogodišnje tišine.

POSTIZBORNI LOMOVI U SDP-u otkrili su sedimentiranu vladavinu retardirane, debilske svijesti kod dominantne većine članova rukovodstva. Ta većina još uvijek ne razumije neminovnost promjena, pa skliskom odanošću komrpomitiranom lideru pokušava sačuvati pozicije punoglavaca u barskom brlogu boljševizirane vladavine. Jakako, Lagumdžija se naoružao demokratskim imbecilima, nepismenjakovićima, papcima i seljoberima, koji nikud ne bi prispjeli da ih Lagumdžija, poput volova, nije upregnuo u svoje kočije. Dobili su šansu da budu u rukovodstvu (Rukovodstvo - kako to gordo zvuči!), i za tu iluziju bitnosti spremni su lideru olizati sve što se liže i ne liže. Trebalo je vidjeti opančarske face i zbrdodolski rječnik predsjednika Kantonalnih odbora SDP-a, koje je inkognito sazvao lider, pa shvatiti kakva to jeftina bagra čini vrh SDP-a. Opančarima sad prijetete razne opasnosti, a glavna je da bi mogli sletiti na mjesto koje im po intelektualnim i moralnim spodobnostima pripada; ako dođe do otvaranja procesa ozdravljenja SDP-a, onda će neminovno sve Lagumdžijine sluge sići s prljave pozornice, jer se snaga SDP-a ne može graditi sa boljševičkim metuzalemima i vrtiguzima. Ono što je bilo grijeh biće vrlina, pa će se otvoreni, drugarski kritički sud smatrati najboljom preporukom za vrh SDP-a. A to je već igra u kojoj poltroni, i da hoće, ne mogu učestvovati. Jer, oni su rupa, a ne kliker.

IZBACIVANJE NIJAZA DURAKOVIĆA IZ SDP-a posvjedočilo je da ni izborna sramota, taj poraz, taj debakl, to oseknuće, nije opametilo kritičnu masu članova rukovodstva SDP-a. Samo bi jadnici mogli misliti da je uzrok njihovog problema Nijaz Duraković, a ne oni sami, na čelu sa svojim propalim liderom. To ispoljavanje grješne sile nad svojim stranačkim ocem, svjedoči o totalnoj nemoći, o kukavičluku, o odsustvu pameti, jer se pokušava prikazati da SDP ipak negdje vlada, pa makar i tamo gdje može izbaciti Nijaza Durakovića. To je plafon do kojeg se srozala moć SDP-a! Šta ćemo sad? Eto, nema Nijaza, ali ima poraz. I to kakav poraz! Poraz koji će se do lokalnih izbora još proširiti, i ojačati, pa će SDP završiti kao minorna stranka. Dakako, to ne treba dopustiti. Ne zbog poltrona koji su uništili SDP. Već zbog ideje socijaldemokratije koja je potrebna Bosni, a koja će vrijediti samo ako se SDP uspije osloboditi od zla - i preporoditi.

Br. 66, 28. X 2002.

Srbija do Sadama

Bez Petriča, Lagumdžije i Mumije
srpska će se politika u BiH teško odbraniti
od svoje genocidne i terorističke suštine

Čini se da srpska politika ima nadnaravne moći. Nadmoćna je. Diktira ritam. Odvlači pažnju. Prva povlači poteze. Nebitno kakve. Bitna je količina i brzina tih poteza. Dok mi raspetljavamo jedno klupko, već nam je u rukama drugo. Nemamo kad raspetljati sve srpske serve, a kamo li smisliti svoje. Srbi su u prednosti, jer je njihova igra spoj bezobrazluka i znanja. Iako primitivni, oni državne poslove poznaju bolje od nas. Mi smo pitomi, mehki, krhki, jer smo u svim državama bili podstanari.

Zagledajmo se u teme koje nam danas spetljavaju korak: afera *Orao*; ponuda Tibora Varadija za vansudsko poravnanje Tužbe BiH protiv SRJ; optužbe Alibabe Munije da je Pedi Ešdaun jatak Radovana Karadžića... Srpske teme igraju ukolu, sitno šumadijski. Da vidimo...

Muslim krw in the serbian crst

Postoje dvije pouke iz afere *Orao*? Prva je da genocidno začeo Republike Srpske određuje delikventsku prirodu ove dejtonske nakaze. Tvorevina od zločina ne može se prilagoditi zakonskom poretku. Neprirrodno je tražiti vezu između Radovana Karadžića, srpskog heroja i svjetskog zločinca, i zakona. Da je Karadžiću bilo do zakona, nikada ne bi nastala RS, kao čedo monstroznog kršenja svih civilizacijskih principa. Legaliziranje genocidnih postignuća, dakle, RS, nema šta drugo proizvesti do razbuktavanje kriminalne hajdučije u svim pravcima i oblicima. Trgovina RS sa Irakom, preko jednako kriminalne SRJ - sasvim je logičan rezultat međunarodnog uvažavanja srpske zločinačke prirode. Kao i Srebrenica, recimo.

Druga pouka glasi: Jedna bi nam bila mati da su trgovinu sa Irakom počinili bošnjački funkcioneri! Bio bi to ključni dokaz da smo tzv. islamski teroristi. Može bit da bi dosad i po našim svadbama slučajno padale bombe! Srpska politika nema takvih problema. U Srbima ima muslimanske krvi, ali Srbi nisu muslimani. Krst ih vakciniše od odgovornosti za pomaganje Iraka. Srpski vrh u BiH je do grla u ovom kriminalnom poslu, ali je zaplatila tek buranija.

U Bošnjaka bi, pak, letjele glave. General Hamid Bahto je zijanio godinu zatvora, i ko zna koliko godina skraćenja života, zbog namještene optužbe da je švercovao oružje za Kosovo. A Kosovo nije Irak! Bahto je nevin stradao, i ta patnja nema satisfakcije, kao ni ona iz slučaja *Pogorelica*. Bošnjaci leže po zatvorima ni za šta, a Sadamovi srpski pajdaši sjede na najvišim državnim funkcijama u BiH. U OHR-u haman ne smiju ni pomisliti da posmjenuju te srpske državnike i suislamske suteroriste.

Bjelodana je tendencija okrivljavanja bošnjačke nevinosti i aboliranja s&h krivice. Eto, putem Munjinih glista praši kampanja o uskladištenim minama u

Mostaru, za koje je SFOR znao još 1997. godine. Tom glistologijom treba učutkati pravednike i sakriti sudjelovanje Lagumdžijine vlasti u prodaji doniranog naoružanja jal Izraelu, jal Kamerunu.

Lylyhip instead 200.000 glawa

Taman kad se javnost počela komešati zbog nesklada između kriminalne težine trgovine RS sa Irakom, i ignorancije te težine, dogodila se dugo čekana rasprava pred Svjetskim sudom pravde. Srpski zastupnik Varadi je nastupio kao mahatma, mirotvorac, pravo srpski, kukavički, ponudivši ideju pomirenja i povjerenja, naspram logike kažnjavanja SRJ za agresiju i genocid. On smatra da bi - *utvrđivanjem odgovornosti za genocid procesi pomirenja bili ometeni*. Apsolutni genije! Kao sad bi mi trebali da im halalimo 200.000 svojih glava, 100 milijardi dolara ratne štete, jer toliko košta pomirenje. Ako nas sutra opet neko mlatne, mi ćemo opet da halalimo, kako bi mogao opet da nas mlatne. Ovaj bezobrazluk srpskog advokata posve nalikuje ponudi da Beograd izgradi Ferhadiju, a da BiH povuče Tužbu. Valjda bi trebalo Beogradu da je stalo do pomirenja, i do izgradnje svih porušenih džamija, bez ikakvih uslovljavanja, jer to bi bili znakovi da je Beograd prestao biti agresor na BiH. No, Beograd bi da našim povlačenjem Tužbe naplati ono što bi svakako, kao krvnik, trebao činiti – čeznuti za oprostom i pomirenjem. Fenomenologija srpske drskosti duboka je i neshvatljiva kao i kosmos. Kakav to mora da je zlum pa da bosansku stranu optuži za *izazivanje napetosti* jer, molim te lepo, neko bi htio sad da kazni agresora, umjesto da bude sretan što ima šansu da se s agresorom demokratski pomiri!? BiH upravo hoće pomirenje, ali pravedno. Varadijev zamjenik, Vladimir Đerić, zalaže se za *ličnu krivičnu odgovornost*, ali ne i za odgovornost SRJ. Tako bi se skrhao svjetski poredak, jer bi državni kontinuitet izgubio smisao. Jakako, to su ublehe koje svjedoče o srpskoj bespomoćnosti pred rukom pravde. Srpska se politika prikazuje kao jagnjeća, spremna na pomirenje, a bosanska kao faktor tenzija i netolerancije. Pored propagandne patke, srpska politika pokušava za lilihip zamjeniti svoju odgovornost za agresiju i genocid. Na to, naravno, ne treba pristati. Sud neka ispostavi račun, a Srbija neka ga plati. I kvit!

Oy, Sadame, yaranne

Treći srpski događaj koji je uskomešao javnost jeste nebuloza Alibabe Mumije da ga je Ešdaun smijenio jer je on upravo trebao uhapsiti Karadžića. Mafijaški srpski politički zlum pretpostavlja da Ešdaun neće voditi srbofilsku Petričevu politiku. Lagumdžijin poraz, i Mumijina smjena, osakatile su srpske poluge među Bošnjacima. U pogledu Tužbe, i prebacivanja odgovornosti za rat na Bošnjake, Srbi su taman bili na korak od svog maestralnog djela: oslobađanja od upitnosti genocidom i agresijom stečene RS.

Lagumdžija i Mumija su prošlost. Sadašnjost je srpsko pomaganje Sadamu, Tužba BiH protiv SRJ, a u konačnici – shvaćanje da je Republika Srpska jedini faktor terorizma na Balkanu. Idemo dalje!

Br. 67, 11. XI 2002.

Inicijative:
Hitno usvojiti zakon o zabrani upotrebe fašističkih simbola

Smrt HITLERIZMU

Pozivamo parlamentarne stranke da iniciraju donošenje zakona kojim bi se zabranilo korištenje fašističkih obilježja u BiH. Opstanak Bosne i Hercegovine ovisi od zakonske zabrane fašizma, dakle, četništva i ustaštva.

Američki i evropski politički analitičari konačno su suglasni da je uzrok pobjede nacionalnih stranaka na izborima 2002. uzrokovan Izbornim zakonom, kao i dejtonskim ustrojtstvom BiH, koji favorizira etnonacionalne, a ne multinacionalne opcije. Mi smo iz broja u broj ukazivali da je Wolfgang Petrić, sa SDP-Alijansom, kroz tzv. ustavne promjene i Izborni zakon, armirao etnonacionalni mehanizam koji vodi daljem i dubljem razaranju BiH. Politički analitičari danas su podijeljeni između dva moguća izlaza iz dejtonskog ćorsokaka: ili definitivne podjele BiH na zatečenom i genocidom ostvarenom realitetu, ili preustroju bh. zakona u skladu sa multietničkim imperativima bh. zajednice, što bi značilo zakonsku zabranu nacionalizma, a time i mononacionalnog stranačkog organiziranja.

Ideju trojdelne podjele BiH i tajno i javno zastupaju s&h hegemonisti, uz pomoć diplomatskih lobija i raznih Wolfganga Petrića.

Hrvatska protiv ustaškog fašizma

Opstanak Republike Hrvatske, za razliku od BiH, ne ovisi od zabrane upotrebe fašističkog znakovlja. Hrvatska, kao i Srbija, može opstati i kao fašistička zemlja, za razliku od BiH. Ipak, Hrvatska se bori za afirmaciju antifašizma. Hrvatski kazneni zakon uskoro treba dobiti novi paragraf po nazivom *Veličanje bivših fašističkih država i organizacija*.

Kazneni zakon RH, koji zabranjuje vrijeđanje ugleda RH, dopunio bi se paragrafima koji glase: 1) Tko proizvodi, uvozi, izvozi, čini dostupnim javnosti ili u tom cilju drži promidžbena sredstva kojima se veličaju bivše fašističke državne tvorevine i organizacije, kaznit će se novčanom kaznom ili kaznom zatvora do tri godine; 2) kaznom iz stavka 1. ovoga članka kaznit će se tko ističe ili na drugi način rabi na javnome mjestu zastave, značke, odore, parole, način pozdravljanja ili druga obilježja bivših fašističkih država ili organizacija, a s ciljem njihova veličanja.

Put do samoodržive BiH

Čini se da postoje nagovještaji slobodnog dijaloga o greškama koje je međunarodna zajednica počinila u BiH, zbog čega je sedam godina prošlo u betoniranju, umjesto u razgradnji, genocidnih i osvajačkih postignuća. Takav dijalog

neminovno mora polučiti STAV da je uvažavanje mononacionalnog stranačkog organiziranja, te ustavno legaliziranje etnonacionalne, razarateljske logike, nužno podsticalo odumiranje BiH. To znači da bi borba za samoodrživu BiH morala ići pravcem zakonske zabrane ideologija koje su suprotstavljene biću Bosne.

I u Bosni, kao i u ma kojem živom organizmu, parcijalna, krnjava rješenja imaju značenje odgađanja i razbuktavanja problema. Bosnu je potrebno prilagoditi logici njezine egzistencije. Nužno je suočenje sa paradoksima, poput onog da egzistira Republika Srpska, a da se njen otac Radovan Karadžić proganja zbog zlodjela na kojima počiva RS; poput onog da se navodno teži obnovi bh. multietničkog društva, a da se u Izbornom zakonu, i u Ustavu, podržava nacionalizam, kao suprotnost bića Bosne; poput onog da se zastupa ideja Partnerstva za mir i formiranja jedinstvenog zapovjedništva, a da se na terenu slavi neprijateljstvo strana u sukobu, itd, itd.

Ako se shvati da su parcijalna ili formalistička rješenja – nikakva rješenja, jer su u službi zadržavanja postojećeg stanja, i navikavanja na dejtonsku, genocidom stvorenu BiH, onda će se morati spoznati KONKRETNA rješenja koja mogu BiH vratiti na put samoodrživosti. Ako ćemo tražiti ta konkretna rješenja, onda ih treba shvaćati od korijena, a ne od ofarbanog lišća. Dakle...

Evropa i antifašizam

Njemački kazneni zakon, u člancima 86 i 86a, manifestacije veličanja fašističkih državnih tvorevina i organizacija tretira kao kazneno djelo i propisuje kaznu zatvora. U španjolskom kaznenom zatvoru nigdje nema decidue zabrane isticanja fašističkih simbola, ali se ta problematika tretira odredbom o genocidu. U Španjolskoj se kaznom od jedne do dvije godine zatvora kažnjava svako ko širi ideje i doktrine koje na bilo koji način rehabilitiraju režime i institucije koje su provodile genocid.

U Ustavu Talijanske Republike, koji je snazi od 1948., u XII završnoj odredbi stoji: Zabranjeno je, bilo u kojem obliku, reorganiziranje raspuštene fašističke stranke, kao i korištenje fašističkih simbola.

Njemačka, Španjolska i Italija su zemlje sa fašističkom prošlošću, i razumljivo je što je u njihovim zakonima fašizam apostrofirao kao neprijatelj demokratskog poretka. No, i BiH je zemlja sa fašističkom prošlošću, ali – i sadašnjošću! U drugim se evropskim zemljama, pak, ne govori o fašizmu, ali je svako poticanje na rasnu, vjersku ili nacionalnu mržnju strogo kažnjivo.

Države bivše Jugoslavije su imale nesreću da u Drugom svjetskom ratu imaju fašističke, sluganske režime, ali u njihovim post-yu zakonima četnički i ustaški oblici fašizma, zasad, nisu ni spomenuti.

Zaljevanje olovom

Bosni je danas, prije nego i jednoj drugoj zemlji na svijetu, potrebno donošenje zakona kojim bi se zabranilo i kažnjavalo veličanje fašističkih država i organizacija, kao i korištenje fašističkih simbola i drugih obilježja kojima se slavi ugrožavanje ljudskih prava. Takav bi zakon u korijenu sasjekao ideološku municiju kojom se hrani ovo legalizirano čerečenje bh. multietničke i antifašističke suštine. Nužno je proglasiti ilegalnim, i grdno kažnjavati, svaki vid konotiranja sa četničkom i ustaškom ideologijom, kao i sa rijetkim oblicima povezivanja Bošnjaka sa muslimanskim fašistima iz Drugog svjetskog rata.

Etnonacionalne oligarhije u BiH su bestidno izrasle na neprijateljstvu prema antifašističkoj bh. suštini; one su, više ili manje, ideološki sljednici Pavelićevih i

Mihailovićevih genocidnih projekata iz Drugog svjetskog rata; one su kontinuitet hitlerovštine jer su sve bile kvislinzi Trećeg rajha. Ali, njihova osvjedočena suprotstavljenost antifašističkoj tradiciji BiH, tek je trunka problema. Glavni problem je u tome što je dejton sagrađen na fašističkoj ideji, jer je rehabilitirao i u bh. Ustav ugradio gubitnike iz Drugog svjetskog rata. Kao što su bh. antifašisti u ustav ugradili antinacionalizam, kao esenciju svoje oslobodilačke ideje, tako su se etnonacionalne oligarhije izborile da nacionalizam bude esencija njihove antibosanske, razrateljske ideologije. Bosna, jakako, ne može opstati na nacionalizmu, jer je njegova tradicijska osnova u fašizmu i šovinizmu. Bosna može preživjeti jedino na antinacionalizmu, ali ne deklarativnom i napirlitanom, već na onom konkretnom koji će prepoznati suštinu problema. Suština je egzistencijalna nužnost da se ponovo, zauvijek, porazi, i u zakonu olovom zaliže, hitlerovština koja danas čini ustavno biće Bosne.

Br. 67, 11. XI 2002.

Zasluge Zlatka Lagumdžije za unapređenje islama

Ramazanska revolucija

...Oni nemaju blage veze sa islamskim učenjem, oni ne klanjaju, ne znaju Bismille, ali, oni poste, oni vjeruju, i - ni jedan iskren musliman ne može tvrditi da ti ljudi nisu muslimani

Zlatku Lagumdžiji bi trebalo dati, a Aliji Izetbegoviću oduzeti onu *Nagradu za unapređenje islama!* Ako bi se mjerilo koliko je vjernika koji od njih utjerao u islam, odnosno, otjerao iz islama, ustanovili bi da je Lagumdžija u islam ubacio i više Bošnjaka nego što ih je Alija izbacio.

Za Alijinog vakta, islam je doživio najbrutalniju degradaciju, jer je formaliziran i zloupotreblijan do neslućenih neukusa. To silovanje vjerništva, stvorilo je otpor prema islamu, jer je vjernik obliven utiskom da boravkom u islamu boravi u SDA. Pošto se ulema poistovjetila sa SDA, a SDA sa ulemom, u najširim je slojevima gnjev prema Alijinoj vlasti ispoljavan, u najmanju ruku, prezitom prema islamu. Na žalost, ni Islamska zajednica, ni SDA, nisu spoznali grješnost svoje veze.

Lagumdžija širi islam

Zbog Lagumdžijinog karakta islam je živn'o kao nikad dosad, oslobođen i masovan. To neočekivano SDP-ovsko proganjanje islama, to ubrizgavanje islamskog terorizma u bošnjački antifašizam, stvorilo je spontani, nepisani otpor prema politici Lagumdžijinih Munja i Tuka. Kao jedan od individualnih vidova otpora, uspostavilo se otkrivanje i potvrđivanje svoga islamskog identiteta. Ljudi su se uinat selamili, žene su se uinat kitile mjesecom i zvijezdom, stvoren je prsten otpora prema satanizaciji islama. U vjeru je ušao i onaj koji nikad nije pomislio da će, izuzev svog muslimanskog imena, i usuda, imati ikakve veze sa islamom.

Ni Islamska zajednica, ni SDA, nemaju ni trun zasluge za ovogodišnji, masovni, što povratak, a što ulazak, Bošnjaka u islam. Nemaju, jer je njihov domet da islam razumijevaju kao svoju firmu, a sebe kao direktore te firme, od koje se, uzgred, dobro živi. Ovo što se sad događa sa povratkom Bošnjaka islamu, nije na toj trivijalnoj talasnoj dužini.

Ni četničko-ustaški genocid nije uspio Bošnjake ovako kvalitativno vezati za islam. U vrijeme stradalništva trajalo je finansijsko i ideološko cijedenje islama, što je uzrokovalo otpor istinskih vjernika, koji su se zgražali nad pretvaranjem džamije u partijsku ćeliju i kadrovsku odskočnicu. Bošnjake je, haman, protreslo to što su 2000. glasali za antinacionalizam, e da bi od odabranika svoga srca, tj. SDP-a, bili optuživani za nacionalizam, fundamentalizam, terorizam; SDA jeste sa islamom baratala kao sa kafom, svilom, cigarama, ukradenim satovima i kožnim jaknama, žnako švercerski, šanerski, ali je SDA islam makar poštivala kao robu na kojoj se može zaraditi. Bošnjake je to moglo odbiti od kadrovskog islama, ali ih nije moglo i povrijediti. Tek ova majstorija Zlatka Lagumdžije & comp., kojom su i bošnjački ateisti optuženi za islamski terorizam, probudila je u narod inat, i ponos.

Islam bez milicionera

Ovaj uvod je pokušaj da razaznamo uzroke masovnog ulaska Bošnjaka u ramazanski post; pogotovo u urbanim sredinama. Danas poste i oni koji su prijašnjih ramazana pili srpsku žderakiju i mezili čvarke; i oni koji su od ramazana bivali daleko koliko i šumadijski Srbi i imotski Hrvati; poste i ljudi koji uglavnom ne umiju ništa proučit, koji nemaju blage veze sa islamskim učenjem, ali, eto, znaju kad treba zapostit, i kad se omrsit. Oni to čine predano, jer sebe osjećaju muslimanima.

Naspram ove pojave ramazanskih regruta postoji armija Bošnjaka, muslimana, koji razumiju svoju vjeru. Postoje i direktori, tj. menadžeri islama, koji prave golemu razliku između prvih i drugih postdžija. To su oni što dijele knjižice u kojima milicijski piše da će na onom svijetu, na Ahiretu, biti ubijen svaki musliman koji nije klanjao svih pet-šest vakat-namaza, a ubistvo mrtvog će se desiti tako što će mu se zgnječiti tabut, k'o muha, što će ga ujedati zmije, pa će ga mrtvog otrovati, itd, itd, do beskrajne gluposti. U recepciji svih (anti)bošnjačkih pojava, najveća su štetočina djelatnici Bošnjaka-muslimana, odnosno direktori islama. Takvi preziru ovakve, ove što izmiču milicionerskoj logici islama, ove za koje islam nije vojska, nije partija, nije ropstvo, nije fotelja, već ono što malo koji hodžica može razumjeti: ISLAM JE SLOBODA.

Kako toj partijskoj obrvologiji objasniti da se postom čovjek oslobađa stega koje mu je nametnula trivijalna svakodnevnica; da islamski kontekst uopće nije bitan u odnosu na činjenicu da društvo dobija jednog kvalitetnijeg čovjeka, od onog kakav je bio; da je čoravo tjerati osjećaj islama u organizacione sheme, kad je islam - stvar moje duše, kojom upravljam ja, bez tvog, ovozemaljskog, šićardžijskog, nameta. Spoj islamske duše i islamske organizacije tek je konstruktivan na razini gdje svaka zadržava svoj integritet, a bliskost, dijalošku, poučnu, mogu razmjenjivati prema slobodnoj volji. Relacija: brkati oficir – prepadnuti regrut, zakrčila bi put spoznaje islama, koji JESTE samo kad je slobodan, voljan, prvo lični, pa tek tada kolektivni nijet.

Ovaj je ramazan u Bosni mnogo širi od shvaćanja i dosega Islamske zajednice. Zato što su u ramazanu i Bošnjaci koje ne zanimaju direktori islama. E zato je islam na najboljem putu da postane vjera kritične mase Bošnjaka. Zato, jer mu ne trebaju trgovački putnici. Islam je samoodrživ tek kad stasa do volje. Kao i čovjek.

Direktori islama bi morali razumjeti svoju nebitnost, bezveznost, u toj nesputanoj, prirodnoj volji velikog broja Bošnjaka da uđu u post. Ove ljude zanima sam islam, u njima, njih pokreće uzvišena zavjera protiv svih, pa i time što se islam konačno dovodi na istinsku mjeru – odnosa pojedinca i Boga. Oni ne klanjaju, oni ne znaju ni Bismile, ali, oni poste, oni vjeruju, onako kako to oni hoće, i ni jedan iskren musliman ne može tvrditi da ti ljudi nisu muslimani. Oni se po prvi put dive svjetlima koja se ustanički pale iza četiri ujutro, i kažu: Bože, ipak postojimo!

Br. 67, 11. XI 2002.

Stidiš li se Zenana

Kako su se u Brčkom,
sa Dražom Mihailovićem u centru,
razbijale granice jednougla i
palila ognjišta multikulture

Po moralnom poganstvu, tzv. *19. pozorišni susreti u Brčkom* su jedan od bitnijih događaja u dejtonskoj BiH. Tu se sila sva sila nakane svjetskih i domaćih fekalija koje združenim snagama rade na betoniranju rezultata agresije i genocida. Brčansko glumatanje je paradigma, koncentrat, dramaturški obrazac opake stvarnosti!

Philandrophy propeller

Bosanska intelektualna javnost rijetko je umjela imati tako hitar, odlučan i ispravan stav, kao kad je riječ o odbijanju mogućnosti da profesionalna pozorišta iz Federacije učestvuju na tzv. *brčanskim susretima*, sve dok se iz tog bivšeg grada ne ukloni spomenik ratnom zločincu, četničkoj ikoni, Draži Mihailoviću. Uprave sedam profesionalnih pozorišta iz Tuzle, Zenice, Mostara (uključujući i HNK) i Sarajeva, ostale su jedinstvene u principijelnom stavu. Samo je Narodno pozorište Sarajevo, na čelu sa Šaćirom Filandrom, *uzdanicom bošnjačke inteligencije*, otišlo da se pokloni i Draži i njegovoj straži. Valjda smo suglasni da je Brčko četničko dokle god u njegovom centru smrdi Draža Mihailović!?

Uprava tzv. *pozorišnih susreta*, poduprta bošnjačkim prostitutkama iz Brčkog, uhljupima koji su za pare zaboravili ubistva svojih rođaka i prijatelja, pokušala je problem premostiti ogromnim honorarima i nagradama. Naša su pozorišta, na ponos svima nama, odbila prodati antifašističke principe! Tada su tzv. *Brčaci* skontali da im nema druge nego napraviti poluprofesionalne susrete, na kojima će uz brojne amaterske družine sudjelovati samo dva profesionalna teatra, ono posrbijeno iz Banja Luke, i ovo ukenjano iz Sarajeva. Ne treba pojašnjavati da taj bučkuriš nema blage veze sa nekadašnjim Pozorišnim susretima u Brčkom, te da je svaka priča o *nastavku tradicije* zapravo – laž.

Brčanska laž ne bi bila opasna da u njenu proizvodnju nisu uključeni najmoćniji mediji u BiH. U vrijeme tzv. *susreta* stvarana je slika da su se u Brčkom okupili svi bh. teatri; izbjegavano je da se kaže da u Brčkom od devet postojećih, ne sudjeluje sedam profesionalnih teatarara; dakako, nije rečeno ni zašto. Ako bi se dotakli razlozi, valjalo bi dotaći i konstitutivnu svetinju đenerala Draže, a tada bi se četnici mogli naći uvrijeđeni. Žrtve četničkih pokolja se nemaju šta vrijeđati, samim tim što više nisu u životu.

Drskost je potom ušla u novu fazu. Nekoliko sudionika brčanskog kupleraja počelo je antifašističku principijelnost tumačiti kao ekstremizam i nacionalizam, a toleriranje fašizma kao demokratsku vrlinu.

Chwarcology prostitution

Prvi je podrignuo Josip Pejaković. U Dnevniku FTV je rekao da mu je dolazak u Brčko jedna od najsvjetlijih tačaka u karijeri, te da je u tu – *uinat*. Nema kome Osip tjerati inat osim žrtvama četničkih pokolja u ovom gradu, a njih je prema američkim izvorima bilo preko 3000. Te nevine žrtve bi zdravog čovjeka obavezivale na otpor prema zlu, oličenom u spomeniku Draži Mihailoviću. Osip je tjerao inat pozorištima koja su odbila doći u četničko Brčko. Tjerao je inat antifaišizmu!

Naš najstariji dnevni list, očito strateški, otvorio je stranice za hvalospjeve o brčanskoj sramoti. Time je *Oslobođenje*, koji sebe smatra *baštinikom antifaišističke i multietničke tradicije*, postalo kozmetički salon četništva.

Kolumnista *Oslobođenja*, Sead Fetahagić, književnik koji je čitav svoj život istetovirao, a čitav opus nadmašio izjavom da za ramazan mezeti čvarke, u krmečem je stilu ismijao antifaišizam sedam teatarskih kuća. Po njemu je – *priča o Draži povod da se naši intelektualci nacionalno deklariraju*. Glupavo! Onda bi svi partizani koji su ratovali protiv Dražinih četnika bili nacionalisti! Antinacionalizam bi bio, jel, pomiriti se s Dražom? Napose, općepoznato je da Gojer, Marušić ili Topčić nikada nisu napisali nacionalističkog slova. Fetahagić, jednostavno, prdi klevete.

Nekadašnji udarni tuzlanski komunista, majstor ekavskog, a danas osnivač amaterskog Hrvatskog teatra sa Husina, kojim *ostvaruje metafizičku vezu sa hrvatstvom*, glumac Vlado Kerošević, dobio je čitavu stranu *Oslobođenja* da priopći zlimpresije iz Brčkog. Nekoliko citata govore sve: *Susreti su imali zadaću da zapale ugašeno ognjište tolerancije, multikulture...; Teatarska umjetnost na ovaj način razbija granice jednodimenzionalnosti; Uspjeli su napraviti državni festival teatra BiH...* Kerošević ne samo da zaobilazi istinu, već i antifaišistički stav sedam bh. teatar naziva – *prljavštinom, podvalom, ucjenom, farizejstvom*, itd. Kao, sram ih bilo što su postavili tako prljav i licemjerman uslov da se ukloni ikona četničkih zločina. Trebali su, kao Kerošević, otići u četničko Brčko, ne bi li sa Dražom Mihailovićem *razbijali granice jednodimenzionalnosti i razvijali multikulturu*.

Dugačak je spisak ugurzusa koji su učestvovali u betoniranju spomenika Draži Mihailoviću i blaćenju uspomene na žrtve četničkih pokolja u Brčkom. Njihov intelektualni i moralni dignitet je ravan čednosti svake prostitutke.

Stide li se duše Zenana Zahirovića, prvog čovjeka Pozorišnih susreta u Brčkom, kojega su četnici 1992. zaklali pred Domom kulture? Nisu imali obraza da pomenu Zenana, a tvrde da nastavljaju tradiciju koju je Zenan odnjegovao! Sjećanje na Zenana, kao žrtvu, pokvarilo bi ovu četničku idilu. Ko je jedan ubijeni Zenan naspram živog Draže Mihailovića!

Otud su tzv. *pozorišni susreti u Brčkom* bili manifestacija izvornog četništva, u čijem su kozmetičkom opsluživanju sudjelovale izvorne domaće kurve.

Br. 68, 27. XI 2002.

Nad odrom ZAVNOBiH-a

Van državnosti

Šta ako više nikada BiH neće biti uređena na ideji ZAVNOBiH-a?
Šta ako BiH zauvijek ostane pocijepana na srpsku i hrvatsku provinciju u pozadini? Šta ako je Bosna koja pamtimo, i volimo, već jučer postala stvar nepovratne prošlosti! Kakav je smisao života u sjećanjima?

Dvadeset i peti novembar je za BiH što su i srce ili mozak za čovjeka. Bez ideje ZAVNOBiH-a, Bosna je izgubljena. Ne postoji. Bosna ne može nikako drukčije postojati nego po slovu svoje samoodrživosti. Stavi čovjeku mozak majmuna, ili srce gliste, to više nije čovjek. Stavi u Bosnu vašingtonska i dejtonska rješenja, to više nije Bosna. Otud mi danas ne živimo bosansku stvarnost, već stvarnost velikodržavnih projekata Srbije i Hrvatske, tj. sporazuma iz Karadorđeva. Ovo što zovemo Bosnom, nije Bosna. Da bi ta gomila planina, rijeka, glava i trava bila Bosnom, morao bi sistem života biti uređen u duhu ZAVNOBiH-a, dakle – antinacionalizma i tolerancije kao vrhunskih vrlina u državnoj hijerarhiji vrijednosti. Na žalost, nacionalizam je i pisano i nepisano ustavno pravilo ove zemlje na kojoj je nekada postojala bosanskohercegovačka BiH.

Dani paradržavnosti

Već deset godina BiH živi bez svog duha. I ovaj je Dan državnosti obilježen samo tamo gdje su Bošnjaci u većini. A i tu stidljivo, jer minderska struktura ima animozitet prema historijskom datumu čiji su autori antifašisti; minderolozi bi radije slavili zelene legije i handžar divizije, koje su, kao i četnici i ustaše, bili konobari Adolfa Hitlera; zalud što je bošnjački nacionalni interes država BiH, koje nema bez antifašističke i antinacionalističke ideje; te handžarlike su, zapravo, sevep bošnjačke zagubljenosti, jer su svojim glupostima stvorili pometnju u patriotskim osjećanjima Bošnjaka. Ipak, Bošnjaci su se u dominantnoj većini otrgli od laži i obmana, razumijevajući antifašističku ideju kao srčiku svoga prava na život.

Srbi i Hrvati u BiH slave svoje paradržavne praznike, okopiljene pod zločinačkim okriljem, u vremenima agresije na BiH i genocida nad Bošnjacima. Proslavom tih okupatorskih praznika, oni slave, dakle, odgajaju, zloduh agresije i genocida; proslave genocidnih praznika Republike Srpske i Herceg-Bosne u srži su suprotstavljena ZAVNOBiH-u, dakle, antinacionalizmu, toleranciji, a time i opstojnosti BiH.

Zalud je nadati se osloboditeljskoj budućnosti BiH sve dok na 76 odsto bh. teritorije žive paradržavni mehanizmi koji generiraju razaranje zavnobihske BiH. Ne boli toliko taj fašizam, koliko boli, i zastrašuje, ovdašnji mazohizam, ta paraliza patriotskom uma, općenito, svijesti da sa odumiranjem BiH i nama i našoj djeci ističe vrijeme, kao mogućnost da na svojoj zemlji odživimo život u ravnopravnosti i slobodi. Ovih 24 odsto teritorije odveć su postali predmet privatizacijskog

interesovanja finalizatora građevine iz Karađorđeva. Nikako da razumijemo da Bosna ne može opstajati na polovičnim, nedorečenim, neprincipijelnim rješenjima. Samo bi povratak Bosne ideji ZAVNOBiH-a, antinacionalizma i antifašizma, na cijeloj bh. teritoriji, a čega nema bez ukidanja entiteta i mononacionalnih vlasti – mogao Bosnu vratiti kući. U protivnom, uskoro će se dan državnosti Herceg-Bosne slaviti i u Sarajevu, Tuzli, Zenici, Bihaću, Goraždu... Baš onako kao što se državnost Republike Srpske danas slavi u Mrkonjić Gradu, na ognjištu ZAVNOBiH-a.

Zemlja ubijenog smisla

U paleti bosanskih racionalnih strahova najdominantniji je strah od preživljavanja ovih genocidnih rješenja nastalih na ubijanju bosanskog života. Uistinu, šta ako više nikada BiH neće biti uređena na ideji ZAVNOBiH-a?!! Šta ako će BiH zauvijek ostati pocijepana na srpsku i hrvatsku provinciju u pozadini?!! Šta ako će Bošnjaci biti ekonomski istiskani i sa ovih 24 odsto bh. teritorije?!! Šta ako je Bosna koja pantimo, i volimo, već jučer postala stvar nepovratne prošlosti! Kakav je smisao života u sjećanjima? Vrijedi li odživjeti vrijeme koje nam je dato u obesmišljenoj domovini, ili, pak, pokupiti preostale godine i otići daleko, u jednu drugu obesmišljenost? Jedino smo mi koji nemamo alternativne domovine dovedeni u bezizlaz besmisla. Srbi i Hrvati imaju kristalno prljavo rješenje, za njih prirodno, logično, smisljeno – dimenzija bh. uništenosti srazmjerna je dimenziji materijalizacije dogovora iz Karađorđeva. Stoga se samo Srbi i Hrvati osjećaju dobro u ambijentu antibosanske pometnje, jer je njihov velikodržavni cilj srodan atmosferi iz koje su prognani ZAVNOBiH, antifašizam, antinacionalizam, tolerancija, bratstvo i jedinstvo, općenito – bosanski duh.

O ZAVNOBiH-u, stoga, treba govoriti kao o klinički mrtvom ranjeniku. Što se vrijeme du(b)lje ukopava, veće su šanse da se klinička smrt osmrti, a manje da se ZAVNOBiH vrati u život Bosne. Mi se lagano navikavamo na pokoj naše Bosne, i na pasji život pod okriljem varljive nade da ćemo opet nekad biti ljudi s domovinom. Najmanje što možemo učiniti, iz poštovanja prema ljudskom liku Bosne, jeste da se glasno prisjetimo vrijednosti ZAVNOBiH-a.

Prisjetimo se... Povijesna zatečenost bosanske državnosti i multietnički karakter BiH bili su značajan argument u odbrani ZAVNOBiH-a od nastojanja da se BiH rasparča i podijeli između Beograda i Zagreba. Pored Odluke o konstituiranju ZAVNOBiH-a u najviše zakonodavno i izvršno tijelo BiH, donesena je i Deklaracija o pravima građana BiH kojom se narodima BiH prvi put u njihovoj povijesti pravno obezbjeđuje i garantira jednakost i ravnopravnost. Ideje naznačene u Mrkonjić Gradu svoju konačnu fizionomiju dobile su na Trećem zasjedanju ZAVNOBiH-a u oslobođenom Sarajevu, aprila 1945., čime je dovršena izgradnja sistema vlasti u BiH. ZAVNOBiH je potom prerastao u Narodnu skupštinu BiH, a Zakonom o narodnoj vladi stvorena je prva Vlada BiH. Prvi Ustav proglašen je 31. XII 1946. godine.

Br. 68, 27. XI 2002.

Pederski inferno

Homosex i grad

Jevreji su snimili stotine filmova o holokaustu, ali im nije naumpalo da prave film o jevrejskim pederima u Aušvicu. Mi smo jedva snimili dva-tri filma koja stidljivo dotiču našu tragediju, ali smo se odmah dobavezali šupka.

Pederska pitanja u BiH su paradigmatiska za razumijevanje našeg seoskog porijekla, zatečenog pod policijskim reflektorima demokratije. Da li nam pričali o pederčenju, o legalizaciji marihuane, prostitucije, nacionalizma, za nas je sve to ravno čudima pred kojima se stidi ljudski lik. Znamo mi šta su i pederi, i droga, i druge gadosti, ali ne znamo šta je demokratija! Krajem 70-tih su jugošvabe, brze i špicaste, prezentirale našem narodu oralni seks, pa je došlo do masovnog gubavljenja i porasta kožnih bolesti; ne bi naš narod pristao na taj okus kiselog kupusa u ustima, da nije povjerovao da Švabo bolje od nas zna šta je dobro, čim bolje živi; mora se ličiti na Švabu u svim pogledima, da bi se stek'o *opel rekord 1600*, i sirena u *opela* što zavija k'o krava. Sad bismo, jel, opet da ličimo na bolji život, na nekog novog Švabu, ali nam je rečeno da tog ličenja nema bez demokratije. U ovoj priči demokratija ti dođe k'o oralni seks: viza za budućnost. Zbog toga pederska pitanja u BiH, čiji je cilj ozvaničenje raznih ugursuzluka, treba promatrati kroz obmanu da je demokratija uvijek u pravu. Demokratija možda jeste, ali anarhija nije.

Komad budale

Zagrebačka je javnost digla prašinu zbog ugrožavanja pederskih ljudskih prava od strane društvenih i privrednih subjekata koji, možete misliti, nisu donirali pare kako bi se na Olimpijadu homoseksualaca poslala neformalna reprezentacija Hrvatske. Tri lezbejke su dobile stipendiju od pederskih lobija, ali im je za put trebalo 3300 dolara, pa su na 50-tak adresa u Hrvatskoj poslale molbu za donaciju. To što ih niko nije htio finansijski podržati zabrinulo je popederenu hrvatsku javnost.

Hrvatska je tužno smiješna u svojoj strasti da pobjegne s Balkana. Hrvatska će ako treba uvoziti i AIDS samo kako bi se u procentima primakla europskim standardima. Čist pederluk! Bosna je na najboljem putu da postane pridružena članica te neselektivne strasti da se nalikuje Evropi. I mi se, brate, obradujemo kad kod nas neko rikne od side, jer je to jedini dokaz da komuniciramo sa razvijenim, oboljelim, dijelom svijeta!

Čarolija provincijskog kompleksa, tog telećeg blehnuća u sve što dolazi sa Zapada, može se razbistrit tek shvaćanjem da je naše društvo do prije deset godina posjedovalo vrijednosti koje Zapad odveć nema. Mi smo bili stameni, pošteni, vrijedni ljudi. Za nas su zdrava pamet i zdravo tijelo bile temeljne vrline života. Server političke volje je projektovao takvog čovjeka! Čim su za komandnu tablu zasjeli robijaši, tumačeći demokratiju kao anarhiju, a ekonomski sistem kao

pljačkaški, divlji kapitalizam – naš čovjek je survan u raspamećenost. Otud mu se nacionalni okviri lažno prikazuju kao spasonosni ram za sliku bezbjednog života. Rušenjem komunizma je srušen jedan politički nastran, ali socijalno podnošljiv sistem; no, nije uspostavljen nikakav sistem koji bi njegovao društvenu higijenu. Uzrok tome je shvaćanje da se demokratija završava, a ne da počinje sa rušenjem komunizma, te da je demokratija oslobađanje od svih zabrana, pa i onih prirodnih.

Posljednjih godina smo bili svjedoci nekoliko talasa inicijative da se legaliziraju lake droge. Čak su i neka zvučna politička imena podržavala taj besmisao. Ko vele, kad se može posred Holandije šišat hašiš, može i kod nas. Jerbo se u Holandiji ne bi tako plaho živjelo da se narod ne drogira po cesti. Bezbeli, čim se i mi počnemo drogirat familijarno, od unuka do nana, i kod nas će porasti standard. Ma idi biži!

Laprdatorska je teza da bi se legalizacijom hašiša narkomanija držala pod kontrolom, ili da bi bila manje privlačna. Šta bi se desilo da se legalizira pedofilija?! Kao da bi manijacima bila manje zanimljiva blud nad djecom?! Ne, naprotiv, legalizacija svake nastranosti vodi propagiranju te nastranosti! Narkomanija je nastranost za svako društvo koje ima pameti. U tom kontekstu, Holandija je komad budale.

Vazelinska računica

Kroz našu se javnost krpeljaju tzv. neovisni intelektualci. Oni su slučajno rođeni ovdje, a inače su iz Kopenhagena. Nastup im je jugošvapski. Oni znaju ono što mi ne znamo. Sve domaće im je seljačko, a sve stranjsko vrhunsko. Dolazak UNPROFOR-a su shvatili kao emancipaciju. Zapravo, oni su provincijalci, jer imaju kompleks porijekla. Najciktavije prostitutke su oduvijek regrutirane sa sela. Papanluk izvire iz potrebe da se pobjegne od sebe, da se bude globalizacijska kopija...

Na tom talasu, čini se, rođena je ideja da se u filmu Almira Imamovića tragedija Sarajeva svede na ratnu priču o dvojici pедера. Jebeš planetarnu tragediju Sarajeva, bitna je problematika pederskih čmarova! A zašto? Pa zato burazeru što hudi autor konta da bi mogao uloviti naklonost pederskog lobija, ne bi li mu dali kakvu svjetsku nagradu za to svođenje 200.000 smrti na vazelinu patetiku. Intelektualni vrtiguzi će u ovom Imamovićevom projektu vidjeti evropeizaciju Sarajeva. Strasne ratne ljubavi za njih nisu progresivna tema. Žrtve još manje. Šupak je bitan!

Jevreji su snimili stotine filmova o holokaustu, ali im nije naumpalo da prave film o jevrejskim pederima u Aušvicu. Mi smo jedva snimili dva-tri filma koja stidljivo dotiču našu tragediju, ali smo se odmah dobavezali šupka, da pomoću tog odvoda za govna naslikamo najveći holokaust nakon Drugog svjetskog rata.

Pederske umjetnike ne zanima stvarnost u kojoj desetine hiljada bosanskih majki pomiluje fotografiju prije nego pokuša usniti svog sina. Makar da ga snom dotaknu. Šta li tek snivaju stotine hiljada bosanskih siročadi? Svaka bosanska žrtva ima san u kojem stanuje. Bosna čezne da se probudi bez bola. Da nam se vrate očevi...

Vratit će se. Na filmskom platnu. Kao pederi.

Br. 68, 27. XI 2002.

Herceg-Ramallah

Ako Bošnjaci ne prihvate inicijativu HDZ-a za jedinstvenom mostarskom općinom, sebe će osuditi na geto.
A ako prihvate, sljeduje ih nestanak,
ili - borba do mostarskog Mostara.

Hrvati su najugroženiji bh. narod. Jadnici, nemaju ni jednog većeg grada u kome bi mogli da nacistički stoluju, očišćeni od etničke prljavštine. Eto, ne da im se pravo ni na *povijesni hrvatski grad* Mostar, gdje su do 1991. činili frtalj stanovništva. Razumjelo je katoličanstvo ovu hrvatsku muku, pa je poguralo kroatizaciju neretvanskog kraja. Razumjeli su to i biskupci iz SDA; oni već osam godina podupiru prekranje povijesnog identiteta Mostara, poput hirurga koji su prekrojili nos na glavi Majkla Džeksona. Bošnjaci su narod u očaju, čim su u Hercegovini opet masovno glasali za stranku koja je nazaslužnija što je Bobanova apartheidska *Herceg-Bosna* opstala kao stvarnost. Bošnjaci su danas u Mostaru nepismeni indijanci, stjerani u siromašni rezervat, odakle kao na filmu mogu s onu stranu Neretve gledati čuda elektrike, gradnje, biznisa; vide, jasno im je, kako se okolina Mostara, pogotovo prema jugu, hitro popunjava hrvatskim doseljeništvom, te osjete kako im je glavna mahana to što, za razliku od Hrvata, ne znaju misliti. U toj nemisli, mostarske Bošnjake je strefila ideja HDZ-a da Mostar konačno postane jedinstven grad, da se ukinu nacionalne općine. Prepadnuti ovom naučnom fantastikom, predstavnici SDA su odbili mogućnost objedinjavanja Mostara.

Bash ye finna Herzzeg-Palesstina

Ne treba imati iluzija o namjerama HDZ-a. Ova stranka ne odustaje od suhog, *stolnog* Mostara. Prijedlog za ukidanjem općina jeste namjera da se konačno, zauvijek, uđe i u ovaj tzv. bošnjački dio. Hrvatska politika se posljednjih osam godina strateški bavila uvozom hrvatskih grla u Mostar, kako bi Hrvati došli u poziciju većine. Južno od Mostara, pa i pred samim Stocem, nalaze se ogromna novoizgrađena naselja, nalik na ona jevrejska u Palestini, ili srpska na Kosovu, gdje žive uvezeni Hrvati iz srednje Bosne; stotine novih kuća su nalik k'o jaje jajetu, tipske, komunističke; gradnju naselja je zvanično pomagala hrvatska vlast, ali SDA na tu palestinizaciju Hercegovine nije nikada reagirala. Hrvatska politika se više ne zadovoljava tek pukim osvajanjem ekonomske moći i na istočnoj obali; ona želi stvari *legalizirati*. Hotel *Bristol*, na zapadnoj strani, bio je simbol bošnjačkog prisustva s obje strane Neretve. Ali, donedavno: *Bristol* je otkupljen većinskim hrvatskim kapitalom. U *Bristolu* je danas sve više Hrvata, a sve manje Bošnjaka. HVIDRA će u *Bristolu* imati svečani skup. *Bristol* je morao biti strateški interes bošnjačke politike. Trebalo se na glavu nasaditi, ali, sačuvati *Bristol*! A pošto se bošnjačka strategija zasniva na glupavoj devizi: *Nek' ne bude gore*, hrvatska politika bez ikakvih otpora ostvaruje zacrtane ciljeve.

Kao što bošnjačka javnost ništa ne zna o gubitku *Bristola*, tako nema pojma ni o pogubnim posljedicama ukidanja specijalnog statusa Hercegovačko-neretvanskog i Srednjobosanskog kantona, odnosno, ukidanja rotacija ključnih funkcija. Specijalni status je forsirao jednakopravnost, a sada će Bošnjaci u HNK, biti kao Bošnjaci u RS. Srednjobosanski kanton je za Bošnjake nikakav dobitak, u odnosu na gubitak neretvanske regije. Umjesto da se ovom pitanju posveti dramatična pažnja, na FTV su nametnuti ustavni amandmani tumačeni afirmativno - kao doprinos smanjenju glomazne administracije. Eto, sad nećemo imati dva guvernera u rotaciji, pa će država biti bogatija za jednu platu.

Fillganology is mutology

Hrvatska je politika maestralno ostvarila nacistički cilj: etničku čistoću 27% bh. teritorije, iako su Hrvati po popisu iz 1991. činili većinu tek na 16%, te ekonomsko poklapanje 24% bh. teritorije gdje su Bošnjaci fizička većina. Federacija je time postala hrvatska provincija, iz Karađorđeva. Hrvatski uspjeh je uzrokovan redukcionističkom fildžanologijom SDA, a potom i SDP-a, čije tajkune nije zanimalo ništa izuzev bošnjačkog pašaluka. Kad se pogleda u oči činjenicama, nama ne preostaje ništa drugo nego da se dobrovoljno etnički očistimo, ili da odživimo život u patnji indijanskog poniženja. Za insane, pak, postoji i treći put: mijenjati se, boriti, promišljati budućnost, biti pametniji od drugih.

Primjerice, sjećamo se hajke koja je dignuta zbog inicijative Ante Jelavića da se – *ili uspostavi treći entitet, ili da se ukinu entiteti*. Jelaviću je čak suđeno za ugrožavanje nekakvog teritorijalnog integriteta, a mi smo aplaudirali tzv. *pravnoj državi*. Hrvatsvo, u svim bojama, kontinuirano podržava ukidanje entiteta. Jedino Bošnjaci, genetski poslušnici svih režima, vjeruju kako je to nešto protuzakonito, te je bolje u saburu i merhmetu gledati pridase.

Sličan dramaturški obrazac je i situacija sa inicijativom HDZ-a da se u jednu objedini šest mostarskih općina. Bošnjaci iz moralnih razloga ne smiju postati čuvari podijeljenog Mostara! Time bi HDZ-u prepustili svoj civilizacijski kredibilitet. SDA je trebala zdušno pozdraviti inicijativu HDZ-a, ma šta da se iza nje krije. Razumljiv je strah SDA, ali se Bošnjaci u Mostaru, kao i u BiH, ne mogu zaštititi avlijskom logikom. Jedino je ideja integracije srodna bošnjačkim interesima. Jedino otvaranjem jednih i drugih karata, može biti načet hrvatski apartheid u tzv. zapadnom Mostaru. Bošnjaci moraju jednom naučiti da je život tuča, i da opstaje onaj ko više voli sebe. Ako Bošnjaci sami sebe zatvore u geto, retardirani ambijent će doprinijeti da Hrvati svakako uzmu i taj dio. *Bristol* je upozorenje! Ako pristanu na izazov, na spoznaju da rat znači mir, da borba znači slobodu, tek tada imaju šanse da sa civilizacijskih, multietničkih, humanističkih pozicija poraze hrvatsku apartheidsku namjeru.

Ponekad se čini da istinski Mostarci nisu svjesni snage koju ima kulturno-historijska bitnost njihovog grada. Šta je ona kržljava, primitivna križača na Humu naspram sazvučja tolerancije? Naspram Aleksine *Emine*? Šta je taj jadni, arijelšaronovski, kretenski, nacistički, nikud prispjeli tzv. zapadni Mostar, naspram onog Mostara pred čijom je snagom treperio duh univerzuma? Jakako, teško je trgnuti se iz nepreboli, i povjerovati da Mostar više ikad može biti to što je bio. Pjesnik Alija Kebo svakog mjeseca izdaje časopis *Most*, jedini haber o mostarskom snu. Ne čini to stari pjesnik zašto što vjeruje da časopisom može promijeniti svijet, već mu je lakše s ovog svijeta odlaziti s vjerom da će Mostar opet biti Mostar. Jedino u borbi život prestaje biti poniženje.

Br. 69, 11. XII 2002.

Hodže američkog islama

New York Times piše da će Amerika u Bosni diskreditirati džamije, proganjati uticajne Bošnjake, hapsiti i ubijati neistomišljenike

Američki titanik pouzdano tone pod kormilom najmoćnijeg luđaka nakon Adolfa Hitlera, američkog predsjednika Džordža Buša Juniora. Svi narodi, izuzev pijanih Rusa, suglasni su da je Bušova politika zlo za civilizaciju. Bušova kaubojština je objedinila Svijet. Ali, protesti od Istoka do Zapada ne mogu obuzdati Bušov mračni zlum. On se dublje ukopava u uzroke američke sramote. Upravo je pobjednički obznanio još dva američka poraza: prvi, da će širom Svijeta likvidirati *neprijatelje Amerike*, a to bez presude može postati svaki od nas; drugi, da će Amerika finansirati popravljane medijske slike o sebi. Jedna od zemalja u kojima će se vršiti ove operacije, kao tvrdi *New York Times*, biće i Bosna i Hercegovina.

Degeneričny islamocid

Amerika u Evropi nema pouzdanijih prijatelja od Bošnjaka. Uzrok tome je zahvalnost za okončanje genocidnog rata. Ipak, Amerika u Bošnjacima traži neprijatelje! Prijateljstvo Bošnjaka-muslimana nije profitabilno za *novi američki rat*. Otud će se represijom pokušati iznuditi bošnjački otpor.

Strategija *informacijskih operacija protiv neprijatelja* podrazumijeva – *diskreditaciju ili smanjenje uticaja džamija i vjerskih škola, te otvaranje škola u kojima bi se učio umjereniji muslimanski pogled na svijet*. Pominjanje BiH, u kontekstu *snažne propagande kojom bi se promijenili rastući negativni stavovi prema SAD*, znači da se operacija odnosi na Bošnjake. Ne utiču džamije valjda na Srbe i Hrvate?! Drugo, u islamskom svijetu ne postoji umjereniji islam od ovog koji žive Bošnjaci; u bošnjačkom islamu džamije nemaju bitnog uticaja, pa i zbog toga što je većina hodža odgojena u komunističkom vaktu i poslušničkom duhu; dvogodišnja antibošnjačka haranga SDP-Alijanse je pokazala koliki su strašljivci ti islamski službenici; šutali su dok frtutma prođe, kako bi sad hodali k'o oslobodioci; među takvima nema onih koji bi se ma kome zamjerali, osim bošnjačkom narodu, našta su već svikli u komunizmu i alijizmu.

Američki plan za remontiranje javnog mnijenja u biti je islamocidan. Šta imaju džamije sa demonstracijama u Koreji ili Njemačkoj? Civilizacija je, za razliku od Buša, neopterećena religijskim faktorom. I istočni i zapadni kritičari Bušovog militarizma su iznad zatucanosti koja svaku misao podređuje vjerskim predznacima. Američki rat protiv tzv. *islamskog terorizma* najveći je poraz doživio u antibušovskom otporu onih javnosti koje su kršćanske. Civilizacija je odveć multilateralna, da bi se mogla paliti na primitivne, pećinske obrasce mišljenja, kakav je ovaj američki, koji terorizam razumjeva kroz islam, a ne kroz opće zlo koje nema veze ni s jednom religijom.

Otpor prema kabadahijskoj politici Buša Juniora nepravedno se naziva antiamerikanizmom. To je otpor prema globalnom seljakluku, a ne prema dostignućima američkog života. Uostalom, da je problem u Americi, a ne u Bušu, pa valjda bi se po Njemačkoj ili Koreji i prije 10-20 godina organizirale tzv. *antiameričke demonstracije!* U posljednjih 50 godina toliko je snažna bila opsjednutost svijeta *američkim snom*, da je ignorirana nakaznost američke vanjske politike. Blagodareći Bušovom siledžijstvu, Americi se danas spočitavaju zločini koji su bili zaboravljeni zbog globalne privrženosti amerikanizmu. Jednako kao što su Jevreji genocidom u Palestini opoganili uspomenu na holokaust, tako je i Buš prosipanjem sile ogadio *američki san*. Američka zastava je bila ikona odrastanja brojnih generacija u svim dijelovima svijeta, a danas, zapaljena, biva ikona otpora kočijaškom porobljavanju svijeta. Buš je za 20-tak mjeseci vladavine uništio ono što su cijelo 20. stoljeće stvarale generacije pametnih i nadarenih Amerikanaca. Samo totalni degenerik može počinuti takvu štetu.

Auschwitzerland on the Cuba

Činilo se da Buša neće zanimati to što ga nekakvi smrtnici diljem Svijeta smatraju degenerikom. Ali, svaki vožd teži božanskom prijestolju. Na tom bespuću uklanja heretike. Zato Ministarstvo odbrane SAD kreće u operaciju (3600.1: IO) preoblikovanja mišljenja, što je nemoguće odvojiti od ovlasti agenata CIA-e da likvidiraju neistomišljenike. Paradoks je da su najveći prijatelji Amerike danas svi oni koji razumijevaju antiamerikanizam Buša Juniora.

Bušova politika proganjanja neistomišljenika i remonta pameti, u BiH je imala promociju i prije nego je, ovih dana, dobila zvanični karakter. Već godinu dana živimo u spoznaji da naš građanin može biti uhapšen bez ikakvih dokaza, pa i deportovan u *Aušvic* na Kubi (*Alžirska grupa, Pogorelica, Fijuljanin...*) Svjedoci smo systemske satanizacije uglednih Bošnjaka, a da nismo ni znali da CIA ima ovlasti da sprovodi – *agresivne informacijske taktike protiv utjecajnih ljudi...* Tek sada se uočava uloga Magazina *60 minuta, Slobine Bosne, Oslobođenja*.

Priča se na tome ne završava. Ona je uvijek gora od zvanične slike. Zvanično, javno, besramno, Amerikanci će u BiH likvidirati neistomišljenike, te gasiti medije koji kritički pišu o Bušovoj politici. Zvanično, *diskreditirat će džamije*, što znači da će u redu za odstrijel biti svi koji idu u džamije. Opstat će samo oni što se budu divili Bakiru Bezistanu, Senadu Tuki i njihovom šefu Alibabi Mumiji. Jerbo su oni hodže američkog islama!

Bosnu jedino može spasiti sve snažniji evropski otpor Bušovim antiameričkim, opasnim glupostima. Dotad, Bosna je Amerika, a Amerika su Pale.

Br. 70, 25. XII 2002.

Od četnika do vođe islamske revolucije, i obratno

Neprijatelj islama No.1

Ravno prije deset godina Islamska zajednica je našeg kolumnistu proglasila *ČETNIKOM* i *NEPRIJATELJEM MUSLIMANSOG NARODA*. Deset godina poslije, *Preporod*, glasilo Islamske zajednice, u nastavcima blati Fatmira Alispahića kao najvećeg neprijatelja islama, te za njega traži kaznu kao u islamskim zemljama. Šta je pozadina ovog sukoba?

Bog mi je svjedok da ne želim konflikt s Islamskom zajednicom. Svjedoci su i moji prijatelji kojima sam kazao da neću reagirati na klevetničke rafale iz *Preporoda*, glasila Islamske zajednice. Moja satisfakcija je bilo uvjerenje da autori tih kleveta, u suštini, znaju da čine prljav posao; da osjećaju zlu krv u svojoj pomami da okaljaju i ponize moje ime. Uzdao sam se da će se u mojoj šutnji, i praštanju, prepoznati viši interes; bio sam spreman otpjeti uvredu, odšutati laž, kako bismo zaštitili Islamsku zajednicu od otvaranja sramnog nasljeđa njene ideološke prošlosti. Konflikta se nisam plašio, ali sam ga smatrao štetnim, ne po mene, već po Bošnjake; konflikt sam izbjegavao, svjestan da njime gubi samo Islamska zajednica. Ramazan je bio motiv više da se suzdržimo od svojih ovozemaljština, kako bismo odricanjem od strasti činili za dobrobit naših zajedničkih interesa. Ova moja uvjerenja su, očito je, shvaćena kao strah, povlačenje, ustuknuće... Na moju šutnju, i praštanje, oni su uzvraćali brutalnijim nasrtajima na moju ličnost. Postao sam glavni neprijatelj islama, jedina ličnost kojom se u nastavcima bave urednici i kolumnisti *Preporoda*. Njihova je zasluga to što ću sada reći ono što sam htio prećutati.

Zlideologija redukcionizma

Bio sam neprijatno iznenađen kada sam u *Preporodu* od 1. oktobra 2002. pročitao kolumnu glavnog tuzlanskog imama Amira Karića, u kojoj se ovaj moj srdačni poznanik klevetnički obrušava na moju ličnost. Čime sam to zaslužio? Time što sam bio PRVA ŽRTVA Lagumdžijinog policijskog režima, kada je u februaru 2001., u glasilu SDP-a, objavljena moja privatna e-mail pošta, kao dokaz da zagovaram otpor SDP-ovskoj satanizaciji Bošnjaka? (Svi su se zavukli u podrum dok se na mene obrušavala lavina opasnih gluposti, kakva je i ona da sam – *vođa islamske revolucije i komandand vehabija*.) Time što sam u posljednje dvije godine održao oko 50 tribina Bošnjačkog dijaloga, u svim krajevima BiH, od Stoca do Goražda, putujući od svoje volje i od svojih para? Ili, time što sam u posljednje dvije godine napisao oko 300 tekstova u kojima sam tematizirao zlu prirodu Lagumdžijine antibošnjačke vladavine? Time što sam prvi autor koji je pravim imenima nazvao američki antiislamski fašizam, državni teror nad tzv. *Alžirskom grupom* ili manifestaciju policijske države u slučaju *Pogorelica*? Nema razloga za lažnu skromnost, pa ću slobodno ponoviti ono što su mi mnogi rekli – *da sam jedan od najzaslužnijih autora za profiliranje bošnjačkog stava da je izborni poraz Zlatka Lagumdžije bitan za opstanak Bošnjaka*. Ne postoji moralna ili materijalna

mjera koja je dostatna da pokrije energiju koju sam uložio, i odmazde koje sam otrpio - za oktobarski cilj. Taj cilj nije bio pobjeda SDA, već rušenje izdajničkog, lagumdžijskog SDP-a. To je već stvar privatne priče. No, blaćenje moje ličnosti od strane glasnogovornika Islamske zajednice je stvar javnosti. Otud nemam pravo odšutjeti na pojavu da moju patriotsku podobnost seciraju osobe koje su u kukavičkom saburu proživjele dvogodišnji karavakat, gledajući iz skloništa čija će pući, i kome će se prikloniti, jal švabama, jal partizanima.

Šta je ovdje *opskurnno*?

Islam je vjera manjeg dijela bošnjačkog naroda. Onaj veći dio nosi muslimanska imena, ali nije u islamu. Oni se svjesno ili podsvjesno stide muslimanskog porijekla, jer osjećaju da je islam uzrok svih bošnjačkih nevolja. Ne bi imali takav osjećaj da im se od odlaska Osmanlija ne potura uvjerenje da ne pripadaju ovom, nego nekom izumrlom svijetu. Strategija deislamizacije Bošnjaka jednako je zla kao i strategija islamizacije. I jedno i drugo su nasilje nad slobodom čovjeka i vjere. Pitanje stabilnosti islama u Bošnjaka jedino se da riješti svebošnjačkim konsenzusom o neupitnim vrijednostima i mjerama koje su bitne za bošnjački opstanak.

Bošnjački alfabet, *Ljiljan*, br. 500

Napad mog srdačnog poznanika, efendije Amira Karića, dogodio se baš u dane kada sam završavao seriju tribina Bošnjačkog dijaloga (Tešanj, Jablanica, Bihać, Sanski Most, Stolac, Maglaj, Banovići, Visoko, Mostar, Konjic), svojevrsnu nadstranačku predizbornu turneju na koju sam krenuo ne bi li pomogao u rušenju Lagumdžijine boljševičke vladavine. I, dok sam tako sam klaparao po bosanskim noćima i drumovima, odnekle je došao magični mig: *udri murtatina! takav ne smije imati nikakvih zasluga! sve što je učinio za bošnjačku stvar mora biti unakaženo! Mi, koji smo gnjecavo tijesto, mi, koji smo kukavice, lafinaši, pobjegulje, mi, koji hronično virimo iz mišijih rupa, i koji se vazda priklanjamo jačem, jer nismo sposobni ni za šta nego da budemo donji, jadni, snishodljivi, mi koji smo beskičmena kičma bošnjačkog naroda, a koje(g) ima sve manje i manje – pa mi smo autori oktobarske pobjede! Tijesan je lift za historiju, tijesan je minder, i otud treba izbaciti sve nevjernike, ali i nepodobne vjernike. A pogotovo one kojima je do mindera stalo koliko do lanjskog snijega.* Dakle, mislim da je napad *Preporoda* na mene uzrokovan oktobarskom pobjedom onih koji su u našem stradalništvu vladali deset najtežih godina, a koji su opet olako došli do vlasti, jer je njihov izborni rezultat stvar bošnjačkog inata, a ne vjere u ispravnost izbora kriminalne, nereformirane, i od raznog zla neočišćene SDA. Napad je otpočeo kad je postalo jasno da će Lagumdžija biti oboren demokratskom voljom bošnjačkog biračkog tijela, za čiju sam profilaciju uložio hiljade sati svoga slobodnog vremena. Da je bilo drukčije, da su nam za vratom ostali Lagumdžija i Munja, pustio bi *Preporod* na miru F.A. da zalijepi na prvoj krivini, jakako, kao *šehid*. A pošto *Preporod* zna da ja nisam čovjek od mindera, da SDA i Aliju Izetbegovića doživljam kao bošnjačke povijesne nakarade, i nesreće, da nisam protiv SDP-Alijanse pisao kako bi se na vlast vratila katastrofalna SDA, već kako bismo od dva moguća zla imali ono, trunku manje, itd. - krenulo se u satanizaciju moje ličnosti, s ciljem da se ocrni kredibilitet moje bošnjačke riječi. A zašto? Pa zato što već postoji formirano povjerenje velikog dijela bošnjačke javnosti u to što napišem, a to povjerenje je kovano u opasno i opako vrijeme, kad se nije moglo pretpostaviti – koliko će koštati istina. Uostalom, u ovom što govorim uvjeravao sam se na tribinama Bošnjačkog dijaloga, recimo, u Maglaju, gdje je na moj nadstranački javni skup

došlo više ljudi nego i jednoj stranci ili kandidatu. Feudalci iz Islamske zajednice su s pravom tu pojavu prepoznali kao opasnost, jer su u srednjem vijeku naučili da se samo njima vjeruje, a da se svi drugi kojima bi se moglo vjerovati – spaljuju na lomačama. O imperativu dijaloga, o imperativu zaštite i afirmacije Bošnjaka koji su nešto učinili za Bošnjake, o svim drugim imperativima koji tvore zrelu i djelatnu naciju – ovdje ne vrijedi govoriti. Sudeći po napisima *Preporoda*, Islamska zajednica je isprepadana mogućnošću jačanja bošnjačkog fronta, kojeg nema na strogim vjerskim kriterijima, te i dalje istrajava na redardaciji bošnjačke snage, tako što redukcionizam uzima kao mjeru opstojnosti. No, vratimo se u priču.

Beščasna prošlost

Efendija Karić je u *Preporodu* od 1. oktobra 2002., u tekstu pod naslovom *Relativiziranje ili igra eutanazije*, bukvalno izmislio da sam u ovom listu - pisao o *Islamskoj zajednici u Tuzli i ljudima koji su je predstavljali u posljednjih nekoliko godina, posebno ratnih, kao o klero-fašističkoj organizaciji*. Karić je usput komentirao i jedan moj tekst iz *Ljiljana*, navodeći kao *opskurnu* moju tezu, zlonamjerno istrgnutu iz konteksta – *da samo manji broj Bošnjaka pripada islamu i da osjećaju da je on uzrok njihovih nevolja*. Razaznao sam Karićevu zlu, montažersku namjeru. Tendencija klerofašizacije bošnjačkog bića jeste pominjavanja u jednom mom tekstu u *Oslobodenju*, u kolumni *Diwanhana*, ali ni nikada poslije nisam nigdje napisao da je - *Islamska zajednica klerofašistička organizacija*.

Imao sam tri mogućnost: ili prećutati, ili ponovo otvoriti dokaze o sudjelovanju nekih budalaša iz Islamske zajednice u tendencijama klerofašizacije Bošnjaka, ili – tražiti objašnjenje. Listu *Preporod* sam uputio kratko reagiranje, u kome stoji: *Molim Amira Karića da javno obznani broj, datum, stranicu, naslov teksta, te citat gdje se, kako on sa sigurnošću tvrdi, nalazi ta zlomisao da je – Islamska zajednica klerofašistička organizacija. Molim Amira Karića da bude konkretan u iznošenju dokaza za svoju tvrdnju, kao što je bio konkretan u tvrdnji*.

Jakako, Amir Karić nije iznio konkretne dokaze za konkretnu tvrdnju. U *Preporodu* od 15. oktobra 2002. na čitavoj je stranici objavio tekst *Ljudska paranoičnost*, u kome je na raznim mjestima ponavljao da – *nije ništa izmislio, da – nikada nikoga ne želi uvijediti, i sl. Dakle: pošten. Pa da vidimo. Karić kao argument navodi sljedeće: U tekstu nisam uopće spomenuo ime Fatmira Alispahića*. Mislio je na nekog drugog?!! Ali, kako će misliti na nekog drugog, kad dokazuje, piše, da je mislio na Fatmira? Napose, napisao je – *tuzlanski novinar i kolumnist*. Jedan je takav. Da je riječ o Fatmiru dokazuje i onaj *opskurni* citat iz *Ljiljana*. Kakve onda veze ima *argument* da – *uopće nije spomenuo...* Ili je to tek fatanje za svaku slamku?

Karić se u svom iznošenju konkretnih dokaza poziva na dva teksta, a usput kratki redakcijski komentar na njegov prvi tekst pripisuje meni, što je kukavički. Prvi tekst na koji se poziva - nije moj tekst! Drugi tekst na koji se poziva jeste moj, i objavljen je u *Oslobodenju*, a ne u ovom listu. U tom prvom tekstu za Karića je problematičan dio rečenice u kome stoji – *suprotstavljanje klerofašističkim pojavama u Tuzli*. Po njemu se – *prvi dio složenice “klero” odnosi na imame*. Pa makar i da je njegovo tumačenje tačno, to ne dokazuje da je F.A. u ovom listu pisao da je - *IZ klerofašistička organizacija*. Dakle, ovo nisu konkretni dokazi za konkretnu tvrdnju!

Drugo, navođenje mog teksta iz *Oslobodenja* također ne opravdava Karićevu tvrdnju da sam u ovom listu napisao da je - *IZ klerofašistička organizacija*. Iako nije mogao odgovoriti na moju konkretnu molbu da *navede broj, datum, stranicu, naslov teksta, te citat*, iako se zagubio u natezanju konstrukcija, Karić piše sljedeću rečenicu: *To nije jedini slučaj da je Fatmir Alispahić predstavnicima Islamske zajednice u Tuzli lijepio etikete klerofašizma*. Karić, eto, nije pronašao ni taj jedan slučaj, a opet, uporno, tvrdi da to što ne postoji nije jedini slučaj!!!

No, ja ne bježim ni od jednog svog teksta, pa ni ovog u *Oslobođenju*, koji je navodno dokaz da sam pisao to što nisam pisao. U tom se mom tekstu, od 6. juna 2000., govori o jednom aktivisti SDA, inače efendiji, za koga sam ustvrdio – *da ima nepobitne zasluge za tendencije klerofašizacije bošnjačkog bića*. E ovo je momenat zbog kojeg nisam htio ulaziti u konflikt sa Islamskom zajednicom, jer bi se morala otvoriti najbeščasnija stranica u povijesti Islamske zajednice u Tuzli. No, tu svjesno zaboravljenu stranicu ne otvaram ja, već oni koji ništa ne razumiju.

Klerofašistička demokratija

Baš ovih dana, 17. decembra, navršava se deset godina otkad me je glasilo *Zmaj od Bosne*, čiju su osnivači i sponzori bili SDA, Islamska zajednica i sve muslimanske institucije Tuzle – proglasilo *ČETNIKOM*. Javni poziv na odstrijel sam zaslužio jer sam u tekstu *Krv boje benzina* ukazao da u Tuzli ima pojava otpuštanja lojalnih Srba s posla, te da se tom politikom direktno pomaže Radovanu Karadžiću, čiji istinski zločini bivaju relativizirani verbalnim proganjanjem tuzlanskih Srba. U podnaslovu mog teksta *Krv boje benzina*, objavljenog u *Frontu slobode* 11. decembra 1992., se kaže: *Ko stoji iza sve učestalijih inicijativa za etnički čistom Tuzlom, čime bi bio učinjen antidržavni akt protiv RBiH, a četnička zvjerstva, faktički legalizirana? Ako Muslimani prihvate tu igru, potpisaoće svoj duhovni i fizički kraj.*

Publicista Sejfo Šarić (umro 1994.) o ovom je događaju zapisao: *U to vrijeme proglasiti nekog ČETNIKOM, bilo je isto što i izreći mu - smrtnu presudu. Sve je upućivalo na to da bi se takav zločin mogao i dogoditi. Telefonske prijete, ispaljeni rafali pod prozorima u gluho doba noći, raznorazne poruke o likvidaciji, bile su ono sa čim je tih dana živjela porodica Alispahić. (...) Fatmir Alispahić ne samo da ne biva uplašen ovom navalom frustracije i mržnje koja se sručila na njega i njegovu porodicu, već biva ohrabren potvrdom izrečene istine. Ali još uvijek, naročito nakon sudbine Alispahićevih, niko nije bio spreman da zaledi srce i da tako javno i glasno kaže ono što misli o razgradnji bosanskog patriotskog duha. Alispahić tada ulazi u otvoreni sukob sa zahuktalim desnim klerikalnim krilom SDA, i piše tekst "Krv boje benzina II". Odmah potom, na pretkongresnom skupu Udruženja bosansko-muslimanskih intelektualaca Tuzle, u krcatoj i zapjenušanoj dvorani Hotela "Tuzla", u gazimestanskoj atmosferi naelektrisanom muslimanskim frustriranim nacionalizmom, i uz direktne TV i radio prenose – Fatmir Alispahić biva proglašen NEPRIJATELJEM MUSLIMANSKOG NARODA.*

Efendija Amir Karić drukčije vidi ovaj događaj, o kome je pisano i u broju 18, od 21. II 2001. godine. Za Karića je problematičan dio rečenice: *Na osnivačkoj skupštini koja je ličila na nacističke skupove u Hitlerovoj Njemačkoj...* Karić se ibreti: *Dakle, tvrdi se da je osnivačka skupština UBMIT-a ličila na Hitlerove nacističke skupove, a da je iza UMBIT-a stajao odbor Islamske zajednice Tuzla.* Čudno! Na šta može ličiti skup na kome se, uz direktne rtv prenose, jedan građanin, zbog svog stava, proglašava *narodnim neprijateljem*!!? Neće valjda takav fašistički skup ličiti na konferenciju o zaštiti ljudskih i demokratskih prava?!! Karić, dalje, kao neistinit postavlja podatak da je Islamska zajednica stajala iza ove sramote. Na žalost – jeste. Ali, ne samo Islamska zajednica, već su i Muftijstvo, i Merhamet, i SDA, bili supotpisnici saopćenja za javnost, koje je pročitano u prepunoj sali, i direktno u eter, a u kome se kaže da će oni - *svaki smišljeni verbalni nasrtaj na biće i identitet Muslimana najoštrije osuditi i nastojati sankcionirati svim dostupnim sredstvima.* Budući da sam od četiri institucije javno proglašen *NEPRIJATELJEM MUSLIMANSKOG NARODA*, budući da je tu inauguraciju moglo vidjeti i čuti barem pola miliona ljudi, mogao sam rahat na svakom čošku očekivati ratnu realizaciju – *svih dostupnih sredstava.*

U vrijeme kad su Bošnjaci masovno ginuli, jedna glava jal gor jal dol ne bi puno ni značila ni falila. Istinski problem u ovoj priči jeste to što je Islamska

zajednica podržavala jedan klerofašistički projekat kakav je bio list *Zmaj od Bosne*. Saopćenje Muftijstva, Merhameta, IZ i SDA, u kome sam proglašen *NEPRIJATELJEM MUSLIMANSKOG NARODA*, naslovljeno je kao – *APSOLUTNA PODRŠKA "ZMAJU"*. Od niza sramnih hvalospjeva klerofašizmu izvojimo, recimo, sljedeću zlomisao: *Svi Muslimani dobre volje i čestitih namjera u Zmaju su prepoznali duhovni izraz za kojim su težili čitav niz godina*. Pa da vidimo zašta to Islamska zajednica tvrdi da odslikava duhovne težnje bošnjačkog naroda...

Sramotili sebe, islam i Bošnjake

U tekstu *Partizana ne smije biti*, Zmaj piše: *Svaki Musliman treba da ima svoga Srbina za kojeg se mora zavjetovati da ga pogubi*. U tekstu *Upute muslimanskom borcu*, Zmaj piše: *Vojnoj komandi se stavlja na raspolaganje da odluči da li je korisnije i od interesa za opštu stvar, da oslobodi, razmijeni ili LIKVIDIRA neprijateljskog zarobljenika*. U tekstu *Krijeposna muslimanska država*, Zmaj piše: *Muslimanska država bit će nacionalna država Muslimana, dok će ostale etničke grupacije imati građanska prava nacionalnih manjina; Muslimanska država imat će muslimansku ideologiju, koja će biti ugrađena u kompletan građansko pravni sustav buduće države; stupanj socijalnog prosperiteta pojedinca posebno će zavistiti od stupnja punosvjesne primjene načela muslimanske ideologije*. U tekstu *Nejma više nina nana*, Zmaj piše: *Mješanci se obrazovno, intelektualno, počesto i moralno zapuštaju i ostaju duduci i tokmaci cijeloga života; s pojavom Zmaja i promjenama u kolektivnom biću grada mješancima život u Tuzli postaje noćna mora*. Ravno mjesec dana nakon objavljivanja teksta u kome je tzv. mješovitim brakovima i djeci iz tzv. mješovitih brakova Zmaj poručio da u *muslimanskoj Tuzli* nemaju budućnosti, a što je izazvalo brojne reakcije i na samom frontu, gdje su se u jedinicama ARBiH borili i tzv. *mješanci*, saopćenjem se oglasila Islamska zajednica da zaštititi taj segregacijski stav, i da ga čak afirmira kao – *ogroman i nemjerljiv doprinos osvješćivanju Muslimana*. Sva ova problematična saopćenja Islamske zajednice, kojima se podržava klerofašistički projekat lista *Zmaj od Bosne*, potpisivao je jedan čovjek, funkcioner SDA, kojega sam spomenuo u *Oslobođenju*. Za mene nema nikakve dileme da je ovih nekoliko citata iz *Zmaja* – *KLEROFAŠIZAM*. Činjenice govore da je Islamska zajednica u to vrijeme javno i hvalospjevno podržavala list *Zmaj od Bosne*, kao i da se nikada nije ogradila od svog učešća u klerofašističkom projektu. Ovo što sam rekao ne znači da je *Islamska zajednica klerofašistička organizacija*, ali znači, i upozorava, da IZ i dalje nosi nečasnu prošlost od koje se ne kani ograditi. Podsjećanja radi, Tadeuš Mazovjecki, specijalni izaslanik UN za ljudska prava, koji je moralni kredibilitet kod Bošnjaka stekao ostavkom zbog Srebrenice, u svom je izvještaju naveo list *Zmaj od Bosne* – *kao jedini primjer kršenja ljudskih prava u ratnoj Tuzli*. Islamska zajednica, zasad, ne misli tako.

Vrijedilo bi napisati knjigu o događajima u ratnoj Tuzli, jer se neki događaji nameću kao paradigme naših političkih poraza. Vrijedilo bi objasniti fenomen da se lokalna administracija u Tuzli, na čelu sa Selimom Bešlagićem, nikada nije suprotstavila klerofašizmu *Zmaja od Bosne*, a dobila je desetak svjetskih nagrada za demokratiju i ljudska prava; ta lokalna, tzv. građanska administracija, čak je 1992. poskidala sva antifašistička obilježja u gradu, i po dvojici Hitlerovih oficira nazvala dvije ulice u Tuzli; vrijedilo bi analizirati beščasnu javnu spregu SDA i Islamske zajednice, koji su putem *Zmaja od Bosne* satanizirali antinacionalizam i antifašizam; vrijedilo bi se prisjetiti silništva Islamske zajednice u toku agresije, recimo, kada je zabranila imamima da klanjaju dženazu djeci izginuloj 25. maja 1995. na Kapiji, uz protivljenje da se na istom mezarju sa muslimanima ukopaju katoličke i pravoslavne žrtve; iz tih tragičnih dana zabilježena je izjava predsjednika SDA Tuzle, nakon što je reis Cerić darivao krv – *da je sretan onaj*

ranjenik koji je dobio reisovu krv i da bi tu količinu vrijedilo podijeliti na kape pa svima ubrizgati po jednu kap. Jednostavno, Islamska je zajednica u ratnoj Tuzli sramotila i sebe, i islam, i Bošnjake. Nejasno je zašto im je trebalo otvaranje ove teme. Možda su zaboravili...

Zazivanje kamenovanja

Nakon dva teksta Amira Karića u *Preporodu*, koja sam kanio otčutati, a zlobu halaliti, zarad viših interesa, pojavljuje se i treći tekst, pod naslovom *Protestantizam iz inata i – džahilijeta!*, u broju od 1. decembra, potpisan sa inicijalima A.K. Pomislio sam nam mog srdačnog poznanika Amira Karića. No, upravo iz Islamske zajednice u Tuzli su mi dojavili da to nije napisao Karić, već Aziz Kadribegović, urednik *Preporoda*, koji je, vjerovatno, metanjem inicijala pod golem tekst, što je neuobičajeno, htio podmetnuti Amira Karića. Kadribegović reagira na moj tekst od 11. XI 2002., pod naslovom *Ramazanska revolucija*, i to na način koji ne graniči sa kočijaškom, prostačkom retorikom, već jeste samo dno nekulture i divljaštva. O tekstu *Ramazanska revolucija* se pohvalno govorilo na nekim hutbama, recimo, u Travniku. U narednim recima ću pokazati da je Kadribegović u mjesecu ramazana, vrijedao, lagao i prijetio, preuzimajući na sebe čak ingerencije Svevišnjeg. Idemo redom...

Prvo o uvredama. Kadribegović mene naziva: *ublehašem, uhljupom, džahilom, lumpen-proleterom*, itd., a za moje stavove kaže da su – *gomila rigidne blasfemije, stupidarije najniže vrste, huljenje i pljuvanje*, itd., te laže da – *po vlastitom priznanju, ne znam proučiti Bismillu*. A onda prijeti, ali i ekstremistima, slobodnim strijelcima, preporučuje šta bi to sa moje fizičke bezbjednosti trebalo učiniti:

*Neko će kazati da invidue koje što takvo javno ekspliciraju nisu dostojne ni našeg prezira, a nekmoli negog šireg osvrta, i da na takvo što samo treba pljunuti i zalijepiti za sva vremena, a ne baviti se takvim budaleštinama! No, naše mišljenje nije takvo. U islamskim zemljama zna se šta bi ih sljedovalo – piše Kadribegović, nedvosmileno poručujući da se on, dakle, list *Preporod*, dakle, Islamska zajednica, ne slažu sa civilizacijskim, demokratskim, evropskim pravilima (*Naše mišljenje nije takvo*), već da bi mene, zbog mog pisanja, trebalo kazniti kao u islamskim zemljama, dakle, kamenovati, odsjeći mi ruku kojom pišem, objestiti na kran, na trgu, itd.*

E vidiš moj Kadribegoviću, na tvoju nesreću, a na moju sreću, Bosna nije islamska, već evropska država! U Evropi se tvoja preporuka za krvav obračun sa neistomišljenikom smatra divljaštvom, ali i krivičnim djelom. Ti bi, Kadribegoviću, da ovdje ima stabilne pravne države, trebao zbog svog javnog zazivanja nasilja nad mojim tijelom, otići malo u zatvor, da se opametiš, da razumiješ da niko nema pravo koristiti medij kako bi javno preporučivao kako nekoga treba kamanovati, unakaziti, ubiti. Pošto si ti, Kadribegoviću, divljak, i primitivac, a pošto te takvim napravilo bezakonje u Bosni, da bi mene razumio, uzvratit ću ti čitljivom mjerom - ja neću nikome preporučiti da te hapsi, iako si kao siledžija za hapšenja i suđenja, jer zazivaš nasilje, jer javno pozivaš na ubistvo neistomišljenika, ali ću tebi osobno, javno, kazati sljedeće: Ako me stigne tvoja fetva, ako na mom tijelu ostane i trag tvog zazivanja kvaziislamskog fizičkog obračuna s mojim tijelom, zbog mog duha, nek' znaš da ćemo se ti i ja susresti, i da ću ti uši zavezati u mašnu, da bolje čuješ kad nekog kamenuju, pa ću ti takvom maloumnom udarati čvoke sve dok ti krv ne prođe mozgom, ne bi li shvatio da nisi ti, tobejarabi, Allah dž.š. pa da krojiš šta će sa koga biti. Ja se nisam plašio ni Alije, ni Zlatka, ni labudova, ni munja, ni tuka, kad su bili na vrhuncu inkvizitorske moći, ne plašim se ni američkih fašista, a da se plašim tebe, zunzaro jedna, koji u svojoj duhovnoj i vjerskoj skučenosti na sebe preuzimaš ingerencije Svevišnjeg, da prosuđuješ ko je vjernik, a ko nije vjernik,

koga bi trebalo kamenovati, a koga ne bi... Takvo što može napisati samo primitivac sa dna kvaziislamske, zatucane kace, koji sa islamom ima veze koliko i Mate Boban ili Radovan Karadžić sa kršćanstvom.

Ramazanske spodobe

Gdje je, dakle, problem? U tekstu *Ramazanska revolucija* afirmativno sam pisao o ulasku ili povratku Bošnjaka u islam, i to iz otpora prema antibošnjačkoj politici Zlatka Lagumdžije. Rekao sam da je Alija Izetbegović, komitetskom zloupotrebom islama, tjerao Bošnjake od vjere, a da ih Lagumdžija, satanizacijom Bošnjaka, njihovog antifašizma i tolerancije, nesvjesno vraća u vjeru. Ta pojava je bjelodana. No, Kadribegovića je povrijedila činjenica da se povratak Bošnjaka u islam odvija bez zasluga Islamske zajednice, koja je, kako sam rekao, u koaliciji sa SDA, doprinosila blasfemiji, formaliziranju, političkoj zloupotrebi islama, što je Bošnjake odbijalo od vjere. Drugo, Kadribegovića je povrijedilo što sam rekao da masovno poste Bošnjaci koji – *nemaju blage veze sa islamskim učenjem, ne klanjaju, ne znaju Bismillu, ali poste i VJERUJU onako kako oni znaju i hoće, te da nijedan iskren musliman ne može tvrditi da ti ljudi nisu muslimani.*

Eto, Kadribegović je presudio da svi oni koji su postili ramazan – a ne izvršavaju nikakve druge islamske obaveze – nisu muslimani. Siš'o Aziz s neba da kaže ko mere, a ko ne mere u muslimane. On kaže: *Oni nemaju ni „i” od integriteta, pogotovo islamskog. Oni su, naprotiv, totalno dezintegrirane, raspolučene, rastrgane i izgubljene ličnosti.* Eto, ja se ne mogu složiti da je neko ko ima karakter i volju da ispostori ramazan, jer VJERUJE, ali ne zna sve o islamu – *izgubljena ličnost.* Valjda bi se IZ trebala truditi da dopre do tih ljudi, da im ponudi islamske spoznaje, umjesto što njihovu pripadnost islamu vrijeđa i ignorira, i što ih naziva – *neartikuliranom gomilom spodoba.* Moj stav se razlikuje od stava Islamske zajednice po tome što sam uvjeren da svaki Bošnjak koji je u ma kakvom obliku postio ramazan, s mislima na Allaha dž.š. i njegovu milost - nije *spodoba*, već koristan član bošnjačke zajednice koji doprinosi jedinstvu i zdravlju kolektiviteta.

Posljednjih godinu-dvije intenzivije sam čitao Kur'an i njegova tumačenja. Frapiran sam količinom neznanja i nepoštivanja Kur'ana od onih kojima je država omogućila da planduju i da jako dobro žive kao tumači i čuvari islama. Mogao bih navesti mnogo citata na osnovu koji se vidi da su list *Preporod*, a time i Islamska zajednica koja ga kontrolira, u nekim slučajevima - odmetnici iz islama. Što se mene tiče, meni je najdraži vjerodostojni hadis u kome se kaže: *Istina izrečena u lice nepravednom vladaru u islamu se smatra jednim od najviših stepena imana i džihada.* A drag mi je i hadis koji glasi: *Meni je blagodet znanja draža od blagodeti ibadeta.* A, vala, ne mogu zaobići ni ovo: *Prednost učenjaka nad pobožnim jeste kao prednost punog Mjeseca nad ostalim planetama.*

Dok gore džamije...

Vrijeme je da ovaj tekst privedemo kraju. Prva je bajramska noć, četvrtak, 23,45, sutra je radni dan. Napolju dere muzika, šenluči se, pucaju petarde, Bošnjaci Bajram, uglavnom, doživljavaju kao povod da se ožderu. Mene poboljeva grlo. Kad sam u tuzlanskoj *Slobodi* igrao košarku, prije 20-tak godina, u jednoj sam utakmici fasov'o slomljen nos. Otad imam bolesne sinuse. Post mi je bio lagan, mogao sam i bez cigare, i bez hrane, s lakoćom i zadovoljstvom, jedino mi se grlo nenormalno sušilo. Zato me sad poboljeva grlo. Marn'o sam duplu dozu vitamina, čaj od kantarije, pa čak od vrieska, pa čehne bijelog luka, ne bi li prevario kakvu gripu. Ja o gripu, a oni o kamenovanju. Kad pošaljem tekst, prije nego legnem, zastat ću nad kolijevkom moje Asje. Gledat ću, minut-dva, k'o i svake noći, u njen siguran san. ...Kao mjesec u zvijezdu. Bože, kakva li nju budućnost čeka? Ja o Asji, a oni o

kamenovanju. A onda ću leći, i usniti Bosnu. Jučerašnju. Antifašističku i antinacionalističku. Sutrašnju. Za moje dijete, slobodnu i sretnu. Bože, ja o Bosni, a oni o kamenovanju.

Bilo bi lijepo da Islamska zajednica razumije da meni nije do tuče. I da razumije da smo jedno drugom potrebni, ne zbog nas, već zbog Bošnjaka. I da ovo prestane. Valja spavati. S jednim okom. Valja se odmoriti. Valja sakupiti snage. Jer sutra će opet baciti bombu na neku džamiju. Dok gore džamije, moje dijete nema budućnosti.

Br. 70, 25. XII 2002.

Zločin nad sobom

Zločin Mumera Topalovića ne može se tek olako prihvatiti kao mudžahedinsko maslo. Nevjerovatna je njegova ispovijest da je krenuo za Beograd da ubije Miloševića. Više je nego sumnjivo njegovo pojavljivanje na naslovnici *Slobodne Bosne* prije nekoliko mjeseci. Sta je Topalović radio u srbijanskim zatvorima? Otkud znamo da je bio tamo? Možda je, recimo, bio na obuci u Velikoj Britaniji?

Zločin koji je nad čestitom hrvatskom obitelji, u Kostajnici, na Badnju več, počinio hajvan Muamer Topalović, ne pripada ni bošnjačkoj, ni muslimanskoj interesnoj sferi. Taj zločin odgovara jedino hrvatskim i srpskim separatistima, kao i svim pomoćnim snagama koje u islamofobijskoj satanizaciji Bošnjaka vide prečicu ka podjeli BiH po dogovoru iz Karađorđeva. Topalović je mogao znati da će svojim zločinom *iz vjerske netrpeljivosti*, Bošnjacima i islamu nanijeti ogromne štete. Baš zato njegovo priznanje nije logično. Kao što su nelogične mnoge popratne pojave u vezi sa ovim zločinom.

Kardinalita lafinorium

Prva logička šupljina pojavila se u obraćanju kardinala Puljića, prije nego što se saznalo ko je ubica. Kardinal je zločin tumačio kao agresiju na katoličanstvo, te je ushićeno, patetično, gotovo s radošću, savjetovao katolicima da ostanu pribrani, jedinstveni, itd. Kako je kardinal mogao znati da zločin nije izvršio nekakav katolik, iz osвете, recimo? Njegov nastup je na neviđeno govorio da je ubica musliman. Kardinal ili je znao to što mi nismo znali, ili je iskoristio ljudsku bol da širi vjersku netrpeljivost.

Nakon misteriozno ekspresnog hapšenja zločinca, uslijedio je vatromet bezobrazluka. Fosilni komentator *Oslobođenja* Mirko Šagolj i njegov nasljednik Senad Tuka uglas su, razonodno zaključili da je - *ovaj zločin rezultat povratka nacionalnih stranaka na vlast*. Po hiljaditi put treba ponoviti da SDS i HDZ nisu nikad ni silazili s vlasti, a da su Bošnjaci jedini 2000. glasali za multinacionalnu opciju; to što Bošnjaci nisu 2002. glasali za SDP, nije problem Bošnjaka, već SDP-a. Dakle, Šagoljeva i Tukina optužba se odnosi na SDA! Zločin je, po njima, rezultat povratka SDA na vlast, tj. bošnjačkog demokratskog izbora. Slijedom zle logike, krivi su Bošnjaci.

Drugi komentator *Oslobođenja*, Antonio Prlenda, izvalio je jednako poganu laž: *Ovo višestruko ubojstvo u obiteljskoj kući u Kostajnici definitivno je uključilo BiH u krvavi svjetski trend terorizma. Oslobođenje, dakle, smatra da se terorizmom može zvati samo zločin koji počinu musliman. Bosna, po Oslobođenju, nije znala šta je terorizam sve dok Topalović nije ubio troje katolika i uključio nas u svjetski trend terorizma. Sve bošnjačke žrtve u ratu, i poslije rata, očito su bile obične kokoši čije se smrti ne zovu umiranjem, već krepavanjem.*

Ni jedan teroristički udar na bošnjačke povratnike u posljednjih sedam godina, a godišnje ih se dogodi prosječno 300, nije ponukao ni visokog predstavnika, ni razne premijere, da obidu prestrašene i ožalošćene ljude. Koji je to zvaničnik obišao porodice mučki ubijenih povratnika, Murata Badića ili Melihe Durić?! Sjajno je što se državni šefovi našli u Kostajnici, ali je sramno što nikad ničim nisu pokazali da postoje i bošnjačke žrtve jedinog organiziranog terorizma u BiH.

Muggaxedin vash je sinn

U stilu prozirnog manipulacije, u kojem se zloupotrebljava tragedija obitelji Anđelić, počelo se tvrditi da iza Topalovića stoji neka islamska organizacija koja ga je nagovorila da počinio zločin. Uzgred, niko se ne ibreti što je u Brčkom sjedište Četničkog ravnogorskog pokreta za koji zna da organizira terorističke napade na Bošnjake. Islamske organizacije koje su na silu trpane u vezu sa Topalovićem nikada nisu činile ili podržavale zlo. Ni jedna islamska organizacija ne može biti toliko antiislamska da u jeku antiislamske histerije organizira ubijanje hrvatskih seljaka.

Biva sumnjivo i lijepljenje plakata po Mostaru, kojima se u ime islama Bošnjaci pozivaju da ne slave Novu godinu. Plakati su, kao naručeni, osvanuli dan-dva poslije ubistva, da dokažu postojanje muslimanskog ekstremizma. Demokratskom logikom, nema ničeg spornog u pravu ma koje muslimanske organizacije da širi islamska shvaćanja. Ako su kazali da Nova godina nije muslimanski praznik, pa nisu učinili nikakvo nasilje! No, čini se da je akcija plakatiranja povezana sa zločinom u Kostajnici. Od islamskih organizacija se moglo očekivati da barem tih proključalih dana zalede svoje, ionako smrznute aktivnosti. No, plakate je mogao polijepiti i Senad Tuka.

Ova situacija nas još jednom vraća na pitanje dolaska mudžahedina u Bosnu. Pouzdani izvori kazuju da su mudžahedini u BiH uvezani u režiji zapadnih zemlja, kako bi se oslabio kredibilitet bh. oslobodilačke borbe, a ojačale genocidne i osvajačke pozicije Beograda i Zagreba. Bilo je to vrijeme najžešćih sukoba HVO sa ARBiH i nije postojala logička mogućnost da HVO propusti ma kakvu pomoć svojim neprijateljima. Na mig Franje Tuđmana, i uz sljepilo Alije Izetbegovića, mudžahedini su se obreli u Bosni, a da većina njih nije znala da će imati ulogu strašila. Britanski agenti kostimirani u mudžahedine su nastavili širiti lažni islam, mjerkajući među Bošnjacima buduće saradnike.

Otud se zločin Muamera Topalovića ne može tek olako prihvatiti kao mudžahedinsko maslo. Nevjerovatna je njegova ispovijest da je krenuo za Beograd da ubije Miloševića. Sumnjivo je njegovo pojavljivanje na naslovnici *Slobodne Bosne*. Šta je Topalović radio u srbijanskim zatvorima? Otkud znamo da je bio tamo? Možda je bio na obuci u Velikoj Britaniji? Možda je njegov zločin, kao i dolazak mudžahedina u BiH, izrežiran na Zapadu? Jer je taj zločin bio potreban svima, samo ne Bošnjacima i islamu.

Br. 71, 8. I 2003.

Krajnje je vrijeme da zovnemo Šahbaza

Kao i u toku agresije,
međunarodna zajednica i danas
podržava s&h separatističke projekte.
Glavni neprijatelj na tom putu jeste
antifašistička i civilizacijska čestitost
ARBiH i bošnjačkog naroda.
Zato je u Hag metnut prvo
komandant Armije RBiH Sefer Halilović.

Dogodio se nesporazum. Grdan. Na krvave rane smo privili četničke i ustaške zločince, da ne povrijedimo srpski i hrvatski narod. Govorili smo ranama da šute, da se strpe, da same sebe zaborave, jer je Bosna iznad naših nepreboli. Suosjećali smo sa zločinačkom sramotom srpskog i hrvatskog naroda, jer su to naše komšije, naša braća. Na njihovoj je sramoti naša krv. Ali, kuća nam je zajednička. Valja živjet, valja praštat, mislili smo.

Dogodio se nesporazum. Grdan. Naša je plemenitost, i u ratu, i u miru, shvaćena kao mahnitost. Neko je pomislio da smo budale. E sad ćemo tom nekom, žvaki plemeniti, da jebemo sve po spisku!

Zlochinn is ars aevi

Genocidan je svaki onaj narod koji čuva, slavi i njeguje rezultate genocida!!! Bosanski Srbi i hercegovački Hrvati su genocidni! A genocidni su zato što sedam dejtonskih godina uživaju u rezultatima zločina, dakle, klanja Bošnjaka, silovanja Bošnjakinja, progona bošnjačkih porodica, rušenja džamija, ravnanja mezarja, zatiranja svakog traga koji podsjeća da je tu živio još neko, i da je to bilo, i da jeste, još nečije.

Jerbo, da bosanski Srbi i hercegovački Hrvati nisu genocidni, da su koje li sreće kolektivno plemeniti i dobrohotni, oni bi se dosad digli protiv zločina koji su u njihovo ime počinjeni. Dosad bi iznjedrili makar jednu političku stranku koja bi poručila: *Jedini način da sa sebe speremo ljagu za počinjene zločine nad Bošnjacima jeste da vratimo Bošnjake kućama, da im obezbjedimo prirodnu ravnopravnost, da im dobrotom i komšilukom dokažemo da iza ovih zločina ne stoji naš narod.* Ovakva se stranka nije pojavila ni kod Srba, ni kod Hrvata, zato: što za nju ne bi niko glasao, što je nema ko osnovati, što bi letila u zrak za doručak, ručak i večeru. Nije se, čak, pojavio ni proplamsaj takvog mišljenja.

Apsolutni kolektivitet ovih naroda ponosan je na svoje zločine, koje njeguje kao kulturno dostignuće. U njihovu genocidnu feleričnost uvjerio ih je Dejtonski sporazum koji im je priznao da se zločin isplati. Možda bismo i dalje držali glave u pijesku, ali je prst preduboko gurnut u bošnjačko oko, da bi se to dalo više trpjeti. To što smo osumnjičeni, oklevetani, za tzv. *islamski terorizam, za ratne zločine*, u nama je probudilo čulo vida i umijeće pamćenja.

Owdye su living the dinossaurussy

Ne postoji nikakvo činjenično uporište u pokušaju da se izjednače ideološka hranilišta Vojske RS, HVO i ARBiH. Prve dvije vojske, ako se te hunte mogu vojskama zvati, sljednici su četničke i ustaške ideologije iz Drugog svjetskog rata. Njihovo programsko opredjeljenje je ratni zločin, u ime nacističke prljavštine. Armija RBiH je jedino što je preostalo od nekad plemenite, antifašističke, partizanske Jugoslovenske narodne armije. Ideološki bitak ARBiH su multietničnost, antifašizam, antiterorizam, kao tradicijski kvalitativni antihitlerovske koalicije.

Dok su VRS i HVO temeljito realizirali fašističke ideološke smjernice, napajajući se i krijepeći krvlju sa preklanih bošnjačkih vratova, ARBiH je temeljito štitila sve Bosance i Hercegovce. Zločin je bio programsko opredjeljenje VRS i HVO, kao što je zaštita svih bh. građana bila programsko opredjeljenje multietničke ARBiH. Dovoljno je pogledati koliko je kojih bogomolja preživjelo na teritoriji pod kontrolom ovih vojski, pa razumjeti golemu razliku. Božići su se, hvala Bogu, slavili i u ratnom Sarajevu, Zenici, Tuzli, dok se Bajrami već godinama nemaju gdje slaviti ni u Foči, ni u Čapljini. VRS i HVO su porušili sve džamije, u nakani da zatru historijski trag bošnjačkog postojanja. *Draga deco, ovde su nekad živeli dinosaurusi, koji su izvršili kolektivno samoubistvo.*

Wriyeme ye za Shaxbazza

Međunarodna zajednica je razabrala da bi humani kredibilitet bosanske žrtve mogao ugroziti s&h poganu budućnost, pa je isplanirala projekat jednake krivice. Ako Srbi i Hrvati budu malo manje krivi, time što će i Bošnjaci postati krivi, mogla bi se naći jeftina mjera za genocidnu budućnost BiH. Bošnjake treba isprepadati tzv. *islamskim terorizmom*, prišiti im ratne zločine, kako bi bili sretni što su ikako živi, u getu. Kao i u toku agresije, dok je trajao sistemski embargo na oružje UN-a protiv ARBiH, međunarodna zajednica i danas podržava s&h separatističke projekte. Glavni neprijatelj na tom putu jeste antifašistička i civilizacijska čestitost ARBiH i bošnjačkog naroda.

Zato je smišljen montirani proces *Pogorelica*. Zato je u Hag metnut prvi komandant ARBiH Sefer Halilović. Jer ako se ispostavi da su čelnici bh. Policije i bh. Armije *islamski teroristi i ratni zločinci*, tada će cijeli sistem nositi biljeg zla. Zalud činjenice što nikad niko nije stradao od tog izmišljenog tzv. *islamskog terorizma*, i što nekoliko ratnih zločina nisu zlodjelo, niti pravilo, niti strategija bh. Armije, već pojedinaca koje su plaćali Radovan Karadžić i Mate Boban. Jer da su ARBiH i MUPBiH bili na bespuću zločina i terorizma, pa ne bi ovdje ostala ni jedna crkva, ni jedno srpsko i hrvatsko uho. Bilo bi onako kako je to bilo na teritoriji pod kontrolom VRS i HVO.

Sefer Halilović se, recimo, tereti za zločin u Grabovici, u vrijeme kada uopće nije bio u poziciji da ni sam sebi naređuje. Cijela Hercegovina zna da je zločin nad Hrvatima Grabovice naručio i platio Franjo Tuđman, kako bi abolirao ustaške konc-logore, klanja i silovanja. Ali to neće da znaju mafijaši iz međunarodne zajednice, koji po svaku cijenu, svim sredstvima, pokušavaju montirati dokaze o zločinačkim misijama ARBiH.

Krajnje je vrijeme da zovnemo Šahbaza.

Br. 75, 5. III 2003.

Dan nezavisnosti BiH, a i žena, bogami

U slavu zavisnosti

Društvo koje nije odraslo do pameti
da cijeni i njeguje nezavisnost svoje države,
nije u stanju njegovati ni dostojanstvo žene

U posljednji čas smo spoznali da možemo uštediti jednu stranicu novine. Umjesto da pobaška pišemo o Danu nezavisnosti i o Danu žena, odlučili smo da ove dvije teme sprčimo u jedan tekst, za na jednu stranicu. Ideja je krasna, rentabilna, ali de ti sad budi pametan pa spleti babe i žabe.

Sidran je negdje govorio da je glavna prva rečenica u tekstu. Ako dobro strefiš intonaciju početka, cijeli će tekst plivati k'o riba u fiš-paprikašu.

Zapalimo cigaru, ušicama u plafon, i čekamo. Hajde, rečenicu, bogteneubio!

Pjevaljko,
ministarko!

Ženstvenost bosanske žene jednaka je nezavisnosti bh. države. Onoliko koliko bosanska žena ima kvaliteta inteligentnosti, emancipiranosti, dostojanstva, toliko bh. država ima kvaliteta suverenosti, stabilnosti, samoodrživosti.

Naša se nezavisnost danas mjeri postojanjem zastave, monete, pa i himne, djelomično; mi smo jedina zemlja čija himna nema riječi, jer bi riječi o nezavisnosti i državnosti BiH mogle nekoga uvrijediti; dotle smo dogurali u nezavisnosti da skrivamo pomen o toj nezavisnosti. No, nesporno je da imamo neke naštificane, formalne elemente nezavisne države.

Jednako tako mi imamo i žene koje se mogu na ravnoj štikli nositi sa svjetskim gospođama. Doduše, zavisi ko kako štiklu doživljava. Većina bi naroda u našu reprezentaciju žena metnula pjevaljke, okićene kičerajskim detaljima, kakve na Zapadu nose prostitutke. Narod vjeruje da je pjevaljka ili gazdarica kafane naviši domet gospođe. Naspram ovog shvaćanja, koje svoj korijen vuče još od Živke iz *Kamiondžija*, pa preko meksikanskih serija, u nas postoji jedna manjina žena kojima bi se Bosna mogla ponositi. Imamo istaknute naučnice, ljekarke, umjetnice, ali to je u očima društva škart, vodena para, bižuterija, kao naša zastava, moneta, himna. Kritična masa primitivne energije u našoj zemlji određuje listu prioriteta, propisuje kriterije, po kojima su i bh. žene i bh. nezavisnost pojmovi prilagođeni naopakom, kr(a)volikom sistemu vrijednosti.

Društvo koje nije odraslo do pameti da cijeni i njeguje nezavisnost svoje države, nije u stanju ni njegovati dostojanstvo žene. I jedna i druga njega proizilaze iz viših, kulturnih dometa kolektivne svijesti. Mi smo, jadna nam majka, tolika stoljeća živjeli u tuđem državnom vlasništvu, pa smo kontali da su i naše žene, i naša djeca, nečiji, samim tim što smo i svoj život razumijevali kao tuđi resurs. Otud su bh. Srbi i hb. Hrvati pristali da, pored rođene zemlje, budu prikolicе Beograda i Zagreba; otud su Bošnjaci, ostavljeni od voljenog Beograda, pomislili da im je Abu Dabi glavni grad, a Kinta Kunte otac nacije.

Majčinska je tuga različita

Pokušajmo, recimo, bh. nezavisnost pogledati kroz živote i shvaćanja majki koje su u agresiji na RBiH izgubile svoje sinove. Sve bosanske majke svitanje dočekuju u samoubjeđenju da su im sinovi pali za uzvišeni cilj. Srpska majka u nezavisnosti BiH vidi uzrok pogibije njenog sina. Rat je, po srpskoj istini, počeo zbog nezavisnosti, jer su Alijini bojovnici htjeli sve Srbe prevesti na islam, pa su se hudi Srbi morali boriti za svoju slobodu. Srpska majka ima u šta pogledati - u Republiku Srpsku, u čijem je grbu grob njenog sina. Slična priča, donekle, važi i za hrvatsku majku.

Bošnjačka majka ima papirnate utjehe, ali tek ako sebe može obmanuti da se u ružnoj geometrijskoj zastavi, koja je rezultat laži i koja nema nikakve veze sa hiljadugodišnjom državnošću BiH - vijori život njezinog sina. To što je njen sin poginuo na putu istine i dobrote, a ne laži i zločina, za nezavisnu BiH u kojoj bi svi bili svoji na svome – ne pije vode. Srbi i Hrvati su htjeli da budu nezavisni od nezavisne BiH, pa su morali izvršiti genocid nad ljubiteljima nezavisnosti. Genocidnim Dejtonskim sporazumom pružena je lažna utjeha svima: Bošnjaci imaju nezavisnost na papiru, a Srbi i Hrvati, ipak, na tanjiru. Kako vrijeme ide, Bošnjaci imaju sve manje šanse da dosegnu smisao svoje žrtve, dok Srbi i Hrvati elegantno plove prema ozvaničenju dogovora iz Karadžićeva. Jedino bi realizacija Tužbe BiH protiv SRJ, koja bi rezultirala ukidanjem entiteta i uspostavom unutarnjeg ustrojstva RBiH, kakvo je bilo do početka agresije, moglo obrnuti sudbinske tokove. Zasad bošnjačka majka ima razloga sumnjati u smislenost pogibije njenog sina, samim tim što ta smrt ne nosi znak ostvarenog cilja. Utjehu bi joj jedino mogli pružiti političari, ali kad bi imali morala da se bore za političko ostvarenje legitimnog cilja od 1. marta 1992. godine.

Kurje oči razrooke

Iz ovog tragedskog obrasca račvaju se odnosi bh. žena prema bh. nezavisnosti, tj. prema bh. zajednici. Srpske djevojčice će studirati u Beogradu, srpske mame će kupiti tašnu u Beogradu, jer u Beogradu žive likovi iz *Boljeg života*, Žile, Mile, Cile i Gile, koji kroje subkulturne opsesije bosanskih Srba. Hrvatice, pak, već deset godina zrakomlate prema Zagrebu. Bošnjakinje su najkrvavije. Da imaju stotinu očiju, svih stotinu bi bilo kurjih, razrookih! Bošnjačka žena je, u većini, najudaljenija od tragedije svog naroda, tako da se njen odnos prema bh. nezavisnosti može ravnati sa *patriotskim zanosom* bh. Srpkinja i hb. Hrvatica. Većina tih Bošnjakinja danas je glavni konzument medijskih splećina čiji je strateški, hegemonistički cilj preoblikovanje bosanske prepoznatljivosti.

Žena je majka, žena je supruga, žena je šef... Kad žena gleda šejtanske serije, kad cikti i drma debelim mesom u ritmu folka, kad izigrava tuđinluk, tad cijelo društvo stoji mirno, u slavu bosanskohercegovačke zavisnosti.

Br. 75, 5. III 2003.

Insan od sna

General Mehmed Alagić je već dugo živio s onu stranu života. Čekao je da ode. Bog će ga nagraditi za velika djela za koja ga je kaznio njegov narod.

Sudbina generala Mehmeda Alagića je paradigma bošnjačkog prokletstva. General je osvajao bisere, vraćao ih u školjke, oslobađao zvijezde, u bukete slagao ruže vjetrova, ne bi li svoju zemlju i njene ljude darivao rahatlukom i dobrotom. General je bio umjetnik patriotizma! Nije imao vremena ni talenta da čeka zahvalnost. Živio je stvaralački čin. Ali ni u crnom snu nije slutio da će postati griješnik zbog svoje ljubavi. Njegova ljubav je bila roditeljska, bespovratna, darivana u vjeri da je najveća nagrada za insana kad iza njega ostane život.

Univerzum bi se raspao kad bi djeca kasapila roditelje. Civilizacija traje zbog zahvalnosti. Raspala bi se budućnost ako bismo ponižavali prošlost. Zato se danas raspadaju Bošnjaci, poput zagnojene, truhle rane. ... Taj narod napušten od sebe.

General has a dream

U proljeće 2001. prvi put sam bio u Sanskom Mostu. Čudnovat grad. Miriše na vodu. U ravnici je, zelenijoj od zelene boje. Vazduh što ga pronosi Sana, umiva oči. Bistrije je. S mosta se vide ribe u Sani. Tu je normalo da ljudi i ribe žive zajedno. Sana je puna riba. Grad je pust od ljudi. Široke ulice i pokoji čovjek. Ljudi napadnom srdačnošću kao da nastoje sakriti tišinu. Nad ovim gradom lebde neke tajne. Ima nešto nedorečeno.

U prvi mah pomislim da iznad svih naših gradova u kojima su činjeni zločini lebdi taj miris karanfilčića. – *Ovdje su ubili doktora Mehu, iz pištolja, sa pola metra, tijelo je ostalo satima...* – kaže Mido i pokazuje spomen-ploču, u blizini mosta. – *Tamo su ubili...* Svud su ubijali. Grad je pun lebdećih biljega. Ubijali su i u Trebinju, Višegradu, Zvorniku, ali rane ne vidi niko. Rane osjete samo ranjeni. Grad je u ratu bio geto za Bošnjake. Od 30.000 Bošnjaka, preko 5000 se nije uspjelo izvuci. Od 25. V ž92. do 10. X ž95. oni su živjeli život Jevreja u Hitlerovoj Njemačkoj. Bog sami zna koliko je teško u ovako lijepom gradu čekati smrt. Blizu hiljadu Bošnjaka je likvidirano, prema potrebi. Sretnici su deportovani. Oko 500 je dočekalo oslobodioce. Iz pravca Ključa, nakon što je ušahašovio i opljevio Kupres i Vlašić, u rodni grad je ušao general Mehmed Alagić. Činilo se da je svanulo.

Ovu priču mi je kazivao Mido dok me te kišne noći vodio da vidim kuću u kojoj živi general. Noć je, učinilo mi se da je ta malehna kuća zarasla u mahovinu. Sjetio sam se kako sam davno gledao u kuću Ismeta Mujezinovića, kao da gledam samog velikog slikara. Bilo je nečeg sakralnog u ovom gledanju generalove kuće.

Mehmed Alagić je bio insan od sna. Smisao života je mjerio količinom zasanjanog. Kao i svaki duhovan čovjek. Njegov angažman na funkciji općinskog načelnika nije bio politički, već umjetnički. Drukčije se ne može objasniti poratna

renesansa Sanskog Mosta. Za nekoliko mjeseci, general je probudio volju za budućnost. Kažu, Sanjani su tada udisali jutro. Gradilo se, vraćalo se, proizvodilo se, voljelo se... Bilo je lijepo živjeti snove.

General je uputio poziv na povratak, svih. U grad su se slili prognanici iz 27 općina, da u tom ozračju optimizma čekaju povratak u Prijedor, Kozarac, Banja Luku; iz mehke Skandinavije su se vratili prognani Sanjani, u pustoš, da grade smisao života; opustjeli grad je odjednom imao 10.000 više stanovnika nego prije rata. Bio je veći i moćniji od Bihaća, po svemu. General je općinio 75.000 ljudi. Vjerovali su u hair patriotizma. I vidjeli ga. Sanski Most je bio horizont Bosne. Zakratko.

U Sanskom Mostu sam drugi put bio u oktobru prošle godine. Bio je nekakav skup. U salu je ušao general Alagić. Iz njegovog tijela je iscijeđen život, pomislio sam. Kao i iz ovog grada. On je hodao zato što je živ, a ne zato što mu se živi. Jedini titraj smisla osjetio se u sjeti okupljenih na velika vremena, kad je Sana ima svoj san.

Waiting for the lihgt

General je umro mjesecima prije svoje smrti. Umro je od poganluka kojim je, kao kakvim đubretom, zatrpana njegova ljubav. General bi sigurno pregrmio i tu bitku da naspram sebe nije vidio hordu bošnjačkih hajvana. Nije to bio jedan vo, već stotine volova, iz SDA, iz Armije, iz Islamske zajednice. Bila je to pojava, a ne incident. Bošnjački politički organizam je uživao u uništenju Mehmeda Alagića. Bila je to skladna erupcija smrada, razvrata, besmisla. Bilo je to ono što mi jesmo.

Prvo su se minderaši iz SDA nadigli da generala smijene sa funkcije načelnika i da mu sude za montiranu zloupotrebu položaja. Sudili su mu, mjesecima. Onda su se nadigli da ga, ranjenog, polumrtvog, predaju Haškom tribunalu. Neko je morao biti žrtva. U zoru, 2. avgusta 2001., kao posljednjeg otpadnika, uhapsila ga je njegova policija. U ARBiH sigurno ne postoji general koji je ispisao više naredbi o poštivanju Ženevske konvencije. Po povratku iz Haga, Sanski Most je svome generalu priredio veličanstven doček. Bilo je već kasno. Politički narod se mora buditi prije nego što podnese žrtve. General je odveć živio s onu stranu života. Čekao je da ode. Jer ovdje, među nama, ovakvima, taj moralni gorostas nije imaš šta tražiti.

Tamo, kud je otišao, čekaju ga njegova velika djela. Bog će ga nagraditi za ono za šta ga je kaznio njegov narod. Ako se nekad Bošnjaci vrata iz otpadništva, pod okrilje Božije Milosti, razumjet će poruku generalovog mučeništva.

Dotad, pojavljivat će se nur uz obale Sane. Mnogi će ga vidjeti.

Br. 76, 19. III 2003.

BiH u žiži američkih nacionalnih interesa

Drma mi se, drma mi se na šubari smeće

Amerika bi otvaranjem antifašističkog i antiterorističkog fronta u Bosni, za ukidanje Republike Srpske i vojni i politički poraz četništva, mogla popraviti svoj negativni, antiislamski i pljačkaški imidž u svijetu

Amerikanci imaju tehnološku i obavještajnu infrastrukturu sposobnu da pronađe svaku vašku, a ne svakog zločinca. Amerikanci znaju gdje je Radovan Karadžić, ali ga ne kane hapsiti. Holbruk je Karadžiću garantirao spokoj, pod uvjetom da se makne iz stvarnosti. No, Karadžić se nije povukao, on i dalje, godinama, razara Bosnu. Nije li to razlog da Amerikanci povuku Hoolbrukove garancije? Napose, i Milošević je bio američki čovjek, pa nije više.

Nedavna halabuka oko sunećenja Karadžićeve logistike kazuje da bi Amerikanci konačno mogli obustaviti sedmogodišnju zaštitu najtraženijeg evropskog ratnog zločinca. Hapšenje Radovana Karadžića je dobra prilika da Amerikanci ublaže galopirajući antiBušizam, koji se zasniva na optužbama da Amerika ratuje sa islamskim svijetom.

Ako bi Amerikanci uhapsili zločinca koji je skrivio smrt 200.000 muslimana, Bušova administracija bi imala uvjerljivu odbranu.

Nagrađivanje genocida

Pokazalo se da Bušova administracija nema strateške pameti. Njihova strategija je sila. Demokratski globalni um prezire silu i jednonumlje. Rezultati su očigledni: američka politika nije nikad gore stajala ni u svojoj, ni u tuđoj avliji. Amerikanci zalud smišljaju propagandne metode za promjenu negativnog imidža. Zalud, jer je mehanizam Bušovog promišljanja pogrešan. Najednom su počeli pričati o ugroženosti iračke djece. Kao da ta djeca nisu upravo ugrožena od američkih sankcija, i kao da im kroz novi američki rat ne prijete još dublje ugrožavanje. Itd, itd.

Postoji jednostavan put da Amerika za sebe skine, da demontira, centrište svjetskog animoziteta. Dakle, glavne dvije optužbe protiv Amerike su: da teži konfrontaciji sa islamskim svijetom, te da je istinski motiv napada na Irak nafta. Americi je potreban živi primjer za demantiranje ovih optužbi. Potrebno joj je otvaranje fronta koji bi svjedočio da američka politika nije antiislamska i pljačkaška. Bosna je idealno mjesto za rehabilitaciju američke pravde.

Svijet je smetnuo s uma, ali nije zaboravio bosansku tragediju. Genocidno stradanje bosanskih muslimana je opće mjesto posljednje decenije 20. stoljeća. Informativno, to je gotov proizvod. Za oživljavanje bosanske priče u svjetskim razmjerama potreban je ovovremeni motiv. On postoji. Nepravda koja je učinjena Bosni i danas živi, kroz Dejtonski sporazum kao felerično postignuće, svakako bolje od rata, Klintonove administracije. Dejtonski sporazum je nagradio genocidnog agresora, a bosanske muslimane stjerao u geto od 24 odsto bh.

teritorije. Nagrađen je i ideolog genocida Radovan Karadžić, samim tim što nije iza rešetaka.

Amerika treba da otvori priču o Bosni, u dimenziji koja je suprotna višegodišnjim nastojanjima da se zatre istina o velikosrpskom i velikohrvatskom genocidu nad Bosancima i Hercegovcima. Treba skinuti katanac sa istine, i to tako što će se priznati da je Dejtonski sporazum okvir za nastavak genocida nad bosanskim muslimanima, nad narodom koji je uprkos iskušenjima ostao vjeran svojoj antifašističkoj, antiterorističkoj i multikulturalnoj tradiciji.

Antifašizam u getu

Dakle, šta bi trebala učiniti Amerika? Prvo, uhapsiti Radovana Karadžića. Drugo, ukinuti Republiku Srpsku i BiH vratiti u stanje za koje je glasalo 64 odsto bh. građana. Treće, vojno se obračunati sa četničkim teroristima koji se spremaju, spremaju... Četvrto, pomoći bh. državi da zavede rigorozne antinacionalističke zakone. Vojne akcije Američke armije u BiH nedvojbeno bi izazvale svjetsku pozornost i ublažile oštar medijski tretman iračke krize, te Americi obezbijedile nepodijeljene simpatije u cijelom svijetu. ...Osim u Beogradu.

Americi danas fali antiteroristička uvjerljivost, fali joj kontinuitet antifašističke ideje iz Drugog svjetskog rata, a svega toga nema bez principijelnosti, koja se opet gradi na moralnim i etičkim, a ne na materijalističkim opredjeljenjima. Bosna je zlatni rudnik za rehabilitaciju američkih proklamacija.

U Bosni su nagrađeni sljednici Hitlerovih pomagača iz Drugog svjetskog rata. Nagrađena je četnička ideologija. Uz pomoć Amerike, poražena je ideja antifašizma, koju baštini ARBiH. Amerika ne može računati na moralni kredibilitet, dokle god štiti sljedbenike Adolfa Hitlera, Draže Mihailovića i Ante Pavelića, i dokle god u bošnjačkom getu drži ideju bh. partizana.

Amerika se ne osvrće ni na činjenicu da je nedavno u vojnim pogonima VRS u Banjoj Luci osnovan *Četnički ravnogorski pokret Otadžbine Srpske*, kao legalna teroristička organizacija, koja baštini tekovine genocida i afirmira ambicije terorizma. Americi ništa ne znači činjenica da su na ovom skupu terorista počasni gosti bili čelnici Republike Srpske. Četnici su uputili poruku: *Vrijeme je da se vratimo u Knin, Benkovac, Obrovac!* Nije li to objava rata SFOR-u, Americi, Hrvatskoj, Bosni, Dejtonskom sporazumu? I da jeste i da nije, Amerika bi morala prepoznati nacionalni interes u vojnom i političkom obračunavanju sa ostacima Hitlerove mreže, tim prije što je sama pomogla nagrađivanje četničkog genocida nad bosanskim muslimanima. Američka miroljubiva koegzistencija sa četničkim teroristima u BiH ukazuje da najjača svjetska sila ne poštuje samu sebe, pa ne može računati ni da će je drugi poštovati. Jedna neprincipijelnost očas se prelije u drugu.

Šta je poruka? Da bi američki rat protiv terorizma bio vjerodostojan, Amerika mora osloboditi Bosnu od četništva i ustaštva, povratiti ravnopravnost bosanskih muslimana, ali i civilizacijsko, multietničko dostojanstvo svih bh. naroda.

Br. 76, 19. III 2003.

Potez pijuna

Ako Srbi otpočnu rat,
prvi će stradati njihovi medijski i
policijski agenti u Sarajevu

Univerzitetska javnost Sarajeva i Tuzle je kroz četiri otvorena pisma osudila odluku Vrhovnog suda FBiH da se za vještaka u montiranom procesu *Pogorelica* dovede samozvani ekspert za Al-Kaidu Rohan Gunaratna iz Šri Lanke. Nikad u povijesti bh. pravosuđa nije se dogodilo da toliko uglednih imena... Brrringgg! - *Halo. De si Mucho. Ejhs. Politički komesar? Ma to su totalni idioti. Goni ih u p.m.*

Eto, dragi slušaoci i gledaoci, kao što ste vidjeli, taman sam počeo da pišem tekst o Rohanu kad me nazvao Mucho Naylin da mi javi da je čuo da je na naslovnici policijskog biltena *Slobodna Bosna* objavljeno da sam ja politički komesar Patriotske lige u novom ratu koji priprema SDA. Toliko znam zasad. Četvrtak je uvečer. Petkom u Tuzlu dolazi to gownno od novine, pa ću vidjeti o čemu se radi. Sad odoh pržiti ribu i marnuti jedno *Tuzlansko pivo*, kao pravi komesar.

Dobro jutro. Petak je. Pročitao sam tu jadnu i opasnu izmišljotinu. Sad bih trebao objašnjavati laž. No, žao mi je teme koju sam mislio pisati. To je važnije. Nego, da se mi dogovorimo. Sad ću ja malo pisati o Rohanu, a onda ću malo više pisati o Rohanovoj (anti)terorističkoj mafiji iz SB. Ožeži komesare!

Roxan ye bre Beogradganin

Rohan je enigma. Čitljiva, ipak. Prije nego što ga je Vrhovni sud imenovao za vještaka, on je po Beogradu trubio da je Sarajevo povezano sa Al-Kaidom. Njegovo izmišljanje Al-Kaide na svakom koraku govori o intencijama montiranog procesa *Pogorelica*. Pored desetina domaćih, ili stotine evropskih stručnjaka za (anti)terorizam, Vrhovni sud angažira diletanta, o kome već mnogi eksperti u svijetu govore kao o lupežu koji zgrće pare šireći islamofobiju. Istražnja sutkinja Marina Perišić, pak, tvrdi da je Rohana preporučio Kofi Anan, što je nebeska budalaština. Naš saradnik Stefan Švarc svjedoči o skandaloznoj istini: Rohan Gunaratna je uključen u proces *Pogorelica* i prije nego što je proces pokrenut krajem aprila 2002. godine!!! Rohan je još u februaru 2002. rovario po Bosni, mobilizirajući plaćenike koji će konstruirati izmišljotine o tzv. *islamskom terorizmu*. To ukazuje da je povezivanje Bošnjaka sa Al-Kaidom globalni cilj određenih međunarodnih centara moći, koji ovdje djeluju preko OHR-a, IPTF-a, OSCE-a, odnosno preko instaliranih poslušnika u medijima, policiji i pravosuđu. Otkrivanje dokumenata beogradskog APIS-a (nekadašnji KOS), pod naslovom *Državni projekat za islamsku Bosnu*, govori o punoj koordinaciji Beograda sa Rohanom, FOSS-om, SB, Vrhovnim sudom, i dr. Njihov je cilj da satanizacijom bosanske žrtve aboliraju i učvrste s&h genocidne projekte u BiH. Njihovi neprijatelji su svi koji to vide, i koji na to upozoravaju.

Peace brothers

O koordinaciji između velikosrpskih obavještajnih struktura i FOSS-a, tj. *SB*, svjedoči posljednji broj ovog policijskog biltena. Koristeći se napadom kao odbranom *SB* je optužila SDA da sprema novi rat. Zapravo, time su pokušali skrenuti pažnju sa dokumenata koje je SFOR zaplijenio u Obavještajnoj upravi Vojske RS, a u kojima postoje planovi napada na Federaciju. Po nalogu svojih beogradskih šefova, *SB* je iskonstruirala ničim argumentiranu priču da je u Mjehurićima, prije dvije godine, održana obnoviteljska skupština Patriotske lige na kojoj je Fatmir Alispahić izabran za političkog komesara tog novog rata.

Koliko se sjećam, u februaru 2001. SDP me je proglasio *komandantom vehabija*. Dogodilo se to nakon što su SDP-ovi hakeri, po nalogu Lagumdžije i Bešliagića, provalili u moj e-mail i sadržaj objavili u lokalnom policijskom biltenu SDP-a. Prethodno sam imao slično iskustvo sa SDA, koja me proglasila *četnikom i neprijateljem muslimanskog naroda*. U međuvremenu su mi dvojica braće iz Maglaja došla pod prozore i pokazala da ću biti smaknut, a zbog nekog teksta u kome sam kritikovao isključivost tzv. *vehabija*. Kad sam se taman odomacio kao *komandant vehabija*, Islamska zajednica je pokrenula kampanju protiv mene, u kojoj je išla dotle da pozove čitaoce *Preporoda* da se sa mnom obračunaju kako se to čini u islamskim zemljama: kamenovanjem, sunećenjem ruke kojom pišem, i sl. Taman kad sam se posve uvjerio da Bosna apsurdom zastrta, i da nemam šta više postati, jer sam bio i *četnik*, i *vehabija*, i kontravebehabija, eto, dogodilo se da postanem i *politički komandant Patriotske lige*.

Ovo je vrijeme u kome kleveta ima veću snagu od istine. Nema sistema, nema pravila, rat je, a tu za istinu malo ko mari. Stvarnost opstaje na kleveti, baš kao u Kafkinom *Procesu*. Kleveta je dovoljna da budete uhapšeni, suđeni, deportovani. Istinu nema ko čuti, jer nikog ne zanima. Danas je okupatorima potrebno da Fatmir Alispahić bude komandant novog rata, baš kao što je Radovanu Karadžiću onomad bilo potrebno da obavijesti Srbe kako su muslimani po džamijama dogovorili pokolje Srba. No, najmanji problem sam ja. Plašim se da se iza ove klevete četničke *SB* krije nešto gore.

U desetine svojih tekstova sam dokazivao da Srbija ne miruje, da Srbija čeka pogodan trenutak da dokolje nedoklano. Srbija vri od tekstova o zamjeni RS za suverenitet Kosova. Srbiji je potrebna halabuka u BiH da dokaže potrebu revizije Dejtonskog sporazuma, odnosno aneksije RS. Otud Vojska RS zvanično planira napad na Federaciju. Bošnjaci to ne vide. Bol ih je sludila.

Bošnjaci ne žele rat. Plaše se rata. Spremni su na sve moguće ustupke, samo da rata ne bude. Ali, rat je jedini put za redefiniciju Dejtona, u interesu Beograda. Bošnjaci bi morali biti uvučeni u rat, kako bi rat bio povod da se Bosna rasparča, ili pripoji Srbiji.

Bošnjaci neće otpočeti rat. Ako ga otpočnu Srbi, onda će prvi stradati njihovi agenti u Sarajevu.

Br. 77, 2. IV 2003.

Korak preko ograde

Po prvi put državni organi nisu obilježili 15. april Dan Armije RBiH. Ali je usred Sarajeva, u Domu Vojske FBiH, uz vojni orkestar, i sve državne počasti, obilježena obljetnica HVO-a.

U Sarajevu je šesti april opet obilježen pompeznije nego svi značajni datumi iz vremena agresije na RBiH, together. U Zenici, Tuzli, Gračanici, i u drugim našim mjestima, značajni datumi iz Drugog svjetskog rata su aristokracija za bijedu zaborava u kojoj skončavaju sjećanja na genocidnu agresiju i časnu odbranu. Datumi iz perioda '92.-'95. obilježavaju se stidljivo, s nejasnim osjećanjem grijeha. Ove krezave svečanosti, na kojima se poput tifusara okupljaju preživjeli heroji Armije RBiH, nemaju kičerajsko blještavilo partizanskih praznika. Tu nema kamera, establišmenta, koktela, pjesme. Ovamo ima sve, baš kao da je živ Staljin. Nije sporno, nužno je, veličanje bh. antifašističke tradicije. Sporno je, sramno je, istjerivanje ARBiH iz antifašističkog bića naše zemlje.

Co ye come brother

Nema nikakve razlike između ideološke platforme Titovih partizana i Armije RBiH. Oni su braća po neprijateljima - nacistima koji su u prošlom i u ovom ratu razarali multietničko biće BiH. Isti su im ciljevi, jer su jednako branili sve bh. narode i građane. Borili su se protiv četnika, ustaša i muslimanskih bejagi fašista. Kao što su partizani progonili muslimanske legije, u Hitlerovim uniformama, tako su se i borci ARBiH u opkoljenom Sarajevu, uprkos blokadi, vojnički obračunali s jedinicom koja je pokušala da razara multietnički kredibilitet glavnog grada. Nebeska je razlika između VRS i HVO, kao sljednika četničke i ustaške genocidne ideologije, i ARBiH koja je u najtežim vremenima dokazala da pripada svim bh. narodima. VRS i HVO su u ideološkoj platformi imali ratni zločin, a ARBiH je imala očuvanje bh. vrijednosti zajedničkog života. Dok su oni klali, palili, protjerali, rušili bogomolje, ARBiH je branila tekovine Zavnbobiha. U čemu je onda problem? Zašto partizani ignoriraju Armiju RBiH, koja ničim nije okaljala časne tekovine NOR-a?

Partizani, sabrani u SUBNOAR, nisu prihvatili slom komunizma i politički pluralizam. O tome svjedoči njihov filijalni, podanički odnos prema SDP-u, u koji gledaju kao nekad u CKSKJ. SDP je izmanipulirao SUBNOAR, jer je partizane uvukao u odbranu fašističkih tekovina VRS i HVO. SUBNOAR je podržavanjem kvislinškog SDP-a ušao u zamku nipodaštavanja tekovina borbe za BiH. Za njih je, danas, bošnjačko opredjeljenje za izlaskom BiH iz SFRJ osnovni uzročnik rata. Za njih je ARBiH faktor razbijanja jugoslovenskog i komunističkog sklada. Partizani su šizofreničari časne nostalgije, prolupali su, pa im se izdaja može poturiti kao antifašizam.

Partizani iz RS su se očas snašli u dejtonskoj realnosti; oni bratski sa Vojskom RS, tj. četnicima, slave svetosavske praznike. *Za Beograd, s firmom Krstić!*

Ali, šta partizani iz Sarajeva traže u velikosrpskoj priči? Valjda isto što i lagumdžijski SDP. Svi oni čekaju Srboslaviju. Ako je ikad dočekaju, ARBiH će postati krivac za rat. U međuvremenu bi se izmontiralo hichme konstrukcija o uvezanosti ARBiH sa Al-Kaidom.

Ziyanni & partizzany

Bilo bi korisno da partizani i borci ARBiH čine prirodan savez koji bi zajedničkim djelovanjem vršio pritisak na redefiniciju Dejtonskog sporazuma, u pravcu načela Zavnobiha. Sarajevski partizani uopće ne osjete historijsku obavezu da ARBiH ozvaniče kao sljednika svoga djela. Trebalo bi im biti jasno da Titova Bosna može oživjeti&preživjeti samo na ideološkoj platformi ARBiH. No, oni, bre, srbuju, jer je Vojska RS bliža dragom Beogradu nego ARBiH. Konačno, mattuxi su i ništa ne razabiru.

S druge strane, antifaišizam ARBiH je u jednom periodu ideološki prljan glupostima *Mladih Muslimana*. Ti izuzeci nisu pravilo, to su tek prdezzy koje je raznio wyetharr. Ali prdezzy from mynderr su bili toliko debilni, da su išli na ruku svima koji su nastojali dokazati tezu o tri zaraćene strane, o ARBiH kao *muslimanskoj, mudžahedinskoj vojsci*. Čelnici ARBiH su krivi što nikada nisu javno i gromoglasno dekontaminirali tekovine borbe za BiH. Morali su dosad osuditi sumnjiv spoj unutarnjih i vanjskih pokušaja da se borci ARBiH označe *gazijama*. Jer, u protivnom, kakva je razlika između Mladićeve tvrdnje da ratuje s Turcima, i našeg ushićenog priznanja da smo gazije, tj. Turci? Istina je da su borci ARBiH bili prvorazredni evropski, slavenski vitezovi, ratnici kojima rat nije uzeo, već je nadogrudio plemenitu dušu.

Plemenitost bosanskih vitezova sto godina široka je, tisuć ljeta duboka je, vanvremena je, toliko, da danas dopušta satanizaciju ARBiH, vjerujući da će Bog namiriti pravdu. Neće! Sigurno neće! Ništa izuzev života ne dolazi od Boga. Sve u životu dolazi od nas, uz Božiju pomoć. Otud ne vrijedi nadati se da će neko drugi cijieniti viteštvo ARBiH, ako ga mi sami zaboravljamo. Definitivno. Zaposve.

Danas je prvi 15. april u posljednjih deset godina koji će proći bez državnog pomena Dana Armije R BiH. Ovo je viza za korak preko ograde. Događa se to nekoliko dana nakon što je HVO, usred Sarajeva, u Domu Vojske F BiH, uz državne počasti, i uz vojni orkestar, obilježio obljetnicu postojanja.

Petnaesti april je danas posve običan dan. Za žive, za mrtve, za nerođene. Tog dana će sunce izići u 06 sati i 25 minuta, a zaći u 19 sati i 35 minuta. Baš kao i 1992. godine.

Br. 78, 16. IV 2003.

Na Drini turpija

Narod bez države nije narod,
jer mu niko ne garantira budućnost

Bosna je k'o zadnja smlata prepuštena medijskim i političkim olujama, bez namjere da se brani, kao da se sve ovo događa smrznutom četniku, a ne živom stvoru. Dejtonsko vrijeme, što se dublje godinari, nosi znak sve strašnije neizvjesnosti. Život Bosne se mjeri pojavama kakve su teroristički napadi na bošnjačke povratnike, na džamije... Mjeri se organiziranom navalom da se taj narod, koji je i danas žrtva terorizma, proglasi tzv. islamskim teroristima. Bosna se uskovitlala. Sve može biti dovedeno u pitanje. Pogotovo nakon početka agresije na Irak.

Blisko iskustvo agresije na RBiH sa zebnjom nas upozorava da se privid mira i stabilnosti začas, za mjesec-dva, može pretočiti u suprotnost. Jer između Karadžićeve preliminarne pripreme agresije, i optuživanja bosanskog rukovodstva da će od BiH napraviti džamahiriju, i ove današnje neutemeljene harange na Bošnjake, nema bitne razlike. Bošnjaci su i tada, kao i danas, optuživani za pojave sa kojima nemaju blage veze. Zalud što reis Cerić poručuje: *Za Bošnjake su demokracija i ljudska prava svetinje*. Zalud, jer nas se hoće vidjeti u posve drugom svjetlu.

Rat protiv islama i selama

Proces satanizacije Bošnjaka koji je otvoren nakon 11. septembra 2001. mora imati svoje ishodište. Taj proces je živ, aktivan, djelatan. Govoriti o ovim pojavama danas podrazumijeva pretpostavljanje šta bi se moglo dogoditi sutra. Šta je konačan cilj? Isuviše je argumenata koji svjedoče da su moćni evropski lobiji i dalje zainteresirani za nebosansku Bosnu, da bismo vjerovali da će preživjeti dejtonsko mrtvo slovu na papiru. Ovo Bosne što je sačuvano, zahvaliti se ima Sjedinjenim Američkim Državama koje su prekinule evropsko saučesništvo u srpsko-hrvatskom projektu. Dogodio se mir, labav, ali se izuzev prestanka ubijanja nije dogodilo išta više što bi izbrisalo postignuća rata i genocida. Da li se Amerika zadovoljila tek dejtonskim mirom, bez volje da od Bosne izgradi stabilnu i samoodrživu državu, da li Evropa u američkoj nezainteresiranosti vidi šansu da nastavi srpsko-hrvatsku hegemonističku politiku nad BiH? – pitanja su na koja odgovore nudi sama bh. realnost. Kao i prije deset, sedam, ili pet godina u *srpskoj* Bosni se vodi rat protiv islamskih sakralnih objekata; protiv ljudi sa muslimanskim imenima, protiv islama i selama, iako miroljubivi bošnjački narod to neprijateljstvo nije ničim izazvao. ...Izuzev svojim postojanjem.

Bosansko hodanje po živom blatu nije puka slučajnost. Naspram imperativa Bosne, reafirmacije antifašističkog, antinacionalističkog, multietničkog društva, mi imamo organizirane evropske snage koje podržavaju nastavak političkog i ekonomskog razaranja Bosne. Nasuprot tome nemamo nikakve političke strategije

koja bi naučno, marketinški i informativno osmišljavala otpor antibosanskim nakanama.

Ateisti u talibanima

Ni mediji, a još manje vladajući političari, uopće ne reaguju na opasne optužbe. Gotovo nezapaženo prolaze napisi u stranoj štampi gdje se sve češće Bošnjaci dovode u vezu sa tzv. islamskim terorizmom. Mi koji znamo istinu mislimo da i drugi znaju da kritična masa Bošnjaka nema veze ni sa islamom, izuzev što nosi muslimanska imena, da ta masa konzumira alkohol, begeniše čvarke, obožava srbijanski folk, i da nikada nije ušla u džamiju. Većina bošnjačkog naroda odgojena je na bezmirisnim komunističkim jaslicama, i bliži joj je po stilu življenja kršćanski, nego islamski svijet. Znao je to i Radovan Karadžić kada je 1991. pokrenuo kampanju za islamističko sataniziranje liberalnog i nekonzervativnog bošnjačkog naroda, pa mu je ipak uspjevalo da zapadne medije ubijedi kako su Bošnjaci, tobejarabi, mudžahedini. Onaj ko bi htio istinu o Bošnjacima, začas bi se mogao uvjeriti da su Bošnjaci u većini (na žalost) ateistički narod, gotovo kršćanski, a da ih sa islamom vežu tek formalistički znakovi identiteta. Međutim, istina najčešće nije mjerilo stvari.

Prisjetimo se, nakon formiranja saveza između NATO-a i Rusije čule su se poruke o *zajedničkoj borbi protiv islamskih terorista koji prijete mirovnim snagama na Kosovu i u Bosni*. Istina je da su međunarodni službenici u mnogo navrata napadani od srpskih i hrvatskih ekstremista, a nikad od Bošnjaka-muslimana. Muslimani u Bosni dosad nisu izvršili ni jedan napad na međunarodne snage, jer ih smatraju svojim prijateljima i spasiocima. Ako bi neko sa muslimanskim imenom takvo što i planirao, pa Bošnjaci bi bili prvi koji bi ga u tome osujetili!

Posljednjih dana bratime se Srbija i Izrael, jer i jedna i druga država na istim obrascima realiziraju velikodržavnu politiku. Saznalo se da je Izrael od 1992. do 1995. vojno, dakle i diplomatski, pomagao Srbiju. To čini i danas. Izraelski političar Jozef Lapid je ponovio sulude tužbe protiv BiH, u smislu da je BiH nekakva - talibanska prijatnja. Ako Jozef Lapid baštini iskustvo holokausta nad Jevrejima, onda bi bilo normalno da suosjeća sa narodom koji je na istovjetan način, kao i Jevreji u Drugom svjetskom ratu, stradao u genocidu. No, Jevreji su zloupotrijebili holokaust, a Srbi Jasenovac, kao pokriće za klanje i progone.

Palestinci neće imati šansu ni da upotrijebe, ni da zloupotrijebe svoje stradalništvo. Ne zbog toga što ih je nesreća naučila plemenitosti i dobroti, već zato jer – nemaju svoje države. Narod bez države nije narod, jer mu niko ne garantira budućnost.

Sataniziranjem Bošnjaka nestaje Bosna, nestankom Bosne nestaju Bošnjaci.

Br. 78, 16. IV 2003.

Zašto tone Sarajevo

Abdulah Sidran je svojim odvažnim istupima
otkrio moralnu i patriotsku golotinju
bošnjačke inteligencije

Šta je briga Sidrana zašto tone Sarajevo? Barem se on ne bi trebao sikirati oko ovozemaljskih cirkusa. On je posijao toliko hairova, da ih može gledati i poslije života. Umjesto da hoda k'o spomenik, da prozbori koju, popije koju, da bude rado viđen na svačijim vratima, on se ufatio ćerati s lampirima. Što se brate lijepi ne ugleda na hičme živih kipova, pa da i on malo projordami za života? Što će mu ta žrtva? Šta je to jače od Sidrana što ga goni da zanemari povijesne mindere, i da se vrati u brlog svakodnevnice?

Xemmoriod neymma stid

U posljednja dva mjeseca Abdulah Sidran je na svoja pjesnička pleća natovarao dvije grdne bitke. Prvo je, kao najznačajniji, bio predvodnik apela 21 bh. pisca za obustavljanje montiranog procesa *Pogorelica*. Zbog toga su ga grdno grdili Krleža Lovrenović i Edin Andrić. Potom je, nedavno, u odgovoru Seadu Fetahagiću, definirao velikosrpski karakter tzv. *nezavisnih intelektualaca* iz Kruga 99. Oni su postali nezavisni još 1992. kada je samo go četnik mogao biti nezavisan u odnosu na masovne zločine. Dobro je Sidran primijetio da bi oni, u slučaju okupacije Sarajeva, bili odbor za doček, dok bi ovi što su zavisni od časti i poštenja, gledali travu odozdo. Sidran je opaučio dva golema zla, povezana patriotskim sifilisom: Krug 99, kao ekspozituru SANU i Francuske sedam, kao ideološku bazu sataniziranja bosanske žrtve; potom, policijsko-pravosudnu mafiju Zlatka Lagumdžije i Munira Alibabića koja ovdje izmišlja tzv. *islamski terorizam*. Sidran je, dakle, detektirao i javno prozvao *Wolanda u Sarajevu*.

Sidranovi istupi aktueliziraju dvije bitne teme: ulogu Kruga 99 u uništavanju demokratske alternative i antinacionalističke ideje, te zaglušujuću šutnju bosanskih intelektualaca spram efektnog nastavka agresije na BiH. Prvo, i najbitnije, u Krugu 99 se ne radi ni o kakvim tzv. *nezavisnim intelektualcima*, jer te siluete niti su nezavisne, niti su intelektualne. Oni su sami sebe pretvorili u *Krda zla*, u navijački klub SDP-a i Zlatka Lagumdžije. Ili su, pak, to oduvijek i bili.

Prvo što Krug 99 nije razumio je da su vlast SDP-Alijanse izglasali Bošnjaci. Drugo što nije razumio je zašto su ti isti Bošnjaci oduzeli vlast SDP-u. Treće, Krug 99 uopće ne shvaća svoju odgovornost spram propasti projekta SDP-Alijanse. Upravo oni su morali biti korektiv SDP-a, a ne kupleraj koji će odobravati ili podsticati uzroke poraza tzv. *demokratske alternative*. Primjera je mnogo. Pošto Krug 99 ništa nije razumio od svega što je trebao razumjeti, ovaj moralno potonuli brod je nastavio ploviti po dnu. Dovoljno je reći da su u uvodniku svoga časopisa optužili reisa Cerića za ubistvo porodice Anđelić, pa zaključiti da se radi o totalnim budalama. Opasnim, sračunatim, budalama.

A šta tu radi Sead Fetahagić? Malo je znano da je on bio wunderkind sarajevske književne scene 60-tih godina. Bio je najmlađi kritičar *Odijska*, u kome je tada revolucionarno afirmiran bosanski duh. Ovaj čovjek nije imao nikavog razloga da sebe svede na čvarke i hemoroide, i da postane muslimanski međed u velikosrpskom cirkusu.

Schachir's zippels

Zašto bi sve ovo bilo više problem Abdulaha Sidrana nego ma kojeg viđenijeg bosanskog intelektualca? Što će Sidranu da se konfrontira s bulumentom policijske i pravosuđne mafije koja stoji iza montiranog procesa *Pogorelica*, ili s masom intelektualnih ubleha iz Kruga 99? Što će mu da si zatvara vrata u ovom preplašenom i ojađenom društvu? Pa i on ima porodicu, djecu, i on živi od tih otvorenih vrata? Zašto to čini? Zbog Bosne, valjda. Zbog budućnosti svoje djece. Zbog intelektualne i patriotske časti. Ali, zar to nisu dobra koja se tiču svih nas? Pogotovo onih Bošnjaka što se guzeljaju po čardacima raznih institucija koje se navodno bave zaštitom i afirmacijom Bosne.

Dok ovo pišem, naviru mi dva lika, dvije slike. Prvo, vidim Adila Zulfikarpašića kako sjedi u crvenoj kožnoj fotelji i daje intervju u nastavcima. K'o Tito. Ima bijele zube, kvarcni ten, manikirane nokte. Vidim, on misli da Bošnjački institut ima smisla i bez Bošnjaka. Vidim, on ne vidi da će njegov vakuf za 50 godina biti srpska birtija, kao i sve što je imao u Foči. Toliko je uronjen u ništavilo blještavila da ne razumije svoju obavezu, koju je sam sebi nametnuo, da pomogne odbranu Bosne i Bošnjaka. Danas!

Drugo, vidim Šaćira Filandru, predsjednika *Preporoda*, kako polahko, k'o aristokratska baja, hoda Sarajevom. Pročitao sam da je rekao kako - *Bošnjaci nikad nisu bolje stajali u svojoj povijesti*. Mislim, greška je, štamparska. Očekujem da napravi okrugli sto o ekonomskom uništavanju Bošnjaka, kroz kriminalnu privatizaciju. Očekujem da okupi bosanske intelektualce da se suprotstave satanizaciji naše žrtve. Filandra mudro šuti. Misli. Smišlja. A onda mi reče: *Čovjek se prepoznaje po lijepim cipelama, uz koje uvijek treba uskladiti i tonalitet čarapa*.

Adilbeg me više puta selamio. Sa Šaćirom sam srdačan poznanik. Trebao bih prešutati ono što mislim, a to je da su oni, kao i mnogi drugi – morali progovoriti prije Sidrana. Dosad, ta njihova šutnja nosi logotip baliluka. Kakav intelektualizam?! Kakvo bošnjaštvo?! Ma to je obična prdimahovina od pameti i karaktera!!!

Br. 79, 30. IV 2003.

Pinkom k'o tenkom

Centralna regulatorna agencija je odigrala ulogu advokata velikosrpske mafije jer je srbijanskoj TV Pink omogućila da se registriira u BiH i da preuzme frekvencije nekoliko bh. televizija, koje su dugoročne dozvole za rad dobile za svoje programe, a ne za program TV Pink. CRA je time izvršila unutarnji državni udar na medijski suverenitet bh. države.

Dok traje velika antimafijaška kampanja srbijanskih vlasti, u okviru koje su se iza rešetaka našle i mnoge estradne zvijezde, kao što su Ceca Ražnjatović i Aca Lukas, a estradna TV Pink optužena za veze sa mafijom, u Bosnu i Hercegovinu se legalno, uz pomoć međunarodnog faktora, uvozi medijski zloduh srbijanske mafije, koji već godinama ilegalnim i prikrivenim putevima zagađuje kulturni prostor naše zemlje. Centralna regulatorna agencija je dozvolila formiranje kompanije Pink BiH, i to tako što je srbijanskom TV Pinku preporučila da od lokalnih televizija otkupi licence, tj. dugoročne dozvole za rad!

Državni udar na medijski suverenitet

CRA ne samo da je prekršila sopstvena pravila, zbog čije rigoroznosti su u BiH zatvorene mnoge radijske i tv kuće, već je, po priznanju Amele Odobašić, glasnogovornice CRA, savjetodavno pomogla srbijanskom TV Pinku da pronađe i otvori rupe u zakonima, kako bi iz Srbije zauzela frekvencije koje su vlasništvo bh. države. Glasnogovornica Odobašić je time priznala da je CRA odigrala ulogu pravnog servisa srbijanske mafije, medijski oličene u TV Pinku, ali i gore od toga, jer se CRA stavila u službu kriminalnih aktivnosti kakvim se može smatrati predaja suverenog vlasništva bh. države nad fekvencijama kompaniji susjedne države. Poređenja radi, to bi bilo isto kao kad bi bh. vlast odlučila da jedan procenat bh. neba ili bh. zemlje preda u vlasništvo ma kojoj stranoj kompaniji. Frekvencije se ne mogu posmatrati kao ekonomsko dobro, podložno tržištu, jer je riječ o oblasti koja državu čini državom. Šta bi se desilo kad bi Turska dopustila da grčke medijske kompanije otkupljuju frekvencije turskih medija, ili obratno? Medijski prostor ponajviše, stvarnosno, čini i brani suverenitet jedne države. Suverene države čak i u dobroćudnim varijantama odbijaju ma kakvu mogućnost uvoza stranih medijskih kompanija u svoj medijski prostor, a kamo li u varijanti u kojoj je uvozna televizija ideološko oličenje agresije na tu zemlju.

Istup glasnogovornice Odobašić se može smatrati ili totalnom glupošću ili totalnom drskošću, što ni u jednoj varijanti ne abolira CRA od odgovornosti. U prvoj varijanti, CRA je kriva za glupost svoje glasnogovornice, koja bez pardona saopćava kako je CRA pomogla srbijanskom Pinku da predribla bh. zakone i pravila CRA, i da se instalira u BiH. Ako CRA i ima namjeru voditi velikosrpsku medijsku politiku u BiH, valjda bi se taj zločin, s malo pameti, obavljao tajno, a ne javno i transparentno. Otud se priznanje glasnogovrnice Odobašić da je CRA pomagala

srbijanskom Pinku doima kao prvorazredna glupost. U drugoj varijanti, ako je po srijedi drskost glasnogovornice, onda je ta drskost instruirana odozgo, ne samo iz CRA, već iz moćnijih mentorskih komiteta međunarodne zajednice, koji smatraju da je došlo vrijeme da se o uvozu Velike Srbije u sve pore bh. države konačno govori javno. Strategija drskosti ima opravdanje u ispravnoj procjeni da se u Bosni nema više ko pobuniti protiv ovakvih, očiglednih, okupacija bh. suvereniteta. U suštini, CRA je izvršila unutarnji državni udar na medijski suverenitet bh. države.

Srbijanska TV Pink je imala dovoljnu količinu drskosti da od CRA traži proširenje na BiH, a CRA je imala dovoljno velikosrpske kooperativnosti da TV Pinku objasni kako se može instalirati u BiH. Glasnogovornica Odošić je, dakle, bez imalo zazora objasnila kako je TV Pink uputila da se registrira kao bh. kompanija, te da potom od lokalnih televizija zatraži da joj ustupe svoju dugoročnu dozvolu. Međutim, lokalne televizije su dugoročne dozvole dobile za svoj program, a ne za program srbijanskog Pinka, ali to ne zanima CRA. Tako su televizije Step, Patrija, GLS i Kometa, sve iz Republike Srpske, postale TV Pink. Tome treba dodati i NTV 99 iz Sarajeva, Adila Kulenovića, koja prenosi program srbijanskog TV Pink, ali se još ne zna da li će i ona svoju licencu prodati i predati bh. filijali ove srbijanske televizije.

Otvoreno sudjelovanje CRA u predaji bh. vlasništva kompaniji susjedne države, i to kroz bjelodano kršenje zakona, dosad je najočitiji dokaz da određeni međunarodni krugovi u BiH nastavljaju pomagati razaranje bh. države, dakako, i na medijskom planu. Uvoz TV Pink u BiH stoga ima višeslojna značenja i ambicije, te se ovaj skandal nužno mora promatrati sa više aspekata.

Strateško gušenje bošnjačkih medija

Kada je prije dvije-tri godine CRA otvorila konkurs za dobijanje dugoročnih dozvola za rad svih radio i televizijskih kuća u BiH, kojih su se u toku rata razmnožile kao pečurke poslije kiše, uspostavljeni su okrutni kriteriji, pogotovo na programskom planu. Navodni cilj takmičenja za dugoročne dozvole bio je filtriranje medijskog prostora, koji je principom redukcije valjalo očistiti od nacionalističkih strasti i neprofesionalizma. No, poslije će se ispostaviti da je dodjeljivanje dugoročnih frekvencija, odnosno gašenje medija, išlo po unaprijed zacrtanom planu, koji je očito bio hegemonističke naravi. Činjenice govore da su najdeblji kraj izvukli mediji sa bošnjačkom kulturnom profilacijom, za razliku od mnogih srpskih i hrvatskih medija koji su dobili dugoročne dozvole, i nastavili kontaminirati politički prostor. Na žalost, totalna bošnjačka neorganiziranost i dezorijentiranost uzrok je što ni danas nemamo temeljitu analizu ove sječe bošnjačkog prava na informiranje; Kulturno društvo Bošnjaka *Preporod*, koje bi se moralo baviti ovakvim projektima, organizira tamburijade i filozofijade, od kojih ni Bosna, ni Bošnjaci, nemaju dugoročne koristi. Da li upri prstom u ovaj problem, ili u problem bošnjačke zagubljenosti u procesu privatizacije, ni u jednoj bošnjačkoj i muslimanskoj instituciji nećemo naći grupu ljudi koja sebe smatra odgovornom za strateško promišljanje bošnjačke budućnosti. Oni, uglavnom, slave tursku prošlost, baš kako bi to Srbi i željeli, i poručuju narodu smiješne floskule, tipa: *Bosne je bilo i Bosne će biti!*, ili: *Mašala, nikad nismo bolje stajali!*

Otud danas nemamo tačan presjek svih medija bošnjačke kulturne i bosanskohercegovačke patriotske, građanske orijentacije, koje je potamanila CRA. Možemo se prisjetiti da je u Sarajevu ugašena Bošnjačka televizija, koja je ispunjavala i nadmašivala sve propozicije iz konkursa, ali joj je nepremostiva mahana bila što je njen direktor jedan od bliskih saradnika Alije Izetbegovića. Eto, ispostavilo se da je srbijanska TV Pink posve bliska Miloševiću, Karadžiću, Mladiću i svekolikoj svesrpskoj zločinačkoj i mafijaškoj strukturi, pa joj to nije prepreka, već čini se preporuka, da zaposjedne bh. frekvencije, kao vlasništvo bh. države.

Dalje, prisjetićemo se, u Tuzli je ukinut Radio Hayat, jedina radio stanica sa koje su muslimani tuzlanskog kraja mogli čuti poziv na molitvu. Tuzlanski Hayat je bio operiran od politike, tretirao je teme iz kulturne povijesti Bosne i Bošnjaka, ali i drugih naroda; bavio se i lokalnim temama, glorificirajući multietničku tradiciju Tuzle. Nasuprot Radio Hayatu, hrvatski Radio Soli, nazočan u Tuzli, dobio je dugoročnu dozvolu za rad, iako ova krugovalna postaja direktno prenosi radijske programe Hrvatske radio televizije, dakle, susjedne države. Dalje, u Žepču je ukinuta radio stanica koja je zastupala ideju bosanskog Žepča, jednakopravnosti i konstitutivnosti, a ostavljena je hrvatska radio postaja koja je pozivala na nacionalnu mržnju, na apartheid prema Bošnjacima, o čemu postoje brojni snimci, sa kojima je na vrijeme bila upoznata CRA. Grijeh bosanskog Radio Žepča je bio što se suprotstavio gencodinog odluci Volkfanga Petriča o prekranju općinskih granica Žepča, Maglaja i Zavidovića, čime se od Žepča na silu napravio grad sa hrvatskom većinom. Primjera, dakako, ima još.

Bošnjačka javnost tada nije reagirala na dvojne aršine CRA. Računalo se, kao i obično, da je u popustljivosti ključ mira i rahatluca. Ali, kao i obično, ispostavilo se da je bošnjačka popustljivost sevep svih bošnjačkih nevolja. Eto, danas, CRA u BiH uvozi srbijansku televiziju iza koje stoji zločinačka i mafijaška velikosrpska imperija. To, dakako, neće znati običan narod, koji nema vremena za politiku, za shvaćanje da su mediji moćniji od ma kakve vojske. Jer onaj ko kontrolira dušu, misao, moral, taj gospodari i svim drugim. Dok se narod bude veselio uz estradne prostaklucike TV Pinka, neće ni razabrati granicu na kojoj Bosna postala Srbija.

Ekspoziture srbijanske mafije

Nedavno je na Radiju Slobodna Evropa napravljen izuzetan prilog u vezanosti srbijanskog i estradnog podzemlja. Nekoliko sagovornika ustvrdili su da je politička, moralna i estetska degeneracija srbijanskog društva, potaknuta Miloševićevim režimom, vjerodostojan odslik imala u erupciji estradnog kičavila, koji se našao na pijedestalu vrhunskih društvenih vrijednosti. Mafijašku i zločinačku suštinu srbijanskog društva odslikavali su estradni junaci novog doba. Kao ozvaničenje ovog braka između mafije i estrade uzima se spektakularno vjenčanje ratnog zločinca Arkana i estradne zvezde Cece, koje je direktno prenošeno na nekoliko tv stanica, kao što se prenose vjenčanja članova kraljevskih obitelji po Evropi. U Srbiji je, generalno, divljaštvo označeno kao nacionalna vrlina, bilo da to zagovara Dobrica Ćosić, ili Era Ojdanić; ostvareno je funkcionalno bratstvo i jedinstvo između akademske i koljačke kulture, jer su akademici u koljaštvu iznašli kontinuitet srpske nacije, dok su koljači u akademskom legitimiziranju svojih najcrnijih strasti otkrili da su korisni članovi društvene zajednice. Ta logička retardacija je spuštena na dno civilizacije, na kome su krvoloci i prostaci živjeli kao suština srbijanske povijesti i opoviješćene budućnosti. Glasnogovornik ove krvoločne, zadrigle, umašćene, divljačke srbijanske vrline bila je TV Pink, koja je godinama razveseljavala i oplemenjivala srbijanski narod pornografijom i vašerskim prostaklucima, tipa nagradnih pitanja u stilu: *Ako Milena Dravić puši Dravu, šta puši Ana Karić, a za šta se kad piški drži Mile Kitić?* Srbijanska mafija, regrutirana od svesrpskih krvoloka i ratnih zločinaca, u potpunosti je svoje duhovne afinitete iznašla u programu TV Pink, i koji nije štedio slike, riječi i kičerajskog blještavila da svoje mafijaške sponzore promovira u nacionalne heroje. Jednostavno, srbijanska mafija i srbijanski TV Pink su činili jedinstven organizam paralelne vlasti u Srbiji. Tek ubistvo srbijanskog premijera Đinđića potaknulo je srbijanski obračun sa paralelnim, nezvaničnim ali vladajućim, podzemnim, sistemom vlasti, ali i sa duhovnim ništavilom koje je osvojilo medijsku i kulturnu stvarnost Srbije.

Međutim, i prije nego što se srbijanska TV Pink dosjetila da bi na velika vrata mogla osvojiti bh. medijski prostor, u našoj zemlji su pojedine tv stanice već preuzimale program ove zločinačke televizije. Prvo su to učinili četnici iz tv studija nekadašnjeg tuzlanskog lista *Front slobode*, koji je kriminalno privatiziran uz pomoć mafijaša iz lokalnog SDP-a. U tom povodu je četnička prostakuša Suzana Mančić uputila pozdrave direktoru ove kriminalno privatizirane zlokuće Sinanu Aliću, pozdravivši Tuzlake dragačevskim trubama. Uprkos četničkoj misiji ovog lokalnog, kriminalnog medija u Tuzli, Općina Tuzla je nastavila da iz budžeta daje obilne pare za finansiranje tuzlanske ekspoziture srbijanske mafije. Priglupo se računa da je i četništvo valjda ta nekakva multikultura. Prisustvo srbijanskog TV Pinka nije bilo samo tuzlanska četnička specijalnost. Brojne stanice u genocidnom entitetu su preuzimale program koji je širio velikosrpsku ideju genocida i zločina. CRA im to nije uzela za zlo, u ocjenjivanju programske sheme. Na kraju, kao najveće razočarenje stiglo je pokleknuće Adila Kulenovića, prvog čovjeka NTV 99 iz Sarajeva, koji je pristao, bezbeli ne badava, da putem svoje frekvencije zagađuje sarajevsku čaršiju. Adil je u teškim vremenima umio biti ters i odbiti pokušaje destrukcije bosanskog duha, iz vana i iznutra, i otud se njegova kapitulacija doima kao gubitak jednog karaktera koji je bio potreban Bosni, danas, i sutra, u borbi protiv svih antibosanskih pinkogovnaština. No, uvozno prisustvo na lokalnim tv stanicama očito nije bilo dovoljno za velikosrpske ambicije TV Pinka i njegovih četničkih sponzora. Ova je mafijaška kuća poželila da se osjeća kao svoj na svome, da u Bosni ne bude uvozna, već domaća, k'o i Velika Srbija.

U trenutku kad se Srbija katilski obračunava sa ovim zlom, CRA u Bosnu na velika, zvanična, legalistička vrata uvozi medijsko centrište tog srbijanskog zla. Ustoličavanje TV Pink u BiH ima dimenziju legalne okupacije BiH; da li TV Pink došao u Bosnu ovako, dejtonski, uz pomoć CRA, ili oružanom agresijom, da je kojim slučajem velikosrpska armada uspjela pokoriti Bosnu – posve je svejedno. TV Pink je u Bosni, kao živo svjedočanstvo da je Bosna pokorena, od Velike Srbije, da Bosna nije država, da Bosna ne vlada svojim medijskim prostorom, svojim frekvencijama kao suverenim vlasništvom, napose, kao svjedočanstvo da su velikosrpski pomagači iz međunarodne zajednice širom otvorili karte.

Politički zastupnici bi ovu otvorenu deklaraciju medijske okupacije Bosne morali razumjeti kao prvorazredni politički i patriotski izazov. Da li četnici Drinu prešli s tenkovima, ili s TV Pinkom, posve je svejedno. Riječ je o okupaciji.

Br. 79, 30. IV 2003.

Preporod iz Sidneja pozvao Bošnjake da osvoje Beograd

Na Beograd s firmom *Preporod*

Srpske i hrvatske obavještajne i propagandne strukture sve agresivnije sataniziraju bošnjački narod. Srbi su izmislili da se - *SDA sprema za rat*, a Hrvati da bi - *islamski ekstremisti iz Bosne mogli destabilizirati čitavu regiju*. Njima se, u svojoj gluposti, pridružio *Preporod* iz Sidneja koji kao prvu tačku tzv. *Bosanskog nacionalnog programa* poziva Sarajevo da napadne Beograd.

Pokrenuta je koordinirana agresija srpskih i hrvatskih obavještajnih službi koje preko svojih plaćenika u Sarajevu optužuju Bošnjake da spremaju novi rat protiv Srba i Hrvata, s ciljem izlaska na more i na Drinu. Po konstrukciji optužbe ispada da su Bošnjaci spremili i prošli rat. Iz više izvora Bošnjaci se kontinuirano optužuju i da su povezani s Al-Kaidom. U akciji koja treba da stvori uvjerenje da su Bošnjaci opasnost za Balkan sudjeluju i ovdašnje medijske, policijske i sudske strukture, predvođene Zlatkom Lagumdžijom i Munirom Alibabićem. Krajnji cilj ove operacije je dovođenje Bošnjaka u stanje zebnje i političke defanzive, kako bi velikosrpskom i velikohrvatskom projektu ostao otvoren prostor za redefiniciju Dejtonskog sporazuma, u duhu sporazuma iz Karadorđeva o podjeli Bosne.

Projekat satanizacije Bošnjaka

Nakon što je policijski i alkoholičarski bilten *Slobodna Bosna* objavio na naslovnoj stranici da se SDA sprema za novi rat, nije se pojavio ni jedan jedini tekst koji bi istraživao ovu opasnu tvrdnju. Međutim, desetine srbijanskih internet sajtova su prenijeli ovu izmišljotinu. Ispostavit će se da je ovim klevetičkim napadom pravljen medijska odstupnica za skandal u vezi pronalazjenja planova Vojske RS za napad na Federaciju, a što je otkrio SFOR prilikom upada u prostorije obavještajne službe Vojske RS. Time postaje jasno da je *Slobodna Bosna* dio velikosrpske obavještajne strukture.

Sve ovo se događa nakon što su objavljeni dokazi o uvezanosti Federalne obavještajne službe (FOSS), sudstva, te nekoliko medija, sa beogradskim APIS-om (bivši KOS). Ustanovljeno je da APIS-ovi dokumenti, koji se distribuiraju širom svijeta, s ciljem širenja i jačanja lobističke velikosrpske mreže, sadrže i materijale koje u svom posjedu jedino može imati FOSS. Budući da se FOSS odbio povinovati predstavnicima nove vlasti, te da je uprkos OHR-ovoj smjeni Munira Alibabića ostao pod komandom smjenjenog direktora, više je nego jasno da je Beograd na velika vrata u Sarajevu instalirao svoju obavještajnu službu. Upoređivanje APIS-ovih dokumenata, sa materijalima FOSS-a, ali i sa tekstovima u *Slobodnoj Bosni* i *Oslobođenju*, razotkrilo je da je beogradski APIS centrala svih aktivnosti koje se posljednjih godinu-dvije vode u Sarajevu s ciljem satanizacije i optuživanja Bošnjaka za tzv. *islamski terorizam*. Dosad se moglo tek pretpostavljati da hegemonistički Beograd tajnim kanalima, ostacima KOS-ove mreže, vodi operaciju sarajevske satanizacije Bošnjaka, koja se realizira pod logotipom *demokratije*,

multikulture, antiterorizma i sličnih zvučnih kulisa. Beograd ima prvorazredni interes od ocrnjavanja Bošnjaka u međunarodnim okvirima, jer će time abolirati i učvrstiti zločinački projekat Republike Srpske, ali i sa srpskog kolektiviteta skinuti odgovornost za činjenje i podržavanje genocida nad Bošnjacima. Danas se, pak, sa sigurnošću može tvrditi, i konkretnim argumentima dokazivati, da beogradski APIS vodi operacije za satanizaciju Bošnjaka.

Izgleda da je projekat satanizacije Bošnjaka po prvi put nakon raspada SFRJ objedinio srpske i hrvatske obavještajce, jer se i iz jednog i iz drugog korpusa ravnomojno sasipaju klevetnički rafali po istini o bosanskom ratu. Priroda ove saradnje istovjetna je razlozima zbog kojih su od 1992. godine saradivali Radovan Karadžić i Mate Boban. Naime, onoliko koliko bude uspješan projekat satanizacije Bošnjaka, toliko će biti čvršće etnonacionalne pustinje bh. Srba i hb. Hrvata. Beograd i Zagreb nikada nisu odustali od svojih ingerencija nad osvojenim i etnički očišćenim bh. teritorijama. Bošnjačka politika, u svim ideološkim varijantama, nikad se nije pretjerano bunila protiv domaćinskog ponašanja susjednih država u BiH. Primjerice, saradnja Zagrebačkog sveučilišta za Hrvatskim sveučilištem u Mostaru nikome ne smeta. A takvih je oblika skrbi na stotine. To znači da i Beograd i Zagreb imaju podjednak interes od definitivnog uništenja Bosne, a što je nemoguće dokle god u međunarodnim razmjerama živi uspomena na sve bošnjačke *Srebrenice*, na koje Bošnjaci nisu odgovorili istom mjerom, niti su uopće pomislili da na zlo uzvrate zlom. Ideja o povezivanju Bošnjaka sa tzv. *islamskim terorizmom* došla je kao spas u zadnji čas, jer se već činilo da će uspomena na bošnjačko stradalništvo u s&h genocidu postati politički obavezujući faktor. Nakon početka američkog rata protiv terorizma, situacija se posve izmijenila. Danas se kleveta nad bošnjačkim narodom nameće kao politički obavezujući faktor. Bez obzira što se radi o notornim lažima, izmišljotinama, konstrukcijama, čiji se autori, naredbodavci, distributeri i konzumenti odveć prepoznaju.

Velikosrpska bolest u Hrvata

Činilo se da iza projekta sataizacije Bošnjaka stoji samo KOS-ovska, beogradska struktura, valjda zbog transparentnosti sa kojom zagovaraju pripapajanje RS Srbiji u zamjenu za suverenitet Kosova. Bilo je iluzorno misliti da se hrvatski politički faktor stavio u neutralnu poziciju spram ovog projekta. Svehrvatskoj ambiciji, dakako, bliža je varijanta pripajanje tzv. Herceg-Bosne Hrvatskoj, nego ta deklarativna podrška Federaciji koja uzalud zaživljava skoro deset godina.

Na brojnim hrvatskim internet sajtovima mogu se pronaći tekstovi koji su po idejnoj sadržini identični tezama svesrpskih svemislilaca. No, najekstremniji istup u ovom pogledu imao je hrvatski član Predsjedništva BiH Dragan Čavić koji je u intervjuu za *Washington Times* rekao sljedeće: *Ogranici Al-Kaide djeluju u Bosni*, te preporučio da se - *Bušova vlada treba žestoko uhvatiti u koštac sa ovim problemom. – Ako se ništa ne poduzme, islamske eskremističke skupine mogle bi u budućnosti destabilizirati čitavu regiju. Radikalne islamističke skupine u Bosni planiraju terorističke napade. Širenje islamskih ekstremističkih skupina prijete potkopavanjem krhkog mira u Bosni* – neke su od Čovićevih opasnih kleveta koje se sve mogu džuturo smlatiti jedinim pitanjem: Ako je to sve baš tako opasno, kako je moguće da se nikad dosad nije dogodio ni jedan verbalni, a kamo li oružani napad tih izmišljenih *islamskih ekstremista* u Bosni?!! No, Čović jako dobro zna šta čini ispaljujući plotune kleveta i laži.

Dakle, vidjeli smo kako i srpski, i hrvatski, i kvislinški – unutarnji politički faktori čine istu stvar: odašilju u svijet poruke o Bošnjacima koji se spremaju za rat, i koji su, kao navodni *islamski ekstremisti* prijetnja miru u Evropi i Dejtonskom

sporazumu. To ima veze sa istinom koliko i ma kakva suluda izmišljotina, kao kad bi, recimo, rekli da su Šveđani, ili Francuzi, povezani sa radikalnim islamom pa ugrožavaju mir u Evropi. Dakako, ove klevete nisu same sebi cilj.

No, ovu opasnost ne prepoznaju bošnjački političari. Nema nikakvog organiziranog informativnog i propagandnog otpora, kojim bi se pravovremeno demantirali i po svijetu slali demantiji sa činjenicama u koje se svako može uvjeriti. Računa se da je dovoljno to što mi i Dragi Bog znamo šta je istina, pa će pravda sama po sebi doći na svoje. ...Kao što je, eto, došla u Foči, Rogatici ili Višegradu gdje više nema ni Bošnjaka, ni tragova bošnjačkoj vjeri. Užice su nekad bile grad sa muslimanskom većinom. Beograd je, kažu, dobio ime po bjelini brojnih džamija. Za stotinu godina, ako nas bude, Foča će nam biti daleko kao i Užice. Dakle, ništa se ne može riješiti samo od sebe, tako što ćemo zamisliti da je život film u kome uvijek pravda pobjeđuje.

Kazati da smo sami sebi najgori neprijatelji, odveć djeluje kao fraza. Ali, neprevaziđena, jer je dosad ni jedna druga definicija po tačnosti nije nadrasla. Ovo govorimo ne samo zbog potpunog odsustva ma kakve političke odbrane pred sve zahuktalijim procesima satanizacije Bošnjaka, koje moraju imati svoj cilj, i svoj kraj, već i zbog trapavosti i kontraproduktivnosti nekih bošnjačkih struktura za koje bi bilo bolje da ne postoje, nego što rade u korist bošnjačke štete.

Komad budale

Prije neki dan je na moju kućnu adresu došao materijal Bosanskog kulturnog društva *Preporod* iz Sidneja, naslovljen kao *Bosanski nacionalni program*. U obavijesti se kaže da je istovjetan materijal poslat na 280 adresa. Taj tzv. *Bosanski nacionalni program* se sastoji samo od tri rečenice: prva – *Historija nas obavezuje da Sarajevo mora napasti i pobijediti Beograd*; druga – *Srbiju moramo vratiti u granice Beogradskog pašaluka, a sve teritorije koje je Turska poklonila, uključujući šest nahija Zvorničkog Sandžaka (Loznicu, Šabac, Užice, Kraljevo, Čačak i Požegu) vratiti matičnoj državi Bosni i Hercegovini*; treća – *Bosanski Sandžak koji je poklonjen Crnoj Gori i Srbiji na Berlinskom Kongresu od 13. 6. 1878. moramo vratiti matičnoj državi Bosni i Hercegovini*. To je dakle *program* koji rješava sve naše probleme.

U prvi mah sam pomislio da se neko šali. U drugi mah sam pomislio da su ove gluposti zlodjelo beogradskih obavještajaca koji taj materijal o spremanju Bošnjaka za rat distribuiraju s istim ciljem kao i *Slobodna Bosna*. Onda sam saznao da postoji taj čovjek s bošnjačkim imenom koji stoji u potpisu i koji je sve ovo poslao na 280 adresa. Dakle, stvar je istinita, vjerodostojna i opasna. *Preporod* iz Sidneja je poslao poruku da *Sarajevo mora napasti Beograd*. Prvo, Sarajevo više ne može napasti ni Rogaticu, a kamo li Beograd. Drugo, teško je oteti se primjedbi da je lako iz Sidneja zagovarati i voditi napade i ratove. Treće, i najbitnije, ovaj materijal po svojoj namjeni posve odgovara velikosrpskoj i velikohrvatskoj propagandnoj nakani sataniziranja Bošnjaka. Da li tvrdili da se *SDA sprema za novi rat, do Drine i do mora*, ili tvrdili da *radikalne islamske ekstremističke grupe planiraju terorističke napade*, ili tvrdili da *Sarajevo mora napasti Beograd* – posve je isto. S tim što iza jedne od ovih opasnih gluposti stoji bošnjačka institucija u dijaspori, na čijem je čelu čovjek koji se potpisuje kao Dr. Mustafa Karavdić – *President*. Neko ko poznaje ovog čovjeka, i ko do njega može doći, trebao bi upozoriti njegovo presidentsko višočanstvo da čini velike gluposti i da Bosni i Bošnjacima nanosi ogromne štete. Šta kojeg vruga radi taj Šaćir Filandra, generalni maneken *Preporoda*, osim što nosa šiz cipele po Sarajevu!!?

Nakon *programa* i poziva ovog bošnjačkog i *Preporodovog* debila za napad na Beograd, ni Beograd, ni Zagreb više ne moraju izmišljati radikalizam i

ekstremizam u Bošnjaka. Zahvaljujući *Presidentu*, dobili su prvi autentičan dokument koji svjedoči da gdje ima dima ima i vatre. Zalud sad što je ovaj njihov dim nastao bez naše vatre. Tu je *President* da iz dalekog Sidneja izigrava vatru koju će gutati bošnjački narod.

Br. 80, 14. V 2003.

Kako je počeo rat na bošnjačkom otoku

Leksikon partizanskog ratovanja

KAKO JE POČELO U mjesecu maju kad ruže cvjetaju objavio sam dokaze koji svjedoče da je policijski favorit SDP-Alijanse, Kruga 99, Američke ambasade i sl., Munir Alibabić – plaćeni agent hrvatske obavještajne službe. Sa SIS-om je dogovorio izmišljanje bošnjačkih zločina i oslobađanje hrvatskih zločinaca. Crno na bijelo! U nemoći da prizna poraz svog policijskog mentora, *Slobodna Bosna* je oklevetala mene kao - *kriminalca, šitofreničara, seksualnog manijaka*. U istom broju, Ivan Lovrenović je pohvalio takvo *novinarstvo*, a fašistima nazvao novinare *Avaza, Ljiljana, Waltera, Jutarnjih novina*. Onda sam ja napisao moj najslavniji stih: *Ivan Lovrenović je plaćenik velike Srbije i velike Hrvatske, jer podržava Slobodnu Bosnu*. Bio je to znak za uzburku. *Dani* su već dva broja posvetili ovom slučaju, Krug 99 je organizirao sesiju, a učesnici Sarajevskih dana poezije su potpisali peticiju u odbranu Lovrenovića. Možda su svjesni, a možda nisu, da su k'o mala djeca navučeni da brane Munira Alibabića. Eto, sad oni na nas pucaju, a mi se k'o fol branimo.

PISCI U STISCI Bio sam iskreno obradovan kad sam vidio kolika je armija pjesnika skinula gaće da pokaže svoju muškost u toj hajci protiv mene. Probudio se u njima indijanac. I prije nego što su skinuli gaće, ja sam im bio iza leđa. Navučeni su na minsko polje. Na intelektualnu prostituciju. Ufatili da brane Lovrenovića. Nek' su. Ali, zašto nisu branili 21 bh. pisaca koje je Ivan Lovrenović u *Feralu*, krajem marta, izvrijeđao kao - *vjerske zanesenjake, nacionaliste, šoviniste?* To je 21 a ne jedan pisac! Među njima ima mnogo značajnijih pisaca od Lovrenovića! Zašto nisu branili Abdulaha Sidrana kad ga je Lovrenović izvrijeđao kao osobu sumnjivog morala i piona SDA? Zašto nisu branili mene, svog kolegu iz Društva pisaca, kada je *Slobodna Bosna* napisala dosad najogavniju pogrdnu o jednom članu književne asocijacije? Nisu. Znaš zašto? Zato što smo mi tek Bošnjaci, i zato što nas je napadala hrvatska sveta krava zvana Ivan Lovrenović. O tome je govorio i Senad Pećanin u svojoj deklaraciji apartheida nad Bošnjacima.

GRAĐANIN PREKO REDA Mislio sam, majku mu, da je taj Pećanin pametniji čovjek. On je otvoreno, bez ikakve dvosmislenosti, priznajući i slaveći apartheid nad Bošnjacima, ustvrdio da - *Sarajevo još uvijek izaziva simpatije i interes Zapada zato što u njemu živi jedan Ivan Lovrenović*. Ustvrdio je i da Zapad simpatije Sarajevo zbog Gojka Berića i Bore Kontića, a ne zbog Fatmira Alispahića ili ma kojeg bošnjačkog autora. Ove šovinističke gadosti ja ne mogu drukčije shvatiti osim da to Pećanin poručuje da smo mi građani drugog reda, a Ivan, Gojko i Boro građani prvog reda. Nas u Sarajevu ne mora čuvati niko, a Ivana moramo čuvati svi. Sarajevo bez nas može, a bez Ivana ne može. Ispravno bi bilo kazati da smo svi podjednako bitni za identitet, ne samo Sarajeva, već i Banja Luke ili Stoca. Sad bi bilo lijepo da Ivan, Gojko i Boro, kao vrli borci za multikulturu, zaštite bošnjačke autore od Pećaninovog apartheida, i da poruče kako je Sarajevo i bošnjačko, makar onoliko koliko je srpsko i hrvatsko.

MEZA ZA ZAMJENU TEZA Do 2000. godine i pobjede SDP-a nije se moglo znati ko su istinski a ko lažni borci za multikulturu. Nakon što je SDP krenuo u

satanizaciju Bošnjaka i učvršćivanje rezultata s&h genocidnih osvajanja, gaće su spale. Postoje brojni dokazi koji svjedoče da su SDP, Krug 99 & company, plaćenici velikodržavnih projekata Srbije i Hrvatske. Oni posluju po obrascu: što je više tzv. *islamskog terorizma* u Bosni, to je manja bosanska žrtva, kao glavna prepreka u izjednačavanju agresora i žrtve, u pretvaranju agresije u građanski rat, u realizaciji dogovora iz Karadordeva o podjeli BiH na srpsku i hrvatsku provinciju. Iako je SDP zbog te harange na Bošnjake izgubio izbore, oni i dalje rade na izmišljanju islamskog ekstremizma. Primjer je ovaj slučaj oko Alibabića, koji se pokušava baciti u sjenu izmišljanjem afere oko Lovrenovića. SDP-ovi mediji za mjesec dana nisu napisali ni jednu riječ o ovoj najvećoj obavještajnoj aferi u političkoj povijesti Bosne. Profesionalizam? Iskoristili su Lovrenovića da se obračunaju sa novinarom koji je objavio dokaze protiv njihovog dragog i nikad prežaljenog Alibabića. Govorili su o *fašizmu*, *inkviziciji*, *nacionalizmu*. Potpuna zamjena teza! Podržavanjem Alibabića, *Slobodne Bosne* i *Dana* podržava se inkvizitorsko i policijsko novinarstvo. Podržavanjem medijskih atentata na mene i na novine u kojima pišem, oni se obračunavaju se sa istinom o nastavku agresije na BiH. Jer, njihovim bg&zg mentorima je stalo da niko ne vidi ovo ubijanje Bosne i njene multietničke suštine.

NISTE ZNALI DA STE RADIKALI Ogromna bulumenta SDP-ovskih, Lagumdžijinih mislilaca, digla se da danas u Sarajevu izmisli bujanje *bošnjačkog nacionalizma* i *radikalizma*. Posljednjih dana se to moglo vidjeti u desetine tekstova. Pri tome, niko od ovih inkvizitora i lažova ne navodi ni jedan jedini primjer tog tobože *novoprobudjenog radikalizma* u *Bošnjaka*. Obične novinske rasprave, u kojima nema ni traga šovinizmu, oni proglašavaju *bošnjačkim radikalizmom*. Da li je iko rekao da i jednog Srbina ili Hrvata treba prognati iz Sarajeva, oduzeti mu prava, jer je Sarajevo *bošnjački grad*, itd. itd? To bi bio radikalizam. Zašto se onda izmišlja nešto čega nema? Odgovor se, recimo, može pronaći u događaju od prije tri-četiri mjeseca, kada je specijalna policija zauzela borbene pozicije oko *Sivog doma*, zbog običnog studentskog saopćenja za javnost u kome se kritikuje emisija *60 minuta*. Demokratski oseknutom SDP-u cilj je da dokazuje kako je povratak SDA na vlast probudio *bošnjački radikalizam*, a kako bi samo sa SDP-ovom vlašću nad Bošnjacima *islamski ekstremizam* bio pod kontrolom. Pošto nema nikakvih događaja te vrste, događaje valja izmisliti da bi se opravdala ova konstrukcija. Krajnji cilj je sazivanje vanrednih izbora i metanje SDP-a na vlast silom. Zato danas falange SDP-ovih mislilaca vrijedno rade na izmišljanju *bošnjačkog radikalizma*. A zašto? Pa zato da bi zaštitili 76 odsto bh. teritorije koje su u genocidnim pohodima osvojili s&h fašisti, te da bi skrenuli pažnju sa ovih nekoliko narednih godina u kojima treba da nestane Bosne. Oni su jedini radikali i nacionalisti u Sarajevu, ali sa velikosrpskim i velikohrvatskih predznakom! Bošnjaci su opet mirni, kao goveda pred klanje. To im je u krvi koja se zbog svog hajvanskog sastava s vremena na vrijeme pretvara u potoke. Dok posve ne isteće.

STRAH ZA PRAH Krug 99 je organizirao jednoobraznu, jednومu, boljševičku raspravu, ako se to inkvizitorsko sijelo uopće može zvati raspravom, o medijskim slobodama i o slobodama od medija. Intelektualizam ove terevenke uništen je onog časa kada su sudionici odlučili da sami sebi pričaju. Sudionici nisu imali s kim ukrstiti mišljenje, jer su bili poredani k'o streljački stroj. Kao navodni intelektualci, pa valjda bi trebali imati makar toliko hrabrosti i poštenja da razumiju kako se nikakva rasprava ne može voditi sa samim sobom. Zašto nisu na dijalog pozvali nikoga od onih koje su horski napadali? Znaš zašto? Pa zato što bi im protuargumentacija ogolila obmanu i samoobmanu. Osobno, ja sam spreman da sjednem sam naspram tih 50-tak glava, koje ne znaju funkcionirati u dijalogu, u demokratiji, u raspravi, jer su navinute da svoje intelektualne domete rasprostru

tek po partijskim ćelijama. Ako pobjegnu od ove ideje, a hoće, biće to reprizna slika i prilika njihovog tobožnjeg intelektualizma.

KIKE LOGIKE Za bezmalo osam godina međunarodna zajednica je Bosnu mogla vratiti kući, u političkom i društvenom smislu. Za tri sedmice na Kosovu su silom vraćene sve izbjeglice. Svijet priznaje pravo jačeg, i otuđ su u Dejtonu priznata genocidna osvajanja. Srbija i Hrvatska su još od Kraljevine zainteresirane da se BiH podjeli na dva dijela. Slijedili su: Cvetković – Maček, Milošević - Tuđman, pa saradnja u vrijeme agresije, pa dogovori Karadžić – Boban u Gracu, pa je sve to uneseno u Vašingtonski sporazum koji je u martu 1994. ustoličio podjelu 49:51. Od 1994. BiH se u nekim svjetskim enciklopedijama piše kao *srpsko-hrvatska republika*. Svijet gura definitivnu podjelu BiH. Prethodno je potrebno uništiti Bošnjake, politički i ekonomski, a sva druga uništenja proizilaze iz toga. Ekonomski, Hrvati su već stigli uzeti Federaciju. Politički, vode se strateški programirane kampanje optuživanja Bošnjaka za tzv. *islamski terorizam*. Bosanska žrtva je proglašena iz udžbenika, medija, stvarnosti. U Bosni je više spomenika poginulim četnicima, nego bosanskim civilima. Pogledajte sramotu Sarajeva! Ovaj projekat ima svoju tajnu infrastrukturu, plaćenike, finansijske tokove. Samo u okupaciju i instrumentalizaciju medijskog prostora Svijet je uložio 180 miliona maraka. Od tih para dobro žive razni *Kontići, Pećanini i Lovrenovići*. Njihov je zadatak da pripreme teren za ono što slijedi.

TEST ZA SJEST Postoji jednostavna metoda da utvrdimo ko jeste a ko nije plaćenik s&h hegemonije. Postoje teme na kojima se očituje patriotsko poštenje. Zapišimo imena autora koji nas interesiraju i upitajmo za njihov stav o, recimo: Dejtonskom sporazumu; Tužbi BiH protiv SRJ; montiranom procesu *Pogorelica*; tzv. *Alžirskoj grupi*; tzv. *ustavnim promjenama* i primjeni Odluke o konstitutivnosti; Izbornom zakonu; (ne)povratku Bošnjaka; medijskom tretmanu bošnjačkih žrtava Aneksa sedam, u odnosu na rijetke srpske i hrvatske žrtve povratka; kriminalu čelnika SDP-a; mišljenju Kruga 99 da *SDP nema alternativu*; Alibabićevoj plaćeničkoj agenturi za potrebe tzv. *Herceg-Bosne*; razlici između SDA i SDS-a i HDZ-a, ili Armije RBiH i HVO-a i VRS; razlici između Izetbegovića i Karadžića; razlici između agresije na RBiH i građanskog rata u BiH; sačuvanim crkvama na teritoriji gdje je bila ARBiH i porušenim džamijama od strane HVO-a i VRS; pozadini uvoza mudžahedina u BiH; zamotanim muslimankama; SDP-ovom ukidanju selama u Maglaju, okretanju prasadi u muslimanskim selima ili terevenci u vrijeme komemoracije na Kapiji; uzrocima poraza SDP-a; proglašavanju tzv. demokratskih promjena 2000. kad su samo Bošnjaci glasali za multietničku opciju; razlozima ponovnog glasanja Bošnjaka za SDA; razlici između bošnjačkog nacionalizma i četništva i ustaštva... *Škkrrriiiipp!* Ovo su bile kočnice. Mogle bi se, dakle, u nedogled nizati teme na kojima se raspoznaje (anti)patriotski karakter svakog od nas. Volio bih da *muniri alibabići* i ja imamo približne stavove oko ovih tema. Bili bismo jači, zajedno. Na žalost, oni su zaposleni, za platu, a ja sam besposlen, pa imam kad voliti Bosnu.

INTERMEZZO: Male tajne velikih majstora kuhinje *Blong-glong-fiju-miju...* Dragi gledaoci, dok se opuštate uz zvuke klavira i flaute, odmorit ćemo se malo od ovih teških tema i predstaviti šta će komesar Patriotske lige pirjati za večeru. Slavni naš vojskovođa, koji ćeš nas izvesti na Drinu i na More, šta kuhaš večeras? Prije svega želim da pozdravim svoju tetku koju sam silovao kad sam bio mali, pa sve trafikantice kojima sam obijao trafike, pa svog doktora koji me liječi od šizofrenije, i na kraju Senada Tuccu koji je meni pripisao svoje traume i dijagnoze. Pošto je vikend, večeras ću malo da miniram svoj želudac, pa ću praviti gravče na tavče, uz koje je najbolje piti hladno Patriotsko pivo. No, našim cijenjem

domaćicama ću preporučiti jedan recept iz vremena dok nisam bio vegeterijanac. Prepržite nekoliko pilećih batkova, poklopite šerpu, smanjite vatru i nek se dinstaju. Na kraju, dodajte nekoliko kašika kajmaka i sok od jednog limuna, a po ukusu sitno bijelog luka i peršunovog lista. The end. *Fiju-miju-blong-glong...*

PREGLED PROGRAMA Nakon što smo saslušali najavu dnevnika, prelazimo na glavno jelo. U posljednjih desetak dana o meni je izišlo toliko tekstova da, od silnih obaveza, nisam sve uspio ni pročitati. Stoga ću pokušati odgovoriti samo na glavne optužbe, ali i autorima koji zavređuju da im se odgovori.

TOP PISTA NACIONALISTA Za mene je biti nacionalista, u šovinističkom smislu, najveći moralni pad ličnosti. To je samo dno duhovne egzistencije! Kazati takvu pogrdu na moj račun, teška je uvreda, i grješna netačnost. Hiljade tekstova sam napisao u slavu antinacionalizma i antifašizma. Moj kritički stav prema SDP-u i Krugu 99 nastao je zbog izdaje antinacionalističke ideje koju su počinili ovi plaćenici s&h hegemonije. Mnogo sam puta od njih javno tražio da povedu kampanju za ukidanje mononacionalnih stranaka. SDP-Alijansa je bila na vlasti kad se sprovodila Odluka o konstitutivnosti i kada se usvajao Izborni zakon. To je bila historijska šansa za BiH! Jednostavno, kao što je rečeno da na stranačkim listama mora biti trećina žena, moglo se reći i da stranačke liste moraju biti multinacionalne, u skladu sa popisom iz 1991. godine. Tada bi multinacionalnu vlast dobili u temelju. Zašto su se oglušili na ove ideje, znaju samo njihovi računi. Stotine tekstova sam napisao o bratstvu bosanskog bića i ideje socijalne demokracije. Vjerujem da socijalizam mora biti ugrađen u ustavno biće BiH. Vjerovao sam da je SDP najbolje rješenje za BiH, dok se nije dogodila Lagumdžijina izdaja i Bosne i socijaldemokracije. Govoriti o meni kao o nacionalisti stvar je potpunog poraza onih koji me časte takvim gadostima. Oni nemaju snage da otvoreno progovore o temi izdaje SDP-a i Kruga 99, i u tom intelektualnom jadu pronalaze najjeftinije rješenje: optužiti zadržtog antinacionalistu da je nacionalista.

ES DE AA NE VOLIM TE JA Bez ikakvog okolišanja, junački ću ustvrditi – u Bosni ne postoji novinar koji je više od mene napisao kritičkih tekstova protiv SDA. Niti je i jedan novinar doživio odmazde od SDA kakve sam usred rata ja doživio, boreći se protiv pojava bošnjačkog nacionalizma. Danas, kad sam k'o fol *bošnjačka patriotska ikona*, što reče Ivan Lovrenović, opet ću ponoviti: Bošnjaci su počinili harakiri nad svojim nacionalnim interesima kad su odlučili da prvi u BiH formiraju mononacionalnu stranku. Bošnjački nacionalni interesi kompatibilni su multinacionalnoj političkoj opciji. Tek u posljednjih godinu dana SDA stidljivo ispravlja grešku iz 1990., jer u svojim redovima ima pokoju srpsku ili hrvatsku ikebanu. Uprkos tome što SDA smatram geškom u bošnjačkoj političkoj povijesti – NE DOPUŠTAM izjednačavanje ove stranke sa vojnim, genocidnim huntama SDS-a i HDZ-a! Iako je SDA bila krcata boljševizmom, jednoumljem, raznim glupostima i sl., vladavina ove stranke je bila duboko humanistička u teškim vremenima ratnih iskušenja. SDA nije organizirala konclogore, ubijala i protjerivala civile, rušila bogomolje, ravnala groblja. Pod vlašću SDA bolje je bilo Ivanu Lovrenoviću, nego Fatmiru Alispahiću. Povratak SDA na vlast obradovao me je tek u toliko što je svrgnuta policijska diktatura SDP-a. I dalje želim da SDA nestane sa političke scene, ali pod uvjetom da dobijemo jednu snažnu, poštnu, patriotsku stranku socijaldemokratske provenijencije. Eh, eto, jebo vam nacionalista mater!

INTERMEZZO: Vulgaria cantabile *Je-boe-boe-je-oboje-jebo-e* Odmorite se uz zvuke oboe, nakon ove plovne psovke koja inače nije svojstvena našem

proslavljenom komandatu, admiralu, pukovniku, vođi Patriotske lige, čovjeku koji je svojim djelima zadužio (kvrlj, mrgvlj – smetnje na vezama) ne samo našu domovinu Republiku Švrakino Selo, već i cijeli smrdoljubivi svijet. Još kao mali bio je špicast i odlučan, što je uticalo da herojski nožem izbode jednu ciganku u Švrakinom Selu, koja ga je ostavila, i koju u udžbenicima historije izučavamo kao prvu žrtvu mrskog agresora. Neka je naš komandat ubio tu ciganku! Sram je bilo! Ona, opajdara, ufatila da ostavi našeg komandanta! Spisak ostalih žrtava morete pročitati na stranicama *Slobodne Bosne*, đe je naš komandat sad doguro do jadmirała. (kvrglj, mrglj – veze su se popravile) A sada ćemo čuti nekoliko pjesmica i recitacija o našim velikanima.

NEKAKAV LOVRENOVIĆ U zadnje godinu-dvije intrigira me *veličina* Ivana Lovrenovića. Ne bih u tu *veličinu* nikad ni posumnjao da nisam uočio kako Ivan Lovrenović u svojim tekstovima nigdje ne tretira teme kojima sam ja opsjednut. Prethodno sam ga doživljavao kao svog. Pisao sam da je on *intelektualni gorostas koji valjda ne bi preferirao veliku Hrvatsku nad svojom domovinom*. Sumnjao sam, ali sam vjerovao. Vremenom sam uočio da Lovrenović nigdje ne pominje latinlučku, tihu okupaciju Federacije. Za njega je normalno da Hrvati ekonomski poklope ovu polovicu BiH. Umjesto toga, Lovrenović je pisao o islamskom ekstremizmu kod Bošnjaka, kao da mu je mentor Munir Alibabić. Čak je i Bošnjački dijalog nazvao nacionalizmom, iako je dijalog suprotstavljen svakoj jednodimenzionalnosti. Primjetio sam da Lovrenović fula u ključnim momentima na kojima se očituje bosanski patriotizam. To sam i rekao. Onda se desio ovaj pičvauj. Znamo se lično. Nekoliko puta smo dugo razgovarali. U *Feralu* je nekad pisao da sam lucidan, što ti ga dođe nešto kao pametan. Onda je u posljednjem broju *Dana* napisao da se – *ne bi upuštao u razjašnjavanje s idejama aktualnoga glavnog bubnjara te novobošnjačke ritam-sekcije, nekakvoga Alispahića...* Za mene Ivan Lovrenović nikada nije bio – nekakav. Ja mogu sumnjati u njegovu političko bosanstvo, mogu se smijati predimenzioniranju njegove navodne književne veličine, mogu konstatirati da u Sarajevu ima barem 30 pisaca čiji je opus bitniji od njegovog, mogu misliti da je maltene anonimni, a izvrsni, Isnam Taljić književni gorostas za Ivanove dvije-tri knjižice, ali ja ne mogu reći da je Ivan Lovrenović – nekakav Lovrenović. On je značajan, ali ni izbliza ovako groteskno, nakaradno, kako nam se to nastoji predstaviti. Ta formulacija – *nekakav Alispahić* - slika je i prilika intelektualne bijede Ivana Lovrenovića. Mislio sam da je jači.

OTKUD BERIĆU NA CRNOM TEFERIČU Devetog novembra 1999, baš na rođendan komandanta Patriotske lige, objavio sam sljedeću rečenicu: *Gojko Berić je bosanski vilenjak čije su iskre hereza u odnosu na vatrogasce bosanskog duha u bošnjačkom prostoru*. Uistinu, taj čovjek ima nečeg vilenjačkog. Kao da je izišao iz bajki koje sam čitao kao dijete. Ima magične obrve, ima kosu čije sjedilo navire na plavetnilo, ima govor koji ne pripada svakodnevnom žamoru. Gojko je bio moj urednik u *Oslobođenju* dok sam tamo bezmalo tri godine ispisivao kolumnu *Diwanhana*. Imam osjećaj da me je doživljavao kao novinarskog sina, kao što sam i ja njega doživljavao kao novinarskog oca. Bio je svjedokom mojih teških polemika sa nacionalistima. Puno mi je srce kad se sjetim tadašnjeg *Oslobođenja* i Gojka Berića. Toliko puno da mu sve mogu oprostiti. Pa i to što je meni uputio gadan podnaslov svoje kolumne u *Danima*, koji glasi: *Svaki kupljeni novinar je zapravo preplaćen, jer se uskoro ispostavi da je mogao biti kupljen po mnogo nižoj cijeni*. Ja znam da Gojko zna da ja ne mogu biti kupljen, kao što zna da su kupljeni one koje štiti. Zašto to tvrdi – neću da znam! Gojko i *Oslobođenje* su moja privatna, draga, uspomena.

OKUPACIJA OSLOBOĐENJA Moja posljednja godina u *Oslobođenju* je bila sva pod stečajem. *Diwanhana* je išla svakog utorka. Ljudi u *Oslobođenju* su mi

rekli da se tada štampa veći tiraž, jer se uočilo da novine nestaje. U tom periodu su međunarodni mentori razbrkali moju kolumnu u banjalučkim *Nezavisnim novinama*. Prepostavljam da se i *Oslobođenje* nalazilo pod sličnim pritiscima. *Nepodobno* sam pisao. Taj prekid saradnje, koja je trajala od 1988, bio je toliko palanački, da se toga ne volim sjećati. *Oslobođenje* je otišlo svojom stramputicom, a ja svojim putem. Danas je to gusarski list. Evo primjera. Uzeli su od mene izjavu u povodu peticije za Lovrenovića. Očekivali su da ću biti potopljen. Kad su vidjeli da intelektualnu prostituciju potpisnika argumentiram činjenicom da niko od potpisnika nije reagirao kada je Lovrenović blatio 21 bh. pisca (*fanatici, nacionalisti, šovinisti*), ali i Abdulaha Sidrana, onda su se zabezeknuli. Bez znanja autora teksta, Asafa Bećirovića, urednici *Oslobođenja* su izbacili ključni argument moje izjave. Ispalo je da sam tezu o intelektualnoj prostituciji rekao žnako, đabe. Asaf me je nazvao da mi se izvine, jer smo se dogovorili da ću dati izjavu pod uvjetom da se ne kasapi. Rečenica – rečenica. Žao mi je *Oslobođenja*. A posebno Asafa u njemu. Nadam se da ga neće maltretirati zbog mene.

ŠAGOLJEV OPANAK & BRADA FILOZOF Postoji nekoliko likova o kojima bih volio napisati političke eseje. Nije više fol esejizirati o velikanima. Mnogo su inspirativnije pojave poput Mirka Šagolja. Nije sporna njegova neinteligentnost, sporna je, fascinirajuća je, ta kosmička tačnost u kojoj funkcioniра njegov skučeni, boljševički antimisaoni svijet. Ti vidiš da on ne razumije, ti vidiš da on pomalo i laže, ti vidiš da mu je misao tvrda k'o opanak, ali to intelektualno smeće ima gotovo savršenu unutarnju strukturu. Pisao je Šagolj i o ovom slučaju, i to tako što je uzeo samo one elemente koji mu odgovaraju da skroji priču u kojoj će mene proglasiti – *opasnom političkom pojavom i nacionalistom*. Argumenata nema. Gdje su, Šagolju, moji nacionalistički stavovi?! Dakako, Šagolj bježi od činjenice, kukavički je skriva, da je Ivan Lovrenović 21 člana Društva pisaca nazvao *vjerskim zanesenjacima, nacionalistima i šovinistima*, jer ako bi to tretirao, njegova bi konstrukcija pala u vodu. Šagolj je sve ono što on jeste, pokušao pripisati meni. Ja bih to mogao elaborirati, ali to Šagolj ne bi mogao razumjeti. Toliko o njemu. Drugi lik koji me fascinira jeste taj Boro Kontić, čije ime ima estradni prizvuk kao i ime Bore Spužića Kvake. U njemu se sažimaju sve osobine koje podrazumijevamo pod sintagmom Brada Filozof. To što taj Brada Filozof nema nikakve knjige, nikakvog djela, nešto, brate, konkretno, ne utiče na njegov status medijskog gurua. Kad se on pojavi, ptice zanijeme, rijeke stanu, mrtvaci se probude, jer, stigao je – Brada Filozof. Kao Senad prvi i Senad drugi, kao Boro i Ramiz, Zoran i Zlatko Vujović, i Brada Filozof je egzemplar intelektualnog kičeraja sarajevske čaršije.

ZVIZNO SI ME ŽARKO PREFESORE MARKO Opsjednut sam poezijom Marka Vešovića. Za mene je on jedan od najvećih evropskih pjesnika. Upotpunjen sam njegovim bosanskim patriotizmom. Do pretjerivanja sam te svoje opsesije gurao u razne svoje tekstove. U avgustu 1999. sam u *Oslobođenju* napisao da će nekad u Sarajevu biti spomenik Marku Vešoviću, kao velikom bosanskom patrioti, i da će se pred tim spomenikom stidjeti oni koju su napadali Marka Vešovića. Bezbeli sam mislio na Latića. Onda sam napisao sljedeću rečenicu: *Paradoksalno, ali više je Marko Vešović učinio na profilaciji bošnjačkih nacionalnih interesa, kompatibilnih bosanskom duhu, nego hičme baklava-mudraca*. Potom sam, opet u *Oslobođenju*, 9. I 2001, u nekakavom povodu, napisao sljedeće: *Razumije li VKBI da su Aleksa Šantić, Svetozar Ćorović ili Marko Vešović dio bošnjačke (bosanske) svjetovne tradicije, koja je graditeljski oblikovana i poslije 1878. godine? Dok to ne prihvate, kremiraće nas šizijama o Djeda Mrazu i Osmom martu, pa da nam se, što Bećir Kuduz kaže - drugi smiju i u nas upiru prstom*. Onda sam u *Ljiljanu*, tom omraženom fašističkom magazinu, koji bi kako stvari stoje trebao progoniti Marka,

25. III 2002. napisao: *Dokle god slušamo tišinu, ova armija indolentnih bošnjačkih intelektualaca treba se crvenjeti pred bosanskim i antifašističkim djelom Marka Vešovića.* Onda sam se oglasio i u povodu Vešovićevog odbijanja da primi Šestoaprilsku nagradu: *Prvi čovjek bh. Armije ne zaslužuje da se nađe na ulici, jer se tada na ulici nalazimo mi sami. Naši prvi ljudi, poput velikog bh. patriote Marka Vešovića, moraju imati krov nad glavom. Inače, to su naše lične sramote!* Ima tih marksističkih tekstova u moj arhivi još, ali, da ne budemo zamorni. Pređimo na stvar. U povodu ovog cirkusa oko Lovrenovića, Marko Vešović je napisao da sam ja: *dripac, da sam blesav i da sam siledžija, da sam bezočan, da imam pomračenje uma.* Napisao je i da ja treba uzmem časove logike kod Muhameda Filipovića, ali mu je akademik sutradan odgovorio: *Izuzetno cijenim Fatmira Alispahića.* Marko Vešović je za mene toliko veliki da mu ja ne želim odgovarati. Bolje je da pročitam koje čudo iz *Poljske konjice*, nego da vrijeđam sebe i da trpim razočarenja.

BORILAČKI GARD STIGAO JE BARD Hodam ja cestom, normalno. Spavam, normalno. Hašovim bašču, normalno. Idem, brate, i u WC, kao i Josip Broz Tito što je išao. Sve, normalno. Nisam ni znao da ima nekakva gužva oko mene. Nemam kad. Piši tekstove. Uspavljuj dijete. Idi kupi ženi uloške. Promješaj buraniju da ne zagori. Opet piši. Nijaz iščao gumu na kolima, idi se zajebavaj, Nijaz pjesnik, ne zna ništa oko vulkanizera. Zove onaj, zove ovaj. Idi materi klofaj tepih. Idi familiji na kafu, da se ne uvrijedi. Opet piši. Čitava je to zajebancija. Jebe me ko stigne. Sve, normalno. U toj ftrutmi nabasam na nekoliko istih formulacija različitih autora. Prvo je Senad Avdić u odgovoru Sidranu napisao da u u ovoj novini postoji nekakav - *intelektualni bard.* Onda je Lovrenović u *Slobodnoj Bosni* napisao da u ovoj novini postoji nekakav što je - *fabricirana intelektualna i patriotska ikona.* Onda je Šaćir Filandra u intervjuu *Danima* rekao da postoji – *sračunato lažno predstavljanje pojedinaca kao intelektualnih bardova koje je osuđeno na propast.* Od svega ovoga meni su najinteresantnije fotografije Šaćira Filandre. Pa ja bih se rađe slikao gologuz neko žnako! Ko biva, zalijepio se on na nekakvu rešetku, i gleda. On je stvarno sebi ufurao da je maneken, i đabe ti je njemu govorit da pravi cirkus od sebe. Jest da je višak u *Preporodu*, ali nije za cirkusa, bez obzira na gluposti koje u zadnje vrijeme izvaljuje. Poput onog refrena: *Politički položaj Bošnjaka nikad nije bio bolji.* Možda njemu nikad nije bilo bolje, ali narodu jeste. E sad, to, oko tih bardova. Me ne znam se ja slikat k'o Šaćir Filandra! Počeo bih se smijati sam sebi. U mene je sve normalno.

REQUIEM ZA INTELEKTUALNE PROSTITUTKE Oni koji su imali strpljenja da pročitaju ovaj *partizanski leksikon* za nagradu će, na kraju, dobiti šifru za dešifrovanje gužve oko Lovrenovića. Dakako, ja nisam baš sad morao o Lovrenoviću napisati to što mislim. Ali, baš sad je bio pravi trenutak. U istom broju u kome me je *Slobodna Bosna* nazala *kriminalcem, šizofreničarom i seksualnim manijakom*, Lovrenović je napadajući tzv. *fašističke medije* glorificirao *Slobodnu Bosnu*. Sve se poklopilo. Niti je iko prethodno branio 21 člana Društva pisaca i Abduala Sidrana od Lovrenovićevih pogrda, niti je branio mene od *SB*. Svi su se digli da brane Lovrenovića od jedne moje rečenice, koja ni iz bliza nije ono kako je Lovrenović nagradio 21 pisca, ili kako je *SB* nagradila mene. Moj osobni cilj je bio da otkrijem intelektualnu i moralnu bijedu tzv. sarajevske intelektualne kreme, koja je posvjedočila da joj je bitniji jedan Lovrenović, nego 21 bosanski pisac, i koja je time priznala da su u njenom konceptu multikulture Bošnjaci znakovi drugog reda. U svojoj sam nakani uspio, zahvaljujući njihovom siledžijstvu i prostakluku, koji se sakriva pod kostimima demokratije i multikulture. Ovo je još jedan dokaz da nikad svi nisu jaki koliko može biti jak pojedinac. U to ću ime, kao pravi mudžahedin, večeras, u subotu, otvoriti bocu viskija i nazdraviti u čast naše prve, bosanskohercegovačke, velike pobjede.

Br. 82, 28. V 2003.

Bauk antifašizma kruži Balkanom

Naši snovi svi su isti Dok su oko nas fašisti

Bez antifašizma,
kao državotvorne ideologije
u svim novonastalim državama,
nema trajnog mira
na južnoslavenskim prostorima

Jugoslavija je najviši civilizacijski domet u političkoj povijesti južnoslavenskih naroda. Možda će nekad na ovim prostorima vladati mir i blagostanje, ali će nad južnoslavenskim narodima zauvijek lebdjeti sramota razjedinjenosti i bratoubilačkog rata, koji je započela Srbija. Ne postoji ni jedan racionalan razlog zbog kojeg bi južnoslavenski narodi trebali živjeti odvojeno, i u neprijateljstvu, a postoji na hiljade, od kulturoloških do ekonomskih, koji svjedoče da bi južnoslavensko zajedništvo trebalo biti prirodni nacionalni cilj svih naših naroda.

Postoje logičke determinante koje određuju opredjeljenost pro et contra Jugoslavije. Linija razdvajanja je granica između fašizma i antifašizma. Titova Jugoslavija je utemeljena na antifašističkoj ideji, kao garanciji jednakopravnosti i bratstva. Njena jedina mana je bio komunistički sistem. Sa padom komunizma nisu morale pasti južnoslavenske vrijednosti. Međutim, fašistički gubitnici iz drugog svjetskog rata, poglavito četnici i ustaše, koji su 45 godina bili na čekanju, u plemenitoj ideji rušenja komunizma su prepoznali šansu za povratak. Logično je što su Jugoslaviju razumjeli kao glavnog neprijatelja. Njihovo nacifašističko biće je prirodno suprotstavljeno južnoslavenskoj ideji. Otud je antifašizam već godinama proganjan iz novonastalih političkih stvarnosti na prostoru bivše Jugoslavije. A bez antifašizma, kao državotvorne ideologije u svim novonastalim državama, nema trajnog mira na ovim prostorima. Ukoliko bi se, pak, antifašizam vratio u ustavna bića južnoslavenskih država, to bi otvorilo i integrativne procese na ovim prostorima, koji ne moraju opet rezultirati Jugoslavijom, ali bi nam mogli obezbijediti više od ovoga što danas imamo.

Bošnjaci su jedini narod koji nakon pada komunizma nije bio suprotstavljen južnoslavenskoj ideji. Prisjetimo se da je upravo Alija Izetbegović, lider SDA, nudio asimetričnu federaciju, kao prelazni model kao ustanovljenju jedne stabilne, transformirane Jugoslavije. No, posrbljena JNA je napustila Sloveniju, zauzevši granice tzv. velike Srbije. Svesrpsko razaranje Jugoslavije, izazvalo je reakciju kod svih, pa i kod Bošnjaka, koji su se pokušali zaštititi međunarodnim granicama BiH. Kriminalno rješenje iz Dejtona obezbjeđeno je ubijanjem i iznurivanjem Bošnjaka, koji su prisiljeni da potpišu podjelu Bosne. Tu genocidnu podjelu danas upravo štite fašističke, četničke i ustaške ideologije, koje danas, za razliku od drugog svjetskog rata, imaju podršku Amerike i Evrope. Otud je reafirmacija antifašizma, kao državotvorne ideje BiH, ali i šire, ključno pitanje za opstanak Bosne, kao i za stabiliziranje balkanskih prilika.

“Bravo Tihću!”

U dva dana u BiH i u Hrvatskoj potrefila su se tri značajna komemorativna skupa u znak sjećanja na historijske događaje iz Drugog svjetskog rata. U Jablanici je obilježena 60. godišnjica *bitke za ranjenike*, a u Hrvatskoj su istog dana organizirane komemoracije u Jasenovcu i na Blajburškom polju. U Jablanici se slavio antifašizam, u Jasenovcu takođe, dok se u Blajburgu slavio antikomunizam i ustaštvo. Kod Srba, s ovu i s onu stranu Drine, nije se promijenilo ništa, oni i dalje gaje kame i jame, pa njih ovdje i ne tretiramo, pošto nisu vijest.

Žrtve ratova u prošlosti oduvijek su imale značenje političkih moneta u sadašnjosti, i otud i ove pomene žrtvama iz Drugog svjetskog rata treba razumijevati kao promocije političkog identiteta suprotstavljenih opcija. Tako su hrvatski funkcioneri iz BiH prisustvovali komemoraciji u Blajburgu, dok je hrvatski predsjednik Stipe Mesić bio u Jasenovcu. U Jablanici se nije pojavio niko od srpskih i hrvatskih bosanskohercegovačkih funkcionera, ali se pojavio predsjednik SDA i član državnog Predsjedništva Sulejman Tihću, što je čak i neoslobođeno *Oslobođenje*, koje je hronično kritički raspoloženo prema SDA, popratilo sa naslovom: *Bravo Tihću!* Sulejman Tihću je odmah nakon skupa u Jablanici, uspio da stigne i na skup u Jasenovcu i da i tim prisustvom posvjedoči antifašističko opredjeljenje bošnjačkog naroda i onog civilizacijskog komada Bosne i Hercegovine.

Vili Brant u Jasenovcu

Iz ove skice valja izdvojiti i promisliti nekoliko znakovitih momenata. Uočljiva je politička hrabrost hrvatskog Predsjednika da učini revolucionarni iskorak hrvatske državne politike ka raskidu sa nasljeđem ustaštva i fašizma. Mesić je, poput njemačkog kancelara Vilija Branta koji je kleknuo pred spomenikom žrtvama varšavskog geta, i u ime njemačkog naroda zamolio za oprost, u Jasenovcu decidno rekao: *Hrvatska nije sljednik NDH, koja je nažalost imala hrvatsko ime*. Time je Pavelićevu NDH-aziju izopćio iz hrvatskih nacionalnih i državotvornih vrijednosti. U vrijeme Franje Tuđmana ova su dva pojma činila *bratstvo i jedinstvo*, jer se pokušavao pronaći materinski slijed između Pavelićeve NDH i međunarodnog priznanja Hrvatske. Franjo Tuđman je svojevremeno zagovarao ideju *svehrvatskog pomirenja* i spajanja komemoracija u slavu komunističkih žrtava u Blajburgu i ustaških žrtava u Jasenovcu. Najavljivalo se da bi Jasenovac mogao postati mjesto gdje bi se odavala pošta i ustašama koje su mlađahne komunistički vlasti pobile u Blajburgu. Primjećeno da žrtve iz Jasenovca ne nose nikakvu krivicu, dok žrtve Blajbruga, u većini, nose krivicu za žrtve Jasenovca.

Mesić je konačno razgraničio fašistički i genocidni identitet NDH od imperativa da Hrvatska postane dio evropskog civilizacijskog kruga, a što je neizvodljivo sa ustaškim fašizmom u državotvornoj ideologiji. Koliko je hrabar i odvažan Mesićev isup svjedoči ponajbolje medijska i politička atmosfera u Hrvatskoj, koja je i danas više naklonjena Blajburgu, kao simbolu ustaškog stradanja od Titovih partizana, nego Jasenovcu, kao simbolu hrvatskog fašizma. Naime, u Blajburg su svoja izaslanstva poslali Sabor i Vlada, u Blajburgu je bio biskup, a u Jasenovcu tek svećenik, te hrvatski Predsjednik, čiji istup valja smatrati ponajviše ličnom odvažnošću. Mediji su takođe veću pažnju dali Blajburgu, gdje je i ove godine bilo mnoštvo fašističkih simbola, od ustaških veterana u crnim uniformama, pa do slika Ante Pavelića. S ozirom da je u Blajburgu bilo i više *hodočasnika*, stiče se utisak da je hrvatski Predsjednik otpadnik od kritične mase hrvatske javnosti koja do daljnjeg Blajburg smatra bitnijim od svoga suočenja sa Jasenovcem. Mesić je sigurno svjestan da ga jasenovačka katarza može koštati političkih poena, i to kratkoročno, ali i da u futurističkom svjetlu te njegove riječi imaju povijesnu težinu. Nedvojbeno, nekada kad više ne bude Mesića, kao što danas nema Branta, ovaj će

se događaj u hrvatskoj stvarnosti doživljavati kao povijesni. Pamtit će se Mesićeve riječi: *Danas i ovdje, upravo ovdje, u Jasenovcu, kao predsjednik Republike Hrvatske želim izraziti svoje duboko žaljenje zbog nevinih žrtava koje su pale od ruke onih koji su zloupotrijebili ideju hrvatske države kao pokriće za ubojstva, pljačke i progone – bilo kada i u bilo kojem kontekstu.*

Karadorđevo u Blajburgu

Kao što rekosmo, bh. funkcioneri iz reda hrvatskog naroda nisu bili ni u Jablanici, ni u Jasenovcu, već su bili u Blajburgu. Logično! Tamo se slavila NDH-azijska ideja velike Hrvatske. U Blajburgu se žrtve čelične šake komunizma tek upotrebljavaju za krijepljenje paveličevske vizije hrvatske države. Oni su tamo bili zbog te vizije, koja suštinski odudara od vizije predjednika Mesića, koji Hrvatsku vidi kao demokratsku i slobodnu zemlju, voljnu da sudjeluje u evropskim integracijama. Ideja Ante Pavelića, koju je u hegemonističkom poglavlju preuzeo Franjo Tuđman, dijametralno je suprotstavljena ovoj evropskoj Hrvatskoj. Ta ideja se zasniva *Hrvatskoj do Zemuna*, a ako već ne može do Zemuna, onda makar može do Igmana, gdje je prvotno zacrtana granica tzv. Herceg-Bosne. No, Dejtonsko uređenje BiH, a prije svega podjela iz marta 1994., tj. iz Vašingtonskog sporazuma – 49:51, otvorili su hrvatskoj hegemoniji aspiracije da bi Federacija BiH mogla biti ta polovica BiH koju su Tuđman i Milošević zagovarali u Karadorđevu. Sudeći po ekonomskoj slici, određenoj kriminalnom privatizacijom, kao i po tokovima hrvatskog, dakle, mononacionalnog kapitala, cijela Federacija je danas – hrvatska provincija. I u tzv. Herceg-Bosni, i u ovim krajevima sa bošnjačkom većinom, ekonomski gledalno – Hrvati su svoji na svome. Da bi nekad ova nezvanična hrvatska provincija postala zvanični dio hrvatske države, potrebna je svehrvatska suradnja sa ideolozima velike Srbije, potrebno je raseljavanje i svekoliko uništavanje bošnjačkog naroda, kao kičme Bosne, potreban je, u međuvremenu Blajurg, kao baštinik te NDH-zijske velikodržavne ideje.

SDP, četnici & ustaše

Velikosrpskoj i velikohrvatskoj aspiraciji, zbratimljenoj u vrijeme oružane agresije na BiH, a produženoj u vrijeme dejtonske legalizacije rezultata genocida – suprotstavljena je ideja ZAVNOBiH-a i antifašizma. Proslava 60. godišnjice *bitke za ranjenike* u Jablanici bila je mjesto podsjećanja na srodnost bosansko-hercegovačke državotvorne ideje sa idejom antifašizma, koja u sebi sažima sve civilizacijske vrijednosti na kojima je jedino moguća samoodrživa BiH. Otud su u Jablanicu došli samo Bošnjaci, i pokojni živi partizan iz srpskog i hrvatskog naroda. Bilo je tu i nekoliko Srba i Hrvata iz SDP-a, ali i njihova veza sa bh. idejom je prokazana u vrijeme dvogodišnje vladavine Zlatka Lagumdžije i SDP-Alijanse, koja je činila sve da udovolji srpskim i hrvatskim hegemonistima. Čitava ta bulumenta tzv. demokratske alternative, od Kruga 99 do multikultivatorskih medija, danas nema snage da se suoči sa činjenicama koje svjedoče da su njihovi miljenici iz SDP-a izdali, prodali, unakazili historijsku šansu da se BiH vrati u svoje prirodno stanje. A zašto? Pa zato što su bili plaćeni od četničkog Beograda i ustaškog Zagreba! Kad to razumiju, možda će smoći snage da grade novu, istinsku demokratsku alternativu, baziranu na bh. antifašističkim vrijednostima čija će vitalnost ovisiti od stalnog prisustva unutarne kritike. Te kritike nije bilo u vrijeme dvogodišnje vladavine SDP-Alijanse. Krug 99 je tvrdio da – *SDP nema alternativu*. Te kritike nema ni danas. U kukavičkoj nemoći oni greške pronalaze, eto, u ovakvim tekstovima koje smatraju fašizmom. Šteta.

Mladomuslimanska lutanja

Komemoracija u Jablanici biće upamćena po prisustvu i izjavama lidera najjače bošnjačke stranke. To je dosad najveći ideološki zaokret u bošnjačkoj politici! U posljednjih deset godina SDA je bježala od bh. antifašističke ideje. Nije joj se bogzna ni suprotstavljala, ali je nije ni doživljavala kao bošnjačku. Razlog tome je priglupo shvaćanje da između antifašizma i komunizma stoji znak jednakosti. S malo dobre volje mogla se razgraničiti ova veza, tim prije što je jasno da je antifašistička borba bh. naroda upotrebljena za potrebe komunističke vitalnosti Titovog režima. Prije bi se reklo da je mladomuslimanska osnovica SDA bila do te mjere zaslijepljena antikomunizmom, da je u toj strasti previdjela i sve ono što bi bilo korisno za Bosnu i Bošnjake.

Agresija na RBiH i genocid nad Bošnjacima ortodoksni su fašizam, izrastao na fašističkom naslijeđu iz drugog svjetskog rata. Bošnjačka odbrana bosanskih vrijednosti ortodoksni je antifašizam, jer su branjene iste one vrijednosti koje su bh. partizani branili u Drugom svjetskom ratu. Bilo bi sjajno da se bošnjačka politika vezala za ove logičnosti, umjesto što je svoj stav prema bh. antifašističkoj tradiciji mijenjala od sabaha do akšama.

Sulejman Tihić, lider SDA, učinio je jednako vrijedan zaokret kakav je učinio i hrvatski predsjednik Stipe Mesić. Doduše, bošnjačka politika nikada u povijesti nije bila fašistička, ali je palanački koketirala sa nekakvim Handžar-divizijama, vjerujući da su ti soldati Adolfa Hitlera oličenje antikomunizma. Štetno i glupavo.

U Hrvatskoj, a pogotovo u Bosni i Hercegovini, antifašizam mora biti državotvorna ideja. To su posvjedočili i Stipe Mesić i Sulejman Tihić. Da su se dogodili prije desetak godina, ovakvi bi stavovi bosansku današnjicu učinili boljom.

Br. 82, 28. V 2003.

Budućnost sa tri prsta

U Srebrenici je održana kulturno-sportska manifestacija *Dani Srebrenice* i promovirana prva knjiga jednog Bošnjaka u Republici Srpskoj

Bio sam u Srebrenici. Prvi put. Prije rata sam u nekoliko navrata trebao ići u Srebrenicu, ali se uvijek to izjalovilo nekim prećim obavezama. Poslije rata, isto tako. To ne znači da dosad nisam mogao izmisliti neki povod da obidem mjesto najvećeg kolektivnog zločina u Evropi nakon Drugog svjetskog rata. Zašto nisam? Valjda je u čovjeku prirodan strah od boli. Valjda sam se plašio tog suočenja s mjestom u kome se bošnjačka bol najdirektnije osjeti. Valjda sam predosjećao da će dodir Srebrenice u meni zaoštriti razumijevanje bošnjačke sudbine. Tako će i biti.

Kulturno čudo

Prije dvadesetak dana nazvao me novinar i publicista Sadik Salimović, koji je vrijeme rata proveo u Tuzli. On se prije devet mjeseci vratio u Srebrenicu. U februaru prošle godine smo u Tuzli promovirali njegovu *Knjigu o Srebrenici*, svojvrstan spomenar ovog grada, koji seže od najstarijih vremena pa do 11. jula 1995. godine. Bio sam recenzent na ovoj knjizi, i o Salimovićevom djelu sam napisao jedan širi esej, koji sam naslovio kao *Putokaz za Srebrenicu*. Uistinu, ako ima putokaza za Srebrenicu, onda je on u onim vremenima kada je ovaj grad bio jedan od najpitomijih, najprosperitetnijih i najdinamičnijih gradova u BiH. U Srebrenicu se nekad dolazilo kao što se dolazi u oaze ljepote i dobrote. Kažu, recimo, da je rijetko koji grad bio toliko opsjednut cvijetnjacima kao Srebrenica.

Elem, Sadik Salimović mi je rekao da se namjerava promocijom ove knjige otpočeti kulturno-sportska manifestacija *Dani Srebrenice*. Tuzlanski novinar Zlatko Dukić i ja ćemo biti promotori. Prvo što me u ovom pozivu zaintrigiralo bio je podatak da se u jednom povratničkom mjestu, u *slijepom crijevu* Republike Srpske, baš u Srebrenici, zajedničkim snagama organizira jedna kulturna manifestacija. Predviđene su projekcije filmova, koncerti, pozorišne predstave, izložbe, a autori i izvođači su i Srbi i Bošnjaci. Ukupno 27 programa. Time se ne mogu pohvaliti ni daleko mirnije i razvijenije sredine. Entuzijasti koji su pokrenuli ovu manifestaciju očito su željeli zamisliti i obuhvatiti najambiciozniji mogući program. U Srebrenici jedva što su se Bošnjaci i Srbi počeli pozdravljati, jedva što se dogodi da zajedno popiju kafu, a nekom je, eto, naumpalo da pravi ovako čudnovato bogatu manifestaciju i da kulturom spaja raspolučene svjetove. Za mene nije bilo dileme da li treba prisustvovati ovom čudu.

Vratolomna jurnjava

Sa Dukićem i sa mnom na put je krenula i Almasa Hadžić, novinarka *Avaza*, Bošnjakinja koja je ostavila najviše pisanih tragova o bošnjačkom stradanju u

Podrinju. Njene reportaže o majkama Srebrenice, o masovnim grobnicama, o ljudskim tragedijama, morale bi biti lektira, ne samo za nas. Alama je dobro upućena u svaki dio puta ka Srebrenici. Nakon što smo mašili Kalesiju, i zašli u Republiku Srpsku, Alama nam pokazuje sela u koja se vraćaju Bošnjaci. Skrpljene kuće, zasađene njive, žene u dimijama, ognjišta...

Do Zvornika se i nije toliko osjetilo prisustvo četničkog zloduha. Od Zvornika prema Bratuncu nastaje jedan opak, vučji, koljački ambijent, koji se može osjetiti i fizičkim i metafizičkim percepcijama. Na nekoliko mjesta smo vidjeli grafite: *Nož, žica, Srebrenica*. Stoje, svjedoče, niko ih ne prefarbava, Srbi se ponose zločinom nad 10.000 ljudi. Vidjeli smo četnike, u majicama sa likom Draže Mihailovića, sa dugim bradama do pojasa, nešto rade, nekud hode, žive svoj četnički život. Reklo bi se da svaki deseti muškarac kojeg smo usput vidjeli ima tu dugu bradu, do pojasa.

A onda na raskrsnici gdje se put račva prema Milićima i prema Bratuncu, vidjeli smo jedan objekat išaran brojnim četničkim parolama. Čovjek mahinalno okrene glavu, kao da ga te parole gledaju, kao da će skočiti na njega i preklati ga. Onda opet vidimo kuće bošnjačkih povratnika. Žena u dimijama istovara sijeno iz zaprege. Potom će nam se dogoditi slika koja potvrđuje sve što osjećamo, i što gutamo kao tešku spoznaju.

Ispred nas ide bijeli *audi*. Dječak, svojih desetak godina, izlazi kroz prozor na vratima, sjeda kao što navijači sjedaju kad proslavljaju fudbalske pobjede, i počinje prema nama mahati sa tri prsta. Vidimo, vozač, možda dječakov otac, gleda u retrovizor, očekuje da mu otpozdravimo. Valjda je ovo test za raspoznavanje četnika na ovim drumovima. Nagarimo na gas i pretekemo *audi*. Tada nastaje vratolomna jurnjava za nama. Vozimo 100 na sat. Vozač *audija* se slomi da nas pretekne. Na jednom pravcu ovog lošeg puta on razvija brzinu od barem 130 na sat i pretiče nas. Šta će biti?! Kao u filmovima koji ne znaju za loš kraj, pred njega izliječe policajac i zaustavlja ga. Mi prolazimo, s osjećajem neprijatnosti.

Razmišljam, ove scene su bošnjačka svakodnevnica ovdje. Dječak, zadojen zločinom, naučen da je klanje muslimana vrlina, njegov otac, koji svojim primjerom sinu dokazuje kako se tlače muslimani, kako se biva Srbin. Šta bi bilo da se baš tu, u toj zabiti, nije stvorio policajac? Neću da razmišljam. Idemo dalje. Prolazimo kroz Bratunac, mjesto jednog od najvećih masovnih pokolja nad Bošnjacima. Tu je, kažu, leglo podrinjskog četništva. Vidi se to po vučjim facama na ulici. Prolazimo.

Bošnjačka je kuća srebrenička

Zaustavili smo se u Potočarima. Proučili Fatihu. Vidimo policiju koja danonoćno čuva memorijalni kompleks od četnika. Upoznali smo šefa radilišta, jednog Bošnjaka iz srednje Bosne, kome su ustaše pobile cijelu familiju, suprugu i dvoje djece. Došao je u Srebrenicu da nađe utjehu u izgradnji bošnjačkog pamćenja. Taj memorijalni kompleks u Potočarima će biti veličanstveniji nego što to i možemo zamisliti. A to što će ga čuvati srpska policija, pa nek čuva, Srbi ni za hiljadu godina sa sebe ne mogu sprati počinjeno zlo! Čuvanje Potočara je najmanje što mogu učiniti.

Dolazimo u Srebrenicu. Grupa mladića prefarbava u bijelu boju zidove stadiona, na kojima su četničke parole. Cisterna pere ulice. Ljudi sjede pred kućama, zure u prazno. Obnovljene zgrade otkrivaju ruglo zapuštenosti. Ima znakova normalnog života. Vidi se poneka žardinjera sa cvijećem, poneki uređen balkon. Stiče se utisak da Srebrenica bježi od sudbine umrlog grada.

Pred Domom kulture je nekoliko policajaca. Ljudi sjede ispred, u kafani. Iza Doma je prva bošnjačka kafana. Sada ih u Srebrenici ima još tri. Tu ćemo popiti sok, čuti kako je tu bio svojevrzni cetar bošnjačkog povratka, ali, tu ćemo upoznati

i dvije Srпкиnje, koje su došle na kafu. Pozitivan šok. Domaćini nam objašnjavaju da Srbi i Bošnjaci popiju kafu, družę se, da se sve manje četničkih pritisaka na Srbe koji bi se htjeli družiti s Bošnjacima. Idemo na otvaranje manifestacije.

Ljudima na licu ne piše ko su. U holu lijepog Doma kulture je 50-tak likova. Otvara se manifestacija. Čujem od Sadika da je tu i nekoliko Bošnjaka. Znači, Srba je više. Srbi dolaze i na promociju knjige. Sve, ustinu, djeluje posve normalno. Publika srdačno aplauzom pozdravlja poruke o srebreničkoj budućnosti, koje nema ako je jednonacionalna.

Promocija se završila. Blizu je osam sati. Da nam je da zadana prođemo do Zvornika. Sadik zove na sijelo, žena naspemala svega, da počasti, da proslavi prvu promociju knjige jednog Bošnjaka u Republici Srpskoj. Prije sedam dana je uselio u svoju obnovljenu kuću. Zove da vidimo kuću. Makar na kahvu. Hajde, makar na kahvu. Dirljivo je vidjeti taj dom koji se diže iz pepela. Pokoji milje. Posuda puna trešanja. Pokoji servis. Žuta, sočna, nutma. Pokoja slika. I bezgranična toplota vjere u život.

Oko deset sam stigao u Tuzli i ušao u svoju kuću. Nadvio sam se nad dijete. Spavalo je. U svijetu doborote i plavetnila. Pogledao sam u ženu. Razumio sam da je svaka naša kuća u Srebrenici. Dokle god oko moje porodice, oko mog djeteta, odrastaju srpski dječaci koji se spremaju da ponove Srebrenicu.

Br. 84, 25. VI 2003.

LOVrenović na vještice

Iako je prosječan pisac, Ivan Lovrenović je proglašen - *najmarkatnijom intelektualnom figurom u povijesti Bosne*. Šta je to što nagoni bosanske intelektualce da izmišljaju veličine tamo gdje ih nema, i da ne vide veličine tamo gdje ih ima? Ivan Lovrenović je odveć prestao biti Ivan Lovrenović, i postao psihosociološki problem koji upozorava na komplekse sarajevske čaršije. Pokušali smo odgonetnuti tu šupljinu između realnog i izmišljenog Ivana Lovrenovića.

Ivana Lovrenovića treba spašavati od onih koji ga brane! Prave cirkuz od hinzana. Do takvog su neukusa bijesom nafilovali njegovu izmišljenu veličinu da će sad svijet početi propitivati šta je taj toliki genije sve napisao, čime nas je sve toliko zadužio. Izdinstan je utisak da se u Bosni poslije Ive Andrića nije rodio znamenitiji pisac. Brada-filozof Boro Kontić kaže da Lovrenović – *u književnom i javnom angažmanu predstavlja dva velika imena sa ovih prostora: Andrića i Krležu*. Malo je rijet! Lovrenović nije beznačajan pisac, ali njegovo ravnjanje sa Andrićem i Krležom je isto što i ravnjanje nekog fudbalera FK Rijeka iz Šerića pored Živinica sa Asimom Ferhatovićem.

Brade i filozofi

Lovrenović je već godinama isfabricirana intelektualna i patriotska ikona Sarajeva. To pravljenje Krleže&Andrića od jednog pristojnog pisca, ne samo da je nepristojno, već je i svojevrsan psihosociološki problem. Šta je to što nagoni bosanske intelektualce da izmišljaju veličine tamo gdje ih nema, i da ne vide veličine tamo gdje ih ima? Odakle taj provincijalni kompleks? U Sarajevu ima mnogo bošnjačkih pisaca čije je djelo značajnije od Lovrenovićevog, ali oni nikad neće biti predmet interesovanja brada i filozofa poput Bore Kontića.

Lovrenović je mogao rahat ikonisati do kraja života. Nije mu trebala mobilizacija podanika. Pogotovo ne ovako bučna, nasilna, neutemeljena. Kao reakciju na to siledžijstvo, Lovrenović će dobiti interesovanje javnosti za njegovu andrićevsku&krležijansku veličinu. Kad priđemo tom Ivanu Andriću & Krleži Lovrenoviću, spoznat ćemo da ovaj najveći živući bh. pisac ima samo jedan roman, samo jednu knjižicu pjesama, nekoliko knjiga eseja, u kojima su spabirčeni novinski tesktovi, i – to je sve. Takvih i tolikih opusa u Sarajevu ima makar stotinu. Ta realistička demistifikacija Ivana Lovrenovića prvi je rezultat reakcije koja je izazvana cirkuzantskim napumpavanjem ovog vrijednog, ali u bosanskim mjerama, prosječnog pisca.

Lovrenović za to ima biti zahvalan sudionicima Sarajevskih dana poezije koji su složno, k'o Titova Armija, ustali da svojim tijelima brane Krležu&Andrića pred naletom povampirenih fašista. Titu je spasio cuko, pa zašto ne bi i oni Ivana. Kako to gordo zvuči: Odbrana Ivana Lovrenovića! Odbrana Muje Mujagića nikad

ne može imati taj *ars aevi multyculty* eho! Jer, Mujo je Mujo. Halfovi i bekovi se osjećaju ponosni! Ushićeni! Gore im obrazi, plamte oči, drug do druga, partizanka Mara, poruke skrivene u djevojačkim pletenicama, Boško Buha, Mirko, pazi letak... - sve se sabralo, kao nekad, u filmovima gdje Ljubiša Samardžić šmajserom pobije stotinu zlotvora. Štab historije je knjižara Baybook, gdje se skupljaju brade i filozofi. Tu će uskoro na krilima pobjede niknuti mermerna ploča na kojoj će pisati: *Ovdje je dogovorena odbrana Ivana Lovrenovića*. Toliki je to koncentrat historije, kao da je riječ o paradajzu iz tube.

**Lovrenović je 21 bh. pisca nazvao stokom,
glupacima, karijeristima, nacionalistima,
stranačkim pionima, vjerskim fanaticima**

Lovrenović je jedno vrijeme bio opsjednut temom Pogorelice, jer nikako nije mogao prekabuliti što je 21 bh. pisac potpisao otvoreno pismo za obustavljanje ovog montiranog procesa.

U uvodniku *Dana* (14. III 2003.) on piše: *Bošnjacima je netko strašno nacionalnosvjestan uspio podvaliti motiv Pogorelice kao motiv po važnosti ravan malne samom Sudnjem Danu. U javnosti je, naravno, uslijedila podjela, jer na tu slanu ruku ne hrle tako lako baš svi*. Valja primijetiti da na slanu ruku hrli samo stoka, što će reći da Lovrenović kolege pisce smatra stokom.

U tekstu *Književnost služenje i savjest* (Dani, 7. III 2003.) on za kolege pisce kaže da su - *služnici vlastite ograničenosti, konformizma, karijere, nacionalne stvari, određene političke garniture, naglo pronađenoga etničkog identiteta i vjerskog zanosa*. Dakle, glupaci, karijeristi, nacionalisti, stranački pioniri, vjerski fanatici.

U istom tekstu on vrijeđa i književnu asocijaciju: *Društvo pisaca suštinski nije se promijenilo od onih starih vremena, u kojima je osnovano, i postojalo, prvenstveno da bi se lizalo s vladajućim političko-ideološkim diskursom. (...) Prisustvujemo ponovnom vraćanju toga glasa na javnu scenu, u javni diskurs, u verziji maločaršijskoj, etnonacionalističkoj. Kao da se rađa i neka obnovljena vrsta političkih, etno-partijskih književnika-komesara*.

Očito je da su Lovrenovićeve uvrede 21 bh. pisca daleko teže nego jedna rečenica koja je izazvala cijelu gužvu, a u kojoj je Lovrenović doveden u vezu sa projektima koje finansiraju velika Srbija i velika Hrvatska.

Svenarodna promocija svete krave

Cirkuz se širi. Niču šatre, k'o buhe na herojski poginulom Titinom psu. Pojavila se i peticija koja je naslovljena kao: *Solidarnost građana s Ivanom Lovrenovićem*. Narod se digao! I staro i mlado! I seljak, i veseljak, i kiseljak! Rektori, traktori, multikultivatori! Oni su Otpisani, proizvodnja RTV Beograd 1975.; Boris Tihi – igrao ga Voja Brajević. Zdravko Grebo Prle – igrao ga Dragan Nikolić. Prof. dr Funfo Kotromanić – igrao ga Pavle Vujsić. Elita se ovjekovječila. Ova šatrovačka bratija je nanijela najveću štetu Lovrenoviću! Zašto? Pa nazvali su ga - *najmarkantnijom intelektualnom figurom u Bosni i Hercegovini!* Otkad se Bosna Bosnom imentuje. Kulin Ban je konačno sjeban. Oni uopće nisu svjesni šta su rekli! U obrazloženju svog proglašenja Ivana Lovrenovića za svetu intelektualnu kravu, kazali su da - *traje nacionalistička hajka u kojoj je Lovrenović izložen blasfemijama* (Halo! Blasfemija je vrijeđanje svetinja, op.a.) *i gadostima, šovnističkim napadima razdraženih nacionalističkih jurišnika i ultradesnih centara političke moći*.

Za otvaranje procesa demistifikacije *najmarkantnije intelektualne figure* Lovrenović ima zahvaliti i svom prijatelju Rusmiru Mahmutćehajiću koji je ofrlje otkrio da je – *napad na Lovrenovića sramota i mrlja na bošnjačkom narodu*. Toliki je to zločin! Cijeli se bošnjački narod udružio da napadne Lovrenovića, pa je sad umrljan i usramoćen. Mahmutćehajića valja upitati – a na kojem je narodu ostala sramota i mrlja zbog Lovrenovićevog vrijeđanja 21 bh. pisca, koje je nazvao - *vjerskim zanesenjacima, šovinstima i nacionalistima*? Zar i Hrvati, po istim aršinima, nisu 21 puta više umrljani i usramoćeni? Nisu. Jer kad Lovrenović blati Bošnjake to je *antiterorizam i multikultura*, a kad se kaže jedna kritička rečenica o Lovrenoviću, to je *sramota i mrlja na svim Bošnjacima*. Forum Bosna bi konačno morao otvoriti hemijsku čistionicu za svojom krvlju umrljane Bošnjake.

Istina je neporeciva da se Ivan Lovrenović nikada nije očitovao kao pripadnik nacionalističkog kruga. Istina je i da se njegovo bosanstvo gradi na obrascu Kruga 99, po kome su SDS, HDZ i SDA jedno te isto, po kome su ARBiH, HVO i VRS jedno te isto, po kome su Izetbegović, Boban i Karadžić jedno te isto. To su oni koji nikad ARBiH neće priznati antifašistička djela i koji će svjetsku antiislamsku histeriju iskoristiti da kroz satanizaciju Bošnjaka agresiju na RBiH pretvore u građanski rat. To nije bosanstvo! Da ne bismo uprazno donosili zaključke, prelistat ćemo nekoliko, baš nasumice ubodenih, Lovrenovićevih tekstova.

Nepodnošljivo ružno Sarajevo

U tekstu *Sarajevo, na visoku gledu* (Dani, 2. V 2003.) Lovrenović piše o pomuslimanjenju Sarajeva. Samo bi kršćanskom paranoiku mogao zasmetati sljedeće svakodnevlje: *Možete vidjeti kako na tom autobusnom stajalištu (...) upućuju glasne pozdrave lijevo i desno: selam alejkum, selam alejkum. Tko pozna smisao i značenje ovoga lijepoga, drevnog semitskog pozdrava (mir s tobom!), jasno mu je da se u opisanom ponašanju radi o njegovoj potpunoj negaciji, šejtanskom izopačenju*. Teško je povjerovati da ljudi na tom autobusnom stajalištu vrište uzvikujući selam. Prije će biti da Lovrenović smatra kako bi se selam morao nazivati sebi u njedra, kako ne bi parao osjetljive multikulturene uši. Tako je bilo u komunizmu, kad se selam nazivao u konspiraciji. Tako je trebalo biti i danas, ali se dogodilo da policijska SDP-Alijansa zglajza, možda i zbog toga što je u Maglaju zabranila upotrebu selama. Ljudi su radosni, pa je moguće da se selame srdačnije nego da im se nije dogodila dvogodišnja trauma. Ali, iskrenom Bosancu takve stvari ne bi trebale smetati. Bosanac bi to razumio.

Da je Lovrenović opsjednut sarajevskom muslimanštinom pokazuje i to što je rovario po knjizi jednog bošnjačkog pisca, ne bi li našao ikakav kompromitirajući trag. I našao je! Slijedi citat: *Došavši u Mekku ugledam još zaista mnogo ljudi koji su došli sa svih strana svijeta da obave hadždž pa mi se tako ispuni dova da makar neko vrijeme svuda oko mene budu samo muslimani*. Za Lovrenovića je ovo dokaz da bi bošnjačka inteligencija htjela da se tako osjeća i u Sarajevu. Osobno, nikad ne bih poželio da me okružuju samo muslimani, ali mogu razumjeti ovakva shvaćanja, koja proizilaze iz povreda koje je kršćansko okruženje nanijelo bošnjačkom narodu. Trebao bi to razumjeti i Lovrenović. Osim toga, pa valjda i katolici hrle u Međugorje da bi se samo među katolicima osjetili nešto više katolicima nego što se osjećaju svakog dana. Vjera je ljubav, pa taj osjećaj ne bi trebao da negira toleranciju prema pobratimskim razlikama.

Lovrenović u ovom svom tekstu upravo dokazuje da u Sarajevu – drukčiji nisu poželjni. On kaže da se *šarm Sarajeva pretvara u svoju suprotnost – u nepodnošljivo ružnoću i, još jednom, u izvor strepnje i straha za one koji su s druge strane*. Iz ovog se može pročitati da Lovrenović svaki muslimanski grad smatra *napodnošljivo ružnim*, iako Sarajevo nije, niti će biti to čega se on plaši. Bilo bi bosanski korektno da je progovorio i koju riječ o Banjoj Luci i zapadnom Mostaru,

makar da pokaže kako je za njega svaka bosanska separatnost nepodnošljivo ružna. Ali, haman je ružna samo ta, izmišljena, sarajevska. Dalje, manicom paranoika, Lovrenović piše kako je takvo, *nepodnošljivo ružno Sarajevo* – još jednom (!), *izvor strepnje i straha*... Pa zar je Sarajevo ikada bilo bilo *izvor strepnje i straha* za nebošnjake?! Srbi i Hrvati su u Sarajevu jedino mogli imati subjektivni, a ne objektivni strah, zbog srpskih i hrvatskih zločina nad Bošnjacima. Možda su mogli misliti da će Bošnjaci uzvratiti istom mjerom. U Sarajevu nije bilo odmazde, a onaj jedan jedini pokušaj, sankcioniran je u temelju odlučnom akcijom Armije i Policije. O kakvom to *izvoru strepnje i straha* Lovrenović govori? Zašto izmišlja nešto čemu nema traga? Sarajevo nije ni Foča, ni Čapljina! Zašto pokušava dobru ovog grada metnuti u istu ravan sa okupiranim gradovima koji su istinski, dokazani, stalni izvor straha i strepnje za drukčije? Zašto nas kleveće Ivan Lovrenović?! Umjesto da pozitivnim primjerom Sarajeva razara apartheide u Višegradu ili Stocu, Lovrenović pokušava satanizacijom Sarajeva učvrstiti velikosrpske i velikohrvatske bastione zla i ništavila!

Presudio i Šerijatu

U jednom drugom tekstu, *Suživot pod dominacijom* (Dani, 1. IV 2003.), Lovrenović je takođe iskazao svoju islamofobiju. On odgovara na reakciju g-đe Mense Musabegović koja je u nekom njegovom tekstu prepoznala blasfemiju islama, pa kaže: *Nema, draga gospođo, toga šerijata pod kapom nebeskom (...)* koji bi mogao usrećiti ikoji narod, ikojeg pojedinca komu je nametnut kao dominacija. Za Lovrenovića, Šerijat je nesreća, a ako je Šerijat nesreća, onda je i islam nesreća, jer je to jedno. Valjda i u katoličanstvu postoje nekakva pravila, koja dominiraju, pa Lovrenović ne smatra da ta pravila unesrećuju narod. Lovrenović je začuđen što g-đa Musabegović ne vidi tu nesreću, te kaže da ona – *očevidno nije tek individualni, tek sporadičan slučaj, to je nešto zbog čega se može osjetiti studen oko srca*. Eto, sav bošnjački narod naoštrio makaze i samo čeka da osuneti Lovrenovića, da mu ime predjene u Ibro i da ga zarobi Šerijatom! Studen oko srca se može osjetiti kad se ide preko Romanije, ili kroz zapadnu Hercegovinu, jer tamo su oni koji ništa drugo i ne razumiju osim genocidne dominacije svojih nacističkih pravila. U Sarajevu takvog zla nema! Samo budala ili zlobnik to ne može vidjeti.

I u drugim svojim tekstovima Lovrenović je izučavao islamsku opasnost. Kao što je Krug 99 optužio reisa Cerića da je kriv što je Muamer Topalović počinio zločin nad porodicom Anđelić u Kostajnici, tako je i Ivan Lovrenović, u tekstu *S Bogom oružje* (Feral, 4. I 2003.) odbacio reisovu osudu zločina, kao nedovoljnu: - *Je li dovoljno reći: to je protiv islama, i time problem asaktirati, a ustvari samo ga izbaciti iz ruku kao žeravicu?(...) Zgodno zvuči: zločin u ime vjere je zločin protiv vjere, ali, ozbiljno govoreći, to nije ništa više od ovještaloga sofizma* (sofizam – lukavo lažan zaključak, op.a.) – piše Lovrenović. Do vraga, šta je reis još mogao učiniti?! Mogao je jedino otići u Kostajnicu i upucati se, u znak solidarnosti sa ubijenim, u znak priznanja svoje odgovornosti za zločin s kojim nema nikakve veze! Dokle ide ta pomama da se u Bošnjaka kolektivizira svaka individualna krivica, a da se u Srba i Hrvata individualizira i danas vitalna kolektivna krivica!

U tekstu *Proključali šovinizam* (Feral, 28. IX 2003.), u kome uistinu valjano secira Ivanićev nacionalizam, Lovrenović ironizira medijski tretman miniranja džamije u Ključu. Za njega je sporan naslov iz *Dnevnog avaza* koji glasi: *Džamija u Ključu je srušena jer je simbol Bosne i Bošnjaka*. – *Ovakvih naslova bilo je mnogo i u mnogim varijacijama* – kaže on. Pa šta? Kako drukčije nasloviti takav događaj? Kao što je općepoznato da Zemlja hoda oko Sunca, tako je općepoznato da su sve džamije u BiH rušene jer su simbol Bosne i Bošnjaka. Lovrenoviću očito smeta što se i ovdje ne može sprovesti uravnilovka, u stilu: u Bosni nisu rušene samo džamije,

već su jednako rušene i crkve i džamije. To je zaključak njegovog teksta, jer veli kako – *male lokalne zajednice, bošnjačko-muslimanske, hrvatske, srpske, imaju problem opstanka izražen na isti način.* To naprosto nije istina! Perspektive opstanka Srba i Hrvata ničim se ne mogu dovesti u vezu sa uzrocima bošnjačkog nestanka, koji se očituju u blokadi Aneksa 7, i u Trebinju, i u Tomislavgradu, u zastrašivanju, u svekolikoj segregaciji, od zdravstvene zaštite, do obrazovanja. Uporedite Jovanov ili Ivanov status u Sarajevu, Tuzli ili Zenici, sa statusom nekog Rasmira ili Munira u Prijedoru ili Livnu, i – sve će vam biti jasno. Iskreni Bosanac bi afirmacijom svog jednakopravnog statusa u Sarajevu, rušio srpske i hrvatske apartheide u Prijedoru ili Čapljini.

Postoje brojni primjeri iz kojih se vidi da Lovrenović zastupa ideju jednake krivice, što je bio i ostao temeljni plaćenički cilj kvlisniškog SDP-a i ideoloških pipaka Kruga 99. Vidi se to i po Lovrenovićevom odnosu prema Alibabiću, njegovom saradniku iz Mahmutćehajićevog Foruma Bosna, velikohrvatskom plaćenom agentu i prvom čovjeku projekta satanizacije Bošnjaka. U tekstu *Zimzelena transverzala (Feral, 2. IX 2002.)* Lovrenović piše o Alibabićevoj smjeni s funkcije direktora FOSS-a. On kritikuje Ešdauna zbog navodne pogodbe sa Izetbegovićem – *koji je od njega tražio Alibabićevu glavu* - te kaže da je Ešdaun imao - *veoma tanko obrazloženje.* Uostalom pobratimstvo velikohrvatskih agenata i plaćenika je odveć općepoznata stvar, pa Lovrenovićev stav o Alibabiću više i nije tako interesantan.

Antiustaški ustašluci

Cijela je halabuka oko Lovrenovića buknila jer se neko usudio da posumnja u Lovrenovićevo političko bosanstvo. Sudeći po horskoj reakciji u i oko Kruga 99, Lovrenovićevo bosanstvo je sveta vertikala društvenih ambicija. Patriotizam, doduše, niko ne smije spomenuti. Kako to bosanstvo izgleda, vidjeli smo maločas u kroljiju ovih nekoliko Lovrenovićevih tekstova. U najkraćem, ako bošnjački narod dobije dangu jednake krivice, ako se agresija pretvori u građanski rat, ako se poravnaju ARBiH, HVO i VRS, onda će biti uništena kičma Bosne, a time i sve pretpostavke za reafirmaciju bosanstva. Lovrenović i oni koji ga podržavaju marljivo rade na projektu ravnjanja krivice, što lobistički i finansijski podržavaju Beograd, Zagreb i međunarodna zajednica, pretvarajući u trajnu realnost genocidnost Vašingtonskog i Dejtonskog sporazuma. Ivan Lovrenović živi od tog projekta, kao kolumnista novina koje se finansiraju iz istog, antibosanskog izvora. Zato je on plaćenik zbratimljenog velikosrpskog i velikohrvatskog projekta.

No, ne treba zaboraviti da je Ivan Lovrenović imao šansu da bude prvi bosanski Hrvat Franje Tuđmana. On je to odbio. O tome je svojedobno govorio u intervjuu *Globusu*. Ne bi se reklo da je njegovo odbijanje proisteklo iz otpora prema ideji tzv. velike Hrvatske, koliko iz otpora prema totalitarnoj, primitivnoj prirodi Tuđmanovog režima. Kao i svaki član obitelji Mladih Muslimana, koji su SDA držali kao svoju čačevinu, tako je i Lovrenović imao porodični background koji mu je širom otvorao vrata neoustaškog tuđmanovskog establišmenta. Lovrenovićev otac je bio, kažu ljudi, visoki dužnosnik u Pavelićevoj NDH. Priča se da je lično Ante Pavelić po njega poslao avion da ga izvuče iz okruženja, pred naletom partizanskih oslobodilaca. Tada mu se gubi svaki trag, a prema nekim glasinama, život je skončao u Latinskoj Americi, kao i brojni ustaški emigranti. Lovrenović je odrastao bez oca, pod stalnom prismotrom Udbe. U njemu se lomio otpor prema pripisanoj mu krivici za očevo ustaštvo, što je dokazivao transparentnom religioznošću, i potreba da nadraste ustašku etiketu. Mrkonjićani se sjećaju kako je mladi Lovrenović, kao srednjoškolac, pa kao zagrebački student, redovno odlazio u crkvu, i mimohodio u onim crkvenim kolonama. S početka 60-tih takvo se vjerništvo smatralo otpadništvom od društvenih pravila. Dok su

ostala djeca slavila Tita i Partiju, išla na radne akcije, uživala u partizanskim filmovima, Lovrenović je ganjao crkvu. U jednom je momentu zaglavio i zatvora, jer se u nekoj novini koju je uređivao, na partizanskoj kapi, potkralo slovo U. Lovrenović ne krije da je bio zatvoren pod optužbom da je ustaša, po članu 119 – djelatnost protiv naroda i države. U intervjuu *Danima* (18. IV 2003.), na pitanje kako je dopao zatvora, on kaže: *Kao ustaša, naravno. (...) Iskustvo u banjalučkom zatvoru, s perspektivom političkog kažnjenika, dublje je i važnije od svih mojih drugih negativnih iskustava.*

Neko će, nakon svega, kazati da ga Udba ne bi zalud zatvorila da nije pronašla makar neki dokaz o njegovom navodnom ustaštvu. Iz perspektive odbijene Tuđmanove ponude, ne bi se reklo da je Lovrenović blizak ideologiji svog oca. Lovrenović je, dakle, imao bolje pozicije od sportskog novinara Stjepana Kljuića, ili jugoslovenskog oficira Ante Jelavića, da bude politički, HDZ-ovski vođa bosanskih Hrvata. On na to nije pristao. I to treba poštovati. Bilo bi pogrešno Lovrenovića dovoditi u vezu sa ustaštvom, sa tuđmanizmom, sa herceg-bosanskim separatizmom. Ali, pogrešno ga je i častiti bosanskim patriotizmom. Bosna je danas tragično puna prevara, lažnih vlasnika multikulture i demokratije, hegemonističkih plaćenika preobučenih u kostime bosanske budućnosti, Bosni je danas prijeko potrebna intelektualna metla, kakvu svojim stvaralačkim bičem nosi i Ivan Lovrenović. Bosanski patriotizam je kuća čija će vrata zauvijek ostati otvorena za Ivana Lovrenovića.

Br. 84, 25. VI 2003.

Pinkiranje Srebrenice

Misao bosanskog čovjeka je stavljena pod kontrolu
i zato će mu 11. juli proteći u ritmu TV Pinka

Da li će 11. juli biti dan tuge i opomene? Da li će na svim našim rtv stanicama, u kafićima, na ulicama, utihnuti *džigara*? Da li će hiljade kafana otkazati svirače, zatvoriti vrata i izvjesiti napis: *Na današnji dan je bio pokolj u Srebrenici*. Da li će djeca u školama imati historijski čas? Da li će žene hodati nenašminkane, kao da su u žalosti? Da li ćemo dan provesti u šutnji i molitvi za Srebrenicu? Da li će se 11. jula život u Sarajevu, Tuzli ili Zenici i po čemu razlikovati od života u Bijeljini ili Foči? Neće! Sudeći po ovome, srebrenička tragedija ne postoji! Srebrenica je tek privatna bol nekakvih ljudi kojima su pobijeni nekakvi sinovi, očevi, braća... Srebrenica ne živi u Bosni, kao što ni Bosna ne živi u Bosni.

Pro win cijalne zzabe

Šta ćemo sad? Imamo konkretne slike koje svjedoče da su moral i etika našeg društva survani do razvrata. Prošlo je jedva osam godina od vremena kad smo kolektivno vjerovali da nikada nećemo zaboraviti bol. Danas smo na drugoj strani svijeta. Naši građani, u kritičnoj masi, ne osjećaju, ne pamte, dane suosjećanja i prkosa. Bliži nam je Drugi svjetski rat nego 1992. godina. Bliži su nam SDP-ovi partizani, nego heroji odbrane Sarajeva, Bihaća, Goražda. Bliža nam je safunska patnja neke ženturače iz španske serije, nego istinska, svakodnevna bol ma koje šehidske majke. Divlji kapitalizam je naše duše rastopio u provincijalne, smrdljive žabokrečine. Preziremo šehidske porodice, invalide, prognanike. Preziremo svoju nesreću, koja sa prezirom ne nestaje, već se usložnjava. Prezir dokazujemo utapanjem u folkersku srbijanštinu, u oponašanje kičerajskog života. Pričamo viceve o ženama šehida. Prostitutke oko prognaničkih naselja zovemo kurvama, a ne žrtvama, prije svega, našeg nemara. Činimo svakakva zla u tom bezuspješnom pokušaju da pobjegnemo od sebe. Šta nam se dogodilo? Koji je to vrug opsjeo naše duše pa da se izobličimo u nakaze?

Glawa ye sprawa

Orvelova vizija o kontroli misli još uvijek se u književnoj teoriji, i općenito u kulturologiji, tumači kao fantastika. Čak i u vrijeme Staljinove Rusije, koja je stvarnosni motiv Orvelove 1984, vizija o kontroli misli se nije mogla tek tako izmjestiti iz okvira realiteta. Danas je kontrola misli stvarnost globalizirane civilizacije. Mas-mediji oblikuju misao, afinitete, minute mržnje i ljubavi. Sloboda ljudskog uma je porobljena voljom većine, koju oblikuje interesna skupuna manjine, u čijem vlasništvu su mas-mediji. Pojedinaac je nemoćan.

Ovo smo naveli kako bismo uputili na uzroke aktuelnog bosanskog razvrata u najširim narodnim slojevima. Razvrat nije nastao sam od sebe, već je posljednjih godina brižljivo odgajan u medijskim inkubatorima. Misao bosanskog čovjeka je

strateški stavljena pod kontrolu, rastočena i stočena ka traženom političkom cilju. Gospodar medija je kormilar cilja. Taj cilj nije reafirmacija antifašističke i multietničke BiH, već dalja dejtonska razgradnja BiH, do konačnog rješenja, do podjele BiH na srpsku i hrvatsku provinciju. Glavna smetnja ovom projektu je politički obavezujuća uspomena na genocidne agresije. Bošnjaci, kao jedine žrtve tih agresija, osnovni su predmet interesovanja. Jer, ako se Bošnjaci udalje od uspomene na svoje stradalištvo, ako nezainteresirano prihvate projekat *istine i pomirenja*, tj. jednake krivice, tada će biti otvorena vrata za preimenovanje agresije u građanski rat, čime će iščeznuti jedina mogućnost za ukidanje rezultata agresije i genocida. Opstanak tih rezultata ne samo da štiti 76 odsto osvojenih s-h teritorija, već i otvara prostor za ekonomsko poklapanje teritorija sa bošnjačkom većinom, čime će Bošnjaci izgubiti i posljednje konkretne oblike suvereniteta.

Medijski sistem u BiH ima sve karakteristike ideološke kontrole misli, kakva je trajala u komunističkim režimima, o kojima je pisao Orvel. Centralna regulatorna agencija ima ulogu partijskog sekretarijata za medije, dok su OHR, OSCE i Američka ambasada ovovremeni centralni komiteti naših sudbina. Sve drugo su marionete koje na površini mogu opstati tek ako su im glave dovoljno gipke da se njišu u smijerovima vjetra. Tako je i sa medijima koji se programski moraju povinovati zakonskim i finansijskim pravilima, ako žele opstati. Preuzimanje *TV Liberty*, *Glasa Amerike* ili *Slobodne Evrope* je stvar direktive. Um bosanskog čovjeka se oblikuje iz centra u Karadžorđevu.

The ciggany and the maggarchy

Bosansko bježanje od uspomene na genocid odrađeno je na suptilnijim razinama kontrole misli. Ni jedna tv ne smije praviti priloge o agresiji i genocidu. Preporučljivo je da se emitira što više srbijanskih komedija, folk pjesama, španskih serija, raznih razbibriga. Naš čovjek dobija upakovanu sliku političkog i moralnog blagostanja, kao da ovdje nije pobijeno 200.000 ljudi, i kao da ubice nisu nagrađene u Dejtonu. Kad se sve to garnira sa lažima o kriminogenosti svakog Bošnjaka koji je promolio glavu iznad prosječnosti, naš čovjek dobija raketno punjenje da bježi od svega što podsjeća na Bosnu. Kad pobjegne, sačeka ga jedan savršen srboslavistički svijet u kome se Miodrag Petrović Čkalja kleberi k'o magarac, kao da se ništa nije dogodilo. I naš se čovjek zajmi kleberiti, jer mu je namijenjena uloga magarca.

Sve ovo ne bi moralo izgledati ovako da u Bošnjaka postoji makar jedna institucija koja bi se suprotstavila strateškom zatiranju pamćenja. Pošto se bošnjački narod tek u nijansama, po besciljnosti, razlikuje od ciganskih čergi, ne treba da nas čudi što će 11. jula bošnjačka srca treperiti u ritmu TV Pinka.

Br. 85, 9. VII 2003.

Dupljaci bosanstva

Ignoriranje referendumske volje
64,14 odsto bh. građana je
ignoriranje državnosti Bosne i Hercegovine

Taman kad insan pomisli da smo svi razumjeli efekte Tužbe BiH protiv SRJ, kao jedinog načina da se dođe do samoodrživog uređenja BiH, pojave se nekakvi mađraci da obznane dunjaluku kako ima i drugih puteva do bosanskog berićeta. U Srbiji su izišle desetine tekstova iz kojih se vidi da Beograd razumije efekte Tužbe, koja bi vodila povratku BiH u referendumsko uređenje iz 1992. godine. Eto, kod nas postoje horde intelektualaca koje navodno ne razumiju efekte Tužbe, pa prave smutnju, poturajući raznorazne inicijative za preuređenje BiH. Suština svih ovih inicijativa je skretanje pažnje sa Tužbe, vabljenje naroda da povjeruje kako ima i drugih, lakših puteva da se ostvari željeni cilj. Nakon što je Krug 99 bankrotirao sa velikosrpskom idejom o tzv. trećoj republici, pojavili su se jurišnici iz Akademije nauka i umjetnosti koji zagovaraju nekakvu Federalnu Republiku Bosnu i Hercegovinu.

Yewrey Nicky na chellu collone

Sedmorica uglednika, koje krasi dežurni avionski lik jedinog javnog jevreja Jakoba Fincija (na njega jedino liči sprženi Niki Lauda), zakupili su od svojih penzija oglasni prostor u novinama i objavili Deklaraciju smutnje. Oni objašnjavaju pogubnost dejtonskog uređenja, te predlažu ustavne promjene u pravcu FRBiH. Sebe predstavljaju kao *Grupu za pripremu Deklaracije i okruglog stola o nužnosti izmjena Ustava BiH*. Nelogično je kako se to može prvo objaviti Deklaracija, kao konačan sud, a tek onda planirati okrugli sto koji bi trebao donijeti takvu Deklaraciju. Kakva je svrha okruglog stola, ako je već Grupa donijela Deklaraciju? Ovaj dokument bi mogao biti stavljen na javnu raspravu, ali ne kao Deklaracija, već kao prijedlog deklaracije. Indikativno je kad grupa pismenih ljudi pravi ovakve previde. Slučajno?

Briljantan je prvi dio njihovog teksta, koji nosi naslov *Razlozi za izmjene Ustava Bosne i Hercegovine*. To je jedna od dosad najkonciznijih, najtačnijih analiza pogubnog dejtonskog razređenja BiH. Majstorskim stilom Grupa je uspjela sažeti glavne znakove poratnog razaranja BiH. Oni se čak spuštaju do tako suptilnih analiza socijalnih nastranosti, uzrokovanih dejtonskim haosom, da se u ovom sažetom tekstu bave čak i - *porastom nemotivisanih nesreća i ubistava*. Oni govore o - *imploziji beznađa*, što je sitnagma koju vrijedi pamtititi kao tačnu odrednicu dejtonskog smetljišta.

Riječ je o izvanrednom tekstu koji tačno detektira posljedice, ali koji gubi na vjerodostojnosti kad se njegovi autori zagube u šumu uzroka, jer ih ne žele imenovati, već i sve pokušavaju strpati u dejtonski sepet. Primjerice, oni govore o obnavljanju napada na povratnike, i tu pojavu sa imenom i prezimenom oni čine

bezimenom, dejtonskom, što je netačno, jer se zna koji se povratnici i gdje napadaju. Napose, postoji crna statistika. Dovoljno je prelistati novine.

Road on the rezervnyy tochack

Jedna od dvije glavne falinke Deklaracije je taj odveć kičerajski, bjednički pokušaj da se krivica bratski raspodjeli, da se od četništva i ustaštva odvađi i nakalemi Bosancima, ne bi li se dragi Srbi i Hrvati odobrovoljili da podrže išta manje od svog separatizma. Siledžijstvo projekta jednake krivice direktno je u službi podstrekavanja s&h separatizama. Samo bi gola istina mogla dokinuti dejtonsku logiku Karađorđeva. A šta je istina? Pa to da je Dejtonski sporazum omča na vratu Bosne i Bošnjaka, ali ne i Srba i Hrvata, koji već žive svoje rezervne varijante. No, autori Deklaracije ne žele nikakve *nacionalne podjele*, iako se istina o uzrocima dejtonskog zla ne može priopćiti bez analize bitnih razlika između dejtonskih perspektiva Bošnjaka, s jedne, i Srba i Hrvata, s druge strane. Za Srbe i Hrvate je Dejton put za ostvarenje hegemonističkih projekata, a za Bošnjake bespuće u kome nestaje njihova jedina domovina. Iluzorno je očekivati da bi s&h marionete Beograda i Zagreba mogle prihvatiti demontiranje ustavnog mehanizma koji ih vodi ka konačnoj podjeli BiH po dogovoru iz Karađorđeva. Oni, kao i Baski u Španiji, mogu razumjeti samo jezik ustavne sile, kao što danas razumiju jezik ustavne, dejtonske anarhije. Dakle, da bi Srbi i Hrvati živjeli u samoodrživoj BiH, bitno je doći do Ustava koji će ih na to obavezivati. Postoji samo jedan racionalan put do takvog Ustava. To je Tužba BiH protiv SRJ, čija bi realizacija dovela do ukidanja rezultata agresije i genocida, odnosno, do povratka Republike Bosne i Hercegovine.

To je ta druga falinka u konceptu autora ove Deklaracije. Oni uopće, ni jednog trena, ne pominju Tužbu kao put do BiH kakvu zagovaraju. Oni lažno vjeruju da će među političkim predstavnicima bh. Srba i hb. Hrvata pronaći partnere za svoju nadgradnju Dejtona. Ne, neće ih pronaći! Nemoguće je u Republici Srpskoj pronaći i jednog Srbina koji će se javno založiti za ukidanje genocidnog entiteta! Kako onda ovi pametni ljudi mogu zagovarati nešto što je bjelodano nerealno?! Zašto, ako im je već stalo do samoodržive BiH, ne ukažu na jedan jedini put do ustavnog uređenja koje bi bilo po mjeri svih bh. naroda i građana? Zašto su u svojoj Deklaraciji potpuno ignorirali Referendum za suverenu BiH i volju 64,14 odsto bh. građana koji su se decidno izjasnili u kakvoj BiH žele živjeti. Sve što nastaje mimo ove referendumske volje je nasilje nad demokratskim pravima i slobodama bh. građana. Ignoriranje referendumske volje je ignoriranje državnosti Bosne i Hercegovine. Autori Deklaracije su dupljaci bosanstva. Pročitani. Provaljeni. Razvaljeni. Idemo dalje...

Br. 86, 23. VII 2003.

Svečanost ubistva

Američko ubistvo Sadamovih sinova ravno je zločinima kakve su činili Sadam Husein i njegovi sinovi

Američke trupe iz sastava SFOR jučer su u akciji na planini Ozren ubile Radovana Karadžića i njegovog sina Sašu... Američki predsjednik Buš je pozdravio ova ubistva, a britanski premijer Toni Bler je izjavio da je to dobra vijest i veliki dan za novu Bosnu. U Banjoj Luci su bosanski Srbi pucali iz vatrenog oružja, u znak radosti... U ovoj vijesti iz nesvijesti sve se podudara za američkom viješću o ubistvu sinova Sadama Huseina, Udaja i Kusaja. Iako je Karadžić za zapadnjačke vrijednosti veća opasnost nego Sadamovi sinovi, neće se dogoditi da ga Amerikanci upucaju. A kada bi se i dogodilo, sva bi se Evropa digla da osudi tu divljačku ignoranciju pravnih imperativa. Sadamove sinove Amerikanci su smaknuli kao pse, ali niko u tome nije vidio barbariziranje civilizacije, već se ubistvo pozdravljalo kao da je riječ o osvajanju zlatne medalje na Olimpijadi. U savremenoj povijesti nije zabilježeno da lideri najmoćnijih zemalja pozdravljaju ma kakva ubistva. Civilizacija je prekoračila prag pameti.

Debill was ybio two idiot's

Nije čovjekovo da kroji sudbinske obrasce. To čini Bog. Kada bismo pretpostavili kakav bi sudbinski bumerang bio adekvat za zločine koje su počinili Sadam Husein i njegovi sinovi, onda je to upravo ovakav raspelt događaja. Irački diktator je stotine hiljada roditelja ostavio bez njihovih sinova. Onako, hladnokrvno, kako su to počinili i Amerikanci njemu. Eto, sad ima priliku da dotakne bol koju je sijao Irakom.

Kompletni idioti, Udaj i Kusaj, sijali su zlo i strah. Nikada se nisu našli u poziciji u kojoj su bile njihove žrtve. Eto, posljednje sate svojih životinjskih života proveli su u ambijentu kakav su gradili godinama. Bili su obične zvjerke čija smrt treba nekim novim *udajima i kusajima*. Vjerovatno su ih oblijevali samrtnički znojevi dok su postajali svjesni da Amerikancima ne trebaju živi, već mrtvi.

Nema ničeg spornog u ovakvom raspletu priče. Sporna je jedino debilska drskost američkog Predsjednika da na sebe preuzme ingerencije Boga, i da presuđuje izvan ovozemaljskih zakona. Isto su činili i svi svjetski diktatori, od Staljina do Sadama.

Posve je jasno da Amerikanci nisu morali ubiti dvojicu Sadamovih ubica, a pride i Sadamovog maloljetnog unuka. Kuća u Mosulu mogla se držati pod opsadom sve dok se braća ne predaju. Amerikanci su pogazili pravo na suđenje, i sami presudili, smrtnom kaznom. Da je riječ o strateškoj namjeri, svjedoči i nekrofilski tv spektakl, neviden u povijesti, koji se dogodio u improviziranoj mrtvačnici na bagdadskom aerodromu, kada su slikana unakažena tijela Udaja i Kusaja. Satelitske tv su opsjele planetu ovom morbidnošću. O ubistvu s predumišljajem svjedoči i cinični poziv Sadamu Huseinu da dođe i preuzme tijela svojih sinova. Ratni zločin,

u razvratnoj maštovitosti, tako je po prvi put u povijesti ustoličen kao vrlina moćnijeg dijela civilizacije. Nije sporno kad zločinci imaju zločinačku maštu, ali je strahobno kad silom proklamirani pravednici preuzimaju i nadgrađuju zločinačke obrasce mentalnog razvrata.

Wessella swesca rattnix zlochinna

O Americi Buša Jr. uglavnom je sve poznato. Mi smo vjerovatno jedini evropski mediji koji je sedam dana nakon 11. septembra objavio tekst o rađanju američkog fašizma. Američka imperija je pregazila granicu podnošljivog i njeno dalje postojanje u ovakvom obliku narušava prirodne ravnoteže u Svijetu. Zlo je danas dominantno, i zarazno. Iako moralni principi u toj fašističkoj stvarnosti ne mogu ništa promijeniti, bitno ih je sačuvati, njegovati, opetovati, jer od tih tračaka neokaljanje svijesti ovisi budućnost civilizacije.

Upravo zbog toga želimo upozoriti da naše društvo, putem globaliziranih medija, postaje žrtva Bušove razvratne Amerike. Bez imalo kritičke svijesti naši su mediji uglavnom preuzeli američku veselu sliku ratnog zločina nad Sadamovim sinovima. Našoj je javnosti servirano da je posve normalno kad Amerikanci bez suda presude da ubiju i da ubijene uslikaju, nekakve, ma koje, ljude. Niko nema pravo ubijati ljude, pa makar ti ljudi bili i ubice, jer se tako izjednačavaju različiti polovi, a Dobro ostaje usamljeno.

Bilo bi sjajno da je Amerika nakon 11. septembra postala moralni svjetionik borbe protiv svakovrsnog terorizma, a prije svega onog cionističkog. Na žalost, Amerika nije izdržala izazov i danas se pred budućnošću civilizacije bratimi sa sotonama. Ta tiranija mora imati svoj kraj, iako se on još uvijek ne nazire.

Yal ye wedrro yal obllachno

Mi u Bosni možemo gledat oklen je vedro. Kako puhne, tako će nam bit'. Možda bismo tek mogli izvući kakvu korist iz mogućnosti da američko siledžijstvo osjeti potrebu da pravdom u Bosni sebi povrati makar sjenku kredibiliteta. Hapšenje Karadžića i Mladića, ili sazivanje novog Dejtona i ukidanje genocidnog entiteta, ili zabrana mononacionalnih stranka, i sl. – mogli bi biti planetarni potezi za reafirmaciju posrnule Amerike. No, to tako izgleda iz naše perspektive. Biće da smo na mapi svijeta toliko sitni, i nebitni, da takvo snoviđenje ne dolazi u obzir.

Bosni, kao i svakom insanu, nije dato da se priviše prtlja u svoje ishodište. To iskušenje jedino vrijedi ispuniti nastojanjem da se u životnom prostoru posije što više dobrote. Činiti dobro znači imati svijest o zlu. Zbog toga smo kazali da je američko ubistvo Sadamovih sinova i Sadamovog unuka ravno zločinima kakve su činili Sadam Husein i njegovi sinovi. Pravednik ne postoji.

Br. 87, 5. VIII 2003.

Partizani u četnicima

Bosanskohercegovački partizani danas su toliko podijeljeni da bi bili u stanju uperiti puške jedni u druge. Doduše, prethodno bi se možda obraćunali sa zajedničkim neprijateljem – *fašistima* iz Sarajeva.

Šezdeset godina nakon legendarne Bitke na Sutjesci partizanski pokret u BiH se definitivno raspao. Preživjeli partizani sa teritorije Republike Srpske su otišli u četnike, dok su se partizani sa teritorije Federacije BiH proglasili ideološkom filijalom SDP-a i Zlatka Lagumdžije, čime su na sebe preuzeli teret izdaje patriotskih i antifašističkih principa. Partizani iz RS su na Mrakovici obilježavali 61. godišnjicu bitke na Kozari, dok su partizani iz Federacije istog dana obilježavali 60. godišnjicu Bitke na Sutjesci. Ma Mrakovici se intonirala himna *Bože pravde*, uz slike ratnih zločinaca Radovana Karadžića i Ratka Mladića, dok se na Sutjesci nije intoniralo ništa, izuzev što se uzvikivalo *Živio drug Tito!*

Sarajevski partizani su na Sutjesci našli stotine zamjerki bh. stvarnosti, ali nisu našli ni jednu koja bi se ticala tog definitivnog raspada SUBNOR-a, čiji je srpski dio svijetla obraza poistovijetio četništvo i antifašizam. Sarajevski partizani su na Sutjesci imali vremena da za mikrofonom prozivaju *fašističke medije u Sarajevu*, misleći na one medije koji imaju kritički stav prema SDP-ovoj satanizaciji Bošnjaka, ali nisu našli vremena da pometu ispred svojih vrata, pred kojima su se nataložile hrpe dvoličnjačkog i antipartizanskog smeća.

Retardirana demokratska svijest

Mnogi su autori sa sociološkog i psihoanalitičkog stanovišta izučavali fenomen izobličenja jugoslovenske zajednice, čiji su se ljudi za samo nekoliko godina od plemenite, u religiji utemeljene ideje bratstva i jedinstva, izobličili u tvrdokorne separatiste i nacionaliste. Uistinu, čudnovato djeluje ta vampirizacija pitomih, blagih, gostoljubivih i tolerantnih jugoslovenskih naroda, koji su u posljednjoj deceniji postali suprotnost plemenitosti kojom su se ponosili. Upućuje li to na pretpostavku da su i Južni Slaveni, kao i svi, tek nesvjesna masa koja se prema potrebama, i pod medijskim uticajima, može oblikovati kako se kome hoće? Dok je Južnim Slavenima vladala čelična šaka policijske države, SKJ, UDBE, KOS-a, JNA, dok niko nije smio pisnuti mimo propisanih pravila, živjela je ideja tolerancije i jugoslovenskog bratstva. Kad se ta čelična šaka preoblikovala u nacionalistički sistem vrijednosti, tada su ti isti ljudi postali ono što se od njih tražilo.

U tom pogledu znakovit je film *Underground* Emira Kusturice koji se bavi posljedicama retardirane demokratske svijesti, koja je godinama dresirana *kao da će sutra biti rat*, te nije bila u moći da prepozna u kakav je to bratoubilački rat uvučena. Otud o transformaciji Južnih Slavena vrijedi govoriti s pozicija njihove višedecenijske demokratske retardiranosti, njihovog zakržljalog demokratskog

duha, koji je i u vrijeme SFRJ, i poslije, bio manipulativni objekat, a ne kreativni subjekat svoje sudbine.

Možda je bilo iluzorno očekivati da će preživjeti partizani, ujedinjeni u SUBNOR-u, zadržati revolucionarnu svježinu antifašističke ideje, i da će kroz sve ove tragične godine upravo oni biti vulkan opomene i upozorenja. Do raspada SFRJ oni su imali koherentan ideološki svijet u kome se tačno znalo s koje strane može doći neprijatelj, i na kojim će granicama biti linija fronta. Raspad SFRJ je od njih napravio ribe na suhom, koje su u preostaloj svijesti zadržale tek jednu, pokazalo se tragičnu osobinu – da služe režimu. SUBNOR-ovci su decenijama dresirani kao apartčici, kao slijepi ideološki sljedbenici Tita i Partije, ili nekog novog *Tita i Partije*, i otud oni i nisu mogli razlučiti antifašistički kontinuitet od novih oblika etnonacionalnih fašizama. U Srbiji, Crnoj Gori i u Republici Srpskoj ova je pojava imala najdrastičnije manifestacije.

Titova četnička greška

Opće je poznato da su pred raspad SFRJ partizani podržali generale koji su JNA transformirali u svesrpsku vojsku, te da nisu reagirali na izrežirani poraz JNA u Sloveniji, nakon čega se JNA povukla na zamišljene granice tzv. *velike Srbije*. Iz tog perioda aktuelno je osnivanje tzv. *generalske stranke* koja je sebe nazivala SK – Pokret za Jugoslaviju. SUBNOR je još tada bio uvučen u velikosrpski projekat koji je zbog moralne nakaradnosti šminkao – jugoslovenstvom.

Sve ratne godine, u kojima su velikosrpske armade razarale Hrvatsku i BiH, svesrpski su partizani predstavljali moralnu podršku četništvu, pokušavajući da ovu nacističku ideju peru antifašističkom čašću Titovih partizana.

Jedna od najvećih Titovih grešaka, koja je svojevremeno bila stvar pragme, pokazala je vampirski karakter; Tito je 1944. i 1945. u partizanske redove primio hiljade i hiljade Dražinih četnika, koji su, opet iz pragme, osjetivši poraz četništva, tobože prihvatili antifašizam. Neki od njih su poslije postali generali, savezni funkcioneri, čelnici UDBe. Tito je time kupio mir u kući, vuku je promijenio dlaku, ali ne i ćud. Mir je, pokazalo se, trajao dok kuća nije zijanila gospodara.

Samo tako je moguće objasniti apsolutnu podršku svesrpskih partizana Slobodanu Miloševiću, s kojim su obilježavali sve antifašističke praznike, dok je taj isti režim po Bosni i Hrvatskoj ispoljavao monstruozne oblike genocidnog fašizma.

Svesrpski partizani tada nisu mnogo pričali. Jednostavno, bili su tu kao ikebana. Možda je neko pomislio da je po srijedi greška, da će se osvijestiti, vratiti korijenima, suprotstaviti genocidnom režimu. Naprotiv! Oni su danas progovorili. Jezikom fašizma. Himnom *Bože pravde*. Kokardama i šajkačama. Trobojkama sa četiri s. Slikama ratnih zločinaca kojima je bila ukrašena manifestacija na Mrakovici.

Partizani protiv partizana

SUBNOR je bio posljednja nada da će na prostoru bivše države opstati makar jedan autoritet koji će imati konsenzus oko tzv. *jugoslovenskih ratova*. Antifašistička ideja je jasna i njenom logikom je lako uočiti ko je šta počinio u posljednjih desetak godina. Da je SUBNOR bio to što nije bio, a što je po iskustvenoj i moralnoj dimenziji morao biti, u zemljama bivše Jugoslavije dosad bismo imali makar jedan svejugoslovenski konsenzus oko tragičnih događaja. U tom slučaju, SUBNOR bi imao dimenziju svjetionika, katalizatora regionalnih integracija. Ovako, SUBNOR je, na svim stranama, postao tek filijala različitih opcija, od kojih se ona svesrpska najdrastičnije udaljila od ideje antifašizma.

Na Mrakovici su predstavnici SUBNOR-a Republike Srpske - *pozvali borce otadžbinskog rata da se ne odvajaju od prošlosti, da se ne odriču svetih likova i*

imena. Budući da su skup na Mrakovici *krasile* Karadžićeve i Mladićeve slike, biće da su to ti *sveti likovi i imena*. Teza o *otadžbinskom ratu* dovoljno govori sama za sebe.

Jure Galić, predsjednik Glavnog odbora SUBNOAR-a BiH, na Tjentištu je izustio da – *još nisu uhvaćeni najveći ratni zločinci, odgovorni za genocid u Srebrenici, za mučenja i ubijanja u logorima*. Kako stvari stoje, bivši partizani bi u varijanti pretpostavke mogli okrenuti cijevi jedni na druge, jer su jedni za čuvanje *svetih likova i imena*, a drugi za njihovo hapšenje. No, Galićevo pominjanje Srebrenice ne treba da zavara, niti da stvori utisak tobožnje patriotske određenosti sarajevskih partizana. Oni su s jasnom namjerom iskoristili skup na Tjentištu da istaknu fašizam u glavnom bh. gradu, navodeći *fašističke medije u Sarajevu* kao glavnog neprijatelja antifašističke ideje. Da su imali hrabrosti i antifašističkog morala, sarajevski bi se partizani prije svega obračunali sa četnicima u svojim redovima. No, oni su se odveć, mnogo puta, deklarirali kao filijala SDP-a, što znači i svih onih medija i organizacija koje nekritički, sljepački, poltronski, podržavaju izdaju socijaldemokratske ideje od strane tajknuskih lobija Zlatka Lagumdžije, Selima Bešlagića i drugih SDP-ovih profitera.

Na žalost, jedna za BiH egzistencijalno bitna ideja, kakva je ideja antifašizma, a čiji je zvanični baštinik SUBNOR, eto, skončava kao što je skončalo sve što smo smatrali besmrtnim. To je samo znak da ideju antifašizma moraju baštiniti i afirmirati organizacije i pojedinci koje nije pregazilo vrijeme.

Br. 87, 5. VIII 2003.

Život žabokrečine

Bilo bi sevap maršnuti SDA,
onako kako je maršnuta SDP-Alijansa.
Ali, koga dovesti?
Svi preostali su isti, glupavi i potkupljeni.

Brate lijepi, bilo bi pošteno da se Bošnjaci konačno upišu u gurbete i da prestanu izigravati politički narod! Imali bi kulturu, vjeru, legende i mitove, jedino, ne bi imali vlasti, ali to bi sve nas rasteretilo sikirancije. Šta će Bošnjacima vlast kad ne znaju šta će s vlasti!? Možda bi nas pustili na miru i ovi razni antiteroristi, možda bi nam se smilovali razni Srbi i Hrvati, pa nam udjelili šansu da živimo k'o poštena čerga, što u političkom smislu sve više postajemo.

Dozlogrdio je taj ciganluk bošnjačke politike! Dok nam uzimaju zemlju, ekonomiju, ravnopravnost, dok nam preoblikuju svijest, reis Cerić se penje na Igman da potvrdi kako je Armija RBiH bila islamska vojska, a ne oružana sila svih Bosanaca i Hercegovaca. Na stranu njegova ambicija da se prikazuje i gdje ne treba, ali postoji li konačno politički server u Bošnjaka koji će kazati – *Helou, reis-efendija, biće bolje da se ne penješ na Igman, jer ovdje ne slavimo džamijsku, već multietničku Armiju, a takva nam je potrebna kako bismo se razlikovali od s&h nacionalista koji su parčali Bosnu!* Ne, u Bošnjaka mozak nema strateški kapacitet! Reis je zato na planini bio glavni.

Suchurr Minderland

Od prvog listopada dvorište općinske zgrade u Širokom Brijegu (BiH) će krasiti najveći ikad napravljeni spomenik pokojnog predsjednika Hrvatske Franje Tuđmana. U susjednoj Hrvatskoj dosad su podignuta tek dva Tuđmanova spomenika, i to u totalnim ustaškim zabitima, u Škabrnji i Privlaci. U BiH će, eto, biti podignut najhrvatskiji, visok preko tri metra. U povodu otkrivanja spomenika, vlasti će u Širokom Brijegu 1. listopada prirediti feštu na kojoj se očekuje oko 50 tisuća katolika. Okupit će se oko karikature i drkati po šahovnicama.

Vladajuća SDA ne smatra da je instaliranje mrtvaca iz susjedne države u našoj državi nešto zbog čega bi se trebalo sikirati. Davno je mudri Alija razabro da i Srbi i Hrvati imaju ljudska prava, pa se moraju samozadovoljavati četništvo i ustaštvom; pozitivni rezultat te krvave onanije je sabiranje Bošnjaka u geto minderlanda, gdje je sve suchurr. Otud SDA ne kani pobuniti se zbog ove manifestacije hrvatske hegemonije, jer bi se hb. Hrvati mogli naći uvrijeđeni. Da su Katalonci ili Sjeverni Irci pametni, u Španiji ili Britaniji bi doveli SDA na vlast, i odmah bi im bili uvaženi secesionistički planovi. Jerbo, narodna je to volja.

Ne treba misliti da bi i ma koja druga bošnjačka vlast bila kritički raspoložena prema s-h separatizmima. Eto, u vrijeme SDP-Alijanse je u Čapljini otvoren most sa imenom onog hrvatskog špiciguza, pa su se vrlo socijaldemokrati ponašali kao da je najnormalnije da se mostu nadjeva ime predsjednika susjedne države. Ako

je baš to toliko normalno, bilo bi dobro da SDA sad pokrene inicijativu da se u Beogradu ili Zagrebu podigne spomenik Aliji Izetbegoviću. Dakako, Srbijanci i Croati bi takvu inicijativu natakari na neku stvar.

Schachire, clofay womenzy tepixe!

U Travniku je nekakav profesor povijesti, Hrvat, objavio knjigu o ratu, i na tumbe izokrenuo činjenice, pa je ispalo da je ARBiH izvršila genocid nad golorukim Hrvatima. Na promociju je došao lokalni bošnjački establišment, da iskaže srdačnu podršku multikulturi. Čuli su laži, i otišli. Niko do danas nije odreagirao na ovaj fasifikat, koji će sutra materijalizirati gnomu – *što je zapisano ostaje*.

Dr Čarls Reginald Šrader, američki vojni povjesničar, objavio je studiju pod naslovom *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, gdje tvrdi da je – *nelogično da se Hrvati Lašvanske doline optužuju za agresiju na muslimane i za etničko čišćenje, jer je općepoznato da su oni ti koji su živjeli u okruženju*. Na pitanje o suradnji hrvatskih postrojbi sa srpskim formacijama u borbi protiv zajedničkog neprijatelja, ovaj k'o fol ozbiljni naučnik kaže: *Time se nisam ozbiljnije bavio*. Sutra niko neće znati da se on ozbiljnije bavio samo falsificiranjem, kako bi ustanovio da su - *Bošnjaci agresori u srednjoj Bosni*. I ovaj fasikikat postaje relevantno svjetsko svjedočanstvo kojim se peglaju brojni ustaški zločini nad bošnjačkim civilima. Za to vrijeme, *Šaćir Filandra i grupa najuglednijih Bošnjaka*, bezbeli begova, raspravljaju pitanja nacije. Bolje im je da ženama isklofaju tepihe nego što đabe prde u šišu.

Nurra Vincca pochesto izzruddy

Ovo je maslo nekog ko Bosni ne želi dobro – rekao je Stupajlija Vlado Ivanović, pod čiju je limuzinu NLO poturio eksploziv. Njegova komšinica Nura je javno prosvjedovala: – *Kako je Vlado mogao reći da je ovo napad na njega kao Hrvata, kad je on iz mješanog braka?* Nurin se glas nije čuo do Zagreba, gdje je su svi mediji razbubali da se Hrvati bombama tjeraju na iseljavanje. Kad bomba pukne pred bošnjačkom kućom, zagrebački mediji ne napišu ništa. Hrvati su, ipak, ravnopravniji. Zna to SDA-ov kadar u HDZ-u Niko Lozančić.

SDA ne zna ništa. Da im nije Seade Palavrić, moglo bi se reći da ne postoje. Zabavili se ugurzusi oko blagodeta vlasti, a ne vide da tonu zajedno sa bošnjačkim brodom. Bilo bi sevap maršnuti ih, onako kako je maršnuta SDP-Alijansa. Ali, koga dovesti? Svi preostali su isti, glupavi i potkupljeni. Od dvije gubave gume, ova je za nijansu bolja.

Bošnjacima je hitno potrebna alternativa. Majka mu stara, pa valjda se rodio kakav izuzetak u bošnjačkoj močvari, kakva žaba što zna govoriti!

Br. 88, 19. VIII 2003.

Kako Srebrenicu učiniti besmrtnom

Dobrodošli predsjedniče Klinton

Ako se ostvari histerična i nepametna preporuka Ibranovih *Majki Srebrenice* da se bivšem američkom predsjedniku Bilu Klintonu otkáže gostoprimstvo u Srebrenici, onda ćemo Memorijalni centar otvarati sami sebi, a ne čovječanstvu

Nigdje na planeti nije pobijeno toliko ljudi kao u Bosni, a da te smrti nisu dobile institucionaliziran komemorativni karakter! U Bosni je pobijeno preko 200.000 ljudi, što za 1350 dana agresije iziđe po 150 žrtava dnevno. Među žrtvama je bilo 16.000 djece. Ranjeno je 480.000 civila, što je dnevno bivalo oko 330. Prognano je 2.500.000 ljudi, što je dnevno oko 2000 obeskućenih. Pišu li ove činjenice i na jednom bosanskom zidu pamćenja i plača? Ne pišu. A zašto ne pišu? Zato što imamo vlast koja na zaboravu genocida gradi svoju političku podobnost!

Strategija zaborava

Dejtonski sporazum je sa svojim pacifističkim duhom u BiH instalirao i svojevrsnu ideologiju zaborava, kao navodni uvjet za mir u Bosni. Ideologija zaborava ne pogađa sve narode podjednako, jer nisu svi isto stradali. Znano je ko je kako i zašto stradavao. Bošnjacki narod je bio žrtva strateški programiranog genocida. No, evropski zvaničnici koji posljednjih godina kroje političku sliku u BiH nemaju namjeru ni za pedalj popustiti u svome uvjerenju da imperativ *istine i pomirenja* treba da bude zasnovan na zaboravu. Otud se ni jedna dosadašnja vlast na 24 odsto bh. teritorije gdje su Bošnjaci većina, nije usudila da otpočne projekat kojim bi se institucionalizirala uspomena na žrtve agresije. Ono što je upamćeno, u vidu spomen-obilježja, nekroloških knjiga i sl., učinjeno je uglavnom u prve dvije-tri godine poslije rata, i to po općinskim resorima, po sistemu: neka svako pameti za se, tako da ova komemorativna obilježja nemaju jedinstven, programski karakter. Pod uticajem svih dejtonskih vlasti u svim marionetskim mandatima, odumirali su proplamsaji kreativnog promišljanja ideja za unapređenje uspomene na žrtve agresije.

Jedina svijetla međunarodna instanca u BiH, u pogledu podrške instituciji pamćenja, jeste Američka ambasada koja je od početka pružala podršku osnivanju Memorijalnog centra u Potočarima. Američki ambasador Kliford Bond je više puta potvrdio podršku ovom projektu. Pamćenju genocida u Srebrenici jednako je pomagao i bivši ambasador Tomas Miler, koji je u više navrata obišao mjesto najvećeg masovnog zločina nakon Drugog svjetskog rata. Nema ničeg logičnijeg od davanja počasti bivšem američkom predsjedniku Bilu Klintonu, zaslužnom za uspostavu mira u BiH, da otvori Memorijalni centar u Potočarima. Protivljenje Udruženja *Majke Srebrenice*, kojim rukovodi Ibran Mustafić, ideji da Klinton otvori Memorijalni centar, nepotrebno je i štetno vrijeđanje jednog od rijetkih, iskrenih i dokazanih prijatelja naše zemlje. Trenutno na Svijetu ne postoji reprezentativnija figura od Klintona koja bi mogla privući svjetsku medijsku pažnju i čovječanstvo

podsjetiti na Srebrenicu. Ne samo zbog toga, već i zbog neupitnih Klintonovih zasluga za mir u BiH, njegova misija u Potočarima ima puni smisao. Isprazno kritizerstvo, tipa – zašto Klinton nije ranije zaustavio rat, pada u vodu sa uvidom da se taj rat, da nije bilo Klintona, već da je ostao Buš stariji, ili došao Buš mlađi, sigurno ne bi nikad zaustavio. Ibranove *Majke Srebrenice* bi trebale razumjeti da je naš nacionalni interes da se čovječanstvo podsjeti na Srebrenicu, a da dolazak Bila Klintona to omogućava; u protivnom, ako ne dođe Klinton, onda ćemo Memorijalni centar otvarati sami sebe, a ne cijelome čovječanstvu. To je tako, pa sviđalo se to nekome ili ne.

Kad ceremonija otvorenja prođe sa ili bez Klintona, uplovit ćemo u život memorije, u kome Memorijalni centar u Potočarima neće imati smisla sve dok se za njega ne vežu školske ekskurzije, udžbenici, jednom riječju, bosanska stvarnost. A to je nemoguće sve dok se po svijetu raseljeni Srebreničani ne vrate u svoj grad.

Zaborav zločina je amnestija zločinaca

Amerikancima je, očito, prirodno ono što je našim političarima strašljivo i upitno. Jer američka nacija je svoju patriotsku auru izgradila na pamćenju svih onih koji su živote izgubili u odbrani američkih interesa. Napose, riječ je o općoj moralnoj i vjerskoj obavezi da se pamte žrtve, bez obzira na ma kakav politički kontekst. Dvojica američkih ambasadora u svojoj podršci pamćenju tragedije Srebrenice nisu imali predrasude kakve prema Balkanu odgaja Evropa, kao prema prostoru na kome ne moraju važiti pravila civilizacije. Otud su evropski namjesnici za BiH i uspjeli isprepadati bošnjačke vlasti tom jalovom tezom da mirovni proces u BiH ovisi od stepena zaborava. Naprotiv, mir u BiH ovisi samo o toga da li će zločinci biti metnuti na svoje, a žrtve na svoje mjesto. Jer, ako su žrtve na udaru zaborava, onda su zločinci amnestirani! Zaboravljati Srebrenicu, ili ma koje drugo stratište, znači oslobađati odgovornosti one koji su zločin počinili. Čim ih se oslobodi, oni će biti spremni da zločin ponove. Zašto tom logikom ne razmišljaju evropski zastupnici ideje o *istini i pomirenju* koju bi da grade na zaboravu?

Na kraju, da nije Tito u partizane primio hiljade četničkih prvoboraca iz Drugog svjetskog rata, koji su potom pod inkubatorom JNA odgajali povampirenje četničke ideje, ne bi se dogodilo ovo buđenje četništva, koje je po svojoj svireposti bilo gore nego u svom prvom izdanju. Upravo nam se događa da se na isti način, pod krov demokratskih promjena, primaju ljudi koji su do jučer zastupali ideje terorizma i zločina. Srpska politika u Srbiji i u BiH je, sudeći po kadrovima, ostala ista. Oni koji su dobili bezrezervnu evropsku podršku, do jučer su sa Karadžićem okretali volove na Palama i slikali se sa snajperima kojima su ubijani sarajevski civili. U Banjoj Luci je identična slika. Ponavlja nam se ista priča kao nakon Drugog svjetskog rata, kada se mislilo da će šminkanje zločinaca promijeniti njihovu ćud.

Približiti svijetu bol Bosne

Nije teško pozicionirati blokadu pamćenja genocida u bosanskoj stvarnosti. Imamo evropsku politiku u BiH koja nalikuje Titovoj politici zaborava. Imamo srpsku i hrvatsku politiku u BiH koja u mirnodopskim uvjetima istrajava na započetom poslu. Imamo bosansku, ili bošnjačku politiku, kojoj je bitno da je u vlasti, po svaku cijenu, pa makar cijena bila i apsolutna poslušnost u pogledu evropskog išaretskog traženja da se što manje spominju žrtve, jer valja, ko biva, gledati u svijetlu budućnost. Totalitarni politički ambijent u BiH je takav da bi svaki bošnjački političar na vlasti, koji bi pokrenuo i finansirao neki projekat u interesu pamćenja, vrlo brzo bio maknut kao navodni nacionalista ili osoba retrogradnih pogleda.

Time nisu iscrpljene sve mogućnosti za prevazilaženje ovog politikantskog gliba zbog kojega nedavne ratne strahote blijede iz pamćenja i nas živih, a kamo

li onih koji tek dolaze na bosanski svijet. Nisu, jer postoji bosanska inteligencija koja je valjda neovisna od političkog ambijenta. Doduše, u Narodnom pozorištu Sarajevo je izvedena drama *U Zvorniku ja sam ostavio srce svoje*, u kojoj se pisac Abdulah Sidran bavi počinjenim zločinima, pa su mu ubrzo neka vrata ostala zatvorena. Općenito, autori koji bi se otisnuli u projekte pamćenja genocida, ne mogu očekivati da budu miljenici plaćeničkih medija i da budu svrstani u tzv. intelektualnu elitu. Eto, Isnam Taljić je napisao sjajan *Roman o Srebrenici*, jedan je od naših najboljih pisaca, ali ga se nigdje ne pominje. Ovakvih primjera ima još.

Početni motiv za pisanje ovog teksta je nezvanična ideja da se o tragediji Srebrenice snimi igrani film. Od vlasti, jakako, ne treba očekivati podršku, ali postoje brojne evropske i svjetske adrese koje bi finansijski podržale takav projekat. Već pomenuti Avdo Sidran smatra da bi se takav projekat ipak mogao realizirati, uprkos njegovoj ogradi da je – *teško u umjetnički izraz pretvarati tu strašnu ranu*. Manje je poznato da su Jevreji poslije Drugog svjetskog rata gotovo dvije decenije bili okovani šokom i šutnjom, a tek od 70-tih godina prošlog stoljeća počinje jedan sistemski i strateški rad na umjetničkom pamćenju holokausta. U posljednjih deset godina izišla su dva svjetska filmska mega-hita o stradanju Jevreja: *Šindlerova lista* i *Život je lijep*. (Ko zna koliko je dosad snimljeno filmova i napisano knjiga o stradanju Jevreja!) Naravno, ni jedan ni drugi film nisu uspjeli odslikati tu strašnu ranu jevrejskog stradanja, ali su je uspjeli približiti milionima gledalaca diljem planete. Ljudi svih nacija su suosjećali sa jevrejskim patnjama. Jer samo umjetnost može približiti ljudsku bol i izazvati suosjećanje! Tako ni od igranog filma o Srebrenici ne treba iziskivati da preslika stvarnost, ali treba da bol Srebrenice približi milionima ljudi. Od toga najdirektnije ovisi politička sudbina Bosne i Bošnjaka!

U protivnom će sve ovo, od dolaska Bila Klintonu, do Memorijalnog centra u Potočarima, biti epizode kojih se za koju godinu niko neće sjećati. Srebrenica se mora pretočiti u jezik umjetnosti!

Br. 88, 19. VIII 2003.

Mrtvački cirkus

Vandalizam na sarajevskim grobljima je čisti rock'n'roll

Neko bi trebao u ime pravoslavnih, katoličkih i jevrejskih mrtvacu izraziti zahvalnost glavnom sarajevskom grobaru Vladi Ragužu što im je dodijelio tjelohranitelje koji će se u budućnosti brinuti o njihovoj bezbjednosti. Policajci se noću, poput nekrofilskih manijaka, drndaju uz nadgrobne spomenike, vjerovatno kontajući dokle se srozala njihova profesija. Za to vrijeme, rasplamsale su se i dnevne i noćne pljačke po Sarajevu. Pred vas, s nožem, izlete gelipteri i zaišču pare, mobitel, zlatninu. Oko vas su prolaznici, ali niko ne reagira. Vi predate sve što imate, i što opet možete imati ako sačuvate živu glavu. Odete do policije, ali vam policija saopći da je vrijeme za prijevremene izbore. Shvatite da u Sarajevu danas bolje žive kršćanski i jevrejski mrtvaci, nego živi ljudi. Mrtvace čuva policija, a ljude niko.

Analyse of shit

Već tri godine jedan policajac uvečer odlazi na Jevrejsko groblje. Poput utvare stoji do ujutro, kad se vampiri inače smiruju. Pošto u blizini nema WC-a, kad mu zaždi da piša i sere, obavi to iz nekog od spomenika. Za tri godine, policija je debelo zasrala Jevrejsko groblje. Kriminalistički uviđaj zbog maćijeg govnetu pred Lagumdžijinim vratima ukazuje da bi se uskoro mogla analizirati i govna na Jevrejskom groblju. Ideologizirana policija je od IPTF-a svakako obučena da bude i efikasan počinitelj i mutav istražilac. Vidi se to po dirigiranom haosu u Sarajevu.

Cirkus na Jevrejskom groblju postavljen je nakon što su NLO-lica birvaktile srušila 28 spomenika. Prisustvo pozorišne umjetnosti u terorizmu nas uvjerava da je te spomenike mogao srušiti, recimo, i Alibaba Mumija. Uhvaćena su nekakva 14-godišnja dječurlija, ali su mediji Lagumdžijine hunte obznanili da je riječ o mudžahedinima.

Nekako u to vrijeme u Tuzli je grupa narkomana, iz nekakve sekte, divljala po Pravoslavnom groblju. Prije nego što se išta znalo, multikurcuralci su obznanili da je u pitanju muslimanski ekstremizam. Tih dana će se dogoditi da na mezarju u Banjoj Luci bude porušeno 60 nišana, ali na to niko nije reagirao. Bošnjačka politika nije sraznila ni jedno groblje, a srpska i hrvatska jesu na stotine mezarja. U prirodi bošnjačkog društva nije nekrofilski mržnja. Ipak, Bošnjaci su dežurni krivci – k'o cigani u filmu *Ko to tamo peva*.

Puckovnick Mu-Amer El-Bahtijar

Posljednji mrtvački cirkus u Sarajevu je još jednom razotkrio moralnu bijedu medijsko-polijskih radara. Priču znamo. Neko je porušio 20-tak kršćanskih spomenika. Mediji su o tome bubali više nego o masovnoj grobnici na Crnom vrhu. Naređena je noćna straža na kršćanskim grobljima, a informacija o tome je preplavila Balkan. Onda su otkrivena trojica jedva punoljetnih urbanih vandala.

Čulo se da pijani mladići nisu mogli golim rukama tako žestoko oskrnaviti spomenike. Otud se još uvijek ne zna se da li je bilo policijske dorade, macolama, u zoru.

Prvi je odadro medijski vandal Mirko Šagolj, komunistički fašist, čiji lik saobražava osobine Staljina i Divlje svinje. On je ubjedljivo najgluplji novinar na svijetu! On tvrdi da su trojica pijanih mladića – *ovaj sramotni zadatak obavili u ime neke i nečije ideje!* Mudro je zaključio da je multietnički sastav vandala samo blef, kako kaže – *da se Vlasi ne sjete*. Onda je izmislio da su mladići članovi Studentskog pokreta za normalnu BiH. Dakle, Šagoljev *poznati ekstremista* Amer Bahtijar je probrao malo Srba i Hrvata da poruše malo kršćanskih grobova. Mladići, kao pravi profesionalci, su se ponapijali, možda i naduvali, izvršili zadatak, i onda ostavili flaše sa svojim otiscima prstiju, da ih se brže otkrije. Kad su se probudili, mahmurni su raportirali svome idolu, *poznatom ekstremisti*, pukovniku Mu-Ameru El-Bahtijaru. Onda su svi zajedno marnuli po jedan žeton ekstazija, pa su navili ilahije i kaside. Maštali su koliko bi se svinjske masti moglo iscijediti iz Mirka Šagolja.

Dr. Nelle 100% crelle

Šagoljevu laž namontirali i su *S(d)B* i *Dani*. Zalud što su mladići, ali i njihovi roditelji, negirali da ovaj vandalizam ima ikakve veze s politikom, nacionalizmom i sl. Mreža policijskih biltena se ubi da iskonstruira nacionalističku pozadinu. Glavni im je argument pitanje: *zašto nisu rušili muslimanske nišane?* Glupani, pa na pravoslavnom groblju nema nišana! Osim toga, možda su momci bili toliko moralni da razumiju kako nije hairli piti na mezarju, pa su otišli tamo gdje nekrofilski alkohol teče potocima. ...Da budu u dosluhu sa tradicijom.

Da doktor nauka može biti totalni degen pokazuje tekst Nevena Anđelića u *Danima* gdje on sa naslovne strane, u povodu ovog vandalizma, poziva Bošnjake da - *priznaju kako je Sarajevo muslimanski grad*. Bespredmetno je polemizirati sa ovim lovrenovićevskom klevetom, osim, možda, priopćiti: Ma jebali vam muslimani mater!!! Idite na 76 odsto bh. teritorije pa odatle pogledajte koliko je Sarajevo muslimansko, a koliko bosansko! Klevetom o muslimanskom Sarajevu branite srpsko-hrvatske apartheide!

Dr. Nele Anđelić je optužio reisa Cerića da - *raspiruje nacionalizam i da su njegovi govori i djela potaknuli i ovaj vandalizam*. Svojedobno je isto počinio Krug 99, optuživši reisa za zločin Muamera Topalovića. E sad, kako je reis mogao uticati na jednog mladića kome su otac i mati Srbi, ili onog drugog kome je mati Hrvatica? Mora da su mladići krišom prešli na islam, pa im je Ries dao da u to ime popiju po litru vina i po 20 piva klipača. Halo, halugo!

Stvar je jednostavna: mafija iz Karađorđeva obilato plaća proizvodnju laži o bošnjačkom ekstremizmu. Kurtizanama se osladile lake pare, pa ne prezaju ni da pijane butnovnike bez razloga povežu sa tzv. militantnim islamom.

Kad bi bogdom ovi sarajevski urbani vandali bili plafon zla koje nas opsjeda. Jer, njihov je vandalizam čisti rock'n'roll! Oko njih su guslari koji greblja ravnaju bagerima, posve trijezni.

Br. 89, 2. IX 2003.

Zapadni Mostar na istočnoj obali

Mostar Apartheid Reunion

Činjenica da Hrvati danas traže jedinstven grad kazuje nam da su Hrvati pred ostvarenjem ideje o *stolnom hrvatskom gradu*. Pojam jedinstvenog Mostara otud je doživio semantičku preobrazbu, jer ta sintagma danas označava nastojanje HDZ-a da kroatizira i katolicizira cijeli Mostar, onako kako je učinjeno sa zapadnim dijelom grada. Hrvati imaju sljedeća dva strateška cilja: usvajanje stalnog Statuta, koji će im omogućiti princip majorizacije, tj. preglasavanja, a potom i popis stanovništva, čime bi se crno na bijelo dobilo da je Mostar grad sa apsolutnom hrvatskom većinom.

Grad Mostar sve ubjedljivije postaje paradigma dejtonske tragedije, jer svjedoči o rentabilnosti principa sile, etničkog čišćenja i inženjeringa, o mogućnosti da se u zlodjelo sprovede sve ono što je suprotno biću BiH. Ovo je stvarnost. Sve drugo što nas ovih dana zapljuskuje kao civilizacijski mostarski duh, u vidu posljednjeg kamena u luku Starog, u vidu tradicionalnih skokova, u vidu *Šantićevih večeri poezije* – samo su nostalglična sjećanja koja se, poput snova, prikazuju u sadašnjosti. Sve to jesu mostarski dragulji duhovnosti, ali oni nemaju mostarskog sjaja dokle god biće ovog grada nestaje pod kopitima Tuđmanovog, Šuškovog i Bobanovog nacističkog stada i jada.

Mostar živi u snovima

Mostarizacija ovog uništenog grada se otud doima kao častan i beznadežan pokušaj da se u mrtvom tijelu oživi duh, kao ljudsko nastojanje da se na smrt odgovori životom, kao mitska dimenzija borbe za čast, onih koji su svjesni da ta borba ne može spriječiti njihov tragični poraz. Svi koji su se okupili na ovim graditeljskim, književnim, sportskim, jednom riječju – tradicijskim svečanostima, kao da su iza svojih nesigurnih osmijeha i radosti krili spoznaju da više ništa ne može Mostar vratiti Mostaru, i da su plemenitosti koje čine samo poruka Bogu da su oni, kao ljudi, ustrajavali, i dotrajavali, na horizontima Dobrote. ... Uprkos Zlu, koje neminovno zauzima Mostar, i koje se ne obazire na nebitne, irealne, nematerijalne proplamsaje mostarskog Mostara. Ipak, iza rezigniranih osmijeha kao da je titrao zračak nade da bi možda nekad Mostar ipak mogao dobiti bitku za svoju časnu prošlost, na kojoj je jedino moguće graditi sreću u ovom, kao i u svakom drugom našem gradu. Na žalost, u odnosu na mostarsku realnost, čini se da je takva nada jednaka skrivenoj nadi svakog ljudskog stvora da možda, ipak, nekim slučajem, nikada neće umrijeti.

U Mostaru, mediteranskom biseru BiH, u nekada nezvaničnoj kulturnoj prijestolnici naše zemlje, koju su prije stotinu godina stvarali Svetozar Ćorović, Aleksa Šantić, Osman Ćikić, a poslije Meha Sefić, Skender Kulenović i mnogi drugi koji su Mostar osjećali svojim gradom – dejtonska tragedija dobija poseban odjek: to jeste Mostar, to jesu ulice koje su nekad zvonile od multietničkog sklada i optimizma, ali to je danas neki tuđi grad, gdje samo smrtna sjećanja preživjelih Mostaraca varljivo podsjećaju da je tu nekad jedan Srbin spjevao najljepšu ljubavnu pjesmu o jednoj Bošnjakinji.

Šantić je posve prirodno, kao svoj o svome, spjevao *Eminu*, kao što su mostarski Bošnjaci, prirodno, kako pripovijeda pjesnik Alija Kebo, kad je Šantić umro, njegovo tijelo, u tabutu, pronijeli kroz sve bošnjačke mahale, da bi ga u srpskoj varoši prenijeli u kovčeg i zajedno sa svim Mostarcima ispratili na vječni počinak. Srbima je bilo normalno, časno, da se Bošnjaci od Alekse opraštaju kao od jednog od svojih, što Šantić i jeste bio, jer su *Emina*, kao i cjelokupno njegovo djelo, postali dio bošnjačke i zajedničke bosanske baštine. Zajedništvo je bilo krvotok Mostara, onoliko koliko je to danas genocidni apartheid velikohrvatskih barbara, koji sve ubjedljivije zauzimaju i istočni dio grada, gdje se jedino još, u snovima i teškim razgovorima, čuva uspomena na civilizacijsku slavu Mostara.

Jedinstven Mostar, ali hrvatski

Iduće godine, za šest-sedam mjeseci, navršit će se deset godina od potpisivanja Vašingtonskog sporazuma, kojim je u jeku rata propisano da će Federacija biti na 51, a Republika Srpska na 49 odsto bh. teritorije. Onda se ginulo još godinu i po, da bi se dosegao već poznati cilj. Za tih deset godina sve što je bilo proglašeno hrvatskim, postajalo je još hrvatskije, a sve što je funkcioniralo kao federalno, postajalo je sve manje bošnjačko, a sve više hrvatsko. Današnji Mostar je slika i prilika ovog procesa, jer je zapadni Mostar hrvatskiji od Hrvatske, dok istočni Mostar odveć postaje predmet interesovanja hrvatskog kapitala, a evo sad i političkih ambicija.

Mostar sve ove godine funkcionira na osnovu Prelaznog statuta, po kome su u gradskoj zajednici tri općine hrvatske, a tri bošnjačke. HDZ je najednom doživio humanizam i renesansu, pa je zajmio predlagati jedinstven grad, a prema čemu je svih ovih godina iskazivao grdan otpor. Dakako, HDZ nije za jedinstven grad, u kome bi svi građani bili ravnopravni, već je za grad za hrvatskom većinom, u kome bi Bošnjaci i Srbi bili građani drugog reda. HDZ želi da na Statut Mostara preslika obrazac po kome funkcionira Hercegovačko-neretvanska županija, u kojoj otkad joj je ukinut specijalni status više nema pariteta, već su Hrvati uvijek u većini, i u pravu. Komisija za izradu Statuta grada Mostara upravo se raspala oko principa jednakopravnosti, jer su hrvatski članovi bili za majorizaciju, tj. za princip preglasavanja, po kome bi Bošnjaci u zajedničkoj upravi uvijek bili u manjini, dok su Bošnjaci bili za princip pariteta i konsenzusa. Došlo se do paradoksalne situacije, da Bošnjaci koji su oduvijek bili za jedinstven Mostar, danas pružaju otpor ovoj ideji, jer će rađe u tri bošnjačke općine sačuvati svoje građansko dostojanstvo, nego pristati da u tzv. zajedničkom Mostaru budu građani drugog reda. Dakako, Bošnjaci bi istog časa prigrlili ideju o jedinstvenom Mostaru, ali ako bi stalni Statut garantirao njihovu jednakopravnost.

Nema nikakve dileme da projekat Mostara, kao *stolnog hrvatskog grada u BiH* ima nepisanu podršku međunarodnog faktora, jer hrvatska politika ima jak argument u tvrdnji da Hrvati nisu većina ni u jednom većem bh. gradu, pa bi to trebali biti u Mostaru. Teza je besmislena, jer vještačko pravljenje hrvatske većine u Mostaru uključuje obespravljanje prirodne bošnjačke većine (po popisu iz 1990. Hrvata je u Mostaru bilo manje nego Bošnjaka, a u odnosu na Bošnjake, Srbe i

Jugoslovene činili su jedva trećinu mostarskog stanovništva), kao i zločinačke i nedemokratske metode za sprovođenje te nakane. No, mnogo je toga u dejtonskoj Bosni nacijepano zločinom.

Međunarodni faktor je raspoložen da podrži zadovoljenje srpske i hrvatske separatnosti u bh. državnoj zajednici, koja samim tim, dugoročno, gubi smisao postojanja. Po međunarodnom shvaćanju, podržavanje s-h separatnosti je brana bošnjačkoj dominaciji u političkom životu BiH, i otud je multikulturalnost vrlina samo na teritoriji sa bošnjačkom većinom. Budući da hrvatski kapital preuzima i ovih 24 odsto bh. teritorije, ispostavlja se da je multikulturalnost samo formalna šminka ispod koje se nastavlja velikohrvatska ekspanzija.

Tko tebe ravnopravnošću, ti njega metkom

Samo naivci su mogli vjerovati da se proždrljivost hegemonističkih apetita može utoliti nagrađivanjem zločina i legaliziranjem zla. To su prirodna pravila. Otud je razumljiva svehrvatska ambicija da se preuzme i istočni dio Mostara, odakle bi se vremenom Bošnjaci raselili, po istim obrascima nasilja i apartheida po kojima je raseljeno preko 20.000 Bošnjaka iz zapadnog Mostara. Napose, svejedno je da li ti obespravljani Bošnjaci ostali živjeti u Mostaru, kao građani drugog reda, ili otišli iz Mostara u traganju za ravnopravnošću – jer bi svakako, u političkom, ekonomskom i kulturnom smislu njihovi tragovi u Mostaru bili pupa hava. Bošnjaci vjeruju da im Prelazni statut i geto od tri općine nude sigurnost i jednakopravnost. ...Pa koliko traje da traje. Jer, u odnosu na hrvatsku strategiju za Mostar, potpomognutu međunarodnim faktorom, Bošnjaci nisu imali valjanog odgovora. Mogli su do mile volje insistirati na jedinstvenom gradu, glumiti kooperativnost, pa, eto, i iseljavati se iz zapadnog Mostara, kako ne bi smetali, ali je hrvatska politika stvaranja *stalnog grada* iz mjeseca u mjesec bivala sve bliže cilju.

Činjenica da Hrvati danas traže jedinstven grad nam kazuje da su Hrvati pred ostvarenjem cilja, da se više nemaju razloga plašiti da bi cjelovit Mostar mogao ugroziti projekat *stalnog grada*. To znači da je iz zapadnog Mostara definitivno nestalo 20.000 Bošnjaka, da su desetine hiljada hrvatskih izbjeglica iz srednje Bosne, uz pomoć županijske vlade, izgradili kuće u južnim predgrađima, čime je strateški izmijenjena etnička struktura grada na čijoj teritoriji danas dvije trećine stanovništva čine Hrvati. Dakle, potrebno je jedino još tu nasiljem stvorenu realnost pretočiti u zakonske okvire, zabetonirati, ovjekovječiti, a na tom planu Hrvati imaju sljedeća dva strateška cilja: usvajanje stalnog Statuta, na principima majorizacije, tj. preglasavanja, a potom i popis stanovništva, čime bi se crno na bijelo dobilo da je Mostar grad sa apsolutnom hrvatskom većinom.

Pojam jedinstvenog Mostara otud je doživio semantičku preobrazbu, jer ta sintagma danas označava nastojanje HDZ-a da kroatizira i katolicizira cijeli Mostar, onako kako je učinjeno sa zapadnim dijelom grada. HDZ se ibreti zbog bošnjačkog otpora ovakvom konceptu jedinstvenosti, pokušavajući sebe prikazati kao pobornika multietničnosti i jednakopravnosti. Jedna šetnja po zapadnom Mostaru dostatna je da nas uvjeri kakvu jedinstvenost zamišlja HDZ. Da kojim slučajem postoji dobra volja HDZ-a za jednakopravnošću u Mostaru, pa valjda bi se promijenilo makar nešto od sijaset apartheidskih svjedočanstava u zapadnom dijelu grada. Tamo je, jednostavno, sve hrvatsko i katoličko, i nema nikakvog traga da je tu ikad živio, i da bi trebao živjeti iko drugi. Stanje nacističke pustoši je postignuto prvo genocidom, dakle, protjerivanjem Bošnjaka, a potom terorističkim napadima, kakav je onaj iz 1997. kada su iz vatrenog oružja ranjena 24 Bošnjaka koji su krenuli da obidu mezarje u zapadnom dijelu grada. Bošnjacima su godinama slate vrlo jasne poruke da u zapadnom Mostaru mogu naći samo vlastitu smrt, a da na jednakopravnost i ne pomišljaju. Strateški, a ne slučajno, a ne u incidentima, a ne od neodgovornih pojedinaca, od Dejtona na ovamo ubijena su 32 mostarska

Bošnjaka, a da nikad nisu otkriveni počinioci ovih terorističkih zločina. Mostarski Bošnjaci su razumjeli ovu poruku, i – odustali od zapadnog Mostara. S druge strane, hrvatske izbjeglice koje su iz srednje Bosne strateški naseljavane u Mostar, nisu imali šta razumjeti osim bošnjačke tolerancije, podatne za zloupotrebu, jer njih niti je ko ubijao, niti ih je tjerao bombama i palicama. Mostarski Bošnjaci otud jako dobro znaju našta bi ličila uspostava hrvatske vlasti na cijeloj teritoriji Mostara: bila bi to selidba nacističkog zlođuha zapadnog Mostara na istočnu obalu.

Br. 89, 2. IX 2003.

SAD pružaju utočište terorističkim organizacijama

Amerika u četnicima, četnici u Americi

Terorističke prijetnje smrću Sulejmanu Tihću, najvišem bh. državnom funkcioneru, stigle su iz Sjedinjenih Američkih Država, koje pružaju utočište Četničkom terorističkom pokretu. Ako Sjedinjene Države sankcioniraju sve države koje pružaju utočište teroristima, onda bi bilo logično i principijelno da otkazu gostoprimstvo terorističkom pokretu koji je isključivi krivac za balkanski krvavi kaos. I to tim prije što su se četnici i islamski ekstremisti nedavno našli u zajedničkom frontu protiv SAD.

Četnički pokret ponovo je zaprijetio smrću Sulejmanu Tihću, članu Predsjedništva BiH, ali se u našoj javnosti, izuzev medijskog senzacionalizma, o ovom slučaju nije čula ni jedan suvisla riječ. Dobro, svi znamo da je četništvo ekstremistička i genocidna doktrina, da je grozno što legitimni lider bošnjačkog naroda dobija takve prijetnje, itd, itd., ali bi se reakcija na ovu reprizu terorističkih prijetnji morala ispoljiti sa više smisla od pukog evidentiranja vruće vijesti. Evo na šta konkretno mislimo...

Četnici u gostima

Zemlja porijekla ove prijetnje su Sjedinjene Američke Države. U kolijevci zapadne demokratije postoji i djeluje organizacija koja se bavi terorizmom – Četnički ravnogorski pokret. Sav civilizirani svijet, svojom ili nametnutom voljom, podržava američko nastojanje da sankcionira države koje pružaju utočište teroristima. Napose, zbog kažnjavanja takvih država u posljednjoj su se godini dogodila dva rata. Malo ko spori privatno pravo najmoćnije države svijeta da se na takav način obračunava sa teroristima. Slijed logike ukazuje da država koja pruža utočište terorističkim organizacijama snosi odgovornost za terorističke akcije, i sukladno tome, takvu državu treba sankcionirati, ili promijeniti njen teroristički režim. Procjena je ispravna, jer kada se terorističke organizacije, u svim krajevima svijeta, nađu u poziciji ilegale, bit će im kud i kamo teže djelovati nego ako čine dio vojne strukture neke države. Doduše, jedino će fašistički Izrael legalno, pred očima svijeta, nastaviti genocid nad Palestincima.

Međutim, valja se zapitati - kakva je razlika između ma koje tzv. islamske terorističke organizacije i Četničkog pokreta? I jedno i drugo su teroristi koji za cilj imaju ugrožavanje demokratskog i humanističkog poretka, ubijanje nevinih ljudi, stvaranje haosa. Jedina razlika među njima je u tome što su jedno muslimani, a drugo kršćani. Teško je vjerovati da bi Amerika tolerirala Četnički teroristički pokret samo zbog toga što u njemu djeluju kršćanski teroristi, u čijoj je ideološkoj osnovi ubijanje muslimana na Balkanu. Balkan je toliko sitan za rasprostranjenost američke moći da je nelogično da Sjedinjene Države gube moralni i medijski kredibilitet zbog nekog, za američki horizont, sitnog terorističkog pokreta. Ipak, principi su principi, pa djeluje nevjerovatno da najmoćnija država svijeta jedan

princip primjenjuje prema prema teroristima sa islamskim predznakom, a drugi princip prema teroristima s kršćanskim predznakom. Na žalost, stvarnost, zasad, govori da je tako.

Četnički teroristički pokret u Sjedinjenim Državama ima bogatu tradiciju. U vremenima komunizma bio je glavna ideološka i logistička destinacija svim Srbima koji su se borili za rušenje Jugoslavije i stvaranje tzv. velike Srbije. To što je američka administracija jedan terorizam tumačila kao antikomunizam možda se i može pravdati tada globalnom borbom protiv *komunističke prijetnje*. Iako, i u tom kontekstu, neshvatljivo je da država koja je predvodila svjetsku antihitlerovsku koaliciju, i koja je najzaslužnija za ishod Drugog svjetskog rata, pruža utočište snagama koje su se borile na strani Adolfa Hitlera. Ali, eto, i to da zanemarimo. Međutim, sa slomom komunizma prestali su svi racionalni razlozi da Sjedinjene Države pružaju utočište Četničkom terorističkom pokretu.

Kao što se vrše opsežne analize djelovanja islamskih terorističkih organizacija, tako se sa lakoćom može utvrditi koliko je Četnički pokret, sa sjedištem u SAD, doprinio u rasplamsavanju agresije na BiH i Hrvatsku, te lobističkom obmanjivanju američke diplomatske javnosti, čime su nanesene ogromne štete u naporima za preddejtonsku uspostavu mira u BiH, a što se mjeri desetinama hiljada ljudskih života. Sjedinjene Države su na kraju morale intervenirati u Srbiji i Crnoj Gori, jer je bauk Miloševićevog fašizma već toliko ojačao da diplomatski naponi nisu mogli dati nikakvog efekta. Odgovornost Četničkog pokreta iz SAD u tome je neupitna.

Američka srbovizija

Postoje opravdane sumnje da Sjedinjene Države nastoje stabilnost Balkana graditi sa vojno nadmoćnom Srbijom i Crnom Gorom, i ekonomski nadmoćnim Slovenijom i Hrvatskom. Na tom putu, navodno, Srbiji će biti oprošteno sve što je počinila za vrijeme Miloševićevog režima, uključujući i Tužbu BiH protiv SCG. Po toj naopakoj logici, Njemačkoj je trebalo oprostiti ratne odštete, koje i danas plaća, čim se ustanovilo da Hitlera više nema među živima. Međunarodno pravo precizira da su države odgovorne za ono što počine, bez obzira na promjenu vladajuće strukture. Napose, Srbi su mnogo puta ponovili izbor Miloševića, kao što u BiH i danas ponavljaju izbor Karadžićevog SDS-a, te je teško, pored najbolje volje, ignorirati kolektivnu krivicu. No, nesporno je da se na BiH vrše strahoviti pritisci da povuče Tužbu protiv SCG, a u opcijama vansudske nagodbe se ide tako daleko da se čak predlaže i ukidanje Republike Srpske. Paradoksalno je otkud SCG pravo da predlažu promjene unutaršnjeg ustrojstva BiH, ili, pak, time potvrđuju kontinuitet svoje agresije na BiH. Ako je tačno da se SCG nastoji od Zapada instalirati kao glavni faktor vojne stabilnosti na Balkanu, onda se može računati sa određenim blagonaklonostima Sjedinjenih Država prema svemu što je dio velikosrpske tradicije, poput Četničkog terorističkog pokreta.

Pokret (ne)svrstanih terorista

No, Sjedinjene Države nemaju obavezu da vode brigu o našim nacionalnim i državnim interesima. Kao i u prirodi, i u politici svako se bori za sebe. Srbi, ponajbolje. Oni su uspijevali i poslije tri i po godine rata, i oko 200.000 ubijenih i milion raseljenih Bosanaca i Hercegovaca, držati Zapad u stanju obmane, vezanih ruku, naivnog vjerovanja da se Srbi bore za nekakvu slobodu pred *ekstremnim* Bosanskim Muslimanima. A to što su porušili 1000 džamija, a što ti *ekstremisti* nisu porušili ni jednu crkvu, manje je bitno, to niko nije ni vidio, jer je Zapad vidio jedino sliku koju su mu servirali Srbi.

Dakle, nisu Sjedinjene Države krive što im niko iz BiH nije diplomatskim putem, u vidu protesta, ukazao da pružaju utočište terorističkoj organizaciji čija

ideologija je glavni krivac za balkanski haos. Upravo zato smo kazali da se u povodu prijetnji Sulejmanu Tihiću iz BiH nije čula ni jedna suvisla reakcija. Teroristička prijetnja šefu države, koja stiže iz Sjedinjenih Država, povod da se država BiH obrati makar Ambasadi SAD u BiH i da traži objašnjenje za porijeklo prijetnje. To nije učinio niko, možda ne toliko zbog toga što mu takva mogućnost nije naumpala, koliko zbog činjenice da se odnos bh. državnih organa i funkcionera prema Sjedinjenim Državama odveć ne zasniva na partnerstvu, već isključivo na poslušnosti. Možda se misli da bi se Sjedinjene Države mogle naći uvrijeđene ako bi se od njih tražilo da zabrane djelovanje Četničkog terorističkog pokreta na svome tlu. Paradoksalno je da su se na listi nepoželjnih osoba u SAD našli mnogi četnički zločinci, poput Karadžića i Mladića, a da u toj zemlji djeluje njihova organizacija.

Beograd kao edukativni centar tzv. islamskog terorizma

Ako uprkos svemu u Sjedinjenim Državama nema volje da se zabrani djelovanje Četničkog pokreta, čije su terorističke aktivnosti nesporne, i ako nema pameti i volje iz BiH da se traži zaštita pred terorističkim prijetnjama, postoji još jedan momenat koji bi neovisno od ovih relacija mogao biti bitan za SAD kad je u pitanju pružanje utočišta Četničkom pokretu.

Ni u vrijeme agresije na BiH SCG nije prekidala, i čak je intezivirala svoje diplomatske veze sa Irakom, Libijom, pa i Iranom koji se potvrdio kao prijatelj Bosanskih Muslimana. Ni ovi vrli bratski muslimani nisu prekidali veze sa Beogradom, što je trebao biti moralni stav prema velikosrpskom genocidu nad Bosanskim Muslimanima. Poznato je da su se irački oficiri obučavali u JNA, a da su srbijanski instruktori neposredno uoči novog rata u Iraku boravili u Bagdadu, spremajući irački otpor Američkoj armiji. Ove veze beogradskih vojnih i obavještajnih struktura, koje danas imaju četničku ideologiju, sa islamskim svijetom, vuku korijene još iz vremena Pokreta nesvrstanih. Beograd je već decenijama evropska edukativna baza vojnicima iz islamskog svijeta. Ko zna koliko je kroz beogradske vojne škole prošlo današnjih tzv. islamskih terorista?! Ova tema bi trebala biti indikativna za američko nastojanje da se otkriju svi izvori podržavanja terorizma u svijetu. I to tim prije jer su se u jednom momentu tzv. islamski teroristi i četnici našli u zajedničkom frontu protiv Sjedinjenih Država. Bošnjaci su, s druge strane, oduvijek Sjedinjene Države doživljavali kao svog najpouzdanijeg prijatelja. Na žalost, riječ je o uobrazilji, jer je za prijateljstvo potrebna obostrana volja.

Br. 90. 16. IX 2003.

Trebaju li nam strane džamije dok ne obnovimo svoje

Islamski feudalizam

Sakralna vrijednost porušenih džamija je naša veza sa poviješću Bosne. Ako izignoriramo tu vezu, i ako svoj islam oslonimo na džamije građene u 21. stoljeću, i sebe ćemo naslikati kao došljake na balkansko tle, kao strano tijelo koje je tu od jučer.

Totalitarni gen određuje zagubljenost bosanskog društva, a poglavito Bošnjaka. Srbi i Hrvati su demokratski hendikep nadomjestili velikodržavnim ciljevima. Bošnjaci, naučeni da vazda budu nošeni sudbinom, nemaju snage uspostaviti ma kakav cilj. Da bi se put pronašao, i putnik usmjerio, valja povesti dijalog, jer se samo kroz propitivanje prošlosti i sadašnjosti može izbistriti ambicija za budućnost. No, totalitarne navike ovdje isključuju dijalog kao bogohulnu aktivnost. Otud nikad Bošnjaci nisu povelili dijalog o učincima SDA, kao što nikad ni predstavnici tzv. demokratske alternative nisu povelili dijalog o uzrocima poraza SDP-Alijanse. Valjda se misli da bi kritičko promišljanje moglo ugroziti njihove političke pozicije, a nema ubjedljivijeg ugrožavanja od tetošenja slabostima i sujetama. Ovo pravilo jednako važi i za ljude i za partije, i za svaki drugi oblik života na Zemlji.

Antikritički monolog SDP-a

Upravo zbog šutnje koja je uzrokovana totalitarnim navikama, mi danas tapkamo u mjestu, svejedno da li govorili o učincima politike SDA ili SDP-a. Tek prije neki dan Zlatko Lagumdžija je naložio svim lokalnim organizacijama SDP-a da obznane plakat u kome objavljuju da će SDP u narednom periodu organizirati tribine po općinama, na kojima se navodno želi susresti sa kritičkim mišljenjem javnosti. Na tirbini SDP-a u Srebreniku vidjelo se na šta će ličiti to kritičko suočenje. Dovezeni su autobusi SDP-ovih aktivista iz okolnih općina, koji su frenetično pozdravili svog lidera, aplaudirajući po diktatu na svaku njegovu ispraznu parolu. Uz lidera SDP-a, na bini je bio i bivši guverner Tuzlanskog kantona Selim Bešlagić, o čijim je kriminalnim aktivnostima, za njegovog mandata, napisano stotine tekstova, na koje SDP nikada nije reagirao ni na koji način. U vrijeme Bešlagićeve vladavine Tuzlanski kanton je budžetska primanja umanjio za tri puta, jer je uspostavljen kriminalni, paralelni sistem naplate poreza, koji je dobio dimenziju uzimanja reketa od strane državne mafije. Mnoge firme su uništene, kriminalno privatizirane, a nezaposlenost se proširila. No, nikome u ovoj robotiziranoj sali nije naumpalo da povede kritički dijalog o učincima vladavine SDP-Alijanse. Tvrdilo se da vlast SDA nije ništa uradila za godinu dana, da je stanje sve gore i gore, ali se zaboravilo kazati da je trenutni kaos posljedica kriminalne vladavine SDP-Alijanse, koja je samo u Tuzlanskom kantonu zatekla budžet od 300 miliona maraka, da bi ga na kraju mandata srozala na nekih stotinjak miliona maraka. Sve u svemu, bio je to ortodoksni, komunistoidni monolog Zlatka Lagumdžije, praćen naručenim aplauzima. Od kritičkog dijaloga unutar SDP-a, dakle, nema ništa.

Kokuzluk i ugursuzluk

Potpuno je identična slika u SDA. Paradoksalno je da je SDP do izbora 2000. upravo žestoko kritikovao mindersku, sehardžijsku, autokratsku strukturu vladavine SDA, a da je godinu-dvije poslije preuzeo iste obrasce vladavine. Ono što su u SDA bili poznati nam minderaši, to su u SDP-u Zlatko Lagumdžija, njegovi kumovi i dvorjani, na čelu sa suprugom mu Aminom, nekadašnjom gardaroberkom u Kamernom teatru 55, a sad najednom *uspješnom* biznismenkom čijoj su se ko fol marketinškoj agenciji poslovi namiještali na principu mafijaškog reketa. U toku dvogodišnjeg opozicionarstva, koje je podatno za dolaženje pameti, u SDA se nije promijenilo ništa, izuzev što Sulejman Tihić i Seada Palavrić imaju kvalitetne solističke istupe, ali to nije snaga političkog kolektiviteta, već volja pojedinaca. Dijalog je mrtav, jer se nikad nije ni rodio.

Ovaj uvod smo sačinili kako bi pozicionirali jedno od pitanja koje nije nikada demokratski i dijaloški razmatrano u bošnjačkom društvu, a to je pitanje izgradnje porušenih džamija, odnosno ekspanzija izgradnje novih džamija, uz ignoranciju više stotina ruševina. Poznato je da se Islamska zajednica ni do danas nije oslobodila feudalističkog promišljanja svoje uloge, vjerovatno jer strahuje da bi ulazak dijaloga u njene avlije mogao razbrkati lagodan život vjerskih službenika. Otud se pored hiljade diplomanata nekoliko medresa u BiH ne može naći ni jedan jedini zaljubljenik u islam koji bi otišao u Podrinje da bude uz vjernike, povratnike. Bezbeli je ljepše mlatiti pare na dženezama u bošnjačkom okruženju, nego ići među ove ostavljene i zaboravljene Bošnjake, gdje nema ni para, ni sigurnosti, ni hladovine. Hiljade diplomanata su naopako motivirani u pogledu razumijevanja svoje uloge u islamu, i uloge islama u Bošnjaka.

Dovoljno je pogledati zarasla i zapuštena mezarja širom Bosne, a posebno u urbanim sredinama, gdje se ljeti trava oko mezareva kosi samo ako će se tu neko ukopati, pa razumjeti da oko hiljadu maraka koliko Islamska zajednica uzima po džezazi – u konačnom skorbu biva astronomska suma čiji bi stoti dio bio dovoljan da mezarja, kao slika duhovne higijene jednog naroda, budu zavijena u čistotu i brižnost. Muftije u posljednjim modelima džipova, hodže sa džidžavim narukvicama i pederskim prstenovima, te ostali uposlenici Islamske zajednice koji su povjerovali da su povlaštena kasta u društvu, očito nisu spremni ni na kakav dijalog, jer bi im se taj stoti dio ukupnih, basnoslovnih prihoda mogao odlomiti za duhovnu higijenu naroda. Doduše, valja napomenuti da su imami u nekim mjestima, recimo u Gračanici, pozivali na džumama ljude da se organiziraju akcije uređenja mezarja, ali se samo jedan džemat odazvao. Zašto? Možebit zato što džematlije znaju da Islamska zajednica ima dovoljno novca da plati uređenje, ali ne želi odreći se ni cvonjka u tu svrhu? Možebit zato što smo u kritičnoj masi ugursuzan narod pa ćemo mirne duše gledati kako je trava prerasla nišane naših bližnjih? Svejedno, opravdanja nema. Srbi i Hrvati si takav ugursuzluk nikada ne bi dopustili.

Ovaj ilustrativ oko mezarja samo ukazuje da je Islamska zajednica odrvenila na suptilne osjećaje, kao što i svaki skorojević zaboravi na vrijeme kad je bio obični smrtnik. Šteta po Bošnjake je nesaglediva, jer bi upravo Islamska zajednica morala biti nosivi stub snaženja naroda, kojeg nema bez dijaloga i kritičkog promišljanja. Ovakva Islamska zajednica ne može pokrenuti takav dijalog, jer bi se lako otkrile i sve njene sintosopstveničke, malodušne, nebošnjačke, pa ponegdje i nemuslimanske osobenosti.

Džamije i bošnjački život

Jedno od pitanja koje bi Islamsku zajednicu moglo dotaći u živac njene aktuelne slabosti jeste – politika obnove i izgradnje džamija. Dosad u BiH niko nije napravio istraživanje o broju i karakteru vjerovatno na desetine novih džamija

koje su građene parama Saudijske Arabije i koje ni po čemu ne podsjećaju na islam u Bosni. Istovremeno dok su građene te džamije, koje nalikuju na saharške šatore, zjapilo je stotine zgarišta na kojima su nekad bile džamije koje su porušili četnički i ustaški teroristi.

Dilema je grdna: da li saudijskim nazovi prijateljima kazati kako nama ne trebaju nove džamije, prije nego što obnovimo stare, i tako odbiti mogućnost izgradnje novih džamija po Bosni, koje jesu prilog prisutnosti islama? Ili, pak, prihvatiti očito rezolutnu ponudu saudijskih nazovi prijatelja koji žele davati pare samo za nove džamije, u duhu i stilu svog podneblja? Uz to, izgradnja novih džamija upošljava mnoge ljude, hrani mnoge porodice, pa i službenici Islamske zajednice se u tim poslovima bezbeli fino opere.

Kakve su posljedice? Sakralna vrijednost porušenih džamija je naša veza sa poviješću Bosne. Ako izignoriramo tu vezu, i ako svoj islam oslonimo da džamije građene u 21. stoljeću, i sebe ćemo naslikati kao došljake na balkansko tle, kao strano tijelo koje je tu od jučer. Nema nikakve dileme oko nužnosti obnove i izgradnje džamija, jer tamo gdje su džamije tu je i bošnjački život. Ali, mora biti dileme oko tako olakog, stihijskog tretmana ovog izuzetno važnog pitanja. Islamska zajednica je morala razumjeti da za Bošnjake nema bitnijeg pitanja od obnove džamija, baš onakvih kakve su bile, kako bi svojim historijskim izgledom svjedočile o kontinuitetu bošnjačkog života u BiH. Na žalost, događalo se da se na mjestima porušenih džamija grade posve drukčije građevine, koje ni po čemu ne podsjećaju na džamiju koja je tu postojala 300 ili 400 godina.

Prvi svijetao primjer obnove jedne džamije baš onakvom kakva je bila dogodio se u Stocu, gdje je Careva džamija obnavljana čak po graditeljskim recepturama iz vremena kada je pravljena, sa upotrebom kozje dlake u malteru i sl. No, manje je poznato da su stolačke džematlije Carevu džamiju obnovile bez supervizije Islamske zajednice, jer je prijetila opasnost da na tom mjestu nikne neki saudijski šator.

Rušenje porušenog

Povod za ovaj tekst zapravo je sramno utišani politički skandal koji se dogodio u Livnu, gdje je nadležna općinska služba Islamskoj zajednici naložila da ukloni ostatke centralne livanjske Čurčinica džamije, koji su ustaše minirale 25. aprila 1994. godine. Inspektor koji se zove Hrvoslav Perković je 2. septembra Medžlisu IZ Livno uputio nalog da u roku od 15 dana poruše porušeno, uprkos tome što je Medžlis još prije dvije godine uputio svu potrebnu dokumentaciju i zahtjev za obnovu. Prva začkoljica je nastala kada je nadležni organ vratio dokumentaciju sa zahtjevom da se gradi džamija kakva je bila, a bez kupole koja je predviđena ovim projektom. Medžlis je ušao u žalbeni postupak, tražeći da ne gradi džamiju kakva je bila prije rušenja, već kakva je po nekim predanjima bila prije 300 godina. Vjerovatno bi se dogodila još neka opstrukcija i da je Medžlis ispoštovao zahtjev nadležnog organa, ali je to nebitno za našu temu. Bitno je pitanje: Čemu insistiranje da obnavljamo i gradimo džamije u ma kakvom drugom obliku i duhu osim u onom koji svjedoči da je ovo naša zemlja?

Na ovo pitanje nema učinkovitog odgovora bez dijaloga i bez spremnosti da se čuje kritika, i da se uvaži mišljenje koje je najrazumnije. Odsutvo dijaloga nas po ovom pitanju, kao i po svakom drugom, vodi u tišinu, u zaborav, u propast. Onaj ko priječi dijalog u islamu, o islamu, taj nema veze sa islamom. Islam nije feudalizam, jer se nad njim ne može uspostaviti vlasništvo.

Br. 91, 30. IX 2003.

Igrale se delije ispred šuplje ćelije

Kako BUBANJ laže

U Vojno-istražnom zatvoru u nekadašnjoj Kasarni *Viktor Bubanj* nije ubijen ni jedan jedini Srbin. Kako je onda moguće da srpski logoraši izmisle da je tu ubijeno 2000 Srba?! Jednostavno, oni znaju da će laž, koju niko ne demantira, nekada postati istina.

Pokušaj srpskih logoraša da na nekadašnju kasarnu *Viktor Bubanj* u Sarajevu, a današnje sjedište Državnog suda, postave ploču u spomen na svoje navodno stradalništvo, vrhunac je vanjske i unutarnje licemjernosti. Srpski logoraši su ceremoniju tempirali dan prije otvaranja Memorijalnog centra u Potočarima, čime su posvjedočili svoj odnos prema zločinu. Drugo, postoje desetine ličnosti u Sarajevu koje su i po službenoj, i po moralnoj liniji trebale osjetiti potrebu da progovore o Vojno-istražnom zatvoru u kasarni *Viktor Bubanj* kao o instituciji države koja je funkcionirala u skladu sa zakonom i pod stalnom kontrolom državnog Predsjedništva. Teško je razumjeti zašto šute, recimo, predstavnici Srpskog građanskog vijeća, kad mnogi od njih znaju da su tvrdnje srpskih logoraša bezočna laž koja je u funkciji anuliranja zločina Karadžićeve hunte. Zašto šute brojna sarajevska udruženja koja se bave promocijom multikulture, a koja su i te kako spremna da ekstremizam čeprkaju samo kod Bošnjaka? Zar nije sveta moralna i intelektualna obaveza svjedočiti pravdu i istinu?

Sukob s turskim genima

Srpski logoraši, predvođeni svesrpskim političkim establišmentom Republike Srpske, tvrde da je u kasarni *Viktor Bubanj* ubijeno 2000 Srba. Razmjere ove tvrdnje su jednako fantastične kao i ma koja od stotine laži paljanske propagande, poput one, recimo, da Alijini muđžahedini srpsku djecu bacaju u kaveze u zoološkom vrtu, gdje ih prožduru izgladnjeli lavovi. Istina je sljedeća: U kasarni *Viktor Bubanj* nije ubijen ni jedan jedini Srbin!!!

Kako je onda moguće da srpski logoraši izmisle 2000 ubistava? Odgovor spada u domen psihijatrije, jer je samo u kobinaciji ludila i zlobe moguće iz ničega izmisliti zločin. Velikosrpska propaganda je koncentrat kolektivnog srpskog ludila, koje su ugledni svjetski psihoanalitičari označili kao – transgeneracijsku traumu, uočivši da Srbi i danas žive u 1389. godini, u ambiciji da namire račune za poraz na Kosovu. Ta kolektivna iščašenost porađa sve druge distorzije psihosocijalnog ponašanja, od stavljanja ubistva muslimana na pijedestal nacionalne vrline, pa do morbidnih laganja na svakom koraku.

Srbi su, u kritičnoj masi, svjesni da ne mogu promijeniti svoje turske gene, s kojima su u zavadi, a taj dramski sukob na kraju rezultira mirenjem sa svojom ubogošću. Invalidnost srpskog kolektivnog uma dala bi se lako prevazići, ali logikom tolerancije i humanizma. Budući da je srpstvo primitivno, ono ne može doseći taj uvid za izlazak iz mentalnog ćorsokaka. Sukob s turskim genima se nastoji prevazići stalnim životom u nastavku Kosovskog boja, što je budalaština

samo po sebi. Srpski život u budalaštini generira razne naopake osobnosti, a nadasve patološku potrebu za laganjem. Prisjetimo se koliko je puta u toku agresije TV Beograd slikala muslimanske žrtve srpskih zločina, a onda na sva pravoslavna zvona tvrdila kako su to nevini Srbi koje su pobili Alijini mudžahedini. Takva morbidnost svojstvena je samo zločinačkom umu, koji se po pravilu rađa iz ranjenog identiteta. Srbi su Turci, a htjeli bi da nisu, pa s kamama zaganjuju Bošnjake koji su zadržali slavensku, bjeloputu krv, te su više Slaveni, nego što su to sami Srbi. Šta se sad tu može što su turski askeri taslačili pravoslavne žene, a ostavili na miru žene onih što su prešli na islam. Dabudu se i Srbi učlanili u muslimane, pa bi danas bili Slaveni, poput plavokosih i plavookih Bošnjaka. Logično je, brate, to što Srbe razaraju turski, brkati geni. Bila je tak'a politička situacija.

Karadžićev logoraški marketing

Srpska propaganda je genetski, tradicionalno zasnovana na lažima, ali s jasnom računicom. Oni znaju da će optužba o 2000 ubijenih Srba preplaviti internet sajtove, proći kroz novine, stići na mnoge diplomatske stolove, a da tu laž niko iz Sarajeva neće demantirati. Godinama su uspijevali Svijet držati u zabludi da Sarajlije ubijaju sami sebe, jer su znali za moć propagande. Bosanci, s druge strane, imaju bogumilski feler, pa vjeruju kako će Dobro i Zlo popeglati neko odozgo. Otud je velikosrpska laž uvijek u prednosti nad bosanskom istinom.

Izmišljanje zločina u Sarajevu u interesu je globalnog projekta za BiH, po kome su svi jednako krivi za rat. Ubjedljivi debalans između žrtava i zločinaca nemoguće je poravnati istinoljubljem. Mnogi će jedva dočekati da Srebrenica, Markale, Kapija, Luka ili Keraterm dobiju ma kakvu protutežu na klackalici uravnolovke.

Zdravom logikom, pak, lako je utvrditi da srpski logoraši morbidno lažu. I to uoči otvaranja Memorijalnog centra u Potočarima. Uz sve logoraše svijeta ide maksima da - *zločin nema naciju*, pa bi bilo logično očekivati da se i srpski logoraši nepolitički i anacionalno odnose prema svakom počinjenom zlu. Naprotiv, oni su odlučili svojim navodnim patnjama minimiziraju zločin u Srebrenici. Time su se stavili na stranu velikosrpskog zločina nad 10.000 Srebreničana. Time su, zapravo, sebe deložirali iz svjetske porodice logoraša. ... Ako su tu, uopće, ikada i bili.

Članovi Državne komisije

U Državnu komisiju za kontrolu zakonitosti postupanja pripadnika TO i Policije imenovani su: Miodrag Simović, predsjednik, Ranko Nikolić, Šahbaz Džihanović, Sead Dautbašić, Martin Raguž, Zdravko Knežević, Jusuf Pušina, Žarko Bulić i Ekrem Galijatović, od kojih su svi bili predstavnici državnih institucija iz oblasti pravosuđa.

Sučut za izmišljenje žrtve

Srpski logoraši prije liče na glumce u predstavi *Događanje naroda*, nego na ljude koji su prošli kroz logore. Vidi se to po jeftinim trikovima. Recimo, svoju spomen-ploču su prekrili državnom bh. zastavom, da k'o fol iskažu svoju privrženost bh. državi, a sve drugo što su počinili je transparentna podrška idejama Radovana Karadžića. Dalje, svesrpski političari koji su bili nazočni pred bivšom kasarnom *Viktor Bubanj*, svoj su odlazak u Srebrenicu uslovlili dolaskom bošnjačkih funkcionera na ceremoniju postavljanja tzv. spomen-ploče. Paravac je žalosno ustvrdio da je – *propala još jedna prilika za pomirenje*, koje bi se dogodilo ako bi Sulejman Tihić došao da se pokloni izmišljenim srpskim žrtvama izmišljenog zločina, i ako bi Paravac otišao u Srebrenicu da se pokloni stvarnim žrtvama

stvarnog zločina. Sudeći po demokratskoj i multikulturalnoj tišini koja se nadvila nad ovu ponudu, biće da se i Krug 99, Fincijeva Komisija istine i pomirenja i razni vrli intelektualci slažu sa mogućnošću pomirenja u stilu: Neka se Bošnjaci pokaju zbog izmišljenih zločina, pa će se i Srbi pokajati za stvarne zločine.

Svesrpsku jeftinu laž o 2000 ubijenih najlakše je utvrditi činjenicom da javnosti nije predstavljeno ni jedno jedino ime ni jedne jedine žrtve. Kad znaju ovoliku halabuku napraviti oko nepostojećih zločina, zamislite koliku bi gužvu pravili kad bi imali podatke o makar jednom Srbinu koji je navodno ubijen u kasarni *Viktor Bubanj*?!

Tekst na njihovoj ploči je, što bi narod rekao, okruglo pa na čoše, a da imaju imena žrtava, logično, ta imena bi se našla umjesto teksta koji ništa ne znači. Dalje, ako već tvrde da je tu ubijeno 2000 Srba, pa valjda taj podatak baziraju na nekoj evidenciji. Trebalo bi ih zamoliti da javnosti predoče makar deseti dio imena sa svog nepostojećeg spiska, uz obećanje da će građani Sarajeva podići tu ploču, u uvjerenju da je svaki zločin samo zločin. Dakako, to se neće dogoditi, jer je riječ o morbidnoj laži, jer je priča o 2000 ubijenih samo jedna od bezbroj velikosrpskih izmišljotina, i ništa više.

Jadna majko svoja

Tekst tzv. spomen ploče koja je trebala biti postavljena na kompleks Državnog suda glasi: *Na lokaciji kasarne Viktor Bubanj u toku rata 1992-1995 bio je uspostavljen logor smrti za Srbe. Blizu dvije hiljade srpskih civila je mučeno, zlostavljano ili ubijeno. Njihove žrtve i stradanja moraju svima biti opomena za budućnost.*

Izveštaji Državne komisije

Velikosrpska laž nam je prešla u naviku, pa se oko nje plaho i ne ibretimo. Međutim, ibretimo se oko hipokrizije mnogih institucija i pojedinaca u Sarajevu koji su morali reagirati na posljednju epizodu velikosrpske agresije na istinu.

Odluka o obrazovanju Državne komisije za kontrolu zakonitosti postupanja pripadnika TO i Policije donesena je od strane državnog Predsjedništva 17. juna 1992. godine. U tekstu Odluke su u naredbodavnoj formi propisani visoko humani i civilizacijski normativi postupanja sa osobama koje su lišene slobode. Komisija je mogla samoinicijativno, ili na prijedlog građana, reagirati i istražiti sporne slučajeve. Komisija je sačinila mnoštvo izvještaja, koje je razmatralo Predsjedništvo RBiH, a između ostalog tretirala je i Vojno-istražni zatvor u Kasarni *Viktor Bubanj*. Do ovih izvještaja se i danas može doći, a njihovu vjerodostojnost bi svojim izjavama mogli potvrditi članovi Komisije, sve sami ugledni i pristojni ljudi.

Među brojnim izvorima koji svjedoče da se u Kasarni *Viktor Bubanj* nisu događali nikakvi zločini, već da je to bio regularan vojno-istražni zatvor, za sve, pa i za Srbe koji su se ogriješili o zakon, može se uzeti i tekst u *Oslobođenju*, od 5. avgusta 1992., pod naslovom *Državna komisija u vojnom zatvoru*, gdje je objavljeno da su članovi Komisije otišli provjeriti glasine o postojanju tzv. logora za Srbe, i da su se uvjerali u evidenciju zatvorenika, u korektno ponašanje osoblja, i sl. Utvrđeno je da zatvorenici čak nemaju ni radnu obavezu, po čemu im je bilo bolje i sigurnije nego građanima Sarajeva. Zatvorenici su se, zapisano je, jedino žalili na manjak hrane, ali su iskazali razumijevanje, jer su dijelili sudbinu građana Sarajeva koje je agresor, pored svega, iznurivao i glađu. Kako je primijetio Alija Čabrić, koji je u vrijeme agresije radio u kasarni – bolje su živjeli zatvorenici nego civili. – *Njima je Crveni križ redovno donosio konzerve s mesom, dok su građani Sarajeva skapavali od gladi* – kaže Čabrić, koji potvrđuje da je sastav zatvorenika bio

multietnički. To tvrdi i general Nedžad Ajnadžić koji kaže da je – u zatvoru uvijek bilo više Bošnjaka nego Srba.

Viza za laž

Na kraju, opet dolazimo da stare priče – da u Sarajevu ne postoji institucija koja bi pratila, analizirala i reagirala na sve pojave koje su usmjerene kao preoblikovanju istine o genocidnoj agresiji na RBiH. Ipak, moglo se očekivati da će neki pojedinci, koji znaju istinu o razlikama između Sarajeva i Pala, osjetiti moralnu ili patriotsku potrebu da reagiraju. Na žalost, naša je šutnja dala licencu novoj velikosrpskoj laži. Nemojmo se čuditi ako laž o 2000 ubijenih Srba u Kasarni *Viktor Bubanj* uskoro postane istina. Samim tim što naspram te laži nije podastrto stotine dokumenata i argumenata koji svjedoče da su u Sarajevu i Srbi, kao i Hrvati, Bošnjaci, Jevreji i ostali – jedino bili žrtve Radovana Karadžića i njegovih monstruma s brda.

Br. 92, 14. X 2003.

Ramazan bez Alije

Samo se kreteni raduju kad neko umre

Ramazanski spokoj uvlači se u bosanske mahale, dok nad našim krovovima još uvijek ledbe reakcije na Alijin odlazak. Krična masa ljudi u postu širi energiju stalozenosti, i njome obuzima i one za koje je ramazan ne znači ništa. Energija smiraja dođe kao voda po vatri, razbuktao u konfliktima koje je donio različiti komemorativni tretman života i djela Alije Izetbegovića. Ramazanska plemenitost sama je po sebi egzil pred bahatim svakodnevljem, a pogotovo danas, poslije Alijine smrti, kad u duhovnoj posvećenosti vrijedi poslagati utiske i predvidjeti puteve.

Tetack in the chelo

Dogodile su se dvije ekstremne pojave koje odudaraju od namjere većine patriotskih Bosanaca da se od Alije Izetbegovića oprostite u miru i dostojanstvu. Prva pojava je vrijeđanje i sataniziranje, a druga je hipokrizijsko glorigiranje Alijine uloge. Ni jedan ni drugi pristup nisu tačni, drski su, i neprimjereni univerzalnim običajima oprostaja sa nečijim životom.

Od Karadžićevih sljedbenika se definitivno može očekivati sve! Na vijest o Alijinoj smrti oni su poručili: *Alija je zločinac! Aliji je bilo mjesto u Hagu!* Kao i u mnogo drugih slučajeva, velikosrbi ne kažu – kako je to Alija zločinac. Gdje su ti zločini? Ima li makar i jedno mjesto pod Alijinom vlašću koje liči na ma koji od stotine četničkih konc-logora, gdje su ljudi ubijani sa strašću i perverznom porivima, izdignutim na pijedestal srpskog nacionalnog interesa? Nema!!! Pa zašto onda velikosrbi lažu? Zato što su zločinci, od glave do pete, i što im je laž prirodni duhovni ambijent.

Velikosrpsko zločinstvo i lažljivost su rezultat kolektivne mentalne perverznosti. Samo bi razvratan krmeći um, kakav je onaj Borislava Paravca, mogao u vrijeme kolektivne boli Bošnjaka, poručiti: *Alija je zločinac.* Paravac nije ljudsko biće, ono je divlja svinja, čvarak s mozgom, čiji bi život prohujaao u svinjcu da mu Alija nije priznao Republiku Srpsku, naivno vjerujući da će zakonski ambijent kultivirati koljače i kretene. Alija se prevario, u najboljoj namjeri, jer nije imao snage vidjeti da Bog u ljudsko obličje oblači i životinje, poput Paravca, sa kojima se jedino može komunicirati daljinski, putem – tetka u čelo.

Istovremeno je reagirao i glavni Lagumdžijin partner u RS, Milorad Dodik, koji je poručio da je bolest spasila Izetbegovića od odlaska u Hag. Dodik laže! Dodik vrijeđa! Dodik urinira po bošnjačkoj boli! Njegova kretenska lupetanja lako je razobličiti. Jednostavno, zar bi ovoliki broj svjetskih uglednika odavao poštu nekome ko je trebao završiti u Hagu?! Prisjetimo se, u povodu smrti Franje Tuđmana iz Evrope se nije čula ni jedna pozitivna riječ, jer je prvi hrvatski Predsjednik bio kandidat za Hag. Ubijao je bošnjačke i srpske civile, otvorao konc-

logore, rušio bogomolje, i ni po čemu se nije razlikovao od Miloševića ili Karadžića. Za sve njih, Alija je pacifistički i humanistički gorostas.

Dom macha litha

Po moralnom peksinluku kod velikosrba ne postoje ideološke razlike. Paravac i Dodik su jedno te isto. Gotovo smo sviknuti na svesrpsko genocidno bratstvo i jedinstvo. Iznenaduje nas, pak, domaća radinost. Prijateljski Bosanski kongres, za koji smo vjerovali da u konstruktivnoj kritičkoj misiji tematizira greške Izetbegoviće politike, prosuo je po ljudskoj boli bibavu liću, vrijednu zgražavanja. Nekoliko sati poslije Alijine smrti, Bosanski kongres iz Čikaga je obznanio tekst pod naslovom: *IZDAJNIK JE MRTAV – ŽIVJELA BOSNA i HERCEGOVINA!*

Bosanski kongres ima pravo vjerovati kako je Alija izdajnik. Ima pravo prikupljati argumente u prilog svoje teze. Alija nije svetac pa da bude oslobođen kritičkog suda. Sve je to normalno u demokratskom ambijentu. Međutim, ono što nije normalno, što je razvratno, pogano, četničko i ustaško, jeste slavljeničko raspoloženje Bosanskog kongresa zbog Alijine smrti. Samo se kreteni raduju kad neko umre. Ljudska bića odsute, kad nemaju šta reći. U Sarajevu ima mnogo ljudi koji Aliju smatraju negativnom i štetnom pojavom za Bosnu i Bošnjake. Ali, ovi ljudi šute, jer je Alija nekome otac, nekome vođa, nekome svetac, i ljudski je ne poganiti nečiju bol. Izuzetak je, doduše, Senad Avdić Tucca, koji je odmah po zagrebačkim medijima prosuo salve gadosti protiv Izetbegovića. Njegov gadluk nije mogao sačekati koji dan, dok bol mine.

And the necriw and the criw

S druge strane, imali smo poplavu glorifikacija Alijine ličnosti. Običaj je da se o mrtvima govori sve najbolje. Sporno je kad u ovom običaju sudjeluju političari koji su svoju platformu zasnovali na satanizaciji Alije i njegove politike. Lagumdžija povraća hvalospjeve o Aliji. Mogao je tako nadahnuto govoriti i za Alijinog života, ali, nije. Pa ako mu je Alija baš toliki pozitivac, kako je moguće da su njegovi prvi saradnici tzv. islamski teroristi?! Alija je imao apsolutnu vlast, što se vidi i kroz aktuelne reakcije u kojima niko ne spominje pluralizam, već samo i isključivo Aliju. Da nije bilo Alije, ne bi bilo ni Bosne – čulo se stotine puta. Po tome, njegova vlast je bila autoritarna. Dakle, ni jedan državni funkcioner ne može biti kriv za tzv. islamski terorizam, a da i Alija ne bude kriv. Ako je za Lagumdžijinu policijsku državu Alija velikan, pozitivac, mirotvorac, itd., onda su takvi i svi drugi u Alijinoj piramidi vlasti. Lagumdžija se s računom preračunao, jer je uočio da svjetski lideri šalju pozitivne poruke o Alijinoj ulozi, pa se i on pridružio hvalospjevima. Ali, dužan nam je objasniti vezu između plemenitog Alije i njegovih opasnih saradnika.

Ramazanska će čistota izbistriti nagomilane nejasnoće. Sve će tražiti svoje mjesto. I oni tekbiri na Alijinoj dženazi. ...Kao naslijeđe Alijine građanske Bosne.

Br. 93, 28. X 2003.

Vlada Tuzlanskog kantona legalizirala NACIZAM

Hrvatski nacizam u bosanskim školama

U političkoj povijesti tuzlanskog kraja samo je u vrijeme NDH-zije školstvo bilo ustrojeno po nacističkim pravilima. Šest decenija poslije, Vlada Tuzlanskog kantona je vratila nacizam u školske klupe: pristala je na ultimatum roditelja hrvatskih učenika da njihovu djecu ne može učiti niko drugi osim osobe hrvatske nacionalnosti.

Političko hrvatstvo je ključni krivac za dejtonsku sudbinu BiH. Prva izdaja bh. patriotskog fronta, koji svoje utemeljenje ima u Referendumu o neovisnosti BiH, kao ishodištu bosanskog otpora protiv velikosrpske politike Slobodana Miloševića – dogodila se od političkog hrvatstva. Bila je to izdaja hrvatskih nacionalnih interesa, ali i hrvatske nacionalne volje, koja je u punom kapacitetu participirala u onih 64 odsto glasova kojima je izglasana neovisnost i suverenitet RBiH.

Hrvati – od bosanstva do nacizma

Prirodno i logično savezništvo Bosanaca i Hrvata protiv velikosrpske okupacije Hrvatske i BiH izrodilo se u suprotnost, jer je primitivni i špicoliki hrvatski predsjednik Franjo Tuđman za svoga saveznika odabrao Slobodana Miloševića. Iako je Miloševićeva genocidna soldateska skrivila smrt hiljade Hrvata, Tuđman je velikosrbima pružio ruku savezništva, a da se Hrvati nikad nisu osjetili poniženim i povrijeđenim zbog toga. Ostalu priču znamo.

Ipak, valja ponoviti da bi nesuđeno antifašističko savezništvo Bosanaca i Hrvata u otporu Miloševićevoj genocidnoj soldateski rezultiralo posve drukčijim ishodom za BiH. Naša bi zemlja bila oslobođena i izgrađena po volji kakvu su njeni građani, a Hrvati u punom kapacitetu, izabrali na Referendumu. No, političko hrvatstvo je svoju patriju vidjelo u tzv. velikoj Hrvatskoj, a ne u BiH, i otud je odmah po početku agresije pristalo da grabi svoj, genocidni komad.

Sa stanovišta hrvatske hegemonije, projekat se isplatio. Hrvati su činili većinu na 16 odsto bh. teritorije, a danas se prostiru na 27 odsto Federacije. U vjerovanju da se hrvatski Mostar brani u Sarajevu, Tuzli ili Maglaju, Hrvati ekonomski, pa i politički, zauzimaju i ove prostore, ne zbog toga što ih žele pretvoriti u etnonacionalnu pustinju, koliko zbog toga što vjeruju da stabilnost osvojenih teritorija ovisi od ulaska u dubinu bosanske fronte.

Tuđmanacističko političko hrvatstvo do danas je obuzelo patriotski osjećaj bh. Hrvata. To više nisu isti ljudi. Za razliku od 1992. kada je postojala suštinska razlika između referendumske volje bh. Hrvata i politike Franje Tuđmana i njegovih bh. satelita, danas je politička volja bh. Hrvata dominantno prilagođena ciljevima koje su Milošević i Tuđman zacrtali u Karađorđevu. Bosanski Hrvati danas su velikohrvati, koji dejtonsku Bosnu doživljavaju kao privremeno rješenje, dok se ne steknu uvjeti za pripajanje tzv. hrvatskih teritorija u BiH susjednoj Hrvatskoj.

Koliko je 1992. Hrvatski kolektivitet podržavao bh. patriotsku ideju, i bio zahvalan na bošnjačkom savezništvu u odbrani Hrvatske od velikosrpske agresije, toliko je danas hrvatski kolektivitet obolio od nacizma, i od mržnje prema Bošnjacima i bosanskoj ideji. Frapantna je čvrstoća hrvatske nacističke volje, koja napada i prostore na kojima nikad nije bilo hrvatsko-bošnjačkih problema. Napadnut je tuzlanski kraj. Na mala vrata, uz prećutnu saglasnost hrvatskih intelektualaca i udruga, i u tuzlanskom je kraju promovirana ideja o nacističkom školstvu. Da stvar bude gora, legalizaciji hrvatskog nacizma u bosanskim školama kumovala je Vlada Tuzlanskog kantona, i to njeni kadrovi iz reda SDP-a.

Hrvatska šutnja kao znak odobravanja

Na području TK nikada se nije dogodio sličan slučaj. Tuzlanski kraj je uvijek bio pozitivan primjer međuetničke sloge, po svim kriterijima. Otud iznenađuje šutnja brojnih hrvatskih udruga i intelektualaca, koji su dozvolili da im izvjesni Mato Matijević, predsjednik *udruge roditelja* iz Špionice, štiti nacionalne interese, tako što će bošnjačke prosvjetare proglasiti nepodobnim po nacionalnoj pripadnosti. U Tuzli je prije nekoliko godina jednom Bošnjaku nelegalno porušena kuća, kako bi se baš tu, gdje su poželjeli tuzlanski katolici, izgradio Katolički školski centar. A šta bi se desilo da je u Tuzli nekom Hrvatru srušena kuća zbog izgradnje medrese ili džamije? Pa i Papa bi se oglasio! Ni na jednu bošnjačku manifestaciju nije došlo toliko Hrvata, koliko je Bošnjaka došlo na otvaranje KŠC, sve s namjerom da se pokaže vjera u suživot i toleranciju. Otud se očekivalo da će hrvatske udruge i intelektualci dići svoj glas protiv promocije nacizma pod okriljem tzv. zaštite hrvatskih nacionalnih interesa.

Kompromis je kapitulacija

Kada roditelji učenika jedne nacionalnosti ne dozvoljavaju da im djecu uči nastavnik druge nacionalnosti, čija je isključiva grijehnost različita nacionalna pripadnost, i kad takvu nakanu uspiju sprovesti u djelo – onda se takva pojava ima zvati nacizmom. Nacional-šovinizam je netačna kvalifikacija za legalističko djelovanje nacionalne mržnje, jer se za ovu pojavu računalo uvijek da ima krivični, a ne legalistički karakter. Nacizam je, pak, državni sistem koji razlikuje više i manje vrijedne nacije. U Hitlerovoj Njemačkoj je sistem propisao da jevrejski nastavnik ne može učiti njemačkog učenika, kao što je Vlada Tuzlanskog kantona upravo odobrila da bošnjački nastavnik ne može učiti hrvatskog učenika.

Vlada Tuzlanskog kantona je slovodobitno obznanila da je *postigla kompromis* u povodu desetodnevno bojkota nastave u područnoj školi u Srednjoj Špionici, u Općini Srebrenik, gdje su hrvatski roditelji zabranjivali svojoj djeci da dolaze na nastavu, jer im je učiteljica trebala biti Bošnjakinja, Alma Fazlić, koja je legalno primljena na konkursu, umjesto prethodne nastavnice, Hrvatice, koja je otišla na porodiljsko bolovanje. Roditelji su zaintačili da njihovu djecu ni po koju cijenu ne može učiti Bošnjakinja, iako taj stav nisu objasnili nikakvim argumentom, u stilu – kakva je razlika hrvatske i bošnjačke učiteljice ako i jedna i druga izvode nastavu po jedinstvenom nastavnom programu. Hrvatska učiteljica, ako će se pridržavati nastavnog programa, svakako ne može izvoditi išta hrvatskiju nastavu od one kakva je propisana, što znači da bi i bošnjačka učiteljica posve identično prenosila znanje koje je zacrtano planovima koji važe za sve škole na području TK. Razlika može postojati jedino ukoliko roditelji očekuju da se hrvatska učiteljica neće pridržavati nastavnog programa, pa će u bosanskoj školi prosipati velikohrvatsku priču, što je manje vjerovatno. Biće da je po srijedi isključivo

nacistički osjećaj o više i manje vrijednim nacijama, o više i manje vrijednoj djeci, po kojemu više vrijednu djecu ne može učiti učitelj iz manje vrijednog naroda. Jer, da postoji ikakav argument izvan ove definicije, pa valjda bi ga saopćili roditelji hrvatske djece. Oni su, pak, ostali samo na svome ultimativnom zahtjevu da njihovu djecu ne može učiti Bošnjakinja.

Kompromis Vlade TK se sastoji u tome što će umjesto Alme Fazlić nastavu za prvi i treći razred izvoditi postojeća učiteljica, Hrvatica Vedrana Fočaković, dok *udruga roditelja* negdje ne pronađe novu učiteljicu hrvatske nacionalnosti, umjesto legalno primljene učiteljice Fazlić, čija su građanska i radnička prava slomljena pod naletom nacističkog nasilja.

Pod zastavom susjedne države

Područna škola u Srednjoj Špionici *ukrašena* je šahovnicama i velikohrvatskom ikonografijom, tako da se stiče dojam da ste u Hrvatskoj, a ne u BiH. Jednonacionalnim obilježjima nije mjesto u državnim institucijama, budući da ove institucije imaju zajednička obilježja. To što je škola u Špionici krcata nacionalnim obilježjima susjedne države i vjerskim znakovima, bilo bi isto kao kad bi svaki razred sa bošnjačkom većinom izvjesio zastavu sa ljiljanima i mjesec i poluzvijezdu. Pa ni tad poređenje ne bi bilo adekvatno, jer su *ljiljani* bili znak zajedništva i tolerancije. No, *udrugi roditelja* je malo što bi jedna bošnjačka učiteljica radila pod hrvatskom zastavom. Oni žele da pod hrvatskom zastavom budu samo Hrvati, pa makar i u državi koja nije Hrvatska.

Kapitulacija i odgovornost

Vlada Tuzlanskog kantona time nije, kako tvrdi, napravila nikakav kompromis, već je potpisala kapitulaciju Odluke o konstitutivnosti bh. naroda i svih drugih akata koji proizilaze iz ustavne obaveze o ravnopravnosti svih bh. naroda i građana. Zakoni ne mogu biti predmet kompromisa, zapravo – kapitulacije! Pogotovo kad ta kapitulacija podrazumijeva promociju nacističke doktrine o više i manje vrijednim ljudskim bićima, jer je ustoličenje tog nasilja samo dno političkog razvrata. Ako se u jednom društvenom sistemu, a pogotovo u bosanskom, dozvoli razvrstavanje građana po *arijevskom* principu, onda je taj sistem pred raspadom. Odluka Vlade TK da podrži nacističke ambicije roditelja hrvatskih učenika, i da bez komentara pogazi ne samo građansko dostojanstvo učiteljice Fazlić, već i osnovni zakonski okvir na kome se zasniva bh. ustavni sistem – otvara ambis u kome će se razmnožavati nacistički apetiti.

Osnovni problem u ovom, kao i u svim drugim slučajevima inauguracije nacističkih pravila u političkom životu BiH, proizilazi iz demokratske retardiranosti po kojoj se anarhija razumijeva kao demokratija. Svašta može biti zaštita nacionalnih interesa, pa i kad SDS u ime srpstva pobije 200.000 i raseli milion Bošnjaka; i kad HDZ zapadnu Hercegovinu pretvori u etnonacionalnu pustinju... Vlada TK očito misli da je i udovoljavanje hrvatskim nacističkim zahtjevima ta nekakva demokratija, u kojoj se udovolji svakome ko tvrdi da je ugrožen. Po toj logici bi i narkomani, dileri, pedofili, homoseksualci i ostali otpadnici od pravila civilizacije mogli tvrditi da su ugroženi, jer im zakon ne dopušta da zagađuju životnu okolinu. Dozvola Vlade TK da isključivo hrvatski učitelji uče hrvatske učenike je ništa drugo do zagađivanje i onako zagađene bh. društvene i političke stvarnosti. Umjesto da se stvari nazovu pravim imenom, da se sa pozicija Vlade otvoreno kaže da ne dolazi u obzir primjena nacističkih pravila u obrazovnom sistemu, Vlada TK je izmislila riječ *kompromis*, kako bi sakrila najretrogradniju

odluku u političkoj povijesti tuzlanskog kraja. Da stvar bude gora, na ovaj događaj u medijskom i političkom prostoru BiH nije reagirao niko. Retardirana demokratska javnost je razumjela da je *kompromis* ta magična riječ koja popegla i nešto što nije za peglanje. Jerbo, *kompromis* čine samo mudri i tolerantni ljudi. U suštini, sa razvratnim pojavama ne može biti kompromisa, ni u Bosni, ni u Svijetu, jer bi se civilizacija začas survala u ambis anarhije. Bosna upravo nestaje zbog tih kompromisa sa svim i svačim, od Dejtonskog sporazuma, koji je uvažio genocidna osvajanja, pa do ovih naoko sitnih događaja koji su generirani iz temeljne neprincipijelnosti, koja je i nacizam uvažila kao nacionalna prava.

U nadležnom ministarstvu Vlade TK vjerovatno niko ne pomišlja na ostavke. Čak šta više, oni se hvale tzv. *kompromisom*. Prestup koji su počinili toliko je ozbiljan da zahtijeva vanrednu Skupštinu TK, na kojoj bi valjalo ovim državnim službenicima postaviti pitanje – u kojem su aktu pronašli uporište za odluku da hrvatsku djecu moraju učiti hrvatski učitelji?! Pošto ne bi našli odgovor na ovo pitanje, valjalo bi ustanoviti da su grubo prekršili zakon, i da su njihove ostavke i krivična odgovornost, kao i povlačenje nacističke odluke, jedini logičan ishod ovog slučaja. Tako bi to izgledalo u normalnoj zemlji.

Br. 93, 28. X 2003.

Lagumdžijina hunta usavršava policijsku državu

Zakon o pljačkanju Bošnjaka

Samo nas korak dijeli od usvajanja
državnog zakona o oduzimanju
kriminalom stečene imovine, a na čijoj bi se meti,
u montiranim procesima,
našli svi Bošnjaci koji imaju više od ništa

Gotovo 60 godina nakon što je komunistička vlast opljačkala privatnu imovinu bh. građana, u čemu je najviše izgubio bošnjački narod, a što je generiralo nesagledive posljedice u pravnom i društvenom sistemu – krnji SDP reinkarnira ideju o otimanju imovine za koju se ustanovi, ko zna kako, da je stečena kriminalnim putem. Nema ničeg spornog u nužnosti da se oduzme kriminalom stečena imovina, ali je zastrašujuće što se u postojećoj konstelaciji bh. odnosa sa sigurnošću može tvrditi da bi isključive nevine žrtve ove pohare bili imućniji Bošnjaci. Budući da je društvena imovina na teritoriji sa bošnjačkom većinom odveć opljačkana u kriminalnoj privatizaciji, i da je prešla u nebosanske ruke, ostao je samo još jedan korak do totalnog osiromašenja Bošnjaka, kada će po ekonomskoj potentnosti biti ravni ma kojoj čergi u ma kojem dijelu svijeta. Od svega što su Bošnjaci imali ostala je jedino, na 24 odsto bh.teritorije, imovina imućnijih Bošnjaka. I to valja poharati pa da ne ostane ništa, ni od Bošnjaka, ni od Bosne!

Tajna kontrola vlasti

SDP je u parlamentarnu proceduru stavio Prijedlog zakona o oduzimanju kriminalom stečene imovine, koji predviđa formiranje autonomne agencije koja će, kako SDP predviđa, biti nadređena i poslanicima državnog Parlamenta. To znači da buduću agenciju neće niko kontrolirati, čime i najviše zakonodavno tijelo u državi može biti pod njenom lupom. To znači i da bi svi državni organi, od policije, tužilaštava, do sudija, bili podređeni ovoj agenciji, koja ima da prije liči na tajnu ideološku policiju J.V. Staljina, nego na organ ma kakve demokratske države. Jednostavno, u demokratskim sistemima ne postoji ništa što je nadređeno najvišem zakonodavnom tijelu. U totalitarnim sistemima, pak, postoje službe koje pod kontrolom drže parlamente i poslanike, kao što je bio slučaj u Iraku, recimo. Lagumdžijin krnji SDP zagovara upravo boljševički oblik podređivanja najvišeg zakonodavnog tijela nekakavoj tajnoj agenciji koja nikome ne odgovora, osim svojim mentorima. A ko bi bili mentori, lako se može pretpostaviti.

Da ovo nije originalna ideja SDP-a, te da je SDP samo izvršilac međunarodnih vizija, koje su odveć po uticajem srpsko-hrvatskih lobija, svjedoči i preporuka visokog predstavnika Pedija Ešdauna, koji je naložio – *izradu sveobuhvatnog programa za pljenidbu imovine stečene kriminalnim radnjama*. U dokumentu pod naslovom *Posao i pravda* zacrtano je i sljedeće: *Država i entitetski organi vlasti, u koordinaciji sa stručnjacima, moraju izraditi i donijeti zakone kojima se naređuje zaplijena sredstava stečenih kriminalnim radnjama*.

Budući da krmji SDP nema ni teoretsku mogućnost da u državnom Parlamentu sam progura boljševički zakon o oduzimanju imovine, mogao bi računati na pomoć srpsko-hrvatskih poslanika koji znaju da bi oduzimanje imovine zahvatilo samo Bošnjake, i time ojačalo srpske i hrvatske separatističke i pljačkaške pozicije. Ukoliko bi se, pak, takva mogućnost procijenila kao isuviše providna, jer bi SDP-ova javna kolaboracija sa SDS-om i HDZ-om razgolitila nezvaničnu koaliciju iz Karađorđeva – postoji i druga, izvjesnija mogućnost, da zakon nametne Visoki predstavnik. SDP se upravo javno založio za tu varijantu, pozivajući Pediju Ešdauna da nametne zakon u slučaju da državni Parlament odbije prijedlog. Ešdaun se već, kako smo to citirali, izjasnio na čijoj je strani.

SDP kao marioneta iz Karađorđeva

SDP je u parlamentarnu proceduru stavio i prijedlog izmjena Zakona o amnestiji kojim su oslobođeni svi počinioči krivičnih djela u periodu 1991. – 1995., izuzev za ratni zločin. SDP traži da se od amnestije izuzmu *ona kaznena djela koja nisu vezana za konflikt u ovom periodu*. Ambicijom da se izmijeni Zakon o amnestiji SDP razotkriva predmet svog interesovanja. SDP je svjestan da se jedino na teritoriji sa bošnjačkom većinom, tamo gdje je bila Armija RBiH, i gdje je funkcionirala pravna država pod kontrolom multietničkog i višestranačkog državnog Predsjedništva, mogu pronaći validni tragovi koji bi upućivali na eventualne kriminalne radnje. Uprkos ratu, državna vlast je funkcionirala u skladu sa Ustavom i zakonima. Zato je moguće iščačkati tragove koji vode do mogućih kriminalnih radnji. Uglavnom se sve zapisivalo, evidentiralo, protokoliralo...

S druge i treće strane, tamo gdje su vladale vojne hunte srpskih i hrvatskih separatista, nije bilo ni države, ni prava, bilo je anarhije i haosa, i otud tamo nema tragova koji bi upućivali na krivična djela. Pošto je kod Karadžića i Bobana sve bilo krivično i kriminalno, od glave do pete, ne postoji ništa što bi kao pravni i zakonski kontraliht osvijetlilo i otkrilo kriminalce. Paradržavne vojne i genocidne hunte su u svojoj ideološkoj osnovici imale kriminal, strateški kontroliranu anarhiju, i otud se ne može govoriti ni o pronalaženju ratnih kriminalaca, ni o oduzimanju njihove kriminalnim putem stečene imovine. Moglo bi se govoriti jedino o kriminalnim i genocidnim sistemima, koje treba ukinuti i za sva vremena zabraniti, ali SDP, kao marioneta iz Karađorđeva, o tome neće govoriti. Njih isključivo zanima kriminalizacija Bošnjaka, kao polazni osnov za institucionaliziranje pljačkaše akcije, pod državnim atributima, čiji je cilj totalno osiromašenje bošnjačkog naroda.

Kriminalna i genocidna pitanja

Dakako, ovdje ne isključujemo mogućnost da su se neki bošnjački funkcioneri u toku rata obogatili na ratnoj tragediji. Čak šta više, to bi se sa sigurnošću moglo i potvrditi. Niti isključujemo mogućnost da je SDA, u svojoj preplašenosti, slabosti i demokratskoj retardiranosti dozvolila takve gadosti, nemajući snage da počisti izdaju Bosne u sopstvenoj kući. Upravo iz ovih razloga ne može se govoriti o reformama u SDA, jer ova stranka nikad dosad nije pomela političko i korupcionaško smeće pred sopstvenim vratima. Šteta od te slabosti je daleko veća, nego što bi bila kad bi metla otvorenog kritičkog dijaloga oslobodila SDA od šejtana koji joj i danas sjede za vratom. Naprotiv, čišćenje SDA od negativnog naslijeđa bi ovu stranku ojačalo u svim pravcima, onako kako je ojačana popularnost Bila Klintona kada je javno priznao šta mu je Monika Levinski radila.

Dakako, ne sporimo ni da bi bilo sevap SDA-ovim crnim ovcama oduzeti kriminalnim putem stečenu imovinu, i predati je narodu. Međutim, ne postoji efikasan zakonski model koji bi to omogućio, sve dok naspram bošnjačkog kriminalnog pitanja imamo i danas živa srpska i hrvatska genocidna pitanja, u kojima je kriminal samo jedan dio njihove cjelokupne nakaznosti.

U postojećoj konstelaciji političkih odnosa, srpski i hrvatski lobiji, koji vladaju međunarodnom politikom u BiH, uspjeli bi antikriminalnu oštricu usmjeriti samo na Bošnjake. Neprecipijelnost koja se nalazi u osnovi takve namjere, istog bi časa porodila i namjeru da se imovina oduzima svim Bošnjacima koji imaju išta više od puke sirotinje. Idologizirano pravosuđe, koje je svakako u srpsko-hrvatskim rukama, odveć bi smontiralo i friziralo činjenice kojima bi se dokazavalo da taj i taj nije od svog rada zaradio to i to.

Gang Lagumdžijinih kumova i poslušnika

Izjava glavnog SDP-ovog partnera u ovoj i svim drugim političkim operacijama protiv Bosne i Bošnjaka, Milorada Dodika, nesumnjivo upućuje da ovakav scenario: - *Dovoljno je uporediti današnje imovno stanje s prijeratnim, i da se bez posebnih istraga zaključiti kako je riječ o bogatstvu stečenom kriminalom i pljačkom.* Dodiku dakle ne treba ni posebna istraga, on bi od oka odrezao šta je kriminalna imovina, a šta nije. Imamo stotine uspješnih bošnjačkih privrednika koji su poslije rata, radom i poštenjem, izgradili velike firme, i uz firme i velike kuće, i kupili skupa kola, a sve to bi se po ovom Lagumdžijinom i Dodikovom konceptu svrstalo u kriminalnu imovinu, jer, Bože moj - *Ljudi to nisu imali prije rata.* Dodik je svjestan da SDP-ov prijedlog zakona ne bi kačio Srbe, a ni njega, čim se ne plaši da bi upravo on mogao biti na meti procjene prijeratne i poslijeratne imovine. On koji do rata po rodnim Laktašima vozao šljunak u jednom izhandalom kamionu, a koji je danas nezvanični cappo čitave jedne regije u RS, prvi bi morao objasniti kako je svu tu imovinu stekao. Javna je tajna da Dodik kontrolira šverc droge, alkohola, cigareta, bijelog roblja, zapravo, svega što donosi kriminalni profit. Ali, on može imati miran san, jer njega i Lagumdžiju zanimaju isti ciljevi; oni su svjesni da njihova politička probitačnost, i zaštita njihovih kriminalnih akcija, ovisi od stupnja potlačenosti i osiromašenosti Bošnjaka. Samo bi im ojačana bosanska država mogla stati u kraj, a takve države neće biti sve dok je bošnjački narod politički i ekonomski potlačen.

Ovaj zakon testira našu spremnost da se odupremo plimi kriminala i da uspostavimo temelje pravne i pravedne države – kaže Lagumdžija, bez namjere da odgovori i na jedno od ključnih pitanja koja zjape iz njegove, srpsko-hrvatske inicijative. Jedno od najbitnijih jeste i pitanje kriminala u SDP-u, prvenstveno kriminala koje su počinili on, njegova supruga i gang njegovih kumova i prijatelja. Ako baš ne želi govoriti o sebi, mogao bi tematizirati, recimo, nekadašnjeg tuzlanskog padišaha Selima Bešliagića, i njegovu imovinu. Minimalni uvjet da se povjeruje u Lagumdžijinu iskrenost dogodio bi se kad bi rekao da će i svi eventualni kriminalci iz SDP-a imati isti tretman pred zakonom. Makar to! Da ne kažemo da je već danas mogao potcrtati da i u SDP-u ima slučajeva kriminalnog bogaćenja, i da će i takvi kadrovi SDP-a naći na udaru ovog zakona.

Time postaje jasno da bi eventualni zakon o oduzimanju imovine u svojoj primjeni bio ideološki i nacionalno jednosmjernan. Stradali bi prvenstveno članovi i simpatizeri SDA, ali i svi imućniji Bošnjaci koji nisu pod skutima krnjeg SDP-a.

Korak do ekonomske i političke paralize

Čini se da nije ni potrebno pretpostavljati haos koji bi u bošnjačkom društvu proizvelo saznanje da ti imovina može biti oduzeta u montiranom sudskom procesu u kome te neko pita da dokažeš gdje si zaradio svaku ciglu u kući. Posljedice bi bile katastrofalne. Prvo, ni jedan Bošnjak više ne bi imao hrabrosti da ulaže u Bosni, pa čak ni da gradi kuću. Drugo, agencija sa kriminalnim i zločinačkim ambicijama prirodno bi postala mjesto za uzimanje reketa, od Bošnjaka koji bi plaćali reket kako se ne bi našli na spisku tzv. kriminalaca kojima se oduzima imovina. Treće, djelovanje ovakve agencije bi potpuno paraliziralo ekonomski, a

time i politički život Bošnjaka, koji bi se zatvorili u spoznaju o bespomoćnosti, i koji bi vjerovatno dostojanstvo potražili u preseljeništvu. Ono što je najdrastičnije jeste spoznaja da bi pljačka bošnjačke imovine bila izvođena pod propagandnom oblandom da je ovo demokratska operacija koja se tobože tiče svih, a ne samo Bošnjaka.

Od svega što je Lagumdžijin krnji SDP počinio na planu reinkarnacije policijske i boljševičke države, usmjerene isključivo na slabljenje Bošnjaka, ovo je ubjedljivo najmorbidnija ambicija. Nakon rata i genocida – ne postoji gore.

Br. 93, 28. X 2003.

Srebrenica brani Republiku Srpsku

Ako prihvatimo odgovornost Vlade RS za genocid u Srebrenici, priznat ćemo postojanje genocidnog entiteta i prije Dejtonskog sporazuma

Bošnjački je narod razdragano dočekaio vijest da će Vlada Republike Srpske morati priznati zločin u Srebrenici. Pedi Ešdaun, naš nesvrstani prijatelj, prisilio je četničku bratiju da formira komisiju koja će istražiti šta se to zapravo dogodilo u Srebrenici. Možda je bio kakav teferič, pa se igralo kolo, pa se ponapijalo, pa došlo do tuče, pa se narod između sebe poubijao? Možda je bila kakva elementarna nepogoda, udario grom, pa pobio 10.000 ljudi? Možda je bila olimpijada u gladi, pa takmičari pomrli? Moglo je svašta da bude, čim entitetska komisija treba da ispita sumnjivu smrt 10.000 ljudi.

Genocides goes to xawa

Samim tim što je Vlada RS prisiljena da formira komisiju za ispitivanje događaja u Srebrenici, može se pretpostaviti kakav će biti kraj lutkarske predstave. Vlada RS će priznati zločin, a mi ćemo Pešdaunu poručiti: *Halal bilo, hajmo na jednu ljutu.*

Priča o Srebrenici tako bi bila završena. Hiljade Srebreničana bi nastavili živjeti u preseljeništvu, gdje su, poput Židova, deportovani nakon Dejtonskog sporazuma. Za desetak godina oni neće ni u snu vidjeti svoj grad. Njihov će grad biti pusti spomenik zločinu. Svjedočit će da se zločin isplati. Prospe se malo šupljih riječi, šaka petobanki, izgradi se spomenik na koji niko ne dolazi, za koju godinu onih nekoliko ubica iziđe iz hapsane, a 10.000 ljudi, i grad koji je imao savršen život – zauvijek nestanu iz pamćenja.

Tako će to biti ako prođe, a proći će, Ešdaunov projekat o isparenju genocida u Srebrenici, koji se realizira putem genocidnog pozorišta u Vladi RS.

Peshdown's podwalla

Moralna i etička logika bi stvari poredala drukčije. Nema se šta istraživati u Srebrenici! Zločin je samo zločin, i ništa više. Ko hoće da ga vidi, vidjet će. Onaj ko neće – zločinac je. Vlada RS je svoj zločinački kontinuitet potvrdila bezbroj puta, bez obzira na partijski sastav, jer su svi srpski političari klonirani Karadžići. Šta može dobiti Srebrenica ako Vlada RS na silu pristane da vidi zločin. To je prisila, a ne čin moralne volje. To nije priznavanje zločina! Jer, priznavanje zločina bi vodilo ukidanju RS, budući da je RS Srebrenica u velikom.

Drugo, i bitnije, a u čemu se krije Ešdaunova podvala, jeste traženje od Vlade RS da prizna nešto za šta nije odgovorna. Kako! – uzviknut će plitki patrioti. Lijepo, brate, Vlada RS u vrijeme genocida u Srebrenici nije ni postojala, ona je u međunarodnom i pravnom smislu imala značenje vojne hunte Radovana Karadžića. Podvala je u sljedećem: ako prihvatimo priznanje Vlade RS za zločin u Srebrenici,

tada smo priznali postojanje genocidnog entiteta i prije Dejtonskog sporazuma, kada je kao jedini legalni oblik vlasti postojala državna vlast u Sarajevu. Ovaj logički obrazac identičan je zaključku Skupštine RS da Tužba BiH protiv SCG ugrožava RS. Tužba je podnesena 1993. kada nije postojala RS, kao što je i genocid u Srebrenici počinjen 11. jula 1995, a šest mjeseci poslije RS će dobiti još uvijek privremeni legalistički karakter. Vlada RS sa genocidom u Srebrenici nema ništa! Ovo pitanje pripada Svjetskom sudu pravde u Hagu koji će SCG kazniti za agresiju i genocid, a što će polučiti ukidanje rezultata agresije, tj. Republike Srpske.

Sulleymane, Sulleymane

Najefikasniji su obrazovani banditi. Velikosrpska zločinačka politika je pismena, pismenija od dobrohotnog bosanskog politikarenja. Srbi znaju kud su pošli kad su RS isturili kao krivca za genocid u Srebrenici. Ako je RS kriva, ona će snositi posljedice, dati koju paru, kazati koju šuplju riječ, i – opstati. Ako RS nije kriva, jer tada nije postojala, onda će Svjetski sud pravde donijeti presudu koja vodi ukidanju RS.

Na ovu svesrpsku banditsku podvalu upecao se iskusni pravnik Sulejman Tihčić, kada je na otvaranju Memorijalnog centra u Potočarima govorio o krivici RS. Naprotiv, RS uopće ne treba vezati za Srebrenicu! Srebrenica je, kao i RS, zlodjelo proisteklo iz agresije SCG na RBiH. To je logička abeceda.

Na istom fonu neko je natantao 49 srebreničkih porodica da tuže RS. Srebreničke porodice su prihvatile i da RS dadne dva miliona maraka za izgradnju Memorijalnog centra, i to u ratama. Vlada RS je onda svima pljunula u lice i donijela izvještaj u kome piše da se hiljadu-dviju ljudi nekako samo usmrtilo. Onda ih je Ešdaun našminkao, pa će sad komisija da istraži šta se to u Srebrenici zbililo.

Odsustvo političke pameti učinilo je da srebreničke porodice pristanu da sudjeluju u ovoj komisiji, smatrajući velikim pomacima to što se RS bavi svojom odgovornošću za Srebrenicu. Sa patriotskog, političkog, pravnog i moralnog stanovišta treba ignorirati svaki kontakt RS sa tragedijom u Srebrenici. To je pitanje koje pripada Svjetskom sudu pravde i koje se jedino valjano može riješiti kroz presudu protiv SCG za agresiju i genocid.

Br. 94, 11. XI 2003.

Kadrovski iftari

Ako je islam privatno vlasništvo IZ,
onda su Bošnjaci u islamu pod kiriju,
koju plaćaju makar kad moraju, po velike pare,
od IZ kupiti ukopno mjesto, koje će obavezno zarasti u šikaru

Islamska zajednica se ponaša kao neurotična usidjelica. Davno se trebala vjenčat, izrodit djecu, pogledat unučad, a ona živi u pubertetu, u braku sa horomonalnim poremećajima, koji se manifestiraju kroz fulanje percepcije i histeričnu uvredljivost. Sve đuturum-cure mahane nalaze u drugima, a nikad u sebi. Krivi su drugi što se ona nije udala! Krivi su šejtani što je Islamska zajednica isfrustrirana, feudalna, snobovska, crkvena, skorojevička, zatucana organizacija, odrođena od Bošnjaka i od islama. Kad se u familiji ima cura sa mahanom onda se šuti, da se ubogost ne povrijedi. Tako i Bošnjaci sklanjaju pogled s Islamske zajednice, kao što se sklanja pogled s nećijih poderanih čarapa.

I am, maycko, feudallatzc

Pokušali smo za bajramski broj dobiti intervju od reisa Cerića, pa kad nije išlo, od nekoliko drugih viđenijih likova iz Islamske zajednice. Svi su nas pristojno osekneli. Ne bismo rekli da postoji zvanična direktiva po kojoj je službenicima IZ zabranjeno kontaktirati s nama. Postoji nešto opasnije, a to je nezvanični, prešutni išaret po kome bi svako ko kontaktira s nama mogao zglajzati u oficirskoj hijerarhiji IZ. To je manifestacija jednounmlja, kakva vlada u totalitarnim sistemima i u ideologiziranim vojskama. Islamska zajednica je, kao nekad SKJ i JNA, ili danas OHR, SDA ili SDP, ustrojena po boljševičkom obrascu. Sve autoritarne organizacije opstaju na jednodimenzionalnoj istini, koja poput giljotine lebdi nad svojim podanicima, neozvaničena, ali svima znana. Ta metafizička autocenzura, to unutarne zatočeništvo svijesti, najstrašniji je oblik totalitarne vlasti.

Komunizam je živio kao konačna vrijednost. Toliki je to bio genije da mu slova nisi mogao ni odbiti, ni dodati. Po Islamskoj zajednici, i islam je konačan. Pogotovo u pogledu unutarne, feudalističkog, profilterskog ustrojstva IZ. Tu nema šta da se mijenja. Posljednjih godina je izraslo mnogo islamski učenih mladića, ali je posluipismeni hodža, što na džumama galami kao u horor filmovima, uvijek iznad učenijih od sebe. Totalitarna struktura IZ je faktor retardacije i destrukcije islamskog srodstva u Bošnjaka.

Sve crkve svijeta imaju pravo na retardirajući luksuz totalitarizma. Iza njih stoji ekonomska moć i politička stabilnost. Takve luksuze mogu si dopustiti i islamske zajednice u Saudijskoj Arabiji ili Iranu. Njima ne prijete nestanak, i nisu im potrebni svi duhovni potencijali za opstanak islama, kao duhovne kičme svojih naciona. Bošnjački narod ne stanuje u ovoj priči. Bošnjački narod bi jedino mogao opstati ako mobilizira svu duhovnu energiju oko samo jednog cilja: opstanka. Feudalizam Islamske zajednice je faktor razgradnje, a ne mobilizacije bošnjačkih potencijala.

Islam in the shickara

Mi u Islamskoj zajednici očitro slovimo kao neprijatelji. List *IZ Preporod*, koji uređuje najveći islamski mislilac u svemiru Aziz Udribegović, više je tekstova napisao protiv nas, nego protiv svih antibošnjačkih medijskih pojava u BiH. Zašto? *Slobodna Bosna, Dani* and comp. njihovi su saveznici, jer iskreno mrze Bošnjake, a to je kvalitetna marketinška pozicija za mobilizaciju muslimanskih teladi. Mi, s druge strane, kritički promišljamo bošnjačku i islamsku stvarnost, nastojeći da iniciramo promjene, ka usavršavanju postojećih oblika bošnjačkog života. Krtičko promišljanje remeti feudalistički, tačnije rečeno - profilterski mir u IZ, i otud smo uknjiženi kao *din-dušmani*.

Reis Cerić je u *Slobodnoj Bosni* proglađen *vođom bošnjačke mafije*, ali IZ nije tužila ovaj policijski magazin, valjda zbog marketinške usluge. Zato smo mi tuženi nekoliko puta, ni zbog kakve uvrede, ili neistine, već samo zbog iniciranja pitanja koja zadiru u feudalističku strukturu IZ. Otkud nekome pravo da propituje privatni posjed IZ? Ako je islam privatno vlasništvo IZ, onda su Bošnjaci u islamu pod kiriju, koju makar plaćaju kad moraju po velike pare od IZ kupiti ukopno mjesto, koje će obavezno zarasti u šikaru.

Dženaza Aliji Izetbegoviću je posvjedočila provaliju između Islamske zajednice i Bošnjaka. Reis je ispravno preporučio da se ne uzvikuju tekbiri, a narod je navijački nastavio po svome ćeifu. Gdje je ta kičma? Gdje to jedinstvo? Mislili smo da postoji. Ali nikada prije nismo imali priliku osjetiti na djelu reisov autoritet naspram narodnjačkog osjećaja islama. Šta nam ovo kazuje? Narod ima svoj islam. Narod ne osjeća islam u tumačenju Islamske zajednice. Ko je kriv? Onaj što se odrodio. Narod se ne može odroditi sam od sebe.

Machexinska possla

Pozvan sam na iftar što ga je reis priredio za bh. privrednike. Ko biva, da se među lovatorima nađe i jedan kokuz, brada-filozof. Da ne bude sve u parama, već i u bradama. Nisam otišao. Prijatelju koji mi je prenio poziv rekao sam da bih rado sa reisom otišao na iftar u Cersku, ili u ma koje povratničko mjesto. Potegao bih na bilo koju periferiju, a zapravo suštinu bošnjačkog života. Nema ničeg inspirativnog, ni islamskog, u iftaru sa guzonjama. Naspram bošnjačkih minskih rana, takvo što je degutantno. Gomile hrane, golemi računi, masni osmijesi, i – bijeda oko nas. Ramazan je na medijskoj sceni protekao, uglavnom, u snobovskom preseravanju trbonja koji misle da je islam žderanje, slikanje i podrigivanje. Islamska zajednica ne samo da nije imala kritički sud spram ove distorzije ramazanskih značenja, već ih je i sama kreirala.

Nije čudo što narod sve više vjeruje svome islamu. Nije narod kriv. Nisam ni ja kriv što vidim hodžine poderane čarape. Moja je želja da Islamska zajednica napusti roditeljski komunistički dom, da se porodi i uza sebe ima potomstvo koje će je cijeliti kao roditelja. Ovo dosad su mačehinska posla.

Br. 95, 25. XI 2003.

Priprema terena za montirane procese

Okupacija sudstva pod krinkom reformi

Izbacivanjem Bošnjaka iz sudske vlasti
stekli su se uvjeti da se montiranim procesima
protiv bh. patriota agresija na BiH pretvori u građanski rat.
Uskoro će srpsko-hrvatsko okupatorsko pravosuđe
u Sarajevu pokrenuti 300 montiranih procesa u kojima će
Bošnjaci biti osuđeni za izmišljene ratne zločine.

Bila je u Tuzli krajem 80-tih nekakva cura što se furala da je filozof. Čini mi se, zvala se i Snežana i Snježana, prema potrebi, jer je podjednako bila i iz Beograda i iz Zagreba, iako tamo nikada nije bila, ni na ekskurziji. Credo njene provincijalne duhovnosti je glasilo: ja nisam odavdje. Takvih pojava je bilo na pretek u svim našim bosanskim sredinama. Ima ih i danas, oko krugova 99, *Dana* i *Slobine Bosne*, gdje god se koncentrira provincijalni duh Bosne, kome je, što Sidran reče, uskusnije beogradsko i zagrebačko govno, nego bosanska baklava. Sa stanovišta duhovne higijene, takve pojave zavređuju prezir i podsmijeh, no, u Bosni su one uvijek bile dobrostojeće, zadrigle i site od uvažavanja. Tako su i ovoj tuzlanskoj budalači sa njenim sterilnim bg/zg poluinformacijama bila sva vrata otvorena. Jerbo, nije odavle, pa je biće pametnija od nas što smo odavle. Helem, nejse. Ovu priču počinjemo pomenom na ovu beznačajnu ličnost zbog jedne njezine provale kojoj se u to vrijeme podsmijehivala sabrana raja. Ona je na nekoj terevenci hlupila sljedeću misao: *U dobrog naroda je dobar vladar, a u lošeg naroda je loš vladar*. I, tačka. Stotine puta mi je u posljednjih deset godina naumpala ova izvaljotina, kojoj sam se nekad od srca smijao, i koju sam prepričavao kao cirkus, a koju danas od srca uvažavam. Zašto?

Mutavi biraju mutave

Narod bira vlast koja zadovoljava njegove kriterije i afinitete, pa čak i estetske nazore. Ako narod politiku razumije kao estradu, pa mu je svejedno da li mu pjevao Šerif Konjević, ili mu pričao Haris Silajdžić, posve je logično da će mu u magli ostati one bitnosti koje treba da čine dobru vlast. Ako se od političara traži da bude lijep, i pametan, prema estradnim kriterijima, onda takav izabranik narodnog srca i nema druge obaveze nego da titra glupavim narodnim plafonima. Masa pametnih ljudi, koji su bivali kandidati na izborima, i koji bi znali plivati u mutnoj političkoj vodi, ostala je u zapečku demokratske volje. Narod bira naspram svojih kolektivnih demokratskih potencijala. Baš zato nama se događalo, a evo nam se događa i danas, da naši izabranici mutavo blehnu u ozvaničenju mirnodopskog genocida nad Bosnom i Bošnjacima. Nisu to mutavi oni, već smo to mutavi mi koji smo ih u svojoj mutavosti mutave izabrali.

Bošnjački narod upravo doživljava sudbinu njemačkih nacista poslije Drugog svjetskog rata. Pa i gore od toga, jer Njemačkom su vladali marionetski njemački kadrovi, a ne Amerikanci ili Britanci, za razliku od BiH gdje se glavne

državne funkcije silom, u apsolutnoj dimenziji, prenose na srpske i hrvatske kadrove. Tu i tamo zagubi se i poneka zalutala marioneta sa bošnjačkim imenom.

Postoje dvije bitne razlike u ovom poređenju. Bošnjaci nisu bili agresori, masovne ubice, nisu napadali tuđu zemlju i imovinu, niti su tuđe živote smatrali smetnjom svome životu. Njemci jesu. Jesu i Srbi i Hrvati, u agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Umjesto da genocidni projekti Srbije i Hrvatske dožive međunarodni tretman kakav je imala nacistička Njemačka, to se događa Bošnjacima, narodu koji je uprkos teškim iskušenjima, konkretnim djelima branio ideju zajedništva i tolerancije. Prisjetimo se, u Tuzli, recimo, Hrvati nisu imali mobilizacijsku dužnost i obavezu, sjedili su u hladovini i Bošnjacima prodavali robu iz tzv. Herceg-Bosne, dok su njihove živote i imovinu svojim životima i tijelima branili Bošnjaci i njihove porodice; mogli su otići u inostranstvo, a njihove kuće nisu davane za privremeni smještaj izbjeglica, već su čuvane kao dokaz o poštivanju ljudskih prava svih bh. naroda. Baš u Tuzli Srbi su imali ljudska prava da se ponapijaju od sreće 11. jula 1995., da se u pijanstvu popnu na zvonik pravoslavne crkve, i da tandrću zvonima u slavu *oslobođenja* Srebrenice, ali niko ih zbog tog zločinstva nije ni mrko pogledao. Sve je to multikultura, rekli bi filozofi.

U ovim ilustracijama postoji dominantna crta koja svjedoči da su Bošnjaci bili posvećeni idejama zajedništva i humanizma, uprkos poniženjima koja su trpili, i trpe, zbog svog upornog opredjeljenja, bez kojeg, svjesni su toga – nema Bosne.

Međunarodna politika u BiH je odveć odlučila, a to se posljednjih mjeseci monstrozno finalizira – da srpski i hrvatski genocidni nacizam nadredi civilizacijskoj ideji Bosne, tako što će Bošnjaci, kao baštinici te ideje, biti marginalizirani poput Jevreja u začetku Hitlerove Njemačke, i razvlašćeni kao Nijemci poslije Drugog svjetskog rata.

Povoda ovom promišljanju ima na pretek. Posljednji je spoznaja da je bošnjački narod izopćen iz sudske vlasti. Ne radi se više o strankama, o ideologijama, o kadrovskom prepucavanju, već o narodu, čiji je svaki pripadnik dovoljno nepodoban i kriv da bude tužilac ili sudija. Na početku agresije, vojne hunte Radovana Karadžića i Mate Bobana su počinile sličnu stvar koju danas čini međunarodna politika u BiH: posmjernivale su sve bošnjačke kadrove iz svojih (para)državnih organa. Doduše, međunarodna politika u BiH je milostivija, jer ne ubija bošnjačke intelektualce. No, relativan je pojam smrti. Ponekad su gore i bolnije te žive smrti, u kojima čovjekovo dostojanstvo biva srozano do patnje, pa življenje poniženja dođe gore od same smrti. Pravosuđe je definitivno, u cijelosti, u rukama Srba i Hrvata. To je pozicija iz koje se može nastaviti institucionalno obespravljivanje i ponižavanje bošnjačkog naroda. Dokle? Valjda do one granice kada će u Bosni ostati jedino Bošnjaci koji nikome neće biti smetnja, jer neće imati ni imovine, ni intelekta koji bi ugrozio konačnost zavjereničkog plana protiv BiH.

Papa papak

Na ovim stranicama mnogo puta smo ukazivali na indikatore koji svjedoče o konačnom međunarodnom planu za BiH. Naspram logike koja bi vodila reaffirmaciji bh. vrijednosti, uvidali smo poteze međunarodne politike u BiH kojima se betoniraju genocidna i osvajačka postignuća. Rušenje Odluke o konstitutivnosti kroz lažne ustavne promjene, ili usvajanje Izbornog zakona kojim se učvršćuje, a ne olabavljuje dejtonska navodna privremenost, ili genocidna Odluka o Žepču kojom se od ove općine nasilno pravi grad sa hrvatskom većinom, itd, itd. – sve su to neoprostive greške međunarodne politike, ali, ako stvarnost tumačimo sa pozicija bh. ideje. S druge strane, pak, ako pokušavamo pretpostaviti putanju zavjere protiv Bosne i Bošnjaka, onda ćemo pronaći logičan slijed u potezima koji su vodili betoniranju, a ne prevazilaženju dejtonskog, agresijom stvorenog stanja.

Teško je, zar ne, povjerovati kako Evropa preferira krstaške motive nad civilizacijskom idejom jedinstva u razlikama? Bosna je najvjernija svjetska paradigma ove plemenitosti. Evropa je konačni vlasnik bosanske sudbine, pa je to svevlašće, u neku ruku, poistovjećuje, tobejarabi, s Bogom. U našoj intimnoj percepciji samo Bog ima apsolutnu moć, a Bog je dobar, pravedan, ljudski. Otud smo valjda refleksno skloni i da evropsko svevlašće nad bosanskom sudbinom doživljavamo u božanskim atributima. Teško je povjerovati da neko ko ima apsolutnu moć nije dobrohotan. No, Evropa je ovozemaljska sila, iako nam se njena svemoćnost odslikava u apsolutnim kategorijama. Svoju ovozemaljštinu Evropa je posvjedočila u vrijeme genocidnih agresija na Bosnu i Bošnjake, kada je, bez dvojbe, bila kooperant u srpsko-hrvatskim fabrikama/tvornicama smrti. Tu nema nikakvih dilema.

Zašto smo povjerovali da će mir biti bolji od rata? Valjda smo pomislili da će inflacija smrti i patnje u Bosni kultivirati i oplemeniti dotad osvjeđenu relaciju između evropske i srpsko-hrvatske kršćanske matrice. Na žalost, naš veliki prijatelj, Papa Ivan, založio se da Evropski ustav bude određen kršćanstvom, što će reći da se Evropa protumači kolijevkom tek jedne od desetine religija čiji sljedbenici Evropu doživljavaju kao svoju domovinu. Time bi svi drugi postali građani drugog reda, i u neku ruku - evropski podstanari. Papa je trebao dobiti Nobelovu nagradu za mir, jer slovi kao jedan od najvećih pacifista u povijesti civilizacije; no, njegova vizija Evrope ne odudara previše od segregacijske i apartheidske filozofije sljedbenika tzv. Velike Srbije i tzv. Velike Hrvatske. I oni su jednako tvrdili da kršćani imaju pred Evropom veća prava nego muslimani. Tvrdili su da su više Evropljani, nego su to Bošnjaci, a jedan jedini razlog bila je vjerska pripadnost. Kad bismo počerali genetske osobenosti, ustanovili bi da je u Srba, recimo, više azijskih, nego slavenskih gena, no, Bošnjaci nisu nikad razmišljali u tim prizemnim kategorijama. (Doduše, tako jeste razmišljao komesar Fatmir, ali on nosi mindžuhu u uhu pa se ne može računati u skromne Bošnjake.) Srbi i Hrvati jesu, jer je njihova zločinačka mašta posezala za svim (kvazi)argumentima kojima bi se mogla braniti i legalizirati genocidna agresija nad Bošnjacima. Nije problem što su srpski i hrvatski kolektiviteti oboljeli od nacizma, od krstaškog fundamentalizma, problem je kad Evropa pristaje da tu nakaznost uvaži kao pravilo balkanske i svoje budućnosti. Jer, da je Evropa ostala vjerna antifašističkim i antinacističkim idealima, za koje su u Drugom svjetskom ratu živote dali milioni njenih građana, nikada se ne bi dogodilo da preferira srpsku i hrvatsku genocidnost nad idejom Bosne. A Bosne, jasno je, nema bez ravnopravnih Bošnjaka, svukud, a nadasve u pravosuđu, kao jednom od tri stuba (druga dva su izvršna i zakonodavna vlast) demokratske i slobodoljubive vlasti.

Bošnjaci pod šljivom

Međunarodna politika u BiH posljednjih je godina proglasila razne reforme. Remontira se sve moguće što bi u remontiranom izdanju moglo marginalizirati Bošnjake. Ta *prosvjetiteljska* misija je upakovana u tobožnju standardizaciju bosanske budućnosti prema evropskim vrijednostima. Tako se dogodilo da brzinska privatizacija pokoristi jedino hrvatskim i srpskim političkim mafijama, koje su za male pare preuzele vlasništvo nad bosanskom imovinom, i u ovom frtalju Bosne gdje su Bošnjaci u većini. Danas je jasno da je privatizacija propala, samim tim što su radnici, kao dosadašnji vlasnici kapitala, u ogromnoj većini, ostali kratkih rukava. Potom, reformirala se policija, pa se dogodila ekspanzija narkomanije i prostitucije, kao pojava za koje nismo znali dok nas nisu zadesili evropski standardi. Reformiralo se, eto, i pravosuđe, a kao konačan ishod smo dobili stotine otpuštenih iskusnih pravnika, sudija i tužitelja, koji nemaju šanse ni da otvore advokature, jer je upisnina povećana na svote koje imaju samo rijetki. U

toj čistki najviše su fasovali Bošnjaci. U Tuzlanskom kantonu je na ulicu kao navodni višak izbačeno 20-tak sudija Bošnjaka. U Sarajevskom kantonu je i posljednja bošnjačka funkcija u pravosudnom sistemu predata nebošnjacima: na mjesto kantonalnog tužitelja Mustafe Bisića metnut je Branko Šljivar. Svaka čast ovom branitelju rakijske biljke, možda ona zavređuje i višu funkciju, ali Bošnjaci imaju pravo na jednakopravnost. Kao jedina preostala bošnjačka ikebana na pravosudnim funkcijama ostao je Amir Jaganjac, predsjednik Vrhovnog suda. On bezbeli vjeruje kao će mu poslušnost prema međunarodnim vlasnicima njegove funkcionerske sudbine obezbjediti produženi rok trajanja.

Šta je ponižavajuće u ovoj priči? Sve ove sudije su već mjesecima živjele u strepnji od otpuštanja. Mnogi su bili spremni i da vode montirane procese protiv Bošnjaka, samo da ostanu u sedlu, za platu od nekoliko hiljada maraka, koja navodno garantira njihovu nepristrasnost, a zapravo ih i te kako čini poslušnim podanicima novog ideološkog komiteta. Uprkos iskazanoj poniznosti, oni su otpušteni. Ova priča po dramaturškoj matrici neodoljivo podsjeća na sve one Bošnjake koji su pristali, kako bi sačuvali imovinu, da služe četničkoj ili ustaškoj okupatorskoj vlasti, pa da čak i u njihovim jedinicama ratuju protiv Armije RBiH, a onda su, na kraju, ipak protjerani, uz asortiman poniženja.

Pravosudni zločin i zločinačko pravosuđe

Pravosudna pamet je ključ za demontiranje zavjere protiv Bosne. Pravosuđe može učiniti više od politike, jer je politika obavezna da se ravna prema odlukama sudova. Opuštene bošnjačke sudije bi se mogle ujediniti i pokrenuti proces protiv međunarodne politike u BiH, protiv međunarodnih predstavnika, pred njihovim nacionalnim sudovima, i ti bi se procesi vodili i okončali u interesu pravde i istine. Međunarodne zvaničnike treba tužiti za sprovođenje politike apartheida i segregacije prema Bošnjacima.

Pred austrijskim Sudom treba tužiti bivšeg visokog predstavnika Wolfganga Petriča, recimo, za Odluku o Žepču. Zašto to Žepčani dosad nisu učinili? Ako se dobije takav proces, on postaje obavezujući naspram (na žalost, zasad nepostojeće nakane) da se ruši takva genocidna odluka. Primjerice, grupa seljaka iz Srbije je tužila Njemačku armiju za sudjelovanje u bombardiranju Srbije, za rušenje nekakvih mostova u Vojvodini, i taj proces se vodi pred njemačkim pravosuđem. Zapadno pravosuđe je oslobođeno od politike, ono je iznad politike, a zapadna politika je kreator nastavka razaranja Bosne. Treba doskočiti toj politici, tako što će međunarodni zvaničnici u BiH postati svjesni da će im se za sve što učine u BiH, a što se kosi sa univerzalnim pravnim načelima, suditi u njihovim zemljama.

Glavni krivac za izbacivanje Bošnjaka iz pravosuđa je izvjesni Jan Erik Oja, koji je na čelu tzv. Nezavisne komisije koja realizira projekat remonta našeg pravosuđa. Protiv ove osobe treba povesti sudski proces, u kome je lako dokazati da je svjesno prekršio ustavno pravo Bošnjaka na jednakopravnost, izbacivši predstavnike jednog naroda iz sudske vlasti. Desetine sudija koje su ostale bez posla sigurno znaju kako to učiniti. No, jedini problem ovih sudija je to što nose bošnjačku genetsku falinku i što do besmisla vjeruju da će im se neko smilovati na njihov jad. Griješe. Takve i Bog prezire.

Ne treba imati iluzije spram (i)racionalnosti ovakvih postupaka međunarodne politike u BiH. Izbacivanje Bošnjaka iz sudske vlasti nije plod kleronacističke mržnje. Riječ je o pukoj računici. Bošnjake treba dovesti u istu ravan sa srpskim i hrvatskim genocidnim huntama, kako bi se agresija na BiH pretvorila u tzv. građanski rat. Dokle god su Bošnjaci isključive žrtve rata u BiH, i jedini civilizacijski baštinici bosanske ideje, dotle je nemoguće dejtonsku privremenost pretvoriti u budućnost iz Karađorđeva. Da bi se popravio zločinački debalans, nužno je proizvesti zasad nepostojeće bošnjačke zločine. Već mjesecima

je u toku medijska i politička priprema kroz optuživanje Bošnjaka za vezu sa tzv. islamskim teroristima. Prema američkim informacijama broj arapskih državljana u redovima ARBiH nikada nije prelazio 500, i to uvezenih iz Zagreba, dok s druge strane su na hiljade stranih državljana ratovali u VRS i HVO. Ali, ko te pita.

Prema pouzdanim informacijama, pravosuđe u Sarajevu treba da procesuirá oko 300 predmeta u kojima se Bošnjaci terete za ratni zločin. Takav pravosudni zločin može izvesti samo zločinačko pravosuđe.

Br. 95, 25. XI 2003.

Prijeti li raspad SDA nakon Izetbegovićeve smrti?

Svaka bi jaliya da bude Alija

U SDA, nakon samoljubivog Silajdžića, nije se pojavila ličnost koja bi pred narodom, po estradnoj harizmi, mogla sloviti za Alijinog nasljednika. Pa i da postoji takav lik, njegovo bi zaskakanje liderske pozicije nakon Alijine smrti uzrokovalo ubrzani raspad SDA. U SDA je mnogo kandidata za novog Aliju, a malo je koji od njih spreman razumjeti da forsiranje liderstva u SDA vodi raspadu stranke, samim tim što ne može kamara guza sjediti u jednoj fotelji, a ni jedna guza nije spremna da ustukne pred liderskom ili kolektivnom guzologijom.

Falinka svih autoritarnih oblika vladavine je u krkosti koja se uočava kada na ovaj ili onaj način ode lider, otac, čobanin, koji je prersonificirao tu totalnu vlast. Alija Izetbegović nije bio klasični autoritarni vladar, iako je sva moć, i u vlasti, i u stranci, bila u njegovim rukama. Opće je poznato da je Alijina uvijek bila zadnja, što je isključivalo potencijale pluralizma, a od raznih političkih likova stvaralo tek marionete. Autoritarni režimi su po pravilu represivni, policijski, opaki, ali Alijin režim nije nosio ni jedan dehumanizirajući politički znak. Po tome je Alijino svevlašće u vlasti i u stranci svojevrsan politički fenomen, jer se nikad nije dogodilo da neki lider koji je raspolagao sa apsolutnom vlašću tu vlast ne iskoristi za konkretno handrenje političkih protivnika.

Titova vlast je samo na površini bila čovjekoljubna, dok je u nutrini nosila sva obilježja diktature. Alijina vlast, pak, i s vana je i iznutra bila pitoma, pa ponekad i naivna. Autoritarni lideri su apsolutnu vlast osvajali raznim obračunima, likvidacijama, zakulisnim mutljažama, dok je Alijina apsolutna vlast stvorena, reklo bi se, njegovom duhovnom superiornošću nad stranačkim kolegama, među kojima ni jedan nije imao harizmu duhovnog vođe. Oni koji su bili pametniji ili sposobniji od Alije na vrijeme su se smaknuli, razabravši da je Alijina liderska harizma beton koji se samo sa smrću može pošljunčiti.

Hare-krišna u politici

Prije godinu-dvije Abdulah Sidran je reagirao na Izetbegovićevu pošprdnju opasku da je Haris Silajdžić – pjesnik, i da kao takav nije baš dobar za ovozemaljske političke bitke, koje traže hladnu glavu i odsustvo emocija. Sidran je naveo nekoliko povijesnih primjera uspješnih političara koji su po osnovnoj vokaciji bili književnici i mislioci, kao što je, recimo, češki predsjednik Vaclav Havel. Paradoks ove situacije je u tome što balkanska politička povijest nije zabilježila većeg pjesnika od Alije Izetbegovića. Ma malo je reći da je Alija bio pjesnik u politici – on je bio šansonjer! U odnosu na Alijino političko pjesništvo, Silajdžićeve politikantske stihoklepštine su totalni kič, kakav bi se mogao porediti sa srbendijskom litologijom Džeja Ramadanovskog.

Sve što se Aliji spočitava kao unfal u politici, upravo proizilazi iz njegovog hare-krišna-hare-mašala razumijevanja konkretnih problema, koji se jedino daju rješavati bez emocija, nebuloza, otvorenih karata, diskursom politike, kao kolijevke najstarijeg zanata. Mnogo puta se čulo da Alija nije dobar političar, koliko je dobar čovjek, i da ga je u politici sputavalo upravo to što je politička pitanja rješavao kao džamijski filozof.

Ispostavit će se, na kraju, da je Alijina džamijska politika upravo izgradila najveći politički, moralni, futuristički kapital bošnjačkog naroda, ali i bosanskohercegovačke ideje zajedništva, jer je posvjedočila da je kičma Bosne nadrasla najteža iskušenja, odgovorivši na mržnju ljubavlju, na genocid odbranom svih bh. građana i naroda, a na razaranje graditeljstvom... Da je na Alijinom mjestu bio neki drugi Bošnjak, neko u kome bi bilo manje islama i vjere u smislenost humanističkih vrijednosti, neko ko bi bio brz na obaraču, i ko ne bi mogao otpjeti strasni zov revanšizma – pitanje je da li bi patriotski Bosanci danas mogli uzdignuta čela kazati: nismo isti.

Alijina predanost vjeri, kao i njegovo iskustvo komunističke represije, odredili su karakter i prirodu te autoritarne vlasti, koja je umjela kanalisati ogromnu povrijeđenost bošnjačkog naroda, ubijanog pred očima Svijeta samo zbog svoje vjere; Alijina vlast je uspjela prekodirati i u pravcu pozitivizma i bosnoljublja usmjeriti tu planinsku energiju bola i razočaranosti. Zato, hiljade puta to treba ponoviti - ovdje, pod Alijinom vlašću, nije bilo revanšizama, masovnih zločina, konc-logora, rušenja kršćanskih bogomolja, ravnanja kršćanskih grobalja, bilo je i ostalo, uprkos svemu, mnogo ljubavi prema Srbima i Hrvatima koji Bosnu osjećaju svojom zemljom, i koji je žele izgrađivati u duhu tolerancije i zajedništva.

Loženje i taloženje islamizacije

Među nebrojenim hvalospjevnim reakcijama u povodu Izetbegovićeve smrti, dogodilo se i nekoliko kritičkih promišljanja Alijine politike. Prva kritička oštrica uperena je na napuštanje Platforme Predsjedništva RBiH, koja je kao dokument proizišla iz referendumske volje 64 odsto bh. građana, a druga, na floskulu o islamizaciji ARBiH. Uistinu, nejasno je zašto je Izetbegović osjetio potrebu da u ratu zamrzne Platformu Predsjedništva RBiH, kao dokument koji je u ratnim odbrambeno-oslobodilačkim uvjetima, odslikavao većinsku volju bh. građana da žive u suverenoj, slobodnoj i demokratskoj RBiH. Doduše, samo Izetbegovićevo sjedanje za pregovarački sto sa vojnim i genocidnim huntama Radovana Karadžića i Mate Bobana, sa kojima je razgovarano o administrativnoj podjeli RBiH, na neki je način derogiralo Platformu Predsjedništva RBiH, koja se zalagala za referendumsku viziju BiH. Svjedno, nema bosnoljubovog opravdanja za rušenje Platforme; ona je morala opstati makar kao neoficijelni dokument oko kojeg se okuplja energija bosanskog patriotizma.

Po pitanju tzv. islamizacije Armije RBiH stvari su mnogo jasnije. Ako se i dogodila tzv. islamizacija ARBiH, ona nije bila plod Izetbegovićeve zadnje namjere, već rezultat međunarodne zavjere po kojoj je ARBiH mogla biti do mile volje bosanska, multietnička i antifašistička, ali je tretirana kao – muslimanska, kao jedna od strana u sukobu, a ne kao legalna i legitimna vojna sila Bosanaca i Hercegovaca. Preko hiljadu dana Svijet je istrajavao na embargu za oružje, kojim je isključivo bila pogođena ARBiH, jer su i Srbi i Hrvati imali i ogromne zalihe, i otvorene puteve snabdijevanja. Time su žrtvi genocida bile bukvalno vezane ruke. Svijet je pomagao genocid nad Bošnjacima, i putem embarga, i putem izgladnjivanja, čime je Izetbegović ucjenjivan da potpiše smrt referendumske Bosne. Mnogi svjetski emisari danas tvrde da je Alija spasio Bosnu, čime upravo priznaju da je Bosna mogla nestati u njihovoj, međunarodnoj, genocidnoj zavjeri.

U ambijentu totalnog zločina, povratak Bošnjaka islamu ne samo da je razumljiv, već i koristan, jer za Bošnjake u tom karavaktu nije postojalo išta što bi ih moglo ubijediti u smislenost borbe za bosanski život. Bili su izdani i prodani od svih, prepušteni smrti, patnjama i boli, iako nisu počinili nikakav grijeh zbog kojeg bi ih civilizacija trebala kazniti. Islam je učinio da Bošnjaci ne posegnu za revanšizmom, da energiju svoje povrijeđenosti ne pretoče u anarhičnost, ili zločin nad nedužnim Srbima i Hrvatima. Islam je Bošnjake u ARBiH držao na okupu, oko vrijednosti koje su iznad ovozemaljskih gadosti. Otud se tzv. islamizacija ARBiH ima tumačiti, ako to baš neko hoće, kao pozitivan rezultat višegodišnje, genocidne opsade bošnjačkih života. Baška je sad pitanje, i ono pripada muslimanskom svijetu – koliko je ta tzv. islamizacija u kadrovskoj mašini poprimila boljševičke obrise, u onom smislu da se moralno-politička podobnost mjerila formalističkim, a ne sadržajnim pripadanjem islamu.

Dakako, s političkog i marketinškog stanovišta bilo bi mnogo korisnije da se ARBiH vezala isključivo za antifašističke i multietničke ciljeve i simbole, za partizansku tradiciju, a da je islam uvažavala kao samo jedan od segmenata bosanskog bića. Međutim, kad se o tome govori valja razumijevati okolnosti u kojima su se procesi odvijali. Napose, tzv. islamizacija ARBiH je kao proces otpočela mnogo poslije početka agresije, što znači da to nije bila izvorna Izetbegovićeva nakana. Bio je to proces koji se nije mogao zaustaviti, ali se mogao naložiti, što je i činjeno, uz kamione arapskih halal-dolara.

Uzgred, niko se ne ibreti što su srpske i hrvatske kasarne krcate krstovima i raznim svecima, i niko to ne zove nekakvom kristijanizacijom ovih vojski, pa zašto bi onda islam u ARBiH bio problem?! Odgovor, dakako, znamo.

Liderstvo bez lidera

Svih ovih godina, a evo i nakon Alijine smrti, traje histerični proces traženja dlake u jajetu ratnoj bh. vlasti. Zaglušujuća buka oko pitanja tzv. islamizacije patriotskog fronta u drugi plan stavlja s&h ratne zločine. Lagumdžijini mediji po Sarajevu su napisali više tekstova o Aliji kao tzv. islamisti, i reisu Ceriću kao o, tobejarabi, *šefu bošnjačke mafije*, nego što su ispisali rečenica o ratnim zločinima Karadžićeve i Bobanove genocidne hunte. Oni su u službi srpsko-hrvatske hegemonije, i to uopće nije upitno.

Evo, i nakon što su svjetski lideri uputili telegrame sućuti sa pozitivnim ocjenama Alijine vladavine, uključujući i Papu, ne prestaje nekritička haranga protiv prvog bh. Predsjednika. Protiv konstruktivnog kritičkog suda niko nema ništa, ali je dojadilo to uporno trljanje teme o tzv. islamizaciji, kojom se pokušava zagušiti istina o genocidu nad Bošnjacima.

Postoji mnogo tema kojima bi se valjalo baviti u povodu Izetbegovićevog odlaska. Prije svega, valjalo bi raspraviti posljedice koje će na najjaču bošnjačku stranku ostaviti činjenica da više ne postoji autoritet koji je mogao sve frakcijske tendence držati pod kontrolom, da se ne primjeti baliluk u kući. U SDA, nakon samoljubivog Silajdžića, nije se pojavila ličnost koja bi pred narodom, po estradnoj harizmi, mogla slovit za Alijinog nasljednika. Pa i da postoji takav lik, njegovo bi zaskakanje liderske pozicije nakon Alijine smrti uzrokovalo ubrznani raspad SDA. U SDA je mnogo kandidata za novog Aliju, a malo je koji od njih spreman razumjeti da forsiranje liderstva u SDA vodi raspadu stranke, samim tim što ne može kamara guza sjedit u jednoj fotelji, a ni jedna guza nije spremna da ustukne pred liderskom ili kolektivnom guzologijom. Svaka bi guza da je jedna i jedina, kao što je i dejtonska Bosna i Hercegovina jedna guza sa dva entitetska guza. Ako se SDA zagubi u frakcijskim sučeljavanjima, to će bitno uticati i na perspektive demokratske borbe za BiH. U situaciji kad socijaldemokratsku alternativu za BiH uništava Zlatko Lagumdžija, uporno sjedeći na jarbolu potonulog broda, i kad nema respektabilne,

kolektivne političke snage koja bi branila BiH u nastavku političke agresije, SDA se, kakva god da je, nameće kao jedina uzdanica, te otud vrijedi brinuti za zdravlje ove odveć skrhanе stranke. Od SDA, na žalost i danas, ovisi sudbina Bosne, pa se stanje u ovoj stranci ne može smatrati privatnim pitanjima likova koji su svakako naučili da općim mjestima daju minderska značenja.

Kao i nakon Tita, tako i nakon Alije, ostaje negativno nasljeđe autoritarne vladavine, koja je bila u službi samo jednog lika, zanemarujući potencijale ostalih koji su u timu mogli nadživjeti svaku nevolju. SDA danas nije tim. SDA je stranka koja je ostala bez lidera, obezglavljena, ili upologljena, uprkos osobinama Sulejmana Tihića koji, kao i svi drugi, ne može zamjeniti autoritarnu harizmu Alije Izetbegovića.

Jedini ispravan put SDA bio bi u shvaćanju da je Alijin model vlasti prevaziđen, i da se više nikada u Bošnjaka ne treba dogoditi autoritarni lider, odnosno, da niko ne treba imati ambiciju da naslijedi Aliju Izetbegovića. Tek tako SDA može razumjeti da su demokratičnost i pluralizam mišljenja unutar stranke uslov opstanka SDA, ali i države Bosne i Hercegovine. U protivnom, svi smo na gubitku.

Br. 95, 25. XI 2003.

Bošnjaci sa žutim trakama

Kakva nam je fajda od Bošnjaka u policiji i pravosuđu koji su kopije Alibabe Mumije?

Sjeća li se iko događaja od prije mjesec-dva kada je visoki predstavnik PEDI Ešdaun optužio SDA da vrši pritiske na policijske organe? Kako bi to SDA mogla vršiti pritisak na kadrove koji su, u značenju hunte, ostali iza bivše vlasti, kao i na policijske komesare koje postavlja međunarodna zajednica? Miletić & comp. su odgovorni SDP-u, a ne SDA-u. Ešdaun je najavio da će ponuditi konkretne dokaze o ovim pritiscima, ali nije održao obećanje. U međuvremenu, zaboravili smo cijeli slučaj, i uletili u novi, sličan.

Ya samm, maycco, inddiyanacc

Međunarodna politika u BiH je obznanila da SDA vrši pritisak na pravosuđe zbog postavljanja devet pitanja na osnovu kojih se vidi da su Bošnjaci neravnopravni u sudstvu, tužilaštvu i policiji. Saopćenje SDA je vrlo pristojno, ali dovoljno ubitačno, čim su međunarodni zvaničnici u BiH počeli panično lagati i ljagati, tvrdeći da je legalni zahtjev za poštivanjem ustavom zagarantirane bošnjačke jednakopravnosti nekakav pritisak na pravosuđe. Na njihovu žalost, nema nikakvog pritiska, imaju tačne činjenice koje svjedoče da je međunarodna politika u BiH konačno razotkrivena u namjeri da od Bošnjaka stvori građane drugog reda, reklo bi se, evropske indijance. Mudro je što je saopćenje SDA zasnovano na pukim činjenicama, a ne na optužbama. To je intonacija koja trpi samo konkretne odgovore, a ne histerične curwallucke, tipa: pritisak na pravosuđe. Dakle, kako se moglo desiti da u pravosuđu i policiji u RS nema ni jednog Bošnjaka ni na jednoj čelnoj poziciji? U krajevima sa bošnjačkom većinom, Srba i Hrvata ima i viška, u odnosu na popis iz 1991.

Ono što SDA nije saopćila jeste da su Bošnjaci svedeni na status Jevreja u Hitlerovoj Njemačkoj. Jedina je razlika u tome što Bošnjake još uvijek, ponovo, niko ne trpa u konc-logore i ne ubija. Sve ostalo je isto: narod bez ljudskih prava, bez predstavnika u policiji i pravosuđu, bez prava na slobodu kretanja (za razliku od Hrvata koji imaju okupatorske ausweise), bez ekonomskog potencijala, sa perspektivom da putem zakona o otimanju bošnjačke imovine ostane bukvalno na koferu... Kao i Jevreji, kod Hitlera. Za nekoliko godina Bošnjaci ne samo da su strpani u geto, već se i u tom getu progone od okupatorskog, ipak krstaškog, pravosuđa. Što reče Fahrudin Đapo, samo nam još fale žute trake oko rukava.

Slicku swoyu ljubdim

Štetna je teza o ugroženosti ma kojeg naroda – rekao je jedan multivitamin. Šta ako su Bošnjaci istinski ugroženi? Šta ako to nisu nacionalistička naklapanja, nego realnost? O tome, zar ne, ne treba govoriti, jer je *štetno*, jer *potiče međuetničku konfrontaciju*? Krivi su oni što argumentirano ukazuju na bošnjačku potlačenost, a

ne kreatori zavjere koji su Bošnjake doveli u tu poziciju. Govor istine može smetati samo političkim i novinarskim prostitutkama.

Za nas indijanje Bošnjaka nije ništa novo. Ravno prije tri godine mi smo nagovijestili apartheidsku strategiju OHR-a i OSCE-a. Naveli smo da tadašnji IPTF namjerava instalirati kaos na teritoriji sa bošnjačkom većinom, kao faktor pritiska na iseljavanje Bošnjaka. Pod njihovom kontrolom ovdje je ubačena najjeftinija droga, uvezena je trgovina bijelim robljem, osokoljeno je ulično nasilje... Šta radi *reformirana* policija? Nečinjenjem podržava kaos! Zašto sve ovo nije tematizirano mnogo prije, kada su se pojavili prvi nagovještaji konačnog cilja?

Odgovor je jednostavan: mečka je zaigrala pred *Avazovim* vratima. Cenzura nad najjačim bh. medijem ponukala je brojne estradne zvijezde naše politike da se uključe u odbranu *Avaza*. Da budemo načisto: nisu oni to učinili zato što vole *Avaz*, već zato da bi im slika izišla u novinama, i danas, i sutra. Jer, da nije tako, da je riječ o iskrenoj zabrinutosti zbog okupacije pravosudnog sistema, pa valjda bi se i prije napada na *Avaz* čula koja riječ protesta. Oko 300 bošnjačkih kadrova procesuirano je u montiranim procesima, montirana je *Pogorelica*, tzv. *Alžirska grupa* je poslana u smrt, ali svi oni na kamari nisu marketinški rentabilni za naše estradne političare.

Ne može se iskreno osuđivati napad na *Avaz*, a prešutati genealogiju policijske države Lagumdžijine hunte. Iza montaže *Pogorelice* i iza procesa *Avazu* stoje isti zlikovi. Isti oni koji su u avgustu pokušali kriminalnim putem svrgnuti legalno izabranu vlast nad Bošnjacima. *Avaz* se tome suprotstavio i sada plaća cijenu. U ovom ozbiljnom sukobu djeluje licemjerno braniti *Avaz* a zaobići kontekst u kome se zlo događa.

Copyright of the Munjoguzz

U toj dodvoračkoj ishitrenosti dogode se i takve strateške greške da se upadne u zamku prebrojavanja Bošnjaka na funkcijama, a da se ne razumije jednostavna istina da – svaki Bošnjak u pravosuđu i policiji mora biti veći krstaš od patrijarha i pape da bi tu uopće mogao biti. S druge strane, za srpske i hrvatske kadrove je preporuka ako su služili u vojnim huntama Radovana Karadžića i Mate Bobana. Zaboravljeno je da u Sarajevu postoji i jedan broj srpskih i hrvatskih sudija koji su više odani bosanskoj ideji nego ma koji Bošnjak koji je funkciju debelo platio izdajom profesije i patriotizma. Njih treba izdvojiti, štititi i poštivati.

Na kraju, kakva nam je fajda od razmnoženih kopija Alibabe Mumije? Brojčana neravnopravnost jeste indikator, ali nije suština. Suština je da pravosuđe i policiju drži hegemonistička srpsko-hrvatska Lagumdžijina hunta. Njihov cilj je uništenje Bosne i Bošnjaka.

Br. 97, 23. XII 2003.

Božićni blagdani u svjetlu
bosanske interkonfesionalne tradicije

Bosansko iskušenje je čast i obaveza

U povijesnom i kulturolozijskom čitanju Bosne,
ne postoji ništa što bi se moglo tumačiti kao
corpus separatum, samim tim što su sve razlike
odveć dopisane onim od čega se razlikuju

Božićna svjetlost se danas, k'o i sutra, rasprostire bosanskim mahalama. Plovi kroz kršćanske, muslimanske i jevrejske kuće. Grli džamije. Bogomolje, naše. Jednako kao što su nedavno metafizika iftara i miris ramazanskih lepina milovali uzvišene prostore bosanskih crkvi. Negdje drugdje ovi dodiri ljepote možda ne bi imali smisla, jer nisu svi basnoslovni k'o Bosna, ali u Bosni, smisao vjere je određen ljubavlju prema komšiluku. Tu jesmo, takvi kakvi jesmo, na raskrižju iskušenja, kakvo nigdje na svijetu nije podareno ni jednoj vjeri. Baš ovdje, u Bosni, Božija riječ i ljudsko osjećanje vide se u punoj dimenziji. Nema prevare, ni u slovu, a kamo li u riječi, jer je sve čitljivo, kao u dječijem oku. Nigdje se iskrenost vjere u Boga ne prozire u etičkoj i moralnoj punini kao u Bosni. Bosanski vjernici su odabrani da svjedoče vjeru, u iskušenju dobrote i praštanja.

Samo je u Bosni smisljeno moje tumačiti kao tvoje, i tvoje kao moje, jer mome ne može biti valjano bez valjanosti tvoga, i obratno. Božićna ljepota u Bosni odveć nije samo prostor katoličkog civilizacijskog kruga, jer se ni katoličanstvo, ni ostale tri konfesije, u Bosni ne mogu živjeti u isključivoj autohtonosti. Čak šta više, sve naše bosanske vjere bi nosile biljeg distorzije značenja i reduciranosti ako bi ostale zatvorene samo za sebe. Jer, bila bi osiromašena istina o nama, bili bi osiromašeni vjernici koji su navikli, predanjem ili životom, da svoju duhovnu puninu filigraniraju u sociokulturnim značenjima naših bliskosti.

Razlike dopisivane razlikama

Politika u Bosni je i u vremenima komunizma, a i poslije, bila daleko ispod otvorenosti i pitomosti naroda. Komunisti su na svaki oblik iskazivanja vjerskih osjećanja gledali kao na pošast. Čak nisu imali sluha ni za ogromni kapital interkonfesionalne tradicije, koji se mogao koristiti kao povijesno i kulturološki utemeljenja podrška za njihovu krilaticu bratstva-jedinstva. Slavensko je bratstvo i jedinstvo civilizacijski svjetionik, pogotovo u Bosni, ali ono nema smisla ukoliko nije temeljeno na tradiciji zajedništva i tolerancije. Bosanske vjere su esencija etnokulturnih tradicija, prožetih i isprepletenih, i otud su komunisti počinili najveću grešku kada su ignoriranjem vjere retardirali ogromnu energiju zajedničkog naslijeđa.

Posljedica komunističkog ignoriranja interkonfesionalnih vrijednosti osjetila se kroz demokratsku zakržljaloš bosanskih naroda, koji nisu u prvi mah umjeli razlučiti švercersku, sitnosopstveničku političku retoriku od pravila po kome je valjana samo ona politika koja sebe izgrađuje na vrijednostima bosanske tradicije. Pod logotipom rušenja komunizma i demokratizacije, bosanskim je narodima

prošvercan proizvod koji je računao da povijest počinje od danas, a da je tradicija plastelin koji se može oblikovati po dnevno-političkoj gibiri.

Politički prolaznici se jesu formalno naslikavali pri obilježavanju svih naših vjerskih blagdana, ali ni jedan od njih nije upotrijebio svoju privremenu moć i inicirao reafirmaciju tradicijskog, interkonfesionalnog razumijevanja bosanskih vjera, po kojemu je svaka vjerska svetkovina bogatstvo i radost cjelokupnog društva, a ne samo jednog dijela. U povijesnom i kulturolozijskom čitanju Bosne, ne postoji ništa što bi se moglo tumačiti kao corpus separatum, samim tim što su sve razlike odveć dopisane onim od čega se razlikuju. Ovakvo razumijevanje živi tek u autorskim afinitetima nekolicine zaljubljenika u bosansku paradigmu, živi i u samom narodu, ali ne i na političkoj i javnoj površini.

Narod je nadržastao političke bagatele. Poslije kratkotrajnog šoka, uzrokovanog raskorakom između komunizma i lažne tranzicije, narod se sabrao, podvukao crtu i uočio da je najsigurnije držati se vrijednosti koje su stoljećima temeljene u Bosni. To se ne vidi kroz sintetičku i sterilnu sliku koju dobijamo putem medija, ali u stvarnosti, u životu, vjerujte, Bajrami su bliži Božićima i Božići su bliži Bajramima više nego što su ikad u posljednjih pola stoljeća bili.

Kršćani u ramazanu i muslimani u Božiću

Ovu renesansu interkonfesionalnih vrijednosti bosanskog društva, na žalost, ne možemo uočiti u krajevima čiji je današnji život određen preživljenom tragedijom. Mada, primjerice u Srebrenici, za posljednji je Bajram bilo primjera da su srpski susjedi pohodili bošnjačke povratnike, ili im u najmanju ruku, na ulici, u prolazu, čestitali blagdan. Bosanske sredine čiji multietnički identitet nije pretrpio razaranja u bezumnom ratu, odveć su nadišle zapreke politike, pa i neke oblike ideološke instrumentaliziranosti vjerskih vrijednosti. U Sarajevu, Travniku, Konjicu, Brčkom, Zenici, Tuzli..., vjerski se blagdani doživljavaju kao svečanosti cjelokupnog društva.

Šta bi kazali novokomponirani čuvari naših tradicija kada bi čuli da su u nekoliko srednjih tuzlanskih škola, u nekoliko multietničkih odjeljenja, svi učenici postili ramazan? Djeluje šokantno, nevjerovatno, ali je tačno. Prošlog ramazana su izvjesni samozvani čuvari islama u nekoliko navrata tematizirali autora koji je ustvrdio da ramazan poste ljudi koji nemaju nikakve veze sa islamom, i koji nikad nisu ušli u džamiju. S kojim pravom oni poste ramazan?! – pitali su se dušebrižnici islama, kao da je islam neka privatna avlija po kojoj smije šetati samo veleposjednik. Islamski feudanci nisu razumjeli da je bolja ma kakva nazočnost u islamu, pri islamu, nego nikakva, da je korisnije da ma koji čovjek, ma koliko provede u postu, u discipliniranosti, pa i bez temeljnog znanja o islamu, nego da se prepusti obilatim izazovima trovanja tijela i duha. Za tu skučenu, redukcionističku logiku, bilo bi porazno saznanje da su i neki katolički i pravoslavni učenici u tuzlanskim školama postili ramazan, ili jedan ili pet ramazanskih dana. S kojim pravom! – uskliknuli bi. Opet ne bi razumjeli da je korisnije da školarci, makar pod utjecajem trenda, osjete blagorodnost samoprijedora, a nadasve ljepotu bosanskih prožetosti, nego da se otisnu u alkoholizam, narkomaniju i obilje praznine.

Godinama se na Ponočkama okuplja omladina svih konfesija. Sedamdesetih i osamdesetih je bila furka da se Božić dočekuje u nekom od kafića, disko-klubova, a da se onda ode na Ponočku, na kojoj se katolici osjećaju počastvovani prisustvom drugih, dok se muslimani i pravoslavci osjećaju uzvišenim u toj volji da svjedoče ljubav prema svemu bosanskome. Svaki blagdan svake bosanske vjere ima jednaku manifestaciju bosanske volje. I ne samo u urbanim sredinama, kao kolijevci bosanske interkonfesionalnosti, već i na selima, pogotovo onim čiji zvonici i munare žive u susjedstvu. Otiđite u ma koje katoličko selo koje je pored muslimanskog sela, i vidjet ćete da na obiteljske božićne blagdane dolaze i muslimanski susjedi.

Otiđite u ma koje muslimansko selo, i vidjet ćete katolike za bajramskim soframa. To je normalno, prirodno, poput harmonije duha i tijela. Jedno ogromno bogatstvo intekofesionalne prožetosti živi tu, pored nas, a da nema valjanu medijsku recepciju, a time ni korisnu društvenu i političku valorizaciju. Za bosansko društvo, koje se osjeća ranjeno više nego što to u stvarnosti jeste, bilo bi korisno uslikati, bukvalno, Mehu kod Joze na Božiću, Jozu kod Mehe na Bajramu, i opet tako, i uvijek tako, ne zbog protežiranja nečeg čega nema, već zbog predstavljanja stvarnosti onakvom kakva jeste, stoljećima.

Iskušenje kao čast i obaveza

Božićna svjetlost se danas, k'o i sutra, rasprostire bosanskim mahalama. Njena idilična blagost i ove će godine oplemeniti bosanske ljude. Ljepota, ma čija, i ma koja, ne može se držati u tarabama provincijskog duha. Ljepotu je Bog stvorio da proljepšava ljudske duše. Ona nadraستا sve prepreke. Ona je moćnija od granica. Ljudi vole da pobjeđuju granice. Da prelaze dange svojih okova. Bosanci i Hercegovci svoju duhovnu snagu sokole životom u razlikama, koje to i nisu. Zato će i ovaj Božić biti blagdan bosanskohercegovačkog društva. Jer, nigdje kao u Bosni, snaga kršćanstva je u svjedočenju ljubavi prema islamu, i snaga islama je u svjedočenju ljubavi prema kršćanstvu. Božić će obradovati kršćanske, i ojačati islamske duše. Bosansko iskušenje je čast, i obaveza. Nigdje kao u Bosni vjernik ne živi vjeru u osobenim značenjima ljubavi i prožimanja. Krhke duše bi bosanske bliskosti doživljavale kao kaznu. Jake duše će razumjeti zašto su rođene baš tu, u Bosni, gdje ljubav prema Bogu ne može imati dva lica.

Br. 97, 23. XII 2003.

Lovci na ucjene

Američka ambasada je raspisala potjernicu za bošnjačkim narodom

Šaćiru je zafalilo para za rakiju. Pa se prijavio u Američku ambasadu. Tamo džabe dijele pare. Ne mora se ni kopat, ni štemat, ni nosat ciment. Treba samo rijet da si vidio nekog što bi mogao bit terorist. Šaćir je oglas pročitao u novinama. Dok je sjedio 'nako u čitaoni. Proradiše mu klikeri! Ima jedan s bradicom, u kom-šiluku, što ide u džamiju, i što se garant bavi terorizmom. Otići će Šaćir u Američku ambasadu. Prijavit bradicu. Uzet pare. I kupit rakiju. I nazdravit lahkoj pari.

Parra wrthy dzey burggia neche

Nakon svenarodne pomame praćenja i klevetanja nevinih ljudi, koja je ovom zemljom vladala u vrijeme Informbiroa, evo, 55 godina poslije, nalazimo se u istom orvelovskom ambijentu. Tada su široke narodne mase ušle u funkciju denunciranja, iz dva razloga: prvo, onaj ko bi se bavio otkrivanjem narodnih neprijatelja, za sebe bi priskrbio auru pravednika; drugo, društvena vrijednost pojedinca je određivana njegovom spremnošću da bude vojnik Partije.

Danas se vrijednost pojedinca određuje njegovom materijalnom mogućnošću, i u snobovskom, i u pukom egzistencijalnom obliku. Ono što je 1948. bila Partija, danas je para. Divlji kapitalizam, koji nam je uvezen pod logotipom rušenja komunizma, stvorio je društvo monsturoznih kriterija, u kome ljudska duša stanuje u cirkusu. Strateški instalirano, opće siromaštvo, samo je izoštrilo vladavinu pare na pijedestalu, tobejarabi, božanskih vrijednosti. Ista egzistencijalna i društvena motivacija je pokretač svenarodne cinkaroške pomame, 1948. i danas, kad Američka ambasada nudi pare za informacije o teroristima.

Kao što je poznato, Američka ambasada je obavijestila bh. javnost da je otvoren – *nagradni program koji ohrabruje bh. državljane da pruže svaku vrstu informacije o terorističkim aktivnostima, a zauzvrat dobiju novčanu nagradu od Američke vlade.* Peke. Američka vlada ne bi trebala tek tako rasipati novac svojih poreskih obveznika, yazzuck je, jer u Bosni se barem ove informacije ne moraju kupovati, već se mogu pročitati u novinama. U toku 2001. i 2002. je bilo oko 600 terorističkih napada na bošnjačke povratnike u Karadžićevom entitetu. U Mostaru je poslije Dejtona ubijeno oko 40 bošnjačkih civila od strane ustaških terorista. Itd. Eto informacija!

Bilo bi logično da Američka ambasada raspisuje *nagradni program* tek kad se iscrpi kažnjavanje vinovnika svih dosadašnjih terorističkih napada po BiH. Pošto nije zakonom opaučen ni jedan ustaški ubica iz Mostara, ni jedan četnički terorista iz RS, prikupljanje novih informacija o terorizmu nema smisla. Prvo bi, valjda, trebalo riješiti zaostale predmete.

Naravno, mi znamo da Američku ambasadu ne zanimaju krstaški teroristi. Za njih je ubijanje muslimana ekološka disciplina. Kao što je to bilo i ubijanje

crnaca po Americi. Njih zanima isključivo tzv. *islamski terorizam*, koji u Bosni – ne postoji. Ali će da – postoji, kao izmišljotina, stvarnija od stvarnosti. Zato Amerikanci, kao u filmsku produkciju, ulažu u kupovinu informacija, od kojih će stvoriti negativnu fikciju. Samo separiranje informacija o terorizmu, po krstaškom kriteriju, podrazumijeva da je nebitno da li su te informacije vjerodostojne. Mušterija traži robu, a Šaćir pare.

Gologuzzy otocak

Tekst koji je objavila Američka ambasada samo je dno krstaškog licemjerstva. Pazite ovaj citat: *Prisustvo međunarodnog terorizma i njegovih pristalica u BiH je prijetnja razvoju i stabilnosti zemlje...* Formulacija *međunarodni terorizam* se ne tiče četničkog i ustaškog terorizma, jer je riječ o lokalnom pojmu. Time je jasno da je američki nagradni program u BiH usmjeren isključivo na otkrivanje tzv. *islamskog terorizma*. Amerika time gubi antiteroristički kredibilitet, jer za nju terorizam može biti samo i isključivo *islamski*! U protivnom, svoj *nagradni program* ne bi nanišanih na *međunarodni terorizam u BiH*, nego, općenito, na terorizam, ma iz kojeg vjerskog kruga da potiče.

Amerikanci su papci. Mogli su *nagradnim programom* obuhvatiti sve terorizme, čak to i naglasiti, i opet bi dobili tražene informacije. Ali, ne, oni su se svjesno fokusirali samo na tzv. *islamski terorizam*, čime su prostački posvjedočili svoju krkansku narav. Ko biva, mi smo gazde u vašoj kući. Upravo po tim osobinama se razlikuje insan od hajvana. Hajvan će prnuti kad mu prahne, a insan će odsutati fiziološku potrebu.

Američka ambasada je raspisala potjernicu za bošnjačkim narodom. Ignoriranje živog, četničkog i ustaškog terorizma, i izmišljanje tzv. *islamskog*, direktno se tiče političke pozicije Bošnjaka, i Bosne. Sataniziranje Bošnjaka zakonomjerno vodi jačanju projekta iz Karadorđeva. Projekat se sofisticira. Nakon što su policija i pravosuđe stavljeni u službu satanizacije Bošnjaka, sada će se, nakon ubacivanja američkih nagrada u igru, na meti naći i bošnjački smrtnici. Svaki Bošnjak će moći biti osumnjičen za tzv. *islamski terorizam*, a u kubanskom ambijentu, gdje je svako kriv dok mu se krivica dokazuje (umjesto da je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže), stvorit će se željena količina bošnjačkih stanovnika novog Golog otoka.

Sudeći po stampeđu pred kioscima Lota, izgledniji narod je zaražen igrama na sreću. Amerikanci su ponudili novi Bingo. Groznica počinje. Svaka dobija! Dobitna kombinacija je telefonski broj: 033-49-49-49. *Prijavite oca, mater, dajđu, strinu, užu i širu familiju! Ožeži Šaćire!*

Samo, ne zaboravi, imamo i mi mrak koji jede. U ime života.

Br. 98, 6. I 2004.

Nastavak genocida nad Bošnjacima

Pola miliona novih žrtava

Prije godinu dana visoki predstavnik PEDI Ešdaun je, pod pritiskom javnosti, privremeno spriječio mogućnost da stotine hiljada Bošnjaka ostanu bez bh. državljanstva. Ovaj srpsko-hrvatski plan za brisanje stotine hiljada Bošnjaka iz bh. stvarnosti ponovo je aktueliziran. Nakon 200.000 ubijenih, BiH bi mogla ostati i bez najmanje pola miliona raseljenih Bošnjaka.

Nema nikakve dileme da je Zakon o državljanstvu, koji je usvojen 1998., a koji je predvidio gubitak bh. državljanstva za stotine hiljada naših građana u dijaspori, u slučaju da određena država nema bilateralni sporazum sa BiH o dvojnog državljanstvu – dio međunarodne i srpsko-hrvatske zavjere protiv BiH, s ciljem mirnodopskog dovršetka genocidnog projekta protiv Bošnjaka i Bosne. Nakon 200.000 ubijenih Bošnjaka, Bosna bi ostala i bez makar pola miliona prisilno raseljenih, deportiranih Bošnjaka. Za bosansku budućnost je isto da li joj ubili, ili joj raselili i otpisali čovjeka. Uz realizaciju ove zavjere, tragični skor genocida nad Bošnjacima bi se popeo na najmanje 700.000, a možda i milion Bošnjaka izbrisanih sa lica bosanske stvarnosti. U Bosni bi ostalo onoliko Bošnjaka koliko je dovoljno da ne budu nikakav faktor u bh. stvarnosti. Dakako, žrtve ove zavjere ne mogu biti Srbi i Hrvati, samim tim što imaju svoje velikonacionalne matice, i što koliko god da se iz BiH ispiše Srba i Hrvata, uvijek će postojati Srbija i Hrvatska; kad nestane kritične mase Bošnjaka – nestaje Bosne. Uz to, bh. dijasporu u dominantnoj većini čine Bošnjaci, koji su bili isključive žrtve s-h genocida, kao i postratnog organiziranog preseljavanja u prekookeanske zemlje. Zavjera protiv dvojnog državljanstva usmjerena je isključivo na Bošnjake u dijaspori, a to dokazuje i činjenica da srpski i hrvatski politički faktor uopće ne reagira na mogućnost da će mnogi Srbi i Hrvati u inostranstvu ostati bez bh. državljanstva. Oni će se uvijek moći priključiti hegemonističkom državljanstvu Srbije i Hrvatske, dok Bošnjaci, kad jednom izgube bh. državljanstvo, više nikad neće moći dobiti pasoš svoje države. Zašto? Iz istih razloga iz kojih će izgubiti bh. državljanstvo, dakle, zbog političke premoći faktora iz Karadžićeva, kao i zbog strateške zagubljenosti bošnjačke politike.

Bošnjačke guske u magli

Podsjećanja radi, visoki predstavnik PEDI Ešdaun je po pritiskom bošnjačke javnosti u zemlji i inostranstvu, pod pritiskom peticije koju je potpisalo 35.000 ljudi, odgodio primjenu Zakona o državljanstvu iz 1998. godine i spriječio mogućnost da stotine hiljada Bošnjaka 1. juna 2003. izgube bh. državljanstvo. Dakle, kampanja se isplatila. Ali, valja se zapitati – šta je bošnjačko društvo učinilo u međuvremenu da se ovo pitanje riješi na odgovarajući način. Nešto se ne sjećamo da je nakon Ešdaunove reakcije objavljen i jedan tekst o ovom pitanju, a kamo li da su, kao što je trebalo, objavljivana saopćenja, organizirani okrugli stolovi, pa i,

zašto ne, potpisivanje nove peticije sa konkretnim prijedlogom za rješavanje ovog pitanja. O čemu se radi? O onome na što smo desetine puta upozoravali – da Bošnjaci nemaju instituciju koja će voditi brigu o strateškom planiranju budućnosti. Bez takve institucije, Bošnjaci lutaju k'o guske u magli, i tek se probude, na trenutak, kad im mečka ponovo zaigra pred vratima. Evo, mečka je zaigrala, i opet smo jedinstveni, u namjeri da ne dozvolimo da se iz bh. državljanstva, s jasnom genocidnom namjerom, ispišu stotine hiljada ljudi. Nije sporno, borit ćemo se, svim dostupnim demokratskim sredstvima, ali je i ovaj slučaj povod da konačno razumijemo da su cehovi uvijek veći kad se kasnije reagira.

Propast Aneksa sedam

Pitanje bh. državljanstva za naše ljude u dijaspori nemoguće je pošteno tematizirati i bez analize realizacije Aneksa sedam. No, to niko ne čini, jer bi valjalo zaključiti kako je, i zašto je, Aneks sedam propao, i kako Bošnjaci koji su deportirani u genocidnom etničkom čišćenju, nisu u objektivnoj mogućnosti da se vrate svojim kućama.

U oba bh. entiteta izbjeglim i raseljenim licima vraćeno je skoro 250.000 stanova i kuća – 130.000 u RS i 120.000 u FBiH. Ostalo je još oko 5000 slučajeva za koje se smatra da su pravno komplicirani, ali se projekat, za međunarodnu zajednicu, smatra završenim. Pominje se da ima još oko 50.000 zapuštenih i porušenih stambenih jedinica, za čiju obnovu je potrebno oko 450 miliona eura. OHR i druge međunarodne instance već godinama ne žele razumjeti da proces povratka nije puko vraćanje imovine, i da taj proces prije svega zahtijeva obezbjeđenje političkog i društvenog ambijenta u kome bi povratnik mogao živjeti kao ravnopravan građanin. Genocidni entitet je podržao projekat pod nazivom *Ostanak*, čime se Srbi koji su živjeli na teritoriji Federacije i materijalno i politički ohrabruju da ostanu u RS, dok se Bošnjacima i Hrvatima u RS ne nudi nikakva bolja perspektiva od apartheidske.

U Sarajevu ili Tuzli, recimo, Srbima je vraćena sva imovina, ali oni imaju svoj *Ostanak*, pa taj *povratak* nema nikakve svrhe. Bošnjaci s teritorije RS nemaju se gdje vratiti, jer su izloženi terorističkim napadima i stalnim šikaniranjima. Uprkos tome, OHR je obznanio da zatvara svoj odjel za povratak, jer se smatra da je posao doveden do kraja. OHR bi trebao objasniti kako se to *završenim poslom* može smatrati podatak da u RS nema ni desetak odsto Bošnjaka i Hrvata, i da je Federaciji, doduše prema srpskim izvorima, nema ni pet odsto Srba.

Ako je to tako među prognanicima i izbjeglicama u Bosni, kakva je tek perspektiva ma kojeg našeg čovjeka koji danas živi u Americi ili Australiji, i koji bi se želio vratiti, ali – nema gdje. Taj naš čovjek ne može snositi odgovornost, i nadasve – štetu, za propast Aneksa sedam. Njemu se mora omogućiti da ostane u bh. državljanstvu, bilo kao dio dijaspore, bilo kao eventualni povratnik u BiH.

Kampanja za omogućavanje dvojnog državljanstva svim našim ljudima u dijaspori morala se voditi kontinuirano, samim tim što je kontinuirana, nepresušna, nakana srpsko-hrvatskih stratega genocida nad Bošnjacima, da se bh. država *olakša* za bošnjački politički faktor. Za ispravno čitanje ove nakane dovoljno je reći da se ni jedna država u Svijetu ne odriče ni jednog svoga državljanina, a kamo li nekoliko stotina hiljada. Sve države se trude da razmnože državljanstva, jer razumiju da snaga države mjeri i ljudstvom.

Eto, pogledajmo Hrvatsku i prisjetimo se kako je još u vrijeme agresije ova država po BiH dijelila putovnice i šakom i kapom; kao rezultat danas imamo da najmanje 90 odsto Hrvata u BiH ima hrvatsko državljanstvo i putovnicu, ali i da nepoznat broj Bošnjaka, vjerovatno nekoliko desetina hiljada, ima i hrvatsko državljanstvo. Hrvatski velikodržavni interes je racionalan, jer Hrvatska svoju snagu pronalazi i u bh. Hrvatima, ali i Bošnjacima, koje veže za svoje državljanstvo. Kad se tome dodaju privilegije koje na evropskim granicama imaju nositelji hrvatske putovnice, u odnosu na nositelje bh. pasoša, onda se ostvaruje i jedna interesna relacija prema hrvatskom velikodržavlju. Bosna, prirodno, ne može imati aspiracije da svoje pasoše dijeli po susjedstvu, ali bi logično bilo da ima svijest o egzistencijalnom interesu da u svome državljanstvu zadrži ljudi koji su autohtoni žitelji svoje zemlje. U Bosni je na razinu problema došlo nešto što ni u jednom zemlji na Svijetu ne bi bilo problem. Izgon svojih ljudi iz svoga državljanstva nema racionalnog upotišta. Takva glupost jedinio je objašnjiva srpsko-hrvatskim genocidnim planom za uništenje Bošnjaka i Bosne.

Decentralizacija nacionalne politike

Kojeg li paradoksa, s-h stratezi nisu smetnuli s uma ovu jedinstvenu šansu da genocid nad Bošnjacima, bez krvi, u rukavicama, razmnože za trostruku cifru, da 200.000 ubijenih uvećaju još za, recimo, 600.000 *isparenih*, što bi rekao Orvel za one nesretnike koje pojede mrak. Eto, oni nisu zaboravili, a mi jesmo, iako se radi o našim, a ne o njihovim glavama. Naša politička genetika nam je odredila da živimo od danas do sutra, kao što žive čerge, jer nikad nismo bili u poziciji da sami brinemo o svojoj budućnosti. Evo, kad se to dogodilo, prvi put u povijesti, uzjahala nas je komunističko-minderska logika SDA, po kojoj je najbolje uzdati se u Allahovu milost, i sjediti uz kahvu i rahat-lokum. Dakako, ova priča o Allahovoj milosti samo je blef, iza kojeg se skriva monopolistički, feudalni odnos prema raji, a čiji je cilj zadržavanje materijalnih i begovskih pozicija nekoliko bošnjačkih familija i njihovih satelita. Decentralizacija nacionalne politike, širenje dijaloga o bošnjačkoj budućnosti, stvaranje nadideološkog prstena energije, prvo bi sa političke scene pomelo monopoliste u SDA, ali bi zauzvrat Bošnjacima podarilo akumulaciju djelatne svenacionalne strategije. Otud se događa da ovako bitna pitanja, kao što je opasnost gubitka pola miliona Bošnjaka, uopće ne dopiru do SDA, Islamske zajednice, i svih drugih faktora u minderskom krugu. Njima je svejedno, da li bilo više ili manje Bošnjaka, jer njihove pozicije nisu uslovljene tim nekakvim Bošnjacima u dijaspori. Budući da minderski krug SDA razmišlja, uglavnom, samo o sebi, iako se maskira tzv. nacionalnom politikom, logično je što kao rezultat imamo apsolutnu nezainteresiranost za gubitak pola miliona Bošnjaka. To, dakako, nije opravdanje ni za sve druge bošnjačke institucije, ali i pojedince, koji su se nakon Ešdaunove privremene milosti uljuljali u uvjerenju da je opasnost prošla, pa se može, od danas do sutra, rahat seiriti i čekati kad će nas opet nešto mlatnuti iza leđa. Moglo se mnogo toga učiniti za ovih godinu dana, prije nego što smo opet spoznali da je živa i čila nakana srpsko-hrvatskih stratega da zbrišu Bošnjake u dijaspori.

Valja praviti razliku između kakve-takve bošnjačke SDA, i vrlo jasne antibošnjačke strategije SDP-a, koji se Bošnjacima pokušao nametnuti kao zastupnik njihovih političkih interesa. SDA je možda spletena i smetena, ali nema nikakve dileme da bi SDA ispravno reagirala kada bi se njena čoravost usmjerila u pravcu pitanja o mogućnosti gubitka pola miliona Bošnjaka. SDP, s druge strane, posve svjesno ne bi reagirao, kao što i nije reagirao kad je trebalo, otud što je SDP od glave do pete hegemonistički igrač Srbije i Hrvatske na prostoru sa bošnjačkom većinom. U vrijeme kad je Lagumdžija bio ministar vanjskih poslova trebalo se dogoditi ovo prvo ispisivanje Bošnjaka u dijaspori iz bh. državljanstva. On nije ni

jednom upozorio na takvu mogućnost, već je cara čero do duvara, kako bi se stotine hiljada Bošnjaka u dijaspori probudilo bez bh. pasoša. On je svim drugim, pa i ovim, pročitao do balčaka.

Alternativa nastavku genocida

Problem za koji su mnogi mislili da je riješen, reaktueliziran je nedavno, odlukom Doma naroda Parlamentarne skupštine BiH, na sjednici 28. i 29. XII 2003., da odbije usvojiti Prijedlog Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o državljanstvu, koji je na sjednici od 13. V 2003. usvojio Predstavnički dom Parlamentarne skupštine BiH. Zakon je trebao omogućiti da državljani BiH koji su dobili, ili dobiju, državljanstvo drugih zemalja, po automatizmu ne izgube bh. državljanstvo. Dom naroda je, eto, smatrao da bh. državljani, koji prime državljanstvo neke druge države, treba da izgube bh. državljanstvo. Dakako, srpski i hrvatski poslanici, kao i poslanici SDP-a, itekako su bili svjesni da će njihova odluka pogoditi prije svega Bošnjake, koji su usljed blokade Aneksa sedam, bili primorani da ostanu u drugim zemljama i da prime tamošnje državljanstvo. Jedina enigma u ovoj priči je ponašanje SDA, koja ni na svojoj novogodišnjoj press-konferenciji, na kojoj su sumirani najznačajniji politički potezi, nije ni riječ kazala o mogućnosti da stotine hiljada Bošnjaka budu ispisani iz bh. državljanstva.

Šta je tu je. Preostaje nam jedino kontinuirana medijska kampanja, s ciljem iniciranja političke volje koja će ultimativno tražiti da Dom naroda ili promijeni svoju odluku, ili da Visoki predstavnik nametne ovaj Zakon, kao jedinu alternativu ozvaničenju nastavka genocida nad Bošnjacima.

Br. 98, 6. I 2004.

Šućur od šipke

Bivši borac ARBiH
Slaviša Šućur brani
četničku i ustašku teoriju
o građanskom ratu u BiH

Ova kineska kung-fu gripa je nešto najgore što je moje čilo tijelo osjetilo. Tačnije, ovo je prva gripa koju nisam preležao na nogama. Ležim je na leđima, obaliješten, po vazdan, evo, peti dan. Toplomijer zakovao na 39, kao da je avgust. Tijelo mi škripi, kao da sam hašovio Halugića brdo, a koža mi pipava, kao u Čeha što se gramzivo sunčaju dok se ne ureše. Osjećam se kao da sam sinoć popio litru Badelovog H₂SO₄ konjaka s Arizone. Razmišljam, ima Boga, jer mora da je Senadu Tuki i Bakirstančetu svaki dan ovakav. Njima ne spada temperatura. Od alkohola i pokoje tablete.

Dok sam tako lebdio u gripoznom polusnu, ukaza mi se Slaviša Šućur, u emisiji *60 minuta*. Rekoh, garant je umro.

Schuchur is not ymrrro

Prikazuje emisija tog Šućura, nekad, birvaktile, teritorijalac, lijep k'o slika, sa nadgrobnog spomenika, nešto vazi. Prikaza se i Alija, ali bez Šućura. Ko biva, Šućur je prvi do Alije, kad zatreba. Televizija ovakve patetične uvode pravi kad treba saopćiti da je neko umro. Doduše, u komunizmu se ovakve patetične lite podastiru kao crveni tepih pred riječi režimskih mislilaca. Računam, ipak, ovo je demokratija, pa će prije biti da je Šućur umro. Čekam taman da Bakirstanče podrigne vijest o Šućurovoj smrti, kad ugledah Šućura, živog uživo.

Patetični uvod sa Šućurovim ratnim slikama je u propagandnoj službi omeškavanja auditorijuma pred nastup ovog Lagumdžijinog potrčka. Ko biva, ako je jedan Šućur, pa još Slaviša, mogao u ratu biti rame uz rame s Alijom, nema šanse da bi takav patriota mogao sad nešto biti antiprotivan. Ovaj me cirkus razbudi iz gripoze, kao da sam marn'o rakiju s biberom.

Prvo Bakirstančetovo pitanje je posvjedočilo da uvod o Šućuru teritorijalcu nema nikakve veze s temom, već je proizvod boljševičke propagandne škole. Bilo bi možda svarljivo da su nakon takvog uvoda pričali o problemima boraca. Ali Šućur nema boračkih problema, jer mariše po dvije-tri milje sa ostalim debilguzima u nekakvom parlamentu. Helem...

Pita Bakirstanče Slavišu šta on misli o pričama o ugroženosti Bošnjaka. Kao, Slaviša je ekspert za Bošnjake, a i za ugroženost, bogme, pa će nam sad on sa lica mjesta javiti objektivnu istinu. Kad smo već kod kvalifikacija, na koje se Šućur lako poziva kad treba imenovati kamiondžije među političarima, valja reći da i njegova učionica nije plaho odmakla. Od predratnog obrađivača željeznih šipki u jednom pogonu u Vogošći dogurao je, eto, do eksperta za bošnjačka pitanja.

Washer of the wlastt

Dva-tri dana prije u Hayatovom *Centralnom dnevniku* je gostovao nekakav četnički vojvoda sa Knežine, što je, čudna mi čuda, poslanik u dejtonskom državnom Parlamentu. Ovaj četnik tvrdi da su za rat u BiH krive nacionalne stranke, što je teza koja proizilazi iz srpsko-hrvatskog nastojanja da se agresija na BiH preimenuje u građanski rat, jer je samo tako moguće BiH dovesti do podjele.

Slaviša Šućur je rekao istu misao u drugom pakovanju. On je izjavio da su - *teorije o ugroženosti sva tri naroda dovele do rata*. Po Slaviši, definitivno, nije bilo agresije! Bio je građanski rat. Njegova tvrdnja o uzrocima rata kategorički negira postojanje srpsko-hrvatske agresije na RBiH. Nećemo trošiti slova na objašnjavanje crnog i bijelog, već ćemo se zapitati: kakav je to feler morao strefiti glavu ovog borca Armije RBiH pa da pristane sudjelovati u plasiranju laži o građanskom ratu u BiH?!!

Kad je Slaviša Šućur ustao da brani Bosnu, nije mu smetalo što su Bošnjaci isključive žrtve četničkog, a potom i ustaškog genocida. Računao je, valjda, da bosanske Bosne nema bez Bošnjaka, pa je patriotski pobiti se sa svakim ko ugrožava bosanski sklad. Slaviša danas razmišlja drugačije, iako se jedino promijenio jezik srpsko-hrvatske agresije. Slaviši danas ne smeta što se kroz svekoliku minorizaciju Bošnjaka uništava biće Bosne, i što ova zemlja postaje zatočenik srpske i hrvatske hegemonije.

Uzrok Slavišine moralne i patriotske transformacije leži u razlikama njegovih društvenih pozicija 1992. i danas. Kada je krenuo da brani Bosnu, on nije znao za hipnotizerske moći kamere, i za jointe koje nudi vašer vlasti. Tada je bio tek čistokrvni Bosanac, i ništa više. Danas je Slaviša ovisnik o poslaničkom džabahljebarenju, koje je, u njegovom slučaju, uslovljeno služenjem diktaturi Zlatka Lagumdžije u uništenom SDP-u. Slaviša danas marne lijepih para, pohajle se uslika na tv-u, poštuju ga njegovi seljaci sa Blagovaca, prepoznaju ga... Alternativa ovom američkom snu je da se Slaviša vrati svome predratnom poslu i da nastavi nešto petljati sa željeznim šipkama, k'o i bezbroj majstora u ovoj zemlji. Slaviša više nije majstor za šipke, on je majstor za Bošnjake, i velemajstor za podjelu iz Karađorđeva. Njemu smeta nekakva navlakuša o tzv. bošnjačkoj republici, ali mu ne smeta što se Bosna dijeli na srpsku i hrvatsku provinciju. Pravi SDP-ovac.

Slaviša je usput mene oklevetao kao tvorca ideje o tzv. bošnjačkoj republici. Odgovorit ću mu kratko: svi SDP-ovci na kamari, i svi njihovi novinari na kamari, nemaju više od mene tekstova i javnih istupa koji su usmjereni protiv nagovještaja o stvaranju tzv. krijeposne muslimanske države. Kad sam se ja u ratu borio protiv ove gluposti, i bio proganjan zbog toga, SDP-ovci su bili veći muslimani od Homeinija. Sve ovo sam spreman javno dokazati stotinama faksimila svojih tekstova. Bujrum!

Prema tome, Slaviša Šućuru – vrti se oko šipke!

Br. 99, 20. I 2004.

Dejtonizacija Dejtona

Zašto se baš sada, u jeku realizacije Tužbe BiH protiv SCiG, odjednom skontalo da treba ukinuti entitete?! Opasnost koja se krije u prijedlogu za reviziju Dejtona Evropske inicijative za stabilnost, jeste mogućnost da se kaže kako je preimenovanje Republike Srpske u kanton zapravo tobožnje brisanje rezultata genocida i agresije, pa se sukladno tome, može i ukinuti Tužba BiH protiv SCiG.

Bosanska javnost je u prvi mah sa oduševljenjem prihvatila prijedlog o promjeni dejtonskog ustroja BiH, koji je uputila grupa navodnih svjetskih eksperata udruženih u Evropsku inicijativu za stabilnost (ESI). U više bosanskih medija objavljene su nekritičke reakcije, gotovo hvalospjevi, u kojima se tvrdilo da Evropa konačno uviđa da je dejtonska BiH nefunkcionalna i da je treba prilagoditi evropskim standardima. Međutim, ideje Evropske inicijative za stabilnost nemaju nikakve veze sa evropskim standardima. Ispostavit će se da te ideje imaju značenje tek presvlačenja Dejtona u ljepšu odoru, ali da ne zadiru u njegovu problematičnu suštinu.

Srpski kanton, srpska vojska

Prema prijedlogu ESI-ja, BiH bi bila organizirana u 12 kantona, deset postojećih iz FBiH, te Republike Srpske i Distrikta Brčko. Prema ESI-ju, treba zadržati kantone u FBiH, a ukinuti Federaciju, te Republiku Srpsku pretvoriti u kanton, i sistem od 12 kantona usmjeriti na državne organe vlasti. Čini se da ovaj model već imamo, u nešto drukčijem pakovanju, jer su i RS i federalni kantoni svakako usmjereni na državne organe. Sudeći po prijedlogu ESI-ja, jedina razlika bi bila u tome što federalni kantoni ne bi više sa državom komunicirali preko federalnih organa vlasti, nego direktno, dok bi RS pretvorena u kanton zadržala istu relaciju koju ima i danas. Na kakvu *kantonizaciju* RS računa ESI, najbolje ukazuje podatak da bi RS zadržala sve dosadašnje oblike *državnosti*, uključujući, vojsku, policiju, i popratne velikosrpske simbole. Defenitivno, ne bi se promijenilo ništa, izuzev pokoje riječi koja ništa ne znači.

Zanimljivo je pretpostaviti istinsku pozadinu namjere sa kojom ESI, za koju se doduše prvi put čulo u bh. javnosti, predlaže reviziju Dejtona. Postoji nekoliko pretpostavki koje ukazuju na moguću režiju revizije Dejtona u interesu srpske i hrvatske hegemonije. Jer, da je riječ o istinskoj evropskoj volji za izgradnjom BiH u duhu evropskih državno-pravnih standarda, onda je posve sigurno da ta volja ne bi išla za zadržavanjem dejtonskih obrazaca koji su uvažili genocidna osvajanja. Pojednostavljeno, takva volja ne bi mogla uvažavati ma kakav opstanak Republike Srpske, kao višestruko štetne pojave u političkom, ekonomskom i sigurnosnom biću BiH. Jedna dobronamjerna evropska inicijativa za promjenom Dejtona bi kao ključni zahvat morala pretpostaviti decentralizaciju i regionalizaciju BiH na

prirodnim i ekonomskim, a ne na etničkim ili dejtonskim kriterijima. Otud vrijedi pretpostaviti šta bi mogao biti krajnji cilj ove inicijative.

Negiranje referendumske volje

U proteklih godinu-dvije bili smo svjedoci dvije slične i propale inicijative koje su skuhanе u domaćoj radinosti, a koje su prema našim analizama mogle odgovarati jedino velikosrpskoj strategiji za gašenje Tužbe BiH protiv SCiG pred Svjetskim sudom pravde u Hagu. Prisjetimo se, prvo je Krug 99 plasirao ideju o tzv. Trećoj republici BiH, koja će biti osnovana od grupe građana negdje u prirodi, uz potok, a koja će tek tako, sama od sebe, bez pravnog uporišta, postati realnost. Ova samo prividna neozbiljnost nosila je u sebi poruku omekšavanja bosanske javnosti u pogledu Tužbe, kako bi se sutra pristalo na ukidanje Tužbe u zamjenu za hašišarsku ideju o tzv. Trećoj republici. Baška je problem što ova tzv. Treća republika, kao i Dejtonski sporazum, negiraju jedini legalni i legitimni, međunarodno priznati dokument o opredjeljenju bh. građana – u kakvoj BiH žele živjeti, a to je Referendum iz 1992. godine.

Poslije ovoga se u organizaciji grupe akademika pojavio mnogo ozbiljniji dokument koji analizira katastrofalne posljedice dejtonskog uređenja, i koji predlaže ustavne promjene, ka ukidanju entiteta, ali je problem i ove inicijative što nigdje ne pominje ovo jedino legalno i legitimno uporište ma kakvoj ideji za preuređenjem BiH, dakle, referendumsku volju 64 odsto bh. građana. Ta referendumska volja je destruirana agresijom SCiG i Hrvatske, i ulogom međunarodne politike, zbog čega BiH nije ostala država ravnopravnih naroda i građana, već je postala dejtonski spomenik isplativosti genocida i agresije.

Ako se želi BiH izgraditi po mjeri ravnopravnosti svih njenih naroda i građana, onda se Referendum mora uvažavati kao jedini legalan i legitimnan akt kojim je iskazana volja bh. građana – u kakvoj BiH žele živjeti. Ko god da negira ili ignorira referendumsku volju, taj podržava opstanak dejtonskog rugla, kao modela koji legalizira nastavak srpsko-hrvatskog čerupanja Bosne.

Inicijativa ESI-ja takođe ne tretira Referendum. Ona tretira Dejton, kao polaznu osnovu. I to tako što će reformom Dejtona proglasiti metanje drukčije ambalaže na isto pakovanje. Opasnost koja se može kriti u ovoj incijativi jeste mogućnost da se kaže kako je preimenovanje Republike Srpske u kanton zapravo tobožnje brisanje rezultata genocida i agresije, pa se sukladno tome, može i ukinuti Tužba BiH protiv SCiG.

Drugo jednako indikativno pitanje je i zašto se baš danas, a ne prije-dvije-tri godine, pojavljuje ova inicijativa. U vrijeme kad je Đinđić bio kooperativni premijer Srbije, štošta se u BiH moglo učiniti a da Srbija ne reagira. Danas, sa trijumfom četničkih radikala u Srbiji, jasno je da će Srbija aktivno učestvovati u svim bh. potresima, kakvo je recimo pretvaranje Republike Srpske iz entiteta u kanton. Nije li ova inicijativa šlagvort za neke veće potrebe, koji bi, kao faktor pritiska, trebali rezultirati toliko najavljivanom pripajanju RS Srbiji, u zamjenu za suverenitet Kosova. Ne treba posebno elaborirati činjenjicu da se u bošnjačkoj javnosti ne bi dogodilo ama baš ništa ako bi se ozvaničila takva namjera. Bošnjaci odveć nemaju vojne moći, a nadasve volje, da se suprotstave eventualnom otcjepljenju RS od BiH.

Br. 99, 20. I 2004.

Mostarska podvala

Ešdaunova Odluka o preustroju Mostara
je pod logotipom jedinstvenog grada i
jednakopravnosti svih naroda
sakrila suštinu po kojoj će gradom na Neretvi
ubuduće vladati hrvatsko-srpska koalicija iz Karadorđeva

Tvrđi se da je Ešdaunova nametnuta odluka o preustroju Mostara u postojećim okolnostima *najbolje što su mogli dobiti istinski Mostarci*. Za dlaku se moglo dogoditi da pod logotipom jedinstvenog grada, Mostar bude predat u ruke vještački stvorenoj hrvatskoj većini. Ešdaunov Statut Mostara, navodno, ostavlja dovoljno prostora za obje varijante - za mostarizaciju, kao i za ustašizaciju Mostara. Ovakav jedinstveni Mostar bi mogao biti samo privid ravnopravnosti, mrtvo slovo na papiru, ako se Bošnjaci ne uključe u ekonomsku utakmicu u kojoj, zasad, složno igraju i pobjeđuju Hrvati.

Cadaiff in the head

Na prvi pogled, Ešdaunov Statut ne mijenja suštinu podijeljenog grada. Općine se više ne zovu općine, već gradska područja i izborne jedinice. Ipak, područja nisu jedinice lokalne samouprave, a to nije ni grad, kao krovna organizacija, te je SDA u pravu kad tvrdi da nije ispoštovana Evropska konvencija o lokalnoj samoupravi. Na ovaj način, Ešdaun je mogao Mostar proglasiti jedinstvenom općinom, jer se grad mora sastojati od najmanje dvije općine, a Mostar sada nema ni jednu. Teško je vjerovati da Ešdaun nije znao za ove zakonske kompase, a još je teže pretpostaviti krajnju namjeru ostavljanja ove šupljine. Dosadašnjih šest mostarskih općina će biti razvlaštene, jer će njima upravljati gradska uprava. No, ekonomskim strujanjima ne upravlja oficijelna politička vlast, već posve drukčiji oblici djelovanja. Budući da se u globaliziranom društvu snaga života mjeri ekonomskom moći, gašenje općinskih uprava može imati značenje uklanjanja posljednjih prepreka ka poklapanju onoga koji je slabiji. Unatrag nekoliko godina hrvatski kapital je ubjedljivo preletio Neretvu, uzevši čak i simbole bošnjačkog prisustva na obje obale, kao što je to bio Hotel *Bristol*. Bošnjaci ne samo da nisu pružili nikakav organizirani otpor ovoj ekonomskoj okupaciji, već su je čak u maniru baliluka i pomagali. Otud se ispostavlja da postojanje tri općine u kojima, k'o biva, vladaju Bošnjaci, nije nikakva prepreka osvjačkom pohodu hrvatskog kapitala. Da li govore o Tuzli, Maglaju, Travniku, ili o ove tri mostarske općine, svejedno je, jer je vladavina bošnjačke većine samo privid, ispod čije fasade kućom vladaju Hrvati. Zadržavanje postojećeg stanja, ili uvažavanje koncepta SDA, mostarske Bošnjake ne bi spasilo od vladavine hrvatskog kapitala. No, to su već pitanja koja se tiču kadaifa u bošnjačkim glavama.

Collo, collo, naocollo

Ešdaun se osvjedočio kao igrač hrvatske politike. Zašto bismo vjerovali da je Ešdaunu preči mostarski, nego hrvatski Mostar? Otud je logična naša sumnja u karakter Ešdaunove Odluke. Šta se krije iza fasade o jedinstvenom Mostaru u kome navodno ni jedan narod neće biti nadređen drugome. Da li je to baš tako?

Primaljivo izgleda postavka po kojoj ni jedan narod ne može imati više od 15 vijećnika u gradskoj skupštini, koja broji 35 mjesta. Hrvati, kao većina koja je u Mostaru stvorena izraelskim modelom naseljavanja okupiranih teritorija, po ovom konceptu, nikada ne mogu dominirati u gradskoj skupštini. Ne bi se reklo.

Koalicija iz Karađorđeva je posljednju svoju promociju imala upravo u Mostaru, kada su iz Banja Luke stigli srpski političari da podrže hrvatski koncept jedinstvenog grada. Mladen Ivanić posljednjih godina u Mostar nije svraćao ni slučajno, ali se pojavio u misiji zaštite srpskih interesa u Mostaru. Ispostavilo se da su ti interesi identični hrvatskim. Dakle, šta dobijamo?

Ako Bošnjaci ostvare maksimalan izborni domet od 15 vijećnika, a ako Hrvati i Srbi ujedine svojih preostalih 20 vijećničkih glasova, dobićemo rezultat po kome gradonačelnik Mostara nikada neće biti Bošnjak, niti će se bošnjačka manjina u gradskom vijeću i za šta pitati. Koalicija iz Karađorđeva će u tri gradska područja sa bošnjačkom većinom moći raditi što joj je volja, a da bošnjački politički faktor neće imati mogućnosti da to spriječi. Na prvi pogled je umirujuće obećanje da će se glasovi u vijeću donositi dvotrećinskom većinom, ali izvršna vlast uvijek ima više manevarskog prostora od zakonodavne, koja se sastaje u dahkad i uglavnom se bavi strateškim, a rijetko pojedinačnim slučajevima. Ako dvotrećinsku većini čine, recimo, 24 vijećnika, onda koaliciji iz Karađorđeva trebaju još četiri bošnjačka uhljupa pa da i u zakonodavnom smislu steknu apsolutnu vlast u Mostaru. S obzirom na zagnojenost kolektivnog duha u Bošnjaka, neće biti teško pronaći ta četiri kandidata koja će za sitnu paru zaigrati u kolu iz Karađorđeva.

Kome je i zašto trebao preustroj Mostara? Trebao je Bošnjacima, ali na principu sigurne ravnopravnosti. Trebao je Hrvatima, ali na pozicijama zatečenog stanja, po kome bi oni postali gospodari cijelog grada. Dobro, ali Hrvati su vremenom mogli ekonomski zauzeti cijelo područje. Zašto su insistirali na preustroju? Valjda zato što su postali nestrpljivi da čekaju deceniju-dvije dok se Bošnjaci, pod ekonomskom potlačenošću, dobrovoljno rasele. Smišljena je priča o jedinstvenom gradu, naheftana emocijama prema Starom mostu, i upakovana u podvalu koja je trebala sakriti koaliciju iz Karađorđeva kao budućeg vladara grada na Neretvi.

Br. 100, 3. II 2004.

Ulica Alije Broza

Očuvanje Titove ulice je isključivo Izetbegovićevo autorsko djelo, pa nije normalno da se imenom autora ubija njegovo djelo

Je li prije bio otac ili sin? Je li prije bio Tito ili Alija? Je li prije bio ZAVNOBiH-a ili međunarodno priznanje RBiH? Da nije bilo oca, ne bi bilo sina. Da nije isključivom Titovom zaslugom Bosni i Hercegovini vraćena državna fizionomija, Alija Izetbegović ne bi nikada postao prvi predsjednik međunarodno priznate RBiH. U povijesti Bosne, Tito i Alija su rod rođeni. Po idejama, više su rod, nego što nisu. Ali ovo gdje Tito i Alija nisu familije, bilo je uzrok političkog i medijskog ciganluka koji je napravljen oko odluke da se otkine centar Titove ulice, i dadne Aliji Izetbegoviću.

Zwyezdda tyerra myesseca

Nevolja Sarajeva je što ima samo jednu estradnu ulicu. Od Vječne vatre do Parkuše, šlager je Bosne. Tu svako ima osjećaj da hoda na štulama. Bezmalopola stoljeća, od 1946., ovaj se metropolski light-show zvao Titovom ulicom. Alija Izetbegović je imao apsolutnu moć i mogao je lijevom rukom ukinuti Titovu ulicu. Mogao joj je nadjenuti neko lijevo ime, koje bi danas bilo lakše ukloniti. On to nije učinio iz najmanje dva razloga: prvo, kao normalan čovjek, osjećao je poštovanje prema jednom od znakova identiteta Sarajeva i Bosne. U karavaktu kada je identitet Bosne gnječen gusjenicama, s lijeva i s desna, bilo bi suludo sjeći i lišće grane na kojoj se sjedi. Drugo, Izetbegović nije imao nikakvog računa da se konfrontira s Titom, partizanima, antifašističkom tradicijom, jer su on i Tito imali zajedničke neprijatelje. Ukidanje Titove ulice Izetbegovića bi uvjerljivo svrstalo u istu ideološku ravan sa četnicima i ustašama, kao sljednicima fašističkih ideja iz Drugog svjetskog rata.

Valja se prisjetiti da Izetbegović nikada nije osjećao naklonost prema bh. antifašističkoj tradiciji. Njegova šutnja je bila iskrena, jer bi proračunat političar za svoj marketing iskoristio pozitivno povijesno naslijeđe Bosne. Slavio bi na svakom koraku bh. partizane i predstavljao se kao njihov antifašistički sljednik. Paradoks je da Izetbegovićeva politika jeste u moralnim, etičkim i kulturnim mjerama identična Titovoj politici ravnopravnosti bh. naroda. Titova Armija i Alijina Armija razlikuju se jedino po ideološkom šnitu. To što se prva naslanjala na komunizam, a druga na islam, manje je bitno u odnosu na konkretna djela: obje su Armije štatile sve bosanske ljude i nisu rušile ničije bogomolje.

Alijino ignoriranje antifašističke tradicije otvorilo je prostor za mladomuslimanske neoromantičare koji su pokušali ideju ARBiH vezati za handžar-muslimane u uniformama Adolfa Hitlera. Ova je glupost nanijela odvratne štete bošnjačkom narodu. Ali, ne postoji ni jedan trag koji bi upućivao da su Alijino ignoriranje antifašizma i MM cirkuzanje ičim ugrozili humanistički karakter ARBiH. Napose, opće je poznato da Alijino ignoriranje Tita i partizana proizilazi iz njegovog

animoziteta prema komunizmu. Bilo bi korisno da je Izetbegović imao snage da potencira razliku između antifašizma i komunizma.

Tickwanni don't wide Maxattmu

Izetbegovićev privatni konflikt sa komunizmom, bitno je odredio odnos državne politike i ARBiH prema antifašizmu. Iz ove falinke Izetbegovićeve politike poslije se razvila bipolarnost bošnjačke političke scene. SDP, kao sljednik SKJ, sa svojom partizanskom filijalom SUBNOR-a, nikada nije afirmirao istinu o antifašističkom karakteru ARBiH. Čak šta više, oni su promovirali laž o jednakoj krivici.

S druge strane, Alijina šutnja o antifašizmu je otvorila najtragičniji konflikt u bošnjačkom društvu. Umjesto da se Bošnjaci i ARBiH, s punim pravom, osjete kao baštinici bh. antifašističke tradicije, dogodila se obmana o poistovjećivanju antifašizma s komunizmom. Bila je to prilika za razne klerokarijeriste, koji su Bošnjake dodatno udaljili od njihovog nacionalnog izvorišta.

Ova ideološka podjela je ponovo napaljena u nakani da se centralni dio Titove ulice nazove imenom Alije Izetbegovića. Bošnjački tikvani su nakastili da išćeraju Titu, pa i zbog toga što se, kako kažu, nikada ta ulica nije zvala ni po jednom Bošnjaku. *Eh, eto, sad smo mi vlast, pa ima da se zove! Da se vidi da je Alija preči od Tite! Da uzinad komunjarama maknemo Titu! Da budemo podobni, kod SDA, da kak'u korist učabulimo, jer je SDA sad vlast, a Tito nije.*

Zagovornici ove ideje nemaju ni intelektualne, ni moralne uviđavnosti. Stalnim slikanjem po medijima, skrhalo su ličnost Alije Izetbegovića do licitacije. Drugo, i bitnije, oni uopće nisu razumjeli Aliju Izetbegovića. Alija nije bio Tito, jer nije imao zlatno prstenje, dijamantne satove, režimske prostitutke, pa sukladno tome, nije za života imao ni ulice, ustanove i škole nazvane njegovim imenom. Alija je imao knjige. Imao je skromnost kakvu je u povijesti još jedino svjedočio Mahatma Gandhi.

Dva su razloga zbog kojih bi se ime Alije Izetbegovića nelagodno osjećalo u centru sadašnje Titove ulice. Prvo, ta ulica ne liči na Aliju. Drugo, očuvanje Titove ulice je isključivo Izetbegovićevo političko naslijeđe, autorsko djelo, pa nije normalno da se imenom autora ubija njegovo djelo.

Ima jedna ulica u Sarajevu koja pripada Aliji Izetbegoviću. To je Obala Kulina Bana. Tuda je prošla najveća dženaza u budućnosti Bosne. Tom ulicom, uz Miljacku, rijetko ko šeta. Njome se prolazi. Kao kroz život. Ona je neuhvatljiva. A lijepa. A gorda. A sarajevska, više nego li i jedna druga. ...Kad se pogleda sa Alifakovca.

Titova ulica nije odijelo za Aliju Izetbegovića.

Br. 101, 17. II 2004.

Mile Hašišar

Mile Stojić je jeftini nacista koji pod lažnim bosanstvom skriva mržnju prema muslimanima

Komentator Magazina *Dani* Mile Stojić se pretvorio u stomak. Cestom prvo ide stomak, a metar iza ide njegov vlasnik. Miletova zadrigla glava se pretvorila u vrat – cca Fi42, širine kanalizacione cijevi. Na glavi je duga, hašišarska, duvarli kosa, koja ima ambiciju da sakrije bolesnu debljinu. Miletove noge su se pretvorile u burad, pa kad hoda, kao da se kotrlja: *Kotrljaj se Mile!* – pjeva *Zabranjeno pušenje* u kulturnoj pjesmi *Mile Hašišar*.

Mile Stojić je nekad izgledao kao i svi ljudi. Danas je bh. šampion u degeneraciji, kakva je zahvatila pola američke nacije. To su oni bivši ljudi što nose stomak između koljena. Ovo nije pitanje fizičkog, već mentalnog zdravlja. Zloduh je uzročnik idiotizacije čovjeka. A u Miletovom slučaju – idiotizacije i čovjeka i autora.

The bracha po mathery

Mile Hašišar je posredno Bošnjake proglasio strancima u Evropi! On se zgražava nad izvjesnošću da će na ulazu u Sarajevu biti dva tornja na kojima će pisati riječ *Avaz* – riječ koja je azijskog porijekla. Riječ *avaz* bi trebalo, bezbeli, prognati iz Bosne, vratiti je odakle je i došla, kako bi ovdje ostale samo čiste kršćanske riječi. Taj projekat je izvediv samo pod pretpostavkom da nestane Bošnjaka, a da svi drugi, u čijem je biću bosanski jezik, budu žrtve orvelovske strategije novogovora. Eto, pokušao je Miletov ratni miljenik Franjo Tuđman, po paveličevskom receptu, *tradicionalizirati* hrvatski jezik, pa je od svega ostao samo vic. Čak i ako bi Mile uspio Bosnu očistiti od azijskog jezičkog kukolja, ne bi očistio Balkan, a baška Srbiju, koja je sva, posebice u traumi, sazdana na turskim genima i jezičkoj ostavštini. Kako prognati Kalemegdan, Karaburmu, Karađorđa i razne druge *azijatske* kare i šare?! U Srbiji se pojavilo raznih kondora s kokardom, ali se dosad nije pojavila ni jedna budala koja bi zagovarala čišćenje srpskog jezika od turcizama. To je isto kao kad bi neko zagovarao izdvajanje očevih gena iz odraslog čovjeka.

Mile Hašišar progovara iz tute zaštitnika multietničkog identiteta Bosne i Sarajeva. Kao takav, on je viđeniji autor u kragujevačkom *Feralu* iz Splita i *Danima* iz Karađorđeva. Njega cijene lažnjaci multikulture. Oni nikada neće priznati da je Mile Stojić jeftini nacista koji pod lažnim bosanstvom skriva prezir i mržnju prema muslimanima.

Otkad je mast u Miletovom mozgu dosegla tačku ključanja, ovaj se autor više ne libi da otvoreno mrzi Bošnjake i njihovo suvlasničko pravo na Bosnu. Inkriminizacija *azijatskih riječi* je ništa drugo do poziv na progon svega što nosi miruh orijenta. To je poziv na progon svih naših Omera, Merima, Hasanaginica, Spaha i Alija... Pošto mi proizilazimo iz njih, to je poziv na progon svih nas,

pojedinačno. Ako Miletu Hašišaru smeta riječ *avaz*, zato što je *azijatska*, smetaju mu i sve riječi koje označavaju da Bosna nije kršćanska, već je samo – i kršćanska. Smetaju mu ljudi koji su označeni tim riječima. Po tome su Radovan i Mile - braća po materi.

Yftarr avec chwarcyy

Mile Hašišar je paradigma andrićevskog razumijevanja Bosne, i Bošnjaka, kakvo vlada u organizacijama i medijima koje podržava međunarodna politika u BiH. Taj barbarski kuršluz ni po čemu se ne razlikuje od Papinog razumijevanja Evrope kao - *kolijevke kršćanstva*. Mile i *miletići* su uvijek znali nanjušiti čar. Ustašluci Miletu nisu smetali da se preobuče u tobožnjeg zaštitnika multikulture. Ista je bipolarnost strefila i sadašnjeg urednika *Dana Semira Imamovića*, koji je u ratu pisao u glasilu *Zmaj od Bosne*, odakle se u ime SDA pozivalo na likvidaciju lojalnih Srba, na zabranu mješovitih brakova, i sl. Događa li se slučajno da ratni jurinšnici nacionalizma najednom postaju lideri tzv. demokratske alternative?!

Kamufliranje s&h hegemonista u odoru bosanstva sofisticiran je strateški projekat. Njihov je cilj da sataniziraju bošnjačku volju za ravnopravnošću, da je kleveću kao nacionalizam, a da tzv. bosanstvo grade bez bošnjačkog kulturološkog i političkog faktora. Otud Mile Hašišar može prosperirati kao glavni borac za multikulturalnost, a istovremeno obznanjivati svoju paranoju od prisustva *azijatskih riječi* u Sarajevu. Budući da Mile bestidno svjedoči netrpeljivost prema islamskom naslijeđu u BiH, a time i temelju bošnjačkog bića, jasno je da i on viri ispod Tuđmanove i Miloševićeve salvete iz Karađorđeva. Iz Karađorđeva su proizašli i Vašingtonski i Dejtonski sporazum, a time i međunarodna politika u BiH, koja forsira našminkane četnike i ustaše, te pokojeg Bošnjaka koji će zarad skliske fotelje iftariti čvarke.

Explozzion of the hashishman

Mile Hašišar neće biti gubitnik, na ovom svijetu. Kad ne bude Bosne, kad Bošnjaci postanu ružna prošlost u krstaškoj budućnosti Evrope, Mile će biti prvoborac. Pošto će vjerovatno uskoro eksplodirati od debljine, ostat će njegove ulice, biste, fondacije... Mile neće dočekati progon *azijatskih* riječi iz Sarajeva. *Šmrc, šmrc...* Zar ne razumije koliko je život kratak i krhak da bi se trošio u mržnji? Danas kad njegov mozak pluta u oceanu holesterola, pod pritiskom 200/120, on može razumjeti samo bijes. Možda bi trebao upoznati nekog šintera.

Br. 102, 2. III 2004.

Zašto se šuti o kriminalnim i terorističkim aktivnostima
bivših dobrovoljaca iz pravoslavnih zemalja
koji danas žive u Republici Srpskoj

Ruska mafija okupirala pola Bosne

Nekadašnji dobrovoljci iz pravoslavnih zemalja danas u Republici Srpskoj imaju status nacionalnih heroja i izvan su dometa zakona, kao i Radovan Karadžić, kojega, prema nekim informacijama, upravo čuvaju ruski i ukrajinski specijalci. Pravoslavni dobrovoljci su konektirani na rusku mafiju i preko njih se odvija trgovina drogom i *bijelim robljem* iz Rusije, Ukrajine i Moldavije. Iako predstavljaju prvorazrednu prijetnju Mirovnom sporazumu i bezbjednosti u BiH, o njima niko ne govori ni riječi. U modi je još uvijek optuživanje Bošnjaka za tzv. islamski terorizam.

Posljednjih godina ni jedna pojava u BiH nije tako izdašno i manipulatorski tematizirana kao pitanje dobrovoljaca iz arapskih zemalja koji su se borili u jedinicama Armije RBiH. Prema informacijama Britanske obavještajne službe, u BiH je u toku hrvatske agresije, preko Zagreba, i uz odobrenje Franje Tuđmana, ubačeno oko 500 boraca iz arapskih zemalja, koji će kasnije, i do danas, biti imenovani – mudžahedinima.

Za razliku od *mudžahedinskog pitanja* u BiH, dosad su se pojavila tek dvatri teksta o hiljadama dobrovoljaca iz pravoslavnih zemalja koji su ratovali u jedinicama Karadžićeve vojne hunte, i od kojih su stotine njih poslije rata ostali u BiH, gdje su bili poluge ruske i beogradske mafije, u trgovani drogom, *bijelim robljem*, sudjelujući nerijetko i u terorističkim aktivnostima, poput ubistava ili zaštite Radovana Karadžića. Ipak, o pravoslavnim dobrovoljcima nije napisan ni milioniti dio tekstova kao što je napisan o mudžahedinima, niti su državni organi, i razni timovi za borbu protiv terorizma i organiziranog kriminala, ovom pitanju posvetili i najmanju pažnju.

To još jednom potvrđuje da međunarodni faktor u BiH, koji suvereno vlada domaćim političkim marionetama, pitanje terorizma vidi isključivo sa islamskim predznakom, i da tolerira svaku opasnost koja je zaštićena kršćanskim porijeklom.

Strateški uvoz mudžahedina

Nema dvojbe da su događaji od 11. septembra pokrenuli erupciju sataniziranja Bošnjaka i ARBiH. Moralni i multietnički kredibilitet ARBiH je bio najveća smetnja u dotad očitovanoj namjeri međunarodnog faktora da poistovjeti krivicu *strana u sukobu*. Taj projekat je nadasve odgovarao srpskoj i hrvatskoj hegemoniji, koje su u Sarajevu pronašle svoje medijske i političke plaćenike da izmišljaju bošnjačke veze sa tzv. islamskim terorizmom. Napose, bio je to pouzdan put da se razni karijeristi, svemoćnoj Američkoj ambasadi u BiH, naslikaju kao tobožnji partneri u borbi protiv terorizma.

No, ne treba misliti kako je 11. septembar bio ključno mjesto na kome se rasplela propagandna strategija za tematiziranje i sataniziranje oko 500 boraca iz islamskih zemalja i za ignoriranje više hiljada pravoslavnih dobrovoljaca u

Karadžićevoj vojnoj hunti. Unazad nekoliko godina, prije 11. septembra, u bh. javnosti su mudžahedini jednako satanizirani. Rezultat je to strategije s-h hegemonije, podržane od evropskih lobija, da se ARBiH prikaže kao leglo islamskog fundamentalizma, a za šta su angažirani medijski plaćenici u Sarajevu, koji su dobili basnoslovna finansijska sredstva na ime tobožnje demokratizacije medijskog prostora. Evropska politika je u projektu satanizacije Bošnjaka vidjela izvrsnu mogućnost da spere svoju odgovornost za podršku vojnim huntama Mate Bobana i Radovana Karadžića, i za genocidno vezanje ruku bošnjačkom narodu. Računica je jednostavna: ako stvorimo sliku da su Bošnjaci bili islamska opasnost za Srbe i Hrvate, onda ćemo s-h genocidnu agresiju pretvoriti u odbranu, a evropsko saučesništvo u ispravnu procjenu. Budući da se na teritoriji koju je kontrolirala ARBiH nije mogao pronaći ni jedan strateški ratni zločin, kakve su činile vojne hunte Bobana i Karadžića, te da ne postoji ni jedna mrlja na kojoj bi se mogli poistovjećivati žrtva i agresor, potegnuto je pitanje mudžahedina, koji su s jasnom propagandnom namjerom, preko Hrvatske, ubačeni u BiH. Franjo Tuđman je nasavjetovan od Britanaca da samo ubacivanjem mudžahedina može pravdati sistematične ratne zločine svoje vojske.

Iako ti tzv. mudžahedini nisu napravili nikakav ratni zločin, iako se manji dio njih poslije rata oženio Bošnjakinjama i svio mirna porodična gnijezda, oni nikada nisu prestali biti progonjeni. S druge strane, nikada ništa nismo čuli o dobrovoljcima iz pravoslavnih zemalja.

Pod zaštitom Republike Srpske

Pod pretpostavkom da je poginuo svaki deseti pravoslavni dobrovoljac, a prema zvaničnim podacima poginulo ih je oko 50, ispada da se u jedinicama Karadžićeve hunte borilo oko 500 boraca iz Rusije, Ukrajine, Bjelorusije, Grčke, Rumunije, Bugarske... Podatak o broju poginulih dobrovoljaca može se naći na internet-sajtu *Otadžbinskog saveza dobrovoljaca*, što je naziv organizacije ruskih dobrovoljaca čija je podružnica smještena u Ulici Filipa Višnjića na Palama. No, sajt nigdje ne navodi broj dobrovoljaca koji su sudjelovali u agresiji na RBiH, što je vjerovatno i nemoguće, jer je poznato da su mnogi dolazili kao vikend-ratnici i vikend-pljačkaši, a mnogi čak i u turističke aranžmane da se sa brda oko Sarajeva okušaju u ubijanju ljudi. Može se pretpostaviti da se broj dobrovoljaca iz pravoslavnih zemalja, koji su dolazili da osjete avanturističke čari genocidne agresije, kreće od pet do deset hiljada.

Nema nikakve dileme da je legalna organizacija iz Rusije, uz znanje ruskih državnih organa, sudjelovala u mobiliziranju ruskih vojnika za agresiju na RBiH. Postojanje podružnice ove ruske organizacije na Palama svjedoči da Republika Srpska kao dio svog genocidnog identiteta čuva i finansira instituciju koja se brine o uspomeni na dobrovoljce iz pravoslavnih zemalja. Sukladno tome, logično je očekivati da organi vlasti u RS ove dobrovoljce štite kao nacionalne heroje, jer su pomogli ostvarenju genocidnog plana za stvaranje RS.

Nema ko nije čuo za Bočinju, napušteno srpsko selo u koje su se poslije rata naselile porodice naturaliziranih boraca iz arapskih zemalja. Bočinja je, uz ogromnu medijsku pompu, i prije 11. septembra, *očišćena*, za potrebe navodnog srpskog povratka. Ali, niko nikad nije čuo za selo Bešiće, pored Vlasenice, koje su vlasti RS namijenile smještaju pravoslavnih dobrovoljaca, a koje je za te potrebe, u režiji međunarodnog faktora, bukvalno izbrisano sa karte BiH. Upornošću bošnjačkih povratnika, Bešići su ponovo upisani na bh. kartu, a pravoslavni dobrovoljci su se uglavnom raselili u neka druga mjesta. Poslije je ustanovljeno da su poljane oko sela Bešići služile za uzgoj konoplje, a da je selo bilo glavni tranzit za trgovinu drogom.

Teroristi u pričuvi

Prema podacima Komisije za reviziju bh. državljanstava 41 osoba iz pravoslavnih zemalja je izgubila bh. državljanstvo, ali u nadležnim državnim organima ne znaju da li su ovi ljudi napustili BiH. Navodno, još 17 Ukrajinaca, 16 Rusa i dva Grka imaju bh. pasoš koji su dobili nakon rata. Međutim, priča o bh. državljanstvima se ne može smatrati relevantnim pokazateljem za broj pravoslavnih dobrovoljaca koji su ostali živjeti na teritoriji RS.

Nedavno objavljeni podatak da upravo nekadašnji dobrovoljci iz pravoslavnih zemalja danas čuvaju Radovana Karadžića, a što je projekat koji nesumnjivo podržavaju sve vlasti u RS, ukazuje nam da su ovi dobrovoljci faktor koji podriva Mirovni sporazum i koji bi od snaga SFOR-a morao biti tretiran kao direktna prijetnja miru. Kad se tome dodaju obavještajni podaci da su se dobrovoljci iz pravoslavnih zemalja konektirali na rusku mafiju, i da su glavna veza za trgovinu drogom i *bijelim robljem* iz Ukrajine, Moldavije i drugih zemalja odakle dolaze prostitutke u bh. bordele, onda je jasno da bi međunarodni faktor i domaći organi bezbjednosti ovom pitanju morali posvetiti prvorazrednu pažnju.

Br. 102, 2. III 2004.

Palanka filozofije

Zašto je Krug 99
neke sarajevske listove poistovijetio
s četničkim listom *Patriot*?

Zove me slikar Nijaz Omerović i kaže: *Kupi Start. – Neću. Što bih ga kupio? – Vrijeđa te Ozren Kebo, pa da vidiš. – Vala, ne može me nikako uvrijediti, pa neću ni da vidim.* Elem, Nijaz mi pročita tih nekoliko rečenica. Ozrenku je inspirisao intervju Senada Hadžifejzovića, gdje je rekao da ni jedna od 20-tak pozvanih glava nije smjela ili htjela da u *Centralnom dnevniku* debatira s mojom glavom. Ozrenka kaže kako su i oni u *Startu* pozivali razne glave da debatiraju s mojom glavom, ali da su svi pozvani tu mogućnost odbili: *s gađenjem*. Bezbeli su se svi pozvani ispovalačili na telefonsku slušalicu, pa Ozrenka zna da je po srijedi: *gađenje*.

Nije problem što se Komesar *gadi* nečijoj slabosti, problem je što to *gađenje* zahvata desetine hiljada ljudi koji vjeruju Komesarovim brawurroznim wexemencijama & subblymacijama.

They was ucacation

Cirka 30-tak glava koje nisu smjele ili htjele da iziđu Komesaru na megdan pripadaju krugovalnim postajama koje same sebi slove kao nosioci ideja *otvorenog civilnog društva, demokratske alternative, kulture dijaloga*, i sl. Trebalo bi da su čvrsti u svojim uvjerenjima i da su ih spremni odbraniti u svakom debatnom konfliktu. Intelektualac se cijeni po sposobnosti da brani svoje mišljenje i porazi tuđe. Ima nešto što se zove intelektualni izazov. Zar može biti većeg izazova nego poraziti štetočinu koja se *gadi* četi javnih ličnosti?

Komesar je, s druge strane, iskazao spremnost da svoje mišljenje sučeli s pojavama koje se gade bosanskim patriotima, iz stotine razloga. Prvi od njih je činjenica da se danas iza ideje bosanstva skrivaju s-h agenti iz Karađorđeva, koji su plaćeni da sataniziraju i nacionalizmom proglašavaju bošnjačko zalaganje za ravnopravnost. Postoji bezbroj primjera na kojima se može dokazati da su SDP, Krug 99, njihovi intelektualci i neovisni mediji, tek plaćenici Bg&Zg, zaduženi za šminkanje nastavka genocidne agresije nad Bosnom i Bošnjacima.

Po njihovoj klevetničkoj logici stvari, Komesar bi trebao pripadati toj rigidnoj, minderskoj, nacionalističkoj loži, koja zazire od otvaranja karata, jer je ranjiva na istinu. Ali, Komesar ne bježi od istine. Kako stvari stoje, od istine i dijaloga bježe oni što su vatreni zagovornici demokratije i otvorenosti. U protivnom, pojavila bi se makar jedna glava koja bi osjetila intelektualnu obavezu da javnosti objasni zašto je Komesar: *gadan*.

Odgonetka je jednostavna: oni su se, braco, ukakali. A kako bi sakrili vonj svog intelektualnog kukavičluka i moralnog peksinluka, izmislili su da je Komesar: *gadan*. Ko o čemu, currwa o poštenju.

Camarade, we are tottalny wollovy!

Baš istog dana kada se pojavio Ozrenkin tekst, Krug 99 je objavio saopćenje u kome je - *osudio govor etničke netolerancije i mržnje na čijem su se tapetu našli nezavisni mediji*. Po njima – *nacionalisti huškaju preko svojih udarnih pesnica, Dnevnog avaza, Ljiljana, Waltera, Patriota...*, i pozivaju na *odstrijel svega što je nezavisno u svom stavu i mišljenju*. Upravo je Krug 99 bezbroj puta posvjedočio gnjecavu ovisnost o mišljenju svoje s-h ideološke centrale u SDP-u, odakle se napajaju i svi tzv. neovisni mediji u Sarajevu. O tome smo pisali.

Skupština Kruga 99, sa koje je izdato ovo ofrlje saopćenje, pokazala je o kakvoj se *neovisnosti* radi. Iako je lažno saopćeno da su – *ovog puta, članovi Kruga, uglavnom kritički govorili o sebi* - iz priloženog se vidjelo da su svi mislili jednopartijskom glavom. To što su kukamakali zbog manjka donacija, nije *kritički govor*. To je priznanje da su plaćenici, koji, po sopstvenom izvještaju – *nisu ostvarili ambiciozni program zbog umanjenja donatorskih i drugih prihoda*. A mi smo sve nešto mislili da ono to rade nošeni lahorom entuzijazma, kao pravi partizani.

Kritički govor nije ni dio izvještaja u kome se – *izažava razočarenje debaklom prilikom promocije Revije slobodne misli* (glasila Kruga 99) u Beogradu i Banjoj Luci, na koju nisu došli ni naši beogradski prijatelji koje smo ugodili u Sarajevu. Kritički govor bi se dogodio da je neko od prisutnih ustao i kazao: *Drugovi, mi smo totalni volovi!* Takav stav bi se lako odbranio, jer se samo volovima može dogoditi da godinama po Sarajevu goste *beogradske prijatelje*, a da ih ti *prijatelji* izignorišu k'o zadnje šuše. Uprkos tome što je *Revija neslobodne misli* činila takve mazoherijske, poput one da reisa Cerića optuži za ubistvo porodice Anđelić, u Beogradu i Banjoj Luci se nisu pojavili *prijatelji* da im izraze zahvalnost. Promocije su, jednostavno, propale. Taj strašni šamar sarajevskom intelektualnom čmaru, veoma je smiješan.

Cellnery osstayu cellnery

Krug 99 je saopćio da su neki sarajevski listovi i četnički list *Patriot – udarne pesnice nacionalista*. To je isto? Mi koji smo jedini promovirali ideju o ukidanju mononacionalnih stranaka, o ukidanju entiteta, o zakonskoj zabrani nacionalizma, isti smo kao i oni što i danas veličaju nacističke zlekovine genocida. Krug 99 nikada nije ni riječ kazao u prilog mogućnosti da se u Izborni zakon uvrsti odredba da sve stranačke liste moraju biti multietničke, po popisu iz 1991. Niti je ikada ičim podržao Tužbu BiH protiv SCiG, kao jedinu realnu mogućnost da se BiH vrati u svoje legitimno referendumsko stanje. Valjda je jasno zašto Krug 99 nas poistovjećuje s četnicima?

Gojko Berić je, zalutavši u Krug 99, upitao: *Ko će razobličiti filozofiju naše palanke, po cijenu izopćenja?* A šta je *izopćenje*? To kad 20-tak palanačkih filozofa s *gađenjem* odbija dijalog s izopćenim? Ili to kad beogradski pederi odbiju ugostiti svoje sarajevske kelnere?

Br. 103, 16. III 2004.

Segregacija Bošnjaka u pravosuđu Republike Srpske

CCCC - Svi Srbi u Svim Sudovima

Od ukupno 265 imenovanja sudija i tužitelja u pravosuđu Republike Srpske, samo je osam Bošnjaka imenovano na čelne funkcije, što je jedna tridesettrećina. Od 195 sudija, 38 su Bošnjaci, a od 70 tužilaca, samo je 15 Bošnjaka. Bošnjacima je pripala petina sudske vlasti u RS, gdje su navodno konstitutivni, kao i Srbi i Hrvati. Politika segregacije Bošnjaka u RS više nije rezultat karadžićevskog političkog naslijeđa, već je volja međunarodne zajednice. Uprkos ovim činjenicama, Visoki predstavnik objavljuje laž da je 60 Bošnjaka imenovano za sudije u RS, te tvrdi kako nema diskriminacije Bošnjaka.

Svi pokušaji međunarodne politike u BiH da se argumenti o obespravljenosti Bošnjaka u pravosuđu proglase nacionalizmom i diskreditiraju – propali su. Činjenica da već mjesecima ne jenjava javna polemika o segregaciji Bošnjaka u pravosuđu, ukazuje da OHR i njihovi politički i medijski agenti nisu uspjeli, kao mnogo puta prije, namagarčiti istinu. Očito je da je u bošnjačkoj javnosti dara prevršila mjeru i da je istekao rok trajanja strpljenja koje je svih ovih godina bilo generator procesa koji su išli na štetu Bošnjaka, a u korist aktera iz Karađorđeva.

Bošnjačka transgeneracijska trauma

Bošnjaci su u nekoliko ključnih momenata (npr. Odluka o Žepču, tzv. ustavne promjene, Izborni zakon, itd.), uprkos očiglednosti međunarodne zavjere protiv ideja demokratije i multietničnosti, vjerovali u glupost narodne poslovice koja glasi: *strpljen – spašen*. Eto, Bošnjaci su bili strpljeni, ali nisu spašeni. U bošnjačkom okruženju ova kukavička filozofija ima značenje potpirivanja agresivnih apetita. Na istom bi se fonu moglo govoriti o asortimanu idiotskih narodnih mudrosti, tipa: *Nek' ne bude gore*, a koje su u bošnjačkoj transgeneracijskoj svijesti sedimentirane kroz stoljeća poniženja i obespravljenosti. Taj traumatski refleks hranitelj je ekspanzije iz Karađorđeva, kako na početku agresije, kada su se Bošnjaci predavali koljačima, vjerujući da će odobrovoljiti njihove kame, tako i poslije, kada su Bošnjaci uobrazili da je kooperativnost u svemu i svačemu nekakva mudrost koja će nadmudriti neutihle planove za s&h rasparčavanjem BiH. Bošnjaci se nikad nisu zapitali - zašto bi međunarodna politika danas bila drukčija od one jučer, koja je u vrijeme agresije podržavala srpsko-hrvatski genocid nad Bošnjacima, s ciljem podjele BiH po dogovoru iz Karađorđeva? Zar nije logičnije da međunarodna politika u BiH nastavi započeti projekat drugim sredstvima! U protivnom, ova bi se politika morala dijametralno razlikovati od svoje ratne uloge.

Onaj ko bi htio da Bosnu izgradi po mjeri svih njenih ljudi, a ko bi imao moć kakvu ima OHR, očas bi prepoznao ključne zahvate za izgradnju BiH po mjeri svih njenih ljudi: postratna BiH bi bila izgrađena na legalitetu i legitimitetu Referenduma iz 1992.; ukinule bi se mononacionalne stranke i u izbornim pravilima naložilo da

stranačke liste moraju na općinskim i na državnom nivou biti usklađene po popisu iz 1991. godine, čime bi se automatski ukinula politička postignuća genocidne agresije, koja egzistiraju upravo na apartheidu u institucijama sistema; nacional-šovinizam bi bio zakonski kažnjavan, a antinacionalizam bi bio najviša društvena vrlina i izraz patriotizma; u takvom ambijentu očas bi se uhapsili osumnjičeni za ratne zločine... Da su ovi zahvati napravljeni prije osam godina, dosad u BiH ne bi bilo ni traga životu genocidne agresije. BiH bi živjela kao u najljepša doba svog prosperiteta u Titovoj Jugoslaviji.

Etnički pometeni sudovi

FOČA: Do genocida koji je nad Bošnjacima Foče počinila Karadžićeva genocidna hunta, u ovom je gradu živjelo 20.898. Bošnjaka, odnosno 51% od ukupnog broja stanovništva. OHR-ovo Visoko sudsko i tužiteljsko vijeće je u fočanskom Osnovnom sudu imenovalo troje sudija: Milenu Kundačinu, Čedu Škipinu i Vesnu Stanković. Dakle, nema Bošnjaka.

BOSANSKI NOVI: U ovom je gradu do genocidne agresije živjelo 34% Bošnjaka. Ešdaunovo Vijeće nije imenovalo ni jednog Bošnjaka u Osnovnom sudu.

PRIJEDOR: U ovom je gradu živjelo više Bošnjaka nego Srba. Bošnjaka je bilo 49.454, ili 44%, a Srba je bilo 42%. Ešdaunovo Vijeće je u Osnovnom sudu u Prijedoru imenovalo šest sudija, od kojih ni jedan nije Bošnjak.

SREBRENICA: Prema popisu stanovništva iz 1991. U Srebrenici je živjelo 27.118 Bošnjaka, ili 73%, i 9.831 Srbin, ili 25%. Ipak, Vijeće je imenovalo dvojicu srpskih i dvojicu bošnjačkih sudija. Zar se makar u slučaju Srebrenice nije mogla ispoštovati logika nacionalnog balansa?

Karađorđevo u kozmetičkom salonu

Na žalost, međunarodna politika u BiH ne samo da nije poduzela ni jedan korak ka rušenju rezultata agresije, već je sve učinila da genocidna postignuća ugradi u ustavni mehanizam dejtonske BiH, koji je, odveć je jasno, još Vašingtonskim sporazumom iz marta 1994., inaugurirao karađorđevsku podjelu BiH na dva dijela. Najmorbidnije je što se svi potezi međunarodne politike u BiH pakiraju u tzv. reforme, u tobožnju demokratizaciju i evropsku standardizaciju prilika u BiH, a zapravo je riječ o zadnjem primitivizmu koji se ni po čemu ne razlikuje od primitivizma kakav su prema multikulturalnim vrijednostima bosanske paradigme iskazali Milošević, Tuđman, Karadžić, Boban i ini rušitelji civilizacijske baštine u BiH. Međunarodna politika u BiH je tek zamaskirani slijednik nacističkih ideja srbijanske i hrvatijske hegemonije, čim čini sve da dovrši projekat iz Karađorđeva. Na intelektualnom i javnom planu jednako je morbidna ideološka maska ovih projekata, koja se na površini predstavlja kao tobožnji zaštitnik multikulturalnosti, a zapravo je u plaćeničkoj funkciji pravljenja smutnje i šminkanja suštine ovoga što se događa sa Bosnom. Desetine uglednih ličnosti, univerzitetskih profesora, pisaca, novinara, sebe su stavili u plaćeničku službu prikrivanja istine i neutemeljenog glorificiranja lažne, nevidljive reafirmacije multietničkih bh. vrijednosti. Karađorđevska međunarodna politika u BiH je ispravno procijenila da činjenje zla traži kozmetički salon, i otud je ogroman novac uložila u razna udruženja i medije koji su se posljednjih godina predstavljali kao borci za bosansku Bosnu, iako nikada nisu ni jednu kritičku riječ kazali spram betoniranja rezultata genocidne agresije, kao i spram uloge međunarodne politike u tom projektu. Jedina

razlika u odnosu na ovaj idilični kontinuitet jeste pojava otpora u bošnjačkoj javnosti, koja je konačno razumjela da uz idiotske narodne poslovice a la *Nije se s rogatim bosti*, i sebe i Bosnu može dovesti do likvidacije. Otpor projektu segregacije Bošnjaka više nije stvar uspjeha ili neuspjeha, već elementarnog osjećaja časti koju ljudsko biće treba da svjedoči pred nepravdom.

Ešdaunove petljavine i laži

Bošnjačka javnost okupljena oko medija koji nisu pod finansijskom i političkom kontrolom međunarodne politike u BiH, posljednjih je mjeseci odlučno ustala u odbranu ustavnog prava Bošnjaka na konstitutivnost i jednakopravnost u državnim organima. Nekoliko odgovora iz OHR-a su samo potvrdili odlučnost međunarodne politike da istraje na favoriziranju srpskih i hrvatskih, i marginaliziranju bošnjačkih kadrova. OHR uopće u obzir nije uzimao predočene činjenice, statističke pokazatelje, neoborive dokaze koji svjedoče bošnjačku potlačenost. Na sve to OHR je uzvraćao bahatom zamjenom teza, tvrdeći da su to – *pritisci i miješanje u neovisnost pravosuđa*. Zalud pitanje, tipa – *Kakvo je to miješanje u neovisnost, ako se isključivo traži ravnomjerna nacionalna zastupljenost?* OHR je čak *pritiscima na pravosuđe* nazvao i ukazivanje na činjenicu da nigdje u Evropi sudije i tužitelje ne imenuje nekakvo vijeće, a u bh. slučaju OHR-ovo tijelo koje se zove Visoko sudsko i tužiteljsko vijeće, već svugdje to čine parlamenti. Pritiskom na pravosuđe bi se moglo smatrati urgiranje u određenom slučaju, ali ne i to što bi bh. parlamenti imali pravo da imenuju nosioce sudske vlasti. Zapravo, ako bi sudska vlast u BiH bila uređena na zapadnim principima, tada se ne bi mogao ostvariti projekat apsolutne marionetizacije pravosuđa, i njegovog stavljanja pod ideološku kontrolu međunarodne politike u BiH, kao realizatora projekta iz Karadorđeva. Tada se ne bi moglo dogoditi da bošnjački narod bude gotovo izopćen iz sudske vlasti.

Posljednji polemički talas, koji je uzrokovan sudskom zabranom *Dnevnom avazu* da kritički piše o lideru SDP-a Zlatku Lagumdžiji, što je nevjerovatna reinauguracija totalitarizma - ponovo je razotkrio provaliju između suhih činjenica i nečasne uloge OHR-a i visokog predstavnika Pedija Ešdauna. OHR je, uprkos desetinama tekstova, ustvrdio da – *nema dokaza o sistemskej diskriminaciji protiv bilo kog od tri konstitutivna naroda kada je riječ o imenovanjima u policiji, pravosuđu, tužilaštvima, obavještajnim službama i bilo kojoj drugoj javnoj službi*. Kao dokaz za ovu tvrdnju Visoki predstavnik Pedi Ešdaun je naveo podatak da je – *u Republici Srpskoj sada šezdeset sudija Bošnjaka, a prije godinu dana bilo ih je šest*. Svako ko ima pristup internetu može se uvjeriti da je riječ o notornoj laži, jer na web-stranici Visokih sudskih i tužilačkih vijeća podaci neumoljivo dokazuju da su u Republici Srpskoj od 195 sudija samo 38 Bošnjaci, a da je od 70 tužitelja, samo 15 Bošnjaka. Dakle, s kojom se računicom Pedi Ešdaun osmjelio da u javnost plasira laž o 60 sudija Bošnjaka u RS?! Nije valja pomislio da su Bošnjaci toliko nepismeni i neuki pa da ne znaju na internetu pronaći zvanične podatke, ili ih, pak, sami prikupiti?

Isparivanje Bošnjaka

No, i da je tačan Ešdaunov podatak, on bi i dalje bio problematičan. Po njegovoj bi hvalisavoj računici ispalo da su manje od trećine imenovanih sudija Bošnjaci, a ostalo, bezbeli Srbi, i pokojni Hrvat, što opet ne bi odgovaralo popisu stanovništva iz 1991. godine. Ešdaunov dokaz o *napretku* je podatak da je do prije godinu dana u RS bilo samo šest sudija Bošnjaka, što je svojevrsno priznanje da međunarodna zajednica sedam godina nije uspjela dokinuti segregaciju Bošnjaka u RS. Izvorna činjenica je da u RS danas ima tek 38 sudija i 15 tužitelja Bošnjaka, što je petina od ukupnog broja imenovanih sudija i tužitelja, a što ukazuje da

politika segregacije Bošnjaka u RS više nije rezultat karadžićevskog političkog naslijeđa, već je volja međunarodne zajednice. Ovaj put, za razliku od prije godinu dana, OHR stoji iza segregacije Bošnjaka u pravosuđu RS, jer je OHR, preko Visokih sudskih i tužiteljskih vijeća, realizirao nacionalni omjer imenovanja, po kojemu je Bošnjacima pripala tek petina u sudskoj vlasti. Riječ je o svježim imenovanjima, koja su obavljena u toku 2003. i do februara 2004. godine, što znači u vrijeme punog kapaciteta Ešdaunovog mandata.

Na raznim nivoima sudske vlasti u RS imenovano je 195 sudija u 23 suda, od čega je 38 Bošnjaka, a od kojih je samo šestoro imenovano na čelne pozicije. Tako je i sa tužiteljstvima, gdje je od 70 imenovanih samo 15 Bošnjaka, a od kojih su samo dvojica imenovani na čelne pozicije. Dakle, u pravosuđu RS, od ukupno 265 imenovanja sudija i tužitelja, samo je osam Bošnjaka imenovano na čelne funkcije, što je jedna tridesetina.

Oblik međunarodne uprave nad BiH je rigidni protektorat, u kome ne postoji snaga argumenta i mogućnost žalbe. Ako je OHR procijenio da je crno bijelo, onda će crno biti bijelo. Ako je OHR naumio da Bošnjake potlači, orvelovski *ispari*, i time uništi milenijsku ideju bosanske paradigme, onda će to tako biti. Otpor ovom zlu je pitanje intelektualne, moralne i patriotske časti. Bez obzira da li će se, kako i kada, završiti ili nastaviti bosanska priča.

Br. 103, 16. III 2004.

Bošnjaci na vlasti u Zvorniku, Bratuncu, Bijeljini, Prijedoru...

SVI na izbore

Ovaj historijski izazov bi morao biti inspirativan za sve bošnjačke autoritete, koji bi narednih mjeseci, sve do 90 dana pred izbore, kada se okončava proces registracije, morali putem svih slobodnih medija kontinuirano apelirati na povratnike i prognanike da do posljednjeg čovjeka prenesu poruku o obavezi registracije za lokalne izbore i o obavezi glasanja na izborima

Bošnjački povratnici su pred historijskim izazovom: ukoliko se samodiscipliniraju i u punom kapacitetu iziđu na lokalne izbore, mogli bi u nekoliko općina Republike Srpske obezbjediti da bošnjački kandidati preuzmu vlast! Općine u kojima su Bošnjaci do agresije bili apsolutna većina, ovim bi putem zauvijek ostale otpisane za karadžićevski koncept Republike Srpske. Izborna većina bi oformila vlast koja ne bi bila srpska, već bošnjačka, a time i bosanskohercegovačka. Zasad je Srebrenica jedina općina u kojoj su Bošnjaci na vlasti.

Budući da se na razini lokalne vlasti događaju opstrukcije povratka, u svim smislovima, ovim bi bilo dokinuto čvorište blokade Aneksa sedam. Lokalna vlast koju bi imali Bošnjaci obezbjeđivala bi sve potrebne uvjete za normalan život povratnika, za ono što se zove održivim povratkom. Ubrzo bi došlo do dinamiziranja istinskog povratka Bošnjaka, tako da bismo u nekoliko općina sadašnje Republike Srpske dobili oaze bosanstva, kao zdrave ćelije koje će ispresijecati bolesno tkivo Karadžićeve zločinačke ostavštine.

Prostor za djelovanje

Bošnjačka hronična komotnost i politička nepismenost najveći su neprijatelji bošnjačkih nacionalnih interesa, ali i najveći podstrekači s&h hegemonističkih apetita, koji zahvaljujući bošnjačkoj indolenciji imaju otvorena vrata za sve moguće i nemoguće planove. Bošnjaci su oduvijek teško razumijevali moć pravnog slova, računajući da se stvarnost temelji na nekakvim emotivnim, socijalnim, patetičnim kategorijama. Kao, neko će nas vidjeti ovako jadne i dobre, sažalit će se i dati nam makar da živimo, udišemo zrak i gledamo u nebesa, kao svaka blesa. Naprotiv, stvari su u Evropi uređene slovima, a ne dušama, pravilima, a ne patetikama, i to bošnjačko plačljivo blentavljenje niti koga zanima, niti ga ko vidi. Jakako, Evropa je oboljela od krstaških šizija, ali ih nikada neće realizirati mimo pravnih puteva. Primjerice, zabrana nošenja muslimanske mahrame u Francuskoj, kao rigidni krstaški gest, upakovana je u javnu, demokratsku, pravnu foliju; može joj se prigovoriti sve, ali ne i legalitet. Jednako tako je i genocid nad Bošnjacima upakovan u legalistički okvir, i jučer, i danas, jer je Dejtonski sporazum priznao genocidna osvajanja, ali i otvorio legalistički prostor za dublju disoluciju BiH i svekoliku minorizaciju Bošnjaka.

Nema apsolutnog pravnog slova. Eto, do prije mjesec dana se činilo da nema mogućnosti da Milošević izbjegne optužbu za genocid, a danas se uvjeravamo

kako je britanska lobistička kuhinja u stanju da izrežira tako nevjerovatan spektakl, u kome bi Milošević mogao izmaći odgovornosti za genocid, a što bi u konačnici moglo oboriti Tužbu BiH protiv Srbije i Crne Gore.

Jednako tako, genocidnost Dejtonskog sporazuma, iz kojeg su proizašla ustavna i izborna rješenja, ostavlja dovoljno prostora za legalističko djelovanje bošnjačkog naroda na putu borbe za ravnopravnost, pogotovo u pogledu izbornih mogućnosti.

Mobilizacija glasačkih potencijala

Vidjeli smo kako izborna pobjeda ne mora značiti promjenu svih struktura bivše vlasti. Na teritoriji sa bošnjačkom većinom je pobijedila SDA, ali su u policiji i pravosuđu ostali kadrovi SDP-Alijanse, pod OHR-ovim izgovorom da je sprovedena tzv. depolitizacija, i da se tu nema više šta mijenjati. Međunarodna zajednica je u stanju do jedne mjere blokirati bošnjačku izbornu volju, ali ona ne može uticati na bošnjačko opredjeljenje. Na lokalnom nivou vlasti ovaj uticaj se svodi na minimum, jer je tačno propisano da se vlast u općini dijeli u skladu sa izbornim procentima. Ako Bošnjaci u nekoj općini u RS budu imali 50 ili 70 odsto glasova, toliko će i dobiti vlasti. Ne postoji mogućnost da, recimo, SDS u Zvorniku, ako dobije 30 odsto glasova, uzme 70 odsto vlasti, i da svoje ljude postavi na ključna mjesta, od načelničkog, pa do općinskih sekretarijata za komunalne poslove, budžet i finansije, ili kulturu. Moglo bi se jedino, ne daj Bože, dogoditi da bošnjačke stranke nemaju spremne kandidate za ove funkcije, ili da imaju kandidate koji bi živjeli u unutrašnjosti, a na posao dolazili u Podrinje.

Ukoliko se s punom pažnjom koordinira ovaj historijski zadatak, pa svoj dio obaveze urade birači, a svoj stranke i kandidati, nema nikakve sumnje da bi u jesen, u Zvorniku, Bratuncu, Doboju, Bijeljini i još nekim općinama u RS – na vlasti mogli biti Bošnjaci. Dakako, uz ravnomjernu zastupljenost srpskih kandidata.

Ključno pitanje u promišljanju ovog zadatka jeste – koji je put za mobilizaciju apsolutnog kapaciteta glasačkih potencijala bošnjačkih povratnika? Kako probuditi patriotski nerv kod svakog prognanika i povratnika koji ima pravo glasa u RS? Kako razbiti njegovu razočaranost, poniženost, letargiju, kako ga ubijediti da mu ne može biti bolje dokle god ne prepozna da nema kolektivnog dobra bez individualne odgovornosti i činjenja, i da nema individualnog dobra bez stabilnosti kolektiviteta.

Ovaj historijski izazov bi morao biti inspirativan za sve bošnjačke autoritete, koji bi narednih mjeseci, sve do 90 dana pred izbore, kada se okončava proces registracije, morali putem svih slobodnih medija kontinuirano apelirati na povratnike i prognanike da do posljednjeg čovjeka prenesu poruku o obavezi registracije za lokalne izbore i o obavezi glasanja na izborima. Besumnje, Islamska zajednica trenutno jedina ima infrastrukturu kojom može prenijeti poruku do najširih slojeva. Vrijedi vjerovati da će Islamska zajednica to i učiniti. No, vrijedi znati da Islamska zajednica nije apsolutni autoritet koji može mobilizirati sve glasačke potencijale. Otud bi se aktivnosti oko apeliranja morali voditi na više planova, i to ne sa jednog mjesta, jer je to nemoguće, već iz mnoštva kolektivnih i individualnih izvora od koji svaki treba osjetiti potrebu da uzme u učešća u ovom za Bosnu, Bošnjake i bosanstvo historijskom momentu.

Zamislimo samo kada bi se svi naši javni i intelektualni potencijali uključili u ovu kampanju! Nema nikakve sumnje – Zvornik, Doboj, Bijeljina, Prijedor, i desetine drugih mjesta u genocidnoj Republici Srpskoj: bili bi BOSANSKI.

Br. 103, 16. III 2004.

Cirkus nad Srebrenicom

Na čelu Ešdaunove Komisije za Srebrenicu je Karadžićev sljedbenik

Nakon što je Marko Arsović, predsjednik Komisije za ispitivanje događaja u Srebrenici, sazvao press konferenciju na kojoj je do blasfemije doveo moralni zadatak Komisije, tvrdeći da srebreničke žrtve potiču iz sukoba Vojske RS i razoružanih jedinica ARBiH, visoki predstavnik je uputio oštro upozorenje Vladi RS. Ako je Ešdaun podržao opredjeljenje da se za ministra odbrane ne može birati osoba koja je sudjelovala u kreiranju etničkog čišćenja, pravo je čudo kako je mogao podržati da se na čelo Komisije za Srebrenicu imenuje ličnost koja se osvjedočila kao advokat Karadžićevih i Mladićevih zločina.

Blasffemy od tragedy

Kada je Amor Mašović upozoravao da u Komisiji - *ima ljudi koji su u ratnom periodu bili angažovani u sudovima nadležnim za područja gdje su počinjena masovna kršenja međunarodnog humanitarnog prava* - Ešdaunovi pomoćnici nisu učinili ništa da ispituju o kome se radi. Neko ko je bio sudija tamo gdje se događao genocid, a nije ništa učinio da procesuirati ratni zločin, u najmanju ruku ne bi smio biti imenovan u Komisiju za Srebrenicu. A kamo li da bude njen predsjednik.

Marko Arsović, kojeg je haški optuženik Momčilo Krajišnik 17. XII 1995. razrješio dužnosti sudije Vrhovnog suda RS i imenovao za ministra pravosuđa i uprave, ne samo da je bio jedan od pravnih autora Karadžićevih genocidnih rješenja, već i glavni zagovornik osporavanja Haškog tribunala.

Dovoljno je prelistati nekoliko Arsovićevih intervjuja iz tog perioda i uvjeriti se da je njegovo postavljanje na čelo Komisije za Srebrenicu isto što bi bilo i postavljanje Radovana Karadžića ili Momčila Krajišnika na ovu funkciju.

Podsjećanja radi, do imenovanja Komisije je došlo nakon što je Vlada RS, u tzv. privremenom izvještaju, 7. IX 2003., saopćila da je – *veliki broj Srebreničana izgubio život na razne načine: samoubistvom, utapanjem u rijeci Drini, ulaskom u nepoznata minska polja...* Ešdaun je bio pogođen ovom drskošću, pa je Vlada RS morala 25. XII 2003. imenovati ekspertnu Komisiju. Zar je Vlada RS, koja je već sačinila izvještaj u kome negira ratni zločin u Srebrenici, mogla formirati neovisnu Komisiju? Izbor Marka Arsovića je bio najbolja garancija da će se blasfemija srebreničke tragedije nastaviti.

Commmplete crime figure

Ešdaun bi morao odgovoriti na pitanje – kako osoba koja je kao državni funkcioner RS-a osporavala Haški tribunal, danas može svjedočiti istinu o Srebrenici? Arsović je, kao ministar pravosuđa RS, tvrdio sljedeće: *Ja sam potpredsjedniku Haškog tribunala jasno i glasno rekao da Republika Srpska ne*

može da izdaje svoje građane. (...) Ja bih kao ministar pravosuđa zabranio svaki kontakt sa Haškim tribunalom jer on je po mom mišljenju nezakonito osnovan.

Arsović je osvjedočio i kao zaštitnik imena i djela Radovana Karadžića i Ratka Mladića. On kaže: *Glavni hendikep za nas je što su optuženi Karadžić i Mladić. Njih dvojica su bili vođe naše borbe. Nije moguće proglasiti Karadžića i Mladića za zločince, a da srpski narod ne primi istu tu oznaku.*

Po Arsovićevoj logici, nije moguće donijeti objektivnu istinu o događajima u Srebrenici, a da Karadžić i Mladić ne budu odgovorni. Arsović će negiranjem istine o Srebrenici štititi Karadžića i Mladića, u uvjerenju da štiti srpski narod. Mišljenja poput njegovog su glavna prepreka oslobađanju Srba od kolektivne krivice. Makar je ovo morao znati Pedi Ešdaun kada je dozvolio da advokat Karadžićevih i Mladićevih zločina bude imenovan na čelo Komisije za Srebrenicu.

Logično bi bilo očekivati da je na čelo Komisije za Srebrenicu imenovana nepristrasna osoba. Arsović to nije po mnogo čemu, ali i po tome što je jedan od autora optužnice protiv Namera Orića. On je, sa srpskim oficijom za vezu sa HT, Goranom Neškovićem, Haškom tribunalu predao materijal u kome se tvrdi da je Orić kriv za ubistvo – *1000 srpskih civila u više od 100 napadnutih srpskih sela i zaselaka u opštinama Srebrenica, Skelani, Bratunac i Milići.*

Arsović se svojedobno zalagao da se na izborima kandidira Radovan Karadžić, bez obzira što je osumnjičen za ratne zločine. Arsović je izjavio: *Predviđa se jedna strašna stvar, a to je da onaj ko je optužen pred Haškim tribunalom ne može da učestvuje na izborima.*

Na kraju, Arsović se, kao sudija Ustavnog suda, povukao sa funkcije, i prešao u advokate, kada je donošena Odluka o konstitutivnosti bh. naroda. Time je posvjedočio da je protiv ravnopravnosti Bošnjaka i Hrvata u RS. Sve u svemu jedna kompletna zločinačka figura.

Circussant bolly

U novembru prošle godine tematizirali smo Ešdaunovo navaljivanje da Vlada RS preuzme odgovornost za srebreničku tragediju i tada otkrili sljedeću podvalu: *Ako prihvatimo priznanje Vlade RS za zločin u Srebrenici, tada smo priznali postojanje genocidnog entiteta i prije Dejtonskog sporazuma, kada je kao jedini legalni oblik vlasti postojala Republička vlada u Sarajevu.* Na žalost, bošnjačka javnost je podržala ovu podvalu. Kao *nagradu* za samoubistvenu kooperativnost dobili smo osobu koja legalno pravi cirkus sa srebreničkom tragedijom.

Br. 104, 30. III 2004.

Volim strano i kad je usrano

Bošnjaci su daleko od shvaćanja koje nose sve samoodržive nacije – da je kupovina domaćeg proizvoda najdirektnije ulaganje u sopstvenu budućnost. Bošnjaci svoje traume i komplekse drogiraju obožavanjem stranih proizvoda i ignoriranjem domaćih. Zbog ovakve gluposti BiH godišnje gubi **ŠEDAM MILIJARDI MARAKA**, koje umjesto u domaćoj kasi, završavaju na računima stranih proizvođača. Onda nije čudo što su Slovenci od nas bogatiji 11, a Hrvati četiri puta.

Otvaranje slovenačkog *Merkatora* u Tuzli dogodilo se u jeku medijske i političke gužve oko referenduma koji će se 4. aprila održati u Ljubljani, a na kome će Slovenci po svim procjenama glasati protiv izgradnje džamije, čiji projekat već 35 godina ne može da dobije zeleno svjetlo. Da je tuzlanski *Merkator* otvoren par mjeseci prije, ili poslije, vjerovatno nikome ne bi naumpalo tematiziranje slovenačke ekonomske okupacije BiH, u odnosu na slovenačku segregaciju muslimanskih vjernika. No, nekoliko novinskih tekstova, kao i otvoreni poziv zamjenika tuzlanskog muftije, Besima ef. Spahića, da se ne kupuje u *Merkatoru* – nisu spriječili hiljade Tuzlaka da prisustvuju glamoruzonoj ceremoniji otvorenja, niti da narednih sedmica stvaraju neviđenu potrošačku gužvu u ovom slovenačkom objektu. Besim ef. Spahić je bio decidan u svome pozivu, koji je obrazložio činjenicom da Slovenci ne dozvoljavaju izgradnju džamije jer se plaše tzv. islamskog terorizma u ljubljanskih Bošnjaka, ali se ne plaše tog tzv. islamskog terorizma kad od Bošnjaka treba uzeti pare. Tuzlaci koji su prigrlili *Merkator* kao vlastitu ekonomsku baštinu, očito je: ili nisu čuli, ili nisu htjeli da čuju poziv Islamske zajednice. Obje varijante zaslužuju tematiziranje, jer se radi o bošnjačkoj obnevidjelosti za pitanja moralnih i patriotskih vrijednosti.

Kako može pomoći dijaspora?

Neko je već izračunao da oko 300.000 Bošnjaka iz dijaspore u vrijeme godišnjih odmora, u domovini, potroše u prosjeku po 333 eura. Kada bi se isključivo kupovali bosanski proizvodi, to bi iznosilo 100 miliona eura u vrijednosti artikala koji su proizvedeni u BiH.

Bošnjaci iz španskog sela

Bošnjačka kupovina u *Merkatoru* se može promatrati sa ili bez tematiziranja slovenačkog svenarodnog krstaškog opredjeljenja da se zabrani izgradnja džamije. U odnosu na bošnjačku papansku spremnost da se preferira tuđe nad svojim, u svim varijantama, od bh. filmske produkcije u kojoj se i danas angažiraju strani

glumci, pa do kupovine zagrebačkih i slovenačkih mliječnih proizvoda – nebitna je ta izgradnja džamije u Ljubljani. I bez te džamije mi smo bili i ostali iskompleksirani rođaci sa sela, koji će učiniti sve da dokažu kako je sve naše vrijedno prezira, a sve tuđe bolje od našeg. To je odlika feleričnih ljudi, ali ne i feleričnih naroda, jer takvi narodi ne postoje. Felerični narodi, ako su nekad i postojali, iščezli su, prosijani su, kroz nemilosrdnu rešetku zakonitosti opstanka. Mi smo, ovdje, još uvijek, sticajem okolnosti. No, više nas ne može sačuvati sticaj okolnosti. Ralje globalizacije melju sve koji nemaju svijest o sebi, o zaštiti svoga, bilo kulturnog, bilo ekonomskog identiteta. Pojednostavljeno, ako Hrvati razumiju globalizacijsku moć ekonomije, a ako mi mislimo da se opstojnost mjeri količinom džamija, dogodit će se da ćemo mi sjediti u džamijama, a da će nam Hrvati naplaćivati vodu za abdest. Jednostavno, riječ je o zakonitostima opstanka. Da je to moguće, pingvin bi sjedio u sahari, a krokodil na Aljasci. Bošnjačka kolektivna komotnost možda odgovara nekom hipi, hašišarskom pokretu, možda nekom utopističkom vremenu 23. stoljeća u kome će svi biti jednaki i siti...; ta komotnost nema veze sa ambijentom koji okružuje bošnjački život, a kome opstaju samo oni što imaju svijest o identitetu.

Srbi kupuju srpsko

Ekonomija, na žalost, dijeli dejtonsku političku sudbinu BiH. Srbi i Hrvati u BiH smatraju da kupovinom srpskih, odnosno hrvatskih proizvoda, jačaju svoje tzv. nacionalne matice. Jedino Bošnjaci, na teritoriji gdje su većina, bivaju ugroženi kupovinom hrvatskih, slovenačkih i srpskih proizvoda. Kao ilustraciju za ovu tezu, navodimo citat iz proglašene organizacija koja se naziva "Srpska koalicija za Republiku Srpsku", a u kome se kaže: "Srpski građanine, našu braću u Srbiji i Crnoj Gori pogodila je velika nesreća. Jedini način na koji Ti u ovom trenutku možeš da pomogneš našoj braći i sebi je da kupuješ proizvode proizvedene isključivo u srpskim zemljama. Svaki dinar potrošen na srpski proizvod biće Tvoj lični doprinos našem opstanku. I zato – kupujmo srpsko!"

Otud, kažemo, odnos prema domaćem nema direktne veze sa zabranom izgradnje džamije u Ljubljani. Mi smo ovakvi, naopaki, bili, i ostali. Patriotska poderanost bosanske duše utiče da danas ne osjećamo ni povrijeđenost; iako smo za Slovence tzv. islamska opasnost, mi hrlimo da u slovenačku, a ne u bosansku kasu, ostavimo svoje tuhafli, izglednjele pare. Uopće nam na pameti nije domaći proizvod, domaći marketi, domaći ljudi koji će zijaniti zbog naše šizoidne opsesije da volimo tuđe. Uopće nas ne vrijeđa spoznaja da naš čovjek u Ljubljani ne bi mogao otvoriti ni piljaru, jer u nju niko ne bi dolazio, a da u našoj bašči Slovenac bolje stoji nego naš čovjek. Uopće ne razabiremo da se pare uložene u kupovinu domaćeg proizvoda vraćaju nama, a da ovako, odlaze u nepovrat. To što razumiju sve samoodržive nacije za nas je špansko selo.

Baška je priča o slovenačkoj zabrani izgradnje džamije. Riječ je o primitivizmu. O seljakluku. Papi, kao direktoru katoličanstva, ne smeta džamija u Rimu, ali Slovincima, eto, smeta u Ljubljani. Džamije ne smetaju ni Parizu, ni Londonu, iako su Francuzi i Englezi stoljećima starije nacije od slovenačke, koja se jučer ispilila, iz paorskih opanaka. Suština je da Slovenci pokušavaju svojim krstaškim odnosom prema islamu nadoknaditi stoljeća svoga palanačkog identiteta na periferiji Evrope. Zalud, jer je Balkan slovenačka sudbina. No, nas ne bi trebala da zanima slovenačka papanska bolest, pošto imamo problem svoje bolesti u

odnosu na Sloveniju. Zabrana izgradnje džamije bi trebala da probudi bosanski otpor prema slovenačkim proizvodima, kao stranim buba-švabama u našem ekonomskom prostoru. Umjesto zdrave logike, doživljavamo renesansu palanačkog zloduha, kroz oduševljenje cirkuskim blještavilom *Merkatora*.

Demokratsko šikaniranje strane robe

Globalizacija je šminka za ekonomsku okupaciju malih od strane velikih. U protivnom, moćne zapadne države ne bi vazda bilježile suficit u izvozu prema malim državama i ekonomijama. Priče o otvorenom društvu, o interregionalnim komunikacijama i sl., treba da sakriju pljačkaški bitak novog svjetskog poretka. Da bi uopće funkcionirao ovaj sistem pljačke, u zapadnim društvima mora postojati kritična masa konzervativnih ljudi koji će razumijevati bitnost preferiranja svoga nad tuđim. Nema šanse da će neki Britanac ili Danac kupiti meso u turskoj mesari. Turska mesara ako i postoji, postoji samo zbog Turaka, koji u njoj kupuju, opet iz namjere – da se para vrti u nacionalnom krugu, koliki god da je. Bošnjaci su jedini narod u Evropi koji nema ovaj osjećaj ekonomske pripadnosti, i zbog toga su na najboljem putu da dokrajče ekonomsko samoubistvo.

Naši iskompleksirani i isprepadani politički umovi ne bi ni u snu pomislili da povedu kampanju za kupovinu domaćeg, a kamo li da tumače egzistencijalnu bitnost patriotskog potrošačkog opredjeljenja. S druge strane, u Velikoj Britaniji, koja je ekonomski 25 puta bogatija od BiH, princ Čarls poziva Britance da kupuju isključivo britansku robu i da novac ostavljaju u Britaniji. Za princa Čarlsa, kao i za ma kojeg drugog Britanca, ovaj poziv nije sukobljen sa demokratijom, sa idejom globalizacije, za tobožnjom otvorenošću britanskog društva, jer oni razumijevaju da bi bilo besmisleno ugroziti sopstveni ekonomski, a time i kulturni identitet, zarad ma kakvih ideja. Njima je normalno da šikaniraju stranu robu, i da se čvrsto drže domaćeg proizvoda. S druge strane, stotine domaćih privrednika, od proizvođača do vlasnika marketa, nemaju petlje da se javno suprotstave invaziji stranih proizvoda u BiH; oni hoće stidljivo poručiti – kupujemo domaće – ali nema ni jednog koji će pozvati narod da, konkretno, ne kupuje zagrebačko ili slovenačko mlijeko, već gradačačko, teočansko ili bihačko. Vraga bi u Sloveniji ili u Hrvatskoj bili tako pristojni da im se u supermarketima pojavio uljez koji se bolje prodaje od njihove robe.

Glupost vrijedna sedam milijardi dolara

Ova priča nije stvar pukog emotivnog naboja koji provri u normalnom insanu kada mu neko ugrozi identitet, zemlju, narod... Ova je priča suho matematičko slovo, jer se egzaktnim pokazateljima može utvrditi koliko Bošnjaci gube kroz samoubistveni odnos prema domaćim proizvodima. Prema pouzdanim podacima, godišnji trgovinski deficit BiH iznosi sedam milijardi maraka. Dakle, ovoliko košta naša glupost! Kako tvrde neki analitičari, za ove pare se moglo otvoriti 50.000 novih visokokvalificiranih radnih mjesta, što znači da bi najmanje 200.000 građana bilo egzistencijalno zbrinuto. Ovaj iznos od sedam milijardi maraka može se rasprostrijeti i na razne druge potrebe bh. države, od puteva, infrastrukture, školstva, zdravstva... Umjesto da sedam milijardi maraka ostane u bh. državi, ovaj ogromni novac služi da Slovenac bude 11 puta bogatiji od Bosanca, Hrvat četiri puta, itd. Mi, dakle, svojom glupošću finansiramo bolji život Slovenije i Hrvatske, kao glavnih ekonomskih okupatora BiH, a naročito krajeva sa bošnjačkom većinom. Zbog toga smo ubjedljivo na zadnjem mjestu u Evropi po svim ekonomskim parametrima, kao što su nacionalni dohodak, nezaposlenost, trgovinski deficit, razina investicija, i sl. Toliko loše stojimo da i kad bi se preko noći promijenio ovaj trend raspada bh. ekonomije, opet bi nam trebalo najmanje pet godina da sustignemo nivo na kome se danas nalaze Makedonija i Albanija. Jednom riječju: totalna propast. I to propast koja je ponajviše uzrokovana

isključivom voljom kritične mase naših ljudi da kupuju strane proizvode, a zapostavljaju domaće.

Gdje je rješenje? Slučaj sa slovenačkim *Merkatorom* u Tuzli je pokazao da su naši građani obnevidjeli na pozive vjerskih velikodostojnika i intelektualaca koji su pozvali na bojkot slovenačke robe. Očito je patriotska i duhovna zapuštenost bošnjačkog naroda toliko uzela maha, da je nemoguće jednom ili sa nekoliko poruka ljudima otvoriti oči. Očito je potrebna kontinuirana patriotska i edukativna kampanja za upristojenje Bošnjaka. Ali, ko će povesti tu kampanju? Privrednici, koji bi trebali biti najviše zainteresirani za zaštitu domaćeg proizvoda, glume demokrate. Politički, univerzitetski, kulturni i ini uglednici su po ovom, kao i po svakom drugom egzistencijalnom pitanju – neopredjeljeni. Tako je to moderno u Bošnjaka, već desetljećima. Gdje je izlaz iz ovog začaranog, samoubistvenog kruga? Izlaz postoji, ali niko neće da ga vidi. Mi smo prvi narod u povijesti civilizacije koji uživa u sopstvenom umiranju.

Br. 104, 30. III 2004.

Bošnjačko (g)roblje

Haški tribunal svoju politiku zasniva na genocidnom Dejtonskom sporazumu, a ne na Referendumu iz 1992., kao jedinom legitimnom svebosanskom dokumentu. Zbog toga će Rasima Delića izravnati sa Ratkom Mladićem.

Nije ratni komandant Armije RBiH general Rasim Delić spao na to da sam sebe brani pred najavama haške optužnice protiv njega. Mi smo, kao narod, i kao društvo, spali na to da ono sam sebe brani! Patriotski ugursuzluk koji se uvukao u sve pore našeg društva, dakako, i Delićevo je djelo. Kako posiješ, tako požanješ. Dabude se Delić manje angažirao na teoriji mindera, a više na profilaciji patriotskog fronta, pa mu se danas ne bi događalo da usamljen brani svoju ratnu ulogu, kao da je to njegova privatna stvar, a ne historijsko naslijeđe ove zemlje.

Ruku na srce, Delić je napisao nekoliko knjige, pokušao zavještati činjenice o časnom putu ARBiH, ali se nikad nije distancirao od bošnjačke nacionalne sećije koja je kreator moralnog i patriotskog peksinluka u Bošnjaka.

Te činjenice ne bi trebale blokirati obavezu da se Rasim Delić, i svi drugi potencijalni bošnjački putnici u Hag, brane na sav glas - našom, a ne njihovom voljom, zbog nas, a ne zbog njih. Ali, ko će ih braniti?

Truxlly mynderr in the Pesnithland

Bošnjačka politika ne umije odbraniti ništa. Idiotska je. Sve što je bilo odbranjeno, nije stvar strategije, već nagona za opstankom. Danas je izgubljeno i ono što je odbranjeno. Frtalj se topi. Hipici iz SDA su majstori da od gotovine naprave veresiju. Učabule štogod sitno za sebe, kuću, fabriku, kafanu, a s naroda šta bude. Sve što prahne koaliciji iz Karadžićeva - prolazi. Nije s&h politika mudra, koliko je bošnjačka gurbetska. Minder je sevep bošnjačke smrti. To gledanje pridase, u svoju avliju, u svoj čar, a u ime naroda, uzrok je truljenja Bošnjaka. Ali, i truljenja bošnjačke politike, koja poprima dimenzije zločinstva nad Bosnom i Bošnjacima. S kojim pravom to oni predstavljaju Bošnjake, kad ne pokazuju ni gram pameti, ni gram morala, da bi odgovorili užarenim obavezama?! Njihovo pravo proizilazi iz uvjerenja da su lijepi, pametni i neizbiježni. Lijepo im prikazivati se. Tu se ambicija završava. Kao i kod svakog seksualnog manijaka.

Ejup Ganić, Rasim Delić & comp. su očevi današnjih bošnjačkih političara. Oni bi se najmanje trebali ljutiti što bošnjačka politika aktuelne haške optužnice protiv Bošnjaka neće razumjeti kao napad na istinu o genocidnoj agresiji. Nacionalna politika u kojoj je svaki političar firma za sebe, društvo jednog lica, nema potencijal za razumijevanje kolektivnih interesa. Šta je briga koga što bi haško procesuiranje komandanta ARBiH i Izetbegovićevog zamjenika poravnalo odgovornost strana u sukobu, a bošnjačku politiku poistovjetilo za s&h genocidnim projektima. Rasim Delić bi, faktički, bio egal sa Ratkom Mladićem, a Ejup Ganić, sa Radovanom Karadžićem. Poređenja nema! Jedni su kreirali i sprovodili genocid,

drugi su branili bosansko jedinstvo različitosti. No, u haškim ćelijama sve razlike se brišu, i svi postaju jednaki pred razlogom zbog kojeg je osnovan Haški tribunal. Što je najgore, jednake postaju i suprotstavljene politike. Ova, bosanska, koja je branila sve ljude, i ona, genocidna, koja je ubijala nevine ljude zbog njihovog imena – bit će iste. Iz tog preslikača proizilazi politička budućnost BiH. Otpor strategiji jednake krivice ne bi trebalo biti obaveza samo za truhlu bošnjačku politiku, već za sve moralne ljude koji razabiru razliku između zločinca i žrtve.

Dejtonscy tribunallische

Špekulacije sa haškim optužnicama protiv Bošnjaka izazvale su veću medijsku pažnju nego zagrebački odlazak u Hag šestorice hb. Hrvata. Federalna tv je u nekoliko centralnih Dnevnika tematizirala trač. Čak je na prvotnu reklakazala listu nadodala i Bakira Alispahića, ratnog ministra policije; k'o veli, kad već ne može zaplatiti za (raz)montirani proces *Pogorelica*, mogao bi za nepostojeći ratni zločin. Taman, u Hagu bi se našao vrh političkog, armijskog i policijskog tronošca u Bošnjaka. Federalna tv ne tematizira – što će oni u Hagu?, niti uzima u obzir najbitniju činjenicu – da je R BiH u ratu imala kolektivnog šefa države, Predsjedništvo R BiH, te da se ni jedna eventualna greška ne može personalizirati. Komandant Armije i šef Policije su izvršavali naredbe Predsjedništva, i ne mogu oni biti krivi prije onih koji su im nadređeni. Ali, nadređen im nije bio ni Ejup Ganić, već kolektivno tijelo. U odnosu na sve logičke nizove, najbitnija bi trebala biti činjenica da je politika Predsjedništva R BiH do kraja štitila sve bh. građane, pa sukladno tome nisu se ni mogli dogoditi ratni zločini na etničkoj osnovi, što je, valjda, osnovna ideja Haškog tribunala. S druge strane, politička platforma Karadžićeve i Bobanove separatističke hunte jeste bio genocid. No, Haški tribunal svoju nedvojbenu političku misiju zasniva na genocidnom Dejtonskom sporazumu, a ne na Referendumu iz 1992., kao jedinom legitimnom svebosanskom dokumentu.

Yadrancco Curtonich

U zaštitu bošnjačkih hudnika, ne zbori niko. Trenutno smo pogođeni odlaskom Hrvata u Hag. Drago nam je da su odlećeli iz Zagreba, jerbo su daleko dogurali, da hin jedan Zagreb ispraća. Urednica *Oslobođenja* Senka Kurtonić je napisala jedan nježan, patetičan, plačljiv tekst u povodu preseljenja Jadranka Prlića. Primijetila je kako je Prlić otpužnicu pročitao na engleskom. Toliki je to genije, a završit će u Hagu. Hvala Bogu pa su se nad Senkinim tekstom javno zgadili DANI, SDU, i dr.

U nas, opet, svako priča za sebe. Rasim Delić kaže: *Od toga nema ništa*. Ganić kaže da zna otkle te dezinformacije pušu. Senkin Jadranko je isto pričao na sva zvona, pa ode. Otići će i Bošnjaci. U tišini. Kakva se može čuti samo na groblju. Bošnjačkom.

Br. 105, 13. IV 2004.

Šta se krije iza Holbrookeovih izjava

U oktobru 2005. Srbija će anektirati Republiku Srpsku?!

Holbruk tvrdi da će se o suverenitetu Kosova pregovarati – uz posredovanje međunarodne zajednice, na čelu sa Amerikom. On, dakle, smatra da Srbija neće lako pristati na suverenitet Kosova, što znači da će joj se taj gubitak morati nekako kompenzirati. Velikosrpski i velikoalbanski lobiji su našli zajedničku riječ: pola BiH dati Srbiji, i zadovoljiti i Srbe i Albance. U ovom je dogovoru i velikohrvatski lobi vidio svoju šansu. Zbog strateške satanizacije Bošnjaka, civilizacijska ideja Bosne je ostala bez zaštitnika.

Kreator dejtonske nagrade za genocid nad Bošnjacima, koja danas živi u postojanju Republike Srpske, američki diplomata Ričard Holbruk, izjavio je za *Glas Amerike* da će – u skoroj budućnosti na Balkanu biti stvorene dvije nove države – Crna Gora i Kosovo. Holbruk je isuviše ozbiljna ličnost da bi mu se moglo dogoditi da decidirano tvrdi nešto što već nije zgotovljeno u svjetskim lobističkim šerpama.

Ako je već svršena stvar da će Kosovo postati suverena država, onda je to incident u međunarodnom pravu, koji će za sobom povući novi preustroj granica na Balkanu, a čija se lančanost ne može odvijati bez štete za Bosnu i Hercegovinu. Mnogo puta opetovana prijetnja srpskih lidera s ovu i s onu stranu Drine, da bi – suverenitet Kosova rezultirao pripajanjem Republike Srpske Srbiji – došla bi pred vrata realizacije. Rušenje međunarodnog principa o konačnosti i nepovredivosti granica na Balkanu, otvorilo bi mogućnost za apsolutno etniciziranje suštine balkanskih država.

Srbija je svjesna suštinskog gubitka Kosova, koje je samo formalno u sastavu srbijanske državnosti. Srbija će lobirati za ujedinjenje *srpskih zemalja*, za anektiranje Republike Srpske, umjesto da istrajava na izgubljenom Kosovu. Otud je sljedeća Holburkova izjava ima pozorišno značenje: *Srbija mora spoznati kako je neizbježno da Kosovo dobije suverenost*. Pa šta ima Srbija to spoznati, kad je Srbija prva i smislila razmjenu kosovskog suvereniteta za anektiranje RS!?

Genocid kao legalno sredstvo

Republika Srpska se ne može otcijepiti od BiH bez određenih zakonomjernosti koje bi pred međunarodnom zajednicom takav čin odslikale u legalističkom i demokratskom svjetlu. Pojednostavljeno, na zadatku definitivnog uništenja BiH, Srbima su potrebni Hrvati. Tek ako bi Srbi i Hrvati, prvi u RS, a drugi u tzv. trećem entitetu, proglasili referendum na kojima izglasavaju pravo na otcjepljenje, BiH bi se, u postojećem odnosu snaga, našla u stupici; naspram te dvotrećinske volje bi ostao izgubljeni bošnjački faktor koji ništa ne bi mogao učiniti da spriječi otcjepljenje dijelova bh. teritorija koje su okupirali velikodržavni projekti Srbije i Hrvatske. Međunarodna zajednica, koja se i u toku agresije, a pogotovo poslije, potvrdila kao mentor iz Karađorđeva, dakako, ne bi ništa učinila da taj pakt proglašeni nelegalnim i da blokira uništenje bh. države.

Holbruk tvrdi da će se o suverenitetu Kosova pregovarati – *uz posredovanje međunarodne zajednice, na čelu sa Amerikom*. On, dakle, smatra da Srbija neće lako pristati na suverenitet Kosova, odnosno, da će joj se taj gubitak morati nekako kompenzirati.

Budući da međunarodna zajednica postiče međunarodno priznanje Kosova, a da Srbiju forsira kao faktor vojne i političke stabilnosti Balkana, logično je da će sve učiniti da kompenzira svesrpski gubitak. Za Svijet koji posluje na materijalnim, a ne na moralnim i kulturalnim vrijednostima, normalno je da preferira svesrpsku teritorijalnu nadutost i vojnu snagu, nad bosanskom paradigom, koja u sebi sažima civilizacijske vrijednosti koje su (ne)bitne koliko i ozonski omotač. Da je kojim slučajem drukčije, srpsko-crnogorska agresija na RBiH bi bila sasječena u startu, bh. država bi dobila pravo da se brani, ne bi bilo 200.000 žrtava genocida, ni preko milion raseljenih, niti bi bilo Holbrukovog Dejtonskog sporazuma koji je genocid priznao kao legalno sredstvo međudržavne komunikacije...

Nema Srba bez Hrvata, i obratno

Velikodržavni s&h interesi su posve srodni po bitku, manifestacijama, kao i po mogućnosti realizacije. I jedni i drugi postoje zbog BiH, jer je BiH jedini prostor gdje bi se mogle širiti Srbija i Hrvatska. U vrijeme s&h agresije na Bosnu i Bošnjake, dakako, nije postojao nikakav dogovor ove dvije agresorske strane o oblicima genocida; ipak, obje su otvarale konc-logore, klale muslimane, silovale muslimanke, palile muslimanske kuće, rušile džamije... ..Baš kao da je riječ o jednoj te istoj vojsci.

Ova srodnost je proizišla iz krstaškog opravdanja agresije; prisjetimo se, i Tuđman, i njegov Boban, i Milošević, i njegov Karadžić, istovjetno su tumačili nužnost odbrane naciona od *islamske opasnosti* koja, začudo, nikad prije nije prijetila od bošnjačko-muslimanskog domaćinstva u Evropi. Riječ je o predstavi koju su rado prihvatili svjetski lideri, kako bi imali opravdanje za prepuštanje Bosne i Bošnjaka genocidnoj agresiji. Na žalost, ratno je bošnjačko rukovodstvo, valjda u očaju, a možda i u profitu, pristalo na neutemeljenu islamsku dekoraciju oslobodilačke borbe, što Bošnjacima do danas nanosi nepotrebne političke štete. Stvoren je ambijent u kome se danas islam oduzima od sadržaja gdje mu je mjesto, kao što se nekad metao tamo i gdje mu nije mjesto. No sve to nema nikakve veze sa glavnom tezom s&h okupacije – da su Bošnjaci *islamska prijetnja*. Da je to tako, pa ne bi danas na teritoriji sa bošnjačkom većinom bilo ni jedne, ni lijeve, ni desne, crkve! Bošnjačka tolerancija i volja za suživotom najjači su demantiji okupatorske ljage koja i danas, propagandno, nesmanjenom žestinom, razara bosansku ideju. Razaratelji Bosne su svjesni da je preoblikovanje istine o agresiji, i o bošnjačkoj bosanskoj volji, izvedivo jedino izmišljanjem tzv. islamskog ekstremizma u Bošnjaka, jer samo tako sve tri strane mogu postati jednako suprotstavljene bosanskoj ideji. Propagandna agresija protiv Bošnjaka, koja je ponovo otvorena nakon 11. septembra, i uz mentorstvo Lagumdžijine SDP-Alijanse, ni dan danas ne jenjava, već putem okupiranog medijskog sistema svakodnevno odašilje laži o bošnjačkoj opasnosti za demokratiju i stabilnost regiona. Opet, kažemo, nije bitno ono što jeste, već ono što međunarodni faktor, uz lobističku kreaciju s&h hegemonije, želi da vidi da jeste. Dakle, lažna slika o opasnim Bošnjacima je nekome, za neki cilj, potrebna.

Svekoliko ubijanje Bošnjaka u pojam, dovelo je do političke i moralne destrukcije i defetizacije bošnjačkog društva. Postignuta je kritična tačka koja garantira bošnjačku pasivnost u slučaju eventualne međunarodne konferencije na kojoj bi bilo obznanjeno pripajanje RS Srbiji. No, prije toga, zarad legalističke i demokratske šminke, nužno je da i hrvatski faktor u BiH učini sličan iskorak.

Srbi i Albanci u paktu protiv Bosne i Bošnjaka

Glavni ideološki koordinator velikosrpskog projekta u BiH je Nenad Kecmanović, nekadašnji Sarajlija, čije se kolumne u NIN-u mogu čitati kao strateške smjernice djelovanja beogradske politike prema BiH. Još prije godinu danas, u nekoliko kolumni, Kecmanović je plasirao teze u pogledu ideje da se Republika Srpska zamjeni za izgubljeno Kosovo, kao i u pogledu ishoda Tužbe BiH protiv SRJ. Riječ je o brižljivo pripremanim tekstovima, sa preciznim logičkim slagalicama, koji imaju programski karakter. Govoreći o svojoj staroj tezi, da BiH ne može funkcionirati po principu po kome to nije mogla ni SFRJ, Kecmanović citira klasika moderne demokratije Džona Stjuarta Mila, koji kaže: *Mogućnost funkcioniranja predstavničke demokratije u višenacionalnim državama ravna je nuli*. Potom Kecmanović lamentira nad sudbinom Srba i Hrvata – *koji nisu mogli zajedno u Jugoslaviji, a moraju zajedno u Bosni, i to još sa Muslimanima*. Ovdje mu ga ti nekakvi Muslimani dođu kao Jevreji u Hitlerovoj Njemačkoj.

Kecmanović raznim konstrukcijama i previdima argumentira nedorživost BiH, te daje za pravo nekadašnjim izjavama pokojnog premijera Đinđića, u *Spieglu*, u vezi sa idejom revizije Rezolucije UN 1244 koja bi vodila reviziji Dejtonskog sporazuma - pripajanju RS Srbiji, u zamjenu za suverenitet Kosova. Na istom fonu je i izjava historičara Predraga Markovića koji kaže da je – *istorijski zadatak i veliki cilj Srbije integracija za prekodrinskim Srbima koji su privremeno odeljeni od matice*. Kecmanović tvrdi da je kosovski premijer Bajram Ređepi – *izjavu svog republičkog kolege protumačio kao nezvaničnu ponudu*. Autor zaključuje: *Ponavljanje kako više nema promjena granica na Balkanu, ovdje više niko ne uzima za ozbiljno*. Sudeći po njemu, Bosna je svukud povaljena, osim u našim iluzijama.

Bošnjački nacionalni harakiri

Ono što se posljednje dvije-tri sedmice događa na bh. političkoj sceni, u vidu HDZ-ovog povlačenja iz partnerskog odnosa sa SDA, te u vidu latentnog zagovaranja trećeg entiteta, upravo nagovještava mogućnost da će apsolutna HDZ-ovska vlast nad Hrvatima pokrenuti lanac događaja koji bi svesrpskom jedinstvu u RS omogućio iskorak ka referendumu za otcjepljenje. Naime, kao što smo već pisali, na osnovu obavještajnih izvora, referendum za otcjepljenje RS je predviđen za oktobar naredne, 2005. godine, kada bi se, navodno, trebala i dogoditi međunarodna konferencija o preustroju granica na Balkanu. No, sve ovo je neizvodljivo, ili, barem, bilo bi kud i kamo teže, ako i Hrvati ne bi krenuli u proces otcjepljenja od BiH, što im, normalno, nije mrska ideja. Dakako, da bi do toga došlo, prvo se mora znati šta se otcjepljuje. Hrvati zagovaraju samoukidanje Federacije, i prenos ovlasti na državnu razinu, čime bi praktično dobili vladavinu nad kantonima sa hrvatskom većinom, tj. treći entitet. Federalno, vašingtonsko partnerstvo, jedina je smetnja uspostavi drugog i trećeg entiteta. Dokle god su u formalno-pravnom smislu Hrvati vezani za Federaciju, a ne isključivo za svoj dosad nesuđeni suverenitet nad kantonima sa hrvatskom većinom, dotle je nemoguće ozvaničenje hrvatskog prava na samoodređenje do otcjepljenja. Baška je priča što Hrvati to neće tako imenovati, dok se za to ne steknu potrebni formalno-pravni uvjeti.

U promišljanju ovih izvjesnosti valja se prisjetiti situacije koja je BiH dovela u pat poziciju po kojoj je jedan narod uvijek zatočenik volje druga dva naroda. Tako je bilo kada su Bošnjaci i Hrvati preglasali Srbe za Referendum, što je SDS-u dalo povod, a očito i legitimitet pred međunarodnom zajednicom, da traže autonomiju u BiH. Tako je i danas kad Srbi i Hrvati združenim snagama preglasavaju bošnjačku volju za zajedništvom. Šta je, dakle, dovelo do ove mogućnosti? Na

prvim postkomunističkim izborima 1990. dotadašnji suverenitet radničke klase se mogao preoblikovati u dva smjera: ili u suverenitet građana, za šta je bila potrebna pobjeda građanskih stranaka, ili u suverenitet političkih naroda, što se i dogodilo, a što je rezultiralo zakonomjernim nastojanjem nacionalnih vlasti da ostvaruju suverenitet *svaka na svom* dijelu bh. teritorije. Budući da je bošnjački nacionalni interes istovjetan ideji Bosne i Hercegovine, ispostavlja se da je bošnjačko nacionalno organiziranje u SDA, kao prvu nacionalnu stranku, legitimiralo s&h separatizam i suprotstavilo se bošnjačkom bitku. Šta bi se dogodilo da su se Bošnjaci opredjelili za građansku, multietničku ideju, da su doprinijeli pobjedi građanski stranaka, a da su SDS i HDZ ostali u opoziciji? Agresija se vjerovatno ne bi mogla izbjeći, ali bi mnogi tokovi, u formalno-pravnom smislu, bili drugačiji. Primjerice, Karadžićev separatistički parlament ovako je imao legitimitet srpskog naroda, kao jednog od suvlasnika Bosne, a onako bi bio suprotstavljen legalnoj i legitimnoj građanskoj vlasti. Samoubistveni obrazac koji su začeli Bošnjaci, sa nacionalnom podjelom političke vlasti, poslije je ugrađen u ustavna rješenja, tako da danas BiH jeste država tri nacije, a ne država građana. Sadašnja pozicija ostavlja mogućnost za samoopredjeljenjem do otcjepljenja. Od poređenja sa jugoslovenskim raspadom nas dijeli samo postojanje etnonacionalnih teritorija, što će se dogoditi ako Hrvati uspiju osvojiti treći entitet.

Da su Bošnjaci učinili, a mogli su, da BiH postane država građana, a ne nacija, danas bi bila neizvodljiva varijanta da ma koji od bh. naroda pomisli da se otcjepi od BiH, iz pozicije ostvarenja suvereniteta na teritoriji gdje silom, ili slučajnošću, čini većinu.

Tužbom protiv zavjere

Dakle, realna je ambicija srpskog i hrvatskog političkog faktora da dođu do legalističke pozicije koja će im omogućiti otcjepljenje. Iza njih stoje nacionalne matice i međunarodna zajednica koja u multietničkoj BiH ne vidi evropsko centrište civilizacijske paradigme, već vidi balast koji je, ne zbog BiH, već zbog Beograda i Zagreba, faktor nestabilnosti na Balkanu. Nikada ni jedan rat u BiH nije izbio zbog unutarnjih bh. razloga, već je uvijek uvezen iz vana. Ali, to više nikoga ne zanima.

Kako se suprotstaviti nakani definitivnog uništenja BiH? Teško. Gotovo nemoguće. Ali, insani se od hajvana razlikuju po volji, po dostojanstvu, po zaštiti moralnog i patriotskog integriteta. Vrijedi pokušati, jer je to obaveza moralna čovjeka. Sve karte treba baciti na realizaciju Tužbe BiH protiv SCiG, jer bi dokazivanje agresije vodilo ukidanju rezultata agresije. Ako bi se ukinula Republika Srpska, tada bi bili demontirani i velikohrvatski planovi za otcjepljenjem tzv. Herceg-Bosne. Tada bi bio demontiran i cjelokupni holbrukovski projekat po kojemu su dejtonska međunarodna priznanja agresije i genocida samo usputna stanica ka konačnom cilju – podjeli BiH na srpski i hrvatski dio, i na jednu fildžanoliku hrvatsku provinciju sa bošnjačkom većinom, u kojoj će Bošnjaci imati funkciju rahitičnih golubova koji pred zoru rove po gradskim kontejnerima.

Br. 105, 13. IV 2004.

Hronologija poraza: Slomljena krila naše Armije

Gazije u jazuku

Dok pismeni jordame, estradne gazije nam uništavaju moralni i politički kapital, iza kojeg stoji 200.000 bošnjačkih žrtava

Dvanaest godina poslije formiranja, Armija RBiH ne postoji. Legalna oružana sila međunarodno priznate RBiH isparena je ubrzo nakon Dejtonskog sporazuma. A možda i prije, sa odustajanjem Predsjedništva RBiH od Platforme koja je proizišla iz Referenduma o suverenitetu RBiH. Suluda odluka Izetbegovićevog rukovodstva da usred rata derogira ključni politički dokument, otvorila je vrata svođenju ARBiH na jednu od strana u sukobu. Kontinuitet međunarodne strategije iz Karadžorđeva je razoružao Bošnjake, a Srbe i Hrvate u BiH naslonio na svoje Dejtonom legalizirane, do zuba naoružane matice. Sljedeći genocid bi bio konačan, i grdno krvaviji.

Ukratko, to bi bila priča o ARBiH.

Poraz do balčaka

Sve drugo što bismo mogli kazati u povodu 12. godišnjice ARBiH bilo bi lamentiranje nad našom ciganskom sudbinom. ...Možemo pretpostaviti opasnost u kojoj se nalazimo, budući da smo samo mi razoružani. Možemo srkati gorčinu zbog užasnog statusa demobiliziranih boraca. Ljudi koji su se borili za časnu ideju zajedništva i tolerancije, već godinama imaju značenje poražene i posramljene vojske. Za razliku od četnika i ustaša kojima su Amerika i Evropa ostvarili ciljeve, i koji imaju zavidan socijalni tretman. Baš kao što su ga imali Titovi partizani. Borci ARBiH danas i u moralnom i u materijalnom smislu gore stoje nego preživjeli Titovi partizani; herlavo stoje i njihovi praznici, za razliku od raznoraznih partizanskih *šestih aprila*. ...Poraz do balčaka. Kad se tome doda kampanja kojom se antifašisti iz ARBiH klevetnički preimenuju u tzv. *islamske teroriste*, onda se ovaj balčak stoput ubalčači.

Valja razdvojiti stvari koje su nam napravili drugi, i one koje smo napravili sami sebi. Eto, zbog međunarodne zajvere protiv BiH nismo mogli poraziti četičku i ustašku huntu. Ali, nismo morali do golema zora sebe svoditi na *stranu u sukobu*. Eto, mogli smo razumjeti da nam je poraz nametnut, ali se nismo morali ponašati kao poražena armija, sakrivajući svoje časti k'o guja noge. Eto, mogli smo razabrati četnički i ustaški interes da svoje zločine aboliraju optuživanjem bosanskih patriota za tzv. islamski terorizam, ali nismo morali u ovaj projekat bjelati k'o tele u šarena vrata, dopuštajući da kleveta opstane na pijedestalu istine. Na kraju, nismo smjeli dopustiti da ojađene borce ARBiH doživljavamo kao fukare i pijandure, a ne kao ljude kojima bi morali biti odano zahvalni, i dužni, za svoje preživjele živote.

Ko je to morao voditi računa o našoj moralnoj i patriotskoj higijeni? ...Sve institucije i pojedinci koji se na ma koji način pozivaju na patriotizam, bošnjaštvo, islam. Eto, osnovano je prije koju godinu tzv. Udruženje za zaštitu tekovina borbe za BiH, ali je od svega ostalo – ništa.

O ovom udruženju moram govoriti u prvom licu. Bio sam jedan od njegovih osnivača. Najmanje pola aktivnosti ovog Udruženja su moje autorsko djelo. Kada sam pred izbornu skupštinu u decembru 2003. javno rekao da Udruženje treba osvježiti, ojačati, jer ne radi dovoljno, skinuli su mi glavu. Na skupštinu uopće nisam pozvan. Isparen sam. Udruženje više ne pokazuje znakove života. U njemu sjede mrtvaci. Bezbeli misle da su na pravom putu. Baš zato je ARBiH svedena na tzv. *islamski terorizam*. Hem nepismene, hem otekle, hem mrtve glave – tu ne mogu ništa promijeniti.

Estradna nakaza

E, sad dolazimo do fotografije objavljene na jednom bošnjačkom internet sajtu (SeherBosna.com) odakle se sa spremnim oružjem, palestinskom zastavom i arapskim slovima predstavlja patriotska platforma ARBiH? Mladić na fotosu prije liči na mudžahida *Hezbollah*a, nego na borca ARBiH. On, zapravo, predstavlja upravo onu nakazu koju od boraca ARBiH medijski proizvode četnici i ustaše. Pošto borci ARBiH ni djelima, ni izgledom, ne liče na ovu nakazu, mogli bismo se zapitati - nisu li ovaj sajt, i ovaj mladić, finansijski podržani od ustaške i četničke emigracije, kako bi širili iskrivljenu sliku o ARBiH. ...Da su bogodom, jer bi to bilo manje opasno, manje štetno, nego kad ovako, u sopstvenoj gluposti, obavljaju poslove za četnike i ustaše.

SeherBosna.com je patriotski sajt. Njihov nijet je iskren, pošten, naivan. Njihova mahana je nepismenost, politička, ali i bukvalna. Vidi se to iz sljedećeg citata: *SeherBosna je predvodnik borbe za istinu koja će putem ovog novog medija (Interneta!) za nekoliko godina biti dostupna svakom domaćinstvu na našoj Planeti*. Ko biva, svako će domaćinstvo naše Planete čitati istinu sa SeherBosna.com. Nemaju domaćinstva pametnija posla. Drugi biser kaže da je – *SeherBosna patriotska organizacija bošnjačkog naroda koja djeluje u svim zemljama svijeta – a to se objašnjava činjenicom – da su (naše) informacije realno gledajući dostupne bilo kome ko je priključen na internet bez obzira gdje se on nalazi*. To bi bilo to – djelovanje.

Sofisticirana četnička i ustaška propaganda će sa ovog sajta pokupiti samo fotos, kao sliku za ram bošnjačke militantnosti. Njih ne zanima činjenica da *opasni* mladić sa fotosa ne bi smio zanočiti u Foči ili Bratuncu, među bošnjačkim povratnicima. On je gazija samo na estradi. Poput onog manijaka iz *Preporoda* u Australiji koji poziva Bošnjake da vojnim putem osvoje Beograd.

Frustracija koja kipti sa ovoj sajta svjedoči o rezultatima koji su postignuti čergarskim odnosom bošnjačkih intelektualaca prema Armiji RBiH. Dok pismeni jordame, estradne gazije nam uništavaju moralni i politički kapital, iza kojeg stoji 200.000 bošnjačkih žrtava.

Br. 105, 13. IV 2004.

Hodžice ruše Tužbu

Republika Srpska nije postojala kada su rušene džamije, ni kada je vršen genocid u Srebrenici, te je svako pozivanje RS na odgovornost zapravo njeno priznavanje od 1992., a ne od Dejtonskog sporazuma. Tužbom protiv RS za period 1992.-1995., Islamska zajednica agresiju pretvara u građanski rat.

Islamska zajednica je obznanila da priprema tužbu protiv Republike Srpske zbog rušenja džamija i drugih vjerskih objekata. Ali, oko 1200 džamija nije porušila Republika Srpska! Ova genocidna tvorevina tada nije ni postojala. Na okupiranoj teritoriji gdje su rušene džamije djelovala je vojna hunta Radovana Karadžića, kao osvajačka filijala velikosrpske agresije. Adresa je u Beogradu, a ne na Palama, odnosno, pred Svjetskim sudom pravde u Hagu, a ne pred dejtonskim Sudom BiH.

Bllacgoslowio Was Swethy Sawo

Islamska zajednica je ovom tužbom posvjedočila da RS priznaje od 1992., od karavakta prvih porušenih džamija. RS se neće tome opirati, jer ona svakako tvrdi da postoji od 1992., a ne od Dejtona. Genocidnom entitetu se isplati ući u sve legalističke aranžmane koji potvrđuju njegov opstanak, a pogotovo kada se radi o mogućnost da se taj legalitet proširi na period genocidne agresije. Republika Srpska će jedva dočekati da, makar i kroz nekakakve kazne, proširi svoj legalizam na ratni period. Čuvari Karadžićevog lika i djela sigurno nisu mogli ni zamisliti da će ovakvo priznanje dobiti baš od Islamske zajednice, od koje bi se očekivalo da genocidni entitet ne priznaje ni od 1995., a kamo li od 1992. godine.

Islamska zajednica bezbeli misli kako je učinila pravu stvar najavljujući tužbu protiv RS. *K'o biva – e, sad čemo mi vas na sudu zveknut', pa nek' vam bude krivo što ste tolike džamije porušili.* U Islamskoj zajednici uopće ne shvataju da se Republici Srpskoj isplati prihvatiti takvu tužbu, rastezati je, pa i obnoviti neke od porušenih džamija, a sve za račun učvršćenja svoga genocidnog bitka. To što će džamije u genocidnoj pustahiji biti prazne, manje je bitno. Islamska zajednica umjesto da razmišlja strateški, dugoročno, u cilju davanja svog doprinosa ukidanju Republike Srpske, i reafirmaciji bošnjačke ravnopravnosti na cijeloj bh. teritoriji – ona se dobavezala nekakvih inata, uzimajući za partnera u sporu separatističku huntu Radovana Karadžića. Strateško promišljanje bi značilo fokusiranje svih argumenata o sakralocidu na Tužbu BiH protiv SCiG, jer se samo sa te adrese mogu obnoviti sve porušene džamije, i što je još bitnije – obezbjediti njihov smisao postojanja.

Bilo bi logično da sudske strukture dejtonske BiH ovakvu tužbu odbace kao neosnovanu, samim tim što ne postoji adresant. Sud bi morao utvrditi da RS ne može odgovarati za period kada njene strukture vlasti nisu imale ustavni karakter. No, sud neće tako postupiti, jer je sud velikosrpski, koliko i velikohrvatski, i sudu je stalo da prizna RS otkad RS priznaje sebe, a ne otkad je RS priznata u ovom, još uvijek privremenom, Ustavu dejtonske BiH.

Razumljivo je kada srpsko-hrvatski OHR insistira da Republika Srpska istražuje zločin u Srebrenici. OHR je ovdje da kontrolira proces preobrazbe Dejtonskog sporazuma u dogovor iz Karađorđeva. Otud je stvaranje Komisije za Srebrenicu puka farsa. OHR-u uopće ne treba istina o Srebrenici, već mu treba da učini RS važećom od prije Dejtona. Srebrenica je samo pogodno sredstvo.

Ho-ggicce proddayi coshpicce

Politička i pravna tupavost Islamske zajednice vidi se iz izjava koje je u ovom povodu dao naibu reis Ismet ef. Spahić. On kaže: - *Vlasti ovog entiteta porušile su te objekte i one ih trebaju obnoviti.* Efendija Spahić bi trebao znati da su objekti rušeni prije potpisivanja Dejtonskog sporazuma, kada nisu postojali nikakvi entiteti i entitetske vlasti. On bi morao znati da se njegov stav posve slaže sa četničkom i ustaškom propagandom koja tvrdi da se u BiH dogodio tzv. građanski rat. Jer ako su, po njemu, u toku agresije postojale nekakve druge legalne vlasti, izuzev vlasti RBiH, onda su te vlasti bile jedna od strana u sukobu u tzv. građanskom ratu, a ne, kao što svi znamo, tek separatističke hunte koje su instalirali Beograd i Zagreb.

Efendija Spahić je jedino u pravu kad kaže da te objekte treba da obnovi onaj ko ih je porušio; ali, to nije onaj koji tada nije postojao, već onaj koji je vršio sakralocid u okviru genocidne agresije nad BiH. Dakle, službeni Beograd.

Umjesto da se traži obnova ili odšteta za 1200 džamija, Islamska zajednica je spremna prihvatiti makar nešto. Efendija Spahić kaže: - *U tužbi pred Sudom BiH od Vlade RS ćemo tražiti da obnovi barem čaršijske džamije u manjem bh. entitetu.* Dakle, ako Vlada RS obnovi 50-tak čaršijskih džamija, Islamska zajednica će slučaj smatrati završenim. Za 1000 preostalih džamija niko neće odgovarati.

Govoreći o pripremi tužbe protiv RS, efendija Spahić kaže: - *Potrebno nam je vrijeme da bismo sakupili dokumentaciju* – čime priznaje da deset godina nije bilo dovoljno da se sakupe i u tužbu sroče dokazi o sakralocidu nad objektima Islamske zajednice.

Islamska zajednica raspolaže sa izuzetnim intelektualnim potencijalima koji bi mogli garantirati da se ovakve greške ne prave. Ali te ljude očito niko ništa ne pita. Do daljnjeg, vaze i uništavaju nas hodžice koje nisu u stanju ni prodavati košpe na utakmicama, a kamo li razumjeti makar jedno slovo logičke i političke abecede.

Br. 106, 27. IV 2004.

Nakon što je bošnjački politički vrh
pristao da dadne garancije za Jadranka Prlića & HB comp.

Bošnjaci štite Radovana Karadžića

Davanje državnih garancija za Prlića & comp. će legitimirati
državnu zaštitu Radovana Karadžića i Ratka Mladića

Zagrebački odlazak u Hag šestorice političkih i vojnih funkcionera bivše hrvatske paradržave tzv. Herceg-Bosne i njihovo traženje garancija za odbranu sa slobode, te najava optužnica protiv bošnjačkih ratnih čelnika političkog rukovodstva, i vojnih i policijskih struktura RBiH – daju se promatrati u kontekstu Odluke Ustavnog suda BiH, od 28. III 2004., da se iz naziva gradova u Republici Srpskoj ima brisati prefiks *srpski*, odnosno, u kontekstu prijetnji svesrpskih političara u BiH da bi eventualno brisanje prefiksa *srpski* iz naziva manjeg bh. entiteta ugrozilo postojanje bh. države. Na prvi pogled, ovi događaji nemaju ničeg zajedničkog, a zapravo su u bitnoj uzročno-posljedičnoj vezi.

Sarajevski mediji šminkaju zločince

Čvorište povezanosti ovih događaja je u zahtjevu šestorice Hrvata da Federacija BiH za njih dadne garancije za odbranu sa slobode. Sudeći po patetičnim hvalospjevima o Jadranku Prliću kakvi su objavljeni u nekim SDP-ovim medijima, poput onog u *Oslobođenju* gdje glavna urednica Senka Kurtović maltene oplakuje što će u Hagu završiti takav intelektualni potencijal – stvara se atmosfera za mimo prihvatanje eventualne odluke Vlade FBiH da garantira Hagu kako optuženici neće nigdje pobjeći iz zemlje.

Priprema terena za njihov povratak iz Haga može se čitati i iz medijskog tretmana cijelog slučaja. Za razliku od medijskih priredbi gdje se izmišljaju optužnice protiv Bošnjaka, a kojima se bez ikakvih dokaza na teret stavlja tzv. islamski terorizam, ovdje nismo imali adekvatna televizijska i novinska podsjećanja na zločine koje je počinila paradržava Mate Bobana, a gdje su glavni realizatori genocida nad Bošnjacima, sakralocida i urbicida, bili upravo ovi herceg-bosanski Hrvati. Naprotiv, umjesto da se priredi makar jedna emisija u kojoj bi se nabrzaka pobrojali zločini HVO-a po Hercegovini i Srednjoj Bosni, mi smo dobili jednu lijepo upakovanu, srceparajuću, estradnu sliku njihovog odlaska u Hag. Da ne znamo o čemu se radi, mogli bismo pomisliti da to nekakva hrvatska reprezentacija, recimo u šahu, odlazi na svjetsko prvenstvo, pa je ispraćaju u Zagrebu, a ispraćamo je i mi u Bosni, žnako, jer nemamo pametnija posla. Recimo, sarajevske dnevne novine, bez izuzetka, objavile su fotografiju nasmijanog Jadranka Prlića i njegovih uplakanih kćeri, umjesto da su objavile fotografiju nekih uplakanih bošnjačkih kćeri čiji je otac ubijen u Prlićevim logorima; mogle su objaviti i ma koju fotografiju koja svjedoči o zločinima vojne hunte Mate Bobana. Ovako je suština, tema, ideja, poruka, prepakovana u lijepu ambalažu koja bi nas trebala uvjeriti da Prlić, Praljak & comp. - ne liče na zločince. Imaju šešire, k'o Krleža, smiju se, k'o Ivo Robić, daju optimistične izjave, u stilu: pobijedit ćemo, vraćamo se ubrzo i sl. Naš medijski sistem, čiji je estetski kod zaražen virusom meksikanskih

limunada i srbijanštine, više ne može provariti turobne slike žrtava, ali može slike zločinaca, napirlitanih, nasmijanih, blaženih u okružju obiteljske idile. Kod po kome se Jadranko Prlić prikazuje u zagrljaju obitelji, identičan je kodu po kome svakog dana saznajemo šta rade Dejvid i Viktorija Bekam. Instant-estetika je popila pamet našoj javnosti, i njenim kreatorima, tako da Prličev skupocjeni šešir ima veću medijsku frekventnost nego hiljade Prličevih žrtava. Riječ je o mentalnom palanačkom konformizmu koji posve odgovara namjeri da javnost bez razmišljanja prihvati garancije za odbranu Prlića & comp. sa slobode, pa čak šta više, i da se obraduje što će jedan otac ponovo biti sa svojim kćerima.

Prlić je garancija za Karadžića

Zahtjev Prlića & comp. da im Vlada FBiH dadne garancije za odbranu sa slobode, problematičan je sa nekoliko aspekata. Prvi, i najvažniji, tada bi se i tako bi se zauvijek izbrisala priča o agresiji Republike Hrvatske na R BiH. Bio bi to jedinstven slučaj da država na koju je izvršena agresija daje muhur na prekrajanje istine, i postaje zastupnik institucionalizirane laži o nepostojanju agresije. Država na koju je izvršena agresija morala bi da insistira na kažnjavanju ratnih zločinaca, bez ikakve samilosti ili ustupaka. Sve drugo, graniči sa zdravom pameću, ne samo u moralnom smislu, već mnogo više u pravnom, koji povlači određene konsekvence.

Raspliće se nevjerovatna varijanta, po kojoj Haški tribunal potencira odgovornost Republike Hrvatske za genocid nad Bošnjacima, a sami Bošnjaci daju garancije hrvatskim osumnjičenicima, stavljajući zločince nad sobom pod svoju zaštitu. Naime, Haški tribunal nije nimalo slučajno optužnice uputio u Zagreb, a ne u Sarajevo. Prlić & comp. imaju dvojno državljanstvo, ali jako dobro znaju da Hrvatska pere ruke od Tuđmanove agresije na R BiH, i da im sigurno neće dati ma kakve garancije. Na njihov ispraćaj sa Zagrebačkog aerodroma nije došao ni jedan predstavnik vlasti, što znači da se i HDZ javno distancira od ove šestorice Hrvata. Šta im preostaje nego tražiti garancije iz BiH, ne samo zbog sebe, već i zbog aboliciranja velikohrvatske agresije na R BiH. Ako Sarajevo pristane dati garancije, tada je pristalo nosioce separatističkih projekata smatrati osobama vrijednim državne zaštite.

Primjerice, kada Srbija daje garancije za svoje haške zatvorenike, onda je to sa političkog stanovišta logično, jer oni nisu izvršili agresiju na Srbiju; oni su agresiju izvršili na R BiH, o čemu svjedoči ratni zločin, a Srbiji je stalo da se zaštiti od istine, i otud daje državnu podršku osumnjičenicima od kojih ovisi da li će Srbija biti proglašena agresorom, i na Svjetskom sudu pravde osuđena da plaća ratnu odštetu od 100 milijardi dolara. Bilo bi suludo da BiH daje garancije za one koji su vršili agresiju na R BiH, tako što su predstavljali separatističke filijale velikodržavnih projekata, baziranih na genocidu nad Bošnjacima, kao jedinom narodu koji je apsolutnom većinom istrajavao na idejama zajedništva i tolerancije.

Budući da se odluka Vlade FBiH o davanju garancija Prliču & comp. ne može dati bez bošnjačkog pristanka, valja se upitati: kakva je razlika između bošnjačkog davanja garancija Jadranku Prliču, i pretpostavimo, bošnjačkog davanja garancija Radovanu Karadžiću ili Ratku Mladiću? U moralnom, pravnom i političkom smislu radi se o istim likovima, koji se razlikuju samo po imenima. Ipak, Jadranko nam je nekako srcu bliži, jer je poslije zatvaranja logora po Hercegovini hodao po Sarajevu, u jagnjećoj koži, što nam ga dođe kao da se pokajao. No, ako smo spremni zločine Prlića & comp. staviti pod državnu zaštitu, a time i bošnjačku, onda moramo biti spremni da nas sutra neko upita: da li smo spremni tako štititi i Radovana Karadžića? Pošto ne bismo imali valjan odgovor na ovo pitanje, moramo računati s time da će nam taj neko kazati: kad ste vi mogli štititi Prlića, možemo i mi Karadžića. Dramaturška struktura ovog slučaja identična je

onoj navlakuši kada su Bošnjaci pohitili da izglasaju specijalne veze Federacije sa Hrvatskom, pa su se poslije našli u čudu kad je iste takve veze uspostavila Republika Srpska sa Srbijom. Dakle, ako Bošnjaci pristanu da državne institucije štite Prlića & comp., legitimirali su državnu zaštitu Radovana Karadžića i Ratka Mladića.

Na žalost, ovu prostu logiku niko ne vidi. Federalna Vlada je ekspresno stavila u proceduru zahtjev Prlića & comp. i preporučila Federalnom MUP-u da pristane garantirati kako šestorica Hrvata, k'o fol, neće nigdje pobjeći ako im Hag dopusti da se brane sa slobode, a potom bi Vlada FBiH dala tražene garancije. Federalna Vlada nije imala nikakve potrebe tražiti garancije MUP-a, jer ministar MUP-a sjedi u Vladi, pa se te garancije mogu dobiti momentalno. To mlaćenje prazne slame ima za cilj obmanjivanje javnosti, koja treba da shvati kako neće tek tako lako doći do davanja garancija. Federalna Vlada, dakle, ne dovodi u pitanje sve gore rečeno, već joj je upitna jedino mogućnost da bi Prlić & comp. mogli iskoristiti puštanje iz haškog zatvora da negdje, k'o biva, pobjegnu. A gdje bi pobjegli? Pa da su htjeli bježati ne bi se dobrovoljno predali Haškom tribunalu! Prema tome, tobožnje insistiranje Federalne Vlade da Policija garantira kako Prlić & comp. neće pobjeći, ništa je drugo do jeftina manipulacija koja treba da nas uvjeri kako garancije ne zavise od Vlade, već od MUP-a, kao da MUP nije pod ingerencijama Vlade. U suštini, radi se o volji Federalne Vlade da dadne garancije za Prlića & comp., a što bi moglo imati grdne posljedice za Bosnu i Bošnjake, a nadasve za pravnu i moralnu istinu o velikosrpskoj i velikohrvatskoj agresiji na RBiH.

Hapšenje je rezervirano za Bošnjake

U povodu najave optužnica protiv Ejupa Ganića, Rasima Delića i Bakira Alispahića, kao prvih Bošnjaka u političkom rukovodstvu (nakon A. Izetbegovića), te vojnim i policijskim strukturama RBiH, nije reagirao niko, pa čak ni SDA. Kao da se ne razumije da bi suđenje ovim Bošnjacima bilo suđenje odbrambeno-slobodilačkom ratu, te da bi se branitelji RBiH, ne samo od Dejtona, već i mnogo prije, tumačili kao jedna od jednako krivih strana u sukobu. Intencija da se agresija pretvori u građanski rat bazira se isključivo na uključivanju Bošnjaka u zamišljeni ratni trougao, u kome sve strane jednako razaraju BiH, pa ih treba umiriti Dejtonskim sporazumom koji negira referendumsku volju većine bh. građana, a time i legalne branitelje te volje, oličene u Predsjedništvu RBiH, ARBiH i MUPRBiH. Da bi se to postiglo, nužno je bošnjačke prvake prikazati srpskim i hrvatskim zločincima, iako je nemoguće upoređivati *Keraterm* ili *Heliodrom* sa antifašističkim kredibilitetom bh. branitelja. Budući da je istina glavna smetnja ovom projektu, u igru je ubačena montaža, manipulacija, pa i siledžijstvo koje treba da pojača utisak opakosti tzv. bošnjačkih zločinaca.

Prisjetimo se, ni jedan bošnjački haški optuženik nije imao šansu da dobije optužnicu i da se sam preda organima bezbjednosti, već su svi hapšeni u bezrazložnim akcijama specijalne policije. ...Kao da se željelo pokazati da su krivi i prije nego što im se krivica možda dokaže. S druge strane, hrvatski osumnjičeni su mogli gospodski, uz pratnju obitelji i prijatelja, otići u Hag, i time već u startu dobiti medijski poen prikazujući da se navodno ne plaše istine. S obzirom da osumnjičeni Bošnjaci nemaju šansu predati se Haškom tribunalu, jer ih se hapsi kao odbjegle zločince, valja se zapitati nad smislenošću izjave Sulejmana Tihića, koji tvrdi da se garancije za odbranu sa slobode trebaju davati samo onima koji se dobrovoljno predaju.

General Mehmed Alagić je u Sanskom Mostu uhapšen kao što bi se trebao hapsiti Radovan Karadžić; uhapšen je sa puškama uperenim na gotovs, spremnim da opale ako bi Alagić načinio pogrešan pokret. Tako je uhapšen i komandant odbrane Srebrenice, Naser Orić. Zašto? Zato što kreatori ove razlike u hapšenjima računaju na podsvjesni efekt u javnosti, koji se izaziva razlikom između akcije

hapšenja osumnjičenog, i situacije kad osumnjičeni kao *heroji pravde i istine* dobrovoljno odlazi u Hag. Neko bi morao nekada odgovoriti na pitanje: Zašto Mehmedu Alagiću i Naseru Oriću nije data mogućnost da se dobrovoljno predaju Hagu? Ne misli valjda neko da bi Alagić i Orić pobjegli? Gdje?! Apsurd, dakako. Samo za Bošnjake ne vrijedi pravna максима da je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže. Bošnjaci su krivi samim tim što im se krivica proizvodi, kao traženi produkt u strategiji izjednačavanja krivice.

Četnici i SDP štite Alibabića

Ko želi vidjeti ovu istinu, ima posve dovoljno svjetla. Prisjetimo se, objavljeni su mnogobrojni dokazi da je glavni SDP-ov obavještajac Munir Alibabić plaćen od Hrvata i Srba da režira dokaze protiv Bošnjaka, ali i dokaze za odbranu srpskih i hrvatskih zločinaca. To nam kazuje i o suštinskim namjerama Lagumdžijinog SDP-a, kao i svih onih SDP-ovih kadrova koji su ostali na pozicijama u policiji i pravosuđu protivno biračkoj volji, a uz pomoć OHR-a i Američke ambasade. Konačno, namjere ove hunte mogu se tumačiti i iz hvalospjeva koji je o Muniru Alibabiću objavio četnički list *Patriot*, a u kome se kaže: *Alibabićeve izjave predstavljaju prvo priznanje jednog Bošnjaka da je sarajevska vrhuška tokom rata stajala iza ratnih zločina i progona na vjerskoj i nacionalnoj osnovi koji su činjeni nad srpskim i hrvatskim stanovništvom na teritoriji pod kontrolom snaga kojima je komandovao Alija Izetbegović. Tuzla, Zenica, Bugojno, Visoko, Igman, Tarčin, Bradina, Konjic, Čelebići, Grabovica, Mostar i, naravno, Sarajevo gradovi su u kojima su sistemski zarobljavani, mučeni i ubijani srpski i hrvatski civili, u kojima su formirani logori, u kojima je sprovedeno plansko etničko čišćenje nemuslimanskog življa. Još je nešto bitno u ovom Alibabićevom iskazu: riječ je o čovjeku koji je imao ili je mogao imati pristup informacijama i dokazima o bošnjačkim zločinima i zločincima, o čovjeku koji se nije libio da ih putem medija, koje je kontrolisao, objelodani javnosti – piše četnički list *Patriot* i dodaje da je Alibabić na platnoj listi Haškog tužilaštva i pod zaštitom Američke ambasade u BiH. *Patriot* još piše da je – Munja glavni čovjek za obradu i hapšenje komandanta Srebrenice Namera Orića, te njegovo izručenje Hagu, te da je upravo Munja ukazao na uvezanost Orića sa najradikalnijim islamskim krugovima u BiH, i sa organizacijama koje su na američkoj crnoj listi organizacija koje su saradivale sa Al Kaidom. Svi koji iole poznaju situaciju oko Orića, znat će da ovaj čovjek nema blage veze ni sa kakvim tzv. islamistima, i da čak svoje vjersko opredjeljenje nikada nije isticao. Ali, što bi to bila Alibabićeve briga, kad se takva roba traži na tržištu, i prodaje, bez ikakve provjere. Ovi citati upućuju da nema nikakve dvojbe da četnici Alibabića smatraju *herojem istine* koji se ne libi da otkrije tolike bošnjačke zločine. Zlatko Lagumdžija i SDP su u više navrata potvrdili da, kao i četnici, imaju izuzetno mišljenje o ovom proizvođaču izmišljenih bošnjačkih zločina.*

Znakovit je i još jedan citat iz *Patriota* koji se tiče autora ovog teksta. *Patriot* tvrdi da – *SDA ulaže očajničke napore kako bi diskreditovali Alibabića, te da je – s tim ciljem angažovan tuzlanski novinar Fatmir Alispahić koji po nalogu vrha SDA vodi rat protiv Alibabića i njegovog prijatelja Senada Avdića, šefa žSlobodne Bosne, i Bakira Hadžiomerovića, urednika emisije '60 minuta', najgledanijeg magazina Federalne televizije. Ne vrijedi objašnjavati odnos F.A. i SDA, jer je on poznat još iz 1992. kada je SDA ovog autora proglasila četnikom i neprijateljem muslimanskog naroda; no, vrijedi primijetiti da četnički list *Patriot* štiti glavne medijske proizvođače laži o tzv. islamskom terorizmu u Bošnjaka.*

Opstanak BiH zavisi od rušenja Dejtona

Treća tema u ovom uzročno-posljedičnom lancu je najava svesrpskih političara da bi brisanje prefiksa *srpski* iz naziva manjeg entiteta dovelo u pitanje

postojanje bh. države. Sulejman Tihić je, kao predsjedavajući Predsjedništva BiH, Ustavnom sudu podnio zahtjev za preispitivanje ustavnosti naziva *Republika Srpska*, naslanjajući se na zakonitost Odluke Ustavnog suda o promjeni naziva gradova koji nose prefiks *srpski* i time bivaju u suprotnosti sa Odlukom o konstitutivnosti bh. naroda na cijelom teritoriju bh. države. Zakonitost, ako Brod ne može biti *srpski*, jer negira konstitutivnost Bošnjaka i Hrvata u Brodu, ni manji entitet ne može biti *Republika Srpska*. Svesrpski političari su svjesni ove logike, i jedno što im je preostalo jeste da prijetu. A čime bi drugim nego ratom, što je osnovna poruka prijetnje o nestanku BiH.

Na njihovu žalost, jedino može nestati Republika Srpska, i to po nekoliko osnova. Prvi je, dakako, Tužba BiH protiv SCiG, o čijem potencijalu već sve znamo. Drugi je mogućnost da bošnjački političari nekad dođu pameti i krenu obarati Dejtonski sporazum, mnogobrojnim dokazima da RS krši ovaj međunarodni ugovor, čime bi se po principu *Quo-ante* BiH vratila u svoje prvobitno stanje, u Republiku Bosnu i Hercegovinu. Naime, Bečka konvencija propisuje da blokiranje sprovedbe ugovora isključuje taj ugovor, te da se isključivanjem ugovora ne proizvodi nikakvo novo pravno stanje, već se stanje vraća na početnu poziciju. Po osnovu Bečke konvencije moglo bi se lako dokazati da su bošnjački političari bili i prevareni i prisiljeni da potpišu Dejtonski sporazum, čime bi ovaj sporazum postao ništavan, a po slovu međunarodnog prava BiH bi se našla u pravnoj poziciji u kojoj je bila do potpisivanja Dejtonskog sporazuma. Tada Republika Srpska nije imala pravni status, već je slovila kao separatistička, nelegalna ali i nelegitimna (Referendum!) tvorevina. Republika Srpska bi se vratila u svoje prvobitno nelegalno stanje ako bi bošnjački političari htjeli da uđu u projekat osporavanja Dejtonskog sporazuma.

Na žalost, bošnjački mutavci u politici ovo niti razumiju, niti ih interesira. Oni ne vide dalje od nosa. To dokazuje i namjera da dadnu garancije Priliću & comp. za odbranu sa slobode, a što bi debelo učvrstilo srpsko pravo da brane lik, djelo i tekovine Radovana Karadžića, po istoj logici po kojoj Bošnjaci u neznanju brane realizatore velikohrvatske agresije na Bosnu i Bošnjake. Ove teme su međusobno isprepletene logikom koja se prelijeva od jednog ka drugom slučaju.

Bošnjačka odbrana hrvatskih osumnjičenika, i bošnjačko ignoriranje najavljenih optužbi protiv bošnjačkih čelnika u Predsjedništvu, Armiji i MUP RBiH, direktno utiče na jačanje srpskih separatističkih pozicija koje bi naredne godine trebale sazreti do sazivanja referenduma o otcjepljenju Republike Srpske od BiH.

Bilo bi smisljeno da bošnjački političari odbiju dati garancije hrvatskim osumnjičenicima, da se aktivno uključe u odbranu ratnog rukovodstva RBiH, i da konačno razumiju da opstanak Bosne i Bošnjaka ovisi od rušenja Dejtonskog sporazuma, od ukidanje Republike Srpske i od povratka naše zemlje u Republiku Bosnu i Hercegovinu.

Br. 106, 27. IV 2004.

Američki Sibir

Amerika traži da protjerujemo svoje državljane, hapsimo nevine ljude i pristanemo na izmišljotinu o postojanju tzv. *islamskog terorizma* u BiH. Istovremeno, Amerika pruža finansijsku i političku podršku četničkom i ustaškom terorizmu.

Godišnji izvještaj američkog State Departmenta o terorizmu bestidna je deklaracija fašizma, islamofobije i primitivizma. Nema nikakve dileme da je Amerika u ratu protiv islama, jer svoju proizvodnju *sukoba civilizacija* više i ne krije iza tzv. *borbe protiv terorizma*. Karte su pukle. Za Ameriku je islam sinonim za terorizam. U protivnom, ne bi se u Godišnjem izvještaju o terorizmu naša zemlja tretirala kao leglo tzv. *islamskih terorista*, i ne bi se od bh. vlasti tražilo da intenziviraju maltretiranje nevinih ljudi, jakako, muslimana. Četnika i ustaša nema u ovoj američkoj izmišljotini o *terorizmu* u BiH. Nema ni muslimanskih žrtava četničkog i ustaškog terorizma. Muslimani ne mogu biti žrtve. Mogu biti samo *teroristi*. Pa i onda kad niko taj *terorizam* nije ni čuo, ni vidio, niti je od tog što ne postoji ikad iko stradao. Tako se to radi u Holivudu.

Don Debill yashe na planethy

Na početku Amerikanci tvrde: – *Borba protiv terorizma u ovoj zemlji, međutim, i dalje se odvija teško*. Ova je konstatacija tačna, jer ni za devet dejtonskih godina nisu ugušene terorističke mreže separatističkih hunti Radovana Karadžića i Mate Bobana. Kao sljednici Hitlerovih falangi, četničkih i ustaških bandi iz Drugog svjetskog rata, ove mreže kontinuirano podrivaju mir i ustavni poredak u BiH, ubijaju i maltretiraju ljude, manifestiraju fašističke simbole na svakom koraku. Amerikanci sigurno znaju da četnici i ustaše imaju bogatu terorističku tradiciju, jer su od kraja Drugog svjetskog rata pa do uništenja SFRJ, širom Svijeta izvodili brojne terorističke akcije, ubijali ambasadore, otimali avione, podmetali bombe u bioskope i sl. Ipak, u Americi, kao legalne organizacije, djeluju ovi teroristički pokreti, te čak bivaju i finansirani od Vlade SAD. Otud Amerikanci u svom pomenu terorizma u BiH nisu ni pomislili na četnički i ustaški terorizam, niti na jučerašnje, današnje i sutrašnje žrtve ovog terorizma. Kad tvrde da se *borba protiv terorizma u BiH odvija teško*, Amerikanci misle isključivo na Bošnjake, iako ne podastiru ni jedan jedini dokaz o tom *terorizmu*, pa je nejasno kakva bi se to borba trebala voditi protiv nečega što ne postoji.

Postoji samo jedna varijanta... Treba biti šiza, košto je bio Don Kihot, pa ratovati sa vjetrenjačama. Ali, da je Servantes mahnitom Don Kihotu dao atomsku bombu, onda bi njegovo groteskno jurišanje u viteške romane imalo tragične posljedice. Bušova Amerika je i sebe i Svijet zavila u crno jer je zapodjenula rat protiv duhova. U nastojanju da izmisli neprijatelje, proizvodi neprijatelje, što ti ga u konačnici dođe na isto.

Bošnjaci su odveć strateška meta američke islamofobije. Americi u Bosni trebaju tzv. *islamski ekstremisti*. Proizvodi ih zakonom sile: klevetom i nasiljem. Računica je pogrešna utoliko što bošnjački narod više ne postoji, pa je tom nečemu što se zove narod svejedno kad ga se optuži za tzv. *islamski terorizam*.

Idiothy from cupUSA nedd the xunta

Američka politika u BiH jasno cilja na sataniziranje Bošnjaka i ugrožavanje ljudskih prava. Evo šta se zagovara u Izvještaju: *Nedostatak BiH je ustanovljavanje procedura u slučajevima denaturalizacije, ekstradicije, deportacije, te preventivnih pritvora*. Dakle, Amerika traži od BiH da oduzima državljanstva naturaliziranim Bosancima, da ih protjeruje iz zemlje, iako ovi ljudi nisu ništa skrivili. Krvi su jedino što su muslimani, i što su rođeni u arapskim zemljama. Po toj logici bi cijelu Ameriku trebalo raseliti, i predati je Indijancima.

Američki zahtjev da BiH uvede *preventivne pritvore* je monstruozan! To je samo dno fašizma! Goli otok! Nekoga ko je nevin treba lišiti slobode zbog toga što bi po nečijoj izmišljotini mogao biti *opasan*. U *preventivnim pritvorima* bi mogla završiti sloboda misli. Kleveta se tako postavlja na pijedestal vjerodostojnog pravnog faktora, što se nakon Staljinovih gulaga realiziralo jedino još u američkim kazamatima 21. stoljeća.

Po State Departmentu, borba protiv terorizma u BiH je – *usporena kada su na vlast došle nacionalne stranke*. Recite, slobodno, SDA! Nije problem u HDZ-u i SDS-u, koje nikad nisu ni silazile s vlasti. Problem je što Bošnjacima više ne vlada marionetska Lagumdžijina vlast SDP-Alijanse, koja bi hapsila i protjerivala nevine ljude.

Amerika jasno apostrofira SDA kao kočnicu u borbi protiv terorizma, jer tvrdi da su nakon izbora 2002. – *strani islamistički ekstremisti ostali u zemlji*. Iz toga razaznajemo američku podršku bivšoj Lagumdžijinoj vlasti, ali i sadašnjoj hunti u policiji i pravosuđu.

Jasno je i da Amerika stoji iza montiranog procesa *Pogorelica*, jer na kraju svog izvještaja traži da se - *optužnice protiv šestorice osumnjičenih podignu do kraja ove godine*. Zalud to što se u istražnom postupku nije dokazao ni jedan od navoda iz montirane optužnice. Zalud što je akademska i umjetnička javnost, predvođena Društvom pisaca BiH, osudila montažu ovog procesa i reinauguraciju najmračnijih tekovina političko-policijske instrumentalizacije pravosuđa. Amerika je naredila da se optužnice moraju podići, da se nevinu ljudi moraju osuditi, i da se time antifašistička borba Armije RBiH ima proglasiti tzv. *islamskim terorizmom*.

Šteta. Bilo je lijepo voljeti Ameriku.

Br. 107, 11. V 2004.

Ustaška mladež u Neumu
kamenovala bošnjačke osnovce i teško ranila dvije djevojčice

Bošnjačke Ane Frank

Za sistem koji vlada u BiH se podrazumijeva
da neko negdje kamenuje bošnjačku djecu. Zašto?
Zato što ono što se podrazumijeva ne može biti vijest.
Na kamenovanje bošnjačke djece ne reaguju ni mediji, ni
političari. Da su kamenovana srpska ili hrvatska djeca, u nekom
gradu sa bošnjačkom većinom, grmila bi Evropa.

Srednjevjekovni, inkvizitorski obred kamenovanja, preselio se u 21.
stoljeće, zlodareći srpskom i hrvatskom političkom biću koje svoje balkanske
frustracije liječi svekolikim izivljavanjem nad svime što je bošnjačko i
muslimansko. Pa makar to bila i djeca!

Srpska je mladost onomad kamenovala bošnjačke učenike u Brčkom. A
evo, prije neki dan, hrvatska je mladež kamenovala bošnjačke osnovce iz Kaćuna
kod Busovače, koji su bili na ekskurziji u Neumu. Kamenje je dvije bošnjačke
djevojčice pogodilo u glavu. Oblivene krvlju, dvije su djevojčice, Berina Hajdarević
i Amila Šehović, hitno prebačene u mostarsku bolnicu. Zašto baš u mostarsku? Zar
im se u Neumu nije mogla pružiti liječnička pomoć? Mogla je, kao i Jevrejima u
Hitlerovoj Njemačkoj, ili Palestincima u Šaronovom Izraelu.

Posjetimo Kaćune u znak protesta i solidarnosti!

Šta bi falilo kardinalu Vinku Puljiću da je posjetio osnovnu školu u
Kaćunima kod Busovače, i ušao u dvije bošnjačke kuće, u kojima se
oporavljaju dvije ranjene djevojčice? Koliko bi tek porastao taj zatočeni
čovječuljak! Šta bi falilo da je to učinio iko od hrvatskih uglednika? Nije ni
jedan! Šta bi falilo da je ma koji bošnjački uglednik posjetio Kaćune? Reis
Cerić, Tihić, Izetbegović, Filandra, Adil-beg Lagumdžija, itd, itd.? Nije ni
jedan! Šta bi falilo da je ma koji muzičar otišao u Kaćune da održi koncert?
Šta bi falilo da Omer Pobrić, Safet Isović, Halid Bešlić, Dino Merlin, ili Hamza
Ražnjatović obiđu Kaćune? Šta bi falilo da se grupa članova Društva pisaca
najavila direktoru osnovne škole u Kaćunima i kazala kako želi u znak
solidarnosti i protesta održati književno veče? Umjetnici bi morali osjetiti
ono što ne mogu i neće da osjete političari i njihovi estradni intelektualci.
Nije kasno... Ko će drugi, ako ne mi, metnuti mehlem na duše ovih, i svih
drugih, ranjenih bošnjačkih kćeri, sinova, majki i očeva.

Kamenovanje muslimana

Da bi neka omladina kamenovanje muslimanske djece smatrala vrlinom
mora postojati podebelo ognjište na kome se odgaja taj genocidni mentalni sklop,
koji potom u kritičnoj masi čini suštinu jedne nacije. Ustaška politika Tuđmana i
Bobana, nalivena u sve hrvatske stranke, infiltrirana u porodice, u političku i

društvenu stvarnost, odakle proizilazi grčevita odbrana nacističkog koncepta školstva, i svega drugog, logično je, nema šta drugo okopiliti nego omladinu koja kao temeljnu nacionalnu vrlinu smatra kamenovanje muslimana. Nema nikakve razlike između volovske upornosti hrvatskih političara i katoličkih poglavara da zaštite nacističko školstvo, čak i u krajevima gdje Hrvati nisu većina (npr. Srebrenik), i ustaške deklaracije hrvatske mladeži u Neumu. I jedni u drugi brane krstašku poruku da su bošnjačka toliko kužna da se hrvatska naddjeca, ti mali nadljudi, ne mogu školovati u istim klupama s tim genetskim i civilizacijskim škartom, te da ta muslimanska kuga zavređuje prezir i kamenovanje. Zanimljivo je, srpsko političko, tj. genocidno biće, u kritičnoj masi – osjeća isto.

Kao i u Brčkom, i u Neumu je policija saučestvovala u ovom izivljavanju nad djecom, samim tim što nije ništa poduzela da se kamenovanje ne dogodi. Riječ je o sistemu! Riječ je o istoj policiji koja Prvog maja u Stocu nije dozvolila da se postavi državna zastava BiH, i koja je stala u zaštitu jarbola na kome se vijori zastava herceg-bosanske ustaške hunte Mate Bobana. Radi se, dakle, o ustaškoj policiji, zamaskiranoj u federalne uniforme. Takva policija je dio preživjelog ustaškog genocidnog sistema koji je zasnovan na kukavičkom zločinu nad bespomoćnim ljudima. Nad djecom, pogotovo!

Lakše bi se nadurao taj srpsko-hrvatski inkvizitorski sistem, kad bi s druge strane postojalo moralno opredjeljenje političkih i društvenih subjekata da osude ovo zlostavljanje bošnjačke djece. I ovdje je riječ o sistemu, jer je bh. društvo do te mjere korumpirano da niko ne vidi računa u dizanju svog glasa protiv ovakvih pojava. Što je najtragičnije, ni Bošnjaci više ne vide računa u zaštiti svojih elementarnih ljudskih prava, makar, da im djeca ne budu kamenovana, kad se kome i kako se kome ćefne. Događaj iz Neuma je prošao u apsolutnoj tišini.

Narod bez voznog reda

Pretpostavimo da je neka ekskurzija sa hrvatskom ili srpskom djecom navratila u Sarajevo, Tuzlu ili Zenicu, da su djeca izišla u grad da prošetaju, da su ih sačekali huligani i na očigled svijeta i policije zasuli unaprijed pripremljenim kamenjem, i da su dvije srpske ili hrvatske djevojčice toliko povrijeđene da im krv prekriva lice, da ih se mora hitno odvesti u bolnicu, u Bijeljinu ili Livno, jer im ne daju pomoć tu, među Bošnjacima... Šta bi se dogodilo? O takvom događaju bi izvijestili svi mediji sa prostora bivše Jugoslavije, bila bi to udarna vijest u centralnim informativnim emisijama u BiH, ekspresno bi se na licu mjesta našlo kompletno bošnjačko rukovodstvo, a možda i Visoki predstavnik, da osude vanadalizam, pljuštala bi saopćenja za javnost stranaka, udruženja, komiteta za ljudska prava, ljekarskih komora, policajci koji su sve to gledali, a nisu ništa učinili da spriječe zlodjelo, bili bi po hitnom postupku smijenjeni, a objesni mladići istog časa pritvoreni...

Zašto bi ovo bilo baš ovako? Zato što nas buljuk sličnih događaja uvjerava da su Srbi i Hrvati u BiH građani prvog reda, dok su Bošnjaci narod bez voznog reda, i po tuđim i po svojim mjerilima. Bošnjačka ljudska prava su posve marginalna u odnosu na ljudska prava Srba i Hrvata.

Evo nekoliko pamtljivih primjera. Kada je nakon uspostave mira ubijen ma koji od 40 Bošnjaka u Mostaru, nije se na licu mjesta pojavio nikakav visoki predstavnik, nikakav političar, da u tv kamere izrazi sućut porodici tog Bošnjaka. Niko nije pravio medijsku predstavu od činjenice da u Mostaru, ustaški teroristi, svako malo pa ubiju nekog bošnjačkog građanina, a dosad se nabralo jedno omanje mezarje ovih žrtava. S druge strane, kada je zločinac Muamer Topalović ubio neđužnu porodicu Anđelić, u Kostajnici kod Konjica, istog su momenta u Konjic otputovali svi mogući relevantni politički faktori. Bili su dole i bošnjački političari,

iako nikad ni jedan hrvatski političar nije obišao ni jednu od 40 bošnjačkih porodica čiji su članovi ubijani u višegodišnjem divljanju ustaških terorista po Mostaru. Nije sporno, u takvim situacijama bi se cijelo bh. društvo moralo dizati na noge da osudi zločin na etničkoj osnovi. Međutim, sporno je kada zločine nad Bošnjacima ne osuđuje niko. Pa ni sami Bošnjaci. Nema ni krugova 99, ni helsinških komiteta, ni tzv. neovisnih medija, ali ni rijaseta, preporoda, šilandri i raznih kadaif-mudraca.

Pomenuti obrazac ponavljao se mnogo puta, u raznim varijantama. Nedavno, prilikom krize na Kosovu, kada je zapaljena Pravoslavna crkva u Bugojnu, Sulejman Tihic je otrčao u ovaj grad da osudi zlodjelo. Mada, prema kasnijim informacijama, postoje indicije da su Crkvu upravo zapalili srpski ekstremisti, kako bi imali povod za odmazdu. Koji dan poslije gorjele su džamije u Republici Srpskoj, ali ni Sulejman Tihic, niti ma koji srpski političar, nije obišao dejtonska muslimanska zgarišta.

Ne postoji ni jedan jedini primjer da su srpski ili hrvatski političari za ovih bezmalo devet *minodopskih* godina ikada obišli i jednu bošnjačku žrtvu srpskog i hrvatskog ekstremizma. Unazad dvije-tri godine, u Republici Srpskoj se godišnje događalo oko 300 terorističkih napada na bošnjačke povratnike, dakle, gotovo svakodnevno. U Banjoj Luci je kamenovanjem ubijen Murat Badić, u Vlasenici, iz snajpera, djevojčica Meliha Durić... Situacija u etnički očišćenim krajevima Hercegovine, u kojima suvereno vlada Ante Pavelić, gotovo je identična. Povoda je na pretek, ali srpski i hrvatski političari, ne samo iz nacionalističkih stranaka, šutnjom daju svoj doprinos dovršetku genocidnih ciljeva. S druge strane, na prste jedne ruke se mogu prebrojati bošnjački ispadi ove vrste. Pamtimo ubistvo porodice Andelić, i ništa više. Bošnjački političari su uvijek pokazivali spremnost da se prvo počisti pred sopstvenim vratima, ali je to opredjeljenje toliko zabrazdilo u krajnost, da se obnevidjelo na potrebu zaštite sopstvenog naroda.

U getu poniženja i prolaznosti

Vijest o kamenovanju i ranjavanju dvije bošnjačke djevojčice u Neumu, objavljena je samo u jednim dnevnim novinama. Saznali smo da su bošnjački osnovci bili vrijeđani na ulicama Neuma, čim su se pojavili. Nastavnici su ih vratili u sobe. Ipak, sutradan su izašli van. Prilikom povratka s plaže, zasuti su kamanjem. Akcija kamenovanja je očito prethodno isplanirana. Policija u Neumu je morala znati šta joj se događa na ulicama. Sakupljanje kamenja, i čekanje grupe ustaške mladeži da naidu bošnjački osnovci, nije skup mrava u mravinjaku. Policija se nije oglasila ni nakon što su ranjene dvije djevojčice, i hitno prevezene u Mostar. Zapravo, nije se oglasio niko!

Ovo nije bila vijest u informativnim emisijama javnog rtv sistema. Ovo se, zapravo, nije ni dogodilo. Kao što se bez *Dnevnika* ne bi dogodila ni Ana Frank. Događa se samo ono što je vijest. A da bi ovakav događaj bio vijest, mora postojati demokratski, antinacionalistički sistem kome će biti normalno da podržava plasiranje informacija o ispoljavanju nasilja prema nekoj djeci koja imaju ustavno pravo da žive slobodno i ravnopravno. Ovom sistemu koji vlada u BiH nije normalno da objavi takvu vijest. Za ovaj sistem se podrazumijeva da neko negdje kamenuje bošnjačku djecu. Nešto što se podrazumijeva, nije vijest. Objaviti da je u Neumu padala kiša, ili objaviti da su padale kamenice po glavama bošnjačkih djevojčica – jednako je nebitno. Ko je vidio objavljivati vijest o padanju kiše?! Doduše, kiša još ima i nekakvu šansu da se nađe u metereološkoj prognozi. Kamenovana bošnjačka djeca više nemaju šansu ni da budu vijest. Ova djeca, sa svojim ranama, i traumama, hamana više i ne postoje u bosanskoj stvarnosti. Ali, postoje u saburskim odajama roditeljskih duša! Postoje u prirodnom nagonu majki i očeva da zaštite svoju djecu. Kako, kad njihovu djecu ne štiti zakon?! Tako što će u državi gdje njihova djeca imaju status žrtve za izivljavanje frustriranih krstaša, sakriti svoju

čeljad u svoje avlije, a da neće ni biti svjesni da time zaokružuju geto koji je Evropa namijenila Bošnjacima.

Poruka je poslata, i pročitana: ko promoli glavu iz bošnjačkog geta, glava će mu biti razbijena. U tom getu ispisivat će se jedna od najstrašnijih i najmračnijih stranica u povijesti evropskog beščašća. *Dnevnik Ane Frank* je postao bošnjačka stvarnost. Od nas zavisi da li će taj dnevnik ikada iko pročitati. Činjenica da su dvije bošnjačke djevojčice, u jeku djetinjstva, bile prisiljene da prostranstva osmijeha, učenja i igre, zamijene bolom, krvlju i poniženjem, trebala bi obavezivati svakoga ko misli da osjeća Boga. Činjenica da su se neki roditelji u Evropi našli pred zidom šutnje, u nemogućnosti da svojoj djeci objasne život koji je na svom početku obilježen stalnim iščekivanjem kamenovanja i pljuvanja, morala bi probuditi savjest svih roditelja koji nikada ne bi željeli da se njima i njihovoj djeci dogodi isto. Ipak, sve ovo ne obavezuje nikoga, jer niko ništa ne osjeća, izuzev roditelja i djece koji su osuđeni da ne čuju eho svojih osjećaja, zatočenih u geto poniženja, i prolaznosti.

Br. 107, 11. V 2004.

Slovo u povodu
Uz Deveti maj – Svjetski dan pobjede nad fašizmom

Antidejtonski antifašizam

AGRESIJA JUČER I DANAS: Srpski i hrvatski hegemonisti su izbacili tezu da raspad Jugoslavije vodi raspadu BiH. Po njihovoj logici, ako tri naroda nisu mogla zajedno u Jugoslaviji, ne mogu ni u BiH. Oni su u pravu sa stanovišta hegemonije, agresije i genocida. No, sa stanovišta historicizma i legaliteta, njihova postavka je kriminogena. Da se u Svijetu mogu granice rezati k'o drva, dosad bi Španija dala državu Baskima, Velika Britanija Ircima, Turska Kurdima, Srbija kosovskim Albancima, itd. No, problem BiH je u kršćanskoj podršci međunarodne zajednice srpskoj i hrvatskoj hegemoniji. Problem je u, recimo otvoreno – muslimanima. Evropa ne može u svome primitivizmu podnijeti mogućnost da na njenom tlu postoji jedinstvena država u kojoj će muslimani biti većina. Zalud to što su ti muslimani operirani od čvrstog islama, i što imaju evropske, pa i kršćanske navike. Otud je Evropa odobrila srpsko-hrvatski genocid nad Bošnjacima. Embargo na oružje, izgladnjivanje, pritisci na bosansko rukovodstvo da pristane na podjelu BiH... - sve su to oblici evropskog saučesništva u genocidu. Kad se uočilo da bošnjački narod ne može biti istrebljen, da je izrastao do vojne samoodrživosti, primjenjen je plan *B*: Bošnjaci će biti istrebljeni drugim sredstvima, a s istim ciljevima; nestat će u miru, politički, vojno, ekonomski, kulturno... Još neko vrijeme će postojati kao ustavna kategorija, ali je to već danas u mnogim segmentima tek ikebana. Sutra neće biti ni ikebana.

NAGRAĐIVANJE GENOCIDA: Dejtonski sporazum, autora Ričarda Holbruka, nagradio je zločince. Tu je stvar posve jasna. Priznavanje Republike Srpske je otvoreno legaliziranje genocida, poruka da se zločin i etničko čišćenje isplate, ali, kad su usmjereni protiv muslimana. Isto vrijedi i za etnički očišćene dijelove zapadne Hercegovine, u kojima stoluje svehrvatska vlast. Njemačka je porazom u Drugom svjetskom ratu mogla izvući pouku i moralnu katarzu. Srbija i Hrvatska nemaju nikakvog razloga da sumnjaju u isplativost svojih genocidnih hegemonija. To što će šačica srpskih i hrvatskih zločinaca dobiti fasung od Haškog tribunala, irelevantno je u odnosu na ustavnu kategoriju genocidnih tvorevina. Napose, nelogično je da se proganjaju Karadžić i Mladić, a da njihovo zlodjelo živi u Ustavu BiH. Ili te monstrume treba pretvoriti u slobodne građane, pa nek' šetaju Sarajevom, ili treba ukinuti Republiku Srpsku. Jedno s drugim ne ide. U ovoj priči je bitniji taj psihosocijalni faktor u Srba i Hrvata, koji je izgrađen na uvjerenju da se zločin isplati. Taj faktor već godinama gradi genocidnu agresivnost ovih društava u odnosu prema Bošnjacima. Pošto je srpski i hrvatski narod u kritičnoj masi primitivan, i zaostao, civilizacijski nedotesan, ne postoji mogućnost svjesnog opiranja nacističkim slastima i strastima. Međunarodna zajednica je Dejtonskim sporazumom Srbima i Hrvatima stavila do znanja da je validno kada se oni osjećaju nadnacijama, nadljudima, kad kolju i protjeruju muslimane, ruše džamije, mlate muslimansku djecu... Baš zato agresija se nastavila! Srbi i Hrvati nisu zadovoljili svoje nacističke apetite, i neće, sve dok: ili ne nestane Bošnjaka, ili dok im se silom ne objasni da ne mogu imati išta veća prava od svojih bošnjačkih komšija. Budući da im to nema ko silom objasniti, tragična priča se nastavlja...

BOŠNJACI I PAMĆENJE: Kako objasniti nedopustiv odnos bošnjačkog naroda prema sopstvenom stradanju. U najzabitijim selima Republike Srpske iznikli su ogromni spomenici *srpskim oslobodiocima*. U Prijedoru ili Bijeljini to su ogromne spomeničke gromade, nalik na one iz Titovog vakt. Srbi umiju da označe mjesta genocidnih osvajanja, i da ih pri tome odjenu u *oslobodilačko* značenje. I Hrvati umiju, sa onim križaćama. Bošnjaci, pak, nigdje ništa nisu označili. Tek pokoja česma, ploča, pokoja knjiga koja je nastala voljom autora, a ne strateškim opredjeljenjem bošnjačke zajednice. Gdje je muzej genocida ili holokausta, gdje su naučni radovi, doktorati, filmovi, gdje su desetine romana koji su dosad trebali biti ispisani...? Zašto je to tako? Zato što se Bošnjaci stide poniženja koje im se dogodilo! Bošnjaci su u Jugoslaviji svikli na ravnopravnost, makar i u iluziji. Osjećali su se građanima Evrope. Osjećali su se Srbima i Hrvatima. I sad, odjednom, neko ih kolje, protjeruje, ponižava... Bošnjaci danas čeznu da se probude u vremenima od prije agresije. Zato do mahnitosti, u kritičnoj masi, ponovo obožavaju ekavsko kukumakanje, slušaju srbijanski folk, gledaju srpske serije, kupuju hrvatske i slovenačke proizvode. ...Sve čine kako bi stvorili iluziju da se genocid nije ni dogodio. Greška, tragičnija od one koja je prethodila ovom genocidu, kada su Bošnjaci isprali mozak od pamćenja genocida u Drugom svjetskom ratu. Kažemo – tragičnija – jer je onaj sistem represijom sprovodio zaborav, a u ovom postoji barem tračak više slobode u kome bi bošnjačke i muslimanske institucije mogle strateški djelovati na planu institucionaliziranja pamćenja. Trebalo je institucionalno djelovati na razbijanju bošnjačkog stida od genocida, na ubjeđivanju Bošnjaka da se ne može i ne smije bježati od onoga što se dogodilo, jer je bijeg od pamćenja najbolji put da se prošlost ponovi.

OPTUŽIVANJE ZA T'ZV. ISLAMSKI TERORIZAM: Nakon 11. septembra 2001. Bošnjaci su postali žrtve specijalnog rata koji su srpski i hrvatski hegemonisti pokrenuli s ciljem optuživanja Bošnjaka za tzv. islamski terorizam. Računica je prosta: bošnjački kredibilitet žrtve najteža je politička smetnja legaliziranju s&h separatizma; poništavanje kredibiliteta žrtve, i odslikavanje Bošnjaka kao prijete evropskoj sigurnosti, vodi oslobađaju s&h genocidnih projekata od odgovornosti. Uistinu, dogodilo se da Bošnjaci posljednje dvije-tri godine zapadnu u političku defanzivu. Da je kojim slučajem prije 11. septembra bio izgrađen sistem memorije bošnjačkog stradanja, Bošnjaci bi imali šta ponuditi kao odgovor na ove optužbe. Ovako, niti ima sistema, niti ima volje da se spremno dočekaju razne propagandne podvale. Jednostavno, u Bošnjaka to nema ko učiniti. Primjera je sijaset... Kada talijanski mediji objave da je u BiH danas 10.000 mudžahedina koji čekaju da ugroze evropsku bezbjednost, na to niko ne reagira, pa se laž ustoliči na pijedestalu istine. Ni SDA, ni Islamska Zajednica, ni *Preporod*, ni druge institucije koje zvanično k'o biva brinu o Bošnjacima - definitivno – nisu položili historijski ispit zrelosti. Možemo pričati šta hoćemo, o tobožnjim zaslugama za međunarodno priznanje i odbranu RBiH, ali ovo su bili procesi koji nisu vođeni strateški i sistemski, već su bili plod spontanosti i nagona za opstankom. Prvi veliki izazov, kakav je s&h strategija za satanizaciju Bošnjaka, pokazala je da Bošnjaci nemaju nacionalne institucije kakve ima svaka samoodrživa nacija na Svijetu.

POSTOJI LI IZLAZ: Postoji samo jedna računica koju međunarodna zajednica stavlja iznad svojih lobističkih i krstaških afiniteta – to je pravno slovo. Ako je po međunarodnom pravu nešto definirano, ne postoji mogućnost njegove redefinicije. Dejtonski sporazum je privremeno rješenje, dokle god postoji Tužba BiH protiv SCiG za agresiju i genocid, kojom je moguće osporiti rezultate agresije ugrađene u ustavno biće BiH. Logično, međunarodna politika u BiH se ravna prema Dejtonskom sporazumu, jer je on jedino validno pravno slovo; sva rješenja proizilaze

iz logike podjele. Ako bi se kroz realizaciju Tužbe srušio Dejtonski sporazum, jedino validno političko stanje u BiH bilo bi ono za koje su se izjasnili građani RBiH na Referendumu za suverenitet. Napose, to je jedino političko rješenje u BiH koje ima legitimitet građana. Sve drugo je proizvedeno agresijom i genocidom, i međunarodnim saučesništvom u ubijanju Bosne.

Br. 107, 11. V 2004.

Britanski metak za Karadžića

Britaniji i Srbiji treba mrtav Karadžić.
Živ je isuviše opasan.

Tuče iz školskog dvorišta čovjeka prate čitav život. Ma kako da nam se životi rasporede, u inženjerske, pijačarske, šoferske ili doktorske krpice, u njima ostaje prešutni red koji je napravljen u djetinjstvu. Pamti se ko je koga izmlatio, i to se osjeti kad se sretnemo. Ako si naučio u školi da nekog gledaš s visoka, gledat ćeš ga tako i poslije, i kad je on sudija, a ti tuženi. Gledat će te i on odozdo, makar trećim okom.

Otkud ova priča? Zato što se politika evropskih država temelji na porazima i pobjedama u birvaktijskim ratovima, ma koliko bila odjenuta u forme ujedinjenja i ovovremenosti. Zašto bi neko pristao da gubi kapital koji je stekao u povijesti? Bosanska tragedija je bila i ostala jedan od frontova na kojima se trenirao red iz evropskog školskog dvorišta.

Swackom lonccu pocloppac

Britanska politika je genetski imperijalistička. Njeno kolonijalističko naslijeđe je uvjerava da je Bogom data da pravi red na Zemlji. Ona rovari po svim kontinentima. Za nju bi bio poraz da može lidere Saudijske Arabije pritiskati na daljinskom, a da ne može napraviti red u svome dvorištu. Otud se Britanija suvereno petlja u sve evropske budžake. Jer, ako izgubi suverenitet nad Evropom, izgubit će ga i drugdje.

Naslijeđe Austro-ugarske monarhije, koja je profilirala kulturološki entitet srednjeevropskog kruga, odredilo je volju Njemačke i Austrije da prve podrže suverenitet Slovenije, Hrvatske i Bosne. Britaniji je, ponovo, ostala Srbija. Genocidna agresija Srbije na Bosnu i Bošnjake bila je višestruko pomagana od britanske horde pregovarača i lobista. Britanija je navukla i tupavog Franju Tuđmana u rat protiv referendumske volje bh. Hrvata. Britanija je preko Hrvatske u Bosnu uvezla oko 500 mudžahedina, a onda poslala tv ekipe da uslikaju *džihad*. Baška sad što su se među poginulim britanskim mudžahedinima našli i neosunećeni kopti. Cilj je bio oljagati oslobodilačku borbu ARBiH i ojačati velikosrpsku osvajačku poziciju, kako bi se makar pola Bosne zauvijek našlo pod britanskim patronatom. U protivnom, moglo se dogoditi da Bosna ostane u austro-ugarskom pašaluku, van dometa britanskog nastojanja da se svakom loncu bude poklopac.

Kako trenutno stvari stoje, Britanci su ostvarili sve što su naumili. Njihova podrška Karadžićevoj hunti rezultirala je priznavanjem Republike Srpske. Korak po korak, Britanci su postali civilni i vojni udavitelji dejtonske Bosne. U narednih deceniju-dvije preostaje im još da unište Bošnjake, i da Hrvatima začepi usta sa zapadnim dijelovima Hercegovine.

No, prije toga, valja im redefinirati istinu o genocidnoj agresiji na Bosnu i Bošnjake.

Only iz yednna baba-roga

Nema nikakve sumnje da su Britanija, Izrael i Amerika zemlje proletherske. Dosad nam je bila nejasna izraelska podrška genocidnoj Srbiji. Računali smo da bi Jevreji morali prije suosjećati sa bošnjačkom žrtvom, nego podržavati velikosrpske ubice, čija je nakana identična onoj koju su imali Hitlerovi nacisti. No, Jevreji su pametno razabrali da bi ih solidarisanje sa bošnjačkim žrtvama genocida pomaklo sa pijedestala *dežurne planetarne žrtve*. Otud su podržavali velikosrpsku agresiju, u svim segmentima, a naročito u onom koji se tiče kamufliranja zločina.

Na isti način, s istim ciljem, to je činila i Britanija, jer bi promocija Srbije, kao *još jedne Njemačke* u Evropi, poremetila odnos između Britanije, kao *dežurnog pravednika*, i Njemačke, kao *dežurnog krivca*. Osim toga, Srbija je britanski potčrko, pa se Britaniji ne rentira da svog malog meće među *historijske opomene*. Srbija, uz to, nije nikakva prijetnja evropskom tronu, a Njemačka jeste. Zato Njemačka treba da ostane jedina planetarna baba-roga, kako bi se o Americi i Engleskoj zauvijek pjevale proletherske pjesme. ...Bez obzira na podršku genocidnom Izraelu, i na učešće u genocidnim agresijama, poput ove u Iraku.

U evropskom kontekstu, Britanija i Izrael čine okosnicu nastojanja da se valoriziranjem srbijanske genocidnosti ne naruši njemačka *dežurna krivica*. Ove dvije zemlje su direktno zainteresirane za očuvanje uspomene na Hitlerovu Njemačku. Klintonova Amerika je bila oslobođena od ovih računica, ali ova, fašistička, Bušova, hem ima direktni interes da kazni njemačko protivljenje okupaciji Iraka, hem ima obavezu da podržava britansku i izraelsku politiku. Kad se tome doda i marketinška potreba, pritisnuta s&h interesima, da se od Bošnjaka prave tzv. *islamski teroristi*, onda se oslobađanje Srbije od krivice ispostavlja kao apsolutna intencija.

Rentability ybistwo

Obaranje Tužbe BiH protiv SCiG je najkraći put da se zaštiti *Njemačka iz Numberga*. Bošnjačko vodstvo je ucijenjeno za kriminal, ali i za tzv. ratne zločine, i otud ne smije potencirati Tužbu. Druga prijetnja je mogućnost da se Radovan Karadžić pojavi pred Haškim tribunalom. Ni njemu ne bi ginula presuda za genocid. On je neugodan svjedok. On ne samo da bi otkrio upletenost britanske politike u genocid u Bosni, već bi zauvijek posvjedočio da je Srbija izvršila genocidnu agresiju na Bosnu i Bošnjake.

Zato bi britanske snage u BiH mogle likvidirati Radovana Karadžića. ...Ako budu u prilici. A loptu bi im mogli nabaciti Srbi. I njima se više rentira mrtav Karadžić.

Br. 108, 25. V 2004.

Ezan kao *dernjava* i *zavijanje pasa*

Očito je da iza terorističke prijetnje o rušenju svih džamija u Vitezu stoji HDZ, ali policijski organi politički taktiziraju u strahu da istini pogledaju u oči i da pritvore lokalne moćnike

Iako Bošnjaci iz svih krajeva BiH hrle u megamarket FIS Vitez, gdje se snabdijevaju *od glave do pete*, i ostavljaju ogromna finansijska sredstva, situacija u ovom gradiću pod nezvaničnom tzv. herceg-bosanskom upravom je debelo zabrazdila u segregaciju Bošnjaka. Zapravo, izgleda da se nikada nije ni promijenila u odnosu na pozicije koje je vojna hunta Mate Bobana ostvarila u vrijeme agresije. Privid da je Vitez otvorena i neopterećena trgovinska zona, u kojoj niko nikog ne pita za naciju, srušen je prijetnjom koja je u pismenoj formi stigla na ruke predsjedavajućeg Općinskog vijeća Vitez Muhameda Rehibića.

Vjerski primitivizam

Naime, grupa anonimnih *mještana hrvatske nacionalnosti* je zaprijetila da će sve džamije u Vitezu, sa većinskim hrvatskim stanovništvom, biti srušene sa zemljom, ukoliko do 11. narednog mjeseca, ne prestane *dernjava* sa džamija.

Mogli bi pomisliti da iz grupe *mještana hrvatske nacionalnosti* stoji, recimo, jedan šovinistički nastrojen Hrvat. Ovaj potpis ispod anonimnog pisma ne mora značiti ništa, pa se ni pismo ne bi moralo tretirati kao relevantan izraz mišljenja većinskog hrvatskog stanovništva. Ko god da stoji iza anonimnog pisma, napisanog na tri stranice, očito je da prema Bošnjacima i islamu ima krstaški, apartheidski, genocidan odnos. Kazati da je ezan, kao muslimanski poziv na molitvu – *dernjava*, samo je dno primitivizma. Nazivati ma čiju molitvu Bogu – *dernjavom* – svjedoči, prije svega, o odrođenosti od ma koje vjere tog uma koji ne razumijeva da je Bog jedan, svima, i da ga Bog, i kad mu se čini da je samo njegov, poziva na ljubav, praštanje, toleranciju. Pozivanje na mržnju, u ime Boga, zapravo je bogohuljenje i Boga i vjere. Jednako bi vrijedilo da je neko, u ime Bošnjaka, u Sarajevu, Tuzli ili Bugojnu, tražio da se utiša *dernjava* zvona.

Ovo hrvatsko blaćenje ezana podsjetilo nas je na jedan sličan događaj u kome su neki Srbi ezan poistovijetili sa zavijanjem psa. Prije četiri godine Tuzla je u gostila delegaciju Novog Sada, u kojoj su bili i novinari, koji su po povratku napisali morbidnu reportažu o Tuzli, u kojoj su na ulizivačko gostoprimstvo Tuzlaka uzvratili onako kako su odgojeni. U reportaži, između ostalog, piše: *Šetamo dalje. Rashladujemo se vodom sa gradske česme, kad se odjednom malim trgovom prolomi glas hodže sa obližnje džamije: Uauuauuu! Zamalo da svi trkom pobegnemo!* Uz ovaj dio teksta zakačena je fotografija česme, sa potpisom: *U deset do pet sa džamije se javio hodža*, što bi trebalo da je nekakvo čudo, valjda samim tim što se sa džamije javio hodža koji zavija kao pas. Pored ovoga, novosadski novinari su pravili šprdnju i sa tragedijom na Kapiji.

Ova dva događaja nas uvjeravaju da se i u hrvatskom i u srpskom nacionalističkom primitivizmu na isti način doživljava muslimanska molitva: sa ironijom, podsmjehom, gnušanjem, nipodaštavanjem, netrpeljivošću. Za jedne je ezan *dernjava*, a za druge onomatopeja zavijanja psa.

Providna koincidencija

Dakako, ovi incidenti ne bi zasluživali širu pažnju da iza njih ne stoje institucionalni predstavnici srpskog i hrvatskog naroda. Zvanična delegacija iz Novog Sada koja je 2000. godine posjetila Tuzlu nije direktno potpisala ovaj skandalozni tekst, ali jeste odabrala novinare koji će po povratku u Novi Sad napisati reportažu. Odabirom novinara koji o ezanu razmišljaju kao o zavijanju psa, delegacija Novog Sada je zapravo podržala blasfemiju nad tuzlanskim svetinjama.

U slučaju Viteza stvar je još očitija. Naime, sa istim zahtjevom, ali bez prijetnje, na sjednici Općinskog vijeća Vitez, istupili su vijećnici HDZ-a. Oni su prosvjedovali zbog *glasnosti ezana*, tvrdeći da to iritira građane hrvatske nacionalnosti. Ono što u legalističkim okvirima nisu smjeli reći za općinskom govornicom, očito su, dva dana prije, pretočili u anonimno pismo, u kome se poručuje: *Ukoliko dernjava sa džamija ne prestane bit ćemo prisiljeni da poduzmemo nasilničke mjere*.

Kada se zna da je u razmaku od dva danas stiglo pismo, u kome se prijeti izvršenjem terorističkog akta, odnosno, i da su vijećnici HDZ-a javno predložili *stišavanje ezana* – onda, uistinu, paradoksalno zvuči informacija da je Policijska uprava Travnik *pokrenula istragu o ovom slučaju, koja je u toku*. Šta se ima istraživati nešto što je bjelodano? Da je vremenski razmak između ova dva zahtjeva, jednog terorističkog i jednog legalističkog, recimo, pola godine, pa da se i nekako svari filozofija policijske istrage. Međutim, u situaciji gdje je teroristička prijetnja stigla danas, a gdje se za dva dana HDZ pojavio sa ublaženom varijantom istog zahtjeva – ne bi trebalo da postoji ikakva dilema. Smiješno je pretpostaviti da su se vijećnici HDZ-a onako, sami od sebe, dosjetili da od predsjedavajućeg Vijeća Muhameda Rehibića zatraže isto ono što su tražili *anonimni Hrvati*, doduše, uz prijetnju rušenja svih džamija, i uz uvredu da je muslimanska molitva *deranje*.

Budući da se radi o opasnoj terorističkoj prijetnji, čija bi realizacija dovela do nesagledivih posljedica, policija ne bi smjela politički taktizirati, skrivajući vinovnika pod floskulama tipa *istraga je u toku*.

Da je kojim slučajem SDA kreirala ovakvu terorističku prijetnju, mnogi bi već bili iza rešetaka. Bošnjački kadrovi su se zatvarali i bez ikakvih dokaza, tek na osnovu klevete, a kako bi se tek zatvarali kad bi postojala i jedna indicija o njihovoj umiješanosti u ma kakav terorizam. Hrvati su tu, pak, u povlaštenom položaju. Jednostavno, ustaški terorizam više nije moderan. Moderan je onaj, holivudski, tzv. islamski.

Br. 108, 25. V 2004.

Irački requiem

Stotine bh. građana odlaze da kao plaćenici
služe u američkim okupacionim snagama u Iraku.
Vjeruju da će se vratiti s gomilom para.
Da je ovo kockanje sa životom tako isplativo,
kajmak sigurno ne bi kupili bh. građani,
već građani Amerike i Evropske unije.

Ovih dana sam dvojicu dragih ljudi ispratio u Irak. Čaršijska djeca. Odrasla na asfaltu. Golobradi su '92. uzeli pušku. Poslije rata su se pokušavali snaći. Jedan od njih se oženio, dobio dvoje djece, nekako kupio stančić, radio kod raznih privatnika. Drugi se upravo vjerio, k'o biva, oženit će se uskoro, a onda je odlučio da ode.

Biće da im je dokundisalo sastavljanje kraja s krajem, pa k'o vele, stavit ćemo glavu u torbu godinu dana, a ako glavu izvučemo iz torbe, sunce će nas obasjati. ... Golema je godina. Golemi su dani kad se pitaš hoćeš li sutrašnji dočekati. Golemo za njih. Golemije za njihove, koji ih čekaju, a ne znaju hoće li ih ikad više vidjeti.

Taynne dushinne odaye

Reče mi žena da je Gula stigao do Amerike, a odatle će u Irak. Zvala je Gulina žena, njena školska prijateljica. Kaže da je Edina, kćerka im, cijeli dan preplakala za ocem. Edini su četiri godine. Sinu, Tariku, tek dvije. Potresle su me suze male Edine. Sjetio sam je kako se na onih nekoliko porodičnih sijela Edina gnijezdila u očevom krilu, kako ga je zadirivala, šalila se, iskazivala nepregledno i neupitno bogatstvo ljubavi prema ocu. Gula je tada pričao kako nedjeljom najvoli prošetati sa Edinom na ćevape, pa u kafić, da on popije kahvu, a Edina sok. Onda se vrata kući, gdje sve četvero sjednu za sto i ručaju. ... Ova je priča okončana. Narednih godinu dana, a možda i cijeli život, Edina će oca ljubiti na fotografijama. Njene suze će se preseliti u tajne dušine odaje, u kojima će snivati i mirisati očev zagrljaj.

...Ko zna kako je Guli. Valjalo je izljubiti djecu, ženu, okrenuti se, i otići. Valjalo je sjesti u avion i odozgo pogledati svijet na koji se možda neće vratiti. Takva žrtva može biti samo plod neizmjerne ljubavi. Vidio sam to i prije... Jednom smo sijelili. Gula je od tog svog privatnika došao kasno. Mrtav umoran. Sklapaju mu se oči. On sjedi. Djeca se veru po njemu, jedno za vratom, jedno na krilu, poželili ga. On sjedi. Zavalili smo sijelo do ponoći. On će sutra ustati i riljati do uveče. ...Valjda zbog one nedjelje kad će osjetiti puninu očinstva.

Haman je Guli dokundisao život u grču. Ako se uspije živ vratiti iz Iraka, imat će oko 100.000 maraka ušteđevine. Lakše će disati. Imat će slobodu da bude s djecom koliko mu volja. Možda će kupiti kakvu trafiku, otvoriti sitan biznis, i živjeti kao svoj gazda. ...A ako se ne vrati?

Is not zackonn swe what sya

U priči o ovom drugom ahababu koji je otišao u Irak nema literarnih elemenata. Možda tek to što će mu se otac i mati sikirati kad na vijestima čuju da su u Iraku pobijeni neki ljudi, pa će se sutradan štrecati na svaki telefonski poziv, očekujući grdnu vijest. Ili to što je on jedan od hiljade bosanskih momaka koji ne mogu da sviju porodično gnijezdo jer jedva da imaju para za sebe, a kamo li za troja ili četvera usta. Bez 200 maraka mjesečno, za pelene, mlijeko, hapice i sl., ne može se podizati dijete. A gdje je sve ostalo! Zato će i ovaj ahabab krenuti u lov na svojih 100.000 maraka, ne bi li, ako preživi, mogao oformiti porodicu.

Preko njih sam saznao da je još mnogo mladih ljudi otišlo iz našeg grada da služe u američkim okupacionim snagama. To što neće držati pušku u rukama, već biti u pozadinskim službama, za iračke oslobodilačke snage ne znači ništa. Oni će ih ubiti, ako im dođu na nišan. Iračani na to imaju pravo. Oni brane svoju zemlju. ...Kao što naši ljudi brane pravo svojih porodica na dostojanstven život, ali, kao plaćenici, kao stuhe, u jednoj okupatorskoj i zločinačkoj mašineriji.

Došli smo do moralnog pitanja. Kakva je razlika između 100.000 maraka koje se zarade u beščasnoj okupaciji Iraka, i recimo, 100.000 maraka koje se zarade na dilanju droge, pljačkanju, i sl.? Postoji samo jedna razlika: američki zločin nad Irakom je silom upakovan u logotip legaliteta i demokratije. Čudnog li čuda, pa i Izrael po nekakvim zakonima okupira palestinske teritorije i ubija palestinske civile! Nije zakon sve što sija! Naši bi ljudi mogli razumjeti haramsku suštinu pare koja je uzeta u zločinačkom pothvatu.

Ali, zašto bi to naši ljudi razumjeli? Zašto bi susprezali svoje nagone za opstankom? Pa i oni su žrtve zapadne pljačke, kriminalne privatizacije i svekolikog tlačenja bosanskih sudbina! Djeca koja su odrasla u blagostanju, danas su zreli ljudi koje je Zapad bacio u egzistencijalni očaj, i koji se iz očaja pokušavaju iščupati ulaskom u krug zla. Dušu će prodati đavolu za socijalno vlasništvo nad svojim životima. Faustovska priča.

Shupack in America

Bosna je leglo paradoksa. U ovoj priči, prezirem odlaske u Irak, ali i razumijem ahababe koji se tako bore za socijalni spokoj svojih porodica. Glasam za američki poraz, za iračku pobjedu, ali se Bogu molim da ne nastradaju moji prijatelji, koje je život nagonio da se pridruže američkim okupatorima. Svoje ahababe ne mogu osuditi, jer znam da su tri godine, na prvim linijama, branili bošnjačko pravo na život, jer znam da oni znaju kako igraju ulogu četnika i ustaša u iračkom ratu, jer znam da se gnušaju američke politike, jer znam da su njihovi životi toliko obesmišljeni u dejtonskom, pljačkaškom haosu, u divljem kapitalizmu, da im je borba za socijalni opstanak bitnija od moralnih pjesmica, od kojih se ne mogu nahraniti djeca.

Za Edininu dušu bosanski paradoksi nemaju nikakvog značenja. Edina hoće svoga tatu. Hoće to i iračka, britanska i američka djeca. Kamo sreće da se onaj shupack u Americi nije nikad ni rodio.

Br. 109, 8. VI 2004.

Porobljavanje riječi

Plan Lagumdžijine hunte je da preko montiranih procesa protiv novina i novinara i enormnih novčanih kazni poguši slobodne medije u Sarajevu

Svijet skapava u totalitarnoj stvarnosti. Savršenijoj od Staljinove. Brutalnijoj od četničke i ustaške. Čovjek je postao prognanik. Šta vrijedi intelektualni otpor kad je fašistička datost neuništiva? Evropska javnost je saglasna da je Izrael najveća prijetnja miru. Pa šta! Izrael drži najveći i najkrvaviji konc-logor u historiji čovječanstva. Palestinci se ubijaju sa manje sućuti nego psi. Amerika se izrodila u centrište zla. ...Znamo.

Bosna je na ovoj karti zlografije tek provincijalni čviljak, osuđen na porobljeništvo. Glasovi razuma i dostojanstva nemaju nikakvu težinu. Izuzev u nakanama ovdašnjih cionističkih vazala koji izmišljaju povode da se slinavo dodvore svojim sotonskim idolima. Otud se u Bosni sprovodi hajka na misao.

Wazzall of wazzelyn

Glavni vazelinski vazal Zlatko Lagumdžija je u više navrata govorio o potrebi sankcioniranja novinara koji ne misle totalitarnom tintarom. Konkretno, on je optužio novinare za aferu *državni udar*. Zanimljivo, manje su mu bitni državni funkcioneri, čelnici FOSS-a, koji su plasirali sporni materijal i ustvrdili da se radilo o *pokušaju državnog udara*. Zar mogu novinari biti odgovorni za prenošenje i komentiranje stavova državnih funkcionera? U demokratskom ambijentu – ne mogu, ali u ambijentu koji teži kontroli misli i javne riječi – mogu. Lako će se ušutkati neposlušni državni funkcioneri ako razumiju da je ubijena sloboda javnog govora. Možeš misliti šta hoćeš, ali u zatvoru svoje glave. Zalud ti htijenje da ukažeš na nepravdu, propuste, nezakonitost, ako to nemaš gdje reći. Otud je operacija porobljavanja javne riječi ključni korak u totalitarnom ovladavanju svim segmentima političkog prostora.

Zanimljivo, ovakav će stav prema aferi *državni udar* gotovo pola godine poslije ponoviti pravosuđe u Sarajevu. Mogao je Munir Alibabić tužiti koga hoće zato što je prisluskičan, ali pravosuđe nije smjelo pristati da okrivi novinare zbog objavljivanja tvrdnji državnih funkcionera. Alibabić je tužio *odabrane* novine i novinare koji su prenosili stavove iz FOSS-a. Dakako, Mundže nije tužio *Slobodnu Bosnu* ili FTV koji su takođe objavljivali iste materijale, ali s drugom porukom. Kakva je razlika? Oni koji su prenijeli poruku čelnika FOSS-a da se radi o podrivanju ustavnog poretka, što je nespretno nazvano *državnim udarom* – krivi su, a oni koji su tarlahali državnim tajnama i tvrdili kako se ne radi o *državnom udarom*, nisu ni tretirani. To nam kazuje da krivica ima ideološki karakter. Alibabiću i pravosuđu nije sporno objavljivanje državnih tajni, već ideološka obojenost stava. No, taj stav je proistekao iz poruke državnih funkcionera! Suludo je kriviti novinare što obavljaju svoj posao. Šta su trebali? Ignorirati javno obavještenje FOSS-a i njegovih

čelnika da je neko pripremao državni udar?! Kakvo bi to bilo novinarstvo? Ideološko. ...Ono kakvo se upravo stvara.

Golloguzzy otock

Reforme Krivičnog zakona su tempirane kao pravni okvir za proganjanje nepodobnih novina i novinara. U zadnjih deset godina nije bilo toliko tužbi, presuda i novčanih kazni za tzv. klevetu kao u posljednjih nekoliko mjeseci. Ideologizirano pravosuđe obavlja svoju reformiranu funkciju: nemilosrdno kažnjava nepodobne novine. U ovoj hajci na slobodu govora neće stradati policijski bilteni iz Karađorđeva, niti medijski giganti; stradat će mediji koji se ne uklapaju u ideologiziranu sliku Bosne, uglavnom oni koji jedva opstaju na tržištu. Recimo, kad se sa računa jednog magazina otme 20.000 KM, to je bezmalo mjesečni prihod ove novine; novinari neće dobiti plate, neće se platiti računi... Sa još jednom takvom otimačinom, magazin će se ugasiti. Prema obavještajnim informacijama iz krugova bliskih Lagumdžijinoj hunti, planirano je da se na ovaj način do kraja godine pogase slobodni magazini u Sarajevu. Ako se ostvari ovaj monstruozi plan, Sarajevo će prekriti mrak jednoumlja, straha i terora. Za Goli otok se opet godinama neće ništa znati.

Pravosudna mafija neće uništavati samo novine. Stradat će i novinari i njihove porodice. Kad sud odreže da neki novinar ima biti kažnjen sa 5000 maraka, ili da će mu u toj vrijednosti biti zaplijenjena imovina iz kuće, to je kazna koja uništava život. Pogotovo život ovih žigosanih novinara, koji jedva sastavljaju kraj s krajem. Baška je poniženje, pred djetetom, kojemu ljudi u kožnim mantilima odnose djetinjstvo i vjeru u instituciju oca. Baška je spoznaja da zbog mišljenja ostaješ bez kompletne imovine, onako kako su nakon Drugog svjetskog rata od komunističkih hajvana uništavani *narodni neprijatelji*.

S(a)wrshenn zlochin

Reformirani komunizam u pravosuđu je posebno rigorozan prema nacionalizmu. ...Da je bogdom. Primjerice, Mile Stojić nas tužiti zato što smo kazali da njegovo proganjanje tzv. azijskih riječi ima nacistički karakter. Mi ćemo platiti kaznu za *klevetu*, a neće je platiti Stojić zbog svog lingvističkog rasizma. Valjda bi javni tužitelj trebao reagirati na ove opasne gluposti, a tek onda mi. No, tužitelj nije tu da išćeruje pravdu, već nepravdu. Sud je tu da reže kazne novinama koje konstatiraju određene pojave, a ne onima koji te pojave proizvode. Sve ovo je isto kao kad bi novinar odgovarao za ubistvo jer je pisao o ubistvu, a na osnovu tužbe koju je podnio ubica.

Ovaj isprogramirani zločin re(de)formiranog sistema protiv slobode govora je savršen. Teško je vjerovati u njegov neuspjeh. Ovo zlo, s početka teksta, šire je od naših mogućnosti.

Br. 110, 22. VI 2004.

Lepi četnik na čelu Srbije

Za nas bi bilo produktivnije da je na čelo Srbije došao radikal Tomislav Nikolić, jer bi on afirmirao istinu o genocidnoj agresiji, nego li našminkani četnički sin Boris Tadić koji će zločinačku suštinu sakriti iza demokratskih fraza

Sin jednog od najvećih velikosrpskih zlikovaca, jednog od kreatora genocidne agresije na BiH, koautora Memoranduma SANU i prvog saradnika svesrpskog sveoca Dobrice Ćosića, akademika Ljubomira Tadića – postao je predsjednik Srbije. Boris Tadić je kopija Zorana Đinđića: lep, bel, sed, svetski... Borisovi govori nam ništa novo ne govore. Šupljiranje. Velikosrpsko.

Werrglay breeee srpscky

Suluda je euforija sa kojom je naša javnost podržavala kampanju i dočekala pobjedu Borisa Tadića. U toj euforiji su plasirane safunske nebuloze, poput one: *Rođeni Sarajlija na čelu Srbije*. Imao je taj *rođeni Sarajlija* hićme godina da pokaže ljubav prema svome rodnom gradu, ali to nikad nije učinio. Mogao je Boris Tadić doći u svoj opsjednuti rodni grad, da dadne podršku Sarajlijama, da osudi genocidnu agresiju, mogao je učiniti bezbroj stvari kojima bi posvjedočio vezanost za Sarajevo i distanciranost od velikosrpskog zločina. Ali, nije. Kakve onda veze ima što je *rođeni Sarajlija na čelu Srbije*. Nikakve. Takva euforična formulacija samo je u funkciji produbljavanja naše mutavosti, ranjivosti, zagubljenosti, jer nam sugerira da ovog četničkog sina prihvatimo kao Sarajliju.

Dejtonska Javna rtv kuća se direktno uključila u Borisovu kampanju, pa je noć-dvije prije izbora emitirala intervju s njim. Po ovoj ekskluzivi bi se dalo zaključiti da je Boris bio naš favorit. U protivnom, isti bi tretman imao i njegov protukandidat Nikolić. No, Borisov intervju je pismenim gledateljima mogao predočiti koga to podržavaju bosanske tajne sile. Kroz gadno obilje demokratskih i pacifističkih fraza Boris je posvjedočio da je jedan pametan, glavit, dečko, koji može pričati do sutra. Šta god da kaže, isto zvuči. Vergla. Srbija je za integracije, regionalizacije, prosperitet, itd. Međutim, na jednom pitanju Boris je pokazao svoju četničku suštinu. Riječ je o Tužbi BiH protiv SCiG. Njegov je stav da Tužba opterećuje odnose dvije zemlje. On je ponovio sve ono što u posljednju godinu dana, otkad je Tužba u špici, govore svi srpski političari, i s ovu, i s onu stranu Drine. Po tom velikosrpskom diskursu ispada da je BiH glavni kočničar normalizacije odnosa. Jer, pobogu, da nema Tužbe, sve bi bilo lepo. A to što u toj lepoti ne bi bilo 200.000 bosanskih života, milion raseljenih, i oko 100 milijardi dolara vrijedne opljačkane i uništene bosanske imovine – nije ni bitno. Puj pike ne važi. A šta bi Boris rekao da mu neko pobije familiju i opljačka imovinu? Sve se plašimo da bi mu oprostio, u ime normalizacije odnosa.

Tužba je kontrolna tačka na kojoj se može detektirati odnos svakog srpskog političara prema suverenitetu BiH, prema istini o agresiji i genocidu, napose,

prema moralnom zdravlju srpskog naroda. Srpski političar koji negira odgovornost Srbije za genocid u BiH, time negira i ljudske i božije zakonitosti, jer podržava nekažnjivost zločina i njegovu legalizaciju. Boris Tadić je, na žalost, baš takav. Jedan od istih.

Leppo odellow a chetnicko tellow

Novi Predsjednik Srbije zna da riječi ne koštaju ništa, a da bi realizacija Tužbe Srbiju ukopala i u povijesnom i u ekonomskom smislu. Srbija bi, kao država koja je u jednom komadu svoje povijesti sprovođila genocid, decenijama kihala štetu koju je nanijela Bosni i njenim ljudima. Zato Boris tarlaha prazne riječi o demokratiji i saradnji. Laž! Jer nema demokratije bez krivične i materijalne odgovornosti svakoga ko je činio zlo! Te riječi, bez djela, za štetu koju je pretrpjela Bosna, ne znače ništa. Kakva izvinjenja i kakvi bakrač! Živi se od pravde, od namirivanja dugova, od jednakopravnosti zločina i kazne. Ako Boris smatra da Srbija može počiniti agresiju i genocid, a da za to ne treba odgovarati, onda je on tek ušminkana verzija Slobodana Miloševića ili Radovana Karadžića. ...Kao što je to bio i Zoran Đinđić.

Zapadna demokratija je učahurena u formalizmu. Izuzev kad su u pitanju pare. Kod para, nema foliranja. Mafijaški. Sve drugo može biti crvotočina, ali nek' ima lijep izgled. Mir u BiH lijepo liči, pa što bi se sad neko handrio hapseći ratne zločince. Srbija lijepo izgleda kad sama sebe zove demokratskom, pa što bi se sad neko mučio oko suštine. Bitna je šminka. Tako je i pokojni srbijanski premijer Đinđić imao lepo odelo, a četničko telo. Tako će i predsednik Boris zadovoljiti ukuse čak i naših začepljenih ušiju, jer lepo priča, iako velikosrpska suština ostaje ista.

Psi's coyi su love to shinter

U ovoj priči nije sporan Boris, kao sljedbenik ideologije svog oca Ljube. On nema šta drugo povući iz porodice osim očevih četničkih stavova, koji su se i prije neki dan opetovali kroz izjavu da su – *Srbi nepravedno anatemisani kao narod koji je uvek u svojoj istoriji pravio zločine*. Srbi su bili, k'o fol, anatemisani i prije 1991., pa su u ime ugroženosti počinili masovne zločine, koje žele zaboraviti u *ime normalizacije odnosa*.

U ime oca, i sina, Srbija nastavlja putem zaštite zločina. Doduše, za nijansu pametnije, jer taj zločin neće biti razgolićen, kao u varijanti da je pobijedio radikal Tomislav Nikolić. S obzirom na našu spremnost da vjerujemo u riječi, a ne u djela, za nas bi radikal Nikolić bio korisnije rješenje. Jer, njegove zloriječi zrače zlodjelima.

U ovoj priči, dakle, problematični smo mi. Ko nas pogladi po glavi, dadnemo mu glavu. K'o psi. Šinteru.

Br. 111, 6. VII 2004.

Tuzla na udaru velikosrpskih skeleta

Vazda taze kosti cara Laze

Ono što su pred početak agresije bile mošti cara Lazara, koje su nosane po cijeloj Jugoslaviji, to su danas spomen-ploče koje Karadžićevim sljedbenicima služe za stvaranje incidenata, jer ih pokušavaju postaviti na lokacije za koje lažno tvrde da su bile mjesta masovnih zločina nad Srbima. Tako su tvrdili da je u Kasarni *Viktor Bubanj* u Sarajevu ubijeno 2500 Srba, iako nemaju ni jedno ime navodno ubijenog Srbina, jer ovoj kasarni niko nije ni ubijen. Tako danas tvrde da je u Tuzli bilo 27 konc-logora za Srbe, iako u Tuzli, u toku agresije, nije ubijen ni jedan Srbin. ...Izuzev od srpskih granata sa Majevice i Ozrena. Tako su izmislili da će se u fabrikama soli u Tuzli i sode u Lukavcu spaliti stotinu srpskih skeleta, iako u ovim fabrikama nema ni weso-peći, a kamo li krematorija.

Izvještaj Komisije za Srebrenicu i televizijsko obraćanje predsjednika RS Dragana Čavića, u kome je priznao srpsku odgovornost za genocid u Srebrenici – rezultat su ucjene. Niti bi Vlada RS formirala Komisiju za Srebrenicu, niti bi istina o Srebrenici ikada ugledala svjetlo srpske javnosti, niti bi predsjednik RS-a uzeo Srebrenicu u usta, da nije bilo odlučnog, višemjesečnog, raznolikog pritiska međunarodne politike u BiH na vlasti manjeg entiteta. Dakle, srpska istina o Srebrenici nije rezultat srpske volje, a time ni srpske katarze, već praktičan potez za izbjegavanje sankcija. Brojni dokazi o odgovornosti SDS-a za finansiranje i organizaciju zaštite Radovana Karadžića, kao i ostalih zločinaca, te upletenost entitetskih vlasti u poslove koji se kose sa Dejtonskim sporazumom, prijetili su da sa političke scene izbrišu SDS, a možda i Republiku Srpsku. Otud je Čavićevo opredjeljenje da poklekne pred ovim pritiscima racionalan izbor, jer sve ostaje kao što je i bilo, a izgovorene riječi odlaze nizvodno.

Karadžićeva politika, na kojoj je temeljena i na kojoj funkcioniše RS, nema se namjeru mijenjati. O tome svjedoče paralelne aktivnosti koje su intenzivirane na izmišljanju navodnih bošnjačkih zločina nad srpskim civilima. Na udaru velikosrpskih guslara našla se Tuzla, grad u kome u toku agresije nije stradao ni jedan Srbin. ...Izuzev od srpskih granata sa Majevice. Čak šta više, Srbi su u Tuzli bili zaštićeni k'o spomenici, jer su služili za dokazivanje i prikazivanje multietničkog sklada. Doduše, sličan su status imali i mnogi Hrvati, koji su se bavili konkretnim poslovima – švercom iz tzv. Herceg-Bosne.

Vašer velikosrpskog nemorala

Već nekoliko mjeseci na tuzlanskom groblju Trnovac traju iskopavanja nekakvih posmrtnih ostataka. Srbi pokušavaju dokazati da su tu pokopani ubijeni srpski civili. Svakodnevno su policijske patrole dežurale pred grobljem, valjda u

očekivanju da bi se mogao neko pojaviti da ometa rad tragača za srpskim kostima. Svima je jasno da je riječ o još jednom srpskom teatru apsurdna, jer se na Trnovcu, niti bilo gdje u Tuzli, ne mogu pronaći posmrtni ostaci ni jednog Srbina koji je tobože ubijen u ovom gradu. Ipak, institucije sistema su dužne poštivati zahtjeve tih nekakvih komisija iz manjeg entiteta koje k'o fol tragaju za nestalim i ubijenim Srbima. Dužne su Čim obezbijediti uvjete za rad, policijsku zaštitu i sve drugo što je obezbjeđeno ekipi Amora Mašovića. No, Amorova ekipa, maltene, gdje god zabode lopatu pronađe masovnu grobnicu, iz koje ekshumira posmrtne ostatke bošnjačkih civila, djece, žena i staraca, sa rukama svezanim žicom, sa prostrijelnim ranama na potiljku...

S jedne strane imamo surovu stvarnost, o kojoj svjedoče stotine masovnih grobnica i hiljade tijela žrtava genocida, a s druge, jedno jeftino, zločinačko pozorište koje uopće ne osjeća stid zbog upornog mlaćenja prazne slame, jer srpska lopata nije nigdje našla ni jednog zakopanog Srbina. Svjesno pravljenje cirkusa od sopstvenih žrtava pokazuje moralni ponor velikosrpske politike. Time se skrnavi pijetet prema žrtvama koje je srpski narod prolumpovao u odanosti zločinačkoj politici Miloševića i Karadžića. Umjesto da te žrtve budu pamćene kao cijena gluposti, događa se da i one nestaju u teatru zločina i nemorala velikosrpske politike. Logično, politika koja je spremna izmišljati tuđe a ignorirati svoje zločine, te prekopavati groblja na kojima zna da ne može ništa pronaći – ne može imati moralan stav ni prema sopstvenim žrtvama. Za nju je pijetet prema srpskim žrtvama tek objekat manipulacije. ...Kao onda kada su tijela ubijenih bošnjačkih civila na TV Beograd prikazana kao svjedočanstvo pokolja nad nedužnim Srbima.

Karadžićeva politika u RS funkcioniše koordinirano, kao jedinstven organizam. Primjerice, vašer velikosrpske gluposti na groblju Trnovac popraćen je strateškim aktivnostima medija u Bijeljini. Informativne emisije bijeljinskih medija svakodnevno izvještavaju sa Trnovca. Ti izvještaji su potpuno zasnovani na manipulatorskoj školi novinarstva iz vremena Slobodana Miloševića. Naime, pošto se na Trnovcu nema šta pronaći, novinari obavještavaju javnost o poslovima koji su u toku, a onda nadodaju buljuk izmišljotina o zločinima koji su nad Srbima počinjeni u Tuzli. Svakih nekoliko dana na bijeljinskoj tv su emisije posvećene tobožnjim zločinima u Tuzli. Opetuju su izmišljotine iz rata, poput one da je konc-logor za Srbe bio na stadionu Tušanj. Karadžićevim Srbima, koji su na stadione trpali bošnjačke civile koje će pogubiti, kao što je bilo u Bratuncu, valjda je prirodno da se baš na stadionu pravi konc-logor. Opetuju se, zatim, izmišljotine o zatvorima u Medicinskoj školi, Rudarskom institutu, Radničkom univerzitetu, i gdje sve još ne, a gdje su navodno ubijani tuzlanski Srbi. Na bijeljinskoj tv se ponavlja da je u Tuzli bilo 27 konc-logora za Srbe. U rafalu ovih izmišljotina vazda je zahlada bitka na Brčanskoj malti, 15. maja 1992., za koju Karadžićevi Srbi tvrde da je bila smišljeni zločin nad regrutima JNA. Oni tvrde, kako kad, da je tada ubijeno 200, pa možebit i 500 vojnika JNA. Prema izjavi lidera tuzlanskog SGV-a Miše Božića, tada nije izginulo više od 80 vojnika JNA.

Propagandni stratezi ne spominju, jakako, da je JNA pokušala okupirati Tuzlu, da je iz kolone JNA otvorena vatra po tuzlanskim civilima i braniteljima, da su oficiri JNA krivi što su kamione natovarili eksplozivom, pa je došlo do serije detonacija, itd. Ne spominje se ni desetina drugih činjenica koje dokazuju da je Tuzla željela miran izlazak kolone JNA. Napose, svi zarobljeni vojnici su sutradan pušteni prema Bijeljini, a svi ranjenici zbrinuti, i pušteni nakon saniranja povreda. Da Tuzla nije željela mir, i da nije poštivala međunarodne konvencije, kolona ne bi ni izišla iz kasarne, niti bi iko od vojnika JNA izvukao živu glavu. Nekoliko desetina žrtava iz kolone, tragičan su rezultat neuspjelog pokušaja da se Tuzla okupira. Ova dobro poznata priča dobija na značaju tek zbog velikosrpske propagandne namjere da se od ničega napravi King-Kong.

Hiljade žrtava bez imena

Vrhunac velikosrpskog agitpropovskog odgovora na obznanjivanje istine o Srebrenici dogodio se kada je po zahtjevu direktora Policije RS-a Radomira Njeguša izvedena akcija pretresanja Fabrike soli u Tuzli i Fabrike sode u Lukavcu, gdje je po njegovim informacijama trebalo da se dogodi – spaljivanje skeleta. Njeguš je oko 17 sati obavijestio komesara Policije Tuzlanskog kantona Ivicu Divkovića da se u ovim fabrikama nalazi oko stotinjak skeleta srpskih žrtava, od koji će 57 biti spaljeno u Solani, a 41 u Fabrici sode. Po zahtjevu Kantonalnog tužilaštva, izvedena je hitra akcija, u kojoj je sudjelovalo oko 100 specijalaca, uz asistenciju SFOR-a i Evropske policije. Pretresi su trajali do ranih jutarnjih sati. Prevrnut je kamen na kamenu. Kao što se moglo znati, nije pronađen ni skeletov prst, a kamo li 100 srpskih skeleta. Uz to, u ovim fabrikama nema ni weso-peći, a kamo li krematorija. Hvala Bogu pa su iz tuzlanske Policije nedvosmisleno saopćili da je - *cilj ove dezinformacije destabilizacija ovog područja koje je u ratu slovalo za najslobodniji grad u pogledu građanskih prava, bez obzira na nacionalnu pripadnost.* Ako je to tako, onda je nužno tražiti odgovornost direktora Policije RS Radomira Njeguša, jer bi on bio dužan detaljno objasniti na osnovu kojih je izvora došao do saznanja da će se u ove dvije fabrike spaljivati srpski skeleti. Njeguš je mogao znati da u Tuzli u toku rata nije ubijen ni jedan Srbin, onako kako su širom manjeg entiteta ubijani bošnjački i hrvatski civili; mogao je znati da informacija o postojanju stotinu srpskih skeleta ne može biti tačna, jer bi se valjda prethodnih godina nešto čulo o tih stotinu Srba kojima se izgubio trag. Kako je onda moguće da postoji stotinu srpskih skeleta ako niko nije tragao za stotinom vlasnika tih skeleta? Pa valjda bi se dosad čulo da makar jedna familija traži jednog od tih stotinu ljudi navodno ubijenih u Tuzli? Ako Njeguš nema profesionalnog objašnjenja za dizanje uzbone, onda je on tek institucionalna poluga Karadžićeve politike.

Velikosrpski proipagandni udar na Tuzlu nameće poređenje sa onom monstruoznom laži o 2500 ubijenih Srba u Kasarni *Viktor Bubanj* u Sarajevu. Prisjetimo se, tzv. srpski logoraši su pokušali postaviti spomen-ploču na ovaj objekat, gdje je sada sjedište Suda BiH, ali im vlasti to nisu dopustile. Suština je da srpski logoraši ne znaju ime ni jednog od tih 2500 navodno ubijenih Srba. Prostim računicom, ovoliki broj *ubijenih* ima oko 10.000 srodnika od kojih se ni jedan, za sve ove godine, nije pojavio da kaže kako je taj i taj ubijen baš tu. Logično bi bilo da se na spomen-ploči, koja obilježava takav zločin, nađu imena baš svih navodno ubijenih. Ali, nema ni jednog imena. To nam ukazuje da velikosrpska, karadžićevska propagandna mašinerija, ne preza od najperverznijih laži, koje su providne u samom startu.

Na Drini kapija

Nakon što je prije nekoliko mjeseci propao pokušaj tzv. srpskih logoraša da postave spomen-ploču pred nekadašnju Kasarnu *Viktor Bubanj*, ista ekipa je smislila operaciju postavljanja spomen-ploče na Brčanskoj malti u Tuzli. Općinsko vijeće Tuzla je odlučno odbacilo ovu mogućnost i nedvosmisleno poručilo da nema govora o postavljanju spomenika agresoru, te pozvalo Policiju da spriječi eventualni pokušaj postavljanja spomen-ploče. Kao što su i najavili, tzv. srpski logoraši su se na Brčanskoj malti pojavili u subotu, 26. jula, tačno u podne. Reklo bi se da se u Tuzli, od 15. maja 1992, na jednom mjestu nije sakupilo toliko policajaca, u uniformi i u civilu, kao ovog dana. Bile su tu i snage SFOR-a i Evropske policije. Sve je zaudaralo na incident. Petorica tzv. srpskih logoraša nisu donijela spomen-ploču, već buket koji su postavili na travnjak, pored raskrsnice. Njihov dolazak je više stotina građana Tuzle popratilo psovka i negodovanjem. Im su se udaljili od buketa, Tuzlaci su nogama išutali i izgazili buket. Tzv. srpski logoraši su ispraćeni iz Tuzle pod zaštitom Policije. Što se tiče Tuzle, i domaćih reakcija, niko nije vidio

ičeg lošeg u baš ovakvom postupku okupljenih građana prema provokatorima. Doduše, jedino je Policija najavila podnošenje dvije krivične prijave protiv onih koji su išutali buket. Krivi su, navodno, za remećenje javnog reda i mira. Policija time smatra da provokacija tzv. srpskih logoraša nije remećenje javnog reda i mira. Takva postavka je neodrživa i zbog opredjeljenja Općinskog vijeća Tuzla. No, Policija se odveć ne može smatrati instrumentom demokratske volje, jer je konektirana na strane servere koji određuju šta jeste, a šta nije demokratija.

Što se tiče naroda i novinara, njima je dokundisalo da se višegodišnje provokacije preživjele karadžićevske politike prihvataju kao cijena mira. Dakako, patriotsko samopouzdanje naših ljudi raslo je sa razumijevanjem težine Tužbe BiH protiv Srbije i Crne Gore, kao i sa obznanjivanjem istine o Srebrenici. Naš čovjek nema više ni razloga, ni snage, da vjeruje kako će glađenjem velikosrpskih šizija odobrovoljiti političko srpstvo u BiH da postane kooperativno. Naš čovjek polako razumijeva da velikosrpske šizije treba prepustiti slovu međunarodnog zakona, da sudi i presudi – za agresiju, za genocid, za Srebrenicu – a što je pozicija koja patriotskom osjećanju ostavlja prostor za ponos i dostojanstvo. Postupak više stotina Tuzlaka, na Brčanskoj malti, nedvosmisleno ukazuje da se u našim glavama nešto pomaklo s mrtve tačke. Makar to što ne damo na istinu. Za početak, ne postoji veći i bolji korak. Velikosrpska genocidna politika, koja je u biti ukorijenjena na kukavičluku, ubrzo će razumjeti ovu poruku. ...Kao što je onomad razumjela da se mošti cara Lazara ne mogu nosati po Sloveniji, jer Slovenci to ne daju. Karadžićevi Srbi su vazda išli dokle im se dopusti. Gdje god je pukla puška, oni su stali. Ako bude naše volje, granica će im biti na Drini. Sve naše Srebrenice bi mogle stvoriti drinski bedem. ...Ako mi to budemo htjeli. A da bismo htjeli, prvo moramo osjetiti moralnu obavezu prema uspomeni na žrtve genocidne agresije. To je ključna tačka na kojoj se račvaju razlike između zločinca i žrtve, između dejtonske ili reformirane, uništene ili preporođene Bosne i Hercegovine.

Br. 111, 6. VII 2004.

KRATAK ODGOVOR komesara Patriotske lige i vođe islamske revolucije Abu Fatmira Al Spahija voditeljici pederskog lobija u sarajevskom novinarstvu Ozrenki Trebi

E moj Trebo jesi se ukebo

Od Trebe i Trebinih ne može mi usfaliti ni dlaka s glave,
samim tim što moja bujna kosa raste iznutra.
Ali, čudi me taj Trebo koji je nekoliko mjeseci svog života
utušio u mržnji prema meni. Tužna je ta ukletost.

Ozrenka Trebo je historijska ličnost! On je prvi u historiji novinarstva napisao feljton o jednom novinaru. Haman sam i ja historijska ličnost, čim sam glavni lik u tom feljtonu. Količina mržnje i lažljivosti koja je izrečena u feljtonu – nevjerojatna je. Osoba koja ne može sputati, ili barem kontrolirati svoje bjesnilo, osuđena je na poraz. Novinar Trebo je sam sebe uhak'o. Zašto, onda, uopće pišem ovaj tekst?

Zvekanje feljtona

Mrsko mi je da pravim detaljnu analizu Trebinog feljtona. Nije inspirativno. Kao što mi je prošlog ljeta, recimo, bilo inspirativno sukobiti se sa 30-tak književnika koji su lupili da je Ivan Lovrenović - *najznačajniji intelektualac u povijesti Bosne*. Trebu je požderala mržnja prema meni. Zašto bih ja preživao njegovu žderotinu? Zato ću, onako, nabrzaka, bez uvida u feljton, napisati ovaj tekst, u kome želim primijetiti samo osnovne karakteristike ovog historijskog događaja.

Trebina historičnost prvu je promociju dobila kada je on postao - prvi novinar u povijesti koji je napisao samo jedan nastavak feljtona. Onda je na istu temu, pod drugim naslovom, započeo i ostavio nezavršenim drugi feljton. Prvi i posljednji nastavak prvog feljtona naslovljen je sa: *Kako je Fatmir Alispahić spasio Bošnjake*. Trebo je potom napravio pauzu od nekoliko brojeva, pa započeo feljton naslovljen sa: *Fekalno-kanalizacioni klan sarajevskog novinarstva*. Feljton nije završen, jer je Trebo zaključio da će po potrebi dopisivati nastavke. Neozbiljno. Tačka.

Konfuzija koju je Trebo pokazao u formulaciji teme, prenijela se u tekst. Tih četiri ili pet nastavaka iz dva petljanerska pokušaja, uključujući i *spontane reakcije narodnih masa* – neviđena su budalaština. Zajmio je Trebo da lažima dokazuje kako su moji tekstovi opsjednuti analnim otvorima, urinokulturom, kanalizacijom i sl. Bespredmetno. Tekstovi Marka Vešovića, u toj istoj novini, vrve od takvih stilskih osobnosti. A gdje nam je Zuko Džumhur? Sidran? Džamonja? Miler? Bukovski? Povijest pisane riječi je krcata žargonom ulice. Književnost koristi sve kapacitete jezika, i gradi nove. Trebin paralingvistički koncept bi osiromašio jezik, do paragrafa. Totalna bljuzga.

Trebin je cilj bio izmontirati dokaze o F.A. kao zagađivaču javne riječi. U obilju navoda koje je pripisao meni, pronašao sam jedan, autentičan: *analne odaje*. Sjajno! Zar se može uvjerljivije naslikati poltronstvo nego kad se kaže da neko obitava u nečijim analnim odajama? Na mnogo mjesta Trebo je napisao kako određeni navod – *nema biti čiji nego Fatmirov*. On time priznaje da navodi nisu iz

mojih tekstova, ali ih on smatra mojim. Pa, eto, smatram i ja da se Ozrenka Trebo zveka za pare sa strancima? Šta ćemo sad? Kud bi nas odvela proizvoljnost!

Majstor je sebi rekao: Bravo

Pošto je tema i izvedba Trebinog feljtona jedna jeftina curkuzanija, ja stvarno nemam o čemu više pisati. Mogao bih jedino palamuditi o Trebinim čirazlozima da ispiše svoj moralni i profesionalni poraz. Ali, šta mene briga za njega! Nisam ja hećim pa da ga liječim! Kad bi mi neko dao fin honorar, mogao bih do u džidžu dokazati kako je Trebo lagao i ljagao. ...Kako je upravo on egzemplar zloupotrebe javne riječi s ciljem ljaganja i proganjanja nepodobnih likova.

Dovoljno je da dokažem kako od svih navedenih *inkriminirajućih* navoda, samo su jedan ili dva moji. Sve ostalo je laž. I jeftina montaža. Baška je što ja ne vidim ičeg lošeg u efektnoj upotrebi žargona ulice u kolumnističkom tekstu. Baška je što te stilske egzibicije burgijam samo u *Dnevniku revolucije*. No, Trebo je nekoliko simpatičnih situacija iz ove kolumne nastojao prikazati kao razvratni total moga novinarstva.

Dovoljno bi bilo i analizirati *spontane reakcije narodnih masa*, na tribini čitalaca, nakon okončanja nezavršenog feljtona, te dokazati kako je većina tih reakcija napisana u redakciji *Starta*. Recimo, u dvije reakcije se Trebi poručuje: *Bravo, majstore!* Nevjerovatno je da dva čitaoca spontano upotrijebe baš istu konstrukciju. U druge dvije reakcije se, žnako, napominje kako sam član Upravnog odbora Tuzlanskog pozorišta. (...Ja i zaboravio.) Opet, *spontano*. Onda, neka žena zahvaljuje Trebi što je napisao feljton zbog kojeg se *ismijala kao nikad u životu*. Sumnjam, jer je tekst dosadan. Tek dva reagiranja djeluju autentično. Pogotovo ono iz kojeg kipte kompleksi jednog lukavačkog NK radnika.

Helem. Pošto mi niko ne plaća da se bavim Trebom, i pošto mi Trebo nije inspirativan, sve ovo neću razglabati. Trebo je imao tu nesreću da se mnome bavi iz mržnje. Mjesecima. Ja taj osjećaj, hvala Bogu, ne poznajem, i zato sam sretan čovjek.

Insan u neumu

U ovoj priči ima nešto što ne razabirem. Zašto – ja? Koji sam to ja firaun pa da se o meni piše feljton? Da me se toliko mrzi? Da me se tako patološki želi uništiti? Znam da mi od Trebe i Trebinih ne može usfaliti ni dlaka s glave, samim tim što moja bujna kosa raste iznutra. Ali, začuđuje me ta nekontrolirana strast za uništavanjem komesara Patriotske lige i vođe islamske revolucije, Abu Fatmira Al Spahija. Kakav je to intelektualni neum koji sebi može dozvoliti luksuz da potone u baruštinu mržnje?

A sve je počelo tako što sam u nekakvom tekstu, nekad, usput, napisao riječ: *Ozrenka*. Ozrena Kebu je to strašno strefilo. Toliko ga je to strefilo da je sam od sebe napravio Ozrenku Trebu. Nisam ga ja tjerao da reagira i da se razotkriva. Sam pao, sam se ubio. Žao mi je. Stvarno. Ipak je on insan.

Br. 111, 6. VII 2004.

Onaj što je bio umro

Svojim otpadništvom od euforije
zbog obnove Starog mosta, političko hrvatstvo pokazuje
da bi opet rušilo Stari most kad bi bilo u prilici

Obnova Starog mosta je najljepši poslijeratni događaj. Stari je oplakan, u saburu, kao drag insan. Živjela je rana, nad Mostarom, i u nama. Svikli smo se na gubitak. Malo je ko vjerovao da je moguće nemoguće. Obnova Starog liči na ostvarenje onih čudnih snova, kad nam se u snu prikaže da je živ neko ko je umro.

Mnogi su Mostarci od 1993. sanjali Starog. I budili se. Sada će sanjati provaliju. I buditi se. Kad otvore oči, vidjet će onog što je bio umro. U toj pobjedi života nad smrću, veličanstvenost je obnove Starog mosta.

Adrenality of nadreality

Bila je 1973. godina. Mostarom su hodali muškarci sa rutavim solufima i žene sa pundžama, kao u Jovanke Broz. Jedan *Fiat 1500 de luxe* zastavio se blizu Karadžobegove džamije. Iz bijele lađe smo izišli mi. Reklo bi se da smo, kao i svi normalni ljudi, po povratku s mora, uvratili u Mostar da vidimo Stari most. Ali, mi smo bili malo normalniji od ostalih. Mi smo došli da nam otac Nijaz pokaže svoje drinske sposobnosti i da skoči sa Starog mosta. Obećao, pod gasom, i nije htio povući riječ.

Bila je to drama. Dok se Nijaz skidao u kupaće, ja sam se sjetio svoje drugarice Marice kojoj je kamion zdrobio oca. Gledam mater, ne paniči, pokušava razborito odgovoriti oca od vratolomije. On joj kaže: *Skak'o sam ja na glavu, s vrha vrbe, u Drinu, u plićak...*

Sjećam se, nije se ni oprostio s nama. Poletio je dole. I preživio. Ja sam umro, od straha. Mati je ostala na nivou. Staložena. A sestra je lizala lizalo i pojma nije imala šta se dešava. Giviht iz želuca se rasprs'o kad se otac pojavio odozdo i mahnuo nam. Živ je. Nije ga zdrobio kamion.

Prošle je godine moj otac Nijaz izjavljivao po novinama kako će opet, u svojoj 65. godini, skočiti na glavu čim se Stari most sagradi. U prvi mah sam pomislio da on to ne vjeruje da će se ikad više izdići mjesečev luk iznad Mostara, pa pravi pitu bez tepsije. Ali, on nije odustao od nauma. Kaže: *Da mi je 30 godina manje, to ne bih činio, ali, ovako, u finišu, šta me briga. Eto, Biban je umro, a šta bi sad on dao da može skočiti sa Starog mosta?!*

Drama se nastavlja, do daljnjeg. Sa nadrealnim adrenalinom. Poletjeti sa Starog, danas ima značenje leta iz smrti u život. Stojiš na onom koji je bio umro i letiš u slavu pobjede života nad smrću. Bogami, da mi je 30 godina više, poletio bih i ja.

Yustashcki wollovy

Sad ćemo iz jedne normalne, prirodne priče, uletjeti u kal stvarnosti. Onoliko koliko se zdrav svijet raduje obnovi Starog mosta, i koliko u njegovom

oživotvorenju pronalazi duhovna znakovlja, toliko se ustaški polusvijet s onu stranu Mostara zgražava nad ovom ljepotom. Isti je to ambis destrukcije koji je 9. novembra 1993. pokušao zauvijek zatrijeti kameni korijen mostolike biljke.

Ne može se sakriti ustaška povrijeđenost zbog pobjede života nad ništavilom. Autorska je to sujeta. Drznula se energija meleka da pobriše ustaški smrtopis, oličen u provaliji koja je više od deset godina zjapila nad obalama Neretve. Teško je danas ustaškim volovima koji su pomislili kako će njihov hajvanluk biti trajniji od neimarskih snoviđenja. Svoju povrijeđenost prolili su po svekolikom hb. hrvatstvu, pa se ni mnogi Hrvati ne mogu osloboditi utiska da im Stari most gleda u lice, i prkosi, i podsmehuje se, onako, naizvrat okrenut, u njihovim iščašenim percepcijama.

Zato, u hrvatskim medijima nema radosti zbog obnove Starog. Nema euforije, kakva vlada Mostarom, Sarajevom, Zenicom... Postoje tek suhe vijesti, tek toliko, informativno. Pošto su ustaše primitivci sa dna kace, seljoberi najgore vrste, logično je što se danas u političkom hrvatstvu ne može sakriti povrijeđenost. Čak šta više. To je sorta koja podriguje kad joj se podriguje. K'o u štali.

Izraelcy in the Bridžtown

U tom je septičkom izvorištu skuhana gadost direktora Policije Zlatka Miletića o mogućim terorističkim napadima za vrijeme ceremonije otvaranja. Providnost je očita, jer takvu mogućnost ni jedna normala policija ne bi dala na talambase. Kakva je svrha! Profesionalno, nikakva. Ali, ako je cilj da se ogadi i destruiira svečanost otvaranja Starog mosta, onda je stvar posve razumljiva.

Iako je prošlo više od mjesec dana, policijski zvaničnici nisu javnosti dali objašnjenje. Ako je priča neutemeljena, lažna, onda bi trebao odgovarati onaj koji je njome uznemirio javnost. Ako je priča istinita, onda bi javnost morala znati za istinu, po istoj logici po kojoj je saznala za povjerljive informacije o terorističkoj prijetnji. Ali, policija šuti, kao da je najavila mogućnost tuče pijanaca u predgrađu, a ne vatromet terorizma. Riječ je o kabadahijskoj zloupotrebi institucije Policije od hunte iz Karađorđeva.

Kada je podvala pročitana, i kada su propali grandiozni planovi za miniranje svečanosti, jedino uporište su ostale ustaške stuhe u izraelskom dijelu Mostara. Kampanja je urodila plodom: digli su se ustaški agitatori i zabranili mladeži da sudjeluje u ceremoniji, navodno, iz straha od terorizma. Osjećaju oni, nije im mjesto u proslavi pobjede života koji su pokušali uništiti. Svojim otpadništvom od Starog oni potvrđuju da bi ga opet rušili, kad bi mogli.

Br. 112, 20. VII 2004.

Srebrenica, devet godina poslije

Advokati zločina protiv kulta žrtve

Srebrenica mora svjedočiti život,
jer samo život, u ime života, može pamtiti i opominjati.
Zato je nužno da Srebrenica dobije poseban status,
kao grad u kome će vladati najbolji ekonomski i
socijalni uvjeti života. Ako bi se to ostvarilo,
za nekoliko mjeseci bi Srebrenica disala punim plućima,
i bila najpoželjnije mjesto za život u BiH.

Sve do 2. jula 2004. godine Bošnjaci nisu pokušali dati meritoran odgovor na pitanje: Šta učiniti sa Srebrenicom? Devet godina je nedopustivo golem period za čekanje bošnjačkog dijaloga o Srebrenici. S druge strane, od svih bošnjačkih stratišta, samo je Srebrenica imala istaknutiji politički i duhovni tretman. No, to nije bio rezultat strateške volje jednog genocidom pogođenog naroda, da pamti i opominje, već sticaj okolnosti, sazdan od pojedinačnih, individualnih i interesnih aktivnosti. Tek je skup u Tuzli, 2. jula, pod naslovom: *Srebrenica – pitanja i mogući odgovori*, a u organizaciji Muftijstva tuzlanskog, okupio najistaknutije Bošnjake, koji su kroz nekoliko panel diskusija pokušali promišljati strateški odnos prema Srebrenici.

Satanizacija pamćenja

Obilježavanje devete godišnjice genocida u Srebrenici potvrdilo je prošlogodišnji utisak – da ovo mjesto postaje svetište bošnjačkog identiteta. Bošnjaci počinju osjećati da pamćenje biva uvjet njihovog opstanka. Bitnost bošnjačkog odnosa prema pamćenju genocida može se čitati iz redova osvjedočenih plaćenika srpsko-hrvatske hegemonije. Naime, u Magazinu *Dani* je komentiran skup u Tuzli, sa sljedećim zaključkom: *Ono što se desilo u Tuzli bio je ogledni primjer stvaranja kulta žrtve*. Slijedom logike, Bošnjaci se nisu trebali okupiti i razgovarati o Srebrenici. Tada ne bi *stvarali kult žrtve*. Tada ne bi bilo ni žrtve, jer žrtva ne može opstati bez kulta, kao normalnog izraza pamćenja zla, u ime dobra, u ime volje da se zlo nikad nikom ne ponovi. Zar nedavni skup u Normandiji, u spomen na hiljade žrtava antifašističke pobjede, nije manifestacija *kulta žrtve*? Zar svi jevrejski *aušvici*, nisu to isto? Zar to nije i obilježavanje 11. septembra u Americi? Normalnom umu nema ničeg retrogradnog u *stvaranju kulta žrtve*. Šta je loše u pamćenju nevinih žrtava? To mogu reći samo advokati zločina, a u našem slučaju, plaćenici iz Karađorđeva koji godinama primaju masne pare za brisanje fakata o zločinima nad Bošnjacima. Za takve je ovaj izuzetno vrijedan skup u Tuzli bio – *smješten u ideološke okvire čija je priroda dnevno-politička, što je nedopustivo*. Riječ je o gadnoj laži, jer su se na ovom bošnjačkom skupu po prvi put okupili, i u kulturi dijaloga razgovarali Bošnjaci iz svih stranaka. Kako onda takav skup može imati *ideološke okvire*? Izuzev, ako je bošnjačko jedinstvo po ma kojem pitanju – *nedopustivo*. A pogotovo po pitanju Srebrenice u

kojoj je, ispade tako, nedopustivo praviti kult žrtve. Trebalo bi, po receptu iz *Dana*, žrtve prepustiti zaboravu, kako bismo se uklopili u demokratiju iz Karadorđeva. Malo sutra.

Po popisu iz 1991. u Srebrenici je živjelo 36.666 stanovnika, od čega 27.572 Bošnjaka, ili 75%, i 8.315 Srba, ili 23%, te 40 Hrvata, 380 Jugoslavena i 361 ostalih.

Trenutno je u Srebrenici oko 10.000 stanovnika, od čega oko 4.000 Bošnjaka i oko 6.000 Srba.

Izvan Srebrenice je oko 24.000 njenih žitelja, od čega 20.000 Bošnjaka, od kojih oko 13.000 živi u Federaciji BiH, te oko 4.000 Srba, od kojih oko 3.000 živi u Srbiji i Crnoj Gori.

Oko 6.500 Bošnjaka Srebrenice je ubijeno ili se vode kao nestali u srpsko-crnogorskoj agresiji na BiH.

Hodočasnici bošnjačkog pamćenja

Na obilježavanju devete godišnjice genocida u Srebrenici bilo je preko 20.000 ljudi. Među njima je veliki broj Bošnjaka iz dijaspore koji u Srebrenici nemaju nikoga svoga, ali su kao svoj patriotski farz osjetili obavezu da budu u centru bošnjačkog bola, i identiteta. Ove ljude niko nije pozvao u Srebrenicu. Jer niko nije vodio kampanju s porukom da je odlazak u Srebrenicu mjesto na kome se potvrđuje odanost narodu i domovini. Ljudi su to sami od sebe, od svoje pristojnosti i vjere, osjetili. Doduše, opet moramo govoriti o manjini, ali, sva su pravila na svijetu vazda kretala od manjine. Embrion razumijevanja Srebrenice kao vrela bošnjačkog identiteta mogao bi vremenom ući u svaku našu kuću, gdje će roditelji djecu učiti da makar jednom u životu moraju osjetiti duh i dah Srebrenice. Danas se ova ambicija graniči sa fantastikom, jer je tek možda jedan od stotinu Bošnjaka 11. juli proveo u mislima na Srebrenicu, i u molitvi za srebreničke žrtve. Ali, ništa se ne može dogoditi ako se prethodno ne zasanja. Svi koji su doputovali u Srebrenicu sobom nose san o vremenu u kome će svaki Bošnjak osjećati ono što su osjetili oni, kao hodočasnici bošnjačkog pamćenja.

Kako oživjeti Srebrenicu

Kakve koristi može imati Srebrenica od okupljanja koje se dogodi jednom godišnje? Kakve koristi možemo mi, kao društvo, imati od Srebrenice ako ovo bude mrtav grad, koji će se vremenom utopiti u posrbljeno Podrinje? Ako Srebrenica ne bude živjela punim plućima, vremenom će odumirati i pamćenje na Srebrenicu. Bošnjaci koji jednom godišnje pohode Srebrenicu ne mogu učiniti ništa da se to promijeni. Oni su tek hodočasnici koji u svojim individualnim svjetonazorima osjećaju potrebu da budu dio bošnjačkog kolektiviteta, patriotske i vjerske čistote.

Srebrenicu može mijenjati tek bošnjačka politička volja. Upravo ta volja po prvi put je u kreativnom i strateškom pokušaju iskazana na skupu u Tuzli. Za četiri sata koliko je trajao dijalog, čule su se desetine izuzetnih ideja. Smatra se da Srebrenicu treba oživjeti. Kako to učiniti ako ljudi nisu motivirani za povratak u ovaj grad? Rečeno je: treba tražiti poseban status za Srebrenicu, nalik na onaj kakav ima Distrikt Brčko, i to definirati kao ustavnu kategoriju. Treba u Srebrenici biznismene osloboditi poreza, i tako potaknuti proizvodnju. Treba stvoriti čitav niz ekonomskih i socijalnih pogodnosti koje bi bile magnet za sve koji žele bolji život. Ako se u Srebrenici ne bude bolje živjelo nego u drugim krajevima BiH, ovo će ostati mrtav grad. Ekonomski eksperti su ponudili mnoštvo modaliteta koji

mogu od Srebrenice napraviti grad sa perspektivom. Baš kao što je danas Brčko grad u kome se bolje živi nego u svim drugim krajevima BiH. Ako se u Srebrenici primijeni takav ili još pogodniji model, za nekoliko mjeseci bi ovaj grad postao pojam kvalitetnog života. Srebrenica mora svjedočiti život, jer samo život, u ime života, može pamtiti i opominjati.

Bilo bi šteta da se ideje koje su izrečene na skupu u Tuzli zaborave, i ne operacionaliziraju, te da se opet promole oko idućeg 11. jula. Dakle, ko će pokrenuti aktivnost za sticanje posebnog statusa Srebrenice? To sigurno neće učiniti vlasti manjeg entiteta, jer tamo znaju da sa umiranjem Srebrenice umire pamćenje. To neće učiniti ni bošnjački hodočasnici. Oni su svoju moralnu obavezu ispunili. To mora učiniti bošnjačka politika, operirana od ideoloških razlika, ujedinjena u zajedničkom minimumu, baš onako kako je bilo na skupu u Tuzli, kada se o Srebrenici razgovaralo jednim moralno i politički zrelim jezikom. Bošnjačku politiku na tu obavezu treba podsjećati bošnjačka javnost, jer ta politika, za razliku od Islamske zajednice, još nije zrela za inicijativu. Riječ je o projektu koji se ne može realizirati jednim sijelom. Sve bošnjačke potencijale bi trebalo uključiti u osmišljavanje i pomaganje dugotrajne kampanje kojom bi se izborio poseban status za Srebrenicu.

Br. 112, 20. VII 2004.

Bošnjačka smrt

Priča je završena.
Pomolimo se za dušu bošnjačkog naroda.

Bosna se više nikad neće vratiti u Podrinje. Srbija je zauvijek pomjerila višestoljetnu granicu na Drini. Podrinje će zauvijek ostati Srbija, ma koliko dugo trajalo u okvirima bh. države. Tako su odlučili Bošnjaci! Narod bez čijeg prisustva u Podrinju nema Bosne. Bošnjaci su Podrinje prepustili srpstvu, jer su kolektivno odbili mogućnost da se vrate - politički. Karadžićeva hunta ih je protjerala, a oni su zločin prihvatili i s njime se pomirili. Prognane Bošnjake ne zanima povratak. Ne zanima ih Bosna. Od milion prognanih i rasutih u 55 zemalja diljem Svijeta, samo se 27.468 glasača registriralo za glasanje na oktobarskim izborima. U Americi je od 300.000 prognanih samo 2057 pokazalo volju za političkim povratkom. Ovo je definitivna pobjeda Radovana Karadžića i definitivni poraz bosanske Bosne!

Konec

Od prvih poslijeratnih izbora broj se glasača iz dijaspore stalno upolovljavao. Izborna komisija je izvijestila da je 2004., u odnosu na 2002., broj birača iz inostranstva, opet, upolovljen. Za razliku od svih predhodnih izbora, ove je godine pokrenuta dosad najjača kampanja u dijaspori za registraciju i glasanje. Svi bosanski internet sajtovi mjesecima su objavljivali poruke, apele, tekstove kojima pozivaju naše ljude da se na vrijeme registriraju i da glasaju. Nikada dosad bošnjački potencijali nisu u ovoj mjeri angažirani na jednom projektu, a da je taj projekat doživio totalni fijasko. Ovaj put ne možemo kriviti bošnjačku pismenost, jer je ona bila na nivou povijesnog izazova. Mada, valja reći, u ovoj kampanji nije bilo bošnjačkih stranaka i institucija iz Sarajeva. Jedino je Islamska zajednica uradila častan posao inicirajući na vrijeme pitanje registracije. Konkretno, riječ je o tuzlanskom muftiji Huseinu ef. Kavazoviću.

Otud možda možemo kriviti tek okolnosti koje su dovele do toga da naš narod bude do te mjere odrođen od sebe i svoje zemlje da već 2004. ne može razumjeti ništa, osim svoje odrođenosti. Možda je ovakvu kampanju trebalo voditi mnogo prije, još 1996. ili 1997., dok su u našim ljudima gorjele vatre zavičaja i patriotizma. Danas je, izgleda, kasno. Duše naših ljudi su pretvorene u zgarišta, baš kao i njihove kuće.

Fine

Kampanja u dijaspori koja je vođena pod sloganom *Sahat života za život Bosne* apelirala je na naše ljude da izdvoje sahat života, tek toliko da se registriraju i dadnu Bosni šansu da živi. Jer Bosna, rečeno je, ne može preživjeti ako Bošnjaci neće svjedočiti političko prisustvo u sredinama iz kojih su prognani. Napisano je mnoštvo tekstova. Enver Julardžija poručuje: *Registrirajte se da bi dokrajčili njihov projekat genocida!* Zijad ef. Delić piše: *Imamo historijsku šansu, ali i moralnu*

obavezu da pokušamo presjeći genocidno tkivo... Sedad Dizdarević se pita: Da li ćemo se ikada tamo vratiti, ili ćemo morati bježati iz Sarajeva, Zenice, Tuzle i Travnika? Tek Dr. Muhamed Saračević sluti poražavajući ishod: Bojim se da mnogi ovdje u dijaspori ne shvataju ozbiljno šta ti izbori znače za Bosnu.

Ali, šta se još moglo učiniti da naši ljudi razumiju kako od lokalnih izbora u oktobru ovisi opstanak Bosne i Bošnjaka. Sve je rečeno... Ako se sad ne vratimo politički u lokalne zajednice, 2008. godine više nećemo imati šansu, jer će se tada navršiti 16 godina od progonstva. Tada ćemo biti još udaljeniji nego što smo danas. Ako nas nema danas, kako će nas biti sutra? A danas smo odlučili da nas Bosna ne zanima. Jer, 27 hiljada registriranih, u odnosu na milion raseljenih, tek je minorija koja ništa ne može promijeniti. Taj podatak nas može tek upoznati sa kliničkom smrću naroda koji i jeste i nije živ. Pošto mi ne znamo ni šta bismo sa sebe, a kamo li sa kojekakvih podataka, ovo će biti znak partnerima iz Karađorđeva da ubrzaju procese definitivnog uništena Bosne. Oni mogu znati da Bošnjake više ne zanimaju ni njihova ustavna i demokratska prava, pa što bi ih zanimalo ako neko sutra obznani da Bosna završava svoje hiljadugodišnje putovanje kroz vrijeme.

The end

Našim je ljudima u dijaspori na vrijeme prenesena poruka da bi discipliniran odnos prema lokalnim izborima mogao Bošnjake dovesti na vlast u Zvorniku i Bijeljini, čime bi se, uz Srebrenicu, stvorio jedan bosanski pojas na Drini. Rečeno je da Bošnjaci imaju šansu da osvoje ili bar upolove vlast u Doboju, Prijedoru, Stocu i mnogim drugim mjestima. Bio je to uistinu povijesni izazov pred kojim smo kapitulirali kao zadnja balijska mraka.

Baška je moralna dimenzija ovog unutarnjeg poraza. Zar među tih milion prognanih ljudi nije moglo biti barem polovica onih koji će imati odnos prema svojoj ličnoj tragediji, prema poniženju svojih srodnika i prijatelja, napose, prema 200.000 mrtvih... Svi oni su mogli znati da jedinu satisfakciju za ovu nepreglednu bol, za sve naše Srebrenice, mogu izboriti samo političkim povratkom u mjesta masovnih pokolja i progonstava. Svi oni su mogli znati da ako to ne učine – po drugi put ubijaju naše mrtve, po drugi put, i konačno, protjeruju sebe, i na kraju – nagrađuju zločince. A zašto to nisu znali? Zato što smo narod u izumiranju.

Teško je išta reći pred bošnjačkim političkim samoubistvom. Riječi pred smrću ne pomažu. Pomolimo se za dušu bošnjačkog naroda.

Br. 113, 3. VIII 2004.

Otvoreni poziv Visokom predstavniku da proglasi ukidanje zastupničkih plaća u bh. parlamentima

Politika bez profita

Ako bi visoki predstavnik ukinuo plaće za 6000 raznih zastupnika u raznim bh. parlamentima, građani BiH bi godišnje bili bogatiji za 60 miliona maraka. Volonterski angažman u parlamentima očistio bi škart iz bh. politike i ostavio nacionalizam bez goriva. Neprofitna pozicija bi omogućila sprovođenje inicijative o ukidanju entiteta i kantona. Zastupnici volonteri ne bi imali šta izgubiti, jer nisu ništa ni dobili.

Svake godine građani Bosne i Hercegovine izdvajaju 60 miliona maraka za enormno visoke plaće oko 6000 tzv. zastupnika u raznim parlamentima i honoraraca u zakonodavnim tijelima. Toliki novac za finansiranje zakonodavnog organizma ne izdvaja ni jedna evropska država. Niti u jednoj evropskoj državi ima ovoliko broj zastupnika. To je barem stotinu puta više nego u evropskim državama. Jer normalne zemlje imaju po jedan parlament, a u nas ih je desetak sa državnim ingerencijama i oko stotinu općinskih. Ovih desetak podrazumijevaju vlade, ministarstva i silnu administrativnu bulumentu, koja se opet mjeri u hiljadama ljudi koji, uz hiljade zastupnika, žive od politike, na grbači bh. građana. Sve ovo ne bi bilo skandalozno da je BiH bogata država kojoj se može da rasipa budžetski novac. Ali, i bogate države, poput Mađarske, plaće svojih malobrojnih zastupnika ograničavaju na razumne sume, jer se bogatstvo ne može ni steći, ni sačuvati rasipništvom. Kod nas su, pak, zastupničke plaće stravično visoke, i kad se to pomnoži sa brojem parlamenata, onda ispada da budžet maltene i ne koristi i za šta drugo osim za finansiranje mondenskog života onih kojima se posrećilo da unesrećuju ovu zemlju, da ništa ne rade i mlate debele pare. Jer kada u jednoj siromašnoj zemlji hiljade zastupnika dođu na dva-tri sastanka i za to iz budžeta dobiju dvije, tri a ponegdje i četiri hiljade maraka, onda je to autodestruktivni faktor koji razjeda političku, ali i moralnu vitalnost društva. Dejtonska organizacija bh. države generator je procesa razgradnje društvenog i političkog bitka bh. države. Kad se tom autodestruktivnom mehanizmu doda interesni, profilerski energon armije od 6000 zastupnika, i još barem 50.000 kandidata koji čeznu da im kašika upadne u med, onda postajemo svjesni postojanja najjačeg lobija u BiH u kome svi dišu k'o jedan: u ime legalne pljačke budžetskih sredstava i legitimnog guranja ove zemlje i njenih ljudi u još dublju neimaštinu i bezizlaz.

Dejtonska parazitska glomaznost

Misteriozno djeluje činjenica da ovako krupan problem dosad nije bio predmet makar jedne serioznije analize. Piše se o svemu i svačemu, ali niko ne piše o zakonskim i moralnim ponorima najveće pljačke bh. građana. S vremena na vrijeme pojave se vijesti kako opozicija, ova ili ona, traži smanjenje zastupničkih plaća. No, dosad se nije pojavila ni jedna cjelovita analiza koja bi secirala genezu enormnih zastupničkih plaća, koja bi ustanovila tačne iznose, i tim iznosima

suprotstavila sve ono što bi se u BiH za te pare moglo izgraditi, unaprijediti, spasiti, a što se ne čini jer od ovo malo para što imamo ogroman dio ide za finansiranje parazitskog političkog sistema. Zapravo, misteriozno je kako ovako krupan problem dosad nije bio predmet izučavanja, ne samo od strane istraživačkog novinarstva, već mnogo prije socioloških, politoloških i ekonomskih studija.

Doduše, prije neki dan je Forum *Bosna* organizirao raspravu o problemu nagomilane administracije, gdje je rečeno da 60 odsto bruto nacionalnog dohotka ide za finansiranje činovničkog aparata. No, sa ove se rasprave nije čuo konkretan prijedlog: kako bh. državu osloboditi parazitske administracije? Jedan problem su zastupnici, koji u zastupničke klupe uglavnom dolaze na honorarnu gažu, mada je sve veći broj onih koji se profesionaliziraju, jer tako sabiru više novca nego u varijanti da zadrže staro radno mjesto i da uzimaju paušal; oni stariji profesionalizaciju u parlamentu koriste kao sticanje pozicija za bolju penziju. Elem, isključivo je lova u igri.

Drugi, i složeniji problem, jesu hiljade ljudi koji su se udomili u raznim administrativnim aparatima, vjerujući da time stiču konačno rješenje svoje egzistencije. Ali, jedan daktilograf za mjesec dana ne zaradi koliko ma koji zastupnik ili vijećnik zarade za jednu sjednicu. Ovi ljudi nisu krivi što su ih dejtonske okolnosti strpale u kantu balasta, i što će oni i njihove porodice biti neminovne žrtve kresanja administracije. Oni nisu, poput zastupnika, u ovu priču uletili zbog profita, već zbog egzistencije, i to je razlika koju treba uvažavati kada se tematiziraju materijalne i moralne štete koje proizvodi sveukupna dejtonska glomaznost.

U odsustvu temeljitije analize, mi možemo tek pretpostaviti broj zastupnika i iznose njihovih plaća, te hipotetičke sume novca pomnožiti sa 12 mjeseci. Dakle, ako u BiH ima stotinjak općina, sa prosječno oko 25 vijećnika, to je 2500 ljudi koji primaju oko 500 maraka mjesečno. Na njih dođe još toliko članova raznih općinskih komisija, koji po sjednici primaju par stotina maraka mjesečno. Dakle, to je 5000 ljudi koji u prosjeku zahvataju po 500 maraka mjesečno. Država mjesečno gubi dva i po miliona maraka, a godišnje 30 miliona. Onih desetak parlamenata sa državnim ingerencijama proizvode kud i kamo veće gubitke. Oko 600 zastupnika, i plus toliko komisijskih honoraraca, čini, recimo, 1000 ljudi koji nek u prosjeku uzimaju 2000 maraka, državu mjesečno koštaju dva miliona maraka, a godišnje 24.000.000 maraka. Kad sve sve sabere, zakonodavna vlast u BiH državu košta blizu 60 miliona maraka. Na to bi trebalo dodati i administrativne aparate, ministre, razne pomoćnike, sekretarice, vozače i sl., i vjerovatno doći do iznosa koji se zaokružuje na 100 miliona maraka koje bh. građani izdvajaju za finansiranje političkog aparata od kojeg, kao što se vidi, nema nikakve fajde. Ova se hipotetička računica može razlikovati u nijansama, ali ne i u suštini.

Da bi se razumjelo o kakvom se iznosu radi, valja navesti primjer, recimo, Općine Tuzla čiji je budžet oko 20 miliona maraka, i iz kojeg se finansiraju sve potrebe grada od blizu 200.000 stanovnika. Ili, ono što pojede politika u BiH, polovica je budžeta Tuzlanskog kantona, koji iznosi blizu 200 miliona maraka, a podmiruje potrebe oko pola miliona ljudi. E, sad, kad bi se 100 miliona maraka raspodijelilo ravnomjerno na sve krajeve BiH, ili kad bi se usmjerilo u projekte od državnog interesa, kakav je recimo autoput, došli bismo do koristi za sve bh. građane. Ovako taj novac završava u šljabucima blagodetnih života tzv. narodnih zastupnika.

Profiltersko bratstvo i jedinstvo

Mnogo je lakše promijeniti zakone, nego svijest ljudi. Loši zakoni oblikuju lošu svijest, i to je proces koji u ma kojem smijeru da ide uvijek za sobom vuče repove kolektivne svijesti. Recimo, trebale su godine pa da naša kolektivna svijest počne ličiti na dejtonski, retardirajući mehanizam. Dejtonska faza je trajala i 1996. i 1997., ali je u Bosni bilo manje organiziranog kriminala i kulturnog obožavanja

nasilništva nego danas. Zašto? Zato što smo tada, još uvijek, vukli repove discipliniranosti i poštivanja države iz prošlog sistema. Ako bi sutra došlo do reforme Dejtona, koja bi vodila izgradnji jedne čvrste, normalne države, trebale bi godine pa da naši ljudi, u kolektivnoj kulturi, počnu ličiti na svoje zakone.

Danas jedva da ima ozbiljnijih inicijativa koje imaju reformsku viziju. I ono što se s vremena na vrijeme pojavi, dolazi od nevladinih organizacija. Političke strukture nemaju interes za reformu Dejtona. Ako političari i uzimaju reformu u usta, onda je to u pogledu ukidanja Republike Srpske. Ni jedna jača stranka nije povela kampanju za ukidanje kantona u Federaciji. Logično. Stranka u kojoj bi se pojavila takva inicijativa morala bi računati na unutarnje lomove, jer bi ukidanje kantona izbacilo iz profitterskog sedla kamaru ljudi. A šta bi se tek dogodilo da neka stranka pokrene inicijativu za ukidanje svih parlamenata, izuzev državnog i općinskih? Stvorio bi se nadstranački, nadideološki konsenzus otpora u kome bi stotine zastupnika branili svoje interese. Dolazimo do zaključka da su materijalni interesi zastupnika glavna kočnica reformama političkog uređenja BiH. S obzirom da ovakvo uređenje BiH vodi odumiranju bh. državotvorne suštine, i da odgovara s&h separatističkim projektima, koji imaju latentnu podršku međunarodne politike u BiH, onda je jasno zašto gluha tišina prati ovu zastupničku pljačku bh. građana. Možda bi tek bošnjačka politika mogla biti zainteresirana za cjelovitu reformu političkog sistema, ali i u toj politici sjede ljudi koji dobro žive od golemih plata u razmnoženim parlamenatima. Dakle, nemoguće je sa stranačke, političke razine očekivati inicijativu za reformu sistema, u smislu ukidanja finansijskog i političkog balasta, jer materijalni interes povezuje sve stranke i zastupnike u profittersko bratstvo i jedinstvo. Teško je takvo što očekivati i od nevladinog sektora i tzv. neovisnih intelektualaca, jer svi oni žive na nekom političkom budžetu. Jedino bi visoki predstavnik mogao načiniti radikalne rezove. I to kroz dvije mogućnosti...

Nacionalizam bez goriva

Visoki predstavnik bi mogao inicirati ukidanje kantona, a potom i entiteta. No, i on zna da bi se suočio sa ogromnom energijom protesta, ne zbog građana, već zbog hiljade zastupnika koji primaju ogroman novac za svoje isjedavanje po parlamentima, a što pred građanima kamufliraju tobožnjom zaštitom nacionalnih interesa. Recimo, ako bi došlo do ukidanja entiteta, svi bi srpski zastupnici graktali o ugrožavanju srpskih nacionalnih interesa, što bi srpska javnost prihvatila, a zapravo bi se iza njihovog graktanja krio tek puki materijalni interes, jer bi bili svjesni da ih ukidanje entitetskog parlamenta i organa vlasti ostavlja bez debelih para u kućnim budžetima.

Druga, djelotvornija mogućnost, koja je zapravo i osnovna ideja ovog teksta, jeste da visoki predstavnik proglasi ukidanje svih zastupničkih plaća i paušala u svim bh. parlamentima. Korist bi bila višestruka i dalekosežna. Prvo, građani BiH bi bili godišnje bogatiji za 60 miliona maraka, koji bi, samo kad bi se usmjerili u narodne kuhinje, garantirali da u BiH nema gladnih. Mogli bismo mašti pustiti na volju da pretpostavlja za kakve bi sve koristi moglo biti utrošeno ovih 60 miliona. Sve je bolje od plaćanja zastupničkog zastupanja ličnog profitterstva. Druga korist koju bi na moralnom planu dobili bh. građani jeste kolektivna spoznaja da u ovoj zemlji niko ne može u legalnim okvirima uzimati ogromne pare za nerad.

Ali ono što bi oplodilo najveću korist za bh. društvo i državu jeste čišćenje moralnog i intelektualnog škarta iz političkog života. Svi koji su se naštelili u politiku, svi koji su iz politike izgurali pametne ljude, one koji svoju pamet mogu koristiti i drugdje, ovim bi rezom otpali iz političkog života, jer bi ostali bez osnovnog motiva zbog kojeg su tu – profita. Bio bi razbijen najjači profitterski lobi u državi, najteža kočnica reformama i napretku, bila bi rasuta lobistička armija od 50.000

ljudi koja zagađuje politički i društveni život svojom ambicijom da je dobro ništa ne raditi i za nerad od države otimati ogromne pare.

Primjerice, za lokalne izbore u oktobru prijavilo se 26.586 kandidata, plus 769 kandidata za načelnike općina, i svi oni imaju samo jedan motiv – uhljebiti se na jaslama države u naredne četiri godine, i živjeti dobro od nerada. Barem je još toliko onih koji se nisu uspjeli ugurati na kandidatske liste, i u kojima je ostala nada da će ih nekad ipak sunce ogrijati, pa da i oni dosegnu ideal iz narodne izreke: lezi hljebe da te jedem.

Svako normalno društvo, koje vodi brigu o svome moralnom zdravlju, zabrinulo bi se kada bi saznalo da je na ulice pušteno 50.000 narkomana koji će širiti ideju drogiranja. U nas ne postoji spoznaja o štetnosti djelovanja 50.000 zagađivača koji društvom šire ambiciju pljačke i nerada.

Ukidanje zastupničkih i vijećničkih paušala bi preko noći promijenilo pogubni politički obrazac u BiH, jer bi se ukinuli i osnovni dovodi energije svakom nacionalizmu i separatizmu. Primjerice, zastupnici SDS-a znaju da moraju ispuniti retorički zadatak da bi uopće bili u profilerskom sedlu. Kad im se izmakne sedlo, retorika ostaje bez funkcije, obesmišljena, osuđena na propast. I zbog toga je bitno zastupnike ostaviti bez materijalnog motiva, jer bi tada prestala utrka za ispunjavanjem poznatih obrazaca političkog djelovanja. Potpuno bi se preformulirao (zlo)duh dejtonske politike. Konačno bi dobila šansu politika bosanske provinijencije, jer bi u parlamentima sjedili ljudi koji nisu tu zbog profita, već zbog ideje. Budući da je pojava i poplava nacionalizma i destrukcije u bh. prostoru u bratskoj vezi sa profiterstvom, ukidanje profita u politici vodilo bi angažmanu ljudi koji nisu zainteresirani za pljačku i nerad, a time ni za nacionalizam. Od stotine zastupnika koji su godinama plaćani da glume nacionaliste, teško bi ostao i jedan koji bi žnako, zabadava, izigravao nacionalistu. Otvorio bi se prostor za angažman zdrave, konstruktivne, pismene političke pameti u bh. politici. Bili bi to ljudi koji uistinu ne žale truda da jednom ili dvaput mjesečno volonterski rade na sjednicama parlamenata, a čiji bi besplatni angažman garantirao njihove čiste namjere. Njihova neprofitna pozicija, kao i zdrava pamet, omogućili bi sprovođenje inicijative o ukidanju entitetskih, a time i kantonalnih organa zakonodavne i izvršne vlasti. Oni ne bi imali šta izgubiti, jer nisu ništa ni dobili.

Domaćinska politika

Moguća primjedba bi bila da se u svim normalnim državama rad u parlamentima plaća. Ali, mi nismo normalna zemlja, i nama je period volonterskog rada u parlamentima potreban da dosegne normalnost, koje nema dokle god je bavljenje politikom najisplativiji i najtraženiji biznis. Potrebna nam je faza u kojoj ćemo imati političare voljne da svojim besplatnim radom garantiraju da su tu kako bi nešto dali ovoj zemlji, umjesto ovih danas koji patriotizam razumijevaju kao profit. Poslije, nekad, ako ova zemlju stasa do samoodrživosti, stvari će se regulirati po prirodnom, domaćinskom osjećaju brižnosti i moralnosti. Danas, tog osjećaja nema. A bez tog osjećaja nema ni države. Kao što bez domaćinskog odnosa prema svome tijelu, nema života, i kao što bez domaćinskog odnosa prema svojoj porodici, nema zdravog potomstva. Zemlja se mora voljeti domaćinski, da bi opstala. Ukidanjem zastupničkih i vijećničkih plaća mi bismo omogućili da u bosansku politiku uđu bosanski domaćini.

Br. 113, 3. VIII 2004.

Fudbalski front

Da li su zenički i sarajevski navijači prethodnica oslobađanja tzv. srpskih i tzv. hrvatskih krajeva u BiH?

Na šta bi ličila fudbalska liga BiH kada bi se ostvarila ideja nekih dimnjara o formiranju tri nacionalne republike u bh. državi? Tada bi svaka utakmica imala karakter nacionalnog dvoboja. Ali, zar već sad to nije tako? Kad igraju *Zrinjski* i *Sarajevo*, to se razumijeva kao dvoboj Hrvata i Bošnjaka. Razlika je jedino u tome što shvaćanje fudbalskih mečeva kao nacionalnih dvoboja danas ima uličarski legitimitet, a što bi u slučaju etnonacionalne teritorijalizacije ovakve utakmice bile, maltene, ustavna kategorija.

Nutho bonna Lisabonna

E, sad, šta da se radi? Imamo dvije teme koje se, kao u uvodu teksta, mogu a i ne moraju doticati. Svejedno. Idemo malo ošiniti po tim nacionalnih republikama.

Na nekoj tv u Hercegovini reaktuelizirano je pitanje etnonacionalne podjele BiH. Usred gužve našao se Hasan Muratović, kojemu je ONASSA pripisala da se zalaže za podjelu BiH. Ali, Muratović je to hitro demantirao. Nevjerovatno je da se baš tako drsko čovjeku stavi u usta nešto što nije rekao. Biće da je nekome trebalo bošnjačko pristajanje na podjelu. Makar u magli.

Prisjetimo se: Lisabonski plan, ili Kutiljerov prijedlog, predviđao je podjelu BiH na tri republike. Po ovom konceptu Bošnjacima bi pripalo 44 odsto bh. teritorije, na kojoj su činili većinu. Hrvati su činili većinu tek na 16,60 odsto, iako se danas tzv. Herceg-Bosna rasprostire na 28 odsto bh. teritorije. Današnji promotori podjele na tri republike računaju da bi Bošnjake strpali na frtalj, što je pozicija koja odgovara i Srbima i Hrvatima.

Kutiljerov prijedlog je 1992. tumačen kao alternativa ratu. Dakle, da su Bošnjaci uistinu htjeli stvaranje nekakve *džamahirije*, *islamske republike*, a zašta se optužuju do danas, pa valjda bi prihvatili plan po kome bi imali gotovo pola Bosne. Vlast je to mogla učiniti, pa bi se poslije naduravala s opozicijom. Ali, kazat će neko, Bošnjaci tada nisu mogli pretpostaviti razmjere genocida i međunarodne zavjere, čime su stjerani na frtalj Bosne. Da su mogli zaviriti u budućnost, vjerovatno bi pristali na Kutiljerov plan. Zašto da ne? Bolje je iz polovine mjerhati cjelinu, nego iz frtalja puki opstanak. Pristali bi na to i Srbi, kojima se tada mogla činiti neizvjesnom genocidna hajdučija s ciljem otcjepljenja pola suverene države. Rata bi opet bilo, kazat će neko, ali bi podjela dobila ustavni karakter. Doduše, nelegitiman. Jer, jedini legitiman vid uređenja BiH je onaj za koji su 1992. glasali građani na Referendumu. Sva druga rješenja su siledžijska, od Dejtona pa do ove nesuđene podjele na tri dijela.

Bošnjačka politika nije imala šansu da 1992. prihvati Kutiljerov plan. Ideja podjele je pripadala neprijateljima BiH. Opozicija je pravila gromoglasne mitinge

protiv podjele. Narod je bio protiv. SDA bi teško mogla izići pred narod i kazati: mi smo – za?! Možda je u SDA bilo, i ostalo, minderaša koji podržavaju tu ideju, ali oni znaju da Bošnjaci misle i osjećaju drukčije. Uprkos žrtvama. Otud je razumljivo što se išareti o avlijskoj državi nisu nikad konkretizirali. Činiti to danas, nakon 200.000 žrtava, i u situaciji gdje bi bošnjačka trećina bila fitalj – suludo je. Ali, ako bi se bošnjačka trećina protegla na 44 odsto teritorije, Bošnjaci bi mogli predložiti: ili ćemo se dijeliti po popisu iz 1991, ili ćemo praviti državu bez podjela, regionaliziranu na prirodnim i ekonomskim, a ne na etničkim kriterijima.

A zašto je sve ovo šuplja priča? Zato što su Srbi i Hrvati na sigurnom putu da uzmu cijelu Bosnu, bratski, popola, jer se bošnjački faktor pouzdano, ekonomski, kulturno, politički – pazi sad ovo! – defaktorizira. Što bi sad Hrvati, recimo, dijelili Federaciju s Bošnjacima, kad su mlatnuli ekonomske potencijale i u ovim krajevima sa bošnjačkom većinom?! Ma, sve je njihovo! ...Policija, sudstvo, mediji, i pride još – bošnjački ugursuzi.

Ballin adrenallin

Eh, hajmo se sad malo baviti fudbalom! Relax-tours. Nije dosad primijećeno da navijači srpskih i hrvatskih klubova zalaze u bošnjačke avlije. Ali, uočen je revolucionaran pomak: Bošnjaci, k'o s poslom, odlaze anam. U posrbljenoj Modriči je bilo oko 200 navijača *Čelika*. Da se nisu između sebi izboli ne bi smo saznali da su tamo bili. Navijači *Sarajeva* su krenuli u pohrvaćeni Mostar, pa je izbila gužva. Nije bitno, stisli su petlju da grupno idu u minsko polje. Otkud sad ovo?

Znali smo da je porast nasilja na našim ulicama rezultat strateškog stvaranja haosa od strane međunarodnih snaga. Momci su u očaju pa im ne preostaje ništa drugo nego da se biju. Dosad je ova pojava imala dimenziju kukavičluka, jer su se silnici silili samo u svojoj avliji, nad slabijim od sebe. Ta droga više ne djeluje. Ovo je nešto drugo. Adrenalin se traži tamo gdje se objektivno može fasovati. A pošto srpski i hrvatski krajevi nisu izloženi međunarodnoj torturi, i pošto tamo ljudi žive u miru i spokoju, od fasunga nema ništa. U Modriči se nikakvi Srbi nisu suprotstavili zeničkim navijačima. Kad je već tako, oni su se porokali između sebe. Jer, došli su po belaj.

Kakve ovo veze ima s politikom. Možda će bošnjački očaj probuditi bošnjačku hrabrost. Možda će Bošnjacima, jednog dana, naumpasti da se presele u Banja Luku, Zvornik, Grude, Široki... Šta fali? Ionako je sve uhakano. Pa ti onda pričaj o podjeli!

Br. 114, 17. VIII 2004.

Koncert Lepe Brene u Tuzli

Hajvani pune stadion na Tušnju

Mogla je Brena Tuzlu, Bosnu i Bošnjake,
voljeti u vrijeme agresije,
kad je ta ljubav imala
puni humanistički i civilizacijski smisao.
Sad je to prazna priča.

Osnovna razlika između koncerta Lepe Brene u Tuzli i svih drugih srbijanskih folk pjevača je u tome što je Fahreta Jahić bila muslimanka, Bošnjakinja, što je rođena u Brčkom, u muslimanskoj porodici, što je u Tuzli pohađala srednju školu, i što bi se od osobe takvog porijekla očekivao ljudski odnos prema tragediji zemlje i naroda iz kojeg je potekla, a što svi drugi srbijaneri koji dođu u Tuzlu po pare ne moraju imati takav odnos, jer se to od njih i ne očekuje. U pitanju porijekla Jelene Živojinović, alias Lepe Brene, alias Fahrete Jahić, itd., i njenog odnosa prema bosanskoj tragediji – nalazi se odgovor na moralnu dilemu sa kojom se susreću pametniji Tuzlaci: vrijedi li iskazati gostoprimstvo prema ovoj pjevaljki.

Parama, s ljubavlju

Tuzla je već mjesec dana izlijepljena džambo plakatima na kojima se ispisana poruka: *Tuzli s ljubavlju*. To Lepa Brena dolazi da 21. avgusta održi koncert na stadionu Tušanj i da s ljubavlju mlatne pare. Trenutno su glavne dileme da li će ili neće na stadion sletiti helikopterom, kao onomad u Temišvaru, u vremenima kada se zaklinjala u Jugoslaviju i u bratstvo-jedinstvo. A ako joj je baš bratstvo-jedinstvo bilo po mjeri, nije nikada morala progovoriti ekavski, niti je morala nadjenuti si vašersko ime Lepa Brena, niti je morala svoje muslimansko ime Fahreta preimenovati u Jelena, niti se morala udati za Srbina, niti je morala djeci nadjenuti srpska imena, niti je morala djecu krstiti po pravoslavnim običajima, itd, itd. Dakle, Brenino jugoslovenstvo je bilo velikosrpstvo, baš kao i u svih Srba. Ona, kao Fahreta, osjetila se turskim otpadom u prostoru koji je duhovno i moralno ispunjavao njene mentalne afinitete. Zato se vratila *veri pradedovskoj*. Ali, zašto je narod kome je pripadala obmanjivala sa bratstvom i jedinstvom u koje ni ona nije vjerovala? Baš zato su mnogi Bošnjaci vjerovali u JNA dok mi nož nije dotakao grlo, kad je bilo kasno da išta više da promijene. Pjevajući o Jugoslaviji Brena je pjevala velikosrpstvu, koje se i poslije raspada Jugoslavije nazivalo Jugoslavijom. Jer, da nije tako, Brena nikada ne bi bila ni Brena, ni Jelena, već bi ostala Fahreta. Ali, i da jeste tako, dogodili su se momenti koji bi moralnu osobu pomjerali iz čahure gotovanluka i interesa. Makar onda kada je Jelena Živojinović čula da su joj u Brčkom, od strane velikosrpskih snaga, pobijeni i poklani mnogi drugari iz školske klupe, komšije ili prijatelji. Doduše, svi izuzev njene uže porodice koja se našla na usluzi četnicima. Pristajanje da se šuti o zlu, i da se tim nečinjenjem doprinosi odbrani zločina i genocida, demaskira moralni kredibilitet ove pjevaljke koja će Tuzli, a time i Bošnjacima, da *peva s ljubavlju*.

Humanitarni kurvaluk

Pametnima je jasno: nema tu nikakve ljubavi. Ima puki materijalni interes. Jer, Brenu su u Srbiji pogazili mladi, ljepši, srpskiji. Nije joj ostalo ništa drugo nego da pokuša na talasu jugonostalgije ubrati koju paru među bošnjačkim ugursuzima koji će pjevajući *Mile voli disko, disko, a ja kolo šumadijsko* pokušati utušiti svoju bol zbog nestanka Jugoslavije i zbog smrti iluzije o ravnopravnosti. A kako porušiti barijere od 14 godina šutnje nego tako što će se Bošnjacima poturiti zvečka, ko jetimima, koja glasi: *S ljubavlju*. Svako se pametan može zapitati: a gdje je ta ljubav bila kad je trebalo? Ljubav nije hamzigahop pa da se ne da osjetiti, poželjeti, iskazati. Mogla je Brena Tuzlu, Bosnu i Bošnjake, voljeti u vrijeme agresije, kad je ta ljubav imala puni humanistički i civilizacijski smisao. Ljubav je opipljivija od mnogih opipljivih stvari. Konkretnija od svega konkretnog. Jer – fraza je ali istinita – ljubav pokreće svijet. Tako je i Brenina nesuđena ljubav mogla imati svrhu – tad. Sad je to prazna priča.

Isto vrijedi i za najavu da će Brena obići Dom za djecu bez roditeljskog staranja u Tuzli i podijeliti darove mališanima. A zna li Brena da ova djeca u toku agresije nisu imala šta da jedu? Zašto tada nije organizirala kamion hrane da iskaže svoju pažnju prema djeci bez roditelja? Zna li da među njima ima desetine onih čije su roditelji ubili okupatorski soldati iz njene države, nacije i vjere, i to onda kad je ona šutala, a time i podržavala činjenje zločina? Kako će tim mališanima pogledati u oči? Napose, ako joj je baš stalo da daruje djecu bez roditelja u Tuzli, zašto to nije učinila prije, ili nekad poslije ovog koncerta? Nije Beograd daleko, tri sata vožnje od Tuzle. Pravim humanitarnim ljudinama nije bilo teško do Tuzle voziti ni iz Švedske, pa što bi to bilo teško njoj, iz Beograda? Ali, Brena ide među siročad iz proste, kurvanjske, profilerske i medijske računice, a ne zbog dobrote, jer se dobrotom ne kupuje i ne prodaje ništa, pošto u tom slučaju dobrota nije dobrota, već laž. Ako bude pameti direktor i pedagozi Doma za djecu bez roditeljskog staranja u Tuzli bi morali odbiti ovaj pokušaj manipulacije djecom, jer je bjelodano da Breni nije stalo do pomoći, već do slikanja, čim to najavljuje sedmicama unaprijed.

Blasfemija rudarske žrtve

Isto vrijedi i za najavu da će Brena održati niz sastanaka humanitarnog karaktera. Svi koji pristanu na ove sastanke moraju biti svjesni da su predmet manipulacije i da time skrnave dostojanstvo bosanske žrtve, kojoj je pomoć trebala od 1992. do 1995., a ne danas, i to na ovako jeftin i ponižavajući način. Isto vrijedi i za najavu da će Brena posjetiti tuzlanske rudare i podijeli besplatne karte za koncert. Nekoliko stotina rudara je poginulo i ostalo trajnim invalidima u borbama sa okupatorima koje je Lepa Brena zabavljala i bodrila, kako bi uspješnije klali i pljačkali. Ako rukovodstvo tuzlanskih rudnika pristane na ovu blasfemiju rudarske žrtve, mora biti svjesno da time pljuje u lice poginulim komorantima i da time skrnavi čast i ponos tegobnog rudarskog posla. Pa neće se valjda tuzlanski rudari prodati za karte Breninog koncerta? Postoje i špekulacije da bi Brenu mogli primiti i neki politički zvaničnici u Tuzli, ali je teško vjerovati da su i oni do te mjere ostali bez pameti.

Dovoljno je poniženje to što će stadion na Tušnju biti pun hajvana.

Br. 114, 17. VIII 2004.

Izbori su nastavak genocida

Siva eminencija Izborne komisije Lidija Korać se bestidno zalaže protiv ustavnog prava bh. preseljenika da glasaju, ali to nikog ne zabrinjava. Valjda smo oguglali na genocid, pa ga više i ne primjećujemo.

Kada smo početkom avgusta u ovoj kolumni tematizirali katastrofalne rezultate registracije birača u bh. dijaspori, to je za bh. javnost bila posve nova tema. Narednih dana će se o ovoj temi ispisati desetine tekstova, koji će otvoriti složeniju percepciju problema. Od one prvotne razočaranosti što se od milion naših raseljenika samo 27.000 registriralo za glasanje, stigli smo do suštine: nije problem tek u našim ljudima, već u Izbornom zakonu koji kompliciranim mehanizmom odbija bh. raseljenike od domovine.

Preselly & otpishy

U bh. javnosti prvi je Jozo Grgić, tuzlanski vijećnik, stvari nazvao pravi imenom. On je ustvrdio da je – *Izborni zakon genocidan: - Uzroke ne treba tražiti samo u neizainteresiranosti preseljenika, već isključivo u kompliciranom Izbornom zakonu koji je nametnuo proces registracije i time mnogim ljudima perfidno blokirao njihovo ustavno pravo da biraju i da budu birani. Stoga podhitno treba mijenjati Izborni zakon i to tako što bi se registracija za izbore obavljala automatski, sa sticanjem punoljetstva, na osnovu čega bi svaki punoljetni državljanin BiH bio dugoročno registriran kao birač.*

Grgićev istup je potakao novinare BHT da naprave prilog o ovom problemu. U tom je prilogu bivša zvanična, a danas nezvanična predsjednica Izborne komisije, Lidija Korać, dala skandaloznu izjavu zbog koje bi morala podnijeti ostavku, ili biti smijenjena, jer se bestidno založila za nastavak genocida. Ona je kazala: *Glasovi iz dijaspore su irelevantni. Ko god je objektivno reći će da je smiješno da neko živi na Islandu ili u Australiji a da glasa za načelnika opštine Lopare ili Centar u Sarajevu kada oni ne poznaju tog čovjeka, niti znaju njegove stavove.*

Kakve veze sa zakonima, i obavezom sprovedbe zakona, ima pitanje – šta je objektivno a šta nije objektivno? Objektivno je jedino pravo ovih ljudi da glasaju! Čak šta više, u kontekstu genocida nad Bošnjacima, i njihovog sistematskog preseljavanja u treće zemlje, objektivno je da preseljenici glasaju *na neviđeno*. Kako će se vratiti svojim kućama, ako u općinama ne budu imali svoje političke predstavnike? Po logici Lidije Korać, kojoj je sve ovo *smiješno*, ovi ljudi bi trebali sami sebe da otpišu i da shvate da je njihovo preseljeničtvo konačna stvar. Logika Lidije Korać je zločinačka i ni po čemu se ne razlikuje od genocidnih vizija Radovana Karadžića i Mate Bobana! Ta logika glasi: preseli i otpiši. Jer, između preseljenih i otpisanih, i onih ubijenih, nema nikakve razlike, jer i jednih i drugih nema u stvarnosti Bosne. Pravo je čudo kako je ovaj zločinački manifest članice Izborne komisije prošao bez odijeka u javnosti. Pa nije ni Karadžić ubijao ljude, već je

organizirao njihovo ubijanje i deportacije, pa je osumnjičen za ratne zločine. Genocid nije samo ubistvo, već i prisilno preseljavanje i ispisivanje iz liba domovine, a Lidija Korać čini upravo to. Ona bi, kao članica Izborne komisije, morala da se zalaže za što efikasniju realizaciju ustavnog prava naših preseljenika da svojim biračkim pravom svjedoče političko prisustvo, umjesto što propagira kidanje veza sa bh. dijasporom. Da je pameti, košto nije pameti, naši bi politički lideri već podigli tužbu protiv genocidnih stavova Lidije Korać.

Adwockathy of the genocides

Na moju adresu je stiglo nekoliko reakcija na tekst pod naslovom *Bošnjačka smrt*. U jednoj piše: *Ja sam iz Foče, a četnici (uz ne malu pomoć političkog vođstva moga grada i države) su me otjerali čak do Amerike. Moja porodica je uredno bila registrirana za glasanje u Foči. Neposredno pred lokalne izbore nas troje (supruga, kćerka i ja) odvojeno dobivamo obavijesti od Izborne komisije da su izbori u Foči otkazani. Nisam mogao da vjerujem, pa sam kontaktirao brata, rodaka i neke prijatelje iz Foče koji žive u Americi i svi su dobili isto pismo: IZBORI OTKAZANI. Rezultati izbora u BiH: U Foči pobijedili radikali. Ne mogu da vjerujem! Da možda nisu četnici našli naše adrese u Americi i poslali nam pisma da bi lakše pobijedili u Foči? Ne, nije moguće. Morali su da imaju saradnika u Izornoj komisiji. Da skratim: Više nikad, nakon tih izbora, nisam dobio nikakav poziv za glasanje. Vjerovatno sam ja, kao i ostali Fočaci u Americi sa kojima sam u kontaktu, zauvijek skinut sa svih lista za glasanje. Nisam baš siguran da sam se ja "odrodio" od Bosne. Bojim se da je neko dao sebi za pravo da učini sve da se moja Bosna od mene "odrodi".*

Ovo je, dakle, informacija, sa terena. Iz nje možemo pročitati da se agresija na Bosnu nastavlja upravo blokiranjem prava bh. prognanika da svjedoče svoje političko prisustvo u sredinama iz kojih su prognani. Logično, taj projekat se realizira i preko Izborne komisije, koja je maksimalno zapetljala proces glasanja, umjesto da ga pojednostavi, i da omogući svim bh. građanima da glasaju, gdje god da su. Ta petljivina sa registracijom, evo, daje konkretne, i konačne rezultate, tako da četnički i ustaški pajtaši u Izornoj komisiji više neće ni morati brisati ljude koji žele glasati. ...Ukoliko se, pak, u ovom dijelu Bosne ne probudi svijest i savjest, i ukoliko se ne pokrene jedna snažna akcija za izmjenu genocidnih mehanizama u Izbornom zakonu, a time i za sikterisanje advokata genocida u Izornoj komisiji.

Br. 115, 31. VIII 2004.

Sve je puno drogiranih pедера

Islamska revolucija je počela!
Komesar se pobio s pederima!

Vidio sam uživo pедера! Nisam ga plaho zagledao da ne pomisli da sam mušterija, tobejarabi. Koliko sam mogao spaziti, ispod oka, nosio je blještavo plavu košulju, sa ženskim rukavima. Imao je bijel ten, bezbeli napuderisan. Učinilo mi se i da su mu oči namazane onim hepekom za trepavice. ...Zbilo se to u bifeu NTV Hayat, prije snimanja emisije *Arduana show*, gdje sam pozvan da kažem svoje mišljenje o pederskom filmu *Go West*.

Comessar on linea the front

Na portirnici Hayata mi rekoše da sidem u bife, malo se kasni, da popijem sok i sačekam. Uđem dole. Sjedi jedan od 140 kila i gleda. K'o na autobuskoj stanici u Olovu. Poslije ću saznati da je to Ekrem Puška, scenarista filma *Go West*. Tam, u ćošku, sjedi taj što je ni muško ni žensko. Ima samo jedan slobodan sto, do njega. Sjednem. Zaudara nekakav težak ženski parfem. Haman se ovaj što je muško namiris'o da je žensko, da nam bude ljepši. Joj, meni nešto šugavo, da mi je da odem! Objesim ti i televiziju, i patriotizam, i sve, kad se komesar mora i žvako žrtvovati za narod i domovinu! Ugledah, sva sreća, u onom drugom ćošku, efendiju Dautovića. I on gostuje. Uzviknusmo selame, kao S.O.S., pa mi bi nekako lakše. K'o, velim, nisam ja sam crna ovca u ovom društvu, koje me podsjetilo na stih iz one pjesme *Zabranjenog pušenja*: ...*Sve je puno drogiranih pедера*.

Onaj peder, blizu mene, diše. Malo je podeblji, pa se čuje kako diše. Nekako, sipljivo. Bezbeli tako puhti i kad se tandara. Dade mu konobarica tortu, a on uze da mljacka. Pita mene konobarica, hoću li tortu, haman je džabe, neću, hvala, rekoh. Mog'o bi peder razumjeti da je to neki znak raspoznavanja, da sad i ja jedem tortu. Ubibio sam se k'o biba. Čekam. Kasne. Konačno, dođoše, po nas.

Poče ta emisija o pederima. Priča ovaj, priča onaj, priča i taj peder. On je, biva, modni kreator koji se pederisao po Londonu i radio za velike modne kuće. Istog časa spazih njegove drečavo žute cipelice. Iz daleka vidjeh da mu se okrunio žuti lak na tim baletankama. Ne bi ih na buvljaku mogao prodati ni za marku. Dok sam čekao da i ja koju progovorim, sve sam mislio na te pohabane cipelice ovog svjetskog modnog kreatora. Bilo mi ga nešto žao. Tak'a marka, a bez cipela.

Metro Golding Sanitarny Chmar

Nakon što je peder ispričao kako nema ljudskih prava, pa da se vjenčava, usvaja djecu i sa mužem hoda po sijelima, i nakon što je neka špicasta psihologica elaborirala našu zatucanost, pa da ne priznajemo te nastranosti, na scenu je stupio komesar PL, vehabija i mindžuhar, tj. ja. Malo sam pričao, trte-mrte, kako pedere treba zvati pederima, kako se ovim filmom *Go West* vrši blasfemija bošnjačke tragedije, kako je i *Ničija zemlja* film o građanskom ratu u BiH, a što je sve

sponzorirano od političkih centara koji sprovode u zlodjelo zlomisao da nema agresora i žrtve, i da su svi podjednako žrtve, a pogotovo pederi. Rekao sam da sudbina Bosne ovisi od političkog, pravnog, kulturnog, pa i ekonomskog tretmana genocidne agresije. ...Ma ne mogu sad ja prepričavat to što sam rekao!

Elem, reče Arduana da treba da se čuje i druga strana. Izide taj Puška, propade u fotelju, zavrti nogu k'o veliki i reče kako je – *višak u emisiji*. Svašta. Kontam, što je dolazio ako misli da je višak. Onda, navali na mene. Kaže, otkud meni pravo da pričam o filmu kad nisam radio na filmu. Stvarno nisam mislio koristiti svoje komesarske vještine, ali sam morao uljudno napomenuti ovog među da je on po struci sanitarni tehničar koji je zaposlen u Domu zdravlja, i da kao takav nema pokriće da govori o kompetencijama. On je potvrdio da je sanitarni, a na moju opasku da bi sanitarni mogli biti i filmski kritičari, rekao je, zašto da ne, mogu u kinu pogledati film i iznositi kritiku. Vidim, vrag je odnio šalu, ovaj je prolupao. Onda je rekao da se u filmu radi o ljubavi dvojice pедера, ali da se to ne može tvrditi jer niko nije gledao film. Svašta. Izgleda da je tog Pušku iz cipela izbacilo televizijsko objavljivanje njegove intimne tajne – da je sanitarni tehničar. Haman se mislio prodati kao Spielberg.

Komesar je, stvarno, milostiv. Kad je vidio da Puška mlatara očima, lijevo-desno, kao da je popio šaku tableta s *Badelovim* konjakom, ustavio je šargiju. A mogao se, primjerice, zezati sa vezom filmske umjetnosti i sanitarnih čvorova, sa prljavštinom pederluka i sanitarnom higijenom, itd. Ali, kada je vidio tužni i zamučeni medin pogled, koji je krio plač, komesar je stao. Ne bi imalo smisla. Osim toga, efektivnije je bilo to Puškino panično klepetanje, nego ma kakva priča.

Withez lawljeg srcca

Ali, gdje je poenta ovog teksta? Emisija se završila. Prilazi mi svijet i čestita. Stoji Puška i gleda tu dodjelu oskara. Izidem na onu mračnu cestu, hitim prema parkingu, blizu je devet, valja stići do Tuzle. Neko me zovnu. Ide Puška prema meni. Krenem i ja prema njemu. Kaže mi: *Nisi me morao baš onoliko poniziti. Ako mi se ne izvineseš, ja ću te prebiti*. Kažem ja njemu: *Što sad plačeš? Ja tebe nisam ni pomenuo. Udario si na mene, pa fasov'o*. O tom prebijanju mu nisam htio reći ništa. Pogotovo ne pred svjedocima.

Poenta je da on nije razumio da ga nisam poder'o koliko sam mogao, i znao. Nije razumio da sam stao, zbog njegovih suznih očiju. Da mi ga je bilo žao. Da sam insan.

Drugim riječima – šta zna meded o viteštvu!?

Br. 116, 14. IX 2004.

Predsjednik Hrvatske Stjepan Mesić
pristao na zločinačku ideju o podjeli BiH na tri dijela

Hrvatska podržava otcjepljenje Republike Srpske

Hrvatski Predsjednik sugerira da bi BiH, podijeljena na tri etnonacionalne republike, mogla biti – *efikasna* i u *životnom interesu bh. građana*, a tu sugestiju pakuje u lažnu demokratsku formu. Kao da nam nije odveć jasno kako bi tzv. hrvatska republika bila sponzorirana od Hrvatske, sve do svog otcjepljenja, i kako bi stvaranje tzv. hrvatske republike omogućilo odveć planirano pripajanje Republike Srpske Srbiji, u zamjenu za suverenitet Kosova. Nije li srpsko-hrvatsko hegemonističko bratstvo iz Karađorđeva doživjelo svoju renesansu kroz nove planove za uništenje državno-pravnog kontinuiteta BiH?

Otkad su se prije mjesec dana u emisiji jedne mostarske tv čule nove-stare ideje o podjeli BiH na tri dijela, i to iz usta anonimnog profesora Bože Žepića, ova teme ne prestaje biti aktuelna u raznoraznim pričama o političkoj budućnosti BiH. Profesor Žepić nije rekao ništa novo, prije se čini da je tu staru priču plasirao u pravi čas, kao protutežu sve glasnijim signalima iz međunarodne zajednice da bi moglo doći do promjene Ustava, tzv. reforme Dejtona, a u cilju ukidanja entiteta i regionalizacije BiH na prirodnim i ekonomskim, a ne na etnonacionalnim kriterijima.

Luka i muka

“Pitanje Luke Ploče isključivo je gospodarsko, a ne političko, i tako ga treba tretirati” – glasi još jedna neistina predsjednika Hrvatske Stjepana Mesića izrečena u ovom intervjuu. Jer, mnoštvo je dokaza koji svjedoče da je pitanje Luke Ploče do srži – političko, a ne ekonomsko. Prisjetimo se kako su u Pločama prije nekoliko godina organizirane masovne demonstracije na kojima su razne udruge veterana poručile da – život daju a Ploče ne daju. Pristup luci Ploče bi bh. državu, a posebno krajeve sa bošnjačkom većinom, oslobodio ekonomskog vazalskog odnosa i to znaju oni koji priječe tu mogućnost. Bošnjačka ekonomska potlačenost u direktnoj je vezi sa političkom potlačeñošću, jer onaj koji nema novaca za svoje ekonomsko i socijalno dostojanstvo, osuđen je da svoju duhovnost podredi zakonima jačeg.

Jaše Kurta, a jaše i Murta

Alternativa prof. Žepića posve je na tragu velikosrpskih ideja, o kojima smo u više navrata pisali, a koje predviđaju aneksiju Republike Srpske u zamjenu za suverenitet Kosova. Pojednostavljeno, ako će Srbi ugrabiti svoj dio BiH, logično

je i da Hrvati teže istom cilju, a zašta je potrebno izvršiti tronacionalnu podjelu teritorija, kako bi proces separacije tekao zakonomjerno. Dokle god su Hrvati za BiH vezani Federacijom, a ne tzv. hrvatskim entitetom, dotle je nemoguće njihovo teritorijalno otcjepljenje od bh. države. To znaju i velikosrbi, jer da bi se Republika Srpska otcijepila od BiH mora se ostvariti faktor razgradnje u kome dvojica nadglasavaju trećeg. Dakle, ako bi postojala tri etnonacionalna entiteta, u tom bi slučaju srpski i hrvatski entiteti bili suglasni oko prava na samoodređenje do otcjepljenja, a što bi Bošnjake ostavilo u pat-poziciji. Postojanje Federacije BiH ne daje mogućnost velikosrpskoj opciji za realizaciju ovog plana, jer dva entiteta uvijek tvore odnos jedan na prema jedan.

Napose, američki zvaničnici su u nekoliko navrata priznavali da je cilj osnivanja Federacije u martu 1994. upravo bio da se spriječi podjela BiH, ali ne zbog srpske i hrvatske separatističke tvorevine, već zbog mogućnosti da se usred Evrope stvori država sa većinskim muslimanskim stanovništvom. - *SAD su željele izbjeći stvaranje islamske države u Bosni* – potvrdio je nedavno Danijel Server, direktor Američkog instituta za mir, govoreći o razlozima za formiranje Federacije, prvobitno definirane kao zajednica Bošnjaka i Hrvata. Bez obzira na američke ciljeve, Federacija je blokirala nastojanja vojne hunte Mate Bobana da se za Hrvatsku izbore ista prava kao i za Srbiju, u vidu gazdovanja separatističkom tvorevinom, a što je u suštini blokiralo mogućnost tronacionalne podjele BiH i uništenja njenog državno-pravnog subjektiviteta.

Državna televizija podstrekava otcjepljenje RS

Nedavno je u centralnom Dnevniku državne BHT emitiran prilog o prikupljanjima potpisa sa sazivanje referendumu o otcjepljenju RS od BiH. Teško je vjerovati da su i novinarka, i urednici, toliko nepismeni i neuki pa da prilog zaključuje glupošću – kako ova akcija nema pokriće pošto je vode Srbi iz Hrvatske. Slijedom logike, ispada da bi akcija bila validna kada bi je vodili Srbi iz BiH. Kriminalan zaključak iz centralnog Dnevnika zapravo ima funkciju preporuke bosanskim Srbima kako treba da se masovno uključe u ovu akciju, jer ako je budu vodili samo Srbi iz Hrvatske – neće uspjeti. Prilog je trebalo zaključiti citiranjem ustavnih odredbi po kojima su Republici Srpskoj sva tri naroda ravnopravna, pa je Srbi ne mogu smatrati svojom, niti pripajati Srbiji, jer time ugrožavaju konstitutivna ustavna prava Bošnjaka i Hrvata. Međutim, ovaj primjer svjedoči kako je državna BHT odveć u službi separatističkih centara političke moći. U protivnom, neko bi morao javno snositi odgovornost za ovo propagiranje i podstrekavanje referendumu o otcjepljenju RS sa kanala državne tv.

I poslije Bobana vladavina čobana

Bosanska tragedija nas je naučila da ne mora istina biti sve što se zvanično kaže, te da postoje procesi koji se odvijaju bez obzira na razne uljudne deklarativnosti. Zašto bismo uopće vjerovali u Mesićeve mnogo puta ponavljane preporuke da bosanski Hrvati trebaju budućnost graditi u BiH, a ne u Hrvatskoj? Zašto bismo vjerovali kako je istina u riječima, a ne u djelima! Na kraju, za te riječi niko ništa neće pitati Mesića kad se BiH dovede do svršenog čina, i kad Hrvati budu horni da svoj entitet pripoje Hrvatskoj, jer im Bošnjaci neće imati snage da pruže ma kakav otpor, ni onaj verbalni. Kao da je ko pitao UN zato što su donijele kamaru plemenitih rezolucija dok je trajao, i trajao, genocid nad Bošnjacima. Stvarnost treba čitati iz dijela, a ne iz riječi. A djela kazuju da Mate Boban nije umro, a kakve su prilike, i neće.

Prisjetimo se samo aspekta strateškog izglednjivanja Bošnjaka u opsjednutim gradovima, s ciljem lomljenja kičme bosanskom državnom vrhu, kako bi se pristalo na pregovore o podjeli BiH. Naspram te genocidne suštine, koja je realizirana voljom i podrškom zapadnih vlada, mi smo imali hičme ispraznih humanitarnih aktivnosti, riječi i dokumenata. Svijet se zabavio projektima humanitarne pomoći, dok smo mi svakodnevno bivali izloženi granatama i snajperima. Primjera je na pretek. Otud i ovu tezu o mogućoj tronacionalnoj podjeli BiH, kao platformi za otcjepljenje tzv. srpskih i tzv. hrvatskih krajeva, treba prihvatiti s rezervom. Jer, činjenice kazuju da je bošnjačka ekonomska moć do te mjere minorizirana da će vrlo brzo usloviti, ako već i nije, minorizaciju bošnjačke politike i kulture, a time i volje za očuvanjem Bosne. Zašto bi Hrvatska težila otcjepljenju 27 odsto bh. teritorija, na kojima političku, ali ne i prirodnu većinu čine Hrvati, kad već ima ekonomsku prevlast bezmalo na svih 51 odsto bh. teritorije koliko zauzima Federacija? Nije li isplativije sačekati još koju godinu, dok u Bosni zamre svaki titraj bošnjačkog subjektiviteta, i onda pristupiti međunarodnoj verifikaciji dogovora iz Karađorđeva?

Mogu američki zvaničnici tvrditi šta hoće, ali će do daljnjeg ostati indikativna enigma da se godinu i po dana prije završetka rata znalo da će BiH biti podijeljena po procentima 51 na prema 49 odsto, i da će Federacija BiH zauzimati taj 51 odsto. Ovaj podatak se u junu 1994. mogao pročitati, primjerice, u Norveškoj enciklopediji. Jedino mi o svemu nismo znali ništa, niti smo se pitali kako je moguće da američka administracija u martu 1994. inicira rješenje koje će *od svih zaraćenih strana* biti prihvaćeno u decembru 1995., nakon Markala, Kapije, Srebrenice... Iako nam je teško to priznati, ali pod znakom pitanja su i ekspresna oslobađanja bh. gradova, potiskivanje srpskog agresora, zaustavljanje oslobađanja Banja Luke i sl., a što sve ukazuje da su razne *oluje* u ljeto 1995. imale funkciju namirivanja procenata za dejtonsku podjelu BiH.

Na kraju, ključno je pitanje: da li je podjela morala da izgleda baš tako: pola - pola? Ne podsjeća li to isuviše na ciljeve dogovora Cvetković – Maček, a potom Milošević – Tuđman? Pa Srbi su činili većinu samo na nešto više od 30 odsto bh. teritorije, a data im je polovina Bosne. Hrvati su činili većinu tek na 16 odsto bh. teritorije, a prilikom režiranog oslobađanja bh. gradova data im je prednost da, recimo, zauzmu Jajce. Bošnjacima je i tada priječena mogućnost da oslobode išta više od frtalja Bosne, predviđenog za bošnjački geto, iz kojeg će moći izlaziti sa vizama, uz debelu kontrolu, kao da se to radi o Jevrejima iz Varšavskog geta. Ovo poređenje nije nimalo slučajno, iz mnogo razloga, ali i zbog toga što su u Varšavskom getu njemački okupatori diktirali ekonomske tokove, s ciljem dodatnog pljačkanja jevrejskih zatočenika. Jednako, danas, Bošnjaci bivaju žrtve svekolikog ispiranja svoje ekonomske i duhovne snage, tako da se u dogledno vrijeme može očekivati da u Bošnjaka presahne svaka politička volja. Svejedno je tada da li će neko proglasiti podjelu BiH na dva ili tri dijela, kad Bošnjake niko ni za šta neće ni pitati, samim tim što ni oni sami sebe ne pitaju ni za šta.

Kome hita Boban ispod žita

Uopće nije upitan kontinuitet velikosrpske politike prema BiH. Tadićeva Srbija, kao i ona Miloševićeva, teži aneksiji Republike Srpske. Upitan je, donekle, stav susjedne Hrvatske, jer od hrvatske politike ovisi realizacija te mogućnosti o otcjepljenju RS, istovremeno sa otcjepljenjem tzv. hrvatskih krajeva.

Predsjednik Republike Hrvatske Stjepan Mesić dao je prije neki dan intervju *Dnevnom avazu* u kome je na pitanje o mogućoj tronacionalnoj podjeli BiH odgovorio, u najmanju ruku, problematično. Na jasno pitanje o mogućnosti stvaranja tri etnonacionalne republike, Mesić odgovara: *Najbitnije je da o tome odluče građani Bosne i Hercegovine, jer efikasna država je prije svega u njihovom*

životnom interesu. Rješenje do kojeg oni dođu konsenzusom poštovat će svi, kako u BiH tako i izvan nje.

Zvuči nevjerovatno. Mesićev odgovor sugerira da bi takva (anti)država mogla biti – *efikasna, u životnom interesu*, a tu sugestiju pakuje u demokratsku formu konsenzusa. On svjesno zaboravlja da postoji samo jedan legalan i legitiman akt za koji su glasali bh. građani, a to je Referendum iz 1992., kada je jasno poručeno kakvu BiH žele. Dejtonski sporazum jeste nastao konsenzusom, ali ne naroda i građana, već političkih lidera, od kojih su ovi bošnjački bili pod ucjenom nastavka genocida. Mesić valjda misli da je opet moguće isposlovati sličan konsenzus političara, a ne bh. građana. Jer da misli na bh. građane onda bi se pozvao na Referendum iz 1992. i volju bh. građana koja je kriminalno i zločinački ignorirana. Otud je svako novo rješenje koje ignorira demokratski iskazanu volju bh. građana, koji su jasno precizirali kakvu BiH žele, zapravo nastavak zločinačkog pothvata. Ako je Hrvatskoj stalo do bh. suvereniteta i stabilnosti, valjda bi se trudila da reafirmira ovaj jedini legitimni dokument, čija bi sprovedba garantirala jednakopravnost svih bh. građana i naroda. Ne bi se moglo dogoditi da hrvatski Predsjednik sugerira mogućnost tronacionalne podjele, tim prije što je to autorska, velikodržavna ambicija pokojnog Franje Tuđmana i njegove hunte u Hercegovini. Jednostavno, Mesić je ovu ideju trebao odbaciti kao naslijeđe beščasne, hegemonističke prošlosti Hrvatske, i trebao je kazati da Hrvatska ni u kojoj varijanti, nikada, ne može podržati stvaranje hrvatske republike u BiH. Jer, jasno je, hrvatska republika u BiH ne može biti sama sebi svrha, i logično je da bi Hrvatska prema njoj imala sponzorski odnos, sve do realizacije tog prava na otcjepljenje. Napose, i dan danas, i bez ovih formalnih ozvaničenja, Hrvatska sponzorira zapadne dijelove Hercegovine, recimo, u pogledu obrazovanja, budući da je Sveučilište u Mostatu konektirano na Sveučilište u Zagrebu, po raznim osnovama. Ali, Mesić to ne govori. On svoju tuđmanovsku politiku, za razliku od svog prethodnika, tek vješto kamuflira u demokratske floskule koje za suštinu problema ne znače ništa.

Ovo zakamuflirano hegemonističko očitovanje hrvatskog Predsjednika nam ukazuje tek da i dalje postoje velikodržavne ambicije Srbije i Hrvatske koje se realiziraju zajedničkom režijom pojava i procesa usmjerenih protiv BiH.

Br. 116, 14. IX 2004.

Neka cijelo selo zna IKONA sam posto ja

Bošnjačka desnica ne postoji! Izuzev ako se odlazak u džamiju ne smatra desničarenjem, a u crkvu multikulturom? Da bi se okotila desnica, moraju postojati aspiracije prema tuđem. Bošnjaci ne umiju sačuvati ni svoje, a kamo li kidisati na tuđe.

Hegemonistička ispostava zagrebačkog *Večernjeg lista* u BiH u svome je okupatorskom izdanju objavila 22. rujna tekst u kome se tvrdi da je – *Fatmir Alispahić medijska ikona bošnjačke desnice*. Povod je ona priča o pederima. Koji dan prije Bakir je Bezistanče u policijskom magazinu Lagumdžijine hunte tu *medijsku ikonu* proglasio *fašistom*. Sve zbog pедера. Toliko su im pederi prirasli za srce da svakog antipедера meću na medijsku lomaču i časte pogrdarijama.

Problem bosanske stvarnosti je u izobličenju pojmova, zamjeni teza i identiteta, u prešaltavanju uloga agresora i žrtve, plaćenika i patriota, boljševika i demokrata, a što se odvija pod diktatom sile, novca i domaćeg provincijalizma.

Maycca my starra

Proglasiti Komesara desničarem, nacionalistom, fašistom, itd. – budalasto je koliko i proglasiti Adolfa Hitlera humanistom. Trebale bi mi stotine stranica da ispišem gdje sam sve promovirao ideje demokratskog socijalizma i antinacionalizma. I to u ratu kad su kojekakvi Senadi mlatili pare od SDA, a kada sam ja osnivao nevladine organizacije za zaštitu multietničkog identiteta Bosne, zbog čega me to isto stado proganjalo k'o *četnika* i *izdajicu muslimana*.

Kroz mnoštvo tekstova sam tvrdio da zakonski mehanizam u BiH mora biti određen antinacionalizmom. Moju ideju o potrebi izmjene Izbornog zakona, u smislu određenja da sve starančke liste moraju biti multietničke, po popisu iz 1991. – nije podržao niko. Kako, majka mu stara, kad imamo toliko organizacija i medija koji se k'o fol zalažu za multietničnosti?! Kako kad je jasno da se uvođenjem multietničnosti u samo izvorište političkog života, dakle u stranke, može izbjeći naciokratski koncept?! Ako na listama mora biti trećina žena, zašto ne bi onda bila i ravnomjerna zastupljenost svih naroda? Primjerice, ako je u Tuzli po popisu iz 1991. bilo po 15 odsto Srba i Hrvata, onda bi sve stranke morale na svojim listama imati procentualno toliko jednih i drugih. Pa nek' se onda HDZ u Livnu i Duvnu bori da pridobije Bošnjake i Srbe! Nek' onda SDS izvoli aterirati prema bošnjačkim i hrvatskim interesima, kako bi pridobio nesrpske kandidate bez kojih ne može izići na izbore!

Navodna primjena odluke Ustavnog suda o konstitutivnosti bh. naroda šuplja je priča jer se ne odnosi na cjelokupan politički sistem. Stranke su osnovica tog sistema, te je indikativno kako mogu biti izuzete iz primjene Odluke o konstitutivnosti. Mononacionalno političko organiziranje u BiH nije odraz demokratije, već šovinizma. Vlast u svojoj srži, u strankama, mora biti multietnička kako ne bi bila suprotstavljena pravima drugih. Ovo što nam je potureno, laž je, jer

nisu dokinute mononacionalne vlasti, koje u multietničkoj zajednici imaju apartheidski karakter.

E, sad, ovo što sam ukratko izložio, opisivao sam kamaru puta nadugačko i naširoko. ...Kao *desničar & fašista*, jakako.

Lazza camuflazza

Komesar je ljevičar. Sav je u petokrakama. Na čardaku mu se vijori zastava sa likom Che Guevare. Protiv uroka, uvijek nosi neki odijevni predmet za petokrakom. Makar, *starke*. Komesarova je familija partizanska. I, antikomunistička. To su oni što ih je Partija zajebala. Jer su antifašizam i komunizam dvije strane svijeta. Partizani su se borili za slobodu i duh demokratskog socijalizma, a ne za komunističke napoleone. Danas Komesar ratuje protiv dva zla protiv kojih su se borili i njegovi djedovi: protiv nacionalizma i komunizma. Zbratimljenih, u pohodu na Bosnu, istinu i slobodu.

Bošnjačka desnica ne postoji. Izuzev ako se odlazak u džamiju ne smatra desničarenjem, a u crkvu multikulturom? Da bi se okotila desnica, moraju postojati aspiracije prema tuđem. Bošnjaci ne umiju sačuvati ni svoje, a kamo li kidisati na tuđe. Jedina desnica u Bosni su četnici i ustaše, pomognuti komunjarima iz SDP-a. Oni zajedničkim snagama rade na preoblikovanju genocidne agresije u građanski rat, a što je izvodljivo samo kroz satanizaciju bošnjačke žrtve. Ko god ukaže da je dejtonska stvarnost suprotstavljena imperativima multietničnosti i samoodrživosti bh. društva, da četnički i ustaški projekti djeluju ispod demokratske šminke, uz plaćenike koji se predstavljaju kao tzv. demokratska alternativa – taj će biti preoglašen *desničarem* i *fašistom*. A istinski fašisti, koji do daljnjeg deru Bosnu i blate bošnjačku žrtvu, slove kao tzv. demokrate, jer ih okupirani medijski sistem takvim predstavlja. Otud razne ozrenke, bezistančad, tucce i nilski konji imaju ekskluzivno pravo da proglašavaju *desničare* i *fašiste*. A zapravo su u službi osvjedočenog četničkog i ustaškog fašizma, sa zadatkom da svaki proplamsaj zdrave bosanske incijative žigošu kao ekstremizam. Udružuju se u tzv. pokrete za promjene, u Krugove 99, izmišljaju gluposti o nekakvoj trećoj republici, samo kako bi stvorili lažni identitet svoje okupatorske, fašističke, desničarske suštine.

U protivnom, neko bi od njih podržao ideju o zabrani mononacionalnih stranaka. Neko bi primijetio da nije u redu snimati filmove o pederima (*Go West*), o građanskom ratu (*Ničija zemlja*), o bošnjačkim ćorkanima i ugrusuzima (*Gori vatra, Ljeto u ZD*), a naspram moralne obaveze da se umjetnošću svjedoči genocid, kao doprinos moralnom i pravnom imperativu za povratak BiH u svoje prirodno, povijesno utemeljeno, multietničko stanje.

Biti od takvih prostitutki proglašen *medijskom ikonom bošnjačke desnice, fašistom i nacionalistom* – zvuči kao priznanje.

Br. 118, 28. IX 2004.

Izbori bez glasača

Bošnjaci se više ne pale na izbore.
Cilj je postignut: Depolitizacija
Bošnjaka je bila posljednji
uvjet za uništenje Bosne.

Ni jedni izbori u političkoj povijesti Bosne nisu imali manje žara nego ovi, lokalni. Nalikuju na zgarište. Tek vrelina pepela podsjeća da je nekad na predizbornoj pozornici BiH znalo biti vatre. Pokušavale su stranke i kandidati potpaliti emocije birača. Ali, ne ide. Naš se narod upisao u marsovce. Ima pametnija posla nego da sluša benevetanje blizu 30.000 kandidata. A pogotovo, da stane ured, da se gura, da bi glasao da nekome bude dobro, u naredne četiri godine, dok će njemu, narodu, biti košto je i bilo. Narod je odlutao. Ne vjeruje više u politiku.

Crme is identy

Prije četiri godine gorjele su predizborne vatre, zavađali se jarani, cijepale se familije, tukla su se čitava sela... - sve zbog politike. U Lukavcu i Gračanici su Bošnjaci koji su se pretumbali na tobe zaklali krmađ, natakarili na ražanj, i hodali oko džamija, oko muslimanskih kuća, da pokažu i Bogu i narodu kako su – o(ne)sviješteni. Bili su to isti oni koji su koju godinu prije mahali zelenim zastavama i pijani uzvikivali tekbire. Eto, sa dolaskom SDP-a na vlast mogli su rahat razgoliti svoje šumadijske nerve, oblikovane decenijama preko talasa Radio-Šapca. Krme na ražnju je postalo znak identiteta, granica na kojoj se raspoznaje razlika između retrogradnih i progresivnih sila. Pa šta, bilo je tako sve vrijeme komunističke diktature, barem što se tiče muslimanskih kadrova.

Krmećija stvarnost jedva je izdržala dva ljeta. SDP je u naletu multietničke bošnjačke volje zavladao svim i svačim, ali je zglajzao na najgluplji mogući način – kada je počeo svoje biračko tijelo, tj. Bošnjake, optuživati za tzv. islamski terorizam. Tom ponoru stupidarije, treba dodati i projekte kao što je ukidanje upotrebe selama u Maglaju, poređenje boraca Armije RBiH sa četnicima, montiranje sudskih procesa protiv bh. patriota... Sve je to do općih izbora 2002. uvjerilo lahkovjerne Bošnjake da se vrata pod strehu SDA, gdje im neće biti ni gore ni bolje, ali ih makar vlast koju biraju neće vrijeđati i njihovu žrtvu optuživati za tzv. islamski terorizam.

Poslije će se ispostaviti da je Zlatko Lagumdžija zadužen da uništi SDP, kao nekada jedinu vrijednu demokratsku alternativu, koja je okupljala najsnažnije intelektualne potencijale u BiH. Danas je SDP minorna partija, protiv koje će uinat glasati i sami SDP-ovci. Pad od 100% iz 2002. godine, u odnosu na 2000. godinu, ove će godine biti višestruko umnožen. Tako kazuju istraživanja. Bezbeli će opet biti održan Kongres SDP-a, na kome će, u znak priznanja, biti biran isti lider, sve dok on ne ostane sam, i šćućuren, pod jednom uvehlom ružom.

Swacki truth need of pruth

Bošnjaci su iz straha od SDP-a glasali za SDA. Taj ćorsokak generira dvije štetne pojave: prvo, SDA može rahat računati na vječnost, sve dok se ne pojavi neka valjana nacionalna alternativa; taj faraonski status oslobađa SDA od odgovornosti, jer kakva god da je, bolja je od onoga što nam se prodaje u celofanu tzv. demokratske alternative; drugo, faraonski status SDA legitimira s&h naciokratije, iako se ove tri pojave tek po kontekstu, ali ne i po prirodi, mogu porediti. Projekat Lagumdžijinog uništenja SDP-a je usmjeren upravo ka dugoročnom vezivanju Bošnjaka za SDA, kako bi se ojačale pozicije srpskih i hrvatskih separatista. Daleko od toga da Lagumdžija radi za SDA, on je na bogatijem platnom spisku, ali njegova misija uništenja demokratske alternative ima za cilj blokadu demokratskih promjena u cijeloj BiH. Jer, dokle god SDP slovi kao jedina alternativa, a dokle god se Bošnjaci, poučeni iskustvom, opravdano plaše te alternative, i glasaju za SDA, biće blokirana mogućnost ma kakvih promjena na bh. prostoru. Vladavina naciokratije odgovara jedino Srbima i Hrvatima, jer stanje žabokrećine doprinosi protoku vremena, u kome sve manje ima Bosne, a sve više dejtonske realnosti. Što se tiče SDA, ona je napravila stidljiv, ali revolucionaran iskorak prema multietničnosti, jer je odveć svoje liste prošarala Srbima i Hrvatima. Izlazak iz tripartitnog, naciokratskog konteksta, trebala bi da bude osnovica nacionalne politike u Bošnjaka. Jer je bošnjački nacionalni interes ostvariv jedino kroz bosanskohercegovačku opciju. Zašto bi taj interes zastupao SDP, kad može i SDA?

E, sad, baška je problem što se SDA uljuljala u svoje trutovanske i gotovanske kočije, pa nema bogzna kakvih vizija. – *Dobro je, dok ne tuku, nek' nije gore* – kao da glasi neizrečeni slogan ove antiambiciozne družine kojoj je sticaj okolnosti naštelio bivšu, sadašnju i buduću vlast nad bošnjačkim šljajbukom.

Only se smrth mrdha

Ove će godine na izbore izaći onaj koji nema pametnija posla. Odrođavanje naroda od politike je štetno, ali logično. Manjina Bošnjaka će po inerciji razumljivog straha glasati sa SDA, iako znaju da od toga nemaju nikakvog konkretnog haira. Većinu Bošnjaka politika ne zanima. Ko je kriv za to? Da li stranke koje su, svaka na svoj način, iznevjerile očekivanja, ili dejtonski sistem koji ne dozvoljava nikakvu promjenu strateške pometnje i beznađa? Svejedno je. Jer, u stanju kliničke smrti bh. države, jedino profitiraju separatistički projekti. Dakle, negdje u BiH ipak postoji život. Nešto se mrda. Pokreće se, djeluje, napreduje svijest iz Karađorđeva. Srbi i Hrvati nemaju razloga, opet, da ne povjeruju u isplativost izlaska na izbore. Kad god su izišli, ojačali su smisao podjele. Bošnjake je stvarnost uvjerila da njihov glas ne pije vode. Glasali, ne glasali, stanje je gore, i beznadežnije. Narod se zabavio o svojoj mucu, pa mu nije ni do čeg', a kamo li do politike i do namiještanja vijećničkih plata nekakvim neznancima. Nisu Bošnjaci krivi zbog toga. Njihova politička nevolja rezultat je strateškog projekta. Jer je depolitizacija Bošnjaka uvjet za uništenje Bosne.

Br. 118, 29. IX 2004.

Ramazanski turizam

Ramazan je enigma. Vazda nedorečena priča. To je preporoditeljski proces u kome stvarnost dobija nove, a zapravo iskonske dimenzije.

Ramazan je moj godišnji odmor! S radošću napuštam tamnicu svakodnevlja i ulazim u prostranstvo mira i spokoja. Ramazanski dani nose miruh djetinjstva. Odjednom vidimo boje, osjetimo mirise, zapažamo detalje... Vremena je u izobilju. Vrijeme ne gospodari nama, već mi njime. Tako je to bilo nekad, prije nego što smo uplovili u život ambicija. Djetinjstvo je bez ambicija. Vrijeme ga nikud ne goni. Djetinjstvo goni vrijeme. Igra se s njime. Kao mačka s mišem.

Ramazan otvara neke zapečaćene aure spoznaje, i otvara nove. Vraća nas u ljepote koje smo zaboravili, i vodi nas kroz neotkrivene predjele uma. To je vrhunsko putovanje kroz vrijeme i osjećaje. Ljudi daju ogromne pare da proputuju svijetom, da dožive nove osjećaje. Kakva je razlika? Sve je, svakako, u mislima. Zato je ramazan putovanje kroz sopstvene odaje. ...Prirodni turizam.

Blasfemy of islam

Bezbeli će me sad napasti pravovjerni iz Islamske zajednice. *Čuj, njega, murtatina, usudio se da ramazan uporedi sa turizmom! Pa zna li on šta je turizam? To su autobusi, točkovi, striptizi, kokteli, provođenja i zavođenja... Turizam je hojmiĝahoj, zguzanaguz, tandaramandara. Zna li on da je ramazan post i ibadet, u smijernosti i jednosmijernosti, nema tu ništa izvan tipizirane slike i prilike!*

Prije dvije godine izbila je golema polemika u povodu mog teksta *Ramazanska revolucija*. Najavljene su i krivične prijave, ali su stopirane, jer je neko razumio širinu gluposti. Moja je krivica bila što sam napisao kako su ramazan postili mnogi koji nemaju pojma o islamu, pa i oni koji nisu muslimani. U nekim je srednjim školama u Sarajevu, Tuzli i Zenici bila furka da cijeli razredi poste. Ramazan su postila, hvala Bogu, i kršćanska djeca. Pokušao sam objasniti kako je ta volja specifikum bosanske interkulturalnosti.

Smatrao sam korisnijim da muslimani koji ne klanjaju i islam poznaju površno, poste ramazan, nego da iftare čvarke. No, pravovjernici iz IZ su me grdno napali sa tezom da ramazan mogu postiti samo pravi muslimani. Dijalog na ovu temu se završava sa tezom da nema nepravijih muslimana od onih koji sebi uzimaju za pravo da određuju ko jeste a ko nije pravi. Jer, uzimati na sebe Njegove ingerencije, grdna je blasfemija.

Maxallic muslim story

Ljepota islama je u slobodi koja je ostavljena čovjekovom odnosu prema Bogu. Može IZ misliti šta hoće, ali to neće uticati na mnoštvo tih nepravijih muslimana u Bošnjaka da poste ramazan, da se osjećaju muslimanima, i da im bude lijepo. Ljudi će raditi po svome, svakako. Eto, postit ću i ja, a da neću ni jednom klanjati.

Jer, ne znam. Proučit ću ono što znam, kad zapostim, i prije nego iftarim. Osjećat ću se muslimanom, šta god ko o tom mom islamu mislio. A da li ću jučer, danas ili sutra početi klanjati, ne tiče se nikog osim mene. Možda već klanjam, godinama, ali i to se ne tiče nikog, ovozemaljskog.

Ta ambicija za propitivanjem islamske privatnosti ima u sebi mahalske karakteristike. Neko bi htio da mi uđe u kuću, da mi zaviri u šerpu, da vidi šta jedem, gdje spavam, kakav mi je zahod, koji safun koristim, e kako bi mogao ispijati kahvu i trabunjati o tome kakav sam ja čovjek. Odnos prema Bogu je stvar privatnosti svakog ljudskog stvora, samim tim što pred Bogom, ni na početku, ni na kraju, nema nikog više. Možda neko misli drukčije. Ja mislim ovako. Ko je onda veći musliman? Ja to ne znam. Onaj ko tvrdi da zna – laže.

Ali, nisam htio pisati o ovome. Odvukla me priča. Htio sam rijet nešto drugo. Stali smo na turizmu.

Refugges in the home

Pokušajte uporediti dan prije i poslije početka ramazana. Osjetite li razliku? Na jednoj strani je vreva, na drugoj tišina. Kao da smo ušli u neku savršeniju stvarnost. Šta se dogodilo? Odjednom se u naš životni prostor naselilo bezbroj smijernih i zadovoljnih duša. Zato se bogomolje, biblioteke i škole razlikuju od čekaonica. Prisutnost konstruktivnog duha oplemenjuje materiju.

Zračenje ramazana se potpuno može osjetiti u postu. No, uvjeren sam da i svi drugi, ako žele, mogu osjetiti smiraj svakodnevnice. To im je poziv da se pridruže postu, da postanu dio kolektivnog prstena pozitivne energije. Tek tako, osjetit će puninu zadovoljstva. Eto, ako ih je stid, ako im je to prvi put, ne moraju nikom reći. Nek' to učine za sebe. Samo da osjete čar putovanja kroz zakrčene i okorovljene predjele svoje duše.

Ramazan je enigma. Vazda nedorečena priča. Čudi me da neko dosad nije sakupio ili inicirao zbornik eseja o doživljaju ramazana. Jer, to je jedno posve novo, preporoditeljsko stanje duha u kome stvarnost ima nove, a zapravo iskonske dimenzije.

Esej bih počeo od ramazanskih šetnji po skladištima polovne robe. Predgrađe. Svrake. Hladnjikav vjetar. Rudar bez zuba. Stari gramofon. Otkud ja ovdje? Ramazan je. Do iftara ima još hičme vremena. Zato, polahko, nogu za nogom. Na odmoru sam. U djetinjstvu sam. Kod kuće sam. Imat ću kad biti prognanik.

Br. 119, 12. X 2004.

Zaustavite Zemlju, silazim!

Američki je sistem pretovio Amerikance i od njih posljednjih decenija stvorio parazite spremne da budu debilna masa koja za svog Predsjednika bira bjelosvjetskog idiota

Dobio sam Naredbu (br. 2/11-04) da napišem *kolumbu* o predsjedničkim izborima u Americi. Bolje da su mi dali da unesem deset tona ćumura nego da pišem o gadljivim stvarima. Iskreno, otkako je Zlatku Lagumdžiji i meni Klinton lično javio da je Buš pobijedio, trudim se da što manje gledam tv, u nastojanju da izbjegnem svaki susret za ogavnim likom američkog Predsjednika. Njegova pobjeda moj je najveći poraz, jer više ne vjerujem u onih 51 odsto koji su uvijek na strani pameti i života. Bio sam ubijeđen da će američka nacija s lakoćom, ubjedljivo maršnuti ovog majmuna koji je ponizio Ameriku i zadrževao cijeli Svijet.

Pretpostavljam da većina naših čitatelja dijeli moja osjećanja, i da im se gadi čitati tekstove o porazu svoje vjere u nadmoć harmonije univerzuma. Ali, eto, pokušajmo skrpati neki tekst, pa ko hoće nek' čita, ko neće ne mora, ja, bogami, sebe neću ponovo čitati. Recimo, tekst bi mogao krenuti ovako...

And the haywann and the wo

Stiče se utisak da je Bin Laden nekakav američki uličar, halugar, narkoman, kome je FBI obećao toplu sobu i hrpe kokaina u zamjenu za njegovo povremeno slikanje u holivudskim scenografijama pustinje i prašume. Izgleda da Al-Kaida i Bin Laden i ne postoje, izuzev u američkoj filmskoj tvornici iluzija, koja je još od Reganovih vremena u interaktivnoj vezi s politikom. Ne zna se više šta je stvarnost, a šta film, jer se u stvarnosti koriste filmski kodovi, a u filmu stvarnosni.

Uključivanje Bin Ladena u Bušovu kampanju, četiri dana prije izbora, sa diznjevskom prijetnjom Amerikancima (buhuhuuu!), toliko je providno da se zdravoj pameti od tog jadruga povraća. Totalno trovanje nastaje sa spoznajom da su milioni Amerikanaca pofafali ovu podvalu sa Bin Ladenovom predizbornom prijetnjom, kao što su uostalom pofafali i priču o 11. septembru i svim drugim lafinama koje je servirala Bušova administracija.

Šta je strašno u Bušovom reizboru? Nema šta nije! Strašno je da su Amerikanci glasali za osobu čije se debilnosti gnuša i plaši sav civilizirani svijet. Strašno je što su glasali za manijaka koji je kreirao 11. septembar, pobio 3000 ljudi, kako bi mogao proglasiti tzv. rat protiv terorizma, Ameriku uvući u stanje paranoje, i kako bi mogao do daljnjeg kontrolirati američku svijest, stvarajući od svoje zločinačke pojave navodnog oslobodioca. Cilj operacije jeste stalno proizvođenje novih konflikata u Svijetu, kako bi vojno-industrijski lobi u Americi mogao nesmetano, i legalno, pljačkati državni budžet. Bušu je svejedno što će u tim ratovima izginiti hiljade Amerikanaca. Izgleda da je i Amerikancima svejedno što glasaju za hajvana koji je kreator američke tragedije, i nesumnjivog poraza. Ko je kriv što Amerikanci ne vide da je Buš vo?

Occothy and idioty

Pobjedu ovog opakog debila treba razumjeti kao rezultat mentalne globalizacije koja je dovela do političke idiotizacije američke nacije. Svijest kritične mase Amerikanaca je atrofirala kroz potrošačku ideologiju žderanja, debljanja i zvjerlanja u tv. Ta svijest nalikuje na invalidska tijela ugojenih Amerikanaca, čiji se stomaci vuku po zemlji, a kamionske im stražnjice više ne mogu stati ni na jednu normalnu wc šolju. ...Zato se u SAD prave wc šolje promjera traktorskog točka, kako bi slonovske guzičetine mogle stati, i srati. Iz bolesnog, tromog, zamašćenog američkog tijela ne može izvirati ni drukčiji duh. Mediji američku svijest vode košto svaki čoban vodi kozu. Zato Amerikanci više ne postoje. Oni su tek idiotizirani, bivši ljudi, čovjekoliki roboti, programirani da vide ono što im se servira.

Ali, otkud onda u rukama takvih idiota najmoćnija država Svijeta? Eto, mi smo k'o biva vitalni, čusti, lijepi, pametni, a država nam na samrti. Kako to, majkumu? Ključ je u sistemu. Upregneš konja u sistem kaiševa i plugova pa ti uzore njivu. Upregneš ljude u kvalitetan sistem pa grade državu. No, američki je sistem predojio i pretovio Amerikance i od njih posljednjih decenija stvorio gojazne, trome i glupe parazite. Amerikanci opstaju jedino još zahvaljujući sistemu. No, parazitska će utroba, kad sve potamani, smazati i samu sebe. To su prirodne zakonitosti. Carstva se raspadaju na vrhuncu moći. Jabuka otpadne s grane kad je najzrelija. Život ulazi u starost iz pune zrelosti. ...I tako redom.

Prosječan Amerikanac i prosječan Bosanac danas se razlikuju kao stari magarac i mladi konj. Ali i sudbina Bosne je u rukama američkog sistema kojim upravljaju deamerikanizirani idioti. Lahko bi za Bosnu, malehna je, Svijet može i bez nje. Ali, planeta strepi pred američkom (zlo)voljom. Takav globalizacijski suverenitet nikada u povijesti civilizacije nije ostvarila ni jedna vlast. Pošto je neprirodno, bludno, nemoguće da svijetom vlada jedna kandžija, bez straha i zazora, jer je svijet ustoličen na dualitetu dobra i zla, a pošto Amerika vlada svim i svačim, moguća su dva raspleta: prvi, da Amerika samu sebe uništi, u nedostatku vaspitnog odgovora; drugi, manje vjerovatan, da Ameriku neko treći, možda Marsovci, prizove pameti.

Čovjeka više niko ništa ne pita. Dosad smo mislili da je samo Bog iznad nas. Pošto nema ništa iznad Boga, onda je do Boga da sačuva Svijet od Amerike.

Od gnušanja bih zapjevao pjesmu: Zastavite Zemlju, silazim!, ali nije ljudski ostaviti zemaljske ćilime hajvanima.

Br. 121, 9. XI 2004.

Oleee, Oleee, Olena!

Dingospo sjede, sve blješti, trepću sijalice,
ona mu se udvara, on je neodoljiv, ona poštena,
slučajno je kurva, on bi je oženio,
strankinja je, pa nek' vidi selo kak'a je on marka,
da strankinju materi dovede...

Ulicu Maršala Tita u Sarajevu treba preimenovati u Ulicu Olene Popik! Više ova moldavska buhara govori o našem identitetu, nego i Tito i Alija zajedno. Od Olene smo barem naučili osnove kapitalizma. Kako? Tako što kapitalistički zloduh nema milosti za naše transhistorijske traume, begovske komplekse, patrijarhalne percepcije, za našu mutavost u kojoj jednu prostitutku doživljavamo kao nesretnu hanumu pa je taslačimo bez prezervativa, vjerujući da je sve to idilično i mehko kao u sevdalinci. Od side preminula Olena Popik je prosvjetitelj, bošnjački Dositej Obradović, zarazna bomba čiji bi preživjeli virusi mogli dozvati pameti našu transhistorijsku zatucanost.

Jukebox of uzzdaxs

Komesar je, glavom, bradom i midžušom, jedne prilike bio u jednoj javnoj kući! Zbilo se to u Mađarskoj. U Pečuhu se održavala neka međunarodna konferencija, na kojoj je sudjelovala i naša elita. Uvečer, nakon uvodne sesije, neko nam je predložio: *Hajmo na piće u javnu kuću!* Ta baraka smještena je na pola puta između Pečuha i Harkanja. Elita se potrpa u nekoliko kola i krenu. Pošto jedini ja tada nisam bio oženjen, smatrao sam da mi je pred Bogom i Narodom oprošteno što ću ući u ovaj džuboks uzdaha. Htio sam vidjeti kak'a je situacija. Jedno su priče, a drugo je program uživo.

S vrata ugledah golu žensku kako se vrti oko šipke, i prepadoh se. Nešto me sramota, zbog nje, pa sve gledam pridase. Okolo, još desetak polugolih cura. Za šankom, međedi. Na monitorima porniči. Svjetlo zadimljeno, jedino šipka sija, a cure se smjenjuju. Bosanska elita posjeda za dva stola, a ove se cure razmiliše oko nas, da zapodjenu razgovor. Nabadaju naš, a i naši nabadaju po njima. U jedne vidim neke fleke po rukama, k'o lišajevi. Kaže da je bejagi studentica, o ovdje radi preko vikenda za đeparac. Nije prošlo malo, a četiri-pet uglednih građana odoše u sobe. Jedan voli debele, pa je pokupio neku debelu. Komesar, opet, pije piće i razmišlja o teškoj sudbini Bošnjaka.

Utom do mene sjede jedna prelijepa cura. Plava, krhka, k'o anđeo. Malo je falilo da se zaljubim, pa da joj dadnem 50 maraka za 15 minuta. Dok sam se lomio u moralnim i higijenskim dilemama, ova anđelka se izgubi. Gledam gdje je. Kad ona, kurvetina jedna, sjedi u krilu nekom masnom kamiondžiji, koji još malo pa joj može biti dedo. On je pipa, a ona se kikoće. Mene ošinu neka ljubomora, k'o kanta hladne vode, od koje sam razumio sve što se trebalo razumjeti. Ali ta moja talentiranost da prostitutku doživim kao ženu, da njenu fizičku ljepotu osjetim kao

čistotu, razumjeti ću kao obrazac na kome funkcioniše bošnjačka patrijarhalnost u dodiru sa tržišnom logikom prostitucije.

U ovom obrascu leži odgovor na pitanje zašto bošnjački jebači na baterije nisu koristili prezervativ iskreno ljubeći zaraženu Olenu Popik.

Go to the curwe cou swathove

Mogla bi se uspostaviti psihosocijalna i subkulturna paralela između gipsanih labudova i lavova pred bošnjačkim huđericama, meksikanskih tv serija i pomame da se po javnim kućama oponaša blagostanje. Svi ovi, i mnogi drugi slični znakovi postratnog bošnjačkog identiteta, ukazuju na rasap nacionalnog smisla, na podavanje čarima kiča i globalizacijskog ništavila. U kombinaciji sa transhorijskom pričom o begovima koji su se kurvali po Pešti, te sa podgrijanim satarasem od gazija, konja vranih i sablji probranih, ove osobine daju hemijsku supstancu mutavosti. Suština je u slabosti našeg čovjeka da se suoči sa stvarnošću, sa okruženjem, u kome lirska prenemaganja epskih ambicija ne znače ništa, osim produžetka agonije. Naučno je utvrđeno da gluplji ljudi žive kraće, jer njihovo tijelo ne dobija pokretačke impulse. Otud je logično što bošnjački nacionalni kolektivitet tek truplo nošeno ritmom kanalizacije. Baška je priča zašto je to tako, koliko u tome ima hiorijskog genetskog naslijeđa, a koliko nedoraslosti bošnjačke politike da se suoči sa nužnošću reformacije.

Samo je ovakva bescilnost mogla stvoriti armiju Bošnjaka koji u javne kuće odlaze k'o u svatove. (Getting into prostitution as if it were a wedding party. Ma zna komesar engleski!) To je nešto najljepše što se njihovoj šupljini moglo dogoditi! Dingospo sjede, sve blješti, trepcu sijalice, ona mu se udvara, on je neodoljiv, ona poštena, slučajno je kurva, on bi je oženio, strankinja je, pa nek' vidi selo kak'a je on marka, da strankinju materi dovede... Potražnja diktira ponudu, te ne trebamo imati iluziju da javne kuće egzistiraju same od sebe. Mi smo tu jer ste vi to tražili!

Hutba about curtonn

Dva su problema. Jedan je u korumpiranosti reformirane policije i pravosuđa, koji su dopustili postojanje javnih kuća. Bezbeli ubiru pinku. Naš zakon zabranjuje ove konc-logore za žene, i tako treba da ostane. Legalizacija prostitucije ne bi riješila problem, jer bi se uspostavilo sivo tržište. Ako danas ne funkcioniše zabrana prostitucije, ne bi sutra funkcionirala ni zabrana nelegalizirane prostitucije. Isto važi i za legalizaciju lakih droga. Dakle, priča o legalizaciji zla je obično sranje.

Drugi problem je seksualni provincijalizam našeg čovjeka. Olena Popik nam je trebala da razumijemo blagodati kurtona. Ipak, ne bi bilo loše da reis Cerić jednu hutbu posveti kurtonu. Njemu se vjeruje.

Br. 122, 23. XI 2004.

Tuđmanovim stazama okupacije

Hrvatske institucije tzv. kulture
iz zapadnog Mostara dobit će iz Zagreba
pomoć od 20 miliona maraka, što je deset puta više
nego što je za federalne institucije kulture predviđeno budžetom
Federacije

Ustaški *Dnevni list* iz Mostara, u kome su glavni kolumnisti novinari iz policijskog magazina *60 minuta*, ovih je dana afirmativno pisao o nastavku hegemonističke politike Vlade u Zagrebu, koja se kroz finansijsku potporu separatističkim projektima petlja u unutarnje stvari Bosne i Hercegovine. Učenici Bobanovog glasnogovornika Smiljka Šagolja, u ovom su listu hvalospjevno pozdravili odluku Vlade Hrvatske da ove godine izdvoji preko 80 miliona kuna za *projekte pomoći Hrvatima Bosne i Hercegovine*. Ekskluzivna pomoć hrvatskom narodu, a ne državi BiH, kao i adrese na koje će biti upućena enormna finansijska sredstva, ukazuju da Hrvatska nije ništa izmijenila u odnosu na agresorsku politiku tuđmanacizma.

Camionn cunna for ustashe

U septembru je bez ikakvog kritičkog osvrta prošla izjava Stipe Mesića kojom *sugerira da bi BiH, podijeljena na tri etnonacionalne republike, mogla biti – efikasna i u životnom interesu bh. građana*. Izgleda da je bh. javnost do te mjere medijski okupirana da nikoga više ne zanima kada se Predsjednik susjedne države deklarira za podjelu BiH. Jednako tako, bez odijeka prolazi činjenica da Vlada Hrvatske već godinama sponzorira separatističke projekte tzv. Herceg-Bosne, te da je ova pomoć iz godine u godinu sve veća. To je svota od oko 20 miliona maraka, koliko, primjerice, iznosi godišnji budžet gradova poput Tuzle i Zenice.

Kratka analiza projekata koje će u Mostaru finansirati Vlada Hrvatske ukazuje na činjenicu da će tzv. kultura tzv. Herceg-Bosne raspolagati sa finansijskim sredstvima sa kojima se, recimo u Zenici, u toku čitave godine realiziraju komunalni, graditeljski i ini projekti gradske administracije. U Tuzli se vodi debela rasprava da li će kultura dobiti jedan i po ili dva procenta iz ukupnog budžeta, što znači ni čitavih pola miliona maraka, dok će Hrvati u Mostaru za tzv. kulturu dobiti iznos cjelokupnog tuzlanskog budžeta. Sve tuzlanske institucije kulture, koje baštine bogatu tradiciju, rastegnute će se na par stotina hiljada maraka, dok će se tzv. herceg-bosanska kultura rasprostrijeti na iznos od 20 miliona maraka. Dakako, ovaj iznos ne isključuje legalno pravo tzv. herceg-bosanskih institucija kulture da zahvataju ono što ih sljeduje iz federalnog i kantonalnog budžeta, a i to uz velikohrvatsku naklonost domaćih dužnosnika; tako se dogodilo da nekakav bočarski klub iz Livna ili Duvna, ko bi ga znao, dobije 300.000 maraka od našeg multikulturalnog ministra Grahovca, a da desetine bosanskih institucija kulture, sa bogatim rodoslovljem, dobiju tek koju hiljadu, ili ništa. Tako budžet tzv. herceg-

bosanskih institucija premašuje cifru od 20 miliona maraka, i vjerovatno postaje jedan od najbogatijih u Evropi. Stara je to osvajačka shema.

No, istinska dimenzija ovog slučaja raspoznaje se kroz poređenje sa iznosom koji se izdvaja sa institucije kulture od federalnog značaja. Dakle, za sve federalne institucije kulture u toku ove godine predviđeno je budžetom ni cijelih dva miliona maraka, tačnije 1,8 miliona, što je preko deset puta manje nego što će samo od Vlade Hrvatske dobiti tzv. kulturnjaci u zapadnom Mostaru. Kad se saberu sve stavke u kulturi koje finansira Vlada Federacije, kao što su kinematografija, izdavaštvo, mediji, razna udruženja, itd, itd, a tome treba dodati i institucije od bh. značaja, kao što su Zemaljski muzej i sl. - to po prijedlogu iznosi jedva deset miliona maraka, a po realizacije duplo manje. To znači da kompletna bh. kultura dobija četverostruko manje novaca nego što će od Vlade Hrvatske dobiti tzv. hrvatska kultura u zapadnom Mostaru.

Demarche siccterion

Dugačaj je spisak svih projekata koje će u zapadnom Mostaru finansirati hrvatska hegemonija. Ilustracije radi, navest ćemo da će nekakav *Muzej Hrvatske zajednice Herceg-Bosne* dobiti 400.000 kuna. Muzej, bezbeli, veliča lik i djelo Mate Bobana, jer prije njega ta tzv. Herceg-Bosna nije ni postojala. Radio i televizija tzv. Herceg-Bosne će u ukupnom iznosu dobiti 400.000 kuna. Separatistička *Hrvatska zajednica HB* će za izdavanje knjige o *Hrvatima u BiH i ratu* dobiti 250.000 kuna, što je enormna svota za izdavački projekat. Zagreb, očito, ne žali para kako bi redizajnirao istinu o genocidnoj agresiji na BiH, koja se, evo, potvrđuje i kroz finansiranje političkih projekata na tzv. kulturnom planu. Dok lutkarska pozorišta u Sarajevu gotovo da i ne postoje, jer nemaju para, Lutkarsko kazalište Mostar će iz Zagreba dobiti 300.000 kuna. Hrvatsko kazalište Mostar, osnovano odlukom Mate Bobana, dobit će 355.000 kuna. I tako redom...

Bilo bi logično da bh. zvaničnici upute demarš Vladi u Zagrebu i da poruče kako se samo finansijska pomoć preko državnih institucija može smatrati dobrodošlom i prijateljskom, dok finansiranje isključivih hrvatskih projekata ima značenje petljanja u unutarnje stvari BiH. Suvereno je pravo naše Vlade da planski raspoređuje finansijska sredstva. Zvanični Zagreb na ovaj način destabilizira bh. vlasti, jer tzv. hrvatsku kulturu dovodi u povlašten položaj. Otud, Visoki predstavnik ima zreo prostor da blokira ove okupatorske pečate. On bi mogao usloviti Zagreb, ili da novac pošalje na adresu bh. vlasti, da ga one raspoređuju, ili da blokira isplatu sredstava.

Za civilizaciju je bitniji opstanak stoljetnog Zemaljskog muzeja BiH, ili Nacionalne biblioteke BiH, nego tzv. muzeja Mate Bobana.

Br. 123, 7. XII 2004.

Vlah sa voznim redom

Ovdje su od '92.-'95. sva ljudska stvorenja ispočetka rađana, jer su geleri imali funkciju spermatozoida. U ratu nije bilo kurtona pa smo se svi oplodili, k'o blizanci. Zato je Marko Vešović naš brat, i zato smo dužni Marka braniti od nekakvog Jevrema.

Jevrem Brković, dakle, tvrdi kako je Marko Vešović bio mušterija da bude nekakav ministar na Palama, poput Dutine ili Toholja, a pošto mu se to izjalovilo Marko je postao zakleti neprijatelj četništva. Otkud znamo da to Jevrem ne izmišlja, jer mu je možebit Marko nešto stao na žulj. Zašto bismo više vjerovali Jevremu, nego Marku? Jevrem nije napisao ni dlaku tekstova iz Markove frizure, u kojoj svaka dlaka svjedoči protiv četništva. Napose, Marko nije ostavio nikakav trag po kome bismo vjerovali da je htio da se popne na Pale. A, eto, šta i da jeste? Marko nije Marko po onome što sanja, već po onome što ostavi na bojnopolju. A, ostavio je svjedočanstvo da svi Crnogorci nisu isti, pa makar on bio taj jedan i jedini.

Wllax without wozny redh

Jevremovo proganjanje Marka, i naše radovanje što eto ni Markovo maslo nije za ramazana, što su svi vlasni ipak isti, znakovito je za razumijevanje našeg odnosa prema ikebanama koje su preostale u opuhanom bosanskom đulistanu. Odnos prema Marku, Jovi, Ivanu ili Gradimiru svjedoči naš odnos prema Bosni. Ako nismo sposobni da ove žive ograde uvažavamo kao dio svoje bašče, tada pokazujemo da nam nije stalo do Bosne, a bez Bosne nema ni nas. E, sad, sve to nije tako jednostavno, kao kad se kaže, jer i Marko i Ivan imaju svoje mahane koje kad im se kažu namah ispadnu rečene na fundamentalističkoj osnovi. Dakle, kako možemo Marka ili Ivana uvažavati kao dio svoje botanike ako im ne možemo k'o svoj svome kazati – nije ti dobro ovo, nije ti dobro ono – a da to ne ispadne dokaz da je Sarajevo ipak muslimanski grad.

Vlah bez voznog reda, od naslova kolumne, pa kroz hičme tekstova, vazda potencira to svoju vlahindurovštinu, čime nama, svojim čitateljima, meće do znanja, da on baš i nije odavdje, i da ga se ima razumijevati kao vlahu, iako mi to nećemo. Mi smo hipici, za nas su svi ljudi isti! Droga Portorož! Ali, hvala Bogu, da nismo bili ovako drogirani i opičeni mogla bi nam se prikazati stvarnost, pa bismo razumjeli da nas svi vide samo kao muslimane, kao azijate, što natuknu Mile Stojić, a da samo mi sebe vidimo i pozdravljamo kao europejce. Ipak je insan ono što misli da je, a ne ono što drugi o njemu misle, a ono što jeste određuje tokove sudbine. Tako i naš vlah bez voznog reda sam sebe proglašava vlahom, iako ga mi vidimo kao dio naše hašišarske družine.

Moglo bi se Marku Vešoviću zamjeriti štošta, kao i svakom, a glavna mu je zamjerka to što nikad nije prest'o biti, ili što je post'o, vlah. U našem vilajetu takvih prikaza nejma. Njima se pripadaju djeca, k'o baba-rogom, koja uvijek živi

u nekoj pećini, s onu stranu Drine. A Marko je, haman, s ovu, našu stranu Drine. Čim je protiv četnika, s nama je. A mi smo svikli da svoje ljude marišemo, da se ne pohase – ja tebe, ti mene - a Marka ne smijemo marisati, jer odmah potegne ono da je vlah, da je krme u Teheranu. Kako onda može i biti i ne biti s nama, majka mu stara?!

E, sad malo o tom Jevremu...

Spermatozoid story

Ko je taj, odakle je taj da prostiš, ćelavi kosijaner s bradicom, što nam se povremeno prikaže u novinama, a nama se učini da je sa freske siš'o, k'o brat Svetog Save, pa nam nešto drvi, hirovito i plahovito?! Liči na Ivana Lovrenovića, vazda važan, a nema djela, sav u brošurama. Čovjek bi rek'o, kad umre, biće spomenik, takva je to faca. I, sad se on pojavio da rastulumači ko je nama Marko Vešović. K'o veli, Huso i Haso to ne mogu znati.

E, vidiš, Jevreme, bradonjico, Marko je Vešović naš brat, jer smo u istoj bešici odrasli, ista nas je sisa zadojila. Ovdje su od '92.-'95. sva ljudska stvorenja ispočetka rađana, jer su geleri imali funkciju spermatozoida. U ratu nije bilo kurtona pa smo se svi oplodili, k'o blizanci. E, sad, baška je priča što su neka braća promijenila vjeru ili što su se počeli kurvati za pare. Ali, brat, kakav god da je, opet je preči od svakog ko bi da tom bratstvu presuđuje. Ja mogu reći da Marko ne valja, i Marko može reći da ja ne valjam.

Eto, Marko je napisao za mene da sam šizofreničar, i to mu neću zaboraviti, jer sam mislio da je zdraviji i moralniji od Senada Avdića Tuke koji je ovo sranje izmislio. Tim prije što sam ja o svome profesoru i dragom pjesniku napisao mnogo lijepih riječi, a nikad ružnu. I, tim prije, što Marko ima glavu, pjesničku, pa je u toj glavi mogao pretpostaviti kako će njegova gadost zaboljeti mog oca i majku, koje zna, dobro. Ali, Marko može derati po meni, i ja po njemu, jer smo mi bosanska familija, ali Jevrem Brković ne može derati po Marku, ovdje, u našoj avliji, jer je Marko naše duhovno vlasništvo. E, ako Marko nekad odluči da povlaši naše mišljenje o sebi, prosto mu bilo. Zasad je to tako.

Pockwarrena the plocha

Zgadilo mi se radovanje koje su neki ljudi iskazivali zbog Jevremovog blaćenja Marka. Zgadilo mi se kako nečija hrakotina može nadjačati sve što je Marko posijao po Bosni, kao svjedočanstvo da bosanska tragedija nije muslimanska, već evropska. Zgadila mi se ta jeftinoća pameti i pamćenja. Zatim, već dugo sam zgađen nad Markovim trljanjem vlahovštine. K'o pokvarena ploča. Ta onanija provocira, pa se čini da vlah ima vozni red. U protivnom, Marko bi već razumio da živi među bogumilima i hipicima.

Br. 124, 20. XII 2004.

Ima li manijaka u bh. politici

Bilo bi pogrešno voditi rat protiv političkih manijaka. Kao što je pogrešno loviti sitne dilere u ratu protiv droge. Zmiju treba mlatnuti u glavu, a to je sistem koji generira negativne pojave. Primjerice, zašto 70-tih ili 80-tih godina u BiH nismo imali manijake u politici? Zato što je sistem uspostavio skalu vrijednosti po kojoj političar može biti samo pristojan, obrazovan, građanski opredjeljen pojedinac. Posljednjih 14 godina opsjedaju nas politički manijaci, koji nacionalizam i mržnju prema komšijama promoviraju kao vrlinu. To je rezultat sistema koji je lažno predstavio proces političke tranzicije. U BiH ne može biti demokratije sve dok postoje mononacionalne stranke! U drugim zemljama, možda, može, jer u Srbiji, Hrvatskoj ili Francuskoj živi apsolutna većina jednog naroda. Ali, BiH je specifikum i stoga je ovdje antinacionalizam jedina mjera demokratije i progresa. Politički manijak je u BiH ustoličen onog časa kada je Partija dozvolila formiranje mononacionalnih stranaka. SDA je počinila harakiri nad bošnjačkim nacionalnim interesima kada se formirala kao prva mononacionalna stranka, i time legitimizirala separatističke ambicije potom formiranih SDS-a i HDZ-a. Dakle, ni Partija, ni SDA, nisu smjele počiniti ovaj fatalni zločin nad svojim tobožnjim deklaracijama, a time ni nad političkom logikom bh. opstojnosti. Dejton je samo uvažio politički i vojni realitet, i time produžio agoniju započetu 1990. godine. Iz imbecilnog realiteta prognani su pametni i zdravi pojedinci, jer nisu kurentna roba. Traže se beskičmenjaci koji će zbog materijalnog profita generirati razlike, a ne zajedništvo, mržnju, a ne ljubav, avlijski mentalitet, a ne rušenje granica... Gdje je izlaz? U izmjenama Izbornog zakona, u zabrani mononacionalnih stranaka, u ukidanju poslaničkih paušala, u uspostavljanju jedinstvenih multietničkih i demokratskih pravila za unutarjni život stranaka, jer bi nas sve to oslobodilo pijachara koji su u politiku nahrupili zbog profita, i koji su zbog tog profita spremni glumiti manijake i kada to i nisu?! Dakle, nužno je mijenjati sistem koji generira manijakalne pojave, i uspostaviti sistem u kome će antinacionalizam i tolerancija činiti skalu vrijednosti.

Svaki politički sistem mora biti prilagodljiv izazovima koji mogu ugroziti njegovu temeljnu ideju. Vidjeli smo kako je nefleksibilnost jugoslovenskog sistema proizvela sopstveni raspad i tragediju. Danas vidimo kako američki sistem ne može odgovoriti izazovu sprječavanja vojno-industrijske hunte da na vlasti održi očiglednog manijaka. Amerika je danas zatočenik krstaških fundamentalista čiji je suštinski cilj pljačka nacionalnog budžeta pod izgovorom novih ratova. I mi smo žrtve istovjetnog fobijskog obrasca. Otud je teško znati da li su politički manijaci tek glumci koji bolest koriste kao pokriće za pljačku nacionalne imovine. Stoga bi u svim društvima vrijedilo graditi akademske autoritete koji bi bili neovisni i nadređeni svim – prolaznim - političarima. U situaciji gdje je političar nadređen akademskoj pameti, kao što je to bilo u komunističkim zemljama, kao što je to još uvijek kod nas, ili odnedavno u Americi, javlja se totalitarizam koji poremećaje zdrave pameti promovira kao nacionalne vrline.

Br. 124, 20. XII 2004.

PromoCIA fašizma

Da li Amerika stoji iza rehabilitacije četništva i ustaštva?

Da li je zemlja Srbija baš tolika čalovina pa da na svoju ruku rehabilitira četnički pokret i proglasi ga *antifašističkim*? U svijetu globalističkog imperijalizma ovako se krupne odluke ne donose bez miga Velikog Brata. Miloševićev SPS, kao isključivi autor povampirenja četništva i raspada YU, glasao je protiv ove odluke? Nelogično. Valjda bi *demokratske snage*, na čelu sa Borisom Tadićem, trebale progoniti četništvo, a ne izdizati ga na pijedestal antifašizma?! Kakva je to leskovačka mučkalica?

Cherechenia from Washington

Da li slučajno, ali sa srbijanskom rehabilitacijom fašizma koincidiralo je rušenje Titovog spomenika u Kumrovcu, a koji dan poslije i manifestacije ustaštva u Zadru, gdje je služena misa poglavniku Anti Paveliću. Titov spomenik je u Kumrovcu preživio Tuđmanovu diktaturu, da bi se usred idile dogodilo da poleti u nebo. Hrvatska je od svih južnoslavenskih zemalja otišla najdalje u zakonskom graničenju fašizma, uz konzensus HDZ-a, kao stranke koja je za vrijeme Tuđmana stasala i vladala parama ustaške emigracije. Jedna posve lagodna suglasnost svih strana hrvatske politike o neupotrebljivosti fašizma najednom se pretvorila u nagovještaj organizirane erupcije ustaštva. Niko ne može pretpostaviti gdje će se završiti ovaj talas ustaškog otpora ozakonjenju antifašizma. Očito je da ustaška emigracija u vlastima Hrvatske, pa ni u HDZ-u, više ne vidi svog partnera, što je vraća u ilegalu u kojoj je harala decenijama, u vrijeme Titovog režima. No, hrvatske vlasti nemaju snagu Titove UDBE i ne mogu se efikasno nositi sa ustaškom tradicijom terorizma. Hrvatske vlasti će prije praviti ustupke, ignorirati zakon za zabrani fašizma, koketirati sa ustaštvom, nego što će po Titovom receptu povesti rat protiv nevidljivog neprijatelja. I u varijanti obračuna, i u varijanti koketerije, demokratska Hrvatska je gubitnik.

Ako je tačna komesarova misao: što ti ustaša misli, to ti četnik govori, onda bi se kroz srbijansko početničenje mogla čitati ambicija ustaštva za rehabilitacijom, što je neostvorena zlomisao Franje Tuđmana. Napose, četništvo i ustaštvo je bratski sarađivalo oko uništenja Jugoslavije i oko podjele BiH. Rezultati ovog čerečenja BiH priznati su u Vašingtonu u martu 1994., a u oktobru iste godine je nordijskoj enciklopediji BiH označena kao geografski pojam, podijeljen na srpsku i hrvatsku provinciju. Kao što znamo, Veliki Brat je bio kreator ovog sporazuma, kojim je Republika Srpska priznata godinu i po prije Dejtonskog sporazuma. Da li američki sponzoraj četničkih i ustaških projekata može tek tako iščeznuti iz naše stvarnosti?

Cacco CIA cliya

Već smo tematizirali višedecenijsku vezu američke administracije sa četničkom i ustaškom emigracijom. Tu prisnost ni indijanac Tito nije uspio dokinuti

prigodom svojih bliskih kontakata sa kaubojima. Četnici i ustaše su američkoj administraciji ostali preči, jer su upotrebljiviji. Napose, CIA je preko ovih terorističkih organizacija razorila Jugoslaviju, kao sociokulturni model koji je bio jedini u mogućnosti držati na okupu, u miru i razumijevanju, sve južnoslavenske različitosti. Danas možemo reći da je Amerika ovim izazvanim ratovima uspjela ostvariti dominaciju nad Evropom, koja se polarizirala na istočnu i zapadnu crkvu, ali ujedinjenu crkvu kada se radilo o genocidu nad slavenskim muslimanima. Amerika kao kriminalizirana i iznutra okupirana država, kojom vlada vojna hunta pod šminkom legalizma, nema nikakvog mafijaškog rezona da Evropu razumijeva kao partnera, jer je pravilo svakog primitivca – potčinjavanje. Otud možemo pretpostaviti da će Amerika ispotiha ćerati slabljenje Evrope, kroz unutarnje konflikte, koji se podstiču neuralgičnim tačkama. Ubacivanje projekta rehabilitacije fašizma u igru, znači dramaturgiju balkanske krhkosti, i nove evropske zubobolje.

Zašto bi Amerika decenijama tolerirala aktivne terorističke pokrete na svome tlu, ako ih zauzvrat ne može instrumentalizirati? Ustaše su u vrijeme Tita počinile mnoštvo terorističkih zlodjela po Evropi, ali Amerika nikad nije zabranila ovu organizaciju. Koliko su puta posljednjih godina, iz Amerike, od četničke emigracije, stigla prijeteća pisma bošnjačkim funkcionerima? Amerika tolerira. Ne bi to činila bez interesa. Onog istog kojim je sponzorirala razne diktatorske režime diljem Svijeta.

Rummeny ye gummeny

Kako se kod nas gleda na ova strujanja? Nikako. Jedino je rumeni Mirko Šagolj u *Oslobođenju*, a potom i u emisiji Zecky Chmaricha, upozorio policiju da bi trebalo pripazati Titove spomenike po Sarajevu, argumentirajući to tvrdnjom – *da onaj ko je tražio ukidanje Titove ulice spreman i rušiti Titove spomenike*. SDA je optužena kao teroristička stranka koja će poturiti bombe pod Titine spomenike. A zašto SDA nije rahat, kao SDS i HDZ, bez bombi, ukinula Titu i partizane u toku svoje apsolutističke vladavine? Šagolj to ne šagolja. On je jedino razumio da četnicima i ustašama treba priroditi i Bošnjake, što je promocija laži o građanskom ratu, te prikrivena abolicija četništva i ustaštva. Najveća opasnost za život Bosne su gumenjaci koji figuriraju kao antifašisti, a zapravo su agenti iz Karadorđeva.

Lako bi Bosna sto zala nadurala da njene dobrote nisu opoganjene lažnjacima u SDP-u, SUBNOR-u, Krugu 99 i nizu institucija koje su trebale uspostaviti patriotsku alternativu. Tada se ne bi događalo da se u ime *demokratije* antifašizam Armije RBiH izjednačava za četništvom i ustaštvom.

Br. 125, 4. I 2005.

Neko je oklevetao komesara

Četnički i ustaški plaćenici izmišljaju po Sarajevu tzv. islamske teroriste i tzv. antisemite, kako bi se imali protiv čega boriti. Tako sam ja u četiri godine dvaput bio izmišljen.

Ovih dana se navršavaju četiri godine otkako pišem *Dnevnik revolucije*. Fajl u kome gomilam tekstove nakvasao je na hiljadu strana i sadrži oko 250 naslova. Vrijeme je da se peče hljeb, da se pravi izbor tekstova. Znao sam kako ta knjiga počinje, ali nisam znao kako završava. Ne može se revolucija dopola izvest, majka mu stara. Fali koherencija. To ti ga dođe ono da završiš kako i počneš. Na početku filma jedemo poparu, a i na kraju. I dok sam žnako sjedio na tavanu i s dimnjaka motrio svijet, dragi se Bog pobrinuo za poparu. Tako je onaj Mendeljejev ušic'o periodni sistem, jer mu je na san došla popara, pa sad djeca ne mogu da spavaju od hemije.

Loco-mottiw aperithiw

Prije četiri godine su navodni hakeri SDP-a provalili u moj kompjuter i u lokalnom komunističkom biltenu objavili moju e-mail prepisku. Bilten se besplatno dijelio po zgradama moga grada kojeg sam tek tad uočio kao moralnog gubavca. Neko je platio hiljade maraka za projekat satanizacije budućeg komesara. Ulje na vatru dolilo je saopćenje SDP-a u kome se tvrdi da sam ja *budući komandant vehabija koje finansira Iran*, jel, kao šiitska zemlja (?!). Na lokalnim rtv stanicama su se vrtili ovi pozivi na linč, ljudi su bili šokirani: *otkriven je Bin Laden!* Tada sam prvi put spoznao da živim u okruženju pritajenih zvijeri, kojima ne treba puno da poskidaju svoje ljudske kostime i da se bace na posao. Mržnja prema meni je kiptala iz zraka. Huuu-huuuu!, k'o lokomotiva. Tada sam prvi put razumio Kafku. Nevinost je nebitna, u igri je kleveta, kao povod da gozba počne. Ustajale i uparložene čeljusti, ubuđale od odsustva govora i misli, navalile su da me čereče, ozarene, ispunjenje, što eto konačno imaju tog *narodnog neprijatelja* pred sobom, na izvolte, da mu sude, iz svoje šugave šupljine. Da sam tad, u januaru 2001. bio svjestan da se sve to događa baš meni, zvizn'o bi s pameti. Mislio sam, kao i 1992., da je sve to neki debelo ružan san iz kojeg se svakog časa trebam probuditi. Ne radi se o strahu, jer moralna nadmoć isključuje zaziranje od mentalnog ugursuzluka. Radi se o gađenju prema vremenu i prostoru koji su čovjeka strefili, kao uflekana odjeća koju bi što prije da zbací, i da se zaodjene jedino u sebe. Valjalo je privatiti da su vrijeme i prostor, kakvi god, odjeća mog usuda, za čiju se čistotu valja boriti. Taman kad sam se počeo gušiti u tom oceanu palanačkog smrada – osjetio sam Boga, prvi put.

U tih dan-dva koliko je trajao presing žabokrečine, stigle su mi, preporučeno, dvije nagrade. Prva je privatne naravi, i nad njom ću bdjeti cijeloga života. Druga je javne, jer se baš u taj petak kad je krenula hajka, u mome domu obrela ekipa TVBiH da sa mnom pravi intervju. Ko je to sedam dana prije ove gužve, kad je

dogovaran intervju, vodio računa da mi se najjači medij u zemlji nađe na usluzi da opovrgnem klevete i laži? Ko je to mogao znati?! Intervju se trebao baviti posve drugim pitanjima, a došao mi je kao mogućnost da na petarde uzvratim granatama. A ja, Dobri Bošnjani, to nisam iskoristio. Nisam se htio baviti gadostima. Pustio sam smradove da odsmrde sami sebi. Danas znam da sam pogriješio. Jer hijene nikada ne spavaju. Čekaju. Zato ih treba mlatiti nemilosrdno, i viteški.

Oy Crettenu doday gass

Četiri godine poslije ponovio se isti boljševički obrazac, s tim što sam danas napadnut iz stostruko jačih rupčaga. Biće da sam i ja stostruko jači, čim zavređujem ovoliku zavrslamu. Dramaturgija je ista: oklevetan sam pošteno, i ta kleveta se nasilu gura kao istina. Jedino je SDP ostao isti hajvan, jer između optuživanja mene da sam komandant vehabija, i sadašnjeg javnog zahtijeva - *da se izoliram i da mi se zabrani javno djelovanje* - nema nikakve razlike. Pa vo bi dosad mališno uznapredovao! Inače, ushićen sam količinom SDP-ovske gluposti, toliko sam ushićen da bih sad sjeo i danima i danima pisao jedan golemi esej, u nastojanju da odgonetnem tajnu te tupavosti. Kakve su to stranačke tintare koje smisle kako bi bilo pravo zajebano javnost obavijestiti kako nekog autora, ma kakvog, treba - *izolirati i zabraniti mu javno djelovanje*?!! Koliko pamtim, ni jedan komunistički režim nije davao takve proglase, sa takvim zahtjevima. Komunisti jesu izolirali autore, ali se nikad nisu hvalili tom sramotom. Naš vrli SDP smatra demokratskom vrlinom ambiciju da se mene izolira. Pa, eto, i da ih je neko shvatio ozbiljno, kako to misle učiniti? Ne misle valjda da bi sud mogao objaviti presudu kako se Fatmir Alispahić ima držati u kućnom pritvoru i tako biti izoliran? Ili pak misle kako bi Fatmir Alispahić tu izoliranost trebao izigravati u zatvoru? A možda misle i da je metak u čelo legitiman način borbe protiv oklevetanih. Šta god da misle pod tim – izolirati – ukazuje da je SDP totalno pošandrco. Zahtjev da mi se zabrani javno djelovanje istovjetan je cirkus. Haman misle da bi neko u ovoj zemlji mogao nekome zabraniti da javno govori. Iskreno, i bez zafrkancije, ja mislim da SDP duboko vjeruje u ispravnost i legitimnost ovih svojih, ustinu kretenskih, zahtjeva. Oni žive u prošlosti, u ideološkoj inkviziciji, i oni nam, kao server sveg zla, i prave ove zvrčke sa tzv. islamskim terorizmom i tzv. antisemitizmom. Izmišljaju neprijatelje da bi se imali protiv čega boriti. Za pare, jakako.

Sissa sifilissa

Eto, meni se dvaput u četiri godine dogodilo da budem opako oklevetan od iste bagre. Prvi put kao *komandant vehabija*, a sada kao *antisemit*. Između te dvije gužve nalaze se tekstovi *Dnevnika revolucije*. Taman se sve lijepo zaokružilo. Knjiga će drumom, a mi ćemo šumom, k'o partizani. Da se borimo za dostojanstvo svoje bogumilske i antifašističke istine. Za očuvanje slobode zbog koje je umrlo 200.000 naših ljudi. A protiv četničkih i ustaških sljedbenika i plaćenika kamufliranih u SDP, Krug 99, Helsinški komitet, FTV, tzv. nezavisne medije i ostale sifilise.

Br. 126, 18. I 2005.

HOLOKAUST U SARAJEVU

Ko izmišlja antisemitizam u Sarajevu

...Ta monstruoza zamisao - neće proći! Jevreji su dio naše kulturne baštine, pa i kad to oni neće, pa i kad odlaze iz Sarajeva... Ostaju njihovi tragovi da iz njih učimo sebe. Ostaju njihova groblja, da ih njegujemo kao što njegujemo svoja mezarja.

Pamćenje holokausta nad Jevrejima je ključni element identiteta suvremene Evrope i otud je posve razumljivo da holokaust bude zaštićen zakonom, kao što su zaštićeni zastava ili grb ma koje države. Ako je Evropa jednom za svagda historijski utvrdila razmjere holokausta, i zaštitila ih zakonskim okvirom, svako negiranje ovih neupitnosti vrijedi krivično sankcionirati. Međutim, tu postoji jedna zamka.

Sloboda na iskušenju

Kako tretirati novinarske ili čak naučne radove koji žele tematizirati pokušaje negiranja holokausta? Internet je pun raznih, dominantno neonacističkih stavova kojima se negira holokaust. Ako je Evropa slobodno društvo, u kome javna riječ ima punu istraživačku slobodu, kako se odnositi prema izazovu, recimo, sociološkog istraživanja neonacističkih grupa? Da li to znači da zbog neupitnosti holokausta mi ne smijemo propitivati one koji negiraju holokaust? Jer, ako ih propitujemo, istražujemo, analiziramo, mi moramo u svojim tekstovima navesti i nešto od onih ideja koje oni zastupaju. Kakvo bi to bilo istraživanje, ili općenito tematiziranje, ako bismo izostavili šta ti ljudi misle!? A, s druge strane, ako navedemo njihova razmišljanja kao ilustrativ, postoji opasnost da nas nepismeni i zlonamjerni čuvari poretka, kojekakvi karijeristi ili poltroni, koje recimo zanimaju samo jevrejske pare, optuže da glorificiramo negatore holokausta, ili u najmonstruoznijem slučaju, kao što se to mojoj malenkosti dogodilo, da vas optuže kako su te tuđe riječi i stavovi zapravo vaši, iako ste naveli i autore i istakli navode. Ova posljednja mogućnost ostvariva je isključivo u ambijentu totalitarnog i primitivnog društva, sklonog ideološkoj inkviziciji. Takvom društvu ne treba ni sloboda, ni objektivnost, ni nauka, jer je ono svo usmjereno na ispoljavanje niskih strasti i na proganjanje vještica. Međutim, da bi se ostvario takav ambijent potreban je faktor moći, političke ili finansijske, svejedno je. Tada armija poltrona kreće u dodvoravanje, po svaku cijenu, po cijenu zdrave pameti i objektivnosti. Sa jačanjem jevrejskog uticaja u svijetu otvorio se taj dodvorački front, koji se i kroz upotrebu teme holokausta nastoji približiti nesumnjivoj jevrejskoj političkoj i finansijskoj moći. Ti primitivci su spremni nekoga oklevetati da negira holokaust, samo kako bi sebi prigrabili poene, obezbijedili, recimo, Soroševe donacije, ili jednostavno dobili naklonost uticajnih Jevreja kojih ima u svim evropskim društvima.

Šta se, dakle, događa u odnosu na onu postavku s početka teksta? Zapadamo u zamku neslobode, jer nemamo prava znati za činjenicu da postoje organizacije i autori koji negiraju holokaust. To je isto kao kad bismo pedofiliju iskorjenjivali

tako što nećemo pominjati slučajeve pedofilije. Po mom sudu, pamćenje holokausta ovako samo može stradati, jer se bez ikakve potrebe zatvara u totalitarne obrasce, koji su jedino podatni za rušenje. Dakle, opravdano je zakonski štiti holokaust, kao temeljac evropskog identiteta, ali nije opravdano, kontraproduktivno je, ganjati vještice gdje ih nema, i pronalaziti zavjere u nastojanjima da se objektivno, sa sociopolitičkog stanovišta, tematizira bjelodana pojava da postoje oni koji holokaust negiraju. Čak šta više, smatram da s takvima treba voditi naučni rat, dokazima i argumentima, jer samo tako ubjedljivo mogu biti istrebljeni. Ignoriranje njihove pojave nije u duhu evropske slobode, a ipak ih ignoriramo u strahu da bismo mogli ponijeti biljeg njihovih istomišljenika. Meni se upravo to dogodilo...

Marketing laži

Napisao sam tekst pod naslovom *Marketing tragedije* koji ni temom, ni idejom, nije vezan za Jevreje i holokaust. Motiviran izvrsnim filmom *Harisonovo cvijeće*, na engleskom jeziku, sa američkim mega-zvijezdama, u francuskoj produkciji, u kome je data dosad najjača slika velikosrpskog genocida u Vukovaru, poželio sam da i moj narod dobije jedan takav film, recimo, o Srebrenici. Divio sam se pronicljivosti hrvatskih lobista, koji su razumjeli da se u globaliziranom svijetu samo kroz dramu američkog građanina sopstvena tragedija može proturiti kao svjetski relevantan pojam. Pisao sam o historičnosti tekstualnosti i tekstualnosti historije, što su pojmovi iz postmoderne teorije, koja smatra da se historija stvara diskursom moći. Tu, valjda, nema ničeg spornog, jer da Jevreji nisu imali moć, historiju bi im pisali neonacisti, kao što danas, kad Bošnjaci nemaju moć, historiju im pišu u Beogradu i Zagrebu. U tom kontekstu dotakao sam se trojice zapadnih autora koji negiraju holokaust i od svih njihovih elaboracija sam se ogradio navodima. Njihova mišljenja su mi bila potrebna kako bih ilustrativno pokazao koliko je faktor moći bitan za stvaranje historije, kao političkog i futurističkog kredibiliteta. Jer, ponavljam, da

Izvodi iz transkripta priloga iz emisije Federalne televizije *60 minuta* u kojoj je Fatmir Alispahić oklevetan da je negirao holokaust

Bakir Hadžimerović, urednik emisije *60 minuta*:

Budući da se radi o kako rekosmo dosad **nezabilježenom negiranju istorijskih činjenica** u vezi sa stravičnim genocidom nad Jevrejima u Drugom svjetskom ratu, posljednji istup **samo-zvanog bošnjačkog komesara** iz Tuzle zaslužuje svoje mjesto u *60 minuta*.

Anisa Šetka (novinarka):

Državi kakva je Bosna i Hercegovina ovdašnje građane rijetko šta može **šokirati** kao posljednji tekst **tuzlanskog kvazimislioca** Fatmira Alispahića. Objavljujemo samo nekoliko citata iz ovog **fašističkog pamfleta kojeg se ne bi postidio ni sam Gebels**. Tako tuzlanski **antiseMIT** piše... **On nastavlja srljati u fašizam sa kojim očito ima mnogo toga zajedničkog**.

Anisa Šetka (novinarka):

Posljednji **Alispahićev fašistički nastup** mnogi naši sagovornici su protumačili kao **čisto ludilo koje nosi veoma opasnu poruku**. Predsjednik Helsinškog komiteta u BiH Srdan Dizdarević za naš magazin je izjavio kako će osim **krivične prijave** pred ovdašnjim institucijama protiv Alispahića i **prosljeđivanja** njegovog teksta Muzeju holokausta u Vašingtonu i Vizentalovom institutu učiniti i sljedeće...

Jevreji nisu imali moć, o holokaustu se ništa ne bi znalo. ...Kao što se gotovo ništa nije znalo sve do 70-tih godina kada počinje izvrsna strateška aktivnost Jevreja na institucionaliziranju hokolausta. Opće je poznato da ni Amerikanci, ni Britanci, a ni Njemci, bezmalo tri decenije nisu ništa učinili da se holokaust institucionalizira, i da je ovo dobro isključiva zasluga Jevreja. Napose, ja sam proteklih desetak godina

Srdan Dizdarević, predsjednik Helsinškog komiteta za ljudska prava BiH:

Predložićemo Ministarstvu unutrašnjih poslova da svaki put kad se ovdje zabilježi slučaj sknavljenja Jevrejskog groblja ili antisemitski grafiti da prvo privedu gospodina Alispahića i gospodina Bakovića jer su oni očigledno inspiratori i oni stoje iz onog, iza onih bezumnih akata, iza onih akata ludila, nečovječnosti koji bacaju sramotu i na ovu zemlju i na njene građane. Oni to jednostavno nemaju pravo, jer su oni ne samo s onu stranu razuma, nego su oni s onu stranu civilizacije.

Anisa Šetka (novinarka):
No, nije to sve što je Alispahić napisao. On u svom **šizofrenom tekstu...**

Senad Pećanin, urednik Dana:

Ono što je fascinantno jeste da se svi **fašistoidi** različitih nacionalnosti i političkih opredjeljenja kao mjeru svoje samo-realizacije vide upravo **negaciju holokausta**.

Senad Avdić, urednik Slobodne Bosne:

...Riječ je o jednoj osobi koja, koju prije svega, **nakon svih medicinskih provjera treba** na izvjestan način, kako da kažem, **izolirati od javnog uticaja, jer jednostavno njegovo djelovanje je potpuno pogubno.**

napisao oko 100 tekstova o holokaustu, u kontekstu genocida nad Bošnjacima, pokušavajući jevrejskim iskustvom podučiti svoj narod kako treba izgraditi sistem memorije. O ovome sam uvijek govorio na svih 85 javnih tribina koliko sam ih od 2001. godine održao u bh. gradovima. O holokaustu sam govorio i u džamijama, u Zenici, Žepču, Visokom... Otud je savršena ironija, da ne kažem – zločin, optuživati mene da negiram holokaust.

Kako je onda moguće da se dogodi da četiri urednika sarajevskih listova, uz lidera Helsinškog komiteta, i lidera bosanskih Jevreja, u emisiji Federalne tv složno i horski optuže mene za negiranje holokausta, časteći me pogrdama, tipa – fašista, totalni luđak, kvaziintelektualac i sl.? Svi oni su pročitali moj tekst i svi oni su vidjeli da navodim trojicu zapadnih autora, te da ovi stavovi nisu moje autorstvo. Svi su mogli četiri dana prije u *Slobodnoj Bosni* pročitati crticu o ovom tekstu, gdje je tačno navedeno da se ja - *pozivam na stanovitog zapadnog teoretičara*. Napose, činjenica da meni kao *drugoj strani* nije omogućeno ni deset sekundi tv prostora, a prilog je trajao 12 minuta, pametnim ljudima objašnjava sve. Dakle, svi pjevači u ovom horu su svjesno pristali da lažu. Zašto?

Tri razloga za harangu

...Postoji više mogućih odgovora. Jedan je u kontinuitetu harange koju ovi listovi godinama vode protiv mene, a što pripisujem esnafskoj zavisti, jer njihove tekstove više niko normalan ne čita, niti im iko normalan vjeruje. Drugi je u informaciji da je sve navodno organizirao Srdan Dizdarević, predsjednik Helsinškog komiteta, jer mu je zet Ekrem Puška, kojega sam ja u jednoj tv emisiji provalio kao sanitarnog tehničara zaposlenog u Domu zdravlja, iako

N.N., urednik *Starta*:

...Mi živimo u jednom društvu koje se vrlo lako može nazvati **fašističkim**, ukoliko smo pristali na to da nam stvari kao što je ovaj **tekst koji je aspolutni fašizam, totalni**... Jesmo li mi to stvarno dotakli dno ono za koje sam ja smatrao da je, da je **poslije '45.** godine više nemoguće.

Senka Kurović, urednik

Oslobođenja:

Ja moram priznati da od čovjeka kojeg zovem **tavandžija, i čije ime neću izgovoriti**, nisam očekivala ništa drugo osim dakle **mržnje prema drugome**... Zato smatram da bilo kakvo dublje analiziranje njegovih tekstova, osim jel poprilične nervoze i osim **gađenja** koje nam izaziva i **osim tuge da među nama postoje i oni koji čitaju takve tekstove, ovu zemlju dovodi u opasnost**.

Jakob Finci, lider bosanskih Jevreja:

Smiješno je da pripadnik naroda koji je prošao kroz genocid u prošlom ratu u Bosni i Hercegovini istovremeno **tvrdi** da se to drugima nije desilo i da cifru umanjuje na 300.000...

se momak fura da je spisatelj evropskog kalibra. Podsjećam, Srđan Dizdarević, kao tobožnji borac za ljudska prava, bio je najagresivniji i najodvaljeniji u svome istupu, jer je rekao sljedeće: *Predložićemo Ministarstvu unutrašnjih poslova da svaki put kad se ovdje zabilježi slučaj sknavljenja Jevrejskog groblja ili antisemitski grafiti da prvo privedu gospodina Alispahića. Dakle, lider ljudskih prava se zalaže da sam ja kriv i prije krivičnog djela koje će napraviti neko drugi, a možda i on sam, čim je spreman da okrivi nevinog čovjeka, unaprijed.*

Paradoks ove protuustavne prijetnje Srđana Dizdarevića leži u činjenici da sam upravo ja, samoinicijativno, bez publiciteta, u martu prošle godine organizirao uređenje Jevrejskog groblja u Tuzli, koje je godinama, kao vrijedan kulturno-historijski spomenik, sa grobovima još iz turskog perioda, ležalo zapušteno, zaraslo u šiblje i travu. Jevrejsko groblje u Tuzli sam uredio kao dio svoje zemaljske baštine, i eno ga, hvala Bogu, umiveno, služi na kulturnu čast svima nama.

Treći mogući razlog za ovu harangu jeste ono što sam već spominjao, a to je nakana udvaranja moćnim jevrejskim faktorima u Sarajevu, očekivanje da će se na osnovu ovih poena dobiti donacije od Soroša ili neke druge organizacije koju vodi Jevrej, a što je prijeko potrebno, jer ove novine ne mogu opstati na tržištu.

Enigma Finci

Kad izmiksamo sve ove faktore, jedina nepoznanica u cijeloj priči nam ostaje Jakob Finci, lider bosanskih Jevreja, jedan, čini se, odmjeren čovjek. Otkud on da se navuče u ovu kriminalnu zavjeru, koja dignitetu holokausta ne može ni po čemu koristiti, jer se svako može uvjeriti šta piše u mome tekstu?! Transkript priloga iz ove emisije, kao i svoj tekst, ja sam već postavio na nekoliko internet sajtova i pozvao javnost da sama procijeni. Ja se nemam čega stidjeti. Komentari izražavaju ogorčenost ljudi što je takva zloupotreba medija i institucija u Sarajevu uopće moguća. I ne samo to, na velika vrata se reafirmira verbalni delikt, ali kroz gebelsovsku, kafijansku montažu, gdje je neko kriv samim tim što je oklevetan. Po mom sudu oni koji su tobože ustali da brane holokaust od mene, na najbrutalniji način su zloupotrijebili ovu svetost, jer su holokaust iskoristili kao monetu za realizaciju svojih patoloških ili interesnih aspiracija.

Žao mi je što Jakob Finci to nije osjetio i što nije prezreo ovaj zastrašujući primitivizam. Njegovo sudjelovanje u ovome logički je objašnjivo samo ako on

Sporni dio teksta Marketing tragedije

Historija je samo tekst čije je pisanje uslovljeno faktorom političke moći. Ko nema moć, nema ni priznatu historiju. (...) Na Zapadu se već godinama pokušava uspostaviti naučna **alternativa** proizvodu o jevrejskom stradalništvu u Drugom svjetskom ratu. Ipak, do nas ne dolazi ništa od ovih istraživanja. Razumljivo, jer politička moć koju drže Jevreji ne dopušta brkanje istine o holokaustu. Naučnici koji su pokušali zvaničnoj verziji suprostaviti činjenice, brutalno su proganjani. **Dr. Robert Faurison** je jedva preživio batine koje je dobio od neke jevrejske bande. **Ernes Zundel** je napisao knjigu u kojoj je razobličio montirane sudske procese protiv nacista, a zauzvrat mu je spaljena kuća u Torontu. Izgorjela je i jedna knjižara koja je prodavala ovakve knjige. Mnogi autori su pretučeni, hapšeni, a nekima je oduzeto i kanadsko državljanstvo. **Ove maglovite informacije nam tek ukazuju da ne znamo dovoljno o pokušajima nekih zapadnih autora da ospore istinu o holokaustu.**

Ipak, kroz tu medijsku maglu do nas su se uspjele probiti neke teze koje nanose sasvim drugo svjetlo na tekstualne proizvode na osnovu kojih smo do danas bezrezervno vjerovali da je Hitler pobio šest miliona Jevreja. Primjerice, **ovi autori navode** tekst **Simona Visentala** iz časopisa "Books and Bookmen" (april, 1975.) u kome **tvrdi** da na njemačkom tlu nije bilo kampova smrti, te da su se masovne egzekucije gasom odvijale samo u Poljskoj. **Oni navode** da su gasne komore napravljene za turiste koji obilaze Aušvic. **Američki stručnjak Fred Leukter** je uzorke zidova ovih gasnih komora podvrgao analizi i nije pronašao hemijske tragove gasova za masovnu egzekuciju. **On smatra** da je Aušvic lažna izložba i klimava turistička zamka. **U tom smislu analizira se navodno** iznuđeno svjedočenje Rodolfa Hesa **koji je izjavio** da su njegovi ljudi mogli ući u komoru deset minuta poslije pogubljenja, te da su mogli pušiti cigarete. Budući da je gas "cikon-b" eksplozivan, te da je potrebno najmanje 20 minuta da se zrak pročisti, Hesovo svjedočenje je neutemeljeno. ...Krematoriji su posebna priča. Zvanična historija tvrdi da su nacisti u roku od deset minuta kremirali tijela ubijenih, a nauka tvrdi da je za taj proces potrebno dva sata. **Navodi se** i da nigdje nije pronađena deponija pepela, a od šest miliona kremiranih Jevreja bi se stvorilo makar jedno brdo šljake. **Ovi naučnici smatraju** da je podatak o šest miliona ubijenih Jevreja obična laž, jer je na teritorijama pod nacističkom kontrolom bilo četiri miliona Jevreja, od kojih su dva miliona pobjegla u Rusiju. **Navodno je** stradalo tek 300.000 Jevreja, i to od posljedica tifusa i iscrpljenosti u konc-logorima. Ključni argument je navodni sporazum cionista i nacista o preseljenju Jevreja iz Njemačke, s ciljem formiranja Izraela, a zašta su bile zainteresirane obje strane. Sve drugo je predstava.

Ovdje smo samo **ukratko naveli sumnje** u vjerodostojnost historijskog teksta o holokaustu, a **kako bismo ukazali na potencijal historije kao medija političke moći. Recimo, i da je istina na pola puta**, ona se apsolutno razlikuje od priče o holokaustu koju je ustanovio historijski tekst, a potom u svijesti ljudi zapečatila filmska industrija. (...) **Vrijedi pogledati i film Pijanist**", gdje se kroz dramu jedne jevrejske porodice mogu prepoznati **paralele sa bošnjačkom tragedijom**. Možda nam ovi filmovi otvore ambiciju. Možda razumijemo kako je filmska priča najjače oružje današnjice za etabliranje historijske istine. Jer, bez historije ne postojimo. A historija je samo tekst. ...Tekst koji se proizvodi kao i svaki proizvod.

lično ima ambiciju, ili zadatak, da se Sarajevo okleveće kao antisemitski grad, kako bi se BiH još ubjedljivije dotukla na svjetskoj pozornici. U to ne želim da vjerujem, jer porodica Finci u Sarajevu živi 350 godina i ne bi valjda najistaknutiji potomak ove porodice radio protiv svoje zemlje. Na kraju, Jakob Finci nije napustio Sarajevo sa stotinama Jevreja koji su u vrijeme agresije ostavili svoju, ispostavilo se prolaznu domovinu, gdje su stoljećima bili na proputovanju iz Španije.

Ipak, ako je po srijedi zavjera da se Sarajevo okleveće kao navodni antisemitski grad, a ja kako navodni antisemit, moram kazati da ta monstruoza zamisao - neće proći! Jevreji su dio naše kulturne baštine, pa i kad to oni neće, pa i kad odlaze iz Sarajeva. Ostaju njihovi tragovi da iz njih učimo sebe. Ostaju njihova groblja, da ih negujemo kao što negujemo svoja mezarja.

Br. 126, 18. I 2005.

Pokrijte se kupusom

Ko izmišlja antisemitizam u Sarajevu (II)

Antisemit koji je uređivao Jevrejsko groblje

U februaru prošle godine zanosio sam se idejom da bih svoj magistrarski rad mogao pisati na temu jevrejske književnosti u BiH. Ponukala su me na to nadahnuta predavanja prof. dr. Muhameda Nezirovića na postdiplomskom studiju u Sarajevu. Ubrzo sam razumio da je to pregolem zalogaj, pa sam razmišljao da temu ograničim na kulturni život Jevreja u Tuzli. Bila bi to još jedna, moja osma knjiga o rodnom gradu. ...Bez obzira što u tom gradu imam status Jozefa K. I, tako, dok sam se zanosio ovim idejama, otišao sam da obiđem Jevrejsko groblje u Tuzli. Naišao sam na zahrđao katanac na velikoj metalnoj kapiji. Vidjelo se da tu godinama niko nije navraćao. Preskočio sam žičanu ogradu i obreo se usred šikare koja je prekrivala nadgrobne spomenike. Dotad nisam znao da na ovom groblju ima spomenika iz turskog perioda. Mnogo ih je iz austrijskog. Ima i nekoliko spomen-ploča tuzlanskim žrtvama holokausta. Ovo blago našeg bosanskog identiteta nalazilo se u očajnom stanju. Čudilo me da nekoliko preostalih tuzlanskih Jevreja nemaju volje da svoje groblje dovedu u red. Pa to bi se dalo urediti za 50-100 maraka. Sutradan sam pokrenuo akciju da se uredi Jevrejsko groblje u Tuzli. Pronašao sam ključ od onog zahrđalog katanca, odveo gore radnike, obilazio ih i uživao u progledavanju ove kulturne ljepote. Nije mi ni na kraj pameti bilo da od tog moralnog čina pravim publicitet. To je bio moj privatni osjećaj, moja bosanska volja, zbog koje sam se osjećao baš dobro. Da mi je neko rekao da ću desetak mjeseci poslije od strane Federalne tv i nekoliko intelektualnih terorista biti proglašen *antisemitom*, te da će me Helsinški komitet tužiti za rasnu mržnju, po osnovu tog izmišljenog antisemitizma, majke mi bi mislio da je lud. Kakav je to *antisemit* koji uređuje zapušteno i od svih zaboravljeno Jevrejsko groblje? Ali, što reče Jakob Finci - *izgleda da smo došli u fazu kada nas ništa ne smije iznenaditi*. Doduše, kako ko. Ovu frazu može reći samo neko ko računa na anarhiju.

Fašistički antifašist i semitski antisemit

Pokušavam danima da rasprtljam enigmu koja se zove: zašto baš ja? Nemam dileme oko moralnog kretenluka fašista koji su me napali, ali ne sumnjam u njihove mentalne sposobnosti. Čudim se kako su se mogli upustiti u totalnu i kolektivnu laž, da citate o negiranju holokausta pripišu meni i da me na osnovu tuđih misli proglase *fašistom* i *antisemitom*. Pa svako se može uvjeriti da lažu! Možda su išli na faktor medijske nadmoći, računajući da će signal FTV kontaminirati više ljudi klevetom protiv mene, u odnosu na broj onih koje će čitanje mog teksta od tog razuvjeriti? Njihovu kriminalnu zloupotrebu FTV prati milion ljudi, a moj tekst može pročitati jedva 50-tak hiljada ljudi. Računali su, signal FTV, plus četvere novine, naspram dva ili tri lista u kojima mogu demantirati klevetu. Računica je logična. No, opet ostaje pitanje: zašto baš ja? Jer, ni u jednom mom tekstu nema

traga fašizmu, antisemitizmu, nacionalizmu... Godinama pišem o nužnosti uvrštavanja antifašizma i antinacionalizma u ustavno biće BiH. Tekstovima o ukidanju mononacionalnih stranaka, o promjeni Izbornog zakona u smislu da sve stranačke liste moraju biti multietničke, u skladu sa popisom stanovništva u izbornoj jedinici, o nužnosti da se krivičnim zakonom sankcioniraju svi vidovi fašizma i ekstremizma, itd, itd. – dosadio sam sam sebi, jer vidim da je zavjera protiv BiH jača od argumenata za opstanak BiH. Valjda bi ovi tobožnji borci za demokratsku i multietničku BiH trebali podržavati ovakvog autora, a ne organizirati fašistički hajku na njega. U kom grmu leži zec?

Zvanični dokument koji dokazuje da je Fatmir Alispahić organizirao uređenje Jevrejskog groblja u Tuzli

Fatmir je inicirao i nadgledao akciju

U zvaničnoj Informaciji "KOMEMORATIVNOG CENTRA" d.o.o. TUZLA, od 07.04.2004. godine, između ostalog, piše sljedeće: "Na sastanku koji je održan kod načelnika općine Tuzla, gospodina Jasmina Imamovića u martu mjesecu 2004. godine, gospodin Fatmir Alispahić je pokrenuo inicijativu za uređenje Jevrejskog groblja u Tuzli. Tu inicijativu obrazložio je činjenicom da se radi o kulturno-historijskom naslijeđu, obzirom da se na Jevrejskom groblju nalaze vrijedni spomenici još iz turskog i austrijskog perioda. Gospodin Fatmir Alispahić je izvijestio da je, prethodno obišao Jevrejsko groblje i utvrdio da je ono zapušteno, da godinama nije uređivano, da su nadgrobni spomenici zarasli u šibljje, travu i korov koji su nadvislili nadgrobne spomenike. Jevrejska zajednica u Tuzli, u čijoj je nadležnosti ovo groblje, nije u stanju da ga održava. Načelnik Imamović je sa zadovoljstvom prihvatio ovaj prijedlog i odmah zadužio Komemorativni centar u Tuzli za realizaciju i dovođenje Jevrejskog groblja u uredno stanje. Komemorativni centar je narednih dana angažovao radnike koji su uredili cjelokupnu površinu Jevrejskog groblja. Trava je pokošena, šibljje posječeno i sklonjeno, ograda groblja na mjestima popravljena, tako da sada Jevrejsko groblje u Tuzli izgleda uredno i primjereno općini, koja tradicionalno vodi brigu o kulturno-historijskim vrijednostima. (...) Pored gospodina Fatmira Alispahića, koji je inicirao i nadgledao ovu akciju, treba posebno istaći načelnika općine Tuzla, gospodina Jasmina Imamovića, koji je sa velikom pažnjom i razumijevanjem odmah poduzeo sve mjere da se Jevrejsko groblje u Tuzli dovede u stanje urednosti i tako svjedoči o brizi lokalnih vlasti o jevrejskoj kulturnoj baštini u općini Tuzla." Informaciju je potpisao direktor Mensur Ibrišimović, dipl. ecc.

Lažni identitet

Nisam dosad naišao ni na jednog autora u BiH koji se bavio temom lažnog identiteta tobožnjih boraca za multietničku BiH. Ja sam kroz desetine tekstova dokazivao da su policijski magazin *60 minuta*, Informativna redakcija FTV, potom listovi *Slobodna Bosna*, *Oslobođenje*, *Dani* i *Start* tek kamuflirani plaćenici srpsko-hrvatske mafije iz Karađorđeva, dakle, sljedbenici četničke i ustaške ideologije, koji svoju nedodirljivost grade na lažnom identitetu, jer se predstavljaju kao ekskluzivni tumači demokratije, tolerancije, multi ovog i multi onog. Kroz desetine tekstova, na konkretnim primjerima, dokazivao sam kako oni nemaju blage veze sa bosanskim imperativima, jer su posve usmjereni na izmišljanje tzv. islamskog terorizma, a zarad jačanja velikosrpskih i velikohrvatskih pozicija u BiH. Oni jako

dobro znaju u kakvom moralnom i patriotskom blatu zgrču donacije i debele honorare, i oni jako dobro znaju da Fatmir Alispahić nije lažni već istinski borac protiv nacionalizma i fašizma. Zato im je bilo potrebno da oblate nekog ko razotkriva njihov lažni identitet, kako bi mogli da u rahatluklu nastave satanizaciju Bosne i Bošnjaka, i realizaciju četničkih i ustaških ciljeva pod dimnim bombama tobožnje borbe za demokratiju i multikulturu.

U službi fašizma

Moralna i patriotska prostitucija ovih medija je logična. Oni su plaćeni. Misle kako im se plati. Pare dobijaju iz međunarodnih fondova koji su zaduženi za provedbu Dejtonskog sporazuma. Dejtonski sporazum je uvođenje dogovora iz Karađorđeva na mala vrata. U tom četničko-ustaškom sistemu nema mjesta za genocid nad Bošnjacima, niti za bošnjačku ravnopravnost. Poraženi su Bošnjaci, a time i bosanska ideja. Pobjednici su četnici i ustaše. Ove fašističke snage i javno i tajno finansiraju i guraju svekoliku satanizaciju Bošnjaka. To čine preko okupiranog medijskog, pravosudnog i obavještajnog sistema. O svojim izmišljotinama i montiranim sudskim procesima obavještavaju zapadne vlade, koje dobijaju projekciju po kojoj su Bošnjaci, a time i ideja Bosne, jedini faktor nestabilnosti, i stoga su zapadne vlade sklonije Bosnu podijeliti popola, nego insistirati na reformama koje bi vodile revitalizaciji multietničkog povijesnog pravila. Bosna može postati srpska i hrvatska provincija samo kroz operaciju satanizacije Bošnjaka i antifašističkog kredibiliteta ARBiH. Srbiji i Hrvatskoj se isplati uložiti ogromna sredstva u medijski inženjering, kako bi po Svijetu pronosili lažnu sliku Bosne, na osnovu koje mogu lobirati za konačno rješenje, ono iz Karađorđeva. Plaćenički mediji u Sarajevu, koji realiziraju ovaj projekat, prinudeni su braniti svoj lažni identitet, tako što će svojom fašističkom suštinom klevetati antifašiste i bosanske patriote.

Fašizam u Sarajevu

Posljednjih dana, otkako je pukla izmišljotina o antisemitizmu u Sarajevu, u mojoj se arhivi nagomilala hrpa tekstova. Intelektualne prostitutke iz Sarajeva su svoju laž o antisemitizmu uspjele proturiti do stranih medija. I to sam pokupio s interneta, koliko sam stigao. Nije mi jasno kako ovi ljudi ne računaju da će ih za pet-deset godina neko upitati za ovaj zločin koji su počinili. Njihova kocka je isplativa samo ako ne bude Bosne i Bošnjaka. Samo tada niko ih ništa ne bi pitao. Otud oni ne smiju izgubiti. A, bogami, ne smijemo ni mi. Bog zna kud će priča s Bosnom otići, ali barem zbog nekoga u budućnosti ispisat ćemo primjere na kojima se vidi da su ovi koji su organizirali izmišljanje antisemitizma u Sarajevu zapravo obični fašisti, najgori soj intelektualnih terorista, čiji su metodi gori od onih koje su primjenjivale propagandne mašinerije najvećih svjetskih diktatora. Ovaj novinski tekst ne može biti cjelovita analizu događaja, ali je dovoljno nekoliko primjera da se uvjerimo kako imamo posla sa fašizmom u Sarajevu.

Ko se boji istine

Federalna TV je u dva navrata prekršila profesionalni kodeks. Prvo, u emisiji 60 minuta gdje u prilogu od 12 minuta, pored sedam sagovornika, za mene kao za drugu stranu nije bilo ni 12 sekundi da kažem riječ-dvije u svoju odbranu. Drugo, kada je u svim informativnim emisijama kao prva vijest objavljeno da je Helsinški komitet podnio krivičnu prijavu protiv mene. Ova vijest je najavljena i emitirana prije priloga o ratnim zločinima i Haškom tribunalu. Zar krivična prijava HK može biti bitnija od ratnog zločina? Vijest bi bila da je Kantonalno tužiteljstvo podnijelo krivičnu prijavu, jer to je državna instanca, dok je HK tek, valjda, udruženje građana. Ni tada nisam imao šansu da išta kažem kao druga strana. Da su namjere FTV časne, profesionalne i istinoljubive, ovaj medijski server zla ne bi panično bježao

od profesionane obaveze da čuje i drugu stranu. To dokazuje da je FTV boljševički medij, kakav je u vrijeme Miloševića bila beogradska RTS. S druge strane, ja sam organizirao da se u nekoliko medija i na nekoliko internet sajtova objavi transkript priloga iz *60 minuta*, kao i prozvani dio teksta *Marketing tragedije*. Dakle, ko se boji istine?

Folovi, golovi, a on đilkoš

Klevete sa FTV bi ostale na pijedestalu istine da se nije našao Centralni dnevnik Senada Hadžifejzovića, gdje smo se Jakob Finci i ja našli *face to face*. Mati me je upozorila da budem fin prema Finciju, da mu ne upadam u riječ, jer je on jedan gospodin, stariji je, i ja tu trebam biti pun poštovanja i vaspitanja. Ali, ja sam se susreo sa primitivcem i lažovom! Poslije emisije me zvao jedan inženjer, iz Lukavca, i rekao mi otprilike ovo: *Uvijek sam bio ponosan na Fincija, mislio sam Jevreji, gospoda, folovi, golovi, i tako to, ali sam sad vidio da je to jedan đilkoš*. Ja sam očekivao jedan uljudan, intelektualni dijalog. Umjesto toga, dobio sam uvrede, prijetnje i uporno ponavljanje laži da sam ja autor citata koje sam naveo. Krenimo redom.

Finci kao fašista

Ne kanim analizirati sve. Zanimaju me tri momenta. Prvo, kada Finci kaže da sam u emisiju došao obrijan, a da sam na slici u novinama zabradatio (*Ovo je potpisao neko ko se zove Fatmir Alispahić, ima mu i slika, prilično liči na vas, mada ste bolje obrijani nego što ste na ovoj slici.*) Ovo ne pripada intelektualnom govoru. To je isto kao da sam ja rekao kako sam očekivao u studiju višijeg čovjeka, a došlo je nešto što je metar i žilet. Ili, da sam rekao da mi nalikuje na žabu krastaču. Takav govor je prostački i ne pripada javnosti. Potom, kada sam govorio da se postmodernom shvaćanje povijesti uči na svim evropskim univerzitetima, kao i na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, Finci je rekao ironično da se to uči i na Fakultetu islamskih nauka, našta sam ja rekao da o tome ništa ne znam. Kakve veze FIN ima s ovim? Valjda jer je sve islamsko ujedno i terorističko. I na kraju, ono što je najstrašnije, Finci je rekao sljedeću rečenicu: *Mislim da je sreća, i Vaša, i moja, da u Sarajevskom pravosuđu nema ni jednog sudije koji je Jevrej*. Tu smo, dakle. Finci je državni funkcioner. Zbog ovoga bi treba biti smijenjen sa funkcije. Jer, on javno propagira nacionalističku instrumentalizaciju pravosuđa, a time i segregaciju građana Bošnjaka kojima sudi sudija druge nacionalnosti. Nema nikakve dileme da Finci duboko vjeruje da bi me sudija Jevrej osudio žešće nego sudija Bošnjak. Njemu je to normalno! Finci se time deklarirao kao fašista, jer osoba koja pravosuđe razumijeva kao sredstvo za kažnjavanje po nacionalističkom i segregacijskom aršinu, nema šta drugo biti nego sljedbenik fašizma, ma kojim ga predznakom označili. Ipak, Fincija neće niko smijeniti sa pozicije državnog funkcionera, iako je javno naslikao svoje segregacijsko shvaćanje tzv. neovisnog pravosuđa. Jer, on je posvjedočio da je odabran.

Senad im kriv za njihovu sramotu

Jakob Finci je od milionskog tv auditorijuma pročitao kao čovjek koji pokušava osramotiti našu zemlju izmišljanjem antisemitizma. Pošto je nakon Centralnog dnevnika svima postalo jasno da se radi o podvali, i pošto su kreatori te podvale sami sebe osramotili pred građanima, koji su razumjeli da se ovim ljudima više ne može vjerovati – bulumenta lažova je udarila na Senada Hadžifejzovića, jer im je on postao glavni krivac za Fincijevu sramotu. O kakvim se boljševicima radi dokazuju napadi na Senada u *Danima*, i u *Feralu*. Oni mu zamjeraju što je uopće meni dopustio da govorim. Otkud kome pravo da mi uopće dopusti pravo da se branim?! Trebalo me, nakon klevete, odmah izlorati, i trajno

udaljiti iz javnosti, što je mudro predložio SDP! I Senad se, ako je profesionalac po boljševičkoj mjeri, treba uključiti u hajku. Zamjeraju mu što je postrance gledao dijalog Fincija i mene, i što me nije prekidao i klevetao. U *Danima* piše: *Hadžifežević je glumio "objektivnost" na krajnje ljigav način, i to onda kad te objektivnosti ne smije biti. Pri tome je, još, Alispahića oslovljavao sa "kolega"*. Alternativa ovome bi bila da se Senad udružio sa Fincijem i navalio na mene lažima. Kakva bi to tek bajna *objektivnost* bila? Napose, svako zna da je suština *Face to face* dijalog suprotstavljenih strana, i da Senad u tome ne učestvuje. Našta bi ličilo kad bi Senad navijao za prvog ili drugog gosta? U *Feralu* Ivan Lovrenović piše slično: *...Vidjela se njegova jasna namjera da se skriva u stav neutralizma. Rezultat je bio mučan i groteskan, jer je bilo jasno kako ova vrsta neutralizma nema nikakve veze sa profesionalizmom...* Dakle, i po Lovrenoviću, *profesionalizam* bi bio Senadovo deranje Fatmira, iako u *Face to face* Senadu oduvijek pripada samo najava i odjava. Po mom sudu riječ je o čiraškoj mucu kreatora ove klevete, koji nisu mogli prekalulirati što su povaljeni, pred licem naroda. Oni i dalje povaljuju sami sebe, jer u nastavku slučaja svjedoče o svojoj demokratskoj zatucanosti i zaljubljenosti u boljševičke metode uništavanja ideoloških ili ko zna kakvih protivnika. Njima je, ipak, najteže.

Srđan kao Hitler

Ubjedljivo najsmrdljivije manifestacije fašizma i totalitarizma u ovom slučaju je pokazao punac scenariste pederskog filma *Go West*, i uz to predsjednik Helsinškog komiteta za ljudska prava (kojeg li cirkusa!), bivši komunistički funkcioner, i očito čovjek koji uopće ne razumije demokratiju – Srđan Dizdarević. Njegov zahtjev Policiji da mene treba hapsiti kad god neko oskrnavi Jevrejsko groblje - nešto je najluđe i najopasnije što sam u svom životu čuo! Nema gore. To je dno. Da sam ja Srđan Dizdarević, tobejarabi, od sramote bih promijenio ime, izvršio plastičnu operaciju (mada je tu hirurgija nemoćna), zakupio tezgju na pijaci i do kraja života prodavao kupus. Jer, ovakvu sramotu nije izvalio ni Staljin. Ali, jeste relevantni folirant, predsjednik jedne međunarodne organizacije za ljudska prava, koji se javno zalaže da je nekakav čovjek, ma koji, unaprijed kriv za neko krivično djelo koje se nije ni dogodilo. Dakle, ko želi da uhapsi Fatmira Alispahića treba da pošvara jevrejske grobove. Tako je Hitler organizirao paljevinu Reihstaga i za to optužio Jevreje, jer je unaprijed odredio krivce. Srđan Dizdarević je preuzeo fašističku metodologiju Adolfa Hitlera.

Eh, kad je Hitler volio Fatmira

Helsinški komitet za ljudska prava BiH je 03. maja 1995. godine, sa potpisom Srđana Dizdarevića, izdao zvanični dokument i pridružio se peticiji koju je potpisalo 14 političkih stranaka, udruženja i institucija kulture protiv harange koju je vodila SDA s namjerom da se uhapsi Fatmir Alispahić. Zanimljivo je da su ovu peticiju tada potpisali i SDP i SUBNOAR, ističući kako su – *zainteresirani sa nastavak saradnje sa Fatmirom Alispahićem za opštu, kulturnu i demokratsku dobrobit države Bosne i Hercegovine*. Srđan Dizdarević je u svom tekstu naveo sljedeće: *Pridružujemo se peticiji za Fatmira Alispahića, potpredsjednika Odbora za ljudska prava u Tuzli. (...) Podržavamo Vaše napore na polju borbe za promovisanje i zaštitu ljudskih prava i izražavamo nadu u dalju uspješnu saradnju. (...)* Eto, i ovo je još jedan razlog da Srđan otvori tezgju na pijaci i zajmi prodavati kupus.

Srđan zove kondora

...Ali tu nije kraj. Doduše, nisam ja čuo, ali mi je nekoliko prijatelja javilo, da je Srđan Dizdarević imao intervju na Radiju *Slobodna Evropa* odakle je tražio – reakciju Vašingtona. Kao, trebao bi se američki Predsjednik oglasiti u povodu

Dio transkripta dijaloga između Fatmira Alispahića i Jakoba Fincija u rubrici *Face to face* iz Centralnog dnevnika Senada Hadžifejzovića na NTV Hayat

Finci: (...) I mislim da sve ono što je nakon objavljivanja ovoga teksta **gospodin Alispahić napisao još gore od onoga što je u tekstu napisao**, jer jednostavno nastavio je da obmanjuje javnost. I dok je SAFF ipak list sa vrlo malim tiražom, Dnevni avaz je list sa velikim tiražom, evo došao je i na Hayat televiziju, koja je vrlo gledana, **znači dobio je sav onaj publicitet koji do sada, htjeli mi li ne priznati, nije imao.** (...) **Ovo je potpisao neko ko se zove Fatmir Alispahić, ima mu i slika, prilično liči na vas, mada ste bolje obrijani nego što ste na ovoj slici.** (...)

Fatmir: Molim Vas, nemojte misliti da je narod koji nas gleda nepismen i da narod ne razumije da ste vi temeljne stvari nauke doveli u pitanje. Vi tvrdite da se citat, kad se navede u određenom tekstu, pripisuje onome ko je to naveo. To je van svake pameti! Pa kako ja mogu biti autor nečega što sam citirao? (...) Ili, ako sam ja taj, kako Vi tvrdite, borac protiv holokausta, kako je uopće moguće da ja nemam više tekstova osim tog jednog koji ste oklevetali?

Finci: Pa mora se negdje početi. Ovo je početak.

Fatmir: Druga stvar, kad govorimo o historiji, kroz diskurs političke moći... To se izučava na svim svjetskim univerzitetima, uključujući, recimo, i Filozofski fakultet u Sarajevu.

Finci: Uključujući i Fakultet islamskih nauka ovdje u Sarajevu.

Finci: Smijem li ja pitati ovako jedno vrlo jednostavno pitanje. Šta Fatmir Alispahić, bez finansijske i političke moći, procjenjuje, misli ili zamišlja koliko je bilo žrtava holokausta?

Fatmir: Onoliko koliko je historija utvrdila.

Finci: Historija je utvrdila šest miliona.

Fatmir: Toliko je bilo.

Finci: Ja mislim da je ovdje gospodin Alispahić sam rekao da ovo što je uradio i napisao da je laž...

Fatmir: Pa to nisam ja napisao, ja sam citirao autore, molim vas... **Vi na silu u Sarajevu instalirate antisemitizam, kao što i oni koji su mene oklevetali godinama ovdje instaliraju tzv. islamski terorizam. Po svaku cijenu hoćete ovdje da napravite od Sarajeva antisemitski grad a od mene antisemitu!**

Finci: Mislim da je sreća, i Vaša, i moja, da u sarajevskom pravosuđu **nema ni jednog sudije koji je Jevrej.** (...) Vi ćete na sudu dokazivati da crno nije crno i da bijelo nije bilo.

Fatmir: Ne, dokazivat ćete Vi na sudu, i svi oni s kojima ste se Vi udružili!

Finci: Ja nemam šta da radim na sudu! (...)

Fatmir: **Vi pokušavate instalirati antisemitizam u Sarajevu!** Dokaz je i Vaša izjava iz lista «San», od prije neki dan, kada ste kazali, dakle ponovo to radite, kazali da su pod nekim uticajima, očito islamskim, terorističkim, neki momci rušili Jevrejsko groblje. Svi znamo da je poslije izišla vijest da se radi o pijanim mladićima iz Sarajeva, ali **koji nisu Bošnjaci.** A Vi očito imate interes, i finansijski...

Finci: **Apsolutno, finansijski.**

Finci: Vi ste ovdje Golijat, a ja sam jedva David. I zbog toga moram da kažem, **preda mnom je izvještaj State Departmenta o antisemitizmu u Svijetu.**

Fatmir: **Ma Vi sramotite ovu zemlju zato što ovdje izmišljate antisemitizam, a antisemitizma nema! Antisemitizma u Sarajevu nema! I među Bošnjacima nema! (...)** A to što Bosna i Hercegovina se sramoti po svijetu je zbog toga što neki ljudi ovdje izmišljaju islamski terorizam i antisemitizam, a toga nema!

mog teksta. A možda bi trebao i poslati bombardere na Sarajevo. Nakon onog da me treba unaprijed hapsiti, ovo je druga savršena Dizdarevićeva budalaština. (Baška je pitanje što se Radio SE uključila u ovu harangu, pa po ugledu na FTV od mene nije tražila ni rečenicu da kažem u svoju odbranu.) To samo dokazuje moju tezu da u Sarajevu, među Bošnjacima, nema ama baš nikakvih problema, i da su jedini problem u ovoj zemlji ovakvi čimbenici koji za interes četnika i ustaša izmišljaju gluposti i sramote našu zemlju u Svijetu. Siguran sam da ni jednom prodavaču kupusa ne bi naumpala takva šiza da traži reakciju Vašingtona zbog nekakvog teksta u Sarajevu. U desetine knjižara u Zagrebu, Beogradu, pa i kod nas, mogu se kupiti antisemitske knjige, pa nikom ništa. U posljednjem *Nacionalu* izišao je tekst pod naslovom *Dolje Aušvic*, gdje autorica negira holokaust. I, opet nikom ništa. U Hagu je dvaput presuđeno da je u Srebrenici bio genocid, ali se Srđan ne bori da se to vrati u udžbenike, niti podnosi krivične prijave protiv onih koji su genocid i agresiju izbrisali iz udžbenika. On traži reakciju Vašingtona zato što sam ja u svom tekstu problemski citirao nekakve autore koji negiraju holokaust, i od toga se ogradio. Kupus prodaji, Srđane, kupus, možda ti ga i neko kupi s obzirom na leptir mašnu u koju je stala sva tvoja intelektualna pojavnost! Pametan bi se čovjek nakon ovakvih nebuloza pokrio liskama kupusa, da ga niko ne vidi. Kakva bolan ljudska prava, demokratija, folovi i golovi! To je najcrniji fašizam, i još crniji od najcrnjeg - antipatriotizam! To je mržnja koja uzrokuje pucanje mišića na licu i sušenje lijeve polovice glave. Onako, od srca.

Prijetnje pravosuđu

A da je Srđan Dizdarević totalitarista, koji s demokratijom i ljudskim pravima ima veze koliko Hitler i Staljin zajedno, dokazuje i njegova sljedeća rečenica iz intervjuja policijskom magazinu *SB*: *Jednostavno smo smatrali da moramo prinuditi pravosuđe da reaguje*. E kad mu je to bilo malo, onda je za *Oslobođenje* izjavio sljedeće: *Helsinški komitet prati rad pravosuđa u ovom slučaju*. A ko su to HK i Srđan Dizdarević da *prinude pravosuđe*, i da *prate rad pravosuđa*? Samo iz ovih izjava je jasno Dizdarević prijeti pravosuđu, da ga smatra ovisnim o svojoj ocjeni, što najbolje pokazuje da oni plediraju za ovisno pravosuđe i za montirane procese. Kava demokratija i kakve burgije! Živio staljinizam!

Ko drugom jamu kopa...

Velika boljka Srđana Dizdarevića, Jakoba Fincija, Ivana Lovrenovića i inih antikomesarskih elemenata je to što se niko osim njih samih nije po ovom pitanju oglasio. Lovrenović piše o – *zastrašujućoj šutnji političkog i nacionalno-konfesionalnog establišmenta*. Dizdarević kaže kako su – *institucije s bošnjačkim i islamskim predznakom i ovog puta pale na ispitu*. U nekoliko tekstova se poziva Društvo pisaca BiH da me isključi iz članstva, itd, itd. Ali, niko nimekaet, osim njih samih. I ovo je dokaz da su pročitani, da je njihova laž ostala gologuza, i da niko ne želi sebe sramotiti pristajući uz grupu koja se pred narodom naslikala kao fašistička, uz to zloupotrebljavajući instituciju holokausta i šest miliona ubijenih Jevreja za nekakav lokalni obračun. Ne treba očekivati da će ova kriminalna grupa doći pameti, aterirati, razumjeti poraz, prihvatiti gubitništvo kao logičan rezultat svoje prljave igre. Njima je ispod časti da budu poraženi od Fatmira Alispahića. No, ja ne smatram da su poraženi od mene, već od sebe, jer su sami sebi iskopali jamu u koju su upali.

Šta je nama Snješko Bijelić

Šta dalje? Oni ne mogu nazad. To bi za njih značilo totalnu dekredibilizaciju njihovih nazovi intelektualnih ličnosti. Oni moraju dokazati da sam ja *antisemit i fašist*. Zato će svoju laž proturati prema svjetskim medijima, tražeći od njih potvrdu

svoje laži, kako bi ovdje prikazali da im obraz nije uflekan. Zapadna javnost svakako je isfrustrirana i istrenirana na paranoju i razne izmišljotine. Zato će ova linija funkcionirati. Njima je nebitno što će sramotiti našu zemlju i jačati projekat iz Karađorđeva. Na to su svikli. Za to su plaćeni. A šta ću ja raditi? Danas sam sa svojom kćerkom pravio Snješka Bijelića. I sutra ćemo smisliti neku zabavu. Jer, mi smo sretni i slobodni ljudi.

Br. 127, 1. II 2005.

Živjeti na koljenima

Kad se ukinemo mi koji mislimo,
na red će doći oni što šute,
čija je krivnja što uopće postoje

Raportira li iko šehidima i poginulim borcima?! Ili su njihove duše iz naše stvarnosti prognane, kao i ciljevi za koje su položili svoje živote? Niko se posljednjih godina nije obratio Njima, izuzev Fatihom, pred kamerama, protokolarno, pa i estradno. Nema ni jednog teksta, ili obraćanja, u kome bismo kritički sagledali svoju obavezu prema desetinama hiljada naših života, položenih pred mihrab ili oltar fizičke i duhovne slobode ove zemlje. Izgleda da smo šehide i poginule borce razumjeli kao kolateralnu štetu, nešto što se nas ne tiče, nešto što je svakako moralo biti izgubljeno... Ne, nije tako. Ovi ljudi su umrli za nas, i mi ne samo da im dugujemo zahvalnost, već smo dužni da do kraja života služimo ciljevima za koje su dali svoje živote. ...A oni nisu umrli za naše zatočeništvo!

Cocoshiyi carnewall

Kada sam 1997. objavio knjigu o tuzlanskim šehidima i poginulim borcima, a 1998. o gradačaćkim, gdje sam se susreo sa bezmalo 1.500 životnih priča, fotografija, i ko zna koliko hiljada ljudskih sudbina zapečaćenih gubitkom roditelja, sina, brata... - osjetio sam samo djelić te nesagledive dimenzije bola, koji stanuje tu pored nas, a sve dalje od doma, a sve bliže prognaništvu. Moje knjige o šehidima bile su prve u BiH. Namjera mi je bila da kroz nekrološki zapis ostvarim intimizaciju društva sa suštinom gubitka, i da tako nadidem sterilnu statistiku koja kao broj ne može nikoga dotaknuti. Družeci se tako dvije godine sa životima tuzlanskih i gradačaćkih šehida ostao sam trajno oplemenjen spoznajom da moj život, a nadam se i životi onih koji cijene moje skromno mišljenje, moraju biti obilježeni voljom da za bosansku stvarnost odgovaramo ljudima koji su svoje živote dali za Bosnu i Hercegovinu.

Naši su se političari zabavili limuzinama, ljubavnicama, krkanjima i oni nemaju potrebu da pred sobom zamisle hiljade i hiljade očiju koje ih gledaju i obavezuju. Oni nemaju suptilnost da se umaštaju u živote djece čiji su očevi umrli za nas. Naši su političari, poput zadriglih vlasnika javnih kuća, zabavljeni uživanjem u iluziji svog značaja.

Od takvih tuta-bugarina isijava ova moralna pometnja, u kojoj se više niko ne sjeća otkud mi ovdje – živi. Nalikujemo na kokoš ocaparene glave, koja tarlaha tamte-vamte, sva sretna, a pojma nema, jer nema glave, da će se za koji čas srušiti nepopravljivo mrtva. Dok traje taj kokošiji karneval, hiljade i hiljade djece sanjaju oca, koji im se vratio, a nikad se vratiti neće, jer je otišao da bismo se mi mogli po Njegovom djelu valjati k'o krmad, ovakvi jadni i opaučeni u mozak. A s kojim pravom?! Pa nije ovo ovdje naše, ovo ovdje je Njihovo, mi smo tu tek podstanari,

nasljednici, poput djece koja žive u oca i matere, jer su nam i otac i mati oni što im smrt živi u našim životima!

Crettenism and renessanssa

Otkud ova priča? Gledam ovih dana u kakav se kafez svela naša duhovna sloboda. Ta autocenzura koja je okupirala pamet naših intelektualaca najbolje kazuje o ambijentu straha, kakav je ovim prostorima vladao u karavaktu udbaškog krettenizma i renesanse. Ne znam ima li i pet naših intelektualaca koji dižu svoj glas protiv restauracije policijske države, u kojoj čitav jedan narod živi pod optužnicom. Nije istina da naši intelektualci ne znaju šta se događa, istina je da su se utrtali za svoje stražnjice, pa naivno misle da se njihova avlija ne brani u mojoj avliji, da je šutnja rentabilna, a ne znaju da su poslije mene oni na redu, makar šutali k'o guske u magli.

Kad se ukinemo mi koji mislimo, na red će doći oni što šute, i čija je krivnja što uopće postoje, jer je intencija dejtonskog fašizma da ovdje ne ostane ni kusur od Bosne, već da se ovaj geografski pojam pretvori u velikosrpsku i velikohrvatsku provinciju.

Sjećam se kako su se po Tuzli ispijale kahve dok je u Kalesiji gruhalo. Sjedilo se i u Zvorniku dok se u Bijeljini klalo. Sami smo sebi govorili kako je to zla kob susjednih općina, koje su bezbeli čačkale mečku pa fasovale. ...Sve dok mečka nije zaigrala s nožem ispod našeg vrata. E, sad smo ga na istom. ...Ali gore, jer je hapšenje duhovne slobode grdnije od fizičke smrti. U duhovnom zatočeništvu se živi smrt, pričaš a ne govoriš, gledaš a ne vidiš, hodaš a stojiš, pa ti ga život dođe gori od rahatluca smrti. E, zato bih ja danas prije umro, nego ušut'o!

Cucawicluk & sramotha

Kakva je razlika između mogućnosti da smo posve istrebljeni, pobijeni i raseljeni, i ove stvarnosti u kojoj živimo kao duhovni mrtvaci, neslobodni i ušutkani ljudi? Kad se tome doda ekonomska potlačenost, segregacija u svekolikim institucijama, onda uistinu ispada da ne postojimo. Šta onda svjedočimo pred svojim duhovnim roditeljima, koji su, kao što rekoh, svoje živote dali nama, koji smo bili osuđeni na smrt? Svjedočimo sramotu.

Nismo ostavljeni u životu da bismo hodali na koljenima.

Br. 127, 1. II 2005.

Kako lider bh. Jevreja dovršava životno zlodjelo
Radovana Karadžića i stvara uvjete za otcjepljenje
Republike Srpske od Bosne i Hercegovine

Četnički pečat Jakoba Fincija

Krug 99 je preko Jakoba Fincija u bh. javnost plasirao jednu od najopasnijih podvala s ciljem ostvarenja legalnih uvjeta za otcjepljenje Republike Srpske! Vjerovatno ni mnogi intelektualci koji sjede u Krugu 99 nisu razumjeli pozadinu poruka Jakoba Fincija, kao uvodničara na sesiji o ustavnim promjenama, koji se založio za neku vrstu referenduma na kome bi se građani BiH izjasnili o ustavnim promjenama. Cilj ove operacije je da se bh. javnost ubijedi kako do ustavnih promjena može doći samo preko referenduma, a što bi značilo legitimiziranje prava Karadžićevih Srba da proglase otcjepljenje od BiH. Pričom o ustavnim promjenama, koje su navodno izvodive samo preko referenduma, Jakob Finci je pokušao nasukati našu javnost da podrži svoje samoubistvo, i da negiranjem Referenduma iz 1992. obezbijedi Karadžićevim Srbima pravni i demokratski okvir za njihovo otcjepljenje od BiH. Jakob Finci, taj predratni uposlenik Građevinskog preduzeća za pravljenje puteva, a poratni najmoćniji čovjek u državi, stvarno je sam sebe ubijedio da je nadčovjek, čim o svojoj pameti ima tako visoko mišljenje, pa misli da smo svi mi tolike budale da ćemo nasjesti na njegovu prozirnu advokaturu Karadžićevog projekta.

Krug 99 se još jednom osvjedočio kao kvislinška, četničko-ustaška, plaćenička struktura koja u slobodoljubivom i antifašističkom Sarajevu ima funkciju tumora, jer pozitivnu energiju našeg bitka isisava i koristi za stvaranje smutnje i za jačanje projekta iz Karađorđeva, a pod šminkom tobožnje borbe za multietničku Bosnu. Možda tamo, u tom Krugu 99, ima čestitih Bosanaca i Hercegovaca, ali oni ne razumiju da su ovce koje služe kao pokriće makroima čiji se šlajbuci, poput krpelja, debljaju prodajom Bosne i bosanskoga. Da stvar bude tragičnija, na ovu podvalu Jakoba Fincija i Kruga 99 upecali su se VKBI, SGV i HNV, koji zajedničkim snagama planiraju da u deset bh. gradova održe deset tribina na kojima će promovirati Fincijevu velikosrpsku viziju ustavnih promjena. Ako već toliki broj formalnih intelektualaca nije imao pameti da pročita Fincijevu podvalu, kako se barem nisu zapitali nad činjenicom da će se ovih deset tribina održati u gradovima gdje su Bošnjaci u većini?! Kako im nije bilo sumnjivo što se u Fincijevu viziju ustavnih promjena trebaju ubjeđivati samo Bošnjaci, ali ne i Srbi u Bijeljini, Višegradu, Foči, ili Hrvatima, u Stocu, Grudama, Duvnu ili Livnu?! Upravo se Finci zalaže za izjašnjavanje bh. građana, ali ispada da se deset tribina organizira samo zbog Bošnjaka, što upućuje da Bošnjake valja žedne prevesti preko vode, kako bi prihvatili koncept samoubistva, tako što će na osnovama dejtonskog genocida sazvati referendum o ustavnim promjenama, i omogućiti Karadžićevim Srbima legalistički okvir za otcjepljenje. Tim vrlim intelektualcima iz VKBI, SGV i HNV je

ova navlakuša morala biti dovoljna da posumnjaju u namjere Kruga 99, tim prije što se prethodnih godina Krug 99, kroz nekoliko inicijativa, deklarirao kao velikosrpska i velikohrvatska ekspozitura. Prisjetimo se samo ideje o tzv. trećoj republici, koja je doživjela totalni debakl, nakon što je raskrinkana kao pokušaj da se zauvijek uništi jedini legalni i legitimni akt bosanskohercegovačkih građana, na osnovu kojega je BiH doživjela međunarodno priznanje, a to je Referendum iz 1992. godine. No, o tome ćemo nešto poslije. Sada nas interesira ambijent u kome se mogla dogoditi atrofija zdrave pameti i patriotizma, pa da se četničko-ustaški Krug 99 nametne kao lažni lučonoša ustavnih i demokratskih promjena.

Tajkuni lažne ljevice

Sazreli su uvjeti i nagomilalo se materijala čija bi naučna obrada mogla posvjedočiti da je jedna cijela politička, medijska i nevladina struktura u Sarajevu, koja se prodavala kao antifašistička, multietnička i probosanska, zapravo bila tek našminkana, zakamuflirana ekspozitura četničko-ustaške koalicije iz Karadžorđeva. Ne treba da nas čudi taj demokratski kostim ovih fašista, on je posve razumljiv, jer je uvjerljivije kada se tzv. islamski terorizam i tzv. antisemitizam izmišljaju iz tobožnje multietničke pozicije, a ne iz četničke i ustaške suštine. Na šta bi ličilo kada bi u Krugu 99 izvjesili mrtvačku glavu, Pavelićevu sliku, pa pričali o tzv. islamskom radikalizmu u Sarajevu? Ova šminka godinama sakriva istinske ciljeve medijskih i intelektualnih plaćenika, od kojih su se mnogi obogatili na progonu antifašističkog patriotskog fronta, oličenog u Armiji RBiH.

Poseban paradoks u ovoj pojavi je što se urednici plaćeničkih medija, kao i tzv. neovisni intelektualci, tobože zaklinju u ljevicu, u ideje demokratskog socijalizma, jednakosti ljudi i sl., a zapravo imaju više para nego najjači biznismeni u Sarajevu. Oni analiziraju koji političar kakva kola vozi, kakva je vozio dok nije došao na funkciju, i sl., a analiza njihovog voznog parka bi nas uvjerila da nema većih tajkuna od njih samih. Urednik «Dana» vozi najnoviji model golfa, urednik «Starta» vozi najnoviji model «Hundaia», šef policijskog magazina «SB» je kupio ogroman stan u centru Sarajeva, kao i Brada Filozof što vodi nekakvu medijsku agenciju... Svi ovi vrlji ljevičari od satanizacije i sramoćenja Bosne žive k'o bubreg u loju, jer četnici i ustaše ne žale para za svoj ključni projekat: dekredibilizaciju bošnjačke žrtve i uvjeravanje zapadnih lobija da je Bosna jedino sigurna u raljama iz Karadžorđeva. Otud je to ljevičarstvo zapravo običan seljakluk, brdo ruralnih kompleksa, maska iz koje se skrivaju oni što k'o mededi nabadaju po sarajevskom asfaltu, jer im je u refleksu blato koje su pokupili na kundurama, kližući se iz nekakvog Švrakinog Sela u dalek i čudan svijet. Oni su spremni na sve, samo da se ne probude i ne vrte u prošlost, u anonimnost, ili među krave, štale, sijeno i kokoške. Ta tzv. intelektualna krema je užegli, kiseljkasti, budžavi kič našeg društva, nešto što ne bi postojalo na mapi da nije okupatorskih donacija i protektorskih direktiva koje ovu jeftinoću održavaju u životu i u medijskoj dominaciji. A to njihovo navodno zaklinjanje u ljevicu najveći je cirkus od svega, jer oni, hem su prostaci, hem neznalice, hem gasterbajteri. Kakva ljevica i kakvi bakračii!

Eh, sad, zašto je bilo potrebno prošetati kroz karakterologiju ovih pojava? Samo tako uočljiva je treća dimenzija fenomena poput Kruga 99 koji uporno slovi kao lučonoša progressa, a zapravo je leglo najrigidnijih ideja boljševizma i segregacije. To je lako utvrditi. Dovoljno je samo analizirati našta su sve reagirali, u ime demokratije, a na šta sve nisu reagirali, iako bi istinski demokrati i intelektualci osjećali izazov da lažima suprotstave istinu. Sjećamo se kako je Krug 99 optužio reisa Cerića da je kriv što je onaj manijak Topalović ubio čestitu katoličku obitelj. Ali znamo da Krug 99 nikada nije reagirao ni na jedno dejtonsko ubistvo Bošnjaka, a u Mostaru je bilo 40 takvih zločina. Krug 99 nije reagirao na

zločinačko izručenje tzv. alžirske grupe, na montažu «Pogorelice», na brisanje genocida i agresije iz udžbenika, na bezbroj primjera izmišljanja tzv. islamskog terorizma, itd, itd. Krug 99 je 2000. godine proglasio tzv. demokratske promjene, iako su samo Bošnjaci glasali za multietničku opciju, dok su Srbi i Hrvati opet glasali za nacionaliste, jednako kao što je 2002. godine proglasio tzv. povratak nacionalista na vlast, samo zato što su se Bošnjaci osvjedočili u kvislinšku tiraniju SDP-Alijanse. Dalje, Krug 99 nikada ni jednu sesiju nije posvetio genocidu nad Bošnjacima, iako je Haški tribunal donio dvije presude za genocid. A zašto? Zato što Krug 99 u suštini nastoji ovdje poturiti tezu o jednakoj krivici, dakle, o građanskom ratu. Za njih su svi isti, i oni što su ubijali, i ovi što su ubijani. Tek bi jedna šira analiza mogla zapečatiti ovu organizaciju kao intelektualno i moralno dno, koje se zaklanja iza časnih ideja antifašizma i antinacionalizma. Jer, ne može se biti antifašist tako što će se kazati: ja sam antifašist; to podrazumijeva otvorenu borbu protiv fašizma, dakle, konfrontiranje sa velikosrpskim i velikohrvatskim instalacijama u BiH, a što bi za posljedicu imalo prekid četničkih i ustaških donacija koje se ostvaruju preko dejtonske diktature.

Kako su genijalci ispali budale

Sa metanjem Jakoba Fincija za uvodničara na temu ustavnih promjena, i sa plasiranjem podvale o referendumu bh. građana, Krug 99 je samo nastavio svoju kampanju na razaranju bosanskohercegovačke državnosti, koja se svojedobno manifestirala i preko ideje o osnivanju nekakve tzv. treće republike, koja navodno ne bi bila ni ona iz 1992. godine, a ni ova dejtonska skalamerija. Ova zloćudna ideja je propisno rasturena, razobličena, kao hegemonistička podvala, i nikad se više o toj gluposti nije čula ni riječ, iako su svi mediji bili mobilizirani u promociji tzv. treće republike. Cilj ovog projekta je bio istovjetan ovom koji zagovara Jakob Finci, a to je da se iz političke i legalističke memorije izbriše ključni akt naše državnosti: Referendum iz 1992. godine. Jer, osnivanje tzv. treće republike, kao i Fincijevo zagovaranje referenduma o ustavnim promjenama, potpuno briše iz operativnog političkog sistema Referendum kojim su građani BiH izglasali suverenitet naše zemlje i kazali u kakvoj BiH žele živjeti. Te zloćudne ideje se zasnivaju na dokusurivanju međunarodno priznate R BiH, jer svoje polazište za dalju disoluciju BiH imaju u kriminalnom Dejtonskom sporazumu, kojeg navodno nastoje dograditi, a zapravo ga žele betonirati kao apsolutni realitet koji generira uništenje BiH. I to je lako utvrditi. Zašto nikad Krug 99 nije tražio rehabilitaciju Referenduma iz 1992., već je i ideju o tzv. trećoj republici, kao i ovu posljednju Fincijevu podvalu, predstavljao bez pomena ovog ključnog demokratskog akta?! Kako je moguće da se vrli intelektualci iz VKBI, SGV i HNV nisu ni jednog časa zapitali zašto Jakob Finci ne pominje Referendum iz 1992., jer su samo Karadžićevi sljedbenici spremni negirati ovaj legalni i legitimni dokaz o volji bosanskohercegovačkih građana?! Odnos prema Referendumu iz 1992. najlakši je test za provjeru dobrih namjera svakoga ko govori o budućnosti BiH. Onaj ko prešutkuje Referendum iz 1992., taj ga i negira, a onaj ko ga negira, taj dovršava genocidne ideje Radovana Karadžića!

Ne želimo vjerovati da su ljudi u VKBI, SGV i HNV, Karadžićevi sljedbenici, prije se radi o atrofiji njihovih mentalnih sposobnosti, o patriotskoj mlitavosti, o mahalaškoj kratkovidnosti, o idolopoklonstvu prema Jakobu Finciju, i ko zna o kakvim još bolestima i mahanama, koje su uzrokovale da ove organizacije ulete u monstroznan plan izdaje naše zemlje. Biće da su ovi bivši komunistički kadrovi zdravo za gotovo, kao partijsku direktivu, prihvatili ljigavu rečenicu objavljenu u "Danima", a koja glasi: "Bosnu i Hercegovinu lakše je zamisliti bez Bošnjaka, Hrvata i Srba nego bez Jakoba Fincija".

Ako baš ne žele vjerovati u zdravu pamet, onda neka pozovu svog mentora Jakoba Fincija da im objasni – **zašto Referendum iz 1992. godine ne može biti pravni okvir za ustavne promjene u BiH?** Lako će se uvjeriti da je Jakob Finci posvađan sa Referendumom iz 1992. godine, kao i Radovan Karadžić. A kad se uvjere, onda bi bilo pošteno da javnost obavijeste kako su ispali budale, te da upute preporuku kako nema dijaloga ni s kim ko u svojim promišljanjima bh. budućnosti prešutkuje, a time i negira, Referendum iz 1992. godine.

Srbi su glasali za suverenu BiH

Sve ove organizacije, uz Krug 99, koje će prodavati navlakušu u deset gradova sa bošnjačkom većinom, nikad se javno nisu suprotstavile međunarodnom suverenitetu BiH. Ako neko u tim organizacijama i misli da je za BiH bilo bolje da je ostala velikosrpska provincija, to javno neće saopćiti, jer bi izgubio svaki kredibilitet u matičnom Sarajevu. Zašto onda ove organizacije formalno priznaju državni subjektivitet BiH, a sadržajno prešutkuju Referendum iz 1992., kad jedno bez drugog ne ide? BiH nije priznata sam od sebe, već zbog Referenduma, kada su bh. građani tačno kazali u kakvoj BiH žele živjeti. Dejtonski sporazum je kriminalno derogirao legalitet i legitimitet Referenduma, i uspostavio sistem koji uvažava genocidna postignuća. Pomenute četiri organizacije, navodno, žele napraviti funkcionalniju državu, pripitomiti Dejton, ali to ne žele činiti sa referendumskih, već sa dejtonskih pozicija. Ali, Dejton se ne može pripitomiti, jer je kriminalan i genocidan, i svaka operacija zasnovana na Dejtonu vodi daljem razaranju BiH. Dejton se jedino može ukinuti iz ustavnog bića BiH, a BiH se u stabilnu budućnost može vratiti samo preko rehabilitacije Referenduma iz 1992. godine.

Šta je onda sporno? To što Karadžićevi Srbi i njihovi sarajevski plaćenici ne priznaju Referendum? To je laž! Podsjetimo se ukratko na nekoliko historijskih i legalističkih činjenica, koje dokazuju da su bh. Srbi priznali Referendum i tačno se izjasnili u kakvoj BiH žele živjeti...

Republička Skupština je na svome zasjedanju 24. i 25. januara 1992. donijela Odluku o raspisivanju republičkog Referenduma za utvrđivanje statusa Bosne i Hercegovine, kada je određeno da će se Referendum održati 29. februara i 1. marta 1992., a da će se građani odgovorima "ZA" i "PROTIV" izjašnjavati o pitanju: - *Jeste li za suverenu i nezavisnu Bosnu i Hercegovinu, državu ravnopravnih građana, naroda Bosne i Hercegovine - Muslimana, Srba, Hrvata i pripadnika drugih naroda koji u njoj žive?* Od ukupnog broja građana sa pravom glasa, koji je iznosio 3.253.847, na republički Referendum je izašlo i glasalo 2.073.568 građana, odnosno 64,31 odsto. Važećih glasačkih listića bilo je 2.067.969 ili 64,14 odsto. Od ukupnog broja važećih glasačkih listića "ZA" je bilo 2.061.932 glasača, ili 99,44 odsto, dok je "PROTIV" glasalo 6.037 ili 0,29 odsto. Nevažećih glasačkih listića je bilo 5.227 ili 0,25 odsto.

Fincijeva monstruoza podvala

A sad ćemo, malčice, ufatiti Jakoba Fincija u laži i manipulaciji. Finci kaže: ***Promjena Ustava je moguća, uprkos otporu političara RS, ako se s njom slože građani BiH.*** Finci se, kao lažni borac za građansku BiH, ovdje poziva na glas građana, i time nagovještava izjašnjavanje građana, očito, putem referenduma, o ustavnim promjenama. On jako dobro zna da je kriminalni Dejtonski sporazum iz ustavnog bića BiH izbacio građane, i na njihovo mjesto doveo konstitutivne narode, te da ne može biti nikakvog građanskog izjašnjavanja sa dejtonskih pozicija. Ali, izmišljanjem građana koji ne postoje Finci nas nastoji navući na podvalu da za ustavne promjene neće glasati Karadžićevi Srbi, već nekakvi građani koji su k'o biva građanski opredijeljeni, pa će ukinuti Republiku Srpsku. Ako se Karadžićevim Srbima omogućiti referendum o ustavnim promjenama, oni će ga iskoristiti za

proglašenje otcjepljenja od BiH, što je još prije godinu dana najavljeno za oktobar 2005., kada bi se izvršila zamjena kosovskog suvereniteta za pripajanje RS Srbiji.

Međutim, Karadžićevi Srbi ne mogu mrdnuti iz BiH bez pristanka bošnjačkog ili hrvatskog naroda. (Jednako tako ni Sjeverni Iraci ne mogu iz Britanije, Baski iz Španije, Kurdi iz Turske...) Kao što nisu mogli ukinuti Tužbu BiH protiv SCiG. Međutim, pristajanje sva tri bh. naroda da se novim referendumom izjašnjavaju o ustavnom ustrojstvu BiH, zauvijek bi uništilo BiH koja je priznata 1992. godine, a na osnovu tadašnjeg Referenduma, ali bi i zauvijek na legalističku pozornicu stavilo neke nove legitimitete, poput odluke Karadžićevih Srba da se otcjepe od BiH. Zato je cilj Fincijeve podvale da se Bošnjaci ubijede u izvodivost ustavnih promjena preko «izjašnjavanja građana», iako im niko ne garantira da će Karadžićevi Srbi glasati za ukidanje entiteta, a ne za otcjepljenje od BiH. Jedina šansa da BiH opstane, kao uvjet bez kojeg nema opstanka bošnjačkog naroda, jeste da se odbiju sve podvale ove vrste, koje bi išle za uništenjem Referenduma iz 1992., a time i za uništenjem bh. državnosti.

Bošnjaci ne smiju zaboraviti ono što jako dobro zna Jakob Finci – da Dejtonski sporazum nema legalno i legitimno pokriće, jer je nametnut bez saglasnosti bh. građana, a protivno njihovoj referendumskoj volji, te da je Dejton privremen sve dok postoji Tužba BiH protiv SCiG, koja će po realizaciji voditi ukidanju Republike Srpske kao rezultatu genocida i agresije. Postoji samo jedna, ova antibosanska mogućnost, da se obesmisli Tužba protiv SCiG, i da Dejtonski sporazum dobije legalitet i legitimitet, a to bi se dogodilo ako bi bh. građani - što predlažu Krug 99 i Jakob Finci – pristali na referendum o ustavnim promjenama. Za pretpostaviti je da tada na pozornici ne bi opstala ni dejtonska BiH, jer bi legitimizirana dejtonska BiH postala pravni okvir za otcjepljenje genocidnog entiteta.

Za Dejton je glasalo 0,29% bh. građana

Pri kraju, opet se moramo vratiti demokratskom i legalističkom potencijalu Referenduma iz 1992. godine. Ako baš Jakob Finci ne računa na bh. narode, kao dejtonsku kategoriju, već protura tezu o «izjašnjavanju građana», nelogično je zašto ignorira Referendum na kome se blizu 65 odsto bh. građana, dakle i Srba, izjasnilo u kakvoj BiH žele živjeti! Postoji li i jedan razlog za Fincijevo ignoriranje Referenduma? Postoji, onaj koji je godinama plasirao Radovan Karadžić – da Srbi ne priznaju Referendum. Ali, šta nas je briga za Karadžićeve Srbe, kad Referendum priznaje cijeli Svijet! Nas zanimaju ravnopravni bh. Srbi, a ne Karadžićevi koljači! Jer, Referendum je bio građanski, dakle, srpski, hrvatski i bošnjački, i kao takav je jedini legalistički kompas stabilne bosanskohercegovačke budućnosti.

Sve ono za šta se navodno zalažu Jakob Finci i Krug 99, a sa njima i VKBI, SGV i HNV, izglašano je na Referendumu, jer je ubjedljiva većina bh. građana kazala da želi - suverenu i nezavisnu Bosnu i Hercegovinu, državu ravnopravnih građana, naroda Bosne i Hercegovine. Tek nula zarez dvadeset i devet odsto (0,29 %) bh. građana bilo je protiv ovakve BiH, ali je njihovo minorno separatističko mišljenje postalo ideološka okosnica vojne hunte Radovana Karadžića, a poslije 200.000 mrtvih i milion raseljenih - i okosnica Dejtonskog sporazuma. Samo bi četnici i njihovi plaćenici u Sarajevu mogli insistirati na jačem pravu 0,29 odsto bh. građana, u odnosu na pravo demokratske većine od 64,14 odsto. Stoga je, jednostavno, neprijateljsko, kvislinško, četničko-ustaško, ma kakvo promišljanje bh. budućnosti bez uvažavanja i rehabilitacije Referenduma iz 1992. godine.

Neku noć je Zlatko Lagumdžija, okorjeli lider propalog SDP-a, izjavio, otprilike, kako mi ne možemo ništa učiniti za svoju sudbinu, jer je ona u rukama globalnih strujanja. Ali, i globalna su strujanja u nečijim rukama, poglavito u rukama međunarodnog prava, pa svi mogući lobiji nisu uspjeli srušiti Tužbu BiH protiv

SCiG. Ovo je opasna kvislinška podvala koja treba da nas umrtvi, paralizira, kako bi se prepustili međunarodnim planovima za uništenje BiH, koje kreiraju velikosrpski, velikohrvatski, a na žalost, izgleda i jevrejski finansijski lobiji.

Šta je cilj? Isprepadati Bošnjake agresivnim, kontinuiranim izmišljanjem tzv. islamskog terorizma, tzv. antisemitizma, stjerati ih u političku defanzivu, da postanu svjesni kako Zapad u njima vidi tzv. islamske radikale, i kako im zbog toga neće pomoći u slučaju bilo kakvog sukoba. Kakav interes od ovog projekta imaju Beograd i Zagreb, ne treba objašnjavati.

Pored ovih izmišljotina, Bošnjaci se obasipaju strahom za budućnost, jer – «CIA predviđa da će se u narednih 15 godina usložniti negativni trendovi za bh. budućnost: prvo, kriza međunarodnih institucija i Evropske unije, drugo, ozbiljna ograničenja u operacijama stabiliziranja u postkonfliktnim državama, a zbog enormnih troškova i vremena koje takve operacije zahtijevaju». Za Irak se ima para, a za BiH nema, što je jasna poruka da ćemo biti prepušteni sami sebi, dakle, krvoločnom okruženju.

Primjerice, prije neki dan je State Department upozorio Amerikance da je opasno putovati u BiH, za razliku od svih drugih evropskih država, a u upozorenju je rečeno: «Preporučuje se da tokom boravka u BiH izbjegavate gužve i demonstracije, te da ne budete upadljivi u oblačenju i aktivnostima». Kakve veze ovo ima sa zdravom pameću? Kakve gužve i demonstracije?! Kad je ovdje napadnut i jedan američki građanin?! Radi se o američkoj laži, ali s kojim ciljem?

Možda nam odgovor nagovještava informacija od prije neki dan kada je Kontakt-grupa iznijela svoj stav da – Kosovo mora steći suverenitet najdalje do 2006. godine. Podsjećamo vas na tekst pod naslovom "U oktobru 2005. Srbija će anektirati RS?!" (br. 105, 13. IV 2004.) u kome je najavljeno da će Republika Srpska tražiti pripajanje Srbiji, što već ima lobističku međunarodnu podršku (Holbrukovu, recimo), jer će se time od Srbije kupiti nezavisnost svakako izgubljenog Kosova. Ali, ponavljamo, sve ove operacije su nemoguće ako Bošnjaci ili Hrvati ne dadnu saglasnost za referendum o ustavnim promjenama.

Jakob Finci i Krug 99 su dovoljno pismeni da znaju kako bi «izjašnjavanje građana» o ustavnim promjenama uništilo Referendum iz 1992. godine i stvorilo legalne uvjete za otcjepljenje Republike Srpske. Stoga se ovo njihovo jurišanje u ime životnog zlodjela Radovana Karadžića ima smatrati svjesnim i proračunatim.

Br. 128 i 129, 15. II i 1. III 2005.

(Tekst objavljen u dva nastavka, pod naslovima:

Ko to ovdje subverzivno djeluje i Srbi su glasali za suverenu BiH)

Srđane, Hrdane, Prđane

Srđan Dizdarević je izmislio postojanje terorističke organizacije koja se zove *Muslimanski omladinski pokret* i koja se bavi premlaćivanjem Srba i Hrvata s ciljem etničkog čišćenja Sarajeva. Ova izmišljotina je usmjerena na izazivanje rasne, vjerske i nacionalne netrpeljivosti i zbog toga bi Srđan Dizdarević morao krivično odgovarati.

Predsjednik Helsinškog komiteta za ljudska prava BiH Srđan Dizdarević trenutno je najaktivniji fašista u našoj zemlji! To što čini fašistička zlodjela, a što se sakriva iza časnog antifaašizma, ne treba da čudi, jer je i Staljin radio isto: progono ljude, a glumio antifaašistu. Brojni primjeri dokazuju da je Dizdarević aktivni sljedbenik fašističkih ideologija, jer on donosi presude bez suda, progoni ljude, ljaga Bošnjake, te s pravnom državom ima veze koliko i svaki diktator. On je u Sarajevu eksponent četničke i ustaške ideologije, sa zadatkom da Bošnjake optuži za fašizam. A to što je ovakav fašista na čelu jedne organizacije za ljudska prava najbolje govori o toj organizaciji, u kojoj je proganjanje muslimana preporuka za uspjeh.

Burrgy et orrgy

Mislili smo da Srđan Dizdarević nakon afere izmišljanja antisemitizma ne može dublje potonuti pod dno morala i pameti. Tada je izjavio da se neki ljudi moraju istog časa uhapsiti čim neko oskrnavi Jevrejskog groblja. Valjda je još jedino u staljinizmu bilo moguće hapsiti ljude iz čista mira, bez dokaza, i znati da su baš oni unaprijed krivi i prije nego što se neko krivično djelo dogodilo. Dizdarević je ovom izjavom vršio podsticanje na skrnavljenje Jevrejskog groblja, jer je eventualne vinovnike unaprijed oslobodio krivice i istrage. Da li je ovo podsticanje na vandalizam i nacionalnu mržnju krivično djelo?

Nije prošlo malo a Dizdarević je ponovio svoju fašističku specijalnost da sudi na neviđeno i da izmišlja *državne neprijatelje*. Prije sedam dana on je reagirao na siledžijstvo izvjesnog državljanina Velike Britanije, po imenu Edin Jaganjac, koji je u Sarajevu fizički nasrnuo na pravoslavnog sveštenika Zorana Kalajdžića. Nema ničeg spornog u nužnosti da se ovo siledžijstvo osudi, ali je nedopustivo to Dizdarevićevo fašističko orgijanje na ovom slučaju, gdje pokušava jedan izdvojeni incident pretvoriti u terorističku pojavu nepostojećeg maltretiranja Srba i nepostojećeg etničkog čišćenja Sarajeva od strane bošnjačkog naroda.

On govori o - **posljednjim dešavanjima** – iako nikakvih dešavanja nema, iako se radi o jednom događaju, o čijoj pozadini bez policijske i pravosudne istrage ne možemo ništa reći, jer bi to bilo neozbiljno naklapanje. Ali, za Dizdarevića su neozbiljna naklapanja legitimno sredstvo da se presuda donese unaprijed. Možda je taj državljanin Velike Britanije, recimo, plaćen od četnika da premlati pravoslavnog sveštenika, kako bi se izmislila ugroženost Srba? Ili, možda je taj

Britanac bosanskog porijekla bio pijan? Ili, možda je neuračunljiv? Svako ovo *možda* za Dizdarevića ne znači ništa, jer on i bez policije, i bez suda, kaže da su – ***posljednja dešavanja prijetnja drugim narodima i jasna poruka da napuste grad***. Neko ko ne zna da je Dizdarević fašista, koji se bavi izmišljanjem bošnjačkog fašizma, na osnovu ove njegove izjave može razumjeti da se u Sarajevu svakodnevno prelaćuju Srbi koji se batinama tjeraju da *napuste grad*.

Fassizmo lazzoratorre

Vrhunac Dizdarevićeve fašističke perverzije tek slijedi... Dakle, iako niko ništa ne zna o pozadini počinjenog krivičnog djela, Dizdarević je obznanio da iza svega stoji nekakav nepostojeći, upravo iz njegovih usta izmišljeni tzv. Muslimanski omladinski pokret. Opet, neko ko ne zna da je Dizdarević fašista, i da laže, s punim pravom može pomisliti kako u Sarajevu postoji teroristička organizacija koja organizira prelaćivanja Srba. Lažući o etničkom čišćenju Sarajeva, Dizdarević poentira: - *Upravo je to cilj MOP-a, muslimanskog omladinskog pokreta, koji ne prihvata drugo ni drugačije i koji ima tendenciju da Bošnjake izoluje od ostatka svijeta*. A kako bi se Bošnjaci mogli samoizolirati, nego tako što će prelaćivati Srbe i Hrvate?! Riječ je o četničko-ustaškoj zamjeni teza, jer se Bošnjaci pokušavaju okriviti za to što im se dogodilo, kao i za to što su jedini evropski narod koji je od Evrope osuđen na život u getu.

Komunistički fašizam se specijalizirao za izmišljanje *državnih neprijatelja*, jer su milioni nevinih ljudi pobijeni pod optužbom da su bili dio nekakvog zavjereničkog pokreta. Istom metodom Dizdarević izmišlja MOP. Ova fašistička laž raskrinkala je samu sebe, jer MOP ne postoji, a da postoji, valda bi neko prije Dizdarevića objavio tu senzacionalnu vijest. A kakav je Dizdarević lažov dokazuje i to što javnosti nije ponudio objašnjenje o MOP-u: kad je osnovan, gdje postoji, ko ga čini, itd, itd. Objaviti tako krupnu vijest, o postojanju organizacije koja vrši etničko čišćenje Sarajeva, i kontinuirano prelaćuje Srbe, a ne dati više podataka, upućuje samo na jedan zaključak: Srđan Dizdarević je fašistički lažov!

Ova izmišljotina je usmjerena na izazivanje rasne, vjerske i nacionalne netrpeljivosti i zbog toga bi Srđan Dizdarević morao krivično odgovarati.

Gadowy have adventage

Problem sa svim izmišljotinama Srđana Dizdarevića i njegove fašističke organizacije je u tome što se njihove gadosti prevode na sve evropske jezike i objavljuju u evropskim medijima. Oni imaju para za satanizaciju Bosne i Bošnjaka. Tako je laž o antisemitizmu u Sarajevu objavljena u desetine evropskih medija, i danas se može naći na desetine internet sajtova. Tako će i Dizdarevićeva fašistička laž o postojanju terorističkog Muslimanskog omladinskog pokreta obići Evropu. Kao i u prethodnom slučaju, i ovdje evropske medije neće interesirati istina. Oni vjeruju ovom našem fašisti: Srđanu, Hrdanu, Prđanu.

Br. 128, 15. II 2005.

Ja sam Mercedes Beeenz

Uvijek u pričuvi postoji neka odbrana,
protiv svakog napada, koju nisam ja smislio,
već se unaprijed smislila za ono što će doći.
Neko o svemu tome vodi računa.

Nije pametno ratovati protiv mene. Ko se na to odluči, izgubit će. Izgubili su svi, dosad, pa će i ubuduće. Nema to veze s mojom voljom. To se, jednostavno, tako dešava. Kad bih ja bio savjetnik svojim neprijateljima, preporučio bih im da me puste na miru. Jer ja koristim njihovu energiju za poentiranje svojih stavova. Pravi sam lampir. Pošto su moji stavovi vazda na strani dobrote, zlo ostaje povaljeno. A ja idem dalje, jači i sigurniji. Otud bi mene trebalo okovati tišinom. Ali, sve ovo ne mogu razumjeti hahari koji misle da su pametniji od mene, i zaštićeniji od mene, pa uporno navaljuju na vrh koji ne mogu osvojiti, a bogme ni ugledati. Zato će oni nastaviti svoju energiju davati meni.

Don't mashy on the me

U zimu 1994. na nekakavom sijelu nekakav je pijani novinar cijelu noć zamahivao nogom na mene, k'o biva, ako me udari *maja-geri* ja ću se srušiti. Bilo mi je zabavno gledati ovog hudama kroz čije su pijanstvo progovorili kompleksi. U neko doba ja sam otišao. Hudam je ostao još malo. Ujutro čujem da je na povratku kući pao u šaht i na dva mjesta slomio onu nogu kojom je zamahivao na mene. Pošto je bilo gluho doba noći hudam je takav slomljen ostao u šahtu do ujutro, kada ga je neko pronašao. On je tri mjeseca ležao u gipsu, a ja sam ga povremeno obilazio i donosio mu cigare.

Mogao bih ispričati kamaru sličnih situacija. Vazda mi se događa da ja sjedim s mirom, neko na mene maše nogom, ja ne mašem ničim, a onda taj neko slomi nogu, iako mu nikakvo zlo nisam poželio. Odavno već čekam priliku da javno upozorim te mahače nogama da prestanu mahati po meni, jer se ipak nekako osjećam krivim kad tu nogu slome, pa se poslije pate. E, sad, ova se noga paradigmatički može prenogirati u razne oblike gubitništva.

Recimo, ovaj belaj s Jevrejima... Ko je tjerao Fincija, Dizdarevića i ostale da lažu, da se sramote i ispadaju budale pred svijetom? Ko ih je tjerao da mi omoguće da se slikam po Hayatu, OBN-u, da dajem intervju i vazim, od Vardara pa do Triglava? Nikada ne bih dobio toliko javnih pisama podrške, niti bih saznao koliko sam bogat, da me nisu na pravdi Boga napali. Kad su odlučili da to čine nisu znali ono što ja znam - da na mene ne treba mahati. Oni, dakako, nisu mogli znati da u arhivi čuvam zvaničnu informaciju o mom uređenju Jevrejskog groblja u Tuzli, koja me definitivno štiti od klevete za antisemitizam. Ali, uvijek u pričuvi postoji neka odbrana, protiv svakog napada, koju nisam ja smislio, već se unaprijed smislila za ono što će doći. Neko o svemu tome vodi računa. Ja jedino vodim računa da se ne ogriješim. Valjda je to nagrada.

Zaprecga wich of brenging

E, sad, ima tu nešto i do operativnog sistema. Kad postrojiš deset fića i jednog mercedesa na pistu i pustiš ih da se trkaju jašta će nego onaj mercedes svih deset fića ostaviti iza sebe. Jeste da onih deset fića bolje galame, ali nije stvar u galami, već u brzini. Tako je, koliko se razumijem, i sa računarima. Deset pentiuma dvojki ne može stići koliko jedna četvorka. Moj misaoni operativni sistem je brži i sposobniji od misaonog sistema onih koji su me napali. Oni jesu čopor, ali zalud što su čopor... Ja sam Mercedes Beeenz!

Kad sam 1996. vozao BMW-a stalno me proganjao nekakav komšija što je imao sportsku izvedbu *stojadina*, sa auspuhom koji ničem ne služi, jer *izvedba* hrči k'o traktor. – *Đabe tebi taj BMW kad ti ne znaš da brenguješ* – rekao mi je, a ja nisam razumio, a ni danas ne znam šta znači to da *brenguješ*. Valjda je to nešto da bolje voziš, brže mijenjaš brzine i sl. Onda smo jednom otišli na jednu veliku testu i potrkali se. Ostao je on da brenguje iza mene k'o zaprega.

E, kakve sad veze ima ovaj komšija što brenguje sa ovim što brenguju po medijima? Pa i oni brenguju od muke. Ostavim ih k'o zapregu, a oni opet. Slome mozak, misle u gipsu, osramote se, a oni opet. Vide da ne vide, a oni opet. Šta sad ja da radim? Žao mi budala, slomiše se da me unište, a u mene sve potaman, ne može biti bolje, hvala Bogu. Vozim se kroz život k'o Mercedes Beeenz kroz Saveznu Republiku Nemačku u najbolje vrijeme, ono kad su se nosali solufi, zlatni zubi, karirani šeširi, kragne što škaklje ispod pazuha, kad se smijalo k'o Ivica Šerferzi i govorilo k'o Mića Orlović. ...Auh, jah komenzi, špricn, špricn, dribling, Kigen, lijevo, desno, Kempes, kroz noge, među oči, i – car je gooooo! Superioran operativni sistem, brale, u japankama, od Japana do Japana, učila me moja nana. Tako je Peletova sekunda trajala kraće nego kod ostalih fudbalera. Ostali su jedino stizali da ga ošinu, od muke. A zbog onog viška sekunde Pele je bio Pele.

We are bogumilly

Kakva je svrha Hamletovog ludila? Proračunata. Onda to nije ludilo. Kakva je svrha Komesarovih brawuroznix dryblyngaria, jezičkih, stilskih, misaonih? Može mu se. Mozak mu je na spratove. Ima višak sekunde. Ostavlja prostor psima da laju, dok Mercedes Beeenz jezdi srebrnom cestom i kroz auspuh pjeva: *pičim, pičim, pičiću i na more stići ću...*

Mi živimo u totalitarnom ambijentu u kome *ministarstvo istine* pokušava nametnuti autocenzuru i strah od mišljenja. Pošto je od svakih stotinu ljudi petero Dobrih, a dvoje Zlih, dok su ostalo konzumenti čije se mišljenje oblikuje kao glina, tako je i ovaj pokušaj okivanja slobode misli osuđen na propast. Zlo je uvijek privremeno. Ali, u toj privremenosti nam prodoše godine. Naš cilj je da ubrzamo vrijeme i da vozimo sahranu boljševičkog i fašističkog zla. Prednost nam je u nijetu, jer mi živimo slobodu, iako te slobode nema. Mi nemamo šta izgubiti, jer ako se svedemo na podanike straha, svoj život možemo okačiti mačku o rep. Zato driblamo. Pred nama je vrijeme koje smo izgubili. Zato ne možemo biti poraženi. Mi smo brži, duhovitiji, slobodniji... Bogu smo mili. Mi smo Mercedes Beeenz!

Br. 130, 15. III 2005.

Sadržaj

U funkciji predgovora: Fatmir Alispahić, <i>vođa islamske revolucije u Bosni</i>	
Gužva u dženetu	
Globalizacija i domaći glabatori	
Chabria & Joe	
Agresija na BiH još traje	
Karanje ruže	
Dejtonski fašizam	
Kurtizanske balije nasred zemlje Srbije	
Sataniziranje mudžahedina	
Tevhid za Bosnu	
Haški feler	
Trgovina Srebrenicom	
U glavu (anti)fašizma	
Oživjeti u pokojniku	
Likvidirajmo nacionalizam	
Bulterijer Alijanse za mačke	
Buđenje iz američkog sna	
Amerikanci igraju ruski rulet	
Manifestacija licemjerja	
Budućnost u dženetu	
Prč fašizmu!	
Halt, hajvanu!	
Američki fašizam	
Tko tebe kamenom, ti njega macolom	
Sretna Nova 1983.	
Smrt Dejtonu, sloboda Bosni!	
Letećim ćilimom zastrta	
Patriotska alternativa	
Osvit državnog terorizma	
Mudžahedin Bušov sin	
Studentska politička armija	
Dan bena	

Crvene kurtizane	
Živio Radovan Karadžić	
Kokošanersko pamćenje	
Volfgang zvekn'o Petriča	
Prni Munjo, seri Grome	
Genocid nad radnicima	
Generalna proba Alijine smrti	
Bosanski Faust	
Povratak otpisanih	
Ravnogorci iz <i>Slobine Bosne</i>	
Glasanje za poraz	
Kad zaboraviš 11. juli	
Magareæć godine	
Pisoarisanje bosanske pismenosti	
Strategija Bosne	
Shit-grafit na reisovu džubetu	
Bošnjaci, kupujte puške!	
Ubiti Frankeštajna	
Žrtva na optuženičkoj klupi	
Ocvala ruža SDP-a	
Rat za bosansko srce	
Kaznadar	
Greške su u gaćama	
Anatomija boljševizma	
Srbija do Sadama	
Smrt Hitlerizmu	
Ramazanska revolucija	
Stidiš li se Zenana	
Van državnosti	
Homosex i grad	
Herceg-Ramallah	
Hodže američkog islama	
Neprijatelj islama No.1	
Zločin nad sobom	
Krajnje je vrijeme da zovnemo Šahbaza	
U slavu zavisnosti	
Insan od sna	
Drma mi se, drma mi se na šubari smeće	
Potez pijuna	
Korak preko ograde	
Na Drini turpija	

Zašto tone Sarajevo	
Pinkom k'o tenkom	
Na Beograd s firmom <i>Preporod</i>	
Leksikon partizanskog ratovanja	
Naši snovi svi su isti dok su oko nas fašisti	
Budućnost sa tri prsta	
LOVrenović na vještice	
Pinkiranje Srebrenice	
Dupljaci bosanstva	
Svečanost ubistva	
Partizani u četnicima	
Život žabokrečine	
Dobrodošli predsjedniče Klinton	
Mrtvački cirkus	
Mostar Apartheid Reunion	
Amerika u četnicima, četnici u Americi	
Islamski feudalizam	
Kako Bujanj laže	
Ramazan bez Alije	
Hrvatski nacizam u bosanskim školama	
Zakon o pljačkanju Bošnjaka	
Srebrenica brani Republiku Srpsku	
Kadrovski iftari	
Okupacija sudstva pod krinkom reformi	
Svaka bi jaliya da bude Alija	
Bošnjaci sa žutim trakama	
Bosansko iskušenje je čast i obaveza	
Lovci na ucjene	
Pola miliona novih žrtava	
Šućur od šipke	
Dejtonizacija Dejtona	
Mostarska podvala	
Ulica Alije Broza	
Mile Hašišar	
Ruska mafija okupirala pola Bosne	
Palanka filozofije	
Svi Srbi u Svim Sudovima	
SVI na izbore	
Cirkus nad Srebrenicom,	
Volim strano i kad je usrano	
Bošnjačko (g)roblje	

U oktobru 2005. Srbija će anektirati RS?!	
Gazije u jazuku	
Hodžice ruše tužbu	
Bošnjaci štite Radovana Karadžića	
Američki Sibir	
Bošnjačke Ane Frank	
Antidejtonski antifašizam	
Britanski metak za Karadžića	
Ezan kao <i>dernjava</i> i <i>zavijanje pasa</i>	
Irački requiem	
Porobljavanje riječi	
Lepi četnik na čelu Srbije	
Vazda taze kosti cara Laze	
E moj Trebo jesi se ukebo	
Onaj što je bio umro	
Advokati zločina protiv kulta žrtve	
Bošnjačka smrt	
Politika bez profita	
Fudbalski front	
Hajvani pune stadion na Tušnju	
Izbori su nastavak genocida	
Sve je puno drogiranih pedera	
Hrvatska podržava otcjepljenje RS	
Neka cijelo selo zna IKONA sam posto ja	
Izbori bez glasača	
Ramazanski turizam	
Zaustavite zemlju, silazim!	
Oleee, Oleee, Olena!	
Tuđmanovim stazama okupacije	
Vlah sa voznim redom	
Ima li manijaka u bh. politici	
PromoCIA fašizma	
Neko je oklevetao komesara	
Ko izmišlja antisemitizam u Sarajevu	
Ko izmišlja antisemitizam u Sarajevu (II)	
Živjeti na koljenima	
Četnički pečat Jakoba Fincija	
Srdane, Hrdane, Prdane	
Ja sam Mercedes Beeenz	

